

Si ge. Monassan

Гі де Мопассан

ТВОРИ В ДВОХ ТОМАХ

*Guy
de Maupassant
Oeuvres
en deux volumes
tome
2*

NOTRE COEUR. FORT COMME LA MORT.

NOUVELLES CHOISIES

*Ті
де Мопассан*

*Твори
в двох томах*

том

2

НАШЕ СЕРЦЕ. СИЛЬНА, МОВ СМЕРТЬ

Романи

ВИБРАНІ ОПОВІДАННЯ

Переклад з французької

Київ

Видавництво художньої літератури

«Дніпро»

1990

До другого тому увійшли романи «Наше серце», «Сильна, мов смерть» і оповідання, в яких найкраще виявилися патріотичні почуття письменника, його протест проти агресивних воєн, задущливої атмосфери буржуазного суспільства, його ставлення до різних соціальних верств: «Пампушка», «Дім Тельє», «Два приятелі», «Пригода Вальтера Шнафса» та ін.

Во второй том вошли романы «Наше сердце», «Сильна, как смерть» и рассказы, в которых проявились патриотические чувства писателя, его протест против агрессивных войн, удушающей атмосферы буржуазного общества, его отношение к разным социальным слоям: «Пышка», «Заведение Телье», «Два приятеля», «Приключение Вальтера Шнафса» и др.

Редактор В. П. Грабовський

4703010100—199
М _____ 199. 90
М205(04)—90

ISBN 5-308-00740-3(Т. 2)
ISBN 5-308-00741-1

Harue cepue

Частина перша

I

Якось Масіваль — композитор, відомий автор «Ребекки», той самий, кого вже років п'ятнадцять звали «славетним молодим маестро», сказав своєму другові Андре Маріюлеві:

— Чому ти не попросиш, щоб тебе познайомили з Мішель де Бюрн? Запевняю тебе, це одна з найцікавіших жінок сучасного Парижа.

— Бо я зовсім не створений для цього товариства.

— Мій любий, ти помиляєшся. Це дуже своєрідний, дуже сучасний, жвавий і артистичний салон. Там лунає чудова музика, там ведуть розмови не гірше, ніж у салонах найкращих пліткарок минулого століття. Тебе в цьому домі оцінили б передусім тому, що ти прегарно граєш на скрипці, по-друге, тому, що про тебе там було сказано багато хорошого, й, нарешті, тому, що тебе вважають за людину небуденну й не дуже охочу до знайомств.

Підлещений, але ще впираючись і думаючи до того ж, що ці наполегливі запросини робляться не без відома молодій жінки, Маріюль мовив: — Овва! То мені байдуже, — але в цьому зумисному гордуванні вже чулася згода.

Масіваль почав знову:

— Хочеш, я тебе познайомлю цими днями? А втім, ти вже знаєш її з розповідей приятелів, бо ми говоримо про неї дуже часто. Їй двадцять вісім років, це дуже гарна жінка, велика розумниця, вона не хоче знов одружуватися, бо була надто нещаслива в першому шлюбі. Вона зробила свою оселю місцем зустрічей приємних людей. Там не надто багато клубних завсідників та світських шалапутів. Саме стільки, скільки треба, щоб справити добре враження. Вона буде в захваті, коли я тебе приведу.

Маріюль, переконаний, відповів:

— Гаразд! Якось цими днями.

На початку другого тижня музикант зайшов до нього й спитав:

— Ти завтра вільний?

— Та ніби... так.

— От і добре! Підемо обідати до пані де Бюрн. Вона мені доручила запросити тебе. Ось і записка від неї.

Поміркувавши ще якусь мить задля годиться, Маріоль одповів:

— Згода.

Андре Маріоль мав років тридцять сім, нежонатий і без певного заняття, досить багатий, щоб жити так, як йому заманеться, подорожувати і навіть зібрати собі гарну колекцію сучасного живопису і старовинних дрібничок, репутація у нього була людини дотепної, трохи дивакуватої, трохи відлюдькуватої, трохи вибагливої, гордовитої, що тримався самотою більше з гордостів, ніж з сором'язливості. Щедро обдарований від природи, тонкого розуму, але ледачий, здатний усе збагнути і, може, зробити багато дечого, він обмежувався тим, що втішався життям, як глядач, або, певніше, любитель. Коли б він був бідний, то, напевне, став би людиною видатною або й славетною: вродившись ж багатим, він завжди докоряв собі, що не зумів нічого до пуття досягти. Брався, правда, до різних мистецтв, але якось мляво: у літературі заявив про себе подорожніми нотатками, цікавими, жвавими й добірного стилю; в музиці — грою на скрипці, чим добув навіть між фахівцями славу обдарованого любителя; і, нарешті, спробував себе в скульптурі, в цьому мистецтві, де вроджена спритність і хист сміливо виводити оманливі контури заміняють в очах невігласів майстерність і знання. Його глиняна статуетка «Туніський масажист» мала навіть деякий успіх на торішній виставці.

Кадали, що він не тільки чудовий верхівець, але й видатний фехтувальник, хоч він ніколи не виступав прилюдно, мабуть, через ту саму несміливість, що змушувала його уникати великосвітських товариств, де можна було побоюватися серйозного суперництва.

Але друзі одностайно вихваляли і цінували його, може, через те, що він не затьмарював їх. У кожному разі, про нього говорили як про людину надійну, віддану, приємну в стосунках і дуже симпатичну.

Досить-таки високий на зріст, з коротко підстриженою на щоках і гострою, видовженою на підборідді, чорною борідкою, сивуватим, але гарним кучерявим волоссям, він вирізнявся відкритим поглядом ясних, живих, карих очей, недовірливих і трохи суворих.

Приятелював він найбільше з митцями, — з романістом Гастоном де Ламартом, композитором Масівалем, худож-

никами Жобенем, Ріволе, де Модолем,— котрі, здавалося, дуже цінували його приязнь, його розум, дотепність і навіть його думку про їхні твори, хоча в глибині душі вони з пихою людей, що досягли успіху, мали його за невдаху,— хай навіть дуже милого та дуже розумного.

Його гордовита стриманість ніби казала: «Я ніщо, бо нічим не захотів стати». І він обертався в тісному колі друзів, зневажаючи світську галантність та модні салони, де інші сяяли б ясніше і відтрутили б його в юрбу світських статистів. Він одвідував лише такі дома, де напевне могли оцінити його безперечні, але приховані якості: і він так швидко згодився піти до пані Мішель де Бюрн лише тому, що найкращі його друзі, ті самі, що всюди розповідали про його приховані таланти, були постійними гостями цієї молодой жінки.

Вона мешкала на першому поверсі чудового будинку на вулиці генерала Фуа, за церквою св. Августина. Дві кімнати — їдальня та вітальня, де приймали всіх гостей,— виходили на вулицю; дві інші — в гарний садок, яким користувався домовласник. Друга вітальня була дуже простора, скоріше довга, ніж широка, з трьома вікнами, через які виднілися дерева,— їхнє гілля торкалося віконниць; її обставлено виключно рідкісними й простими речами й меблями, бездоганного й суворого смаку і величезної цінності. Стільці, столи, чудові шафки й полички, картини, віяла і порцелянові фігурки під склом, вази, статуетки, величезний настінний годинник, обрамлені панно — вся окраса будинку молодой жінки надила або приковувала погляд своїм стилем, старовиною та елегантністю. Щоб створити собі таку обстанову, якою вона пишалася майже так само, як сама собою, пані де Бюрн скористалася досвідченістю, люб'язністю і смаком усіх знайомих їй художників. Вони з мисливським азартом вишукували для неї, багатої і щедрої, всі ці речі, позначені тією своєрідністю, що її не вловлює простий любитель, і завдяки цим людям пані де Бюрн влаштувала собі славетний малодоступний салон, де, як їй здавалося, гості почували себе краще і куди йшли охочіше, ніж до звичайних салонів інших світських жінок.

Одна з її улюблених теорій полягала в тому, що відтінок шпалер, фіранок, зручність крісел, зграбність форм, краса цілого пестять, голублять і милують зір так само, як і чарівні усмішки. Принадливі чи відразні оселі, казала вона, багаті чи бідні, приваблюють, утримують або відштовхують так само, як і істоти, що живуть там. Вони

збуджують або пригнічують серце, гріють або морозять розум, змушують до розмови або до мовчання, засмучують або звеселяють. Словом, вони навівають кожному відвідувачеві якесь незрозуміле бажання зостатися або піти геть.

Посеред цієї дещо темної вітальні між двома столиками з квітами на почесному місці стояв величний рояль. Далі високі двійчасті двері вели до спальні, за нею йшла туалетна кімната, теж дуже елегантна й простора, обтягнена перським полотном, як літня вітальня, — там пані де Бюрі мала звичай перебувати, коли zostавалася сама.

Вийшовши заміж за негідника з гарними манерами, за одного з тих домашніх тиранів, перед якими всі мусять коритися й хилитися, вона спочатку була дуже нещаслива. Цілих п'ять років їй доводилося зносити жорстокість, вимогливість, ревності, навіть брутальність цього огидного владаря: і, залякана, ошелешена несподіванками, вона не опиралася гніту подружнього життя, роздавлена деспотичною й жорстокою волею брутального самця, жертвою якого вона стала.

Якось увечері, вертаючись додому, чоловік її помер від розриву серця, і, коли принесли його тіло, загорнене в ковдру, вона довго дивилася на нього, не вірячи в реальність визволення, відчуваючи глибоко стримувану радість і боячись виявити її.

Вдачі незалежної, веселої аж занадто, звабна і дуже кмітлива, з проблисками вільнодумства, що невідомо як з'являються в декотрих паризьких дівчаток, ніби вони з дитинства вдихали пряне повітря бульварів, куди вечорами крізь відчинені двері театрів вривається відгомін схваленних чи осvistаних п'єс, вона все-таки зберегла від свого п'ятирічного рабства якусь дивну боязкість, поєднану з колишньою відважністю, постійний страх, як би не зробити, не сказати чогось зайвого, палке бажання незалежності і тверду рішучість уже ніколи більше не ризикувати своєю волею.

Її чоловік, людина світська, змушував її приймати гостей і грати при цьому роль німої, елегантної, чемної і чепурної рабині. Між приятелями цього деспота було багато митців, і вона приймала їх з цікавістю, слухала залюбки, але ніколи не насмілювалася показати їм, як добре вона їх розуміє і як високо ставить.

Коли скінчилася її жалоба, вона запросила декого з них на обід. Двоє відмовилися, троє ж прийняли запрошення і, на свій подив, побачили в ній молоду чарівну жінку з

відкритою душею, що одразу без усякого кривляння мило призначалася їм у тому, яку втіху приносили їй колісї їхні відвідини.

Так поступово вона обрала серед колишніх знайомих, що її мало знали або мало цінували раніше, кількох до свого смаку і як вдова, як вільна жінка, що хоче, однак, зберегти бездоганну репутацію, почала приймати найвишуканіших чоловіків, яких їй пощастило зібрати довкола себе, та всього декілька жінок.

Перші запрошені стали її друзями, створили основне коло, притягуючи інших і надаючи домові вигляду невеликого монаршого двору, куди кожен допущений приносив або талант, або гучне ім'я; кілька ретельно відібраних титулів домішувалися тут до ясних умів інтелігентів-різничинців.

Її батько, пан де Прадон, що займав горішній поверх, був ніби захисником моральності й обороною її доброго імені. Старий гульвіса, надзвичайно елегантний, дотепний, він упадав коло неї, поводився з нею скоріше як з дамою серця, ніж як з дочкою і очолював обіди, які вона давала щочетверга і які незабаром здобули в Парижі славу, ставши предметом пліток і заздрощів. Прохання бути відрекомендованим і запрошеним усе частішали, їх обговорювали в приятельському колі й часто відкидали після своєрідного голосування. Кілька дотепів, сказаних у тому салоні, облетіли ціле місто. Там дебютували актори, художники й молоді поети, і то було для них ніби хрещенням їхньої слави. Патлаті генії, яких приводив Гастон де Ламарт, змінювали біля рояля угорських скрипалів, представлених Масівалем, а екзотичні танцюристки дивували тут гостей своєю хвилюючою пластикою, перше ніж з'явитися перед публікою в Едемі чи Фолі-Бержер.

Пані де Бюрі не забувала прикрі спогади про своє світське життя під чоловіковим гнітом, та й друзі ревниво оберігали її. Тож вона розважливо утримувалася надто розширювати коло своїх знайомих. Задоволена і водночас чутлива до того, що могли б сказати й подумати про неї, вона давала волю своїм трохи богомним нахилам, зберігаючи водночас якусь міщанську обачність. Вона дбала про свою репутацію, уникала нерозважливих вчинків, була коректною в своїх забаганках, поміркована в зухвальстві і стереглася, щоб її не могли запідозрити в якомусь інтимному зв'язку, любовній пригоді чи інтризі.

Всі пробували її спокусити: та нікому, як говорили,

в тому не пощастило. Вони сповідалися один одному і здивовано признавалися у своїй невдачі, бо чоловіки майже не вірять,— і, може, небезпідставно,— у таку цнотливість незалежних жінок. Про неї ходила легенда. Казали, ніби її чоловік на початку їхнього подружнього життя виявив таку гидотну брутальність і такі неймовірні вимоги, що вона назавжди вилікувалася від кохання. І її приятелі часто обмірковували це між собою. Вони завжди доходили висновку, що дівчина, вихована в мріях про майбутні любові та в чеканні хвилюючої таємниці, що уявляється їй як щось мило-непристойне, щось нечисте, але витончене, мусила страшенно обуритися, коли подружні стосунки їй відкрив такий мугир.

Світський філософ Жорж де Мальтрі додавав з тонкою посмішкою:

— Пора її ще прийде. Вона ніколи не оминає таких от жінок. І що пізніше, то голосніше вона покличе. Наша приятелька з її артистичним смаком закохається під старість у якогось співця або піаніста.

Гастон де Ламарт був іншої думки. Як романіст, психолог і спостерігач, що вивчав світських людей, з яких, до речі, малював іронічні, але схожі портрети, він уважав, що знає жінок і розуміється на їхній душі з безпомилковою й незрівнянною проникливістю. Він заносив пані де Бюрн до розряду нинішніх божевільних, образ яких вивів у своєму цікавому романі «Одна з них». Він перший змалював цю нову породу жінок, породу розсудливих істеричок, які страждають від нервових розладів, мучаться водночас тисячами супротивних потягів, що навіть не встигають стати бажанням, жінок, у всьому розчарованих, хоча вони нічого ще не спробували з вини обставин, епохи, сучасних романів; ці жінки, позбавлені вогню, нездатні на захоплення, поєднують у собі примхи розпечених дітей з сухістю старих скептиків.

Йому теж не пощастило спокусити її, як і всім іншим.

А в пані де Бюрн по черзі закохувалися всі її шанувальники, і після кризи вони довго ще залишались розчуленими й схвильованими. Помалу вони утворили ніби якусь невеличку громаду правовірних. Ця жінка була для них мадонною, і вони говорили безперестану про неї в полоні її чару, навіть оддалік. Вони прославляли її, звеличували, критикували й ганили, залежно від настрою, зважаючи на образи, роздратування чи ревності, коли вона віддавала перевагу кому-небудь із них. Вони постійно ревнували її один до

одного, потроху один за одним стежили, але завжди трималися довкола неї щільним колом, щоб не допустити якогось небезпечного суперника. Найвідданіших було семеро: Масіваль, Гастон де Ламарт, гладун Френель, молодий філософ, вельми модний у вищому світі, Жорж де Мальтрі, відомий своїми парадоксами, красномовством і різнобічною освіченістю, завжди поповнюваною останніми науковими досягненнями, незрозумілою навіть для найпалкіших його прихильниць: він славився також своїм убранням, так само вишуканим, як і його теорії. До цих видатних людей господиня дому додала кількох світських людей, як казали, дуже дотепних: графа де Марантена, барона де Гравіля та ще двох-трох інших.

Найпривілейованішими серед цієї блискучої плеяди обранців були Масіваль і Ламарт, які завжди вміли розважити молоду жінку своєю артистичною невимушеністю, своїми вигадками й умінням поглузувати з усього і навіть трошки з неї самої, коли вона дозволяла. Але її бажання — чи то природне, чи то зумисне, — не давати ні одному з своїх поклонників тривалої й помітної переваги, пустотливе й вільне її кокетування, цілковита справедливість у розподілі знаків уваги підтримували між ними приязнь, приперчену ворожістю, і жвавість розуму, що робила їх привабливими.

Іноді хтось із них, щоб допекти іншим, приводив свого приятеля. А що той приятель звичайно не бував людиною дуже видатною чи особливо цікавою, всі інші, згуртувавшись проти нього, швидко його виживали.

І от Масіваль привів свого товариша, Андре Маріоля.

Слуга в чорному вбранні доповів:

— Пан Масіваль! Пан Маріоль!

Під великою пишною хмарою рожевого шовку — непомірно широким абажуром, що відбивав на старовинний мармуровий стіл ясне світло від лампи-маяка, укріпленої на високій колоні з позолоченої бронзи, над альбомом, тільки оце принесеним Ламартом, схилилися чотири голови — жіноча й три чоловічих. Романіст перегортав сторінки й давав пояснення.

Жінка обернулася, і Маріоль побачив ясне обличчя трохи рудуватої блондинки, з непокірними кучериками на скронях, які, здавалося, спалахували яскравим полум'ям. Тонкий кирпатий носик, живий усміх, рот з виразно окресленими губами, глибокі ямочки на щоках, трохи випнуте, з ямкою, підборіддя надавали цьому личкові глузливого

виразу, а очі якось дивно притмарювали його серпанком смутку. Ті очі були блакитні, але якісь злинялі, немов їх мили, терли та шурували; а посередині блищали круглі, розширені чорні зіниці. Цей блискучий і чудний погляд ніби свідчив про мрії, нав'язні морфієм, якщо не був викликаний просто кокетливою дією беладонни.

Пані де Бюрн підвелася, простягла руку, привіталася й подякувала.

— Я вже давно прошу своїх друзів привести вас,— сказала вона Маріолеві,— але мені завжди доводиться по кілька разів просити, поки виконають моє прохання.

Це була висока, зграбна, трохи повільна в рухах жінка: сукня з помірним викотом ледь оголювала прекрасні плечі, плечі рудуватої блондинки, незрівнянні при вечірньому освітленні. Однак її волосся було не червонувате, а тієї непередаваної барви, що буває у сухого листя, обпаленого осінню.

Потім вона познайомила пана Маріоля зі своїм батьком, що вклонився і подав йому руку.

Чоловіки невимушено розмовляли, неначе в себе вдома, в звичайному своєму колі, де жіноча присутність надавала відтінку галантності.

Гладун Френель розмовляв з графом де Марантенем. Постійне перебування Френеля в цій господі та прихильність до нього пані де Бюрн часто дратували й сердили її приятелів. Ще молодий, але товстий, як сосиска, надутий, засапаний, майже безбородий, з головою, оповитою серпанком непокірного білявого волосся, такий пересічний, нудний, він напевне мав у очах молоді жінки лише одну заслугу,— неприємну для інших, але істотну для неї,— він любив її без тями, дужче й відданіше, ніж усі. Його охрестили «тюленем». Він був жонатий, але ніколи не говорив про те, щоб привести сюди свою дружину, що, як говорили, навіть здалека дуже ревнувала його. Ламарт і Масіваль особливо обурювалися видимою прихильністю своєї приятельки до цього сопуна, та коли вони не могли втриматися й дорікали їй за такий поганий смак, егоїстичний і вульгарний, вона, посміхаючись, відповідала:

— Я його люблю, як доброго, вірного песика.

Жорж де Мальтрі розповідав Гастонові де Ламарту про останнє, ще не вивчене відкриття мікробіологів.

Пан де Мальтрі супроводжував свої міркування безко-нечними й дуже тонкими застереженнями, але романіст Ламарт слухав їх з тим піднесенням, з тією довірливістю,

з якою літератори, не задумуючись, сприймають усе, що здається їм своєрідним і новим.

Великосвітський філософ, з білим, як лід, чубом, високий і стрункий, був затягнутий у фрак, що тісно облягав йому стан. Його тонке обличчя, що виступало з білого комірка, було бліде, а гладеньке й біляве волосся здавалося наклеєним.

Щодо Ламарта, Гастона де Ламарта, котрому часточка «де» прищенила деякі дворянські і світські претензії, то це був передусім літератор, неблаганний і нещадний. Озброєний гострим поглядом, що схоплював образи, постави, жести з швидкістю й точністю фотографічного апарата, й обдарований проникливістю й письменницьким чуттям, природним, як нюх у мисливського собаки, він зранку до ночі напромаджував професійні спостереження. Завдяки цим двом дуже простим властивостям — докладному сприйняттю зовнішніх форм та інстинктивному вгадуванню внутрішньої суті — він надавав своїм книжкам барви, тону, вигляду і гостроти правдивого життя; до того ж вони зовсім не виявляли тенденцій, звичайних у письменників-психологів, а здавалися уривками людського життя, вихопленими з дійсності.

Вихід у світ романів Ламарта викликав у товаристві хвилювання, здогади, злорадство й обурення, бо завжди здавалося, що в них пізнають відомих людей, ледве прикритих прозорою маскою, а його поява у вітальнях незмінно тягла за собою тривогу. Ще він видав том своїх спогадів, у яких змалював портрети багатьох своїх знайомих чоловіків та жінок, хоча й без явної недоброчесливості, але з такою точністю й нещадністю, що вони відчували себе ображеними. Хтось прозвав його «Пострах друзів».

Про цю людину із загадковою душею й замкненим серцем казали, що він божевільно кохав колись жінку, котра завдала йому багато страждання, і що тепер він мстить на інших.

Ламарт із Масівалем добре розуміли один одного, хоча музикант був зовсім іншої вдачі, одвертішої, щирішої, може, не такої глибокої, зате експансивнішої. Після двох великих успіхів — опери, спершу поставленої в Брюсселі, а потім у Парижі, де її захоплено зустріли в Опері-Комік, та іншого твору, відразу поставленого в Гранд-Опері й названого виявом чудового таланту, — він переживав якийсь занепад, що, як передчасний параліч, вражає більшість сучасних митців. Вони не старіються в промінні

слави й устїху, як їхні батьки, їм загрожує неміч в самому розквіті віку. Ламарт казав: «Тепер у Франції всі генії — невдахи».

У той час Масіваль здавався дуже захоханим у пані де Бюрі, і в їхньому гуртку вже поговорювали про це: ось чому, коли він побожно поцілував її руку, всі погляди звернулися до нього.

Він спитав:

— Ми не спізнилися?

Вона відповіла:

— Ні, я ще чекаю барона де Гравіля й маркізу де Братіан.

— А, маркізу? Чудово! То ми займатимемося сьогодні музикою?

— Сподіваюсь.

Нарешті приїхали й припизнілі гості. Маркіза, трохи затовста для свого маленького зросту, італійка за походженням, жвава, чорноока, з чорними бровами і віями, з чорним волоссям, таким гуєтим та розкішним, що воно спускалося на чоло й відтіняло очі; славилася серед світських жінок своїм чудовим голосом.

Барон, людина з бездоганними манерами, з запаленими грудьми та великою головою, здавався цілком завершеним тільки з віолончеллю в руках. Пристрасний меломан, він ходив тільки туди, де шанували музику.

Було подано обід, і пані де Бюрі, взявши попід руку Андре Маріюля, пропустила перед собою гостей. Коли вона залилася з Маріюлем у вітальні наодинці, то, перш ніж і собі рушити, глянула на нього, і йому здалося, ніби в цих ясних очах з чорними зіницями він уловлює якусь складнішу думку й гострішу цікавість за ті, що ними звичайно завдають собі клопоту гарні жінки, приймаючи гостей за своїм столом уперше.

Обід пройшов трохи нудно і мляво. Ламарт нервувал і тримався вороже — не одверто вороже, бо завжди намагався бути гречним, але він заражав усіх тим майже невлотним лихим настроєм, що заморожує невимущену розмову. Масіваль, похмурий і заклопотаний, їв мало й поглядав спідлоба на господиню дому, думки якої наче витали десь далеко. Неуважна, вона відповідала, усміхаючись, і знову замовкала, ніби думала про щось, хоча й не дуже захопливе, але все ж цікавіше для неї цього вечора, ніж її друзі. Вона намагалася бути якнайпривітнішою до маркізи й Маріюля, однак робила це з обов'язку, зі звички,

бо зразу впадало у вічі, що вона дуже неуважна й заклопотана чимось іншим. Френель і де Мальтрі сперечалися про сучасну поезію. Френель дотримувався думки, звичайної для світської людини, а де Мальтрі розтлумачував міркування найспритніших віршомазів, незбагненні для непосвячених.

За обідом Маріоль ще кілька разів зустрічав допитливий погляд молодой жінки, але вже не такий виразний, не такий пильний, не такий зосереджений. Лише маркіза де Братіан, граф де Марантен і барон де Гравіль розмовляли безперестану і встигли розказати одне одному силу всякої всячини.

Пізніше Масіваль, що все більше й більше смутнів, сів за рояль і взяв кілька акордів. Пані де Бюрн неначе ожила і нашвидку влаштувала невеличкий концерт із своїх улюблених творів.

Маркіза була в голосі й, зворушена Масівалевою присутністю, співала справді майстерно. Композитор акомпанував їй з тим журливим виглядом, якого завжди добирав, збираючись грати. Його довге волосся спадало на комір фрака, змішуючись з кучерявою, широкою, блискучою й шовковистою бородою. Багато жінок були закохані в нього і, за чутками, бігали за ним і тепер. Пані де Бюрн, що сиділа коло рояля, поринула вся в музику, і, здавалося, одночасно й милувалася музикантом, і не бачила його, аж Маріоль відчув легенькі ревності. Він не ревнував саме її і саме до цього чоловіка, але, бачачи цей жіночий погляд, зачарований знаменитістю, він відчув себе приниженим у своїй чоловічій гідності, розуміючи, що жінки оцінюють нас залежно від здобутої нами слави. Не раз уже він таємно страждав, стикаючись із знаменитостями в присутності жінок, чия ласка для багатьох є найвища нагорода за досягнутий успіх.

Годині о десятій одна по одній приїхали баронеса де Фремін і дві єврейки з вищих банківських кіл. Розмова йшла про одне весілля, яке мало відбутись, і одне розлучення, що намічалось.

Маріоль дивився на пані де Бюрн, яка сиділа тепер під колоною з величезною лампою нагорі.

Її тоненький, трохи кирпатий носик, милі ямочки на щоках і підборідді надавали їй пустотливого, як у дитини, вигляду, хоча її тридцять років були вже не за горами, а очі кольору зів'ялої квітки сповнювали обличчя якоюсь хвилюючою таємницею. Шкіра її в яскравому вечірньому освітленні набувала відтінків ясного оксамиту, а волосся,

коли вона повертала голову, спалахувало рудуватим відблиском.

Вона відчула чоловічий погляд, спрямований на неї з другого кінця вітальні, і невдовзі підвелася й підійшла до Маріоля, усміхаючись, немов у відповідь на його заклик.

— Ви, мабуть, заскучали? — сказала вона. — В незнайомому товаристві завжди нудьгуєш.

Він заперечив.

Вона підсунула стільця й сіла біля нього.

І вони одразу розговорилися. Це сталося зненацька, як спалахує сірник, піднесений до полум'я. Здавалось, вони вже давно знали думки й почуття одне одного, а однаковість вдач, освіти, уподобань, смаків приготувала їх до взаєморозуміння і обумовила їхню зустріч.

Можливо, тут зіграло роль і кокетування молодой жінки; але радість від зустрічі з людиною, котра слухає, вгадує твої думки, відповідає і своїми зауваженнями дає поштовх до дальшого розвитку думки, запалила Маріоля. Підлещений, крім того, люб'язним прийомом, переможений її звабною принадністю, чарами, що ними вона вміла оповивати чоловіків, він намагався показати їй ту властивість свого розуму, не дуже помітного з першого погляду, але своєрідного й тонкого, що привертав до нього тих небагатьох, справжніх друзів, які його добре знали.

Зненацька вона сказала:

— З вами, пане, справді дуже приємно розмовляти. Мені, до речі, так і говорили.

Він відчув, що червоніє, і зважився відповісти:

— А мені, пані, говорили, що ви...

— Докажуйте — кокетка? Так, я дуже кокетую з тими, хто мені подобається. Це всім відомо, і я з тим не криюся, але ви побачите, що моє кокетування зовсім безстороннє, і це мені дозволяє зберігати... або повертати своїх друзів, ніколи не втрачаючи їх остаточно, і втримувати їх усіх коло себе.

Її затаєна думка, здавалось, промовляла: «Будьте спокійні і не надто самовпевнені; не дуріть себе, бо вам дістанеться не більше, ніж іншим».

Він відповів:

— Це називається відверто попередити своїх гостей про всі небезпеки, що загрожують їм тут. Дякую, пані, мені дуже подобається такий спосіб.

Вона відкрила йому шлях до розмови про неї. Він з того скористався. Почав з компліментів і переконався, що вона

їх любить; потім збудив її жіночу цікавість, розказуючи, що саме про неї говорять у різних місцях, де він буває. Трохи стурбована, вона не могла приховати, що це її цікавить, хоча й намагалася виявити цілковиту байдужість до того, що можуть думати про її спосіб життя й смаки.

Він малював їй принадний портрет незалежної, розумної жінки, непересічної і звабливої, яка оточила себе талантами і разом з тим залишилася бездоганно світською дамою.

Вона відхиляла його компліменти з усмішкою, з неввненими «ні» підлещеного егоїзму, від душі втішаючись з усіх тих подробиць, що він подавав, і жартами вимагала усе нових і нових, уміло розпитуючи його з якоюсь сласною жадібністю до лестощів.

Він думав, дивлячись на неї: «По суті, це просто дитина, як і всі інші жінки». І закінчив красивою фразою, вихваляючи її за справжню любов до мистецтва, таку рідкісну в жінок.

Тоді вона несподівано перейшла на глузливий тон в дусі тієї французької лукавої веселості, який, здається, становить саму суть нашої нації.

Маріоль її перехвалив. Вона дала йому зрозуміти, що не дуренька.

— Йй-право,— мовила вона,— признаюся вам, я й сама не знаю, що я люблю: мистецтво чи митців.

Він зауважив:

— Як же можна любити митців, не люблячи самого мистецтва?

— Вони часом цікавіші, ніж світські люди.

— Так, зате вони мають прикріпші вади.

— Це правда.

— То ви музики не любите?

Вона раптом споважніла.

— О ні! Я кохаюся в музиці. Я, здається, люблю її над усе. А проте Масіваль переконаний, що я зовсім на ній не розуміюся.

— Він вам так сказав?

— Ні, він так думає.

— А звідки ви це знаєте?

— О, ми, жінки, якщо й нічого не знаємо, то майже завжди здогадуємося.

— То Масіваль думає, що ви не розумієтеся на музиці?

— Я в цьому впевнена. Я бачу це вже з того, як він мені її роз'яснює, як підкреслює відтінки, а сам у той час, певне,

думає: «Все одно марно; це я роблю лише тому, що ви дуже мила».

— Але ж він мені казав, що ніде в Парижі не почуєш кращої музики, як у вас.

— Так, завдяки йому.

— І літературу ви не любите?

— Дуже люблю і навіть переконую себе, що добре на ній розуміюся, всупереч думці Ламарта.

— Який теж уважає, що ви на ній зовсім не розумієтесь?

— Авжеж.

— І він теж не казав вам цього?

— Вибачайте, цей-то казав. Він уважає, що деякі жінки можуть тонко і правильно розуміти описані почуття, життєвість дійових осіб, психологію взагалі, але що вони цілком нездатні оцінити найголовніше в його майстерності — мистецтво. Коли він вимовляє слово «мистецтво», то не лишається нічого іншого, як вигнати його за двері.

Маріоль спитав усміхаючись:

— А ваша думка, пані?

Вона замислилась на мить, потім глинула йому просто у вічі, щоб переконатися, чи він здатен вислухати її й зрозуміти.

— Я? У мене є свої власні міркування про це. Я гадаю, що почуття... почуття — ви розумієте мене? — може розкрити розум жінки для сприймання всього, що захочете, але, звичайно, це в пам'яті часто не затримується. Зрозуміли?

— Ні, не зовсім, пані.

— Я хочу сказати, що для того, щоб зробити нас такими самими цінителями, як чоловіки, треба передусім звертатися до нашої жіночої натури, а потім уже до розуму. Все те, що чоловік заздалегідь не потурбується зробити для нас привабливим, мало нас цікавить, бо ми все сприймаємо через почуття. Я не кажу «через кохання», ні, — а взагалі через почуття, що має всякі можливі форми, вияви, відтінки. Почуття належить нам, а ви, чоловіки, не розумієте його добре, бо воно вас засліплює, а нам воно світить. О, я бачу, для вас усе це дуже неясно, — шкода! Одне слово, коли чоловік нас любить і нам приємний, — бо ж нам конче необхідно усвідомлювати себе коханими, щоб бути здатними на таке зусилля, — і коли цей чоловік істота непересічна, він може, якщо постарається, змусити нас усе згадати, все відчувати, все зрозуміти, геть-чисто все, і може

передати нам, поволі й потроху, усе своє духовне багатство. О, це часто потім зникає, гасне, бо ми легко забуваємо,— так, забуваємо, як губляться у повітрі вимовлені слова! Ми наділені інтуїцією і здатні до прозріння, але ми мінливі, вразливі й швидко змінюємось під впливом оточення. Коли б ви знали, як часто я переходжу з одного душевного стану в інший, як стаю цілком іншою жінкою залежно від погоди, здоров'я, прочитаної книжки чи цікавої розмови. Далебі, іноді в мене душа зразкової матері родини — хоча й без дітей, а інколи — майже душа кокотки... без коханців.

Зачарований, він поцікавився:

— І ви гадаєте, що майже всі розумні жінки здатні на таку активність думки?

— Так,— мовила вона.— Тільки вони поступово скніють, а середовище безповоротно затягує їх у той чи інший бік.

Він знову спитав:

— Отже, ви ставите музику над усе?

— Так. Але те, що я вам оце говорила, щира правда! Звичайно, я не тішилась би музикою так, як тішусь тепер, не любила б її так, як люблю, коли б не цей ангел Масіваль. У всі твори великих композиторів, що їх я вже й так любила палко, він вдихнув душу, граючи їх для мене. Яка шкода, що він жонатий!

Вона промовила останні слова жартівливо, але з таким глибоким жалем, що вони заглушили все — і її міркування про жінок, і її захоплення мистецтвом.

Масіваль справді був жонатий. Ще до того, як досяг успіху, він зв'язав себе одним з тих шлюбів, нерідких у світі мистецтва, що їх потім доводиться тягнути за собою крізь славу аж до самої смерті.

А втім, він ніколи не говорив про свою дружину, не виводив її у світ, де сам часто бував, і хоч мав трьох дітей, про це мало хто й знав.

Маріоль засміявся. Справді, ця жінка була рідкісного типу, дуже гарною, повною несподіванок! Він уперто, не відриваючись, вдивлявся в неї — це, здавалося, зовсім її не соромило — вдивлявся в це поважне й веселе обличчя, трохи свавільне, з задержуватим носиком, з теплим рум'янцем, отінене руським волоссям, яскравого, але м'якого тону, в це обличчя, на якому грали барви гарячого літа і дозрілості такої досконалої, ніжної, привабної, що здавалося, ніби ця жінка саме цього року, цього місяця,

цієї хвилини досягла свого цілковитого розквіту. Він думав: «Чи не фарбується вона?» — й намагався вловити при корінні волосся яснішу або темнішу смужку, але не знаходив її.

Притлумлені кроки по килиму змусили його здригнутися й повернути голову. Двоє слуг принесли чайний столик. У великому срібному приладі, блискучому й складному, неначе хімічний апарат, тихенько булькотіла вода, що підігрівалася синім полум'ям спиртівки.

— Вип'єте чашку чаю? — спитала вона.

Коли він згодився, вона підвелася й прямою ходю, вишуканою в самій своїй твердості, не похитуючись, підійшла до столика, де пара співала в череві того приладу, посеред квітника з пиріжків, пундиків, зацукрованих фруктів і цукерок.

Легкий її силует виразно вимальовувався на шпалерах вітальні, і Маріоль помітив, який у неї тонкий стан і стрункі стегна в поєднанні з широкими плечима й повними грудьми, якими він тільки оце милувався. Її світла сукня, звиваючись, розгорнулася за нею й неначе без кінця розтягувала по килиму її тіло, і в нього майнула груба думка: «Ну, сирена! Вона тільки зваблює».

Тепер вона обходила гостей, граціозними жестами пропонуючи ласощі.

Маріоль стежив за нею поглядом, коли Ламарт, що блукав з чашкою в руках, підійшов до нього й спитав:

— Підемо разом?

— Авжеж.

— Ходімо зараз! Я втомився.

— Зараз, так зараз. Ходімо.

Вони вийшли.

На вулиці письменник спитав:

— Ви додому чи до клубу?

— Зайду до клубу на часинку.

— До «Барабанщиків»?

— Так.

— Я проведу вас до дверей. Мені вже обридли ті клуби. Я ніколи там не буваю. А записався, щоб тільки брати екіпаж.

Вони взялися попід руку й пішли до церкви святого Августина.

Через кілька кроків Маріоль промовив:

— Що за дивна жінка! Якої ви думки про неї?

Ламарт голосно засміявся.

— Це вже починається криза,— сказав він.— Ви перейдете через неї, як і всі ми; я вже видужав, але свого часу теж перехворів нею. Друже мій, криза полягає в тому, що, зібравшись разом або зустрівшись хоч би де, її друзі говорять лише про неї.

— У всякому разі, особисто я говорю про неї вперше, і то цілком природно, бо ж ледве знаю її.

— Хай так. Поговорімо про неї. То знайте — ви закохаєтеся в неї. Це неминуче, через це переходять усі.

— Що ж то, вона така знадлива?

— І так, і ні. Ті, кому подобаються жінки колишніх часів, жінки душевні, сердечні, чутливі, жінки з давніх романів, ті її не люблять і так ненавидять її, що врешті починають говорити про неї всяку мерзоту. Ті ж, що, як ми, цінують чарівність сучасності, ті мусять визнати, що вона чудова, поки не прихилиться до неї. А от усі саме це й роблять. Врешті від цього не вмирають, та й страждають не дуже; але шаліють, що вона така, а не інакша. Ви теж того зазнаєте, якщо вона захоче; а вона вже наставила вам сільце.

Маріоль вигукнув, висловлюючи свою таємну думку:

— Ну, я для неї — перший-ліпший! Та й мені здається, вона цінує передусім титули й відзнаки.

— Так, це вона любить, що й казати! А в той же час їй на них начхати. Найславніший, наймодніший і навіть найвидатніший чоловік й десяти разів не буває в неї, якщо він їй не подобається; зате вона по-дурному заприязнилася з тим йолопом Френелем і причепю Мальтрі. Вона чомусь панькається з несусвітніми дурнями, може, тому, що вони її забавляють більше, ніж ми, а може, тому, що вони, власне, її більше люблять, а всі жінки до того чутливіші, ніж до всього іншого.

Ламарт усе говорив і говорив про неї, аналізуючи, міркуючи, щось доводив, потім знов сам собі суперечив; на запитання Маріоля він відповідав палко й щиро, як людина зацікавлена темою, але й трохи спантеличена, розум якої повен правдивих спостережень і помилкових висновків.

Він казав:

— Але ж вона не єдина: в наш час схожих на неї жінок знайдеться півсотні, коли не більше. Та ось хоча б тоненька Фремін, що зараз приїхала до неї, зовсім така сама, але зухваліша в поведженні й одружена з якимсь чудним паном, а через те її дім найцікавіша божевільня в усьому Парижі. Я і в цій кунсткамері часто буваю.

Вони, не помічаючи, проминули бульвар Мальзерб, вулицю Руаяль, алею Єлісейських Полів і вже підходили до Триумфальної арки, коли Ламарт раптом витяг годинника.

— Голубе мій,— мовив він,— ось уже годину й десять хвилин, як ми говоримо про неї; досить на сьогодні. До клубу я вас проведу іншим разом. Ідіть спати, і я теж.

II

То була простора, світла кімната,— стіни й стеля її були обтягнені чудовим персидським полотном, що привіз один знайомий дипломат. На тому полотні тло було жовте, ніби його вмочено в золотисті вершки, а малюнки — різних відтінків, з перевагою персидської зеленої фарби, й зображали вони чудові будинки із загнутими дахами, а навколо них бігали чудернацькі леви в перуках, та антилопи з безмірними рогами і літали райські птахи.

Меблів було мало. На трьох довгих столах із зеленими мармуровими стільницями лежало все потрібне для жіночого туалету. На середньому — великі миски з грубого кришталю. Другий був захаращений цілою батареєю пляшечок, шкатулок і ваз, великих і малих, із срібними накривками, оздобленими вензелями. На третьому містилася сила-силенна приладдя й інструменту, створених до послуг сучасного кокетства, вжитку складного, таємничого й делікатного. В цьому кабінеті стояло тільки дві канапи й кілька низеньких крісел, оббитих м'якою стьобаною матерією, для відпочинку втомленого роздягненого тіла. Далі цілу стіну займало величезне дзеркало, яке відкривалося, немов ясний обрій. Воно складалося з трьох стулок, бічні поверталися на шарнірах, дозволяючи молодій жінці бачити себе одразу і прямо, і збоку, і ззаду, замикатися у власному своєму зображенні. Праворуч, у ніші, звичайно запнутої завісою, була ванна, чи, певніше, глибокий басейн, теж із зеленого мармуру, до нього спускалися два східці. Бронзовий амур,— зграбна фігурка роботи Пределе,— сидючи на краю басейну, лив до нього теплу й холодну воду із двох мушель, якими він грався. В глибині цього куточка піднімалося гранчасте венеціанське люстро, із похило поставлених дзеркал, сходячись круглястим склепінням, воно захищало, ховало й одбивало в кожній своїй часточці і купальню, і купальницю.

Трохи далі стояв красивий письмовий стіл, простий

і сучасний, англійської роботи, всіяний розкиданими паперами, згорнутими листами, розірваними конвертами з блискучими золотими вензелями. Тут вона писала й проводила час, коли бувала сама.

Простягшись на канапі в китайському халаті, пані де Бюрн відпочивала після купання: її голі руки, прекрасні, гнучкі й пружні, сміливо виступали з широких складок матерії, а підібране вгору й туго скручене рудувате волосся лежало на голові важкою масою.

В двері постукала покоївка і, зайшовши, подала лист.

Пані де Бюрн узяла його, подивилася на почерк, розірвала, прочитала перші рядки й спокійно промовила до служниці:

— Я подзвоню вам за годину.

Залишившись сама, вона всміхнулася з переможною втіхою. Перших слів було досить, щоб зрозуміти, що це — довгожданне Маріолеве оспівчення. Він опирався куди довше, ніж вона сподівалася, бо ось уже три місяці, як вона його зваблювала, вживаючи всіх своїх чарів, усю свою чарівну принаду і виявляючи йому знаки уваги, якими ще нікого не вдостоявала. Він здавався недовірливим, упередженим, настороженим проти неї, проти постійно наставлених пасток її ненаситного кокетства. Треба було багато душевних розмов, в які вона вкладала всю свою зовнішню звабу, всю чарівну силу свого розуму, немало музичних вечорів, коли біля рояля, де ще бриніли струни, біля сторінок партитури, сповнених співучої душі композитора, вони тремтіли від однакового зворушення, щоб нарешті вона помітила в погляді приборканого чоловіка припонижене благання знесиленої любові. Вона-то, кокетка, добре розумілася на цьому! Вона так часто, з хижою, як у кішки, спритністю та з невичерпною цікавістю збуджувала в чоловіків, яких їй щастило спокусити, ту таємну й жорстоку недугу! Вона тішилася, бачачи, як поступово заповняє їх, як скоряє, панує над ними, завдяки непереможній жіночій могутності, як стає для них Єдиною, стає свавільним і владним Кумиром. Інстинкт війни й завоювання розвився в ній поступово, як розвиваються приховані недуги. Може, ще в роки подружнього життя в її серці зародилася потреба мститися, невиразна потреба відплачувати чоловікам за те, що вона витерпіла від одного з них, узяти гору, зігнути їхню волю, зламати опір і теж завдати їм болю. Але головне, вона вдалася кокеткою, і як тільки відчула себе вільною, то взялася переслідувати

й приборкувати закоханих, немовби мисливець переслідуює дичину,— просто задля втіхи бачити, як вони падають. Але серце не прагнуло хвилювання, як серця ніжних і вразливих жінок; вона не шукала ні всепоглинаючої пристрасті одного чоловіка, ані щастя взаємного кохання. Їй лише треба було бачити довкола себе загальний подив, пошану, поклоніння, любовний фіміам. Хто тільки одвідував її оселю, мусив бути рабом її краси, і ніякий духовний інтерес не міг її надовго прив'язати до тих, хто опирався її кокетуванню, нехтував кохання взагалі чи любив іншу. Щоб стати її приятелем, треба було закохатися в неї; зате до закоханих вона виявляла надзвичайну запобігливість, чарівну уважність, безмежну ласкавість, щоб утримати коло себе всіх, кого вона полонила. Коли вже хтось потрапляв до почту її поклонників, то ніби належав їй по праву переможця. Вона керувала ними спритно й мудро, відповідно до їхніх вад, добрих прикмет і до характеру їхніх ревнощів. Хто вимагав занадто багато, того вона проганяла, коли хотіла; потім, як вони розумнішали, знову допускала їх, але на суворих умовах; і, немов розбещене дівча, так тішилася з тієї знадливої забави, що їй здавалося однаково цікаво і зводити з розуму старих панів, і крутити голови молодим.

Можна було б навіть сказати, що вона відмірювала свою прихильність відповідно до навіяної нею пристрасті; і гладун Френель, нікому непотрібний і неповороткий статист, був одним з її фаворитів, бо вона знала й відчувала, якою несамовитою пристрастю він охоплений.

Вона не була зовсім байдужа до чоловічих чарів, але вона зазнавала лише перших поривів захоплення, відомих їй самій і погамованих тією миті, коли вони могли б стати небезпечні.

Кожен новак приносив своїм любовним славослів'ям нову ноту, а також щось невідоме у своїй натурі — особливо люди мистецтва; в них вона відчувала яскравіші й тонші відтінки, вишуканість і гостроту почуттів, що час від часу будили в ній нетривку мрію про велику пристрасть і довгі зв'язки. Але під тиском мудрого побоювання й обережності, вагання і недовіри вона завжди стримувала себе, поки нарешті поклонник переставав її хвилювати. До того ж вона, як дитя свого часу, була наділена тим скептичним баченням, що швидко позбавляло ореолу навіть найвидатніших людей. Як тільки вони закохувалися в неї і в душевному сум'ятті втрачали свої показні пози й величні

звички, вони починали здаватися їй усі однакові — бідні істоти, над якими вона панує силою своїх чарів.

Одне слово, щоб така довершена жінка, як вона, могла покохати чоловіка, він повинен був би мати неоціненні якості.

А проте вона дуже нудьгувала. Вона не любила світського товариства, де бувала, лише скоряючись звичаю, і де терпляче висиджувала довгі вечори, стримуючи позіхання і дрімоту; забавлялася там лише витонченим базіканням, власними задирливими примхами, мінливою цікавістю до тих чи інших речей і людей; захоплювалася тим, чим милувалася і що цінувала, лише настільки, щоб не занадто швидко відчутти огиду до того, але й не стільки, щоб знайти справжню радість у прихильності чи в забаганці; змордована нервами, а не бажаннями, не знаючи тих почуттів, що до краю захоплюють душі прості й палкі, вона жила у веселій суєті, без найвної віри в щастя, шукаючи лише розваг і вже знемагаючи з втоми, дарма що вважала себе задоволеною.

Вона вважала себе задоволеною, бо гадала, що вона найпривабливіша та найобдарованіша з усіх жінок. Горда своїми чарами, що їхню силу вона не раз випробувала, закохана в свою своєрідну, примхливу й звабливу красу, впевнена в дотепності своєї думки, що давала їй змогу вгадувати й розуміти силу речей, яких не бачать інші, пишаючися своїм розумом, що його так високо цінували стільки видатних людей, і не усвідомлюючи обмеженості свого світогляду, вона вважала себе за майже виняткову істоту, за рідкісну перлину в цьому банальному світі, який видавався їй порожнім і одноманітним, бо була для нього занадто гарна.

Ніколи у неї навіть не виникало підозріння, що вона сама — неусвідомлена причина своєї постійної нудьги, а звинувачувала в тому інших і покладала на них відповідальність за свій смуток. Коли їм не щастило розважити її, звеселити, а тим більше захопити, то лише тому, що їм бракувало привабливості й справжніх чеснот.

— Усі нудні до смерті, — казала вона сміючись. — Терпимі лише ті, що мені подобаються.

А подобалися їй переважно ті, що вважали її за незрівнянну. Добре знаючи, що нічого не здобудеш без зусиль, вона всіх старань докладала, щоб спокушати; на її думку, не було нічого приємнішого, як тішитися вливом захопле-

ного погляду й розчуленого серця — цього несамовитого м'яза, що починає тріпотіти від одного слова.

Вона дуже дивувалася, що їй так важко підкорити собі Андре Марію, бо з першого ж дня відчувала, що подобається йому. Потім поволі збагнула його недовірливу натуру, потаємно уражену, дуже ніжну та зосереджену, і, використовуючи ці його риси, виявила до нього стільки уваги, стільки щирої симпатії, що він нарешті скорився.

Особливо за останній місяць вона стала відчувати, що він захоплений, збентежений при ній, мовчазний і гарячково збуджений, але все ще втримується від освідчення. Ох, ті освідчення! Правду кажучи, вона не дуже-то їх любила, бо коли вони були занадто палкі, занадто відверті, їй доводилося бути суворою. Двічі вона мусила навіть розгніватися і заборонити приходити до себе. Але ж дуже втішалася з боязких виявів кохання, з напівпризнань, з натяків скромних, з таємного поклоніння; і вона справді виявляла винятковий такт і вміння, домагаючись від своїх поклонників такої стриманості у виявленні почуттів.

Ось уже місяць, як вона чекала на вустах Марію слів, що полегшують пригнічене серце, виразні чи тільки як натяк, залежно від натури людини.

Він не сказав ні слова, зате написав їй. Лист був довгий; цілих чотири сторінки! Вона тримала його в руках, тремтячи від задоволення. Потім простяглася на каналі, скинула на килим свої маленькі пантофлі, щоб умотитися зручніше, і взялася до читання. Вона була здивована. У поважних висловах він писав їй, що не бажає через неї страждати, бо вже занадто добре знає її, щоб погодитися стати її жертвою. У дуже чемних фразах, сповнених компліментів, де всюди проривалося стримуване кохання, він давав їй зрозуміти, що йому відома її манера поводитися з чоловіками, що він також захоплений, але поклав собі звільнитися від цього рабства, віддалившись від неї. Він просто вертається до свого колишнього мандрівного життя. Він їде геть.

То було прощання, красномовне й рішуче.

Вона щиро здивувалася, читаючи, перечитуючи й знов вертаючись до цих чотирьох сторінок такої ніжно-зворушливої й палкої прози. Вона підвелася, взула пантофельки й заходила по кімнаті, відкинувши назад рукава та засунувши голі руки в кишені халата, бгаючи листа.

Збентежена таким несподіваним освідченням, вона дума-

ла: «А він пише дуже гарно: щиро, зворушливо. Пише краще, ніж Ламарт, від його листа не віє романом».

Їй захотілося курити; вона підійшла до столика з парфумами і взяла сигарету з саксонської порцелянової табакерки. Закуривши, вона рушила до дзеркала і побачила в трьох стулках трьох молодих жінок. Підійшовши зовсім близько, зупинилася, злегка вклонилася сама собі, всміхнулася, приязно хитнула головою, немов кажучи: «Дуже гарна! Дуже гарна!» Вона придивилася до своїх очей, помилювалася зубами, підняла руки, поклала їх на стегна й повернулася боком, нахилиючи трохи голову, щоб добре роздивитися на себе в усіх трьох дзеркалах.

Так вона завмерла в закоханому спогляданні, стоячи навпроти самої себе, оточена потрійним відбитком свого тіла, що здавалося їй чарівним; вона захоплювалася собою, огорнута себелюбною й плотською втіхою від своєї краси, і смакувала її з радістю майже такою ж чуттєвою, як у чоловіків.

Так милувалася вона собою щодня, і її покоївка, що часто заставляла її перед дзеркалом, казала ущипливо: «Пані так дивиться в дзеркала, що скоро їх наскрізь продивиться по всьому домі».

Але в цій любові до самої себе і був секрет її чарів й її влади над чоловіками. Вона так милувалася собою, так дбала про вишуканість свого образу й елегантність усієї своєї постави, шукаючи й знаходячи все те, що могло ще більше відтінити її, так добирала невловимих відтінків, які робили її красу ще невідпорнішою, а її очі ще дивнішими, і так уміло вдавалася до всіх способів, які прикрашали її для неї самої, що знаходила звичайно все те, що могло найбільше подобатися й іншим.

Коли б вона була ще прекрасніша, але байдужіша до своєї вроди, то не мала б тієї привабливості, що навіювала кохання майже всім, хто з самого початку не опирався силі її чар.

Незабаром, трохи втомившись стояти, вона сказала своєму зображенню, що все ще всміхалося до неї (і зображення у потрійному дзеркалі поворушило вустами, повторюючи її слова): «Гаразд, добродію, ми ще побачимо, як то буде». Потім, перейшовши кабінет, сіла за письмовий стіл.

Ось що вона написала:

«Дорогий пане Маріоль, зайдіть до мене побалакати завтра о четвертій годині. Я буду сама і, сподіваюся, переконаю Вас, що страшно для Вас небезпеки нема.

Я Ваш друг і доведу Вам це.

Мішель де Бюрн»

Як просто вона вбралася другого дня, щоб прийняти Андре Маріюля! Сіра сукня, ясно-сіра, з бузковим відтінком,— журлива, як смеркання, і зовсім гладенька; комір облягав шию, рукави — руки, корсаж — груди й стан, спідниця — стегна й ноги.

Коли він увійшов з трохи поважним виразом на обличчі, вона пішла йому назустріч, простягнувши обидві руки. Він поцілував їх, і вони посідали; якусь мить вона мовчала, щоб упевнитися в його збентеженні.

Він не знав, що казати, й чекав, щоб вона заговорила.

Нарешті вона зважилася:

— Ну що ж! Давайте зразу по суті. Що сталося? Ви мені написали, знаєте, дуже зухвалого листа.

Він одповів:

— Знаю й дуже прошу вибачити. Я буваю тепер і завжди був з усіма надмірно, до брутальності ширий. Я міг собі піти без тих непотрібних та образливих пояснень, з якими до вас звернувся. Та зважив, що краще повестися відповідно до своєї вдачі й покласти на ваш розум, добре мені відомий.

Вона заговорила з жалем, але в душі задоволена:

— Стривайте, стривайте! Що це за шаленство?..

Він перебив її:

— Краще про це не говорити.

Тут вона жваво перебила його, не давши йому говорити далі:

— А я і покликала вас якраз для того, щоб поговорити про це; і ми говоритимемо про це доти, доки ви зовсім переконаєтеся, що для вас нема ніякої небезпеки.

Вона засміялася, мов школярка, і її скромна сукня надавала тому сміхові чогось дитячого.

Він пробурмотів:

— Я вам написав правду, щирю правду, страшну правду, що лякає мене.

Вона знов споважніла й відказала:

— Хай так, мені це відомо, через це проходять усі мої друзі. Ви мені написали також, що я страшенна кокетка, я з цим згодна, але від цього ніхто не вмирає, ніхто навіть, здається, особливо не страждає. Буває те, що Ламарт називає кризою. От саме вона й найшла на вас, але це минає, а потім настає... як би то сказати?.. настає хронічна закоханість, котра зовсім не мучить. Я її підтримую на

малому вогні у всіх своїх приятелів, щоб вони були мені якомога відданіші, прихильніші, вірніші. Що ж? Погодьтеся, що я теж щира, відверта й різка. Чи багато ви бачили таких жінок, які зважилися б сказати те, що я вам зараз кажу?

Вона мала такий милий і рішучий вираз, такий простодушний і водночас задержуватий, що він не міг не всміхнутися.

— Всі ваші приятелі, — мовив він, — люди, котрі вже не раз горіли на тому вогні, перш ніж їх запалили ви. Вони вже палали й обгоріли, їм легше витримувати жар, у якому ви їх тримаєте. Я ж, пані, ще ніколи не зазнавав цього. І від якогось часу я почуваю: коли віддамся тому почуттю, що росте в моєму серці, то це буде щось страшне.

Вона раптом стала дуже привітна і, злегка нахилившись до нього, склавши на колінах руки, сказала:

— Вислухайте мене, адже я жартую. Мені прикро втрачати приятеля через страх, на мою гадку, примарний. Ви покохаєте мене, нехай так. Але теперішні чоловіки не кохають сучасних жінок так глибоко, щоб справді мучитися через них. Вірте мені, я знаю і тих, і тих. — Вона замовкла, потім додала з отим усміхом, властивим жінці, коли вона каже правду, думаючи, нібито бреше:

— Годі, я ж не маю того, за що можна було б мене любити без тями. Я занадто сучасна. От побачите, я буду вам другом, добрим другом, до якого ви по-справжньому прихилитеся, але й тільки — бо про це я подбаю.

Потім поважніше додала:

— У всякому разі, попереджаю вас, що сама я нездатна по-справжньому захопитися хоч би ким-небудь, а до вас я ставитимуся так само, як і до інших, як до тих, до кого я ставлюся добре, але не більше того. Я боюся деспотів і ревнивців. Од свого чоловіка я мусила все терпіти; але від приятеля, просто від приятеля, я не хочу терпіти ніякої любовної тиранії, що отруєє сердечні взаємини. Бачите, яка я ласкава до вас, я говорю по-товариському, не криючись. Чи не погодитеся ви на це чесне випробування, яке я вам пропоную? Коли нічого з того не вийде, ви завжди встигнете піти собі, хоч би як тяжко вам не було. Як з очей, так з думки.

Він дивився на неї, вже підкорений її голосом, її рухами, всією її п'яною звабою, і прошенотів, геть покірний і тремтячий від її близькості:

— Я згоден, пані. І якщо мені буде важко, тим гірше для мене. Ви варті того, щоб через вас мучилися.

Вона його спинила:

— А тепер не говоримо про це більше, не говоримо про це ніколи.

І перевела розмову на такі теми, що зовсім не хвилювали його.

За годину він пішов від неї, терзаючись, бо кохав її, і радіючи, бо вона просила його, а він обіцяв їй не від'їжджати.

III

Він мучився, бо кохав її. На відміну від звичайних закоханих, яким жінка, обраниця їхнього серця, постає в ореолі досконалості, він захопився нею, дивлячись на неї тверезим поглядом недовірливого й підозрілого чоловіка, ні разу в житті не причарованого до краю. Його неспокійний, проникливий і недіяльний розум, завжди насторожений, захищав його від пристрасті. Кілька захоплень, два короткі романи, що зачахли з нудьги, та оплачені зв'язки, порвані від огиди,— ото вся історія його серця. Він дивився на жінок, як на річ, необхідну для тих, хто бажає мати затишну господу і дітей, або як на щось приємне для тих, хто шукає любовних розваг.

Знайомлячись з пані де Бюрі, він був упереджений проти неї завдяки признанням своїх приятелів. Те, що йому було відомо про неї, цікавило його, інтригувало, подобалося йому, але було трохи відразливе. В принципі він не любив тих гравців, які ніколи не розплатуються. Після перших зустрічей він став згоджуватися, що вона справді дуже своєрідна й наділена особливою заразливою приналежністю. Природна й уміло відтінена краса цієї стрункої, ставної руської жінки, що здавалася водночас і повною, і легкою, з прегарними руками, створеними для обіймів і цестощів, з довгими й тонкими ногами, створеними для бігу, як ноги в газелі, з такими маленькими ступнями, що вони не повинні були лишати й слідів,— краса ця здавалася йому ніби якимось символом марних надій. До того ж у бесідах з нею він відчував те задоволення, що його раніше вважав за неможливе у світських розмовах. Обдарована розумом, повним безпосереднього, несподіваного та глузливого запалу, і ласкавою іронією, вона інколи віддавалася, проте,

впливу почуття, думки чи образу, ніби в глибині її грайливої веселості ще витала тінь поетичної ніжності наших прабабусь. І це робило її чарівною.

Вона була ласкава з ним, бажаючи підкорити його, як і інших; а він приходив до неї так часто, як тільки міг,— його тягла потреба її бачити, потреба дедалі більша. Ніби якась сила виходила з неї й захоплювала його, сила привабливості, погляду, усміху, голосу, сила непереможна, хоча він часто ішов від неї роздратований якимсь її вчинком чи словом.

Що більше він почував себе захопленим тими незбагненими флюїдами, якими проймає і підкоряє нас жінка, то глибше він розгадував, розумів її натуру та мучився, бо дуже палко бажав, щоб вона була інша.

Але саме те, що він засуджував у ній, певне, причарувало й полонило його, проти його бажання, наперекір розумові, навіть більше, ніж справжні її принади.

Її кокетування, що ним вона одверто гралася, як віялом, то розгортаючи, то згортаючи його на очах у всіх, залежно від того, хто її співрозмовник і чи подобається він їй; її звичка нічого не сприймати серйозно, яка спочатку бавила його, а тепер лякала; її постійна жадова розваги та чогось нового, завжди невиситима жадова в її стомленому серці,— все те часом доводило його до такого розпачу, що, вернувшись додому, він вирішував бувати у неї рідше, а потім і зовсім припинити відвідини.

А на другий день він уже шукав нагоди піти до неї. Що більше він закохувався, то гостріше усвідомлював безнадійність цього кохання й неминучість майбутніх страждань.

О, сліпий він не був; він поринав у те почуття, як людина, що потопає з утоми, бо човен перекинувся, а до берега далеко. Знаючи її так, як тільки можна було її знати, бо проникливість, що йде у парі з коханням, загострила його проникливість, він уже не міг не думати про неї безнастанно. З невтомною упертістю він намагався зрозуміти її, освітити темні глибини цієї загадкової жіночої душі, та незбагненне поєднання грайливого розуму й розчарованості, розсудливості й легковажності, зовнішньої ширості й непостійності — всі ці суперечливі нахили, які зібрані воедино, щоб утворити істоту рідкісну, привабну й бентежну.

Але чого ж вона так вабить його? Він без кінця питав сам себе про це і все ж не міг зрозуміти, бо, мавши натуру

вдумливу, спостережливу й гордовито-стриману, мусив би логічно шукати в жінці старовинні, спокійні чесноти: ніжність, вірну приязнь, постійність, що служать запорукою щастя чоловікові.

А в цій жінці він знаходив щось несподіване, якусь новину, хвилюючу своєю небуденністю, одне з тих створінь, котрі започатковують нові покоління, різняться від усього відомого давніше та випромінюють, навіть своєю недосконалістю, страшну привабність, що таїть у собі загрозу.

Після палких і романтичних мрійниць Реставрації прийшли веселухи доби Імперії, переконані в реальності втіхи; а тепер от з'явився новий різновид вічно жіночого — витончена істота з мінливою чутливістю, з душею неспокійною, бентежною, нерішучою, що, здавалося, спробувала всіх наркотиків, якими заспокоюють або ж збурюють нерви: і запаморочливий хлороформ, і ефір, і морфій, що збуджують мрії, гасять почуття й присипляють емоції.

Його захоплювала в ній принадність тепличного створіння, призначеного і привченого зачаровувати. То був рідкісний предмет розкоші, привабливий, добірний і витончений, на якому спинаються очі, біля якого б'ється серце й збуджується бажання, так само, — як от виникає апетит перед тонкими стравами, відокремленими від нас вітриною, але зготованими і виставленими напоказ саме на те, щоб збудити у нас почуття голоду.

Коли він цілком переконався, що невпинно скочується в безодню, то з жахом почав думати про небезпеку свого захоплення. Що з ним станеться? Як вона вчинить? Вона, напевне, обійдеться з ним так, як обходиться з усіма: доведе його до того стану, коли йдеш слідом за всіма жіночими примхами, як собака іде слідом за своїм паном, а потім визначить йому місце в своїй колекції більш або менш славетних улюбленців. Та чи ж справді вона вела таку гру з усіма іншими? Невже немає серед них жодного, котрого вона б кохала, справді кохала — місяць, день, годину, в одному з тих швидко стримуваних поривів, яким віддавалося її серце?

Він безперестану говорив з іншими про неї після її обідів, де всі вони розпалювалися від спілкування з нею. Він відчував, що всі вони ще схвильовані, незадоволені, розчаровані, як чоловіки, які не дістали справжньої втіхи.

Ні, вона не кохала жодного з цих героїв, що викликали людську цікавість. А він — ніщо супроти них; ніхто не

озирається, не дивиться, коли його ім'я лунає в юрбі чи у салоні. Що ж він для неї? Ніщо, ніщо, статист, знайомий, той, хто для таких розбещених жінок стає пересічним відвідувачем, корисним, але позбавленим принади, як вино без аромату, розбавлене водою.

Якби він був знаменитістю, то ще погодився б на таку роль, яку б його слава зробила менш принизливою. А так, невідомий, він не хотів погоджуватися на це. І написав їй прощального листа.

Одержавши коротку відповідь, він був такий розчулений, ніби щастя впало на нього, а як вона взяла з нього обіцянку, що він не поїде, то зрадив, неначе позбувся якогось лиха.

Збігло кілька днів, і в їхніх стосунках нічого не змінилося; та коли минуло заспокоєння, що звичайно приходить після криз, він відчув, що бажає її ще сильніше й палкіше. Він вирішив ніколи нічого більше не говорити їй, але ж він не давав обіцянки не писати; і якось увечері, коли не міг заснути, коли її образ опанував його в любовній лихоманці безсоння, він змусив себе сісти до столу і почав викладати на білому папері свої почуття. Був то не лист, а якісь нотатки, речення, думки, судороги страждання, що оберталися в слова.

Це його заспокоїло; йому здавалося, ніби він трохи позбувся своєї туги, і, як тільки ліг у ліжку, зміг нарешті заснути.

Прокинувшись другого дня, перечитав тих кілька сторінок,— побачив, що вони сповнені трепету; поклав їх у конверт і надписав адресу, але велів однести листа на пошту лише пізно ввечері, щоб вона його отримала вранці.

Він був певен, що ці аркушки не обурять її. До листів, де говориться щиро про кохання, найцотливіші жінки ставляться безмежно вибачливо. І такі листи, написані людиною, в котрій тремтить рука, а погляд зачарований одним-єдиним обличчям, мають непереможну силу над серцями.

Увечері він пішов до неї — довідатися, як вона його прийме та що йому скаже. Він застав у неї пана де Прадона, що курив, розмовляючи з дочкою. Той часто так проводив біля неї цілі години, поводячися з нею скоріше як з чарівною жінкою, ніж як з дочкою. Вона надавала своїм стосункам з батьком та взаємним почуттям відтінку того любовного поклоніння, яке відчувала сама до себе і якого вимагала від усіх.

Коли вона побачила, що прийшов Маріоль, її обличчя засяяло втіхою, вона жваво простягла йому руку; її усміх казав: «Я рада вам».

Маріоль сподівався, що батько незабаром піде собі. Але пан де Прадон не йшов. Він добре знав свою дочку і вже давно не мав сумніву в ній, уважаючи її за позбавлену сексуальності, однак наглядав за нею з цікавою, турботною, майже подружньою увагою. Йому хотілося довідатися, яку надію на сталий успіх має цей новий друг, довідатися, що він таке, чого він вартий. Чи виявиться він просто перехожим, як багато інших, чи стане членом звичайного її оточення?

З того, як пан Прадон уместився, Маріоль побачив, що позбутися його не вдасться. Він скорився і вирішив навіть спробувати сподобатися йому, гадаючи, що прихильність або хоч безсторонність усе-таки краща за ворожість. Він сипав дотепами, був веселий, бавив пана де Прадона, нічим не виявляючи своєї закоханості.

Вона задоволено думала: «Він не дурний і добре грає комедію».

А пан де Прадон міркував собі: «Який приємний чоловік! Йому моя дочка, здається, не закрутила голови, як отим усім дурням».

Коли Маріоль вирішив, що йому пора йти, то лишив їх обох зачарованих.

Зате сам він покидав її дім з розпачем в душі. Коло цієї жінки він уже страждав від неволі, в якій вона його тримала; відчував, що даремно стукатиме до цього серця, як ув'язнений стукає в окуті залізом двері.

Упевнившись, що його охопило кохання, він уже й не намагався звільнитися; тоді, не маючи змоги втекти від своєї долі, він вирішив бути хитрим, терплячим, упертим, потайним, подолати її спритністю, покорою, до якої вона така жадібна, палким коханням, що її п'янить, добровільним рабством, яке він прийме.

Його лист сподобався. Він ще писатиме. І писав. Майже щоночі, вернувшись додому, в годину, коли розум зворушений денними хвилюваннями, перетворює в якусь галюцинацію все, що його цікавить або збурює, він сідав до столу при лампі й пристрасно думав про неї. Паростки поезії, що їм стільки млявих людей з лінощів дають заглухнути в своєму серці, розросталися від цього захоплення. Він писав все про ті самі речі, про одне й те саме — про своє кохання — у формах, які оновлювалися тому, що кожного

дня оновлювалося його бажання, і роз'ястрував свою пристрасть, працюючи над її літературним вираженням. Цілі дні він підшукував і знаходив невідпорно переконливі слова, що їх надмірне збудження викрешує з розуму, як іскри. Цим він сам роздмухував полум'я у своєму серці й обертав його в пожежу, бо справді палкі любовні листи часто небезпечніші для того, хто пише, ніж для тої, хто їх одержує.

Підтримуючи в собі цей збуджений стан, розпалюючи собі кров словами і привчаючи свою душу до єдиної думки, він поволі втратив реальне уявлення про цю жінку. Переставши сприймати її такою, якою вона уявлялася спочатку, він бачив її тепер лише крізь ліризм своїх фраз; і все, що писав їй по ночах, робилося для нього істиною. Завдяки цій щоденній ідеалізації він бачив її таку, яку вимріяв собі. Та й колишня упередженість його зникла перед тою безперечною приязню, що пані де Бюрн виявляла до нього. Хоч вони ні в чому й не призналися одне одному, вона, очевидно, з усіх була найприхильніша до нього і відверто йому те виявляла. Тож він з якоюсь божевільною надією сподівався, що, може, врешті вона його покохає.

Справді, вона з якоюсь наївною і непоборною радістю піддавалася звабі цих листів. Ніколи ніхто ще не пестив і не кохав її так, з такою мовчазною стриманістю. Ніколи нікому не спадало на думку такої чарівної вигадки — надсилати їй щоденно до пробудження той сніданок любовних почуттів у паперовій обгортці, що її покоївка вранці подавала на срібній таці. А найцінніше було те, що він ніколи про це не говорив, що він ніби й сам про це не знав, і в її вітальні був найскромнішим із її приятелів, що він жодним словом не натякав на той потік ніжності, який потаємки виливав на неї.

Правда, вона й раніше одержувала любовні листи, але зовсім інші, не такі стримані, настирливіші, скоріше схожі на вимоги. Протягом трьох місяців, цих трьох місяців своєї кризи, Ламарт писав їй гарні листи, листи палко захопленого романіста, що висловлює свої почуття у витонченій літературній формі. Вона зберігала в окремій шухлядці свого стола ці дуже тонкі й дуже звабливі послання до жінки, написані щиро схвильованим письменником, що пестив її своїм пером, доки не втратив надію на успіх.

Маріолеві листи були зовсім інші, вони різнилися такою силою і зосередженістю, такою правдивою щирістю виразу, такою цілковитою покорою й відданістю, яка обіцяла бути

довготривалою, що вона їх одержувала, розгортала і смакувала з такою втіхою, якої ще не зазнавала від жодного писання.

Це відбивалося на її прихильності до Маріоля — вона запрошувала його приходити якнайчастіше, бо він тримався надзвичайно стримано і, говорячи з нею, ніби сам не знав, що коли-небудь писав їй про своє ревне кохання. До того ж випадок здався їй небуденним, гідним роману, й вона відчувала глибоке задоволення, маючи коло себе такого закоханого чоловіка, якийсь владний зачаток симпатії, що змушував її зовсім особливо ставитися до Маріоля.

Досі, незважаючи на пиху кокетства, вона відчувала в усіх полонених нею серцях сторонні турботи; вона панувала в них не одна, вона виявляла, бачила в них владні інтереси, не зв'язані з нею. Масіваля вона ревнувала до музики, Ламарта — до літератури, і завжди кожного до чого-небудь, незадоволена з такого півуспіху, але неспроможна вигнати все чуже з душ тих честолюбних чоловіків, знаменитостей або людей мистецтва, бо ж їхня професія для них — коханка, з якою ніхто й ніщо не може їх розлучити. І ось вона вперше зустріла такого чоловіка, для якого була всім! Принаймні він так запевняв. Лише гладун Френель кохав її, мабуть, не менше. Але ж то був гладун Френель. Вона догадувалася, що ніхто й ніколи ще так не захоплювався нею, як Маріоль; і її егоїстична вдячність до того, хто давав їй цей тріумф, набирала подоби ніжності. Тепер вона вже потребувала його, потребувала його присутності, його погляду, його покори, потребувала цього прирученого кохання. Хоча він менше, ніж інші, втішав її пиху, зате більшою мірою задовольняв ті владні вимоги, що керують душею й тілом кокеток, її гонор та її інстинкт панування, її хижий інстинкт безпристрасної самиці.

Подібно до того, як завойовують країни, вона захопила його життя поступово, послідовними дрібними наскоками, що день у день частішали. Вона влаштовувала прийоми, виїзди до театру, обіди в ресторанах, щоб він брав участь у них; вона тягла його за собою з лихою радістю завойовниці, не можучи вже обходитися без нього, чи, певніше, без його рабської покори, до якої вона його змусила.

Він ходив за нею щасливий, бо почував, що його бавлять, пестять її очі, її голос, усі її примхи; тепер він жив у постійній нестямі бажання й кохання, що доводила його до божевілля й палила, немов та гарячка.

Частина друга

I

Маріоль приїхав до неї. Йому довелося чекати, бо вона ще не вернулася додому, хоча вранці призначила йому побачення міською депешею.

У цій вітальні, де він так любив бувати, де йому все подобалося, він усе-таки, лишившись сам, щоразу відчував, як у нього стискалося серце, він задихався, нервував і не міг спокійно сидіти на місці доти, аж доки вона не з'являлася. Він ходив по кімнаті в блаженному чеканні, боячись, як би не затримала її якась несподівана перешкода і не змусила відкласти їхнє побачення на завтра.

Коли ж почув, що перед дверима на вулиці спинився екіпаж, то затремтів од надії, а як залунав у передпокої дзвінок, то більше вже не мав сумніву, що це вона.

Вона проти звичаю ввійшла у капелюшку, збуджена і радісна.

— Маю для вас новину,— оголосила вона.

— Яку ж, пані?

Вона засміялася, дивлячись на нього.

— А ось яку, я їду на деякий час до села.

Маріоля раптом огорнув глибокий сум, що відбився на його обличчі.

— О! І ви говорите це мені так весело!

— Так. Сідайте, зараз усе розкажу. Не знаю, чи відомо вам, що пан Вальсасі, брат моєї покійної матері, головний дорожній інженер, має в Авранші маєток і живе там іноді з жінкою й дітьми, бо там працює. Отож ми щоліта відвідуємо їх. Цього року я не хотіла їхати, але він розгнівався й влаштував татові прикру сцену. До речі, скажу вам по секрету: тато ревнує мене до вас і нарікає мені, що ніби я себе компрометую. Вам доведеться навідувати нас не так часто. Але не турбуйтеся, я все владнаю. Отож тато вичитав мені й примусив дати обіцянку, що я поїду на десять, а може, й на дванадцять днів до Авранша. Ми виїдемо у вівторок вранці. Що ви на це скажете?

— Скажу, що ви мені краєте серце.

— І це все?

— А чого ж ви хочете? Не можу ж я вас не пустити!

— Ви не бачите жодної на те ради?

— Та... та ні... я не знаю! А ви?

— А я ось що думаю: Авранш зовсім близько від гори Сен-Мішель. Чи бували ви в Сен-Мішелі?

— Ні, пані.

— Так ось! У цю п'ятницю вам спаде на думку поїхати подивитися на це чудо. Ви спинитесь в Авранші, а, скажімо, в суботу ввечері, на заході сонця гулятимете в міському саду, звідки видно затоку. Ми там випадково зустрінемося. Тато скривиться, ну й хай. Другого дня я влаштую поїздку цілою родиною до абатства. Виявляйте захват і будьте милі, як то ви вмієте, коли хочете. Завоюйте мою тітку й запросіть нас усіх пообідати в тій таверні, де ми оселимось. Ми там переночуємо і, таким чином, розлучимося лише другого дня. Ви повернетесь через Сен-Мало, а за тиждень я буду вже знов у Парижі. А що, хіба ж я не мила?

У пориві вдячності він прошепотів:

— Ви єдине, чим я дорожу на світі.

— Тихо! — мовила вона.

І кілька хвилин вони дивилися одне на одного. Вона всміхалася, висловлюючи тією усмішкою всю свою вдячність, подяку свого серця, а також і прихильність, дуже щирю, дуже палку, майже ніжну. А він милувався нею, пожираючи її очима. Йому хотілося впасти перед нею, кинутися їй до ніг, цілувати її сукню, кричати, а головне — показати їй те, чого він не вмів висловити, що захопило його всього, і душу його, і тіло, те, що було невимовно-болісне, бо він не міг цього виявити, — своє кохання, своє страшне і солодке кохання.

Але вона розуміла його й без слів, як стрілець угадує, що його куля пробила саме яблучко в центрі мішені. В цьому чоловікові не залишилося нічого, крім неї. Він належав їй більше, ніж вона самій собі. І вона була задоволена і вважала, що він дуже милий.

Вона весело запитала:

— Отже, згода? Ми здійснимо цю прогулянку?

Він мовив переривчастим від зворушення голосом:

— Звичайно, пані, згода.

Потім знов, після мовчанки, вона заговорила, не просячи вибачення:

— Сьогодні я не можу вас більше затримувати. Я вернулася додому лише для того, щоб вам це сказати, бо я ж їду післязавтра. Увесь завтрашній день у мене зайнятий,

а перед обідом мені ще треба побувати в чотирьох чи п'яти місцях.

Засмучений, він зараз же підвівся; адже єдиним його бажанням було не розлучатися з нею. І, поцілувавши їй руку, він пішов, з трохи згніченим серцем, але сповнений надії.

Він мав прожити чотири дуже довгі дні. Він їх перебув у Парижі, ні з ким не бачився, бо прагнув тиші, а не гомону голосів, і самоти, а не друзів.

А в п'ятницю вранці він виїхав восьмигодинним експресом. Тієї ночі він майже не спав, збуджений очікуванням цієї подорожі. Його темна тиха кімната, де чути було лише гуркіт запізнілих екіпажів, що ніби кликали його в дорогу, гнітила його всю ніч, мов тюрма.

Як тільки між спущеними завісами пробилося світло, сіре й сумне світанкове світло, він скочив з ліжка, відчинив вікно й подивився на небо. Він боявся, що буде негода. Та погода стояла чудова. Колихався легенький туман, провіщаючи спеку. Він одягнувся швидше, ніж звичайно, був готовий за дві години до від'їзду; серце йому рвалося з нетерплячки, щоб уже виїхати з дому, бути в дорозі, нарешті; ледве одягнувшись, він послав по візника, оскільки боявся, що пізніше не знайде його.

При перших поштовхах карети він відчув радісний дроз, але на Монпарнаському вокзалі знову розхвилювався, довідавшись, що до відходу поїзда лишається ще п'ятдесят хвилин.

Одне купе було вільне; він купив його цілком, щоб усаїтнитися і мріяти досхочу. Коли ж відчув, що їде, наближається до неї, що його швидко й м'яко мчить експрес, нетерплячка його не тільки не вляглася, а ще більше зросла, і в нього з'явилося бажання, нерозумне, дитинне бажання — обома руками штовхати оббиту штофом стіну, щоб прискорити рух.

Довго, аж до полудня, він сидів, знеможений надією і скутий чеканням, але потроху, після того як минули Аржантан, пишна нормандська природа притягла його погляд до вікна.

Поїзд їхав просторою хвилястою місцевістю, перерізаною ярами, де селянські оселі, пасовища і яблуневі сади були обсаджені високими деревами, густе верхів'ття яких ніби виблискувало в сонячному промінні. Надходив кінець липня, наступала пора достатку, коли нормандська земля, могутня годувальниця, постає в усьому своєму цвітінні,

повна життєвих соків. На всіх цих ділянках, повідділюваних і поєднаних високими листяними стінами, всюди на цих свіжих луках, що їхній ґрунт здавався плоттю і ніби сочився сидром, без краю мелькали здорові сірі воли, рябі корови з чудними узорами на боках, руді широколобі бугаї з відвислим пелехатим підгарлям; вони стояли горді й зухвали біля загороди або лежали, напасшись на ситих пасовищах.

Тут і там, попід тополями, в легкому серпанку верб, бігли вузькі річечки, струмки, зблиснувши на мить у траві і зникнувши, щоб далі знову з'явитися, сповнити цю місцевість благодатною свіжістю.

І зачарований Маріоль проносив своє кохання крізь це швидко й безперервне мигтіння прекрасного яблуневого саду, де паслися череди.

Але, коли він на станції у Фолінії пересів на інший поїзд, нетерплячка знов опанувала його, і за останні сорок хвилин він разів з двадцять витягав з кишені годинника. Він щохвилини вихилявся з вікна і нарешті побачив на високому горбі місто, де вона його чекала. Поїзд спізнювався, й лише одна година відділяла його від тієї хвилини, коли він мав несподівано зустріти її в міському саду.

Він був єдиним пасажиром в омнібусі, посланому готелем; карета піднімалася крутою дорогою до Авранша, якому поставлені на самій вершині будинки здалека надавали вигляду фортеці. Зблизька ж то було гарне старовинне нормандське місто з невеличкими одноманітними оселями, збитими в купу, схожими одна на одну, з відбитком давньої гордості й скромної гідності, що робили їх якимись середньовічними і селянськими.

Кинувши свою валізку в кімнати, Маріоль зараз же запитав, як пройти до Ботанічного саду, і хоча часу він мав ще багато, поквапився туди, сподіваючись, що, може, й вона прийде раніше.

Підійшовши до брами, він зразу побачив, що сад порожній чи майже порожній. Там гуляло лише троє дідів, троє місцевих обивателів, котрі, мабуть, проводили там щодня своє дозвілля; групка англійських дітей, тонконогих дівчаток і хлопчиків гралося навколо білявої гувернантки, що сиділа з неуважним і мрійним виглядом.

У Маріоля швидко билосся серце, він ішов уперед, оглядаючи доріжки. Дійшов до алеї високих розкішних берестів, що черетинали сад надвоє, спілітаючись над доріжкою склепінням із густого листя; він минув алею і, підходячи до

тераси, піднесеної над виднокругом, раптом забув про ту, заради якої прибув сюди.

Біля підніжжя горба, де він стояв, розстилася безмежна піщана рівнина, зливаючися вдалині з морем і небом, через яку бігла річка і вода виділялася блискучими плямами, що здавалися роззявленими безоднями другого, внутрішнього неба.

Посеред тої жовтої пустелі, ще мокрої від припливу, що саме спадав, кілометрів на дванадцять чи п'ятнадцять од берега вимальовувалися величні обриси шпичастої скелі — чудернацької піраміди, увінчаної собором.

Серед тих величезних дюн вона мала за сусідку лише одну оголену круглу скелю, що утвердилася серед хлипкого намулу, — Томбелен.

Далі з синявих хвиль виступали темні гребені інших скель, затоплених у воду, а праворуч, пробігаючи обрієм, погляд знаходив на цій піщаній пустелі широкі простори зеленої нормандської землі, так рясно вкритої деревами, що вона видавалася безмежним лісом. Тут уся природа являлася відразу, в одному місці, в усій своїй величчі, у всій могутності, свіжості та красі. І погляд переходив від лісів до гранітної скелі, самотньої мешканки пісків, що здіймала над безкраїм надмор'ям свої чудні готичні обриси.

Дивна втіха, яку вже не раз відчував Маріоль раніше, трепет від споглядання несподіваної краси, коли вона відкривається очам мандрівника в незнайомих місцях, тепер так сильно захопили його, що він аж завмер на місці, зворушений та розчулений, забуваючи про своє поневолене серце. Та ось залунав дзвін, Маріоль озирнувся, знов охоплений палким чеканням зустрічі. Сад, як і раніше, був майже безлюдний. Маленькі англійці зникли. Лише троє дідів продовжували свою невеселу прогулянку. Він і собі почав проходитись.

Вона зараз прийде, з хвилини на хвилину. Він її побачить у кінці доріжки, що веде до цієї чудової тераси. Пізнає її постать, її ходу, потім обличчя й усмішку, почує її голос. Яке щастя! Яке щастя! Він відчував, що вона десь тут близько; ще непомічена, ще невидима, вона думає про нього і знає, що зараз його побачить.

Він мало не скрикнув. Блакитна парасолька, всього лише верх її майнув недалеко, над гущавиною. То напевно вона. З'явився хлопчик, котячи поперед себе обруч; далі показалися дві дами, — в одній із них він пізнав її, — а потім двоє чоловіків: її батько і ще якийсь пан. Вона

була вся у блакитному, як весняне небо. Ах, так! Він упізнав її, ще не розрізняючи обличчя; але не зважувався піти їй назустріч, відчуваючи, що затинатиметься, червонітиме, не знатиме, як пояснити цей випадок під недовірливим поглядом пана Прадона.

Однак він рушив до них, усе дивлячись у бінокль, увесь поглинутий, здавалося, спогляданням обрію. Озвалася до нього вона, навіть і не вдаючи здивування.

— Добридень, пане Маріоль,— мовила вона.— Правда, як тут чудово?

Збентежений од такого привітання, він не знав, у який спосіб відповідати, й пролепетав:

— Ах, ви тут, пані? Яке щастя! Мені захотілося побувати в цьому чудовому краї.

Вона відповіла всміхаючись:

— І ви вибрали час, коли я тут. Дуже мило, пане, з вашого боку.

Потім вона його відрекомендувала:

— Це один з моїх найкращих друзів, пан Маріоль. Моя тітка, пані Вальсасі. Мій дядько, що будує мости.

Всі привіталися, пан де Прадон і Маріоль холодно потиснули один одному руку, і товариство рушило далі.

Вона повела його між собою й тіткою, кинувши йому блискавичний погляд, один з тих поглядів, що свідчать про глибоке хвилювання. І знов заговорила:

— Як вам подобається тут?

— Мені здається, я ніколи не бачив нічого кращого.

— Ах! Коли б ви прожили тут, як оце я, кілька днів, то відчули б, як глибоко захоплює ця краса. Цього не передати ніякими словами. Морські припливи і відпливи на піщаній рівнині, великий безперервний рух води, що все це обмиває двічі на день і наступає так швидко, що й кінь чвалом не міг би втекти від нього, надзвичайне видовище, дароване нам небом,— їй-Богу, це все доводить мене до нестями! Я сама не своя. Правда ж, тіточко?

Пані Вальсасі, стара вже жінка, з сивим волоссям, поважна провінціалка, шановна дружина головного інженера, пихатого чиновника, чванливого, як більшість вихованців Політехнічної школи, підтвердила, що ніколи ще не бачила своєї племінниці в такому захваті. І, поміркувавши, додала:

— Але й це не диво; бо ж вона нічого не бачила й нічим не захоплювалася, окрім театральних декорацій.

— Але ж я майже щороку буваю в Дьєппі та Трувілі.

Стара дама засміялася:

— До Дьєппа та Трувіля їздять лише, щоб зустрітися з поклонниками. Море там на те й існує, щоб у ньому купалися закохані.

Це було сказано зовсім просто, може, й без лукавства.

Тепер вони верталися до тераси, що непереможно тягла до себе всіх. До неї мимоволі йшли з усіх кінців саду, подібно до того, як кулі скочуються по схилу. Сонце, заходячи, ніби розстеляло тонку, прозору й легку запону за високими обрисами абатства, що все темнішали й темнішали, скидаючись на велетенську раку на тлі осяйного покрову. Але тепер Маріоль дивився лише на любу біляву істоту, що йшла поруч з ним, немов оповита блакитною хмаркою. Ніколи ще він не бачив її такою прекрасною! Йому здавалося, ніби вона в чомусь змінилася, але він не знав у чому; від неї віяло якоюсь свіжістю, розливою у всьому її тілі, в очах, у волоссі, свіжістю, що вступила і в її душу, свіжістю цієї країни, цього неба, світла, зелені. Такою він ще ніколи її не бачив і ніколи ще так не кохав.

Він ішов поруч із нею й не знав, що сказати; її сукня злегка торкала його, її рука часом зачіпала його, їхні красномовні погляди зустрічалися,— це зовсім паралізовувало його, ніби вбивало в ньому його чоловічу гідність. Він раптом відчув, що присутність цієї жінки пригнічує його, поглинаючи до такої міри, що від нього нічого вже не лишається,— нічого, крім самого бажання, нічого, крім заклику, нічого, крім кохання. Вона знищила всю його колишню сутність, як полум'я спалює листя.

Вона добре побачила, вона зрозуміла свою цілковиту перемогу і, тремтячи, розчулена і до того ж збуджена цим повітрям з полів і моря, сповненим сонячного проміння, і життєвих соків, сказала, не дивлячись на нього:

— Я така рада бачити вас! — І зараз же додала: — Скільки часу ви пробудете тут?

Він відповів:

— Два дні, якщо сьогодні можна рахувати за день.— Потім, обернувшись до тітки, сказав: — Чи не погодиться пані Вальсасі з чоловіком зробити мені честь і провести завтрашній день разом на горі Сен-Мішель?

Пані де Бюрен відповіла за родичку:

— Я не дозволю тітці відмовитися, коли вже ми маємо щастя зустріти вас тут.

Інженерова дружина додала:

— З охотою згоджуюся, пане, але з тою умовою, що сьогодні ввечері ви в мене пообідасте.

Він уклонився, приймаючи запросини.

Тоді в ньому спалахнула несамовита радість, радість, яка проймає нас при отриманні найбажанішої звістки. Чого він досяг? Що нового сталося в його житті? Нічого. А все ж його окрилив п'яний захват, викликаний якимсь невиразним передчуттям.

Вони довго гуляли по цій терасі, чекаючи, доки сяде сонце, щоб можна було милуватися чорною зубчастою тінню гори, яка вимальовувалася на вогняному обрії.

Вони розмовляли про звичайні речі, обмежуючись тим, що можна сказати при сторонній людині, і зрідка позирали одне на одного.

Потім повернулися до вілли, яка стояла на околиці Авранша, посеред чудового саду, над затокою.

Зі скромності, до того ж збентежений холодним, майже ворожим ставленням пана де Прадона, Маріоль пішов рано. Коли він підносив до вуст руку пані де Бюрн, вона повторила йому двічі підряд з якимсь особливим виразом:

— До завтра, до завтра.

Як тільки він пішов, пан і пані Вальсасі, що давно вже засвоїли провінційні звички, запропонували лягати спати.

— Лягайте,— сказала пані де Бюрн,— а я пройдуся по садку.

Батько її додав:

— І я теж.

Вона вийшла, загорнувшись у шаль, і вони пішли поруч по білих піщаних алеях, освітлених повним місяцем, схожих на звивисті річечки, що бігли серед клумб і дерев.

Після досить довгого мовчання пан де Прадон мовив тихо, майже пошепки:

— Люба дитино, будь справедлива й визнай, що я ніколи не докучав тобі порадами.

Вона зрозуміла, куди він хилить, і, готова до цього нападу, відповіла:

— Вибачайте, тату, принаймні одну пораду ви мені дали.

— Я?

— Так ви.

— Пораду щодо... способу твого життя?

— Так, і навіть дуже кепську. А тому я вирішила, що коли ви мені даватимете ще якісь поради, то я їх не послухаюся.

— Що ж я тобі порадив?

— Одружитися з паном де Бюрном. А це доводить, що вам бракує розважливості, проникливості, ви не знаєте людей взагалі, а вашої дочки зокрема.

Він мовчав кілька хвилин, трохи здивований і збентежений, потім заговорив помалу:

— Так, я тоді помилився. Але я певен, що не помиляюся, висловивши тобі сьогодні свою батьківську пораду.

— Що ж, кажіть! Я скористаюся з неї, якщо придасться.

— Ще трохи — і ти себе скомпрометуєш.

Вона засміялася занадто весело і сказала, докінчуючи його думку:

— Звичайно, з паном Маріолем?

— З паном Маріолем.

— Ви забуваєте, що я вже скомпрометувала себе з Жоржем де Мальтрі, з Масівалем, з Гастоном де Ламартом, ще з десятьма іншими, до кого ви мене ревнували; досить мені назвати чоловіка милим і відданим, як усі мої друзі починають лютувати, і ви перший, ви, кого небо мені дало за благородного батька й наставника.

Він жваво відповів:

— Ні-ні, досі ти ні з ким себе не скомпрометувала. Навпаки, в своїх стосунках з приятелями ти виявляєш багато такту.

Вона відповіла гордовито:

— Любий тату, я вже не дівчина й обіцяю вам, що скомпрометую себе з паном Маріолем не більше, ніж із будь-ким іншим; не бійтеся. Але признаюся вам, що то я просила його приїхати сюди. Я вважаю його дуже милим, так само розумним, як усі мої друзі, але не таким егоїстом, як вони. Така була й ваша думка перед тим, як ви помітили, що я до нього трохи прихильніша, ніж до інших. О, не дуже то ви хитрі! Я теж вас добре знаю, і багато чого могла б вам розказати, коли б захотіла. Отож пан Маріоль мені подобається, і тому я вирішила, що було б дуже приємно зробити з ним ненароком невеличку прогулянку, що нерозумно позбавляти себе втіхи, коли не наражаєшся ні на яку небезпеку. А я не наражаюся на небезпеку скомпрометувати себе, бо ви ж при мені.

Тепер вона сміялася вже відверто, знаючи, що кожне її слово влучає в ціль, що вона зв'язала батька, завдяки цьому натяку на його підозріливість і ревності, які вона

вже давно відчула в ньому, і втішалася з цього відкриття із таємним кокетством, злорадним і зухвалим.

Він замовк, зніяковілий, незадоволений, роздратований, усвідомлюючи, що вона вгадала під його батьківською турботою приховану ворожість, у причині якої він не хотів признатися навіть самому собі.

Вона додала:

— Не бійтеся! Зовсім природно в цю пору року зробити поїздку на гору Сен-Мішель з дядьком, тіткою, з вами, батьку, і з приятелем. До того ж про це ніхто й не знатиме. А якщо й дізнаються, то тут нема нічого лихого. Коли ми повернемося до Парижу, цей знайомий займе своє звичайне місце серед інших.

— Хай так,— мовив батько.— Вважаймо, що я нічого не казав.

Вони пройшли ще кілька кроків. Пан де Прадон спитав:

— Може, підемо додому? Я втомився, хочу спати.

— Ні, я ще трохи погуляю. Ніч така гарна!

Він багатозначно промовив:

— Не заходь далеко. Мало хто може зустрітися.

— О, я буду тут під вікнами.

— Добраніч, моя люба дитино.

Він швидко поцілував її в чоло й пішов до вілли.

Вона сіла трохи далі на простій лавці, вкопаній під дубом. Ніч була тепла, сповнена ароматами полів, подихом моря та ясним туманом; повний місяць, піднявшись у чисте небо, лив світло на затоку, огорнуту серпанком. Серпанок стелився, немов білий дим, ховаючи дюни, що їх у цей час мав затопити морський приплив.

Мішель де Бюрн, склавши на колінах руки, втупивши очі в далечінь, намагалася проникнути у свою власну душу крізь непрозорий серпанок, як той, що застилав піски.

Скільки вже разів, сидючи перед дзеркалом у туалетній кімнаті своєї паризької квартири, вона питала себе: «Що я люблю? Чого хочу? Чого сподіваюся? Чого прагну? Що я таке?»

Окрім захоплення самою собою і глибокої потреби подобатися, що справді її дуже втішала, вона ніколи не зазнавала ніяких почуттів, коли не брати до уваги швидкоплинної цікавості. Вона, до речі, усвідомлювала це, бо так звикла роздивлятися й вивчати своє обличчя, що не могла не спостерігати також і за душею. Досі вона мирилася з цим браком інтересу до всього, що інших людей зворушує, а її може хіба що тільки забавити, але аж ніяк не схвилювати.

І все ж таки щоразу, коли вона почувала, що в ній зароджується інтимний потяг до когось, щоразу, коли суперниця, відбиваючи в неї поклонника, котрим вона дорожила, тим самим розпалювала її жіночі інстинкти і збуджувала в її крові гарячку потягу, вона зазнавала в цьому вдаваному зародженні любові далеко палкіше відчуття, ніж просту радість успіху. Але завжди це тривало недовго. Чому? Вона втомлювалася, їй це набридало, бо була, можливо, надто прониклива. Все, що спочатку їй подобалось в чоловікові, все, що її захоплювало, хвилювало, зворушувало, приваблювало, скоро починало їй здаватися вже відомим, пересічним, звичайним. Всі вони надто скидалися один на одного, хоч і не були однакові; і ще ні в одному з них вона не знаходила тих прикмет і властивостей, що могли б довго її хвилювати та схилити її серце до кохання.

Чому так? Чи то була їхня вина, чи її? Бракувало їм того, чого вона сподівалася, чи їй бракувало того, що примушує кохати? Чи тому кохаєш, що зустрів нарешті людину, яка уявляється тобі створеною для тебе, чи просто тому, що ти вродився із здатністю кохати? Інколи їй здавалося, що кожне серце, так само, як тіло, мусить мати руки, — руки ніжні й знадливі, які притягають, обіймають і пригортають, її ж серце — безруке. Її серце мало лише очі.

Часто трапляється, що чоловіки, і чоловіки непересічні, несамовито закохуються в жінок, не вартих їх, позбавлених розуму, чарівності, часом навіть краси. Чому? Як? Що це за таємниця? Значить, ця людська недуга залежить не тільки від фатальної зустрічі, а й від якогось зерна, яке ми носимо в собі і яке зненацька проростає? Вона вислухувала признання, відгадувала таємниці, навіть бачила на власні очі, як раптово мінялися люди від того п'яного почуття, що вибухало в їхній душі, і багато про те думала:

У світському товаристві, в повсякденній суєті візитів, пліток, усіх тих дурничок, якими бавляться, якими заповнюють дозвілля багатії, вона часом із заздрісним, ревним і майже недовірливим дивуванням помічала людей — і жінок, і чоловіків, з якими явно відбувалося щось надзвичайне. Це виявлялося не яскраво, не впадало в очі, але вона вгадувала й розуміла це своїм неспокійним чуттям. На їхніх обличчях, в їхніх усміхах, і надто в очах, з'являлося щось невимовне, якийсь захват, якесь солодке щастя, ду-

шевна радість, що розливалася по всьому тілі, осявала і плоть, і погляд.

Сама не знаючи чому, вона сердилася на них. Закохані завжди гнівили її, і люди, серця яких палали пристрастю, викликали в ній роздратування, але вона переконувала себе, що просто їх зневажає. Їй здавалося, що вона розпізнає їх завдяки своїй надзвичайно гострій і непомильній проникливості. І справді, часто їй удавалося відчутти і розгадати любовні стосунки раніше, ніж про них починали підозрювати у світських колах.

Коли вона думала про те солодке божевілля, що в нього вкидає нас чиєсь існування, чийсь образ, звук голосу, думка, ті невовимі риси в близькій людині, що несамовито хвилюють наше серце, вона усвідомлювала, що сама до того нездатна. А все ж як часто,— втомлена від усього, мріючи про якісь невимовні насолоди, змучена бентежним прагненням змін і чогось невідомого, що, може, було лише невиразним хвилюванням, несвідомим прагненням кохати,— вона з таємним соромом, породженим гординою, бажала зустріти чоловіка, котрий викликав би в ній хоч на деякий час, на кілька місяців, оте чарівне піднесення всіх думок і тіла; бо життя в дні такого хвилювання, певне, має якусь дивну принадність екстазу й сп'яніння.

Вона не тільки бажала цієї зустрічі, але навіть сама трохи готувала її, лише трохи, з тією байдужою жвавістю, яка ні на чому не спиняється надовго.

Усі її скороминущі захоплення визнаними знаменитостями, що засліплювали її на кілька тижнів, закінчувалися тим, що короткочасний спалах її серця завжди згасав у безпорадному розчаруванні. Вона занадто багато чекала від тих людей, від їхнього характеру, їхньої делікатності, їхнього хисту. Спілкуючись з кожним із них, вона щоразу переконувалася, що вади у видатних людей часто відчужаються різкіше, ніж їхні чесноти, що талант,— то особливий дар, усе одно, як гострий зір чи здоровий шлунок, дар кабінетний, особливий, зовсім не залежний від усіх інших приємних якостей, що роблять взаємини сердечними та привабливими.

Проте до Маріоля її від першої зустрічі прив'язувало щось інше. Але чи любила ж вона його? Чи кохала по-справжньому? Не будши ні славетним, ні видатним, він завоював її своєю відданістю, ніжністю, розумом — усіма своїми правдивими й простими якостями. Він завоював її, бо вона думала про нього безнастанно; безнастанно хотіла,

щоб він був коло неї; жодна істота в цілому світі не була їй приємніша, симпатичніша, потрібніша. Чи то ж і є кохання?

Вона не відчувала в душі того вогню, що про нього стільки говорять, але вона вперше зазнала щирого бажання бути для цього чоловіка чимсь більшим за привабливу приятельку. Чи вона його кохала? Чи треба для кохання, щоб якась людина здавалася сповненою виключних чарів, вирізнялася серед оточення і стояла вище за всіх, в ореолі, який серце звичайно запалює довкола своїх обранців, чи ж досить, щоб людина дуже подобалася, так, що без неї майже не можна вже обійтися?

Коли так, то вона його кохала або принаймні була дуже близька до того, щоб кохати. Глибоко, з пильною увагою поміркувавши, вона зрештою відповіла собі: «Так, я люблю його, але мені бракує сердечного пориву: то вада моєї натури».

А проте нещодавно вона трохи відчула в собі той порив, коли побачила, як він ішов їй назустріч на терасі авраншського саду. Вперше в ній прокинулося те невимовне, що штовхає, вабить, кидає нас до когось; їй було дуже приємно йти поруч із ним, відчувати його, сповненого великого кохання, коло себе, і дивитися, як сонце сідає за тінню Сен-Мішеля, подібно до казкового видива. Хіба саме кохання — не казка для душ, у яку одні інстинктивно вірять, про яку інші мріють так довго, що врешті теж починають вірити в неї? Чи й вона врешті повірить? Вона відчула дивне й солодке бажання схилити свою голову цьому чоловікові на плече, стати йому ближчою, шукати тієї «цілковитої близькості», що її ніколи не досягнеш, подарувати йому те, що надаремно пропонуєш, бо все одно завжди збережеш це при собі: таємну інтимність своєї суті.

Так, вона відчувала потяг до нього, і в цю хвилину теж відчувала його в глибині свого серця. Може, досить скоритися цьому пориву, і він обернеться в пристрасть? Вона завжди надто опиралася, надто роздумувала, надто опиралася людській привабливості. Чи не солодко ж було б такого вечора, як сьогодні, пройтися з ним під вербами коло річки і, щоб віддячити за все його кохання, підставити йому час від часу для поцілунку свої уста!

У віллі відчинилося вікно. Вона озирнулася. То був її батько — певне, хотів подивитися, де вона.

Вона гукнула до нього:

— То ви ще не спите?

Він відповів:

— Ти застудишся, коли не підеш додому.

Вона підвелася й пішла до вілли. Вернувшись до себе, вона розсунула завіси, щоб ще раз подивитися на туман у затоці, дедалі біліший від місячного сяйва, і їй здалося, що й туман в її серці прояснюється від кохання.

Однак спала вона добре, і покоївка мусила будити її, бо вони збиралися виїхати рано, щоб поснідати на горі.

По них приїхало велике ландо. Почувши шерех коліс по піску перед ганком, пані де Бюрн визирнула у вікно і одразу зустріла погляд Андре Маріоля, спрямований на неї. Серце в неї злегка закалатало. Вона з подивом і переляком відчула незвичний і чудний порух того м'яза, що тріпоче і швидше жене кров лише через те, що ми побачили когось. Так само, як і напередодні, перед тим як заснути, вона спитала себе: «Невже я закохана?»

Потім, побачивши його перед собою, вона зрозуміла, що він такий захоплений, такий хворий од кохання, що їй справді захотілося відкрити обійми й дати йому поцілувати себе.

Вони лише презирнулися, і від її погляду він аж зблід від щастя.

Коні рушили. Стояв ясний літній ранок, повний пташиного співу й буяння молодого життя. Екіпаж спустився схилом, минув річку й проїхав кілька сіл каменистою дорогою, такою нерівною, що подорожніх підкидало на лавах. Після довгої мовчанки пані де Бюрн почала кепкувати з дядька, бо дороги були в поганому стані; цього було досить, щоб зламати кригу, і веселість, що витала в повітрі, передалася всім.

Зненацька при виїзді з якогось сільця показалася затока, але вже не жовта, як напередодні ввечері, а блискуча від прозорої води, що вкривала все,— піски, солончаки і навіть трохи далі — дорогу, як казав кучер.

Потім цілу годину їхали ступою, чекаючи, поки цей потік відрине назад до моря.

В'язи й дуби, посаджені довкола ферм по дорозі, ховали щохвилини від очей обриси монастиря, що височів на горі, яку в цей час оточувало звідусіль море. Потім він знов вигулькував між ферм, все ближче та ближче і все дивніше. Сонце забарвлювало в руді тони узорчастий гранітний храм, що стояв на вершині скелі.

Мішель де Бюрн і Андре Маріоль милувалися ним, потім презиралися між собою, і в їхніх поглядах едналися в неї

ледь народжене, а в нього вже буйне зворушення серця з поетичністю цього видива, що постало перед ними в рожевому мареві липневого ранку.

Розмовляли щиро, по-приятельському. Пані Вальсасі розповідала трагічні історії, нічні драми в рухливих пісках, що засмоктують людей. Пан Вальсасі боронив греблю від нападок художників і розхвалював її переваги, підкреслюючи, що вона дає змогу в будь-який час сполучатися з горою і поступово відвойовувати в моря дюни — спочатку для пасовиськ, а потім і для нив.

Раптом екіпаж зупинився. Море заливало дорогу. Поглянути — то була дрібничка — тонка водяна плівка на каменистому ґрунті, але відчувалося, що подекуди утворилися вибої і ями, з яких не вибратися. Довелося чекати.

— Вода швидко спадає,— запевняв пан Вальсасі, показуючи на дорогу, з якої збігав тоненький шар води, ніби його всмоктувала земля або тягла кудись таємнича й могутня сила.

Вони зійшли з екіпажа, щоб подивитися зблизька на той дивний, швидкий і німий відступ моря, йдучи за ним слідом. На затоплених луках, подекуди піднятих, проступали зелені плями, що більшали, закруглялися, оберталися в острови. Ці острови швидко набували обрисів суходолів, розділених крихітними океанами, і нарешті на всьому протязі затоки стала помітна безладна втеча моря, що відступало в далечінь. Ніби з землі стягали довгий сріблястий серпанок — величезний, геть подертий, пошарпаний, який, сповзаючи, оголював великі луки з прим'ятою травою, але все ще запинав білі піски, що стелилися далі.

Всі знов піднялися в екіпаж і стояли в ньому, щоб краще бачити. Дорога попереду вже підсихала, і коні рушили, але все ще ступою. На вибоях мандрівники втрачали рівновагу, і Андре Маріоль раптом відчув, що до його плеча припало плече пані де Бюрн. Спочатку він подумав, що вона притулилася до нього випадково, від поштовху карети, але вона не відсувалася, і щоразу, коли колеса підстрибували, він відчував дотик і тремтіння її плеча коло свого. Його тіло тремтіло й серце хвилювалось. Він уже не зважувався глянути на молоду жінку, скутий блаженством цієї несподіваної близькості, і гадав, плутаючись у думках, як одурманений: «Чи це можливо? Невже можливо? Чи це вже ми обоє втрачаємо розум?»

Коні знов пішли клусом, довелося сісти. Тоді Маріоля раптом охопила владна незрозуміла потреба бути дуже

люб'язним з паном де Прадоном, й він почав виявляти до нього найуслесливіші знаки уваги. Чутливий до компліментів майже так само, як і дочка, пан де Прадон піддався лестощам, і скоро його обличчя набуло благодушного вигляду.

Нарешті доїхали до греблі і покотили до гори; вона стояла в кінці прямої дороги, прокладеної серед пісків. Річка Понторсон обмивала її лівий схил; праворуч тяглися пасовиська, порослі низенькою травою, що її кучер називав морським гребінцем, а далі з'явилися дюни, ще вогкі, просяклі морською водою.

Висока будова здіймалася на синьому небі, де тепер виразно вимальовувалися всі деталі — купол з дзвіничками й башточками, покрівля абатства, найжачена ринвами у вигляді химер і кошлатих потвор, якими наші предки в марновірному страху прикрашали готичні святині.

До готелю, де замовлено сніданок, приїхали лише близько першої. Господиня, передбачаючи спізнення, ще не приготувала його, довелося чекати. Тому до столу сіли пізно; голодні були страшенно. Шампанське зразу всіх розвеселило.

Всі були задоволені, а два серця почували себе майже щасливими. За десертом, коли збудження від випитого вина і втіха від розмови розлили в тілі ту радість буття, що іноді надихає нас після доброї трапези й настрює з усім згоджуватися і все схвалювати, Маріоль спитав:

— Чи не залишитися нам тут до ранку? Як чудово було б увечері помилуватися місяцем і разом повечеряти!

Пані де Бюрн зараз же погодилася; обоє чоловіків теж. Лише пані Вальсасі вагалася — через сина, котрий залишився вдома, але чоловік умовив її, нагадавши, що їй уже не раз доводилося так відлучатися. Він тут же, не встаючи з-за столу, написав депешу гувернантці. Йому дуже подобався Маріоль, котрий, бажаючи підлеститися, похвалив греблю і висловив думку, що вона не так уже й шкодить красі гори, як звичайно кажуть.

Вставши з-за столу, вони пішли оглянути абатство. Поклали собі йти вздовж фортечних мурів. Містечко — це купа середньовічних домів, збудованих одні над одними на величезній гранітній скелі, на самому верху якої височів монастир, — місто відокремлене від пісків високим зубчастим муром. Той мур круто здіймається вгору, оточуючи старе місто, утворюючи виступи, кутки, майданчики, сторожові башти, які на кожному повороті відкривають перед

здивованим поглядом усе нові простори широкого обрію. Всі замовкли, розімлівши після щедрого сніданку, але знов і знов дивувалися незрівнянній будівлі. Над ними, в небі, здійснювався химерний хаос шпилів, гранітних квіток, арок, перекинутих з башти на башту, неймовірне, величезне й легке архітектурне мереживо, ніби вигалтуване по блакиті, з якого виступала, рвалася, ніби до лету, казкова й моторошна зграя ринв із звірячими мордами. Між морем і абатством, на північному боці гори, за останніми будиночками починався дикий і стрімкий схил, званий «Гаєм», бо він заріс старими деревами; схил вирізнявся темно-зеленою плямою серед жовтих безмежних пісків.

Пані де Бюрн і Андре Маріоль, які йшли попереду, спинилися, щоб подивитися. Вона спиралася на його руку, завмерши від небувалого захвату. Піднімалася легко, ладна хоч би й усе життя так підніматися з ним, до цього казкового храму і навіть ще вище, до чогось невідомого. Їй хотілося, щоб цей крутий схил тягнувся нескінченно, бо тут вона вперше в житті відчувала майже цілковите внутрішнє задоволення.

Вона прошепотіла:

— Боже мій! Яка краса!

Він відповів, дивлячись на неї:

— Я не можу думати ні про що, крім вас.

Вона, усміхаючись, заперечила:

— Я жінка не дуже поетична, але мені тут так подобається, що я справді глибоко вражена.

Він прошепотів:

— А я... я кохаю вас безтямно.

Він відчув легкий потиск її руки, і вони рушили далі.

Біля брами абатства їх чекав сторож, і вони піднялися між двома величезними баштами пишними сходами, що привели їх у вартівню. Потім вони пройшли від одної зали до другої, від двору до двору, від келії до келії, слухаючи пояснення, усім дивуючись, захоплюючись, милуючись: склепінням з його товстими опорами, гарними й міцними величезними колонами, що підтримують вівтар верхньої церкви, і всім цим чудом,— грандіозною триповерховою будовою, що складається з готичних пам'ятників, поставлених один над одним, найдивовижнішим витвором середньовічної монастирської й військової архітектури.

Нарешті вони дійшли до монастиря. Коли побачили великий квадратний двір, оточений колонадою, найлегшою, найграційнішою, найчарівнішою з усіх монастирських колонад

у світі, то з подиву аж зупинилися. Подвійний ряд тонких колонок, вінчаних чудовими капітелями, ніс на собі вздовж усіх чотирьох галерей безперервну гірлянду готичних орнаментів і квіток, безконечно розмаїтих, створених невичерпною вигадкою, — витонченою і наївною фантазією простодушних стародавніх майстрів, чиї руки втілювали в камені їхні мрії й думки.

Мішель де Бюрн і Андре Маріоль, взявшись під руку, неквапливо обійшли все подвір'я, а всі інші, трохи втомлені, милувалися здалека, стоячи біля брами.

— Боже, як мені тут подобається! — сказала вона, спиняючись.

Він відповів:

— А я вже не знаю, де я, що бачу, що зі мною діється. Я лише почуваю, що ви біля мене, і все.

Тоді вона, усміхаючись, подивилася йому просто в очі й шепнула:

— Андре!

Він зрозумів, що вона віддається йому. Вони не сказали більше ні слова і пішли далі.

Огляд будівлі тривав, але вони вже майже ні на що не дивилися.

На хвилину їх, однак, відвернули замкнуті в арці мережані сходи, перекинуті просто в повітрі від одної вежки до іншої ніби для того, щоб ними підійматися до хмар. Ще раз їх охопило здивування, коли вони прийшли до «Стежки божевільних», — запаморочливої гранітної доріжки, що в'ється, без билець, майже до самого верху останньої башти.

— Можна нею пройти? — спитала вона.

— Заборонено, — відповів сторож.

Вона дістала двадцять франків. Сторож завагався. Вся родина, і так уже ошелешена стрімкою кручею й безмежним простором, почала заперечувати проти такої необачності.

Вона спитала в Маріоля:

— А ви підете, правда?

Він засміявся:

— Я ходив ще й небезпечнішими стежками.

І, не звертаючи уваги на інших, вони пішли.

Він ішов попереду, вузьким карнизом над самим краєм безодні, а вона пробиралася за ним, тулячись до муру, спустивши очі, щоб не бачити відкритої прірви під собою; тепер вона вже хвилювалася, майже мліла з страху,

чіплялася за його простягнену до неї руку, але відчувала, що він дужий, не втрачає самовладання, певен себе й ступає твердо, і зачарована, не зважаючи на свій страх, думала: «Оце справді чоловік!» Вони були самі в просторі, на такій висоті, де ширяють лише морські птахи, вони підіймалися над самим обрієм, по якому безнастанно проносилися білокрилі чайки, вдивляючись у далечінь своїми маленькими жовтими очищами.

Почуваючи, що вона тремтить, Маріоль спитав:

— У вас паморочиться голова?

Вона відповіла стиха:

— Трохи. Але з вами я не боюся нічого.

Тоді, наблизившись до неї, він обняв її однією рукою, щоб підтримати, й вона відчула таке заспокоєння від тієї грубуватої чоловічої допомоги, що підвела голову й глянула вдалечінь.

Він майже ніс її, а вона йшла, втішаючись цією дужою поміччю людини, що вела її небом, і почувала вдячність до нього, романтичну жіночу вдячність за те, що він не псує поцілунками цієї прогулянки туди, де пролітають чайки.

Коли вони вернулися до своїх супутників, що чекали їх, дуже занепокоєні, пан де Прадон з обуренням сказав до своєї дочки:

— Боже мій, які дурниці ти чиниш!

Вона переконано відповіла:

— Це не дурниця, бо вона вдалася. Що вдається, то не дурне, тату.

Він здвигнув плечима, і всі рушили вниз. Спинилися ще біля воротаря, щоб купити фотографії, а як вернулися до готелю, то настав уже час обідати. Господиня порадила трохи пройтися по пісках, щоб помилуватися горою з боку моря, звідки, за її словами, відкривається найчудесніший краєвид.

Незважаючи на втому, всі вирушили в дорогу і, обійшовши укріплення, трохи заглибилися в підступні дюни, хисткі, хоч і тверді на вигляд, де нога, ступивши на розстелений під нею прекрасний жовтий килим, нібито щільний, раптом несподівано вгрузала аж до литок в оманний золотавий намул.

З того боку абатство, зненацька втративши вигляд морського собору, який так вражає, коли дивитися на нього з берега, набуло, наче на пострах океанові, войовничого вигляду феодального замку, з високим зубчастим муром, прорізаним мальовничими бійницями і спертим на веле-

тенські контрфорси, що вросли своїм циклопічним муруванням у підніжжя химерної гори. Але пані де Бюрі і Андре Маріоль вже ніщо не цікавило. Вони думали тільки про самих себе, немов оповиті сітями, що їх наставили одне одному, замуrowані в тій в'язниці, де не знають нічого про світ, де не бачать нікого, окрім одної-єдиної людини.

Коли ж вони опинилися за столом, перед повними тарілками, під веселим світлом ламп, то ніби прокинулися і відчули, що голодні.

За столом сиділи довго, а як кінчили обід, то за приємною розмовою забули про місячне сяйво. Нікому, до речі, не хотілося виходити і ніхто про це не заговорював. Хай повний місяць посріблює поетичними переливами дрібну хвилю припливу, що вже сунувся пісками, ледь чутно й моторошно шурхочучи, хай він освітлює мури, що зміїлися довкола гори, хай серед неповторної декорації безмежної затоки, блискотливої від одсвітів, що повзли дюнами, кладе романтичні тіні на дзвінички абатства — більше вже не хотілося дивитися ні на що.

Ще не було й десятої години, як пані Вальсасі, яку зламав сон, заговорила про те, щоб іти спати. І цю пропозицію прийняли без найменшої суперечки. Сердечно попрощавшись, всі пішли до своїх кімнат.

Андре Маріоль знав, що не засне; він засвітив дві свічки на каміні, відчинив вікно і почав милуватися ніччю.

Усе тіло його знемагало від муки марної надії. Він знав, що вона тут, зовсім близько, відділена від нього лише двома дверима, а наблизитися до неї було так само неможливо, як спинити морський приплив, що затоплював усе довкола. Він відчував у грудях потребу кричати, а нерви його були такі напружені від негамовного й марного бажання, що аж сам себе питав, що він робитиме, не в змозі більше витримувати самотності в цей вечір нездійсненого щастя.

І в готелі, й на єдиній покрученій вулиці містечка помалу все завмерло. Маріоль, спершись на підвіконня, вдивлявся у срібний покров морського припливу, розуміючи лише, що час минає, і все не лягав спати, неначе в передчутті якогось щастя.

Раптом йому здалося, ніби хтось обережно торкає ручку його дверей. Він рвучко повернувся. Двері помалу відчинилися. Увійшла жінка; голова в неї була закрита білим серпанком, а вся постать закутана у широкий халат, зітка-

ний ніби з шовку, пуху й снігу. Вона старанно замкнула за собою двері, потім, ніби не помічаючи його, що стояв у ясному отворі вікна, вражений щастям, пішла просто до каміна й погасила обидві свічки.

II

Вони мали побачитися другого дня вранці перед входом до готелю, щоб попрощатися. Андре Маріоль зійшов перший і чекав її появи з щімким почуттям тривоги й щастя. Що вона скаже? Якою буде? Що станеться з ними обома? В яку смугу життя — щасливу, чи страшну — він ступив? Вона може зробити з нього все, що захоче, — людину, яка живе у світі мрій, подібно до курців опію, або мученика, — то її воля. Він походжав коло двох екіпажів, що мали роз'їхатися в різні боки; йому випадало закінчити свою подорож через Сен-Мало, щоб завершити обман, а решта верталися до Авранша.

Коли він побачить її знову? Скоротить вона своє перебування в родичів, чи затримається там? Він страшенно боявся її першого погляду і перших слів, бо в хвилини коротких нічних обіймів не бачив її, і вони майже нічого не сказали одне одному. Вона віддалася рішуче, але з соромливою стриманістю, не барячись, не тішачись його пестощами, потім пішла своєю легкою ходою, шепнувши: «До завтра, мій друже!»

Від цього швидкого і дивного побачення в Маріоля лишилося ледве вловиме почуття розчарування, як у людини, котра не могла зібрати всього того жнива кохання, здавалося, вже дозрілого; і в той же час залишилося сп'яніння перемогою, а тому й надія, майже певність, що незабаром він доб'ється від неї цілковитого самозабуття.

Він почув її голос і затремтів. Вона говорила голосно, очевидно, сердячись за якусь батькову забаганку, й, коли вона з'явилася на верхніх сходинках, гнівна морщинка на губах свідчила про її роздратування.

Маріоль рушив до неї; вона його побачила й усміхнулась. Її погляд раптом пом'якшав, у ньому з'явилась якась лагідність і розлилася по всьому обличчі. А взявши її руку, простягнуту рвучко й ніжно, він відчув, що вона підтверджує принесений нею дар і робить це без примусу й каяття.

— То ми розлучаємося? — мовила вона.

— Ох пані! Не можу висловити, як мені це важко.

Вона прошепотіла:

— Але ж ненадовго.

Пан Прадон підходив до них, тому вона додала зовсім тихо:

— Скажіть, що збираєтеся днів на десять до Бретані, але не їдьте туди.

Пані Вальсасі, дуже схвильована, підбігла до них.

— Що мені сказав твій батько? Ти збираєшся їхати післязавтра? Почекала б принаймні до наступного понеділка.

Пані де Бюрн, трохи насупившись, відповіла:

— Батько нетактовний і не вміє мовчати. Море викликає в мене, як завжди, дуже прикру невралгію, і я справді сказала, що мені треба поїхати, щоб не довелося лікуватися цілий місяць. Але тепер не час говорити про це.

Маріюлів кучер квапив його, щоб не спізнитись на поїзд до Понторсона.

Пані де Бюрн спитала:

— А коли ви думаєте повернутися до Парижа?

Він нібито вагався:

— Не знаю ще, мені хочеться побачити Сен-Мало, Брест, Дуарненез, Затоку померлих, Трояндовий мис, Одьєрн, Пенмарш, Морбіган,— коротше, об'їхати всю ту славетну бретонську косу. Це в мене забере...— Помовчавши, ніби вираховуючи, він сказав приблизнено:

— Днів п'ятнадцять або двадцять.

— Це довго,— відповіла вона, засміявшись.— А я, якщо почуватимусь так само погано, як цієї ночі, за два дні повернусь додому.

Зворушення стисло йому груди, йому хотілося крикнути: «Дякую!» — але він задовольнився тим, що поцілував, поцілував, як коханець, руку, що вона простягла йому на прощання.

Обмінюючись незчисленими вітаннями, подяками і запевненнями у взаємній прихильності з подружжям Вальсасі і з паном де Прадоном, що трохи заспокоївся, почувши про його подорож, Маріоль сів у карету й поїхав, озираячись на пані де Бюрн.

Він вернувся до Парижа, ніде не спиняючись і нічого не помічаючи в дорозі. Цілу ніч, забившись у куточок вагона, напівзаплющивши очі, схрестивши руки, з душею, поглинутою одним-єдиним спогадом, він думав про свою здійснену мрію. А як тільки опинився вдома, у першу ж хвилину

в своїй тихій бібліотеці,— де він звичайно перебував, де працював, де писав, де майже завжди počував себе затишно в товаристві своїх улюблених книжок, фортепіано й скрипки,— в душі його почалася та постійна мука нетерпіння, яка, мов гарячка, хвилює ненаситні серця. Вражений тим, що не може ні за що взятися, нічого робити, ніщо не може не тільки розважити його думки, але навіть заспокоїти його тіло,— ні звичні заняття, що ними він урізноманітнював життя, ні читання, ні музика,— він задумався: що йому робити, щоб заспокоїти цей новий душевний неспокій. Його охопила потреба — незбагненна фізична потреба піти з дому, походити, порухатися; охопив той напад неспокою, що від думки передавався тілу і був нічим іншим, як інстинктивним і невгамовним бажанням шукати і знову знайти когось.

Він одягнув пальто, взяв капелюха, відчинив двері і, вже йдучи сходами, запитав себе: «Куди я?» І в нього виникла думка, яка досі не зринала в його голові. Йому треба було знайти притулок для їхніх побачень — затишне, просте й гарне помешкання.

Він шукав, ходив, оглядав вулицю за вулицею, авеню й бульвари, неспокійно придивлявся до швейцарів, що догідливо всміхалися, до господинь з підозрілими обличчями, до помешкань з незграбними меблями і ввечері повернувся додому засмучений. Другого ранку, з дев'ятої години, він знову узявся до пошуків і, врешті, як уже темніло, знайшов на вулиці в Отейлі, у глибині саду з трьома виходами самотній флігель. Місцевий оббивальник обіцяв навести в ньому лад за два дні. Маріоль вибрав оббивку, замовив меблі — зовсім прості, з лакованої сосни, і дуже м'які килими. Сад доглядав один пекар, що жив поблизу. З його дружиною Маріоль домовився, щоб вона прибирала помешкання. Сусідній садівник підрядився засадити квітники.

Усі ці клопоти затримали його аж до восьмої години, та коли він прийшов додому, змучений втомою, і побачив на своєму столі телеграму, серце його забилося. Розгорнувши її, він прочитав:

«Буду вдома завтра ввечері. Чекайте вказівок.

Міш.»

Він ще не писав їй, боячись, що лист пропаде, оскільки вона мала виїхати з Авранша. Зразу по обіді він сів до столу, щоб висловити їй усе, що було на душі. Він писав довго й тяжко, бо йому здавалося, ніби всі вирази, речення

і навіть думки надто буденні, недосконалі й безглузді, щоб як слід передати його ніжну й пристрасну подяку.

В листі, одержаному другого ранку, вона підтверджувала, що вернеться того самого вечора, і просила не показуватися нікому кілька днів, щоб усі повірили в його подорож. Крім того, вона просила його прийти завтра о десятій годині ранку в Тюільрійський сад на терасу, що над Сеною.

Він прийшов туди на цілу годину раніше і блукав по великому саду, де виднілися лише ранні перехожі: службовці, що поспішали до міністерств на лівому березі, прикажчики, робітники всіх професій. Він відчував свіdomу втіху, дивлячись, як ці люди квапилися, бо потреба в щоденному хлібі гнала їх до роботи, мов скотину, і, порівнюючи себе до них у цей час, коли він чекав свою коханку, одну з володарок світу, він почував себе таким щасливчиком і обранцем долі, далеким від життєвої боротьби, що мав охоту подякувати синім небесам, бо для нього Провидіння — то була лише зміна блакиті й негоди, залежно від Випадку, підступного володаря над людьми й днями.

За кілька хвилин перед десятою він зійшов на терасу й почав виглядати, чи не йде вона.

«Спізнюється!» — подумав він. Ледве встиг він почути, як годинник пробив десять разів на сусідній вежі, йому здалося, що він упізнає її здалеку, що це вона швидко йде по саду, немов швачка, поспішаючи до свого магазину. Проте він вагався. «Чи це справді вона?» Він упізнав її ходу, але його дивувала зміна в її зовнішності, — вона здавалася такою скромною в простій темній сукні. Це справді вона простувала до сходів на терасу і йшла впевнено, ніби бувала тут уже не раз.

«Йй, мабуть, подобається це місце й вона інколи гуляє тут», — подумав Маріоль. Він дивився, як вона підібгала сукню, піднімаючись на перший мармуровий східець, як легко пройшла інші, а коли він кинувся до неї, щоб прискорити зустріч, вона з ласкавою усмішкою і трохи стурбована промовила до нього:

— Ви дуже необережні. Вам не треба так відкрито розгулювати. Я побачила вас майже від вулиці Ріволі. Ходімо, сядемо на лавці, он там, за оранжересою. Там і чекайте мене іншим разом.

Він не міг утриматися і запитав:

— Значить, ви часто тут буваєте?

— Так, я дуже люблю цю місцину. Я люблю гуляти вранці і приходжу сюди помилуватися цим прегарним

краєвидом. До того ж тут ніколи нікого не стрінеш, тоді як Булонський Ліс просто неможливий. Але не виказуйте цієї таємниці.

Він засміявся:

— Я буду дуже обережний!

Взявши несміливо її ручку, що ховалася в зборках вбрання, він зітхнув:

— Як я вас кохаю! Я захворів, чекаючи вас! Ви одержали мого листа?

— Так, дякую. Він дуже мене зворушив.

— То ви не гніваєтеся на мене?

— Звичайно, ні. За що ж? Ви такий милий.

Він шукав палких, трепетних слів, щоб висловити свою вдячність і хвилювання. Не знаходячи їх і занадто хвилюючись, щоб вибирати слова, він знову проказав:

— Як я вас кохаю!

Вона сказала:

— Я вас сюди покликала, бо й тут є вода й човни. Звичайно, це не те, що там, однак і тут непогано.

Вони сіли на лавці біля кам'яної балюстради, що тягнулася вздовж річки, і опинилися майже одні, невидимі нікому. Двоє садівників і три няньки з дітьми були в ту пору єдині живі душі на просторій терасі.

Неподалік від їхніх ніг набережною їхали екіпажі, але вони їх не бачили. Зовсім близько, під муром, що спускався від тераси, лунали кроки, але вони, не знаходячи ще слів для розмови, дивилися на цей гарний паризький краєвид, що тягнеться від острова Сен-Луї та веж собору Богоматері до Мелонських горбів. Вона знов промовила:

— Як тут усе ж таки гарно!

Але його раптом пройняв натхненний спогад про їхнє сходження до небес, на верх башти в абатстві, і, поійнятий жалем за тим спалахом почуття, він мовив:

— Пам'ятаєте, пані, наш зліт біля «Стежки божевільних»?

— Ще б пак... Але тепер, коли я згадую про це, мені стає трохи страшно. Боже, як закрутилася б у мене голова, коли б довелося це повторити! Я тоді зовсім сп'яніла від повітря, сонця та моря. Гляньте, мій друже, як тут теж чудово в нас перед очима! Я дуже люблю Париж.

Він здивувався, невиразно передчуваючи, що в ній уже нема чогось, що майнуло там, на вершині.

Він прошепотів:

— Все одно де, аби я був коло вас!

Вона мовчки потиснула йому руку. Цей легкий потиск сповнив його більшим щастям, ніж зробили б ніжні слова: серце його звільнилося від тої ніяковості, яка його гнітила, і він зміг нарешті заговорити.

Він сказав їй повільно, майже урочисто, що віддав їй своє життя навек, що вона може робити з ним усе, що захоче.

Вона була йому вдячна, але, як справжня дочка новітніх часів, отруєна сумнівами, як безнадійна невільниця їдкої іронії, вона посміхнулася, відповідаючи йому:

— Не обіцяйте так багато!

Він зовсім повернувся до неї і, дивлячись у саму глибину її очей тим проникливим поглядом, що скидається на дотик, повторив їй тільки що сказане — довше, палкіше, поетичніше. Все, що він писав їй у стількох екзальтованих листах, він висловлював тепер з таким переконливим запалом, що вона слухала його мову, ніби витаючи в хмарах фіміаму. Усім своїм жіночим єством вона ніби відчувала пестощі цих закоханих вуст.

Коли він замовк, вона відповіла йому просто:

— І я теж вас дуже люблю!

Вони трималися за руки, неначе підлітки, що йшли поруч путівцем, і затуманеним поглядом спостерігали, як пливають річкою пароплавчики. Вони були самі в Парижі, серед невиразного, безугавного, близького й далекого гомону, що носився над ними в цьому місті, повному життя, і вони були тут ще більше усамітнені, ніж на верху високої башти, і на кілька секунд справді забули, що на землі є ще хтось, окрім них.

До неї першої вернулося відчуття реальності і свідомість, що час минає.

— Хочете знов побачитися тут завтра? — спитала вона.

Він поміркував кілька секунд і, бентежачись тим, що збирався запропонувати, заговорив:

— Так... так... звичайно... Але... чи не побачитись нам десь в іншому місці?.. Тут самотньо... Однак... сюди кожен може прийти.

Вона вагалася.

— Ваша правда... А крім того, ви не повинні нікому показуватися щонайменше зо два тижні, щоб усі повірили у вашу подорож. Буде так мило й таємниче зустрічатися з вами, в той час як усі думають, що вас нема в Парижі. А поки що я не можу вас приймати. Тому... я не уявляю собі...

Він почував, що червоніє, але сказав:

— І я не можу просити вас заїхати до мене. Але ж хіба нема іншого способу, іншого місця?

Як жінка практична, вільна від удаваної соромливості, вона не здивувалася і не обурилася.

— Авжеж. Але про це треба подумати.

— Я вже подумав.

— Уже?

— Так, пані.

— І що ж?

— Чи ви знаєте вулицю В'є-Шан в Отейлі?

— Ні.

— Вона виходить на вулицю Турнемін і Жан-де-Сольж.

— А далі?

— На цій вулиці, чи, вірніше, в цьому провулочку, є садок, а в садку будиночок, з якого можна вийти також на ті дві вулиці, що я назвав.

— Ну, а далі?

— Цей будинок чекає на вас.

Вона поміркувала, потім усе так само невимушено поставила два-три запитання, підказаних їй жіночою обережністю. Він дав роз'яснення, що, мабуть, задовольнили її, бо вона мовила підводячись:

— Гаразд, я завтра прийду.

— О котрій?

— О третій.

— Я вас чекатиму за хвірткою. Будинок номер сім. Не забудьте. Проходячи, лише стукніть.

— Добре. До побачення, мій друже, до завтра!

— До завтра. До побачення. Дякую! Я обожаю вас!

Вони стояли поруч.

— Не проводжайте мене,— сказала вона.— Побудьте тут хвилин з десять, а потім ідіть набережною.

— Прощайте.

— Прощайте.

Вона пішла дуже швидко, з таким стриманим, скромним і заклопотаним виглядом, що була зовсім подібна до тих тоненьких роботящих паризьких дівчат, які вранці біжать вулицями, поспішаючи до своєї чесної праці.

Він звелів везти себе до Отейля, турбуючись, що помешкання не буде готове на завтра.

Але там було повно робітників. Стіни вже оббито штофом, паркет застелено килимами. Всюди мили, стукали, вбивали цвяхи. В саду, рештках колишнього парку, досить

просторому й гарному, було кілька високих і старих дерев, густих палісадників, що створювали видимість лісу, дві зелені альтанки, два газони й доріжки, що крутилися між деревами й кущами. Місцевий садівник уже посадив троянди, гвоздики, герань, резеду і ще десятків зо два різних рослин, прискорити або затримати розквіт яких можна з допомогою пильної уваги, щоб потім в один день обернути необроблену землю в розквітлу клумбу.

Маріоль так тішився, ніби добився нового успіху; він узяв від майстра обіцянку, що всі меблі будуть на своєму місці завтра перед полуднем, і пішов по крамницях за дрібничками, щоб прикрасити цей куточок зсередини. Для стін він вибрав кілька чудових репродукцій з славетних картин, для камінів і столів — деківський фаянс і кілька дрібничок, що жінки люблять завжди мати напохваті.

За день він витратив свої двомісячні прибутки і зробив це з глибокою втіхою, думаючи, що цілих десять років він заощаджував не з любові до грошей, а тому, що не мав потреби, а тепер, завдяки цьому, міг розкошувати як вельможа.

Другого дня він уже зранку був у флігелі, приймав привезені меблі, казав що де ставити, сам вішав картини, лазив по драбинах, кутив пахощами, кропив парфумами тканини та килими. У цій гарячці, в цьому чарівному піднесенні, що охопило всю його істоту, йому здавалося, ніби він ніколи не робив нічого цікавішого, нічого приємнішого, як тепер. Щохвилини він дивився, котра година, вираховував, скільки ще часу відділяє його від того моменту, коли прийде вона, — він підганяв рібінників, турбувався, щоб усе влаштувати якнайкраще, розставити і поєднати всі речі якнайзручніше.

З обережності він відпустив робітників, коли ще не вибило другої години. І поки стрілка на годиннику помалу обходила останнє коло, в тиші цього дому, де він чекав найбільшого щастя, що його коли-небудь мав зазнати, на самоті зі своєю мрією, переходячи з кімнати до вітальні і назад, розмовляючи вголос, уявляючи, марячи, він тішився такою шаленою любовною радістю, що її не відчував ще ніколи.

Потім він вийшов у сад. Сонячне проміння, пробиваючись крізь листя, падало на траву і якось особливо гарно освітлювало клумбу з трояндами. Отже, і саме небо намагалось прикрасити це зобачення. Потім він причаївся за

хвiрткою, але часом прочиняв її, боячись, щоб панi де Бюрн не помилилася.

Пробило третю годину; вiдразу ж озвалось з десяток фабричних i монастирських дзигарiв. Тепер вiн чекав з годинником у руцi, i коли в хвiртку, до якої вiн припав вухом, двiчi легенько стукнули, то аж здригнувся з подиву, бо не вловив ані найменшого шереху.

Вiн одчинив; то була вона. Вона дивилася на все здивовано. Спочатку неспокойним поглядом оглянула найближчi будинки, але зразу заспокоїлася, бо, звичайно, не знала нiкого серед тих скромних обивателiв, якi тулилися там; тодi з цiкавiстю i вдоволенням оглянула садок; нарештi, знявши рукавички, притулила обидвi руки до уст коханця i взяла його попiд руку.

За кожним кроком вона говорила:

— Боже! Як же тут гарно! Яка несподiванка! Як чарiвно!

Помiтивши клумбу з трояндами, освiтлену сонцем крiзь вiття, вона скрикнула:

— Але ж це — як у казцi, мiй друже!

Вона зiрвала троянду, поцiлувала її i приколола у себе на грудях. Вони ввiйшли до флiгеля; вона мала такий задоволений вигляд, що йому хотiлося стати перед нею навколiшки, хоча в глибинi серця вiн почував, що їй слiд було б поцiкавитися бiльше ним i менше оточенням. Вона роздивлялася навкруги, схвильована, радiсна як дiвчинка, що бавиться новою iграшкою. Не вiдчуваючи нiяковостi в цiй гарнiй могилi її жiночої доброчесностi, вона цiнувала вишуканiсть меблiв iз захватом знавця, смаковi якого догодили. Iдучи сюди, вона боялася знайти банальне помешкання з вицвiлими шпалерами, споганене попереднiм побаченням. Тут же, навпаки, все було нове, несподiване, чепурне, зроблене саме для неї, i коштувало, певне, дуже дорого. Цей чоловiк — справдi бездоганный.

Вона повернулася до нього i пiдняла руки чарiвним закличним рухом; заплющивши очi, вони обiїнялися, злившись у поцiлунку, що дає дивне й двоїсте почуття — блаженства й небуття.

Три години пробули вони в непорушнiй тишi цього притулку тiло до тiла, уста до вуст; душевне сп'яніння у Андре Марiоля злилося нарештi зi сп'янінням плотi.

Перед розлукою вони пройшлися по садку й посидiли в зеленiй альтанцi, звiдки їх не було видно. Захоплений Андре говорив до неї побожно, як до iдола, що зiйшов до

нього зі свого священного п'єдесталу, а вона слухала, змучена втому, — він часто бачив таку втому в її очах після чийх-небудь надто довгих одвідин. А все ж вона була ласкава, на обличчі в неї сяяла трохи вимушена, ніжна усмішка, і, тримаючи його руку, вона весь час її стискала, — може, більше мимоволі, ніж свідомо.

Вона, мабуть, не слухала, що він казав, бо, перебивши його посеред фрази, сказала:

— Мені конче треба йти. О шостій годині я мушу бути в маркизи де Братіан і вже дуже спізнююся.

Він обережно провів її до хвіртки, яку відчинив їй, коли вона прийшла. Вони обнялися, і, кинувши швидкий погляд на вулицю, вона пішла попід самим муром.

Зоставшись на самоті, він відчув ту раптову порожнечу, що лишає в нас жінка, зникаючи після обіймів, ту дивну подряпину в серці, завдану кроками, що віддаляються; йому здалося, ніби він покинутий, ніби він нічого не взяв од неї. І він почав ходити доріжками, посипаними піском, думаючи про вічну суперечність між сподіванками й дійсністю.

Він пробув тут аж до вечора, потроху заспокоюючись і віддаючись їй здалека з більшим самозабуттям, ніж віддавалася вона, коли була в його обіймах; потім повернувся додому, пообідав, не помічаючи, що їсть, і взявся їй писати.

Другий день здався йому довгим, а вечір нескінченним. Він знов написав їй. Як це могла вона нічого йому не відповісти, нічого не передати? Вранці другого дня він одержав коротку телеграму з призначенням нової зустрічі на завтра, о тій самій годині. Той невеличкий синій папірець зразу вилікував його від недуги чекання, що вже починала його мучити.

Вона прийшла, як і перше, вчасно, ласкава, усміхаючись; і їхня зустріч в отейльському будиночку була зовсім така сама, як і перша. Андре Маріоль, спочатку здивований і збентежений тим, що не відчував у їхніх взаєминах тієї палкої пристрасті, наближення якої він передчував, але ще більше закоханий почуттєво, потроху забував мрію про сподіване володіння, спізнаючи трохи іншого щастя в володінні тим, що було йому даровано. Він прив'язався до неї путами пестоців, найнебезпечнішими, найнерозривнішими, тими єдиними путами, що від них ніколи вже не визводитися чоловікові, коли вони міцно охоплюють його і так увіп'ються, що виступить кров.

Збігло три тижні, такі солодкі, такі швидкоплинні! Йому здавалося, що це ніколи не скінчиться, що він завжди житиме так, зникнувши для всіх та існуючи для неї самої, і в його мрійливій душі, душі художника, що нічого не створив, якого завжди мучили даремні сподіванки, народилася примарна надія на тихе, щасливе й замкнуте життя.

Мішель приходила двічі на тиждень, не опираючись, зваблена, певне, так само втіхою цих побачень, чаром будиночка, що перетворився на оранжерею рідкісних квітів, й новиною цих любовних стосунків, майже цілком безпечних, бо ніхто не мав права стежити за нею, і все ж повних таємниці,— як і дедалі більшою ніжністю її коханця. Але якось вона сказала йому:

— Тепер, мій друже, вам пора знову з'явитися в світі. Завтра приходьте до мене. Я сказала, що ви повернулися.

Його це дуже вразило.

— О, нащо так швидко! — вигукнув він.

— Бо коли якось випадком дізнаються, що ви в Парижі, то ваша самотність здалася б надто незрозумілою, викликала б підозри.

Він визнав, що вона має слухність, і пообіцяв прийти до неї на другий день. Потім спитав:

— Ви завтра приймаєте гостей?

— Так,— одповіла вона.— Буде навіть маленьке свято.

Ця новина була йому прикра.

— Яке ж то свято?

Вона задоволено сміялася.

— Я з допомогою всіляких хитрощів добилася від Масіваля, щоб він зіграв у мене свою «Дідону», якої ще ніхто не чув. Це поема про античне кохання. Пані де Братіан, що вважає себе єдиною володаркою Масіваля, в розпачі. А втім, вона буде в мене, бо теж співає. Чи не молодець я?

— Багато буде людей?

— О ні, лише кілька найближчих друзів. Ви їх майже всіх знаєте.

— Чи не можна мені ухилитися від цього концерту? Я такий щасливий у своїй самотності.

— О ні, мій друже. Зрозумійте, я найбільше розраховую на вас.

У нього забилося серце.

— Дякую,— мовив він.— Прийду.

— Добрий день, любий пане Маріоль.

Він помітив, що тепер він уже не «любий друг», як в Отейлі, і швидкий потиск її руки сказав йому, що перед ним була жінка заклопотана, поглинута світськими обов'язками. Він зайшов до вітальні, а пані де Бюрн попрямувала назустріч красуні Ле Прієр, трохи іронічно прозваної «Богинею» за відважне декольте й претензією на скульптурність форм. Її чоловік був академік з відділу Написів і Красного письменства.

— Ах, Маріоль! — вигукнув Ламарт. — Звідки ви взяли, мій любий? Ми вже думали, що вас нема серед живих.

— Я подорожував по Фіністеру.

Він почав ділитися своїми враженнями, та романіст перебив його:

— Ви знайомі з баронесою де Фремін?

— Ні, знаю лише в обличчя. Але я багато про неї чув. Кажуть, вона дуже цікава.

— Це королева заблудлих, але вона дивовижна, від неї віє найвишуканішою сучасністю. Ходіть, я вас познайомлю.

Взявши Маріоля попід руку, Ламарт повів його до молоді жінки, котру завжди порівнювали з лялькою. Бліда і чарівна білява лялечка, — сам диявол вигадав її й сотворив на погибель великим бородатим дітям! Очі в неї були видовжені, вузькі, гарні, трошки підняті до скронь, як у китаянок, їхній погляд, нагадуючи синю емаль, струмував між повіками, рідко коли розплющеними зовсім, повільними повіками, створеними, щоб приховувати, щоб ненастанно опускати завісу над таємницею цієї істоти.

Біляве волосся сяяло шовково-сріблястими відлисками, а тонкого рота з вузькими губами ніби намалював мініатюрист, і потім обвів легкою рукою карбівник. Голос кришталевобринів, а несподівані, гострі думки, сповнені розтлінного чару, були своєрідні, але й примхливі. Розпусна холодна зваба й спокійна загадковість цього істеричного створіння бентежили багатьох, породжуючи хвилювання й бурхливі пристрасті. Вона була відома всьому Парижу як найекстравагантніша і до того ж найдотепніша світська левиця із справжнього товариства, хоча ніхто достеменно не знав, хто вона така і що собою являє. Вона скоряла чоловіків своєю невідпороною могутністю. Її чоловік теж був загадкою. Спокійний і гордовитий, він неначе нічого не

помічав. Була то сліпота, байдужість чи поблажливість? А може, йому не було чого помічати, окрім дивацтв, що вабили і його самого? Про нього говорили по-різному. Ходили й дуже погані чутки. Навіть казали, що він використовує таємні вади дружини.

З пані де Бюрн її єднали взаємний невиразний потяг і дика заздрість; періоди їхньої приязні чергувалися з періодами несамовитої ворожнечі. Вони подобалися одна одній, боялися одна одної і шукали одна одну, як двоє запеклих дуелістів, з котрих кожен високо цінує суперника і мріє його вбити.

Нині тріумфувала баронеса де Фремін. Вона щойно здобула перемогу, і то велику перемогу: відвоювала Ламарта, відбила його у суперниці, розлучила й наблизила до себе, щоб приручити його і відкрито записати до своїх поклонників. Романіст, очевидно, був захоплений, заінтригований, зачарований і ошелешений тим, що знайшов у цій неймовірній істоті; він не міг утриматися, щоб не говорити про неї всім, і з того вже глузували.

В ту хвилину, як він знайомив Маріюля, пані де Бюрн глянула на нього з другого кінця вітальні, і він, усміхаючись, прошепотів своєму приятелеві:

— Гляньте, як незадоволена тутешня володарка.

Андре підвів очі, але пані де Бюрн уже повернулася до Масіваля, що з'явився із-за розсуненої порт'єри.

Майже вслід за ним увійшла маркіза де Братіан, і це дало Ламартові привід пожартувати:

— А знаєте, ми вже будемо при другому виконанні «Дідони»: перше, видно, відбулось у кареті маркізи.

Пані де Фремін додала:

— Справді, чарівна Мішель утрачає найкращі скарби своєї колекції.

У Маріюлевім серці раптом збудився гнів, майже ненависть до цієї жінки і несподівана неприязнь до всього цього товариства, до життя цих людей, до їхніх думок, смаку, їхніх нікчемних уподобань, їхніх блазенських забав. І, скориставшись з нагоди,— Ламарт нахилився до молодой жінки і став говорити їй щось тихенько,— він повернувся і відійшов від них.

Красуня Ле Прієр сиділа сама за кілька кроків від нього. Він підійшов привітатися з нею. На Ламартову думку, в цьому передовому середовищі вона була представниця старовини. Молода, висока, гарна, з дуже правильними рисами обличчя, з каштановим, у вогненних блискітках,

волоссям, привітна, приваблива своєю безтурботністю й доброзичливістю, своїм спокійним і мудрим кокетством, великим бажанням подобатися, захованим під виглядом щирої й простої сердечності, вона мала певних прихильників, котрих оберігала від небезпечних суперниць. Її салон складався з близьких приятелів, і всі вони в один голос вихваляли її чоловіка.

Між нею й Маріодем зайшла розмова. Вона дуже цінила цього розумного й стриманого чоловіка; про нього мало говорили,— але він був, може, вартий всіх інших.

Увійшли останні запрошені: гладун Френель, задиханий, ще витираючи хусткою завжди вогке і блискуче чоло; світський філософ Жорж де Мальтрі; далі, разом, барон де Гравіль і граф де Марантен. Пан де Прадон з дочкою вітали гостей. До Маріоля пан де Прадон був дуже уважний. Але Маріоль з тяжким серцем дивився, як пані де Бюрн переходить від одного до другого, зайнята всіма більше, ніж ним. Правда, двічі вона кинула на нього швидкий погляд, який ніби казав: «Я думаю про вас»,— але погляд такий короткий, що Маріоль, може, й помилився в його значенні. А потім він уже не міг не бачити, як уперте Ламартове залицання до пані де Фремін дратує пані де Бюрн. «То,— думав він,— лише злість кокетки, заздрість світської дами, що в неї украли дорогу дрібничку». Однак він мучився від того; особливо, коли помічав, як вона безперестану поглядає на них крадькома, але зовсім не турбується, що він сидить коло пані Ле Прієр. Бо ж його вона міцно тримає, за нього вона певна, в той час як другий вислизає від неї. У такому разі що ж означає для неї їхнє кохання, їхнє тільки-но народжене кохання, що витіснило з його душі всі інші думки?

Пан де Прадон закликав до тиші, і Масіваль уже підняв кришку фортепіано, а пані де Братіан, знімаючи рукавички, підходила до нього, щоб проспівати жагучу пісню Дідоні, коли двері ще раз одчинилися і увійшов молодий чоловік, що привернув до себе всі погляди. Це був високий, стрункий блондин, з кучерявими баками, коротким кучерявим волоссям та бездоганною аристократичною зовнішністю. Здавалося, навіть пані Ле Прієр захвилювалась.

— Хто це такий? — спитав у неї Маріоль.

— Як?! Ви його не знаєте?

— Не знаю.

— Граф Рудольф фон Бернгауз.

— Ах, той, хто мав поєдинок з Сігізмундом Фабром?

— Так.

Ця пригода набула великого розголосу. Граф фон Бернгауз, радник австрійського посольства, дипломат з великим майбутнім, прозваний «елегантним Бісмарком», почувши на одному офіційному прийомі якесь негречне зауваження про свою імператрицю, викликав кривдника — славетного фехтувальника — на дуель і вбив його.

Після цього поєдинку, що схвилював громадську думку, граф фон Бернгауз за один день став знаменитістю, на взірць Сари Бернар, з тією лише різницею, що його ім'я було оповите ореолом лицарської доблесті. А втім, це була мила, чарівна, бездоганно вихована людина, приємний співрозмовник. Ламарт казав про нього: «Це приборкувач наших прекрасних левиць».

Він шанобливо зайняв місце коло пані де Бюрн, а Масіваль сів до фортепіано, і його пальці перебігли по клавішах.

Майже всі слухачі пересіли, вмостилися ближче, щоб краще чути й добре бачити співачку. Ламарт опинився поруч з Маріолем.

Запанувала цілковита тиша, сповнена напруженого чекання, уваги й пошани, потім піаніст почав з повільного, дуже повільного чергування звуків, що здавалося музичною розповіддю. Змінялися паузи, легкі повтори, низки коротких фраз, то знеможених, то нервових, тривожних, але несподівано своєрідних. Маріоль віддався мріям. Йому уявлялася жінка, цариця Карфагена, прекрасна своєю дозрілою молодістю і цілком розквітлою красою, жінка, яка поволі виходить на морський берег. Він угадував її страждання, велике горе в її душі, і дивився на пані де Братіан.

Нерухома, бліда під копицею свого чорного волосся, ніби пофарбованого нічною пільмою, італійка чекала, дивлячись поперед себе. В її енергійному, трохи суворому обличчі, на якому темними плямами вирізнялися очі й брови, у всій її похмурій постаті, дужій і пристрасній, було щось тривожне, як загроза бурі, що таїться в темному небі.

Масіваль, злегка похитуючи пишноволосою головою, розповідав далі на гучних клавішах із слонової кості трагічну повість.

Зненацька співачка затремтіла, і з її напіврозтулених уст вихопився протяжний надривний зойк розпачу. То не був крик трагічної безнадії, що лунає зі сцени, супроводжуваний скорботними жестами співаків, то не був красивий стогін зрадженого кохання, що викликає в залі

захоплені вигуки, то був крик нестямний, яким виливала свою муку не душа, а плоть, схожий на виття розчавленого звіра, — крик покинутої самиці. Вона замовкла; а Масіваль знову повів трепетну, ще схвильованішу, ще боліснішу історію цієї нещасливої цариці, покинутої коханим.

Потім знову пролунав жіночий голос. Тепер вона говорила, вона розповідала про нестерпну муку самотності, про негасиму жалобу по втрачених пестошах і про болісне усвідомлення, що він пішов назавжди.

Від її голосу, гарячого й трепетного, здригалися серця. Здавалося, ніби ця похмура італійка, з волоссям, темнішим за ніч, вистраждала те, про що вона співає, що вона кохає або принаймні може кохати з несамовитим запалом. Коли вона замовкла, її очі були повні сліз, вона не поспішаючи витерла їх. Ламарт, нахилившись до Маріюля, сказав, тремтячи від захвату:

— Боже, яка вона гарна в цю хвилину, мій любий! Оце жінка, й іншої тут немає!

Потім, подумавши, додав:

— А втім, хто знає? Може, це лише міраж, створений музикою. Бо, окрім ілюзії, нічого нема! Зате яке чудове мистецтво — музика! Які вона створює ілюзії. Та ще й усякі ілюзії!

В перерві між першою і другою частинами музичної поеми композитора й співачку гаряче вітали. Особливо захоплювався Ламарт, і до того цілком щиро, бо був здатний відчувати й розуміти і був однаково чутливий до будь-яких виявів краси. Він так палко розповів пані де Братіан про те, що відчував, слухаючи її, аж вона трохи почервоніла з утіхи, тим часом як інших жінок, що те чули, взяла досада. Можливо, він і сам помітив, яке враження справили його слова. Повертаючись на своє місце, він побачив, що граф Рудольф фон Бернгауз сидить коло пані де Фремін. Вона одразу вдала, ніби йому в чомусь звіряється, й обоє вони усміхнулися, неначе тішилися без краю цією задушевною розмовою. Маріюль стояв біля дверей і все більше хмурнішав. Письменник підійшов до нього. Гладун Френель, Жорж де Мальтрі, барон де Гравіль і граф де Марантен оточили пані де Бюрн, яка, стоячи, розливала чай. Вона була ніби в вінку залицяльників. Ламарт іронічно звернув на те увагу свого пригтеля й додав:

— А втім, вінок без самоцвітів, і я певен, що вона

віддала б усі оті рейнські камінці за той діамант, якого їй бракує.

— Який діамант? — спитав Маріоль.

— Та Бернгауз. Чарівний, невідпорний, незрівнянний Бернгауз! Той, для кого і влаштовано цей концерт, для кого зроблено це чудо: Масівалю умовили привезти сюди його флорентійську Дідону.

Андре, дарма що не дуже-то вірив, однак відчув, як серце його стиснулося від гострого болю.

— Чи вона його давно знає? — спитав він.

— О ні, найбільше днів десять. Але яких зусиль вона доклала за цю коротку кампанію і яку розвернула завойовницьку тактику. Коли б ви були тут — то посміялися б від душі!

— Он як? Чому?

— Вона зустріла його вперше в пані де Фремін. Того дня я там обідав. До Бернгауза у цій господі дуже прихильні, в чому ви можете переконатися: досить подивитися на нього зараз. Отож, як тільки вони познайомилися, наша чарівна приятелька пані де Бюрн заходилася завойовувати незрівнянного австрійця. І вона досягла свого, вона досягне, дарма що крихітка де Фремін переважає її зухвалістю, справжньою байдужістю і, мабуть, порочністю. Але наша приятелька де Бюрн досвідченіша в кокетуванні, вона більше жінка, я хочу сказати, жінка сучасна, тобто невідпорна завдяки мистецтву зваблювати, яке тепер заміняє колишні природні чари. І слід би навіть сказати, не мистецтвом, а естетика — глибоке розуміння глибокої естетики. Вся її сила саме в тому. Вона чудово себе знає, бо любить себе більше за все на світі, і вона ніколи не помиляється, добираючи найкращого способу, як перемогти чоловіка та як набити собі ціну, щоб нас заповонити.

Маріоль заперечив:

— Я гадаю, ви перебільшуєте; зі мною вона трималася завжди дуже просто!

— Бо простота — це спосіб, саме відповідний для вас. Та я ж і не хочу сказати про неї нічого лихого; я вважаю, що вона переважає майже всіх їй подібних. Але це взагалі не жінки.

Кілька акордів, узятих Масівалем, змусили їх замовкнути, і пані де Братіан проспівала другу частину поеми, де вона показала себе справді Дідоною, величною своєю земною жагою і почуттєвим розпачем.

Але Ламарт не спускав очей з пані де Фремін та графа

фон Берігауза, що сиділи поруч. Як тільки останній звук фортепіано завмер, заглушений оплесками, він сказав роздратовано, ніби вів далі якусь суперечку, ніби не погоджувався з суперником:

— Ні, то не жінки. Навіть найпорядніші з них — нікчемі, та ще й самі цього несвідомі. Що більше я їх узнаю, то менше відчуваю те солодке сп'яніння, яке має викликати в нас справжня жінка. Ці теж п'янять, але при цьому страшенно збуджують нерви, це не натуральне вино. О, воно чудове для дегустації, але йому далеко до колишнього справжнього вина. Любий мій, адже жінка створена і послана на цей світ лише для двох речей, в яких тільки й можуть проявитися її справжні, великі, чудові властивості: для кохання й материнства. Я міркую, як пан Прюдом¹. А ці от не здатні на кохання і не хочуть дітей; коли ж у них з недогляду родяться діти, це для них нещастя, а потім тягар. Справді, це потвори.

Маріоль, здивований гнівним тоном письменника та лихим вогником у його очах, спитав:

— То чого ж ви половину життя пробуваєте коло їхніх спідниць?

Ламарт жваво відповів:

— Чого? Чого? Та тому, що це мене, їй-Богу, цікавить! А потім... а потім... що ж, ви забороните лікарям ходити до лікарні і спостерігати недуги? Такі жінки — моя клініка, та й годі.

Це міркування ніби заспокоїло його. Він додав:

— Ще й те сказати: я їх люблю, бо вони дуже сучасні. По правді кажучи, я такою ж мірою чоловік, як вони жінки. Коли я нібито заприятуюся з котроюсь із них, то мені втішно знаходити й спостерігати все те, що мене від неї відвертає, і я займаюся цим з такою самою цікавістю, з якою хімік приймає отруту, щоб випробувати її властивості.

Помовчавши, він почав знову:

— Тому я ніколи не пиймаюся на їхній гачок. Я вдаюся до їхньої ж зброї, і то не гірше, ніж і вони, а може, й краще, і це мені стає в пригоді для моїх творів, а їм воно ні до чого, оте, що вони роблять. Чи ж не дурні вони? Це все пустоцвіті, чудові пустоцвіті, а котра з них і чутлива

¹ Мається на увазі образ Жозефа Прюдома, з романів французького письменника А. Моньє (1805—1877), у якому втілені буржуазна вульгарність і самозадоволення.

на свій лад,— тільки й того, що марніє з горя, коли старіється.

Слухаючи його, Маріоль почував, як його огортає смуток, гнітюча туга, ніби пронизлива вогкість негоди. Він знав, що взагалі письменник має слухність, але не хотів визнати його цілковиту правду.

Тому він почав, трохи дратуючись, сперечатися, не стільки, щоб оборонити жінок, скільки для того, щоб з'ясувати, чому в сучасній літературі їх зображують такими мінливо-розчарованими.

— За тих часів, коли романісти і поети вихваляли їх і збуджували в них мрійливість, вони шукали й гадали, що знаходять у житті відповідник того, що серця їхні передчували по книжках. Тепер ви вперто усуваєте все поетичне й привабливе і показуєте лише реальність, а вона нищить усі ілюзії. А якщо, мій любий, нема кохання в книжках, то нема його й у житті. Ви створювали ідеали, і вони вірили в ваші творіння. Тепер ви лише художники правдивої дійсності, а слідом за вами й вони увірували в банальність життя.

Ламарт, що любив літературні суперечки, почав був заперечувати, але до них підійшла пані де Бюрн.

Того дня вона була чарівно вбрана і якось особливо гарна, а свідомість боротьби надавала їй відважного й зухвалого вигляду.

Вона сіла.

— Ось це я люблю,— мовила вона,— піймати двох чоловіків на розмові, коли вони говорять, не хизуючись переді мною. До того ж лише вас двох і цікаво послухати тут. Про що ви сперечаєтесь?

Ламарт, не бентежачись, тоном світського насмішника розказав про що йшла мова. Потім знову взявся доводити своє з ще більшим запалом, спонукуваний бажанням сподобатися, яке відчувають при жінках усі, хто прагне слави...

Вона одразу зацікавилася темою суперечки і, запалившись сама, взяла в ній участь, боронячи сучасних жінок дуже розумно, вміло й до ладу. Кілька фраз, незрозумілих для письменника, про те, що навіть і найпідозріліші жінки можуть бути вірні й віддані, змусили забитися Маріолеве серце. Коли ж вона пішла й сіла біля пані де Фремін, що вперто тримала коло себе графа фон Бернгауза, то Ламарт і Маріоль, зачаровані її жіночою мудрістю й вишуканістю, одноставно визнали, що вона, безперечно, надзвичайна.

— Ось погляньте лише на неї! — додав письменник.

Ішов великий поєдинок. Про що вони говорили, австрієць і дві жінки? Пані де Бюрн підійшла саме в ту хвилину, коли тривале усамітнення двох людей, чоловіка й жінки, хоч би вони й подобалися одне одному, стає одноманітним. І вона порушила це усамітнення, розказавши обурено все, щойно чути з Ламартових уст. Усе те, звичайно, могло стосуватися і пані де Фремін, усе те йшло від останнього завойованого нею поклонника, все те повторювалося при людині дуже тонкій, що зуміє зрозуміти. Знову розгорілася суперечка на вічну тему про кохання; і господиня дому знаком запросила Ламарта й Маріоля прилучитися до них. Потім, коли голоси залунали гучніше, вона покликала всіх інших.

Знялася загальна суперечка, весела й палка; кожен уставив своє слово, а пані де Бюрн, приправляючи навіть найвтішніші свої думки дрібною почуття, можливо, вдаваного, зуміла показати себе дотепною й забавною, бо того вечора вона справді була в ударі, була жвава, розумна й гарна, як ніколи.

IV

Як тільки Андре Маріоль залишив пані де Бюрн і чари її присутності почали розвіюватись, він відчув у самому собі й навколо себе, в тілі своєму, в душі і в цілому світі зникнення тієї втіхи життя, що підтримувала його й надихала від певного часу.

Що ж сталося? Нічого, майже нічого. Вона була дуже ласкава до нього наприкінці того вечора, раз чи двічі сказала йому поглядом: «Для мене тут нема нікого, окрім вас». І однак він почував, що вона призналася йому в чомусь, чого він волів би ніколи не знати. То теж було ніщо, майже ніщо; а проте він був уражений, як та людина, котра довідується, що його батько чи мати зробили якийсь негарний вчинок, коли дізнався, що протягом останніх трьох тижнів, тих трьох тижнів, які він вважав цілком відданими, присвяченими нею, як і ним самим, хвилиною по хвилині, такому новому й такому яскравому почуттю їхнього розквітлого кохання, — вона вернулася до колишнього способу життя, зробила багато візитів, почала метушитися, укладати плани, відновила огидну любовну війну, перемагала своїх суперниць, зваблювала чоловіків,

з приємністю вислухувала компліменти і полонила своїми чарами інших, а не тільки його.

Уже! Вона вже захопилася всім цим! О, пізніше він би не здивувався. Він знався на світі, на жінках, на почуттях, він був досить розумний, щоб усе зрозуміти, і ніколи б не допустив у собі надмірної вимогливості і похмурої недовірливості. Вона була гарна, була створена, щоб подобатися, щоб приймати хвалу й банальні компліменти. З-поміж усіх вона вибрала його, віддалася йому сміливо й гордо. Він усе одно залишався б удячним рабом її примх і покірним свідком її життя — життя гарної жінки. Але щось мучилося в ньому, в тому темному куточку на дні душі, де криються найпотаємніші почування.

Він, певне, не мав рації і ніколи не мав її відтоді, як себе пам'ятав. Він проходив світом із зайвою настороженістю. Оболонка його душі була занадто ніжна. А через те жив він у самотності, боячись чвар і образ. Він не мав рації, бо ці образи майже завжди викликаються тим, що ми не терпимо в своїх ближніх рис, не властивих нам самим. Він це знав, бо часто таке спостерігав в інших; і все ж не міг погамувати свого хвилювання.

Звичайно, він не мав за що дорікати пані де Бюрі; коли вона протягом цих днів щастя, дарованих нею, тримала його віддалік од свого салону й ховала, то це ж тільки для того, щоб відвернути увагу, обдурити підглядачів, а потім спокійно належати йому. Чому ж той жаль увійшов йому до серця? Чому? Бо він думав, ніби вона віддалася йому вся цілком, а тепер зрозумів, відчув, що ніколи йому не пощастить заволодіти й неподільно володіти її різнобічною й товариською натурою.

Правда, він добре знав, що все життя зведене на хистких підвалинах, і досі з цим мирився, ховаючи своє незадоволення під зумисною відлюдкуватістю. Але цього разу йому здалося, що він нарешті досягнув ту безнастанно сподівану, безнастанно очікувану «повну міру». Але «повна міра» — не від світу сього.

Вечір минув сумно, і Маріоль намагався доказами розуму побороти своє тяжке враження.

Коли він ліг, це враження, замість розвіятися, ще зросло, а що він завжди пильно вивчав самого себе, то став дошукуватися найменших причин своїх нових душевних мук. Вони минали, йшли геть, знов поверталися, як легкі подуви крижаного вітру, примішуючи до його кохання біль, — поки що слабкий, далекий, але дошкульний, схожий

на ті невиразні невралгії, викликані протягом, що загрожують жорстокими стражданнями.

Передусім він зрозумів, що ревнує вже не тільки як несамолюбний коханець, але і як самотній власник. Доки він не побачив її знову серед чоловіків, її поклонників, він не знав цього почуття, хоча почасти й передбачав його, але уявляв його собі іншим, зовсім не таким, яким воно тепер обернулося. Коли він знов побачив свою кохану, яка в дні їхніх таємних і частих зустрічей, у пору їхніх перших обіймів, мала б замкнутися в усамітненні і в палкому почутті, коли він знов побачив її і помітив, що вона не менше, а може, ще й більше, ніж перше, захоплюється і тішиться тим самим нікчемним кокетуванням, що вона розтрачує себе перед першим-ліпшим, отож на долю її обранця можуть залишитися тільки крихти, то відчув, що ревнує тілом ще більше, ніж душею, і хоч це почуття невиразне, як невиявлена гарячка, але цілком певне, бо він засумнівався в ній.

Спочатку він засумнівався інстинктивно, завдяки глухій недовірі, що попала скоріше в його кров, ніж у думку, завдяки майже фізичному болю, що охоплює чоловіка, коли він не має певності в своїй подрузі. Засумнівавшись, він став підозрювати.

Що він таке для неї, нарешті? Перший коханець, десятий? Безпосередній наступник чоловіка, пана де Бюрна, чи, може, наступник Ламарта, Масівалья, Жоржа де Мальтрі, а може, попередник графа фон Бернгауза? Що йому відомо про неї? Що вона чарівно гарна, що вона вишукана, розумна, витончена, дотепна, зате непостійна, швидко втомлюється, знесилюється, пересичується, що вона найбільше закохана в саму себе і безмежно кокетлива. Чи мала вона коханця — або й коханців — перед ним? Коли б вона їх не мала, хіба віддалася б вона йому так одважно? Звідки взялася б у неї сміливість зайти до кімнати в готелі вночі? Хіба прийшла б вона потім так легко в отельський флігель? Перше ніж прийняти його запрошення, вона тільки поставила кілька запитань, цілком природних для досвідченої і обачливої жінки. Він відповів їй, як чоловік обережний, звичний до таких побачень; а вона одразу сказала «так», довірлива, заспокоєна, певне вже маючи досвід давніших пригод.

З якою стриманою владністю постукала вона до тої хвірточки, що за нею він чекав на неї, мало не мліючи, з тремтячим серцем! Як певно вона увійшла, без видимого

хвилювання, тим тільки заклопотана, що можуть її побачити із сусідніх будинків. Як вона одразу відчула себе неначе вдома в цьому непевному притулку, найнятому й умебльованому для її гріховних утіх! Чи могла б жінка, навіть одважна, вища за житейську мораль, зневажлива до забобонів, але недосвідчена, чи ж могла б вона так спокійно поринути в невідомість цієї першої зустрічі? Хіба не відчула б вона душевного збентеження, вагання, інстинктивної боязні, ступаючи на цей шлях, хіба не відчула б вона всього того, коли б не мала досвіду в таких любовних пригодах, коли б звичка до таких речей уже не притупила її природженої соромливості?

Розпалений болісною нестерпною гарячкою, що її душевні муки збуджують у теплій постелі, Маріоль борсався, захоплений ланцюгом своїх підозрінь, як людина, котра сунеться вниз по схилу. Інколи він пробував спинити їхній потік і розбити їхню послідовність; шукаючи, знаходячи, утішаючись тими розумними і заспокоїливими міркуваннями, але в ньому таївся паросток страху, і він не міг стримати його зростання.

А проте за що мав він їй дорікати? Хіба лише за те, що вона не цілком схожа на нього, що вона розуміє життя не так, як він, та що чутливі струни її серця не зовсім у згоді з його струнами?

Другого дня, тільки-но він прокинувся, в ньому стало зростати, як голод, бажання знов бачити її, зміцнити біля неї свою ослаблу довіру, і він чекав призначеної години, щоб вирушити туди з першим офіційним візитом.

Коли він увійшов до маленької вітальні, де пані де Бюрн на самоті писала листи, вона встала йому назустріч, простягаючи обидві руки.

— Ах! Добридень, любий друже,— мовила вона з такою живою й щирою втіхою, що всі погані думки, тінь яких ще витала в його душі, миттю розвіялися.

Він сів біля неї й одразу почав говорити їй, як він її любить, бо тепер він її любив уже не так, як перше. Він ніжно з'ясував їй, що на світі є дві породи коханців: одні шаленіють від жадання, але їхній шал спадає на другий же день після перемоги; інших же володіння скоряє й прихильє; у них у парі з чуттєвим коханням ідуть духовні невисловлені поклики, які поривають чоловіче серце до жінки, і це зводить у велику неволю, неволю цілковитого й болісного кохання.

Так, болісного, завжди болісного, хоч би яке щасливе

воно було, бо ніщо, навіть у найінтимніші хвилини, не заспокоює потреби в тій, кого ми носимо в своєму серці.

Пані де Бюрн слухала його зачарована, вдячна і зворушена його словами, як зворушується глядач, коли якийсь артист захоплено грає роль, і ця роль хвилює нас, відгукується луною у нашій власній душі. І це справді було як луна, бентежна луна щирої жаги; але не в ній кричала та жага. Проте вона була дуже рада, що збудила таке почуття, дуже рада, що це сталося з людиною, яка може так його висловлювати, з людиною, яка справді дуже їй подобається, до якої вона починає дуже прихилитися, яка стає все більше й більше потрібна не для її тіла, а для її таємничого жіночого єства, такого жадібного до пестоців, хвали, покорі; була така рада, що їй хотілося обняти його, підставити йому свої уста, віддати себе всю, аби тільки він і далі так її кохав. Вона йому відповідала без хитрощів і манірної соромливості, з великою майстерністю, якою наділені деякі жінки, даючи йому зрозуміти, що він і так багато досяг в її серці. І, сидячи в цій вітальні, куди того дня випадково ніхто не прийшов аж до смеркання, вони пробули удвох, розмовляючи про одне й те саме, пестячи одне одного словами, які мали неоднакове значення для їхніх душ.

Уже принесли лампи, коли приїхала пані де Братіан. Маріюль пішов; пані де Бюрн проводжала його до великої вітальні, і він спитав:

- Коли я вас побачу там?
- Хочете в п'ятницю?
- Звичайно, о котрій годині?
- Як завжди — о третій.
- До п'ятниці. До побачення. Я обожнюю вас!

Чекаючи того побачення два дні, він виявив у собі, він відчув таку порожнечу, якої не зазнавав ніколи. Йому бракувало цієї жінки, і ніщо, окрім неї, для нього не існувало. А що ця жінка була недалеко, була доступна і лише світські умовності заважали йому бути з нею щохвилини, навіть жити коло неї, то він побивався у своїй самоті, в безкоштовній течії хвилин, які спливають так повільно, потерпав від ждіковитої незмоги здійснити таку просту річ.

У п'ятницю він прийшов на побачення на три години раніш; але йому подобалося чекати там, куди вона має прийти; це заспокоювало його після того, що він вистраждав, подумки чекаючи її в тих місцях, куди вона прийти не могла.

Він став біля хвіртки задовго перед тим, як мало вибити три довгожданних удари, а почувши їх, затремтів з нетерплячки. Він обережно, трохи висунувши голову, визирнув у провулок. Там не було ні душі. Хвилини здавалися йому болісно довгими. Він раз у раз діставав годинника, і, коли стрілка дійшла до половини, йому почало здаватися, ніби він стоїть на цьому місці з давніх-давен. Зненацька він уловив легеньку ходу, а коли вона рукою в рукавичці тихо постукала в дерев'яні дверцята, він забув пережиту муку, що розтанула в подяці до неї.

Трохи задихана, вона спитала:

— Я дуже спізнилася?

— Ні, не дуже.

— Уявіть собі, мені замалим не перешкодили. У мене був повен дім, і я зовсім не знала, як їх спровадити. Скажіть, ви найняли цей будиночок на своє ім'я?

— Ні. А чому ви питаєте?

— Щоб знати, кому прислати депешу, коли буде якась несподівана перешкода.

— Я — пан Ніколь.

— Чудово. Я не забуду. Боже, як хороше тут у садку.

Квіти садівник дбайливо доглядав, поповнюючи і примножуючи їх, бо переконався, що замовник платить щедро, не торгуючись; тепер вони вирізнялись серед моріжка п'ятьма великими запашними острівцями.

Вона спинилася біля лавки, напроти грядки з геліотропом, і сказала:

— Посидьмо трохи тут. Я вам розкажу одну смішну пригоду.

І вона поділилася з ним зовсім свіжою пліткою, під враженням якої ще була. Казали, ніби пані Масіваль, колишня коханка композитора, з якою він потім одружився, пробралася, оскаженіла з ревнощів, до пані де Братіан у розпалі вечора, коли маркіза співала під акомпанемент композитора, і влаштувала дику сцену; ось наслідок — лють італійки, подив і зловтіха гостей.

Розгублений Масіваль спробував вивести, витягти дружину, але та біла його по обличчю, рвала бороду й волосся, кусалася і дерла на ньому одержу. Вп'явшись у нього, вона тримала його, а Ламарт і двоє лакеїв, прибігли на галас, силкувалися звільнити його з пазурів тієї опалілої фурії.

Спокій настав лише тоді, як подружжя поїхало. Відтоді музикант ніде не показується, а романіст, свідок тієї сцени,

всюди розповідає про випадок з незрівнянною дотепністю й фантазією.

Пані де Бюрн була така схвильована й поглинута цією історією, що тільки про неї й говорила. Імена Масівалія й Ламарта не сходили з її вуст, і це дратувало Маріюля.

— Ви тільки що довідалися про це? — спитав він.

— Авжеж, якесь годину тому.

Він гірко подумав: «То ось чому вона спізнилася».

Потім спитав:

— Підемо до кімнати?

Вона покійно й неуважно прошепотіла:

— Ходімо.

Коли вона за годину розлучилася з ним, бо дуже поспішала, він сам повернувся до самотнього будиночка й сів на низенькому кріслі в їхній спальні. В цілій його істоті, в його душі залишилося враження, що він володів нею не більше, ніж коли б вона й зовсім не прийшла, і в ньому розверзлася чорна безодня, в глибину якої він дивився. Він нічого там не бачив, він не розумів. Він перестав розуміти. Якщо вона й не ухилялася від його обіймів, то ухилялася від його ніжного кохання, бо їй давно бракувало бажання належати йому. Вона не відмовлялася віддатися, вона не тікала, але серце її, очевидно, не ввійшло в цей будинок разом із нею. Воно залишилося десь далеко-далеко, блукаючи, заклопотане дрібничками.

Тоді він ясно зрозумів, що тепер любить її тілом так само, як і душею, а може, й більше. Розчарування, що залишилось після марних пестощів, запалювало в ньому шалене бажання кинутися їй услід, вернути її й знову оволодіти нею. Але нащо? Для чого? Адже ж її нестала думка заклопотана сьогодні чимсь іншим! Отже, треба чекати, треба чекати дня й години, коли цій вічно непостійній коханці серед інших примх спаде примха відчувати себе закоханою в нього.

Він пішов додому не поспішаючи, важкою ногою, дуже втомлений, понурий, знесилений життям. І тут він згадав, що вони не призначили наступної зустрічі — ні в неї, ні десь-інде.

V

До початку зими вона була більш чи менш вірна їхнім побаченням. Вірна, але не точна.

Перші три місяці вона приходила з запізненням від сорока хвилин до двох годин. А що через осінні дощі Маріолеві доводилося чекати під парасолькою біля садової хвіртки, в болоті, дрижачи з холоду, то він звелів поставити дерев'яну будку, щось ніби сіни, з дахом і стінами, щоб не застуджуватися при кожній їхній зустрічі.

Дерева стояли голі, на місці троянд та інших рослин тепер простяглися високі й широкі грядки з білими, рожевими, фіалковими, пурпуровими, жовтими хризантемами, які ширили свій гострий і терпкий аромат, трохи сумовитий аромат великих благородних пізніх квітів у вогкому повітрі, просяклому смутним запахом дощу, що мочив опале листя. Хризантеми рідкісних сортів, уміло дібрані, з майстерно підкресленими відтінками були посаджені перед входом до будиночка великим мальтійським хрестом ніжних переливчастих тонів, і коли Маріоль проходив біля цього, вигаданого його садівником, квітника, де розпускалися все нові надзвичайні квітки, серце у нього стискалося від думки, ніби цей квітучий хрест означає могилу.

Він спізнав тепер довгі години чекання в будочці за хвірткою. Дощ лив на солом'яну стріху — так він звелів накрити будку — і стікав з неї по дощаних стінах, і щоразу, сидючи в тій каплиці чекання, він перебирав у душі ті самі думи, повторював ті самі міркування, переходив через ті самі надії, ті самі турботи й той самий розпач.

Для нього то була непередбачена, безнаставна моральна боротьба, завзята, виснажлива боротьба з чимось невловимим, з чимось, чого, може, й не існувало: боротьба за сердечну ніжність цієї жінки. Які чудні були їхні побачення!

То вона приходила весела, жвава, з охотою побазікати, й сідала, не знімаючи капелюшка та рукавичок, не підіймаючи вуалі, навіть не поцілувавши його. В ті дні вона часто забувала поцілувати його. В голові їй роїлася сила сторонніх думок, куди цікавіших, ніж бажання торкнутися губами коханця, — а його мучив розпачливий запал. Він сідав біля неї, серце й уста його були повні пекучих слів, що не знаходили виходу. Він слухав її, відповідав їй, нібито дуже цікавлячись тим, що вона розказувала, інколи пробував взяти її за руку, і вона давала її несвідомо, дружньо й спокійно.

То вона здавалася чуйнішою, прихильнішою до нього, але, кидаючи на неї турботний погляд, проникливий погляд коханця, безсилоного скорити її цілком, він розумів, угаду-

вав: та відносна ніжність пояснюється тим, що сьогодні її думка не схвильована і не відвернена ніким і нічим.

Та ще й ті її постійні запізнення доводили Маріюлеві, як мало поривалася вона на ці зустрічі. Спішиш до того, кого любиш, хто подобається, хто приваблює до себе; але ніколи не поспішаєш до того, хто мало надить, і завжди знаходиться якась причина, щоб затримати або перервати поїздки чи щоб відсунути прикру годину. Чудне порівняння з самим собою уперто спадало йому на думку. Влітку потяг до холодної води змушував його поспішати з ранковим туалетом, щоб швидше прийняти душ; а в мороз він знаходив стільки всяких дрібниць, які треба було зробити, перш ніж вийти, що приходив до ванного закладу на цілу годину пізніше, ніж звичайно. Отейльські побачення були для неї тим самим, що душ узимку.

Від деякого часу вона стала пропускати побачення, відкладати їх на другий день, в останню хвилину надсилала депешу — здавалося, вишукувала відмовки і завжди знаходила цілком слушні причини, але вони все ж кидали його в нестерпну душевну тривогу й фізичну знемогу.

Коли б вона хоч чимось виявляла збайдужіння до нього, якось втому від його пристрасності, що, як вона бачила й почувала, все зростала, то він би міг розсердитися, потім образитися, потім затужити і нарешті заспокоїтися. Але вона, навпаки, здавалася, як ніколи, прихильною до нього, як ніколи, підлещеною його коханням, гордою ним, але відповідала йому лише дружньою ласкою, що вже починала викликати ревності в інших її поклонників.

Хоч би як часто він бував у неї, їй завжди цього здавалося замало, і в тій телеграмі, що сповіщала Андре про якусь перешкоду для побачення в Отейлі, вона завжди настирливо просила його прийти на обід або посидіти годину ввечері. Спочатку він уважав ті запросини за бажання винагородити його, потім мусив зрозуміти, що їй просто дуже приємно його бачити, приємніше, ніж усіх інших, що вона справді потребувала його, його любовної мови, його закоханого погляду, близькості, прихильності, яка ніби оповивала, потребувала стриманих пестощів його присутності. Їй треба було того всього, як ідоліві, щоб бути справжнім Богом, потрібна чиясь молитва й віра. В порожній каплиці він завжди лише різьблене дерево. Але, як тільки хоч один віруючий увійде до храму, стане поклонитися, благати, шадати ~~ниці~~, стогнати від запалу,

сп'янілий од своєї віри,— ідол робиться рівний Брамі, Аллахові або Ісусові, бо кожна любима істота є наче Бог.

Пані де Бюрен більше, ніж усяка інша жінка, почувала себе створеною для ролі фетиша, для місії, яку природа призначила жінкам,— бути предметом обожнювання і домагання, тріумфувати над чоловіками своєю красою, грацією, чарами та кокетуванням.

Вона справді була тією жінкою-богинею, делікатною, презирливою, вибагливою й гордою, що її культ закоханих самців звеличує й обожнює, як фіміам.

Однак свою прихильність до Маріоля і очевидну симпатію до нього вона виявляла майже відверто, не боячись пліток, а може, не без таємного бажання роздратувати й розпалити інших. Тепер уже майже не можна було прийти до неї, щоб не застати його там. Він сидів завжди у великому кріслі, яке Ламарт називав «жерцевим тронном», і вона відчувала щирі втіхи, проводячи цілі вечори з ним на самоті, розмовляючи й слухаючи його.

Йй усе більше подобалося те потаємне життя, що він їй розкривав, і безнастанне спілкування з приємною, освіченою, вихованою людиною, яка належала їй, стала її власністю, як дрібнички, розкидані на її столі. Вона й сама помалу все більше розкривалася перед Маріолем, ділячись із ним своїми думками, своїми таємними мріями в чутливих признаннях, що їх так само приємно робити, як і вислухувати. Вона почувалася з ним вільнішою, щирішою, одвертішою, природнішою, ніж з іншими, й любила його за те більше, ніж інших. Як усякій жінці, їй було любо почувати, що вона справді щось дарує, довіряє комусь усю свою внутрішню сутність, чого раніше ніколи не робила.

Для неї то було багато, але для нього замало. Він чекав, він усе ще сподівався на велику остаточну перемогу над істотою, що віддає в пестошах усю свою душу. Одначе ті пестоші вона, здавалося, вважала за непотрібні, прикрі, навіть тяжкі. Вона корилася їм, навіть не без почуття, але швидко втомлювалася, і та втома, без сумніву, викликала в ній нудьгу.

Навіть найлегші, найнезначніші пестоші ніби стомлювали й нервували її. Коли він, розмовляючи, брав її руку й цілував її пальці, легенько вбираючи їх губами, як цукерки, їй, очевидно, завжди хотілося висмикнути їх, і він відчував у її руці мимовільний опір.

Коли, йдучи від неї, він припадав довгим поцілунком до її шиї, між комірцем сукні та золотими кучериками на поти-

лиці, вдихаючи аромат у складках матерії, що торкалися до шкіри, вона завжди злегка відсувалася й ледве помітно ухилялась від доторку його вуст.

Він відчував це, як удар ножа, і повертався додому з ранами, що безперестанно кривавили в самотності його кохання. Чому їй не дано було пережити бодай короткий період захоплення, що буває майже у всіх жінок після добровільного й безкорисливого дару свого тіла? Часто він триває недовго, потім настає втома, а далі огида. Але як рідко трапляється, що він зовсім не настає — ні на день, ні на годину! Ця жінка зробила з нього не коханця, а якогось чутливого свідка свого життя.

На що він скаржиться? Ті, що віддаються геть зовсім, може, не дарують так багато?

Він не скаржився: він боявся. Він боявся іншого — того, хто з'явиться зненацька, кого вона зустріне завтра або позавтра, хоч би хто він був — художник, світський лев, офіцер, актор, того, хто вродився її жіночим очам на вподобу і подобається їй лише тому, що він той самий, хто вперше викличе в ній владне бажання розкрити свої обійми.

Він уже ревнував її до того майбутнього, як часом ревнував до невідомого минулого; зате всі приятелі молодієї жінки вже починали її ревнувати до нього. Вони говорили про це між собою, а іноді навіть наважувалися на обережні й неясні натяки при ній. Одні вважали, що він її коханець. Інші згоджувалися з думкою Ламарта й запевняли, що вона, як завжди, бавиться ним, що морочить йому голову, а їх доводить до озлоблення й розпачу — та й більше нічого. Занепокоївся і її батько, він зробив їй кілька зауважень, але вона вислухала їх згорда. І що більше зростала навкруги неї балаканина, то з більшою впертістю вона відверто віддавала перевагу Маріолеві, давно суперечачи своїй звичайній обачності.

Але його трохи непокоїли ті поголоски. Він їй сказав про це.

— Що мені до того! — мовила вона.

— Якби ж ви хоч справді мене любили!

— А хіба ж я вас не люблю, мій друже?

— І так, і ні. Ви дуже любите мене в себе вдома і мало — в іншому місці. А я волів би навпаки — для себе і навіть для вас.

Вона засміялася і шепнула:

— Кожен робить те, що може.

Він заперечив:

— Коли б ви знали, як на мене впливають мої марні зусилля зворушити вас. То в мене таке враження, ніби я хочу вхопити щось невловиме, то я ніби обіймаю кригу, а вона мене заморожує і тане в моїх руках.

Вона нічого не відповідала, бо не полюбляла розмов на цю тему. В неї з'явився той неуважний вираз, що бував часто в Отейлі.

Він не зважився наполягати. Він дивився на неї, як дивляться в музеї на коштовні речі, котрі не можна винести з собою.

Його дні, його ночі обернулися в безконечні години страждання, бо він жив з невідчепною думкою, навіть більше — невідступним почуттям, що вона його і не була, що вона скорена й нескорена, віддалася й не належить йому. Він жив коло неї, зовсім близько, але вона залишала все тією ж далекою, і він любив її з усією незаспокоєною жадобою душі й тіла. Як і на початку їхнього зв'язку, він почав писати до неї. Одного разу він уже подолав чорнилом її цноту; може, чорнилом йому вдасться перемогти і це останнє — внутрішній і таємний опір. Він став одвідувати її рідше, зате майже щоденно твердив їй у листах про марність свого любовного пориву. Час від часу, коли вони бували особливо красномовні, палкі, скорботні, вона відповідала йому. Її листи, зумисно позначені опівнічною годиною, другою або навіть третьою годинами ночі, були ясні, точні, добре обмірковані та прихильні, вони підбадьорювали й доводили до розпачу. В тих листах було багато розуму, дотепу, навіть фантазії. Але хоч скільки б він їх перечитував, хоч як би вважав їх за справедливі, розумні, гарно написані, милі, приємні для його чоловічої пихи, він не знаходив у них душі. Душі в них було не більше, ніж поцілунків, що їх вона дарувала в отейльському флігелі.

Він дошукувався причини. І, проказуючи ці листи напам'ять, він зрештою так добре їх вивчив, що збагнув причину: бо в писанні узнаєш людину найкраще. Слова засліплюють і одурюють, бо їх супроводжує міміка, оскільки видно, як вони зриваються з вуст, а вуста подобаються, і очі ваблять. Але чорні слова на білому папері — сама оголена душа.

Завдяки красномовству, професійній спритності, звичці орудувати пером для розв'язання всіляких буденних справ, чоловікові часто щастить приховувати свою натуру за безособовим — діловим чи літературним — стилем. А жін-

ка пише майже лише для того, щоб поговорити про себе, і в кожне слово вкладає трохи себе самої. Їй невідомі хитрощі стилю, і в простодушних виразах вона зраджує себе цілком. Він пригадав листи й мемуари славетних жінок, прочитані ним. Як яскраво виступали там усі вони — і манірниць, і дотепні, й чулі! А листи пані де Бюрн його особливо вражали тим, що в них ніколи не виявлялося найменшої чулості. Ця жінка думала, але не почувала. Він пригадав собі інші листи. Він одержував їх багато. Одна міщаночка — вона зустрілася йому під час подорожі і любила його три місяці,— писала йому чудові листи, сповнені трепету, дотепності і несподіванок. Він навіть дивувався гнучкості, мальовничій вишуканості та розмаїтості її стилю. Чим пояснити той дар? Тільки тим, що вона була дуже чутлива, та й годі. Жінка не вибирає виразів; їх підказує її розумові щире почуття; вона не копається в словниках. Коли вона сильно відчуває, то висловлюється дуже влучно, легко й без штукарства, під впливом своєї мінливої ширості.

Саме непідробну сутність своєї коханки силкувався він знайти в рядках, які вона писала йому. Вона писала ласкаво й тонко. Але чому в неї не знаходилося для нього чогось іншого? Він-то знайшов для неї слова правдиві, палкі, як жар!

Коли слуга подавав йому пошту, а він поглядом відшукував жаданий почерк на конверті і пізнавав, його проймав мимовільний трепет, серце починало калатати. Він простягав руку і брав листа. Ще раз дивився на адресу і розривав конверт. Що вона йому скаже? Чи буде там слово «любити»? Ніколи вона його не писала, ніколи не вимовляла, не додавши «дуже»: «Я вас дуже люблю», «Я вас палко люблю», «Хіба ж я вас не люблю?» Він добре знав ці вирази, що втрачали сенс від того, що до них додається. Хіба можуть існувати якісь мірки, коли когось опановує кохання? Хіба можна судити, чи ти добре кохаєш, чи погано? Дуже любити — як це мало! Коли любиш — просто любиш, ні більше, ні менше. Це не потребує ніяких додатків. Поза цим словом не можна нічого ні придумати, ні сказати. Воно коротке, воно самодостатнє. Воно стає тілом, душею, життям, цілою істотою. Його відчуваєш як пал крові, вдихаєш як повітря, носиш у собі як Думку, бо воно стає єдиною Думкою. Крім нього, ніщо не існує. Це не слово, це невимовний стан, зображений кількома літерами. Хоч би що ти робив, ти нічого не робиш, нічого не бачиш,

нічого не відчуваєш, нічим не тішишся, ні від чого не страждаєш так, як раніш. Маріоль став здобичтю цього короткого дієслова; і його погляд пробігав по рядках, шукаючи хоч ознаки ніжності, подібної до його почуття. Правда, він знаходив там лише те, що дозволяло казати самому собі: «Вона дуже мене любить», але аж ніяк не вигукнути: «Вона мене любить!» Вона в листуванні провадила далі гарний і поетичний роман, початий на горі Сен-Мішель. То була любовна література, але не любов.

Скінчивши читати й перечитувати, він замикав у шухляді ті милі листи, що викликали в ньому розпач, і сідав у кріслі. Вже багато тяжких годин провів він так.

З часом вона почала відповідати рідше, їй, напевне, обридло складати фрази і говорити все про одне й те саме. До того ж вона переживала смугу світських хвилювань; і Андре відчував те з гострим боєм, що його завдають стражденим серцям дрібні прикrostі.

Тієї зими давалося багато балів. Якийсь вихор забав охопив і закрутив Париж. Цілі ночі по місту їздили фіакри й карети, за піднятими шибками яких мигтіли, мов білі привиди, постаті пишно вбраних жінок. Усі розважалися: тільки й було розмов, що про вистави й бали, ранкові та вечірні прийоми. Ця жадоба розваг, ніби якась пошесть, раптом охопила всі шари суспільства і не минула й пані де Бюрн.

Почалося це з балетної вистави в австрійському посольстві, де її краса мала великий успіх. Граф фон Бернгауз познайомив її з дружиною посла, княгинею фон Мальтен, яку вона зразу й остаточно зачарувала. Вона за короткий час стала приятелькою княгині, а через неї швидко поширила свої стосунки в найвишуканіших дипломатичних і великосвітських колах. Її грація, чарівність, розум, елегантність, її рідкісна дотепність сприяли її швидкому тріумфу, зробили її модною, висунули в перший ряд, і найтитолованіші жінки Франції захотіли бувати в неї.

Щопонеділка цілий ряд карет з гербами стояв уздовж тротуару на вулиці генерала Фуа, і лакеї розгублювалися, плутаючи герцогинь з маркізами, графинь з баронесами, коли виголошували ці гучні імена в дверях віталень.

Все це п'янило її. Компліменти, запрошення, шана, відчуття, що вона стала однією з тих улюблениць, яких Париж вітає, пестить, обожнює, доки триває його захват; радість від свідомості, що її так пестять, запрошують,

милуються нею, що вона всюди бажана, викликала в її душі гострий напад снобізму.

Її артистичний клан спробував був боротися, і цей бунт об'єднав усіх її давніх друзів. Навіть Френеля вони прийняли і зарахували до своїх лав, і він став силою в тій лізі; а очолив її Маріоль, бо всі знали про його вплив на пані де Бюрі та її прихильність до нього.

Але сам він, спостерігаючи, як вона літає у вихорі запаморочливих світських успіхів, нагадував дитину, що дивиться, як летить червона повітряна куля, випущена з рук.

Йому здавалося, ніби вона зникає в чепурній, яскравій, танцюючій юрбі, іде далеко-далеко від солодкого таємного почуття, що він його так сподівався, і він став ревнувати її до всіх і до всього, до чоловіків, до жінок, до речей. Він ненавидів увесь спосіб її життя, всіх, хто її оточував, усі бенкети, куди вона ходила, бали, музику, театри, бо все те забирало її частками, поглинало її дні та її вечори; а для спілкування з ним їй залишалися тільки рідкі вільні години. Його так мучила ця затаєна образа, що мало не заслаб, і почав приходити до неї з таким змарнілим обличчям, що вона якось запитала:

— Що з вами? Ви так змінилися, так стали худнути.

— Зі мною те, що я занадто кохаю вас,— сказав він.

Вона кинула на нього вдячний погляд.

— Не можна любити занадто, мій друже.

— І це ви так говорите?

— Звичайно.

— І ви не розумієте, що я вмираю від того, що кохаю вас марно?

— Передусім ви мене кохаєте не марно. А потім, від цього не вмирають. Нарешті, всі наші друзі заздять вам, а це є доказ того, що зрештою я ставлюся до вас не так уже й погано.

Він узяв її за руку.

— Ви не розумієте мене!

— Ні, я добре розумію.

— Чи ви чуєте, як я безнастанно, в розпачі кличу ваше серце?

— Чую.

— І що ж?

— І... то мені дуже прикро, бо я вас кохаю без краю.

— Іншими словами, ви кажете мені: «Будьте такою, як я: думайте, почувайте і висловлюйтесь, як я». Але я не

можу так, мій бідний друже. Я така, яка є. Треба мене приймати такою, якою я створена, такою я вам віддалася, я не шкодую за тим і не хочу відступати: адже ви для мене — найдорожчий за всіх на світі.

— Ви не любите мене.

— Я люблю вас найбільшою любов'ю, на яку я здатна. Якщо вона така, а не інакша, і не може бути сильнішою, то хіба ж це моя вина?

— Коли б я був певен того, то я б, може, задовольнився тим, що є.

— Що ви хочете цим сказати?

— Я хочу сказати, що вважаю вас здатною кохати по-іншому, але вже не вірю в те, що можу викликати в вас справжнє кохання.

— Ні, мій друже, ви помиляєтесь. Ви мені дорожчий, ніж будь-хто колись був і буде. Принаймні я в цьому переконана. У мене велика заслуга перед вами в тому, що я не брешу, не підробляюсь під ваш ідеал, у той час як багато жінок зробили б інакше. Будьте вдячні мені за це, не хвилюйтеся, не нервуйтеся; вірте в моє щире кохання, воно належить вам цілком.

Він прошепотів, розуміючи, які вони далекі одне від одного:

— Яке чудне розуміння любові і яка чудна манера говорити про неї? Я справді той, кого ви часто хочете мати на стільці поруч себе. Для мене ж ви — цілий світ; я знаю в ньому тільки вас, почуваю вас одну, мені треба тільки вас.

Вона ласкаво всміхнулася й відповіла:

— Я це знаю, відчуваю, розумію. Я в захваті від цього, і я кажу: любіть мене так завжди, коли це можливо, бо для мене це справжнє щастя; але не примушуйте мене грати перед вами комедію, мені це було б важко, та й це не гідне нас. З деякого часу я вже відчуваю, як назріває ця криза, вона для мене болюча, бо я дуже прив'язана до вас, але я не можу переламати свою натуру аж так, щоб зробити її подібною до вашої. Беріть мене таку, яка я є.

Він раптом снітав:

— Чи ви думали, чи ви гадали хоч один день, хоч одну годину, до того ~~чи~~ пізніше, що могли б покохати мене інакше?

Йй важко було відповісти, і вона міркувала кілька хвилин.

Він почекав з тривогою і знов почав:

— Бачите, ви самі добре усвідомлюєте, що мріяли зовсім про інше.

Вона прошепотіла повільно:

— Я могла на якусь мить помилятися в собі самій.

Він скрикнув:

— Ах, які тонкощі, яка психологія! Про сердечні пориви так не говорять!

Вона все ще міркувала, зайнята власною думкою, цим самоаналізом, самовивченням, а потім додала:

— Перш ніж полюбити вас, як я тепер вас люблю, можливо, мені на одну мить повірилося, що я буду більше... більше захоплена вами... але тоді я, напевне, була б не така проста, не така відверта... може, не така щира згодом.

— Чому не така щира згодом?

— Бо ви замикаєте кохання в формулу: «все або нічого», а «все або нічого», по-моєму, означає: «спочатку все і потім нічого». А ось коли починається це «нічого», то жінка вдається до брехні.

Він заговорив дуже схвильований:

— Але ви не розумієте мого горя й моєї муки, коли я думаю, що ви могли б кохати мене інакше. Вам це привиділося, отже, покохайте когось іншого.

Вона, не вагаючись, відповіла:

— Не думаю.

— А чому? Справді — чому? Якщо ви мали передчуття кохання, якщо вас торкнулося віяння нездійсненої й нестерпної надії злитися своїм життям, душею й тілом з іншою істотою, зникнути в ній і всотати її в себе, якщо ви відчували можливість того невимовного душевного стану, то рано чи пізно ви могли зазнати його.

— Ні. Моя уява ошукала мене й сама ошукалася. Я віддаю вам усе, що можу віддати. Я багато про це думала відтоді, як стала вашою коханкою. Завважте, я нічого не боюся, навіть слів. Справді, я переконана, що не можу кохати ані більше, ані краще, ніж кохаю тепер. Бачите, я говорю з вами, як сама з собою. Я чиню так тому, що ви дуже розумний, все розумієте, до всього доскіпуютеся і що нічого від вас ховати — найкращий, єдиний спосіб зв'язати вас міцно і надовго. Ось чого я сподіваюся, мій друже.

Він слухав її так, як п'є той, хто вмирає від спраги, він унаві навколишки, припав обличчям до її сукні. Він тулив до вуст її маленькі ручки, проказуючи: «Дякую! Дякую!» Коли він підвів голову й поглянув на неї, то в неї на очах було дві сльози. І, обвивши руками голову Андре, вона

ніжно пригорнула його до себе, нахилилася й поцілувала його в очі.

— Сядьте,— мовила вона.— Не дуже обачно ставати тут навколішки передо мною.

Він сів, і, після того як вони кілька хвилин мовчки дивилися одне на одного, вона спитала, чи не проведе він її колись днями на виставку скульптора Пределе, про якого стільки говорять. Вона має в своїй прибиральні чудову статуетку його роботи — бронзового амура, що наливає воду до ванни,— і їй хочеться побачити зібрані у Варенській галереї усі твори цього прекрасного митця, що ось уже цілий тиждень зводить із розуму Париж.

Вони призначили день, і Маріоль підвівся, збираючись іти.

— Хочете зустрітися завтра в Отейлі? — запитала вона пошепки.

— Ще б пак!

І він пішов, приголомшений радіщами, сп'янілий од того, «а може», що ніколи не вмирає в закоханому серці.

VI

Карета пані де Бюрн, запряжена парою коней, швидко котилася по вулиці Гренель. Стояли перші дні квітня, але спізнілий дощ із снігом та градом стукотів у шибки карети й відскакував на брук, уже посипаний білими зернятками. Люди під парасольками ішли квалливо, ховаючись у піднятті коміри пальт. Після двох тижнів чудової погоди вернувся огидний передвесняний холод і знов морозив і пощипував шкіру.

Поставивши ноги на грілку з окропом, загорнувшись у пухнасте й тонке хутро, яке зігрівало її крізь сукню своїми вкрадливими й ніжними пестощами, такими любосно-приємними її шкірі, що так боялася дотиків, молода жінка з прикрістю думала про те, як найпізніше через годину їй треба буде найняти фіакра, щоб їхати до Маріоля в Отейль.

Їй дуже хотілося послати йому телеграму, але вже два місяці вона дала собі слово вдаватися до цього якомога рідше, всіма силами намагаючись любити його так, як любив її він.

Побачивши, як він страждає, пані де Бюрн розжалобилася, а після тої розмови, коли в пориві щирого розчулення

поцілувала його очі, вона справді стала з ним ніжніша й лагідніша.

Дивуючись зі своєї мимовільної байдужості, вона питала себе, чи не полюбить вона його кінець кінцем, як багато жінок люблять своїх коханців? Бо ж почувала до нього глибоку прихильність, він подобався їй більше за всіх.

Причиною такої безтурботної неухважності в любові могли бути тільки лінощі її серця, а ті лінощі можна перемогти, як і всякі інші.

Вона спробувала. Вона намагалася запалити себе, думаючи про нього, намагалася надихнути себе в дні побачень. Інколи їй це справді вдавалося так, як ото лякаєш самого себе вночі, думаючи про злодіїв та привидів.

Вона навіть змушувала себе, трохи захоплюючись цією грою в жагу, бути лагіднішою, бути ніжнішою. Спочатку це в неї виходило, і він п'янів до нестями.

Тоді вона повірила, ніби в ній розгорасться запал, подібний до того, який, вона відчувала, палить його. Її колишня надія на кохання, яка то спалахувала, то гасла і здалася здійсненню того вечора, коли вона, мріючи в біло-молочному нічному тумані біля бухти Сен-Мішель, зважилася віддатись, знов відродилася, не така приваблива, менше овіяна поетичним серпанком уяви, але зате виразніша, людяніша, звільнена від давніх ілюзій досвідом цього любовного зв'язку.

Даремно викликала вона й підстерігала в собі ті владні пориви, що нестримно й неподільно ваблять одну істоту до другої і народжуються нібито вслід за тим, як зіллються тіла, охоплені душевним хвилюванням. Тих поривів так і не було.

А все ж вона прикидалася захопленою, часто призначала побачення, казала йому: «Я відчуваю, що все дужче вас люблю». Однак її поступово опановувала втома й несила дурити далі себе і його. Здивовано спостерігала вона, що його поцілунки потроху починають її дратувати, хоча вона й не цілком до них байдужа. Вона переконувалася в цьому з тієї дивної втоми, яку відчувала з самого ранку того дня, коли вони мали зустрітись. Чому в ці дні не відчувала вона, як стільки інших жінок, що тіло її, навпаки, охоплене хвилюючим чеканням любих пестоців? Вона підкорялася їм, приймала їх з ніжною покорою, потім здавалася, поступаючись брутальній силі, і мимоволі трепетала, але без захвату. Невже її тіло, таке вишукане, таке делікатне, надзвичайно витончене й аристократичне, таїть у собі

якусь невідому цноту, цноту, притаманну вищій священній істоті і ще не усвідомлену її такою сучасною душею?

Потроху Маріоль зрозумів це. Він бачив, як згасає той штучний запал. Він здогадався про її самовіддану спробу, і смертельна, безпорадна туга закралася йому в душу.

Тепер їй стало ясно, як і йому, що спроба не вийшла і всяка надія пропала. Сьогодні ж, тепло закутана в хутро, поставивши ноги на грілку, приємно шулячись і спостерігаючи, як град періщить по шибках карети, вона навіть не знаходила в собі відваги вийти з цього тепла й пересісти в холодний екіпаж, щоб їхати до свого бідолашного друга.

А втім, їй ані на хвилину не спадало на думку відступити і порвати з ним, відмовитися від його пестоців. Вона надто добре знала, що для того, щоб цілком поневолити закоханого і зберегти його для себе одної, не боячись суперництва інших жінок, треба віддаватися йому, треба оплутати його тим ланцюгом, що сковує тіла. Вона те знала, бо то споконвічний закон, логічний, безперечний. Цього вимагає й порядність, а вона хотіла бути з ним порядною, ставитися до нього як чесна коханка. Отож вона знов віддається і віддаватиметься завжди; але ж нащо так часто? Адже коли їхні зустрічі будуть рідші, вони стануть для нього ще бажаніші, набудуть чару оновлення, обернуться в коштовні хвилини щастя, які вона даруватиме йому і які не слід розтринькувати?

Щоразу, їдучи до Отейля, вона мала таке відчуття, ніби везе йому дорогоцінну жертву, найкоштовніший дарунок. Коли так дарують, то радість дарувати невіддільна від думки, що це самопожертва: це не сп'яніння від того, що віддаєш себе, а гордість від власної великодушності й задоволення від того, що можеш ошчасливити людину.

Вона навіть подумала, що кохання Андре триватиме довше, якщо вона не так часто віддаватиметься йому, бо всякий піст посилює голод, а почуттєве бажання — всього лише голод. Ставши на тому, вона вирішила того ж таки дня поїхати до Отейля, але вдати недужу. Тепер ця подорож, що за хвилину перед тим здавалася їй такою прикрою через негоду, раптом видалася їй зовсім приємною; і вона зрозуміла, сміючись з самої себе і з цієї раптової зміни, чому їй так пружро терпіти таку, здавалось би, природну річ. Тільки що вона прот~~ив~~илася, а тепер їхала охоче. Вона прот~~ив~~илася тому, бо заздалегідь уявляла собі силу неприємних подробиць побачення. Вона завжди колола собі пальці шпильками, бо не вміла ними орудувати добре; не

знаходила своєї одежі, котру розкидала по кімнаті, похапцем роздягаючись, заклопотана вже тим, що доведеться відбувати ту осоружну повинність — одягатися без сторонньої допомоги.

Вона спинилася на цій думці, вперше як слід її усвідомивши та зрозумівши, що й до чого. Чи немає все-таки чогось вульгарного й огидного в такому коханні, призначеному на певну годину, передбаченому за день чи два, немов ділове побачення або лікарський огляд? Після несподіваного довгого перебування на самоті, невимушеного і п'яного, цілком природно зривається з вуст поцілунок, що єднає уста, які одне одного зачарували, прикликали, звабили ніжними й палкими словами. Але як не схожі на це зовсім не раптові, а заздалегідь намічені поцілунки, по які вона їздила раз на тиждень з годинником у руці. Вона зрозуміла це так ясно, що інколи, в призначені дні, в неї спалахувало невиразне бажання поїхати до нього, в той час як вона майже зовсім не відчувала такого бажання, вирушаючи туди крадькома, замітаючи сліди, як переслідуваний злодій, у брудному фіакрі, коли всі ці прикрі дрібниці відвертали від нього її думки.

Ах, та отейльська година! Вона стежила за її наближенням на годинниках у всіх своїх приятельок; вона бачила, як та година наступає, хвилина по хвилині, у пані де Фремін, у маркізи де Братіан, у вродливої пані Ле Прієр, коли вона марнувала пообідній час, пурхаючи по всьому Парижу, аби не залишатися вдома, де несподіваний гість чи якась інша пригода могли б її затримати.

Раптом вона вирішила: «Сьогодні, в день посту, я поїду якнайпізніше, щоб занадто не дратувати його». І вона відчинила в передній стінці карети непомітну внутрішню шафку, заховану під чорним шовком, що ним була оббита карета, — як справжній дамський будуар. Коли розчинилися крихітні дверцята того схову, в ньому блиснуло дзеркало на шарнірах; пані де Бюрн висунула його врівень зі своїм обличчям. Позаду дзеркала в атласних нішах лежало кілька срібних дрібничок: пудрениця, олівець для губ, дві пляшечки з парфумами, чорнильниця, перо, ножички, маленький ніжик, щоб розрізувати книжку — найновіший роман, що його читаєш у дорозі. До оббивки причеплено було чудового годинничка, крихітного й круглого, як золотий горіх: він показував четверту.

Пані де Бюрн подумала: «Маю ще принаймні годину», —

і натисла кнопку, щоб виїзний лакей, який сидів поруч кучера, взяв слухову трубку й вислухав наказ.

Вона взяла другий кінець трубки, захований у оббивці карети, і, наблизивши губи до рупора з гірського кришталю, наказала:

— До австрійського посольства.

Потім почала розглядати себе в дзеркалі. Вона дивилася на себе, як завжди, з тим почуттям задоволення, якого зазнаєш при зустрічі з найлюбішою істотою; далі трохи відкрила хутро, щоб оглянути своє вбрання. На ній була тепла сукня, розрахована на останні зимові дні. Комір оздоблений смужкою з тонкого, легкого пір'я, такого білого, що воно ніби аж світилося. Воно трохи спускалося на плечі і набувало сіруватого відтінку, нагадуючи крила. Стан її був підперезаний такою самою пухнастою гірляндою, і це надавало молодій жінці вигляду дикої пташки. На капелюшку, щось на зразок беретта, стриміло інше пір'я — зухвала китичка яскравішої барви — все це гарненьке біляве створіння, здавалося, вичепурилося так для того, щоб полетіти слідом за плисками в сіре непогідне небо.

Вона ще милувалася собою, коли карета круто завернула під широку браму посольства. Пані де Бюрн запнула хутро, склала дзеркало, зачинила дверцята в шафці і, як карета спинилася, сказала кучерові:

— Вертайтеся додому. Ви мені більше не потрібні.

Потім спітталася в ліврейного лакея, що сховався назустріч їй з ганку:

— Чи вдома княгиня?

— Так, пані.

Вона зайшла, піднялась сходами й рушила до маленької вітальні, де княгиня фон Мальтен писала листи.

Побачивши свою приятельку, дружина посла підвелася дуже втішена, з осяяними радістю очима; вони поцілувалися аж двічі підряд у щоки, в куточки вуст.

Потім посідали поруч у маленьких кріслах перед каміном. Вони дуже любилися, подобалися одна одній без краю, розуміли одна одну в усьому, бо це були жінки одного типу, майже однакові, виховані в однаковій атмосфері й наділені однаковими почуттями, дарма що пані фон Мальтен була родом шведка, одружена з австрійцем. І кожна з них мала для іншої якусь таємну й дивну притягальну силу, а через те, будаючи разом, вони почували справжню приємність і глибоке задоволення. Вони могли без упину розмовляти цілі години про всяку всячину,

цікаву обом просто тому, що вони весь час виявляли спільні смаки.

— Бачите, як я вас люблю! — казала пані де Бюрн. — Ввечері ви в мене обідаєте, а я не могла втриматися, щоб не побачитися з вами удень. Це якась пристрасть, моя люба!

— Так само, як і в мене, — відповіла шведка, усміхаючись.

І, за звичкою, вони розсипали одна одній люб'язності і кокетували не менше, ніж із чоловіком, але інакше, бо змагалися вже не як вороги, а як суперниці.

Пані де Бюрн, розмовляючи, поглядала на годинника. Була майже п'ята. Він чекав уже цілу годину. «Досить», — подумала вона, підводячись.

— Уже? — вигукнула княгиня.

Гостя рішуче відповіла:

— Так, я поспішаю, на мене чекають. З далеко більшою охотою я залишилася б з вами.

Вони знов поцілувалися; пані де Бюрн попросила, щоб послали по фіакр, і поїхала.

Конячка, кульгаючи, насилу тягла стару карету. І те кульгання, втому тварини, пані де Бюрн відчувала і в собі самій. Як і цей шкапі, переїзд здавався їй довгим і тяжким. Іноді її тишила радість побачити Андре, але їй було прикро від того, як вона збиралася з ним учинити.

Вона застала його зовсім замерзлого за хвірткою. Рясний мокрий сніг крутився в гілках дерев. Поки вони йшли до флігелька, крижана крупа лопотіла по їхній парасольці. Ноги грузли в болоті.

Садок здавався сумним, скорботним, мертвим, у грязюці. Андре був блідий. Він дуже мучився.

— Боже, який холод! — скрикнула вона.

А проте у обох кімнатах яскраво палали каміни. Але їх розпалили тільки в полудень, і просяклі вогкістю стіни ще не встигли просохнути. Від холоду на тілі виступали сироти.

Вона додала:

— Мені не хочеться знімати хутра.

Вона лише трохи розкрила хутро і показала оздоблену пір'ям сукню, в якій вона здавалася одною з тих мерзлякуватих перелітних пташок, що весь час мандрують з місця на місце.

Він сів коло неї.

Вона знов заговорила:

— Сьогодні в мене чарівне товариство на обіді. Я вже наперед тішуся з того.

— А хто ж буде?

— Гм... передусім ви, потім Пределе,— я так хочу познайомитися з ним.

— Он як! Буде Пределе?

— Так, Ламарт його приведе.

— Але ж Пределе зовсім вам не підходить! Скульптори взагалі не створені, щоб подобатися гарним жінкам, а цей особливо.

— Ні, мій любий, не може бути. Я так ним захоплююся!

За останні два місяці після виставки у Варенській галереї скульптор Пределе завоював і скорив увесь Париж. Його й раніш високо шанували й цінували, про нього казали: «Він ліпить чудові статуетки». Та коли художники й знавці були запрошені висловитися про його творчість у цілому, про роботи, зібрані в залах на вулиці Варена, стався справжній вибух захвату.

Тут відкрилися такі несподівані чари, такий особливий хист передавати вишуканість та грацію, що здавалося, ніби ти присутній при народженні нової краси.

Він спеціалізувався на піводягнених фігурках, ніжні й ледь прикриті обриси яких відтворював надзвичайно досконало. Особливо його танцюристки, яких він зображав у численних етюдах, виказували своїми жестами, своїми позами, гармонією постави й рухів усю неповторну й гнучку красу, затаєну в жіночому тілі.

Уже цілий місяць пані де Бюрн невідступно намагалася якось залучити його до себе. Але казали, що митець відлюдько, навіть трохи вовкуватий. Нарешті вона домоглася свого з допомогою Ламарта, який написав щиру й захоплену похвалу скульпторові, за що той був дуже вдячний.

Маріоль запитав:

— А хто ще буде?

— Княгиня фон Мальтен.

Йому стало прикро. Ця жінка не подобалася йому.

— А ще?

— Масіваль, Бернгауз і Жорж де Мальтрі. Це вже всі; лише мої обранці. А ви знайомі з Пределе?

— Так, трохи.

— Вам він подобається?

— Це чудова людина; я ще не зустрічав нікого, хто так би кохався в своєму мистецтві і так захоплено говорив би про нього.

Вона страшенно втішилася і знову промовила:

— Буде чудово.

Він узяв її руку під хутром. Злегка стиснув її, потім поцілував. Тоді вона раптом згадала, що забула прикинутися хворою, і, похапцем шукаючи іншої причини, шепнула:

— Боже, який холод!

— Та що ви!

— Я змерзла до кісток!

Він устав, щоб подивитися на градусник; у кімнаті справді було прохолодно.

Потім він знову сів коло неї.

Вона сказала: «Боже, який холод!» — і йому здалося, що він розуміє зміст цих слів. Останні три тижні він при кожній зустрічі помічав, як неухильно слабшають її зусилля бути ніжною. Він догадувався, що вона так стомилася від того удавання, що вже нездатна провадити його далі, а сам він почував такий розпач од її холодності, його так гризло марне й несамовите бажання, що в години розпачливої самотності він вирішив: «Краще порвати, ніж жити так і далі».

Він спитав у неї, щоб переконатися в її намірах:

— Ви сьогодні навіть хутра не знімаєте?

— О ні,— відповіла вона,— я трохи кашляла зранку. Від цієї жахливої погоди я простудилася. Боюся зовсім захворіти.

Помовчавши, вона додала:

— Мені дуже хотілося вас бачити, а то б не приїхала.

Він не відповідав, бо серце його краялося з горя, стискалося од люті, а вона знову заговорила:

— Після того, як цілих два тижні стояла така чудова погода, це похолодання дуже небезпечне.

Вона дивилася в садок, де мокрі сніжинки кружляли в гіллі дерев, уже зазеленілих.

А він дивився на неї й думав: «Оце її любов!» Уперше прокинулася в ньому якась ненависть одуреного самця до цієї невловимої душі, до цього обличчя, до цього жіночого тіла — такого бажаного й недосяжного.

«Вона каже, що їй холодно,— думав він.— Їй холодно тільки тому, що я тут. Якби йшлося про якусь розвагу, про одну з тих дурних примх, що заповнюють порожнє існування цих нікчемних істот, то її ніщо б не зупинило, вона б важила самим життям. Хіба ж не їздить вона в найхолод-

ніші дні у відкритій кареті, щоб виставити напоказ свої туалети? Ах, тепер усі вони такі».

Він дивився на неї, таку спокійну супроти нього. І знав: за тим чолом, за тим маленьким коханим чолом, була одна думка, як би перервати побачення, бо воно робилося занадто вже обтяжливим.

Невже існували, невже існують на світі жагучі жінки? Жінки, що їх вражає чуття, що мучаться, плачуть, віддаються з захватом, обіймають, пестять і воркують, що кохають так само тілом, як і душею, виявляють любов словами і поглядами, жінки з палким серцем, пестливою рукою, що зважуються на все, бо кохають, і йдуть, чи то вдень, чи вночі, незважаючи на переслідування й погрози, безстрашні й трепетні, йдуть до того, хто візьме їх у свої обійми, а вони нетямляться й знемагають від щастя?

Ох, яке страшне таке кохання, що ним тепер він скутий: кохання без виходу, без кінця, без утіхи і без тріумфу, виснажливе, розпачливе, неспокійне; кохання без ніжності й захоплення, що викликає лише передчуття й розчарування, муку й сльози і дає пізнати екстаз поділених пестоців лише в нестерпучому жалі за поцілунками, яких не можна пробудити на устах холодних, безплідних і сухих, як мертве листя.

Він дивився на неї, чарівну в сукні, прикрашеній перами, яка щільно облягала стан. Чи не є ті вбрання — заздрісні сторожі, кокетливі й дорогоцінні перешкоди, що закривають і таять від нього його коханку, — тими лютими ворогами, яких ще важче подолати, ніж саму жінку?

— У вас чудова сукня, — мовив він, не бажаючи говорити про те, що його мучить.

Вона відповіла всміхаючись:

— А ось побачите, яка буде ввечері.

Потім вона кашлянула кілька разів підряд і сказала:

— Я зовсім застуджусь. Відпустіть мене, мій друже. Сонце скоро знов засвітить, і я так само.

Він не став наполягати, знесилений, розуміючи, що тепер уже ніщо не в змозі перемогти байдужості цієї істоти, позбавленої пориву, що все скінчено, треба покинути і покинути навіки сподівання, не чекати більше ні схвильованих слів від оцих спокійних уст, ні вогню від цих холодних очей. І раптом у ньому зродилося несамолюбне бажання позбутися її нестерпного панування. Вона розіп'яла його на хресті; він сходив кров'ю, а вона дивилася, як він конає, не розуміла його страждання і навіть раділа,

що він мучиться через неї. Але він відірветься від цього смертного стовпа, залишаючи на ньому шматки свого тіла, клапті шкіри і все своє розшарпане серце. Він утече, як звір, смертельно поранений мисливцями, він сховається десь у глушині, і там, можливо, його рани загояться, і він почуватиме лише глухий біль, що від нього аж до самої смерті здригається скалічена людина.

— Що ж, прощайте! — промовив він.

Її вразив його смутний голос, і вона поправила:

— До вечора, мій друже.

Він проказав і собі:

— До вечора... прощайте.

Потім провів її до хвіртки, а повернувшись, сів сам коло вогню.

Сам! Як холодно, справді! І як сумно! Кінець! Ох, яка страшна думка! Кінець сподіванкам, чеканню, мріям про неї і тому сердечному полум'ю, завдяки якому ми живемо справжнім життям на цій похмурій землі, як палають веселі вогнища, запалені темного вечора. Прощайте, ночі, проведені в самотньому зворушенні, коли він майже до світанку ходив по своїй кімнаті, думаючи про неї, і пробудження, коли він говорив сам собі, розплющуючи очі: «Сьогодні я побачу її в нашому будиночку».

Як він її кохав! Як він її кохав! Як то тяжко буде зцілитися від цього і як багато піде на це часу! Вона пішла, бо їй було холодно! Він усе ще бачив її перед собою, бачив її, як живу, і вона дивилася на нього й чарувала, чарувала, щоб дужче розкряти йому серце. О, як влучно вона його вразила! Вразила наскрізь одним-єдиним ударом! І він відчував той біль: тепер це вже давня рана, роз'ятрена, тоді перев'язана нею, а тепер уже неavigойна, бо вона вгородила в неї, немов ножа, свою згубну байдужість. Він відчував навіть, як кров з пораненого серця точилася в його нутрощі, наповнюючи його тіло, підступала до горла й душила його. Тоді, затуливши руками очі, немов для того, щоб сховати від себе самого це безсилля, він заплакав. Вона пішла, бо було холодно! А він пішов би голий по снігу, аби тільки зустрітися з нею. Він кинувся б з високого даху, аби тільки впасти їй до ніг. Йому згадалася давня історія, обернута на легенду і зв'язана з горою «Двох коханців», повз яку проїжджають дорогою на Руан. Одна дівчина на догоду жорстокій забаганці свого батька, що не погоджувався віддати її за коханого, поки вона не донесе свого нареченого на вершину крутої гори, дотягла його

туди, доповзла на руках і на колінах і тут же вмерла. Отож кохання тепер тільки легенда, придатна лише на те, щоб про неї співати у віршах і розказувати в брехливих романах?

Хіба його коханка не сказала йому під час одної з їхніх перших зустрічей фразу, що завжди йому згадувалася: «Сучасні чоловіки не кохають теперішніх жінок так глибоко, щоб справді страждати через них. Вірте мені, я знаю і тих, і тих». І якщо вона помилилася в ньому, то зовсім не помилилася в собі, бо ще додала: «У всякому разі, попереджаю вас, що сама я не здатна закохатися ні в кого...»

Ні в кого? Чи то ж напевне так? В нього — ні. Він у цьому тепер упевнений, але в когось іншого?

Чому вона не могла його покохати? Чому?

Тоді думка, що його життя не вдалося, думка, що вже давно напосідала, пригнітила його. Він нічого не звершив, нічого не досяг, нічого не добився, нічого не подолав. Мистецтва вабили його, але він не знайшов у собі ні відважності цілковито віддатися котромусь із них, ані тієї настирливої упертості, яка необхідна, щоб перемогти. Ні разу успіх не втішив його, ні разу захват перед чимось прекрасним не додав йому шляхетності і величч. Єдине його могутнє зусилля — завоювати жіноче серце — так само не вдалося, як і інші. Зрештою він тільки невдаха, та й годі.

Він усе ще плакав, затуливши обличчя руками. Сльози спливали по щоках, змочували йому вуса, солили уста.

І гіркота їх ще збільшувала його жаль і розпач.

Коли він підвів голову, то побачив, що вже темно. Він ледве встиг заїхати додому й переодягнутися, щоб іти до неї на обід.

VII

Андре Маріоль приїхав до пані Мішель де Бюрн перший. Він сидів і розглядав навкруги себе ці стіни, речі, шпалери, дрібнички, ці меблі, що стали йому дорогі, бо належали їй, ці звичні для нього кімнати, де він познайомився з нею, де знайшов її і знову знаходив стільки разів, де навчився її любити, де помітив у своєму серці кохання і почував, як воно зростає день у день, аж до години марної перемоги. З яким запалом чекав він її, бувало, в цьому кокетливому куточку, створеному для неї як чудове обрамлення цієї надзвичайної істоти! І який знайомий йому був запах цієї

вітальні, цих тканин — ніжний запах ірисів, благородний і простий! Тут він стільки часів трепетав від чекання, стільки разів тремтів від надії, тут спізнав стільки хвилювання і, наприкінці, стільки мук. Немов прощаючись із другом, стискав він бильця широкого крісла, де він так часто сидів, розмовляючи з нею, і милуючись її усмішкою, й упиваючись її голосом. Йому хотілося б, щоб ніхто не входив, навіть вона, хотілося б просидіти тут самому цілу ніч, думаючи про своє кохання, так, як сидять коло постелі умерлого. А на світанку він пішов би надовго, може, назавжди.

Двері відчинилися. Вона увійшла і рушила до нього, простягнувши руку. Він опанував себе і нічим не зрадив свого хвилювання. То була не жінка, а живий букет немислимої краси.

Пояс із гвоздик оперізував її стан і, в'ючись, спадав аж до ніг. Оголені руки й плечі були обвиті гірляндами з незабудок і конвалій, а три чарівні орхідеї ніби виходили з її лона, й рожево-червона плоть цих надприродних квіток, здавалося, пестила її білу шкіру. Біляве волосся було всипане емалевими фіалками, а в них сяяли дрібненькі діаманти. Інші діаманти тремтіли на золотих шпильках, сяючи, як роса, серед запашної оздобы її корсажа.

— У мене буде мігрень,— мовила вона.— Ну що ж, зате це мені личить.

Вона пахтіла, як весняний сад, була свіжіша за свої гірлянди. Андре дивився на неї засліплений і думав, що обняти її в цю хвилину було б таким самим варварством, як потоптати пишний квітник. Отже, тіло сучасних кокеток лише об'єкт для прикрас, лише річ для вбирання, а не для кохання. Вони подібні до квіток, до пташок, подібні до безлічі інших речей так само, як до жінок. Їхні матері, жінки минулих поколінь, вдавалися до кокетства, підкреслюючи цим красу, але передусім намагалися подобатися безпосередньо знадою тіла, природною чарівністю своєї грації, непоборним потягом, який збуджує в самцеві жіноче тіло. Тепер же кокетування затулило собою все: штучність стала головним засобом і водночас метою, бо ж до них удаються навіть не стільки для того, щоб скорити чоловіків, як для того, щоб підстьобувати їхні ревності.

Для кого ж призначається це вбрання? Чи для нього, коханця, чи для перемоги над княгинею де Мальтен?

Двері відчинилися: повідомили про її приїзд.

Пані де Бюрн кинулася до неї і, весь час дбаючи про

свої орхідеї, поцілувала її напіврозтуленими устами, з гримаскою ніжності. То був милий, жаданий поцілунок, подарований від щирого серця.

Маріоль здригнувся. Жодного разу вона не бігла до нього з такою поривчастою радістю, ніколи не цілувала його так; думка його зробила різкий стрибок, і він розпачливо сказав собі: «Ці жінки уже не для нас».

Прийшов Масіваль, а слідом за ним пан де Прадон, граф фон Бернгауз, потім Жорж де Мальтрі, сяючи англійським шиком.

Чекали тільки Ламарта й Пределе. Коли заговорили за скульптора, всі голоси злилися в одностайній хвалі.

«Він воскресив красу, відновив утрачену традицію Відродження й додав до неї щось нове — цілковиту ширість». На думку пана Жоржа де Мальтрі, він досяг надзвичайного, відтворюючи гнучкість людського тіла. Ці фрази ось уже два місяці повторювалися по всіх вітальнях, переходячи з уст в уста.

Нарешті прийшов сам скульптор. Усі були вражені. То був огрядний чоловік невиразного віку, з селянськими плечима й великою головою, він мав різкі риси обличчя, великий ніс, м'ясисті губи, у волоссі й бороді сріблилася сивина. У нього був вигляд боязкий і збентежений. Він якось незграбно відстовбурчував лікті,— мабуть, тому, що мав величезні руки, які стирчали з рукавів. Широкі, грубі, з волохатими й м'язистими пальцями, як у різника або в атлета, вони здавалися незугарними, недоладними, ніби соромилися самих себе і не знали, куди подітися.

Але обличчя його осявали ясні, сірі, проникливі й надзвичайно жваві очі. Тільки вони й жили, здавалося, в цьому важкому тілі. Вони дивились, пронизували, нищпорили, кидали всюди швидко, гостре й рухливе проміння, і відчувалося, що той цікавий погляд одуховторений живим і сильним розумом.

Пані де Бюрн, трохи розчарована, чомпо показала йому на крісло, і скульптор сів. Він так і не вставав з місця, являючи збентежений тим, що потрапив до цього дому.

Ламарт, щоб зрушити ту кригу, як спритний посередник, підійшов до свого приятеля.

— Мій любий,— мовив він,— я вам зараз покажу, де ви перебуваєте. Ви вже бачили нашу прекрасну господиню, а тепер подивіться, що її оточує.

Він показав на справжнє погруддя Гуденової роботи, що оздоблювало камін, потім на столику роботи Буля Клодіо-

нову статуетку — двох жінок, що танцювали обнявшись, і, нарешті, на чотири танагрських статуетки, вибрані з найкращих.

Тут обличчя в Пределе раптом засяяло, так ніби він у пустелі знайшов рідних дітей. Він підвівся і підійшов до античних глиняних фігурок: узяв їх по дві зразу в свої страшні ручиська, створені ніби для того, щоб валити биків, так що пані де Бюрн злякалася за свої скарби. Але, торкаючись до статуеток, він ніби пестив їх, з такою надзвичайною делікатністю й зграбністю орудував ними, повертав їх у товстих пальцях, що зробилися спритними, як у жонглера. Дивлячись, як він розглядав і обмацував їх, можна було зрозуміти, що в душі й руках цього товстуна живе рідкісна, висока й чутлива ніжність до всіх витончених речей.

— Гарні? — спитав Ламарт.

Тоді скульптор почав їх вихвалити, немов вітаючи, і заговорив про найкращі з тих, що йому доводилося бачити, він говорив небагатослівно. Глухуватим, але спокійним і певним голосом, висловлюючи ясну думку, знаючи ціну словам.

Потім він разом із письменником оглянув інші рідкісні речі, зібрані пані де Бюрн за порадами друзів. Він віддавав їм належне, радіючи і дивуючись, що знаходить їх тут, і все брав їх у руки й обережно крутив на всі боки, ніби вступаючи з ними в ніжне спілкування. Одна бронзова статуетка, тяжка, як гарматне ядро, стояла в темному кутку: він підняв її однією рукою, підніс до світла, довго милувався нею, потім так само легко поставив на місце.

Ламарт промовив:

— Оце силач! Він на те створений, щоб воювати з мармуром і каменем.

На нього дивилися прихильно.

Слуга доповів:

— Обід на столі, пані.

Господиня взяла скульптора попід руку й рушила до вітальні, вона запропонувала йому місце праворуч від себе і з чемності запитала, як запитала б спадкоємця значного роду про точне походження його імення:

— Правда ж, пане, за вашим мистецтвом ще й така заслуга, що воно найдавніше?

Він одповів своїм спокійним голосом:

— Як сказати, пані, біблійні пастухи грали на сопілку, отже, музика ніби найдавніша. Але за нашими уявленнями

справжня музика існує не так уже давно, зате початок справжньої скульптури губиться в незапам'ятних часах.

Вона запитала:

— А ви любите музику?

Він відповів з поважною переконаністю:

— Я люблю всі мистецтва.

— А відомо, хто був перший скульптор?

Він поміркував і заговорив з ніжними інтонаціями, ніби розказував якусь зворушливу історію:

— За еллінською легендою, творцем мистецтва різьблення був афінянин Дедал. Але найкрасивіша легенда приписує це відкриття сікійському гончареві, на ім'я Дібутада. Його дочка Кора обвела стрілою тінь од профілю свого нареченого, а батько заповнив той контур глиною й виліпив обличчя. Так народилося моє мистецтво.

Ламарт зауважив:

— Чудово.

Потім після мовчання сказав:

— Ах Пределе, чи не погодитеся ви...

І звернувся до пані де Бюрен:

— Ви, пані, не уявляєте собі, до чого приваблива буває ця людина, коли говорить про те, що любить, як він уміє це висловити, показати й викликати захват.

Але скульптор, очевидно, не мав охоти ані показувати, ані розбалакувати. Він застромив ріжок серветки за комірець, щоб не поплямити жилетки, і їв суп зосерджено, з тією своєрідною пошаною, яку селяни мають до їжі.

Потім він випив келих вина й випростався, вже освоївшись з обстановкою, почуваючи себе вільніше.

Він кілька разів поривався озирнутися, бо побачив відбиту в дзеркалі статуетку сучасної роботи, що стояла позад нього на коминку. Він її не знав і намагався вгадати, хто її автор.

Нарешті, не витримавши, він запитав:

— Це ж Фальгієрова робота?

Пані де Бюрен засміялася:

— Так, Фальгієрова. Як ви пізнали її в дзеркалі?

Він і собі всміхнувся:

— Ах пані! Я чомусь з першого погляду пізнаю скульптуру людей, котрі займаються ще й малярством, і малюнки тих, хто ще й ліпить. Їхні роботи зовсім не подібні до творів художників, що цілком віддали себе якомусь одному мистецтву.

Ламарт, щоб дати своєму другові нагоду блиснути, попросив пояснень, і Пределе піймався на той гачок.

Не кваплячись, у точних словах він визначив і схарактеризував живопис скульпторів і скульптуру живописців, і то так ясно, свіжо й своєрідно, що всі слухали, не спускаючи його з ока. Заглиблюючись у своїх міркуваннях в історію мистецтва і черпаючи приклади з кожної доби, він дійшов аж до найдавніших італійських майстрів, що були водночас і скульпторами, й живописцями: Нікколо та Джованні Пізанських, Донателло, Лоренцо Гіберті. Він навів цікаву думку Дідро з цього питання і на закінчення згадав про браму баптистерія Сан-Джованні у Флоренції, де барельєфи роботи Гіберті такі живі й драматичні, що скоріше схожі на олійний живопис.

Своїми важкими руками, які рухалися так, неначе були повні глини, і все ж такими гнучкими й легкими, що чарували погляди, він так переконливо відтворював мистецькі твори, про які розповідав, що всі зацікавлено стежили, як його пальці ліпили над келихами й тарілками їхні образи.

Потім йому подали його улюблену страву, отож він замовк і взявся їсти.

Аж до кінця обіду він уже майже не говорив і ледве стежив за розмовою, що переходила від театральних новин до політичних поголосок, від балу до весілля, від статті в «Ревю де де Монд» до недавно розпочатих кінських перегонів. Він усмак ів, багато пив, але не хмелів, і думка його залишалася ясною, здоровою, незатьмареною, лише трохи збудженою легким вином.

Коли повернулися до вітальні, Ламарт, який не добився від скульптора всього, чого сподівався, підвів його до однієї шафки і показав неоціненну річ — срібний каламар, достеменний, історичний, занесений до каталогів витвір Бенвенуто Челліні.

Скульптор ніби сп'янів. Він дивився на каламар так, як дивляться на обличчя коханої, і, розчулений, висловив про роботи Челліні кілька думок, вишуканих і тонких, мов саме мистецтво божественного різьбяр, потім, помітивши, що до нього прислухаються, віддався захопленню і, сівши в широкому кріслі, не випускаючи з рук дорогоцінності і милуючись нею, почав розказувати про свої враження від усіх відомих йому чудес мистецтва, розкрив свою чулу душу, виявив те особливе сп'яніння, що охоплювало його, коли він бачив досконалі форми. Десять років він їздив по

світу, не помічаючи нічого, окрім мармуру, каменю, бронзи чи дерева, оброблених геніальними руками, або ж золота, срібла, слонової кістки й міді — безформного матеріалу, обернутого на шедеври чарівними різьбярськими пальцями.

І він ніби ліпив словами, створюючи дивовижні рельєфи й чудові контури самою лише влучністю виразів.

Чоловіки, стоячи навкруг, слухали його з надзвичайною цікавістю, тим часом як обидві жінки, примостившись біля вогню, явно нудилися й інколи стиха перемовлялися, дивуючись, як можна впадати в такий захват від обрисів і форм.

Коли Пределе замовк, захоплений Ламарт палко потис йому руку і сказав по-дружньому, розчулений їхнім спільним замилюванням:

— Далебі, мені хочеться поцілувати вас. Ви єдиний митець, єдиний фанатик і єдиний геній сучасності. Ви єдиний, хто справді любить свою справу, хто знаходить у ній своє щастя, хто ніколи не втомлюється і ніколи не розчаровується. Ви володієте вічним мистецтвом у його найчистішій, найпростішій, найвищій і найнедосяжнішій формі. Ви народжуєте прекрасне вигином лінії і про все інше не турбуєтеся. П'ю за ваше здоров'я!

Потім розмова знову стала загальною, але точилася мляво, всі були пригнічені грандіозними ідеями, що пронеслися в повітрі цієї вишуканої вітальні, повної коштовних речей.

Пределе пішов рано, кажучи, що завжди береться до роботи зі сходом сонця. А захоплений Ламарт запитав у пані де Бюрн:

— Ну, як він вам сподобався?

— Вона відповіла нерішуче, з невдоволенням і байдужим виглядом:

— Доволі втішний, але балакучий.

Письменник посміхнувся і подумав: «Ще б пак, адже він не захоплювався вашим убранням, ви самі були єдиною з ваших дрібничок, на яку він майже не звернув уваги». Потім, сказавши кілька люб'язних фраз, він сів біля княгині фон Мальтен, щоб позалицятися до неї. Граф фон Бернгауз підійшов до господині і, сівши на маленькому стільчику, ніби припав їй до ніг. Маріюль, Масіваль, Мальтрі і пан де Прадон розмовляли далі про скульптора: він справив на них велике враження. Пан де Мальтрі порівнював його до тих стародавніх майстрів, усе життя яких було

прикрашене й осяяне незвичайною, всепоглинаючою любов'ю до проявів Краси; він філософствував на цю тему у витончених, розмірених і втомливих виразах.

Маріолеві обридло слухати про чуже мистецтво, він підійшов до пані фон Мальтен і сів поруч Ламарта: той поступився йому своїм місцем, а сам приєднався до чоловіків.

— Чи не пора додому? — запитав Маріоль.

— Авжеж, пора.

Письменник любив розмовляти вночі на вулиці, проводжаючи кого-небудь. Його голос, уривчастий, різкий, пронизливий, ніби чіплявся й дерся по мурах будинків. Під час цих нічних прогулянок, коли він не стільки розмовляв зі співбесідником, скільки сам з собою, він відчував себе красномовним і проникливим. Ламарт мав тоді успіх у власних очах і цілком удовольнявся ним, до того ж, втомившись від ходіння й розмови, він готував собі міцний сон.

А Маріоль мучився. Усе його лихо, все його нещастя, все його горе, увесь його безпорадний жаль заклекотали в серці, як тільки він переступив поріг цього дому.

Він не міг, не хотів більше терпіти. Він поїде і вже не вернеться.

Коли Маріоль прощався з пані де Бюрн, вона неухважно вклонилася йому.

Чоловіки вийшли на вулицю. Вітер змінився, і денний холод минув. Стало тепло й тихо, так тихо, як іноді буває напровесні після негоди. Небо, засіяне зорями, тремтіло, ніби це подих літа, пролинувши в безмежному просторі, оживив іскристі світила.

Тротуари вже підсохли й посіріли, а на бруківці ще блищали калюжі при світлі газових ліхтарів.

Ламарт сказав:

— Що за щасливчик цей Пределе!.. Любить лише своє мистецтво, думає тільки про нього, живе тільки задля нього! І це його наповнює, потішає, веселить і робить його життя щасливим. Це справді великий художник давнього гарту. Ось уже хто байдужий до жінок, до наших жінок з їхніми кучериками, мереживами та маніженням. Чи ви помітили, як він мало зважав на наших двох красунь, що були, проте, дуже принадні? Йому треба чистої пластики, а не штучної. Недарма наша чудова господиня вважає його за нестерпного й дурного. Для неї Гудонове погруддя, статуетки Танагракі або каламар Бенвенуто — то лише

дрібні окраси, конче потрібні як природні й коштовні рамки для шедеву, що ним є вона сама. Вона та її сукня, бо її сукня — то частина її самої, то нове звучання, яке вона надає щодня своїй красі. Яка нікчемна самозакохана жінка!

Він спинився, так стукнувши палицею об тротуар, аж луна якийсь час ішла вулицею. Потім заговорив знову:

— Вони знають, розуміють і люблять лише те, що надає їм вартості, наприклад, убрання й дорогоцінності, які виходять з моди кожні десять років; але вони не розуміють того, що є наслідком постійного суворого відбору, який вимагає глибокого й тонкого артистичного проникнення та безкорисливої, чисто естетичної вишуканості почуття. Та й почуття у них страшенно примітивні: це почуття самиць, мало здатних до вдосконалення, байдужих до всього, що не зачіпає безпосередньо їхнього жіночого себелюбства, яке поглинає у них геть усе. Їхня проникливість — це нюх дикуна, індіанця, це війна, пастка. Вони майже не здатні зрозуміти ту матеріальну насолоду нижчого гатунку, що вимагає фізичної навички та витонченого сприймання якимсь із органів, — наприклад, ласощі. Коли й трапляється, що деякі з них доходять до розуміння доброї кухні, — вони все-таки нездатні віддати належне доброму вину, вино примовляє лише до чоловічого смаку, бо і воно ж має свою мову.

Він знову стукнув палицею, підкреслюючи останнє слово та ставлячи крапку.

Потім повів далі:

— Правда, не слід і вимагати від них багато. Але той брак смаку й розуміння, що затемнює їхній мозок, коли йдеться про високі речі, часто ще дужче засліплює їх, коли йдеться про нас. Щоб їх спокусити, не треба мати душу, серце, розум, надзвичайні чесноти та заслуги, як то було в давнину, коли захоплювалися чоловіком, цінуючи в ньому доблесть і відвагу. Теперішні жінки — то комедіантки, комедіантки в коханні, вони для шику повторюють п'єсу, граючи її за традицією, хоча й самі вже не вірять у неї. Їм треба комедіантів, щоб подавати репліки та брехати, як того вимагає роль, як брешуть вони самі. Я розумію під комедіантами і світських, і всяких інших блазнів.

Якийсь час вони йшли мовчки. Маріоль слухав уважно, подумки повторюючи його слова і підтверджуючи їхню справедливість своєю скорботою. До того ж він знав, що якийсь князь Епілаті, авантюрист, аристократ з фехту-

вальних залів, який приїхав до Парижа шукати щастя і про якого всюди говорили, хвалячи його зграбність і сильні м'язи, що ними він, надівши чорне трико, хизувався перед товариством та вибраними кокетками, — привернув увагу баронеси де Фремін, і вона вже кокетує з ним.

Ламарт мовчав, отож Маріоль сказав йому:

— Ми самі винні: ми погано вибираємо, а є й інші жінки!

Письменник заперечив:

— Тільки панночки з крамниць або чутливі убогі міщаночки, недавно одружені, ще здатні на прихильність. Мені доводилося потішати ці бідні душі. Почуття в них б'є через край, але ж почуття таке вульгарне, що віддавати їй навзамін наше почуття — то все одно як подавати милостиню. Але, кажу я, у молоді з нашого кола, в багатому товаристві, де жінки нічого не бажають і нічого не потребують, а намагаються тільки трохи розважитися, не наражаючись на небезпеку, де чоловіки обачно розміряли втіху, як і працю, в цьому товаристві, кажу я вам, споконвічний, чарівний і могутній природний потяг однієї статі до другої зник без сліду.

Маріоль промовив:

— Це правда.

Його бажання втекти ще збільшилося, втекти геть від цих людей, від цих ляльок, котрі знічев'я тільки пародіюють колишню ніжну і прекрасну жагу, жагу, тішитися якою вони вже не вміють.

— Добраніч! — мовив він. — Піду спати.

Він прийшов додому, сів за стіл і написав:

«Прощайте, пані. Чи пам'ятаєте мого першого листа? Я тоді теж прощався з вами, але не поїхав. Як я помилився! А коли ви одержите цього листа, мене вже не буде в Парижі. Чи треба вам пояснювати чому? Таким чоловікам, як я, не треба було б ніколи зустрічатися з жінками, подібними до вас. Коли б я був художником і вмів би висловлювати свої почуття, щоб розважати душу, то ви, може, надихнули б мій талант. Але я лише бідний чоловік, що в його душу разом з коханням до вас вселився тяжкий, нестерпний жаль. Коли я вас зустрів, то й гадки не мав, що можу так почувати і так страждати. Інша на вашому місці вдихнула б мені в серце життя і небесну радість. А ви вміли тільки мучити його. Знаю, ви мучили його несамохіть: я не докоряю вам ні в чому і не ремствую. Я навіть не маю права писати вам ці рядки. Вибачте мені. Ви так

створені, що не можете почувати, як я, не можете навіть зрозуміти, що коїться зі мною, коли я входжу до вас, коли ви говорите до мене і коли я дивлюся на вас. Так, ви поступаєтеся, ви приймаєте моє кохання і навіть даруєте мені спокійне та розважне щастя: я повинен би все своє життя навколішках дякувати вам за нього. Але я не хочу такого щастя. О, яке страшне й боляче те кохання, що безперестану просить милостині, теплого слова або чулої ласки і ніколи не дістає її! Моє серце голодне, як жебрак, що давно біг слідом за вами, простягаючи руку. Ви йому кидали чудові речі, але не дали хліба. А мені треба було хліба, кохання. Я покидаю вас, нещасливий і бідний, бідний на вашу любов, а кілька крихот тієї любові врятували б мене. Тепер нічого я не маю в цілому світі, окрім одної жорстокої думки, яка не йде мені з голови: ту думку треба вбити. Я спробую зробити це.

Прощайте, пані. Простіть, дякую, простіть! І тепер ще я кохаю вас усією душею. Прощайте, пані.

Андре Маріоль»

Частина третя

I

Променистий ранок саяв над містом. Маріоль сів у коляску, що чекала його перед дверима, в багажнику якої лежав його саквояз та дві валізи. Ще вночі він наказав слугі скласти білизну та інші речі, потрібні йому на довгий час, і виїздив, залишивши таку тимчасову адресу: «Фонтенбло, до запитання». Він нікого не брав з собою, бо не хотів бачити жодного обличчя, яке нагадувало б йому Париж, не хотів чути голосу, що торкався його слуху під час роздумів про неї.

Він гукнув візникові: «На Ліонський вокзал!» Коні рушили. Тоді йому згадався інший від'їзд, від'їзд на гору Сен-Мішель минулої весни. За три місяці буде рік. Щоб розважитися, він оглянув вулицю.

Коляска виїхала на алею Єлісейських Полів, залляту промінням весняного сонця. Перша теплінь минулих тижнів дала волю зеленому листю — трохи спинив був його холод останніх днів — цього ж осяйного ранку воно так

швидко розвивалося, що від нього немовби йшов дух свіжої зелені й рослинних соків, цей дух випаровувався від розповитих пагонів і гіллячок.

То був один із тих ранків розквіту, коли відчувається, що в усіх громадських садах і вздовж вулиць зацвітуть в один день круглі каштани, немов люстри спалахнуть. Життя землі відроджувалося на літо, і сама вулиця з її асфальтовими тротуарами глухо здригалася під натиском коріння.

Похитуючись від поштовхів екіпажа, Маріоль думав: «Нарешті я трохи відпочину. Побачу, як народжується весна ще в голому лісі».

Переїзд здався йому дуже довгим. Він був такий утомлений цими кількома безсонними годинами, коли оплакував самого себе, ніби пробув десять ночей коло смертельно хворого. Прибувши до Фонтенбло, він зайшов до нотаря довідатися, чи не знайдеться умебльованої вілли на узліссі, що її можна було б найняти. Йому показали кілька дач. Одна з них, фотографія якої найбільше йому сподобалася, була щойно звільнена молодим подружжям, яке прожило майже цілу зиму в селі Монтіньї на Луані. Нотар, хоч і поважний чоловік, посміхнувся. Певне, нюхом учув тут любовну історію і запитав:

— Ви самі, пане?

— Сам.

— Навіть без прислуги?

— Навіть без прислуги. Я залишив свою в Парижі, хочу підшукати кого-небудь на місці. Я приїхав сюди працювати в цілковитій самоті.

— О, в цю пору року ви її матимете.

Через кілька хвилин відкрите ландо везло Маріоля з його валізами до Монтіньї.

Ліс прокидався. Під великими деревами, верховіття яких були вкриті легким серпанком зелені, особливо густо розрісся чагарник. Лише берези з їхніми сріблястими стовбурами вже встигли вбратися по-літньому, тим часом як у величезних дубів тільки на самих-кінчиках гілок видніли тремтячі зелені плямки. Буки швидше розкривали свої загострені бруньки й ронили останнє торішнє сухе листя. Трава вздовж дороги, ще не затінена рясними верховіттями, була густа, блискуча, яскрава від свіжого соку, а дух з нових паростків,— той дух Маріоль уже вловив у Єлісейських Полях,— тепер цілком обгортав його, занурював у безмежну купіль рослинного життя, що прокидалося під

першим весняним промінням. Він дихав на повні груди, немов в'язень, випущений з неволі, з почуттям людини, тільки що звільненої від кайданів: мляво розкинув руки по обидва боки ландо, і вони звисали понад колесами.

Солодко було впиватися цим вільним чистим повітрям, але скільки ж треба буде випити його, пити ще й ще, довго-довго, щоб ним надихатися, полегшити свої страждання й відчувти нарешті, що цей легкий повів пройде крізь легені і, торкнувшись роз'ятреної сердечної рани, заспокоїть її.

Він минув Марлот, де кучер показав йому недавно відкритий отель «Коро», що славився своєю оригінальністю. Потім поїхали дорогою, ліворуч від якої тягнувся ліс, а праворуч стелилася широка долина з подекуди розкиданими деревами та горбами на обрії. Далі виїхали на довгу сільську вулицю, — на таку білу вулицю, аж очі сліпила, — між двома безконечними рядами будиночків, укритих черепицею. То тут, то там звисав над мурами величезний куш розквітлого бузку.

Та вулиця пролягала по тісній долині, що спускалася до невеличкої річечки, яка Маріолеві страшенно сподобалася. Вона була вузьенька, зі стрімкою течією, звивиста. З одного боку майже торкалася будинків і садових огорож, а з другого обмивала долину, де маленькі деревця саме випускали ніжне листячко.

Маріоль одразу знайшов указаний йому будиночок і був зачарований ним. То був старий дім, підновлений якимсь малярем, котрий прожив тут п'ять років; коли дім йому набрид, він почав його здавати. Дім стояв над самою водою, відокремлений від річки тільки гарним садом, що кінчався терасою, обсадженою липами. Луан, спадаючи з дво-трифутової греблі, пробігав уздовж цієї тераси, крутячись швидкими вирами. З вікон фасаду було видно пасовище на другому боці.

«Я тут одужаю», — подумав Маріоль.

Він про все домовився з нотарем на той випадок, коли дім йому сподобається. Кучер повіз його відповідь. Почалося обладнання нового помешкання, і все було готове дуже швидко, бо секретар з мерії прислав двох жінок: одну варити їсти, другу прибирати в хаті і прати білизну.

Унизу була вітальня, їдальня, кухня і ще дві невеличкі кімнатки, на другому поверсі — чудова спальня й щось схоже на просторий кабінет; власник-маляр переробив його на майстерню. Все це було обставлено дбайливо, як

властиво людям, закоханим у місцевість і в свій дім. Тепер усе трохи потьмяніло, трохи розладналося і набуло сиротливого й занехаяного вигляду помешкання, покинутого господарем.

Однак відчувалося, що в цьому будиночку недавно жили. В кімнатах ще стояв ніжний запах вербени. Маріоль подумав: «От, вербена, простий аромат. Жінка в мого попередника, мабуть, не була химерна... Щасливий чоловік!»

Находив уже вечір. За всіма справами день минув непомітно. Маріоль сів біля відчиненого вікна, п'ючи вогу й ніжну свіжість росистої трави та дивлячись, як сонце заходить і кладе довгі тіні на пасовища.

Служниці розмовляли, готуючи обід, і їхні голоси глухо долинали з кухні, а крізь вікно чулося коров'яче мукання, собаче гавкання і голоси людей, які заганяли худобу або перегукувалися через річку.

Від усього цього справді віяло спокоєм і відпочинком.

Маріоль у тисячний раз за цей день питав себе: «Що подумала вона, одержавши мого листа?.. Що вона зробить?..» Потім він поставив собі запитання: «Що то вона робить зараз?»

Він глянув на годинника: пів на сьому. «Вона вернулася додому й приймає гостей».

І ніби побачив вітальню та молоду жінку, яка розмовляє з княгинею фон Мальтен, з пані де Фремін, Масівалем і графом фон Бернгаузом.

Його душа раптом затремтіла, ніби від гніву. Йому захотілося бути там. О цій порі він майже щодня приходив до неї. І він відчував у собі якусь прикрість,— не кається, бо його рішення було непохитне, але щось близьке до фізичного болю, як у хворого, якому в звичну годину відмовилися впорснути морфій. Він уже не бачив ані пасовищ, ані сонця, що заходило за горби на обрії. Він бачив тільки її — посеред приятелів, заклопотану світськими турботами, що вкрали її в нього. «Годі думати про неї!» — сказав він сам собі.

Він підвівся, спустився у садок і дійшов аж до тераси. Вода, падаючи з греблі, здіймалася свіжим туманом. Почуття того холоду морозило його вже й так сумне серце, і він вернувся. Йому подали обід в їдальні. Він нашвидку пообідав і, не знаючи що робити, відчуваючи, як зростає в його тілі й душі та прикрість, щойно спізнана ним, ліг і заплющив очі, маючи намір заснути, але даремно. Його

думка бачила, його думка страждала, його думка не кидала тієї жінки.

Чия вона тепер буде? Графа фон Бернгауза, напевне! Це той самий чоловік, якого треба цій марнославної істоті, чоловік показний, елегантний, вишуканий. Він їй сподобався, бо ж, намагаючись його скорити, вона вдалася до всієї своєї зброї, дарма що була коханкою іншого.

Його душа, опанована цими пекучими образами, все-таки починала потроху німіти, блукаючи в сонному маренні, де щохвилини поставали той чоловік і вона. По-справжньому він так і не заснув: і цілу ніч йому ввижалося, як вони блукають навкруги нього, збиткуючись із нього, дражнячи його. Ось вони зникли, нібито для того, щоб дати йому врешті заснути, але як тільки забуття обгортало його, вони одразу ж з'являлися, стискаючи серце гострими ревнющами.

Він устав на світанку й пішов до лісу, взявши товсту палицю, забуту в його новому будинку останнім мешканцем.

Сонце зійшло: його проміння впало крізь верховіття ще майже голих дубів на землю, вкриту місцями свіжою травою, подекуди килимом із сухого листя, а далі — поруділим від зимових морозів вересом; жовті метелики пурхали вздовж дороги, ніби мандрівні вогники.

Праворуч від дороги вигулькнув горб, майже гора. Горб той укритий був соснами та синявими брилами каміння. Маріоль помалу виліз на нього, і, досягши верхівки, сів на великому камені, бо вже задихався. Ноги, підгинаючись від втоми, не тримали його, серце калатало, все тіло було як побите від якоїсь незрозумілої знемоги.

Ця знемога — він добре знав — не була наслідком втоми, вона була наслідком іншого — кохання, що гнітило його, немов безмірний тягар. Він прошепотів: «Яке нещастя! Чому вона так владно тримає мене? Я брав од життя тільки те, що треба брати, щоб жити без страждання».

Його увага, збуджена й загострена страхом перед тим болем, що його, може, не легко буде подолати, зосередилася на ньому самому, проникла в душу, спустилася в найпотамнішу сутність, намагаючись краще пізнати її, відкрити його власним очам причину цього незрозумілого перелому.

Він казав собі: «Я ніколи не захоплювався. В мене не екзальтована вдача, я не палка людина; в мене більше розсудливості, ніж несвідомого потягу, більше цікавості, ніж охоти, більше свавілля, ніж постійності. Власне, я

тільки цінитель насолод, тонкий, розумний і вибагливий. Я любив блага життя, ніколи ні до чого дуже не звикаючи, я смакував їх, як знавець, не п'яніючи, бо надто досвідчений, щоб збитися з пантелику. Я все оцінюю розумом і звичайно надто виразно піддаю аналізу свої нахили, щоб сліпо ними керуватися. В тому-то й полягає моя велика вада, єдина причина моєї слабості. І от ця жінка підкорила мене, наперекір моїй волі, всупереч страхом, що вона в мене викликала, всупереч тому, що я так добре її знав, і вона поневолила мене, заволодівши потроху всіма помислами і прагненнями, що жили в мені. Певне, в цьому вся річ. Раніше я витрачав їх на бездушні речі, на природу, що вабить мене й розчулює, на музику — ті ідеальні пестощі, на думку — ті розумні ласощі, і на все, що є приємного й прекрасного на світі.

Але нарешті я зустрів істоту, що збрала всі мої нестійкі й мінливі бажання і, спрямувавши їх на себе, перетворила в любов. Елегантна й гарна, вона привабила мої очі, витончена, розумна та хитра, привабила мою душу, а серце моє вона поневолила таємним чаром своєї близькості й присутності, таємною та непоборною знадливистію своєї особи, що заворожила мене, як дурманять деякі квітки.

Вона все замінила собою, бо мене вже ніщо не вабить, я вже нічого не потребую й не хочу, нічим не клопочуся.

Як би я колись трепетав і тішився в цьому лісі! А тепер я його не бачу, не відчуваю, мене тут нема. Я нерозлучний з тією жінкою, дарма що не хочу любити її більше.

Ну! Треба вбити свої думки втомою, а то я ніколи не видужаю».

Він підвівся, зійшов із скелястого горба і швидко подався вперед. Але невідчепні думки душили його, ніби він ніс їх на собі.

Він ішов, прискорюючи ходу. Іноді, дивлячись, як сонце світить крізь листя, або чуючи смоляний подих сосен, він на коротку хвилю počував полегкість, наче в передчутті далекої потіхи.

Раптом він спинився. «Це вже не прогулянка, — подумав він, — це втеча». Він справді тікав — від самого себе, невідомо куди, тікав, переслідуваний смертельною тугою цього розбитого кохання.

Потім він пішов повільніше. Ліс тут був інший, він ставав пишнішим і тінявішим, бо тепер Маріоль увійшов у самі хащі, в чудове царство буків. Зими вже зовсім не

почувалося. Це була справжня весна, така свіжа й молода, ніби тієї ночі народилася.

Маріоль вступив у саму гущавину, під велетенські дерева, що дедалі вищали, і йшов усе вперед, ішов годину, дві, пробираючись крізь гілля, крізь силу дрібного, блискучого листу, масного та свіжого від соку. Все небо загуляло високе склепіння з верховіть, підперте подекуди прямими, а подекуди похилими стовбурами, то білястими, то зовсім темними від моху, що наріс на корі. Вони здіймалися високо вгору, одні над одними, пануючи над молодою порослю, що п'ялася, переплутавшись під ними та вкриваючи її густою тінню, пронизаною сонячними потоками. Вогниста злива падала і розливалася по всьому тому розлоговому вітті, і ліс був немов блискуча хмара зелені, осяяна жовтим промінням.

Маріоль нараз спинився, зворушений невимовним подивом. Де це він? У лісі чи на дні моря — моря листу та світла? На дні океану, позолоченого зеленим сяйвом?

Він почував себе трохи краще, далі від свого горя, спокійнішим, у більшій безпеці і ліг на рудий килим з сухого листя, що його дерева скидають лише тоді, коли одягаються в нові шати.

Тішачись свіжим, чистим, м'яким повітрям та дотиком землі, він скоро пройнявся бажанням, спочатку невиразним, потім певнішим, не бути самотнім в цих чудових місцях, і тоді йому спало на думку: «Ах, коли б вона була тут зі мною!»

Він раптом знов побачив Сен-Мішель і, пригадавши, наскільки пані де Бюрн була там інша, ніж у Парижі, подумав, що тільки того дня, коли в ній прокинулися почуття, розквітлі на морському просторі, серед білих пісків, вона кохала його трохи, протягом кількох годин. Справді, на дорозі, затопленій морем, у монастирі, де, прошепотівши його ім'я «Андре», вона немов сказала: «Я ваша», — та ще на «Стежці божевільних», коли він майже ніс її в повітрі, в ній зродилося щось близьке до любовного пориву, але захоплення вже ніколи не верталось до цієї кокетки, коли її ніжка знов ступила на паризький брук.

Але тут, біля нього, в цій зеленій купелі, побачивши цей приплив — приплив свіжих рослинних соків, — хіба не могло б знов проникнути в її серце перелітне й солодке хвилювання, що колись огортало її на нормандському березі?

Він лежав, розкинувшись, горілиць, змучений своїми мріями, блукаючи поглядом по хвилях верховіть, осяяних сонцем, і помалу почав заплющувати очі, приспаний великим спокоєм лісу. Нарешті він заснув, а як прокинувся, то побачив, що вже третя година пополудні.

Підвівшись, він уже не почував такого суму, такого болю і знову рушив у дорогу. Він нарешті вибрався з лісової гушавини і спинився на широкому перехресті, звідки розходилося, немов зубці в короні, шість казково високих алей, вони губилися в листяній прозорій далечині, в смарагдовому повітрі. На придорожньому стовпі написано назву цієї місцевості: «Королівський гай». Справді, то була столиця царства буків.

Мимо проїздив екіпаж. Він був вільний. Маріоль найняв його і звелів їхати до Марлота, звідти він піде пішки до Монтіньї, спершу пообідавши в трактирі, бо хотілося вже їсти.

Маріоль пригадав, що напередодні бачив недавно відкритий заклад: отель «Коро», пристановище для художників, опоряджений в середньовічному дусі, на зразок паризького кабаре «Чорний Кіт». Екіпаж довів його туди, і він крізь розчинені двері увійшов до просторої зали, де стародавні столи та незручні лавки ніби чекали п'яничок якогось минулого століття. В глибині кімнати молода жінка, певне, служниця, стоячи наверху подвійної драбинки, вішала стародавні тарілки на цвяхи, вбиті занадто високо для її зросту. То спинаючись на пальцях, то стаючи на одну ногу, вона тяглася вгору, одною рукою спираючись на стіну, а в другій тримаючи тарілку. Її рухи були спритні й гарні, бо вона мала струнку фігуру, а хвиляста лінія від зап'ястка руки і до щиколотки гарно мінялася при кожному її зусиллі. Вона стояла спиною до дверей і не чула, як увійшов Маріоль, він спинився, дивлячись на неї. Йому згадався Пределе. «Йй-право, яка вона гарна! — подумав він. — Яка струнка ця дівчина!»

Він кашлянув. Вона мало не впала з несподіванки, але, утримавши рівновагу, скочила додолу з легкістю танцюристки на линві і, всміхаючись, підійшла до гостей:

— Що накажете, пане?

— Поснідати, панночко.

Вона зважилася сказати:

— Скоріше пообідати, бо вже пів на четверту.

— Ну, пообідати, коли ви так хочете, — відповів він. — Я заблудився в лісі.

Вона перерахувала йому страви, що були до послуг мандрівників. Маріоль вибрав і сів до столу.

Вона пішла передати замовлення, потім вернулася накрити на стіл.

Він дивився на неї і думав: «Господи, яка вона гарненька, жвава й чистенька!» В робочій сукні, з підтиканою спідницею, з закачаними рукавами й відкритою шиєю, вона була така метка, аж приємно дивитись. Корсаж гарно окреслював її стан, а своїм станом вона мала право пишатися.

Ледь-ледь засмагле обличчя, зарум'янене свіжим повітрям, було кругловиде і пухке, але таке свіже, немов тількино розпукла квітка, з гарними, карими, блискучими очима, в яких усе немов сяло, широким ротом, повним чудових зубів, і розкішним каштановим волоссям, яке виявляло живу силу того молодого дужого тіла.

Вона принесла редиску й масло. Він узявся до їжі й уже не дивився на неї. Щоб розважитися, він попросив пляшку шампанського і випив її всю, а по каві — ще дві чарки кюмелю. Він пив майже натщесерце, бо, виходячи з дому, з'їв лише трохи холодного м'яса з хлібом, а тому тепер відчув, як його охопив, скував і заспокоїв якийсь сильний дурман, що здався йому забуттям. Його думки, його жаль і туга немов розчинилися, втопилися в ясному вині, що так швидко обернуло його змучене серце в серце майже нечутливе.

Він, не кваплячись, повернувся до Монтіньї, прийшов додому і, дуже втомлений і сонний, ліг у постіль, як тільки настав вечір, і зразу заснув.

Але серед ночі він прокинувся, йому було недобре, щось його мучило, немов кошмар, прогнаний ото на кілька годин, знов підкрався до нього, щоб перебити йому сон. Вона була тут, вона, пані де Бюрн, вона повернулася сюди і блукає навкруг нього в товаристві графа фон Бернгауза. «Ну от,— подумав він,— тепер я ревную. Чому?»

Чому він її ревнував? Він скоро це зрозумів. Незважаючи на свій страх і турботу, поки він був її коханцем, він почував, що вона вірна йому, вірна без пориву, без кохання, просто тому, що хоче бути чесною. Але він усе розбив, він повернув їй волю, все скінчилося. Чи житиме вона тепер самотня, без нового зв'язку? Так, якийсь час, напевне... А потім?.. Чи не походила ота вірність, якої вона досі дотримувала, не будячи в ньому ніякого сумніву, з невиразного передчуття, що, покинувши його, Маріоля, від

нудьги вона одного дня, після більш чи менш тривалого відпочинку, має його замінити,— не через захоплення, а втомившись від самотності, як вона з часом кинула б його, втомившись від пристрасті? Хіба ж не буває в житті, що коханця терпляче тримають назавжди при собі тільки зі страху перед його наступником? До того ж ця заміна коханця здалася б нечистою такої жінці, як вона,— надто розумній, щоб піддатися забобонам вини й безчестя, але обдарованій чутливою моральною соромливістю, що оберігає її від справжнього бруду. Вона — світський філософ, а не добродісна міщанка, вона не злякається таємного зв'язку, але її байдуже тіло здригнулося б від огиди на думку про багатьох коханців.

Він вернув їй волю... і що ж?.. Тепер вона, напевне, візьме собі іншого! І то графа фон Бернгауза. Маріоль був певен того і страждав тепер невимовно.

Чому він із нею порвав? Він покинув її, вірну, приязну й чарівну! Чому? Тому, що був брутальною тварюкою і не розумів кохання без почуттєвого потягу?

Чи справді це так? Атож... Але було й щось інше! Передусім він боявся страждання. Він утік від жалю, що його не люблять так, як він любить, утік від тої жорстокої незгоди між ними, від неоднаково ніжних поцілунків, утік від безнадійної, тяжкої недуги свого серця, недуги, що, може, ніколи вже не мине. Він злякався надмірних мук, він боявся зносити цілими роками смертельну муку, яку передчував протягом кількох місяців, а зазнавав усього кілька тижнів. Малосилий, як завжди, він відступився перед цим боєм, як усе своє життя відступався перед усякими труднощами.

Отже, він не здатний нічого зробити до кінця, не може кинутися в кохання, як би мав кинутися в якусь науку чи мистецтво; мабуть, не можна глибоко любити, не зазнаючи глибоких страждань.

Він до самого світанку перебирав усе ті самі думки, і вони гризли його, як собаки, потім він устав і пішов до річки.

Якийсь рибалка закидав сіть коло греблі. Вода вирувала під першими променями сонця, і коли чоловік витягав велику круглу сіть і розкладав її у човні, дрібна рибка тріпалася у вічках, як живе срібло.

Тепле вранішнє повітря, насичене бризками водопаду, де вигравали хиткі веселки, заспокоювало Маріоля, і йому

здавалося, що потік, пробігаючи коло його ніг, відносить разом зі своєю безупинною течією частину його туги.

Він подумав: «Усе-таки я добре вчинив: я б надто страждав!»

Він вернувся додому, взяв гамака, якого побачив у сніях, і прив'язав його між двома липами, лігши в нього й дивлячись на воду, намагався ні про що не думати.

Він пролежав так до сніданку, солодко зацікавившись, у блаженному спокої тіла, що переходив і на душу. Сніданок він розтягнув якомога довше, щоб скоротити день. Але його нервувало чекання: він виглядав пошту. Він телеграфував до Парижа й написав до Фонтенбло, щоб йому пересилали сюди листи. Він нічого не одержував, і його починало гнітити відчуття того, що його забуто. Чому? Він же не міг сподіватися нічого приємного, втішного й заспокійливого з маленької чорної сумки, що висіла при боці в листоніші, нічого, крім непотрібних записок та нецікавих новин. Нащо ж тоді мріяти про ці невідомі листи, ніби в них таїться рятунок для його серця?

Чи не ховається в самій глибині його душі марна надія, що вона йому напише?

Він спитався в однієї із своїх старих служниць:

— О котрій годині приходить пошта?

— Опівдні, пане.

Якраз була дванадцята година. Він із зростаючою тривогою почав прислухатися до гомону надворі. Стук у входні двері змусив його підхопитися. Листоніша приніс тільки газети, й три нецікаві листи. Маріоль прочитав газети, перечитав їх ще раз, знудився й вийшов з дому.

Що йому робити? Він вернувся до гамака і знов простягся в ньому. Але за півгодини його охопила непереможна потреба піти кудись. До лісу? Так, ліс був чудовий, але самотність в ньому відчувалася ще глибше, ніж удома або в селі, бо там інколи чулися якісь відгомони життя. А та мовчазна самотність дерев і листя сповняла його смутком та жалем, топила його у власному горі. Він у думці знов зробив свою вчорашню довгу прогулянку і, пригадавши жваву маленьку служницю в отелі «Коро», сказав сам собі: «Ага! Піду туди й там пообідаю!» Ця думка сподобалась йому, все ж якесь заняття, спосіб виграти кілька годин, і він зараз же вирушив у дорогу.

Довга сільська вулиця тяглася просто долиною, між двома рядами білих низеньких хаток, укритих черепицею. Деякі з них стояли край дороги, інші — в глибині малень-

ких дворів, де цвів бузок, порпалися кури в теплому гною, а сходи з дерев'яними бильцями дерлися просто неба до дверей, пробитих у стінах. Селяни помалу порались перед своїми оселями. Мимо пройшла згорблена бабуся, в подертій кофті, з сивувато-жовтими, незважаючи на її вік, косами, бо селяни майже ніколи не мають справжньої сивини; її худі й вузлуваті ноги виглядали з-під вовняної спідниці, підіткнутої ззаду. Вона дивилася просто поперед себе безтямними очима, очима, що ніколи нічого не бачили, окрім кількох найпростіших речей, потрібних для її нужденного існування.

Друга, молодша, вішала білизну перед своїми дверима. Коли вона підводила руки, то піднімалася спідниця і видно ставало кощаві ноги в синіх панчохах — кістки без м'яса, а її стан і груди, плескуваті й широкі, свідчили про безформне тіло, певне, страшне з вигляду.

Маріоль подумав: «Жінки! Оце — жінки! Ото так жінки!»

Постать пані де Бюрн вималювалася в нього перед очима. Він бачив її, диво вишуканості й краси, ідеал людського тіла, кокетливу, вбрану, щоб тішити чоловічі погляди, і затремтів від тривоги за непоправну втрату.

І він подався швидше, щоб розважити своє серце й думку. Коли увійшов до отелю, маленька служниця зразу впізнала його і приязно привіталася:

— Добридень, пане.

— Добридень, панночко.

— Хочете чогось випити?

— Вип'ю для почину, а потім я тут пообідаю.

Вони обмірковували, чого йому спершу випити і чого з'їсти потім. Він радився з нею, щоб змусити її розбалакатись, бо йому подобалася її жвава паризька говірка, мова її була така сама вільна, як і рухи.

Слухаючи її, він думав: «Яка мила ця дівчинка! Мені здається, з цього зернятка може вирости кокетка».

Він запитав її:

— Ви парижанка?

— Так, пане.

— Ви вже тут давно?

— Два тижні, пане.

— Вам тут подобається?

— Поки що не дуже, але ще рано судити, до того ж я втомилася від паризького повітря, а на селі відпочила.

Власне кажучи, через те я й зважилася сюди поїхати. То принести вам вермуту, пане?

— Так, панночко, і скажіть кухареві чи куховарці, щоб вони приготували обід краще.

— Усе буде гаразд, пане.

Вона вийшла, залишивши його самого.

Він спустився до садка і влаштувався у альтанці, куди йому й подали вермут. Там він пробув до вечора, слухав, як свистав у клітці дрізд, та дивився, як часом проходила маленька служниця. Вона кокетувала й хизувалася перед ним, бо зрозуміла, що припала йому до вподоби.

Він пішов, як і напередодні, звеселілий від шампанського, але темрява та нічна прохолода швидко розігнали легке сп'яніння, і непереможний смуток знову ввійшов у його душу. Він думав: «Що я робитиму? Чи залишитися тут? Чи я надовго засуджений тягти це гірке життя?» І заснув дуже пізно.

Другого дня він колихався знов у гамаку, рибалка все закидав свою сіть, і Маріолеві спало на думку й собі порибалити. Крамар, що продавав вудки, дав йому вказівки щодо цього спокійного спорту і навіть узявся керувати його першими спробами. Маріоль прийняв його послугу, та з дев'ятої години аж до полудня з великим старанням і напруженням спіймав лише три маленькі рибки.

Поснідавши, він знову пішов у Марлот. Чого? Щоб як-небудь згаяти час.

Маленька служниця, побачивши його, засміялася.

Він і собі всміхнувся, його вабила її привітність, і він спробував зайти з нею в розмову.

Вона говорила ще вільніше, ніж напередодні. Звали її Елізабет Ледрю.

Її мати, хатня швачка, торік померла, тоді батько, рахівник, завжди п'яний і без посади, кудись зник, бо жив на жінчині та доччині заробітки, а тепер дівча, хоч і шило цілий день у своїй мансарді, не могло заробити само на двох. Її змучила та одноманітна праця, і вона стала служницею в ресторані та й пробула там рік. Вона вже почувала себе втомленою, і в цей час господар отелю «Коро» в Марлоті, якому вона прислужувала, запросив її на літо разом з двома іншими дівчатами, що приїдуть трохи пізніше. Цей господар, безперечно, вмів приваблювати гостей.

Розповідь припала до душі Маріолеві. Він уміло розпитував дівчину, обходячись з нею, немов з панночкою, і вивідав у неї багато цікавих подробиць про сумне й

нужденне життя сім'ї, розореної п'яничкою. Вона ж, істота покинута, безпритульна, самотня і все ж весела, бо молода, почуваючи щиру цікавість цього незнайомця та його живу уважність, була з ним одверта, розкрила всю свою душу, бо її поривів не могла стримувати так само, як і своєї проворності.

Коли вона замовкла, він спитав:

— І... ви будете служницею все життя?

— Не знаю, пане. Хіба ж я можу вгадати, що зо мною станеться завтра?

— Але ж треба думати про майбутнє.

Легка тінь стурбованості лягла на її обличчя, але швидко зникла. Вона відповіла:

— Я візьму те, що мені випаде на долю. Що буде — то буде!

Вони розійшлися добрими приятелями.

Він знову прийшов за кілька днів, потім ще раз, а далі почав приходити часто. Його невиразно приваблювала простодушна розмова з самотньою дівчиною, її вільна балачка трохи розвіювала його смуток.

Але вечорами, вертаючись до Монтіньї і думаючи про пані де Бюрн, він зазнавав страшних нападів розпачу. На світанку йому трохи легшало на душі, але коли наставала ніч, на нього знов находили дикі ревнощі та жаль, що краєв серце. Він не діставав ніяких вістей. Він сам нікому не писав, і йому ніхто не писав. Він нічого не знав. І ось, вертаючись самотою в темряві, він уявляв собі розвиток зв'язку між своєю недавньою коханкою та графом фон Бернгаузом. Ця невідчепна думка щодня все більше переслідувала його. «Цей,— думав він,— дасть їй саме те, чого вона хоче: він буде добропорядним світським коханцем, постійним, не надто вимогливим, цілком задоволеним і підлещеним тим, що став обранцем такої чарівної й тонкої кокетки».

Він порівнював графа з собою. Бернгауз, напевне, не матиме тієї хворобливої чутливості, тієї втомливої вимогливості, тієї несамовитої жадоби взаємних пестощів, що знівечили їхню любовну згоду. Як людина світська, гнучка, обережна й стримана, вінудовольниться малим, бо, очевидно, теж не належить до породи палких людей.

Прийшовши якось у Марлот, Андре Маріоль побачив у другій альтанці отелю «Коро» двох бородатих молодиків, у беретах, з люльками в зубах.

Госпдар, товстун із веселим обличчям, зараз же вийшов

привітати його, бо почував до цього вірного відвідувача зовсім не безкорисливу прихильність. Він сказав:

— А в мене від учорашнього дня двоє нових гостей, двоє живописців.

— Оті пани?

— Так, вони вже знаменитості: отой, менший, одержав торік другу медаль.

І, розказавши все, що знав про ці новоявлені таланти, він запитав:

— Що ви хочете сьогодні пити, пане Маріоль?

— Пришліть мені, як завжди, пляшку вермуту.

Господар пішов.

З'явилася Елізабет, несучи на таці склянку, карафку й пляшку. Один із художників одразу ж гукнув:

— Ну що ж, мала, ми все ще гніваємось?

Вона нічого не відповіла, а коли підійшла до Маріоля, то він помітив, що очі в неї червоні.

— Ви плакали? — запитав він.

Вона відповіла просто:

— Так, трохи.

— Що ж сталося?

— Оті двоє панів погано поводитися зі мною.

— Що ж вони зробили?

— Вони прийняли мене за якусь...

— Ви поскаржилися господареві?

Вона сумно знизала плечима.

— Ох пане!.. Господар... Господар... Знаю я його, тепер... нашого господаря!

Маріоль, схвильований і трохи роздратований, сказав їй:

— Розкажіть мені все.

Вона розказала, як брутально й настирливо чіплялися до неї новоприбулі квачомази. Потім знов заплакала, не знаючи, що їй тепер робити, покинутій у цій стороні, без опіки, без підтримки, без грошей, без допомоги.

Маріоль зненацька запропонував:

— Хочете стати до мене на службу? Вам буде в мене непогано... А коли я повернуся до Парижа, ви вчините, як вам до вподоби.

Вона запитально подивилася просто йому в очі. Потім раптом сказала:

— З великою охотою, пане.

— Скільки ви тут одержуєте?

— Шістдесят франків на місяць.— І, занепокоївшись,

додала: — Крім того, чайові: усього десь франків з сімдесят.

— Я платитиму сто франків.

Вона здивовано проказала:

— Сто франків на місяць?

— Так. Ви згодні?

— Ще б пак!

— Ви будете тільки подавати на стіл, доглядати мої речі, білизну й одержу і прибирати кімнату.

— Розумію, пане.

— Коли ви прийдете?

— Завтра, якщо дозволите. Після того, що сталося, я звернуся до мера і піду хай би там що.

Маріоль дістав з кишені два луїдори і, даючи їй, сказав:

— Оце вам завдаток.

Обличчя її осяяла радість, і вона рішуче промовила:

— Завтра перед полуднем я буду у вас, пане.

II

Другого дня Елізабет з'явилась у Монтинї: за нею йшов селянин, везучи її валізу на тачці. Маріоль позбувся однієї з своїх бабусь, щедро її винагородивши, і нова служниця оселилася в кімнатці на другому поверсі поруч із куховаркою.

Коли вона стала перед своїм господарем, то здалася йому трохи іншою, ніж у Марлоті: не такою жвавою, соромливішою, тепер вона зробилася його служницею, тоді як там, під зеленим шатром у садку ресторану, вона була ніби його скромною приятелькою.

Він розказав їй коротко, що вона має робити. Вона вислухала дуже уважно, влаштувалася й взялася до роботи.

Минув тиждень, не принісши в Маріолеву душу значних змін. Він лише помітив, що почав рідше виходити з дому, бо вже не мав причини ходити до Марлота, і дім здавався йому тепер не таким сумним, як спочатку. Гострота його жалю трохи стихла, як стихає все, але замість того вогню в ньому зародився непереможний смуток та глибока туга, схожа на повільну й затяжну недугу, що іноді доводить до смерті. Вся його колишня жвавість, уся допитливість його розуму, весь інтерес до тих речей, що досі цікавили та тішили його, вмерли в ньому. А замість них з'явилася

нехить до всього і непереможна байдужість, що позбавляли його навіть сили піднятися з місця й погуляти. Він тепер майже не покидав садиби, переходячи з вітальні до гамака, з гамака до вітальні. Найбільшою його розвагою було дивитися, як біжить Луан та як рибалка закидає сіть.

Перші дні Елізабет була обережна й стримана, потім трохи посмілішала, і, чуючи своїм жіночим нюхом, що її господар завжди якийсь пригнічений, іноді питала його, коли другої служниці не було поблизу:

— Ви дуже нудитеся, пане?

Він покірно відповідав:

— Так, немало.

— Вам треба б пройтися.

— Це не допоможе.

Вона потайки дбала за нього з самовідданою запобігливістю. Щоранку, входячи до вітальні, він бачив, що там повно квітів і пахне, як у оранжереї. Елізабет, мабуть, обклала даниною як дітей, що приносили їй з лісу первоцвіт, фіалки і золотавий дрік, так і сільські садочки, де селянки вечорами поливали якісь рослини. Він у своїй самоті, в своєму розпачі та душевній залякlostі відчував до неї особливу душевну вдячність за ці винахідливі дари і за її постійне старання бути йому приємною навіть у всіх дрібницях. Йому здавалося також, що вона кращає, починає більше дбати про себе, що обличчя в неї стало біліше і ніби витонченіше. Він навіть завважив одного дня, коли вона подавала йому чай, що в неї вже руки не служниці, а дамські ручки з обточеними й бездоганно чистими нігтями. Іншим разом він звернув увагу на її майже елегантне взуття. А то ще якось вона піднялась до своєї кімнати і вернулася в гарній сірій сукенці, простенькій, але поштитій з бездоганим смаком. Побачивши її, він гукнув:

— Ну й кокетка ж стала з вас, Елізабет!

Вона густо почервоніла й пролепетала:

— Що ви, пане! Просто я одягаюся трохи краще, бо маю трохи більше грошей.

— Де ви купили цю сукню?

— Я сама її пошила, пане.

— Самі? Коли ж це? Ви ж цілий день працюєте по господарству.

— А ввечері, пане.

— А тканину де ви взяли? І хто ж вам скроїв?

Вона розказала, що місцевий крамар привіз їй зразки тканини з Фонтенбло. Вона вибрала й заплатила за крам

з тих двох луїдорів, які дістала на завдаток від Маріоля. Що ж до крою та шиття, то це їй не важко було зробити, бо вона ж чотири роки працювала з матір'ю на магазин готової одежі.

Він не міг утриматися, щоб не сказати:

— Ця сукня дуже вам личить. Ви дуже милі.

Елізабет зашарілася по саме волосся.

Коли вона пішла, він подумав: «Чи не закохалася вона часом у мене?» Він поміркував над цим, повагався, посумнівався і нарешті вирішив, що то цілком можливе. Він був до неї добрий, співчував їй, допомагав, він був майже її другом. Чи ж диво, коли дівчинка закохалася в свого господаря після всього, що він зробив для неї? Ця думка не здалася йому прикрою: дівчинка справді була гарненька і нічим уже не скидалась на покоївку. Його чоловіча гордість, така зневажена, вражена, знівечена і принижена іншою жінкою, тепер почувала себе підлещеною, потішеною, майже зціленою. Це була винагорода, дуже маленька, ледве відчутна, бо коли в людину хтось закоханий — бай-дуже хто, — значить, ця людина ще може збудити кохання. Його несвідомий егоїзм теж був задоволений. Його трохи б і забавило, і, може, вийшло йому б на користь подивитися, як те маленьке серденько оживе й заб'ється для нього. Йому навіть на думку не спадало віддалити цю дитину, вберегти її від тої небезпеки, від якої він сам страшенно страждав, пожаліти дівчину більше, ніж пожаліли його, бо співчуття ніколи не йде в парі з любовними перемогами.

Він почав за нею спостерігати й незабаром пересвідчився, що таки не помилився. Тисячі дрібниць щодня підтверджували це. Якось уранці, подаючи йому біля столу, вона ледь торкнулася до нього сукнею, і він почув запах парфумів, простеньких парфумів, мабуть, куплених у галантерейній крамниці чи в місцевого аптекаря. Тоді Маріоль подарував їй пляшку туалетної води «Шипр», що віддавна сам уживав, умиваючись, і запаси якої мав завжди при собі. Він подарував їй також добре туалетне мило, зубний еліксир і рисову пудру. Він уміло сприяв тій, щодня помітнішій, щодня повнішій зміні і стежив за нею цікавим та підлещеним поглядом. Залишаючись для нього скромною і вірною служницею, вона разом з тим робилася чулою й закоханою жінкою, в якої наївно розвивався вроджений інстинкт кокетства.

І він сам помалу прихилився до неї. Він тішився, він був зворушений і вдячний. Він грався з цим новонародженим

коханням, як граються в години чорної туги з усім, що може хоч трошки розважити. Він не почував до неї іншого потягу, окрім того невиразного бажання, що штовхає всякого чоловіка до всякої гарної жінки — чи то до вродливої служниці, чи то до селянки, збудованої, як богиня, своєрідної сільської Венери. Найбільше притягала його до неї та жіночість, яку він знаходив у ній і яка була тепер йому потрібна. Це була невиразна й непереможна потреба, викликана іншою коханою. Та кохана пробудила в ньому владний і таємний потяг до жіночої сутності, до близькості жінки, до спілкування з нею, до того тонкого аромату, духовного чи почуттєвого, яким кожна спокуслива істота, від простолюдинки до великосвітської дами, від східної самиці з великими чорними очима до північної діви з блакитним поглядом і лукавою душею, впливає на чоловіків, для яких ще живе споконвічний чар жіночої істоти.

Та ніжна, безперестанна, пестлива й таємна уважність, швидше відчутна, аніж видима, обгортала його рану, ніби шар вати, і робила її не такою чутливою до нападів його печалі. А та печаль, однак, не минала, повзаючи і кружляючи, як мухи довкола роз'явленої рани. Досить було одній із них торкнутися її, як страждання починалися знов. Він заборонив давати кому-небудь свою адресу, і його друзі з розумінням поставилися до його втечі, але відсутність новин і хоч яких відомостей турбували його. Час від часу йому траплялися в газеті Ламартове чи Масівалеве ім'я між іменами присутніх на якомусь проханому обіді чи урочистості. Якось йому зустрілося прізвище пані де Бюрн, яку називали одною з найелегантніших, найвродливіших та найдобірніше вбраних дам на балу в австрійському посольстві. Він увесь затремтів. Ім'я графа фон Бернгауза стояло кількома рядками нижче. У Маріоля знову спалахнули ревності, до самого вечора краючи йому серце. Цей згаданий зв'язок став тепер для нього майже безперечний! То було одно з тих уявлюваних переконань, що мучать більше, ніж певний факт, бо від них ніколи не можна врятуватися чи зцілитися.

Неспроможний довше жити, нічого не знаючи й не маючи певності в своїх підозріннях, він вирішив написати до Ламарта,— той досить добре знав його і, певне, догадувався про жаль його душі, а тому міг відповісти на його думки навіть без прямого запитання.

Одного вечора при лампі він склав того листа, довгого,

майстерного, невиразно сумного, повного прихованих запитань і лірики на тему про весняну красу на селі.

За чотири дні, одержавши пошту, він з першого погляду впізнав просте й тверде романістове письмо.

Ламарт повідомляв його про тисячу сумних новин, повних для нього глибокого значення. Він говорив про багатьох людей, але, не пишучи про пані де Бюрн і про Бернгауза докладніше, ніж про інших, він нібито вирізняв їх властивим йому стилістичним прийомом і привертав до них увагу, нічим не виявляючи свого наміру.

З листа взагалі виходило, що всі Маріолеві підозріння мали принаймні під собою ґрунт. Його побоювання збудуться завтра, коли ще не збулися вчора.

Його колишня коханка жила тим самим життям — метушливим, блискучим, світським. Про Маріоля трохи говорили після його зникнення, як завжди говорять про тих, хто зникає, — з байдужою цікавістю. Гадали, що він поїхав кудись дуже далеко, бо йому набрид Париж.

Прочитавши того листа, він аж до вечора пролежав у гамаку. Він не міг обідати, не міг заснути, а вночі у нього почалася гарячка. Другого дня він почував таку втому, таку нудьгу, таку огиду до тих одноманітних днів, перебутих між цим густим мовчазним лісом, тепер уже темним від зелені, і тією обридливою річечкою попід його вікнами, що вирішив не вставати з постелі.

Коли Елізабет увійшла на його дзвінок і побачила його ще в ліжку, то здивовано зупинилася в дверях і спитала, раптом збліднувши:

— Пан хворий?

— Та трошки.

— Чи не викликати лікаря?

— Ні. То так буває іноді зі мною.

— Може, вам треба чого-небудь?

Він звелів, як завжди, приготувати ванну, на сніданок подати яйця, а чай щоб був протягом усього дня. Але близько першої години його взяла така страшенна нудьга, що йому захотілося встати. Елізабет, яку він безперестану викликав за звичкою всіх удавано хворих, приходила стурбована, засмучена, з великим бажанням зробити для нього щось корисне, чимсь допомогти йому й вилікувати його. Побачивши, як він хвилюється й нервується, вона запропонувала, геть почервонівши від ніяковості, що-небудь почитати йому вголос.

Він спитав:

— Ви добре читаете?

— Так, пане, коли я вчилася в школі, то завжди діставала нагороди за читання, а мамі прочитала стільки романів, що й заголовки перезабула.

Він зацікавився і послав її до майстерні взяти серед надісланих йому книжок — його найулюбленішу — «Манон Леско».

Вона допомогла йому сісти в постелі, підмостила йому під спину дві подушки, взяла стільця й почала читати. Читала вона справді гарно, навіть дуже гарно, оскільки була обдарована особливим хистом правильної інтонації й виразності. Вона одразу ж зацікавилася цією повістю і, читаючи її, так хвилювалася, аж Маріоль часом спiniaв її, аби про щось спитати чи побалакати трохи з нею.

У відчинене вікно разом з теплим вітерцем, повним пахощів зелені, вривалися співи, тьохкання та рулади солов'їв, що заливалися коло самичок на кожному дереві у цю пору кохання.

Андре дивився на дівчину, схвильовану, з блискучими очима, таку зацікавлену розгортанням подій на сторінках книжки.

На його запитання вона відповідала з вродженим розумінням усього, що торкається кохання та жаги, надаючи своїм словам правильного, але трохи непевного сенсу, викликаного протонародною вузькістю її кругозору. Він подумав: «Якби трохи підучити цю дівчину, вона стала б зовсім розумницею».

Жіноча чарівність, яку він і раніше почував у ній, справді цілує впливала на нього теплою й спокійною полудня, дивно змішуючись у його уяві з таємною й могутньою чарівністю Манон, що приносить у наші серця найдивніший жіночий образ, викликаний до життя завдяки людському мистецтву.

Заколисаний голосом, зваблений такою відомою і завжди новою розповіддю, він мріяв про таку химерну й принадливу коханку, як у де Гріє, несталу й невірну, людяну й спокусливу навіть своїми ганебними гріхами, створену для того, щоб збуджувати в чоловікові всю його ніжність і весь його гнів, прихильність і палку ненависть, ревності й бажання.

Ах, коли б та, котру він тільки що покинув, таїла в своїй крові хоч би тільки любовну й почуттєву підступність цієї бентежної куртизанки, то, може б, він ніколи не поїхав од

неї! Манон дурила, але кохала, вона брехала, але віддавалася!

Після цілоденних лінощів Маріоль увечері поринув у сонні марева, де зливалися усі ті жінки. Не відчувши від учорашнього дня ніякої втоми, провівши весь день без руху, він спав сторожким сном і прокинувся від якогось незвичного шуму в домі.

Вже разів зо два вночі йому чулися якісь кроки й ледве вловимий рух на нижньому поверсі — не просто під ним, а в кімнатах, прилеглих до кухні: в комірчині, де зберігалась білизна, і в ванній. Він не звернув на те уваги.

Але цього вечора, втомившись од лежання й не можучи довго заснути, він прислухався й почув якесь незрозуміле шамотіння і якесь хлюпотіння. Тоді він вирішив піти подивитися, засвітив свічку й поглянув на годинника: не було ще й десятої. Він одягнувся, поклав до кишені револьвера і, крадучись, дуже обережно спустився вниз.

Увійшовши до кухні, він здивовано побачив, що в печі горить огонь. Більше нічого не було чути, але потім йому причувся якийсь рух у ванній, зовсім крихітній кімнатці, побіленій вапном, де нічого, крім ванни, не було.

Він підійшов, повернув тихенько ручку і, розчинивши раптом двері, побачив простягнене в воді жіноче тіло, з розкинутими руками, з кінчиками персів на поверхні, найпрекрасніше жіноче тіло, яке коли-небудь йому доводилося бачити.

Вона скрикнула, злякана, не маючи змоги втекти.

Він уже стояв навколішки біля ванни, пожираючи дівчину палким поглядом і простягаючи до неї уста.

Вона зрозуміла і, зненацька підвівши мокрі руки, обвила ними свого господаря за шию.

III

Другого дня, коли вона прийшла до нього, несучи чай, і їхні очі зустрілися, вона затремтіла так сильно, що чашка й цукерничка кілька разів стукнулися одна об одну.

Маріоль підійшов до неї, взяв у неї з рук тацю, поставив на стіл і, бачачи, що вона опустила очі, сказав їй:

— Подивись на мене, маленька.

Вона звела на нього очі, повні сліз.

Він знову мовив:

— Я не хочу, щоб ти плакала.

Притуливши її до себе, він почув, що вона тремтить від ніг до голови. «О Боже мій!» — прошепотіла вона. Він зрозумів, що не горе, не жаль, не каяття змусили її прошепотіти ці три слова, а щастя, найправдивіше щастя. І чуючи, як пригортається до його грудей ця маленька, закохана в нього істота, він відчував дивне егоїстичне, швидше фізичне, ніж моральне, вдовolenня. Він дякував їй за те кохання, як поранений, кинутий край дороги, дякував би за допомогу якійсь перехожій жінці, він дякував їй від усього свого змученого серця, зрадженого в своїх даремних пориваннях, зголоднілого без кохання через байдужість іншої, і в глибині душі трохи жалів її. Дивлячись, як вона зблідла, як очі її наповнювалися сльозами та горіли коханням, він раптом подумав: «Але ж вона прекрасна! Як жінка швидко міняється, робиться тим, чим їй і слід бути, коли вона слухається бажання своєї душі або голосу природи!»

— Сідай,— сказав він.

Вона сіла. Він узяв її руки, її бідні робочі руки, що стали заради нього білі й делікатні, і лагідно, обережно добираючи слова, почав говорити їй про те, які тепер мають бути їхні взаємини. Вона вже для нього не служниця, але про людське око нехай усе лишається, як було, щоб не викликати пліток у селі. Вона житиме в нього як економка, буде йому часто читати вголос, і то буде виправданням її нового становища. А через деякий час, коли до її обов'язків читальниці остаточно призвичаються, вона обідатиме з ним за одним столом.

— Ні, пане, я ваша служниця і залишуся нею. Я не хочу, щоб мене люди судили й знали про те, що сталося.

Вона не поступилася, хоч як він умовляв її; коли він випив чай, вона віднесла тацю, а він провів її ніжним поглядом.

Потім він подумав: «Це — жінка. Всі жінки однакові, коли нам подобаються. Я зробив зі своєї служниці коханку. З гарненької вона, може, стане чарівною! У всякому разі, вона молодша й свіжіша, ніж світські жінки або кокотки. Та що там! Хіба ж мало славетних актрис — дочок воротарок? Однак їх приймають як пань, їх кохають як героїнь із романів, і князі поводяться з ними як з королевами. За що? За талант, часто сумнівний, чи за красу, часто непевну? Але справді жінка завжди має становище відповідно до тієї ілюзії, що вона може створити».

Того дня він зробив довгу прогулянку, і хоча в глибині серця відчував той самий біль, а в ногах тягар, немов горе послабило всі джерела його енергії, щось зашебетало в ньому, ніби пташка. Він був уже не такий самотній, не такий покинутий і забутий. Ліс йому видався менш глухим, менш мовчазним і безлюдним. І він повернувся додому, палаючи бажанням побачити, як Елізабет усміхнеться і поспішить йому назустріч з поглядом, сповненим ніжності.

З місяць на березі малої річки тяглася справжня ідилія. Елізабет кохала Маріоля так, як, може, дуже мало кого з чоловіків кохають. Вона кохала його безтямно як тварина, як мати любить свою дитину, як собака — мисливця.

Він був для неї все — світ і небо, втіха й щастя. Він задовольняв усі її палкі й наївні жіночі сподівання, даючи їй в одному поцілунку весь той екстаз, який вона могла відчути. Він один займав її душу, її очі, її серце і плоть; вона була п'яна, як уперше захмелілий підліток. Маріоль засинав у неї на руках, він прокидався від її пестощів, вона обіймала його з безмежним самозабуттям. Здивований і захоплений, він тішився цією цілковитою відданістю. Йому здавалося, що тут п'ється кохання з самого джерела, з уст самої природи.

І все-таки він і далі сумував, сумував і побивався, безнадійно й глибоко. Його юна коханка подобалася йому, але йому бракувало іншої. Гуляючи луками на березі Луана, він запитував себе: «Чому ця скорбота не покидає мене?» І тільки-но згадував Париж, то відчував такий приплив хвилювання, що вертався додому, аби не бути на самоті.

Тоді він гойдався в гамаку, а Елізабет, сидячи на складеному стільчику, читала йому. Слухаючи її й милуючись нею, він згадував розмови в вітальні своєї приятельки, коли він вечорами бував з нею на самоті. Тоді, від страшного бажання плакати, на очі йому набігали сльози і такий пекучий жаль країв йому серце, що він відчував конечну потребу зараз їхати, повернутися до Парижа, втекти світ за очі.

Елізабет бачила, що він похмурий та сумний, і питала: — Вам важко? Я відчуваю, у вас сльози на очах.

Він відповідав:

— Поцілуй мене, серце, тобі цього не зрозуміти.

Вона цілувала його, стурбована передчуттям якоїсь невідомої їй драми. А він, трохи заспокоєний її пестощами, думав: «Ах, якби в одній жінці могли б злитися обидві,

кохання цієї з чаром іншої! Чом ніколи не знаходиш того, про що мрієш, а завжди тільки щось приблизне?»

Заколисаний монотонним читанням, він уже не слухав, а думав без кінця про все те, що його вабило, скоряло, перемагало в покинутій коханці. Пойнятий спомином про неї, її уявною присутністю, що переслідувала його, як хворого мара, він казав сам собі: «Невже я навіки засуджений і ніколи не визволюся від неї?»

Він знов почав робити далекі прогулянки, блукати гушавиною з невиразною надією позбутися її образу, залишивши його десь або в яру, або за темною скелею, або в якійсь пущі, як людина, що бажає спекатися відданої їй тварини, але не хоче її вбивати, а лиш пробує завести її кудись якнайдалі.

Одного дня наприкінці такої прогулянки він знов забрів у царство буків. Тепер то був похмурий, майже зовсім темний від густого листя ліс. Маріоль ішов під його величезним склепінням, вогким та високим, згадуючи з жалем про легкий, пронизаний сонцем зеленястий серпанок ледве розкритих листочків, але, проходячи вузькою стежиною, він спинився здивовано перед двома деревами, що зрослись одне з одним.

Ніякий інший образ його кохання не міг би гостріше й глибше вразити йому очі й душу: могутній бук стискав у своїх обіймах стрункого дубка.

Як доведений до розпачу коханець, з тілом могутнім і змученим, бук, витягнувши, мов руки, дві величезні гілляки і зімкнувши їх, стискав стовбур сусіднього дубочка. А той, наче погордливо виринаючись із його обіймів, підносив до неба, високо над вершиною напасника, свій стрункий, гладенький та тонкий стан. Але, незважаючи на цю втечу в простір, усупереч цій гордовитій втечі глибоко ображеної істоти, на корі дуба видніли два глибокі, давно зарубцьовані шрами, врізані непереможно могутніми вітами бука, навіки з'єднані тими загосненими ранами вони росли разом, змішуючи свої соки, і в жилах подоланого дерева текла, здіймаючись аж до самого верховіття, кров дерева-переможця.

Маріоль сів і довго дивився на них. У його хворій душі ці двоє нерухомих борців, що розказували перехожим вічну повість його кохання, ставали прекрасним і страшним символом.

Потім він пішов далі, ще смутніший, і брів помалу, опутивши очі, коли раптом побачив прикриту травой,

змочену давнім дощем, брудну, стару телеграму. Хтось викинув чи згубив її. Він спинився. Яку радість чи яку прикрість приніс якомусь серцю цей синій папірець, що валявся у нього під ногами?

Він не міг утриматися, підняв його і з цікавістю й огидою розгорнув аркушик. Ще можна було ськ-так прочитати: «Приходьте... мене... четвертій годині». Імена роз'їла вогисть.

Жорстокі й чудові спогади обступили його, спогади про всі ті телеграми, які вона посилала, щоб призначити час побачення або сповістити, що вона не прийде. Ніщо ніколи не зворушувало його дужче, не викликало в нього такої несамовитої дрожі, не змушувало так раптово стискатися і знов трепетати його бідне серце, як ці вісниці, що кидають у захват або в розпач. Він став, скам'янівши від жалю, від думки, що вже ніколи не розгорне такої телеграми.

Знову він питав себе, що сталося з нею відтоді, як він її покинув? Чи вона страждала, чи жалкувала за другим, якого відштовхнула її байдужість, чи примирилася з цією розлукою, і тільки її самолюбство було ображене?

І бажання знати це зробилося таким непереможним, так охопило його, немов розпеченими кліщами, що в нього з'явилася смілива й чудна, ще не виразна думка. Він повернув до Фонтенбло. Прийшовши туди, він зайшов на телеграф з душею, сповненою вагання і трепетної тривоги. Але ніби якась сила штовхала його, непереможна сила, що йшла від самого серця.

Тремтячою рукою узяв зі столу телеграфний бланк і слідом за ім'ям і адресою пані де Бюрі написав:

«Мені так хотілося б знати, що ви думаєте про мене! Я не можу нічого забути.

Андре Маріоль. Монтінї»

Потім він вийшов, найняв візника й повернувся до Монтінї, збентежений і схвилюваний своїм учинком і вже жалкуючи про нього.

Він вирахував, що коли вона зробить йому ласку й відповість, то він одержить її листа за два дні, але цілий наступний день він уже не виходив з дому, боячись і сподіваючись одержати телеграму.

Близько третьої години пополудні, коли він лежав у гамаку на терасі, Елізабет сказала йому, що якась пані хоче його бачити.

Він так схвилювався, що аж дух захопило, і коли підхо-

див до будинку, то ноги йому підломлювалися і серце тріпотіло. Не сподівався, однак, що то вона.

Він відчинив двері до вітальні, і пані де Бюрн, що сиділа на канапці, підвелася і, всміхаючись трохи стриманим усміхом, з легким примусом на обличчі та в манерах, подала йому руку, кажучи:

— Я приїхала дізнатися, як ви живете, бо телеграф не досить докладно виконав це завдання.

Він так зблід, що в її очах блиснула радість, і був такий схвилюваний, що не міг говорити і тільки тулив до уст подану йому руку.

— Боже! Які ж ви добрі! — мовив він нарешті.

— Ні, просто я не забуваю друзів і турбуюся за них.

Вона дивилася йому просто в вічі тим запитливим глибоким поглядом, який зразу схоплює усе, проникає в думки аж до дна й розкриває будь-які хитрощі. Вона, очевидно, була задоволена, бо усміх освітив її обличчя.

— У вашому будиночку дуже гарно. Ви в ньому щасливі?

— Ні, пані.

— Невже? В такій гарній місцині, в цьому чудовому лісі, на цій чарівній річці? Але ж ви, певне, тішитесь тут цілковитим спокоєм і щастям?

— Ні, пані.

— Але чому ж?

— Бо й тут не можу забути.

— А вам конче треба щось забути, щоб стати щасливим?

— Так, пані.

— Можна довідатися, що саме?

— Ви й самі знаєте.

— Значить?

— Значить, я дуже нещасливий.

Вона сказала з самовдоволенням співчуттям:

— Я так і подумала, одержавши вашу телеграму, і тому приїхала, поклавши собі одразу вернутися назад, якщо помилилася.

Трохи помовчавши, вона додала:

— Коли я вже не їду негайно, то можна оглянути ваші володіння? Ота невеличка липова алея здається мені чудовою. Там буде приємніше, ніж тут, у вітальні.

Вони вийшли. На ній була рожево-бузкова сукня, зразу так гармонійно злилася з зеленню дерев та блакиттю неба, що пані де Бюрн здалася Маріюлеві надзвичайною, неначе

видиво несподіваної й нової краси та привабливості. Її високий, тонкий стан, її обличчя, таке делікатне й свіже, легке пасмо золотавого волосся, що вибилося з-під великого, теж рожево-бузкового капелюшка, облямованого довгим страусовим пером, її тонкі руки, що тримали закриту парасольку, і її гордовита, велична хода — все це вносило в цей сільський садок якесь неприродне, несподіване, чуже, чудне й солодке враження, ніби від персонажа з казки, з мрії, з гравюри, з картини Ватто, персонажа, створеного уявою поета чи живописця, котрий надумався прийти на село, щоб уразити своєю красою.

Дивлячись на неї з глибоким трепетом, сповнений колишньої жаги, Маріоль згадав тих двох жінок, яких він бачив на вулиці в Монтінії.

Вона спитала його:

— Хто та дівчина, що відчинила мені двері?

— Служниця.

— Вона не схожа... на покоївку.

— Так. Вона справді дуже мила.

— Де ви знайшли таку?

— Зовсім недалеко, в готелі для художників, де клієнти загрожували її цноті.

— А ви зберегли ту цноту?

Він почервонів і відповів:

— А я зберіг.

— Може, собі на користь?

— Звичайно, собі на користь, я волію бачити коло себе гарне обличчя, а не погане.

— Це все, що вона вам навіює?

— Мабуть, вона мені ще навіювала непереможну потребу знов побачити вас, бо кожна жінка, коли вона хоч на хвилиночку привертає мою увагу, змушує мене думати про вас.

— Дотепно сказано! А вона любить свого рятівника?

Він почервонів ще дужче. Швидко, як блискавка, у нього промайнула думка, що ревнощами добре впливати на жіноче серце, і він вирішив збрехати лише наполовину. Тому він одповів вагаючись:

— Я не знаю. Можливо. Вона дуже дбайлива й уважна до мене.

Ледь помітна досада змусила пані де Бюрі шепнути:

— А ви?

Він подивився на неї очима, що горіли коханням, і сказав:

— Ніщо не може одвернути мене від вас.

Це теж було дуже дотепно сказано, але вона вже нічого не помітила, такою безперечною правдою здалися його слова. Хіба ж може така жінка, як вона, сумніватися в ньому? Вона таки справді не мала сумніву і, цілком задоволена, більше вже не цікавилася Елізабет.

Вони сіли на пологняних стільцях, у затишку під липами, над річкою.

— Що ви подумали, коли я поїхав?

— Що ви дуже нещасливі.

— З моєї вини, чи з вашої?

— З нашої вини.

— А потім?

— А потім, почувавши, що ви схвилювані і збуджені, я зважила, що наймудріше буде дати вам передусім змогу заспокоїтися. І я почала чекати.

— Чого ж ви чекали?

— Вісточки від вас. Я її одержала, і ось я тут. А тепер ми поговоримо з вами як серйозні люди. Отже, ви все ще мене кохаєте? Я питаю вас про це не з кокетства... я питаю як друг.

— Я все ще вас кохаю.

— Чого ж ви хочете?

— Не знаю. Я у ваших руках.

— О, мені все дуже ясно, але я не висловлюю вам своїх думок, доки не знатиму ваших. Розкажіть мені про себе, про все, що робилось у вашому серці, у вашому розумі, відтоді як ви втекли.

— Я думав про вас, оце і все, що я робив!

— Так, але як думали? Що саме? До чого ж ви прийшли?

Він розказав їй про свій твердий намір вилікуватися від кохання од неї, про свою втечу, про блукання в цьому величезному лісі, де він знайшов її саму, про дні, сповнені невідстусних спогадів, про ночі, повні пекучих ревнощів. Він розказав цілком щиро про все, окрім кохання Елізабет, її імені він більше й не згадував.

Пані де Бюрі слухала, певна, що він бреше, переконана почуттям свого панування над ним ще більше, ніж щирістю його голосу, і раділа зі свого тріумфу, з того, що знов володіє ним, бо все-таки дуже любила його.

Потім він почав гірко нарікати на своє безпорадне становище, і, розхвилювавшись від розповіді про те, як намучився і про що так багато думав, у палкому нестримному

пориві, але без гніву й гіркоти, обурений і подоланий неминучістю, почав знов дорікати їй, що вона неспроможна кохати.

Він усе повторював:

— Дехто позбавлений дару подобатися, а ви позбавлені дару кохати.

Вона жваво перебила його, озброєна цілим рядом доказів і заперечень.

— Зате я володію даром постійності,— сказала вона.— Невже б ви були не такі нещасні, коли б я після того, як десять місяців вас обожнювала, тепер закохалася в іншого?

Він скрикнув:

— Невже жінка не може кохати тільки одного чоловіка?

Вона гаряче заперечила:

— Не можна кохати без кінця, можна тільки бути вірною. Невже ви думаєте, що несамовите почуття може тривати роками? Ні і ні! Ну, а ті жінки, що живуть самими пристрастями, буйними, тривалими чи короткими спалахами своїх забаганок, ті просто роблять зі свого життя романи. Герої змінюються, обставини й пригоди повні несподіванок і різноманітності, розв'язка завжди інша. Визнаю! Усе це для них дуже весело й цікаво, бо хвилювання зав'язки, розвитку і кінця щоразу наново переживаються. Але коли це скінчено — це скінчено назавжди... для нього... Розумієте?

— Так, у тому є правда. Але я не розумію, до чого ви це ведете?

— От до чого: нема такого кохання, що тривало б дуже довго, я кажу про пекуче, болісне кохання, от як те, що ви від нього ще страждаєте. Це у вас криза, яку я зробила болочою, дуже болочою, я це знаю, відчуваю, через... скупість мого кохання, через мою нездатність виливати свої почуття. Але ця криза минеться, вона не може бути вічною.

Вона замовкла. Він тужливо спитав:

— А тоді?

— А тоді, я гадаю, для жінки, розважливої й спокійної, як я, ви можете бути коханцем дуже приємним, бо у вас багато такту. А чоловіком ви були б, навпаки, неможливим. А втім, хороших чоловіків нема й не може бути.

Він спитав здивований, трохи ображений:

— Нащо ж тримати при собі коханця, котрого взагалі не любиш або перестала любити?

Вона підхопила жваво:

— Мій друже, я люблю по-своєму. Сухо, а все ж люблю.

Він мовив покірно:

— А головне, вам треба, щоб вас любили і виявляли це.

Вона відповіла:

— То правда. Я страшенно це люблю. Але й моє серце потребує таємного товариша. Марнославне бажання повертати до себе увагу світу не заважає мені бути відданою й вірною і гадати, що я зможу дати чоловікові щось особливе, не доступне нікому іншому: мою чесну відданість, щиру сердечну прихильність, цілковите й таємне довір'я душі, а навзамін дістати від нього, разом з усією ніжністю кохання, таке рідке й солодке почуття, що я не зовсім самотня. Це не кохання, як ви його розумієте, але ж і воно чогось варте!

Він нахилився до неї, тремтячи від зворушення, і прошепотів:

— Хочете, я буду цим чоловіком?

— Так, трохи згодом, коли вам полегшає. А поки що мусите інколи трохи постраждати через мене. Це мине. А що ви все одно мучитеся, то краще ж мучитися біля мене, ніж далеко від мене, правда ж?

Своїм усміхом вона ніби казала: «Вірте ж мені хоч трохи». І, бачачи, як він тремтить від кохання, відчула в усьому тілі якусь утіху, якесь задоволення, що від нього була щаслива, як щасливий буває яструб, кидаючись з висоти на заворожену здобич.

— Коли ви повернетесь? — спитала вона.

Він одповів:

— Та... хоч завтра.

— Хай буде завтра. Ви пообідаєте в мене?

— Так, пані.

— Ну, а тепер мені пора їхати, — сказала вона, глянувши на годинник, захований у ручку парасольки.

— О, чого ж так швидко?

— Бо я їду п'ятигодинним. Я чекаю увечері декількох осіб: княгиню фон Мальтен, Бернгауза, Ламарта, Масівалля, Мальтрі й одного нового — пана де Шерлена, мандрівника, котрий недавно повернувся з цікавої експедиції в Північну Камбоджу. Всі тільки про нього й говорять.

Серце в Маріоля стиснулося. Всі ті імена одно по одному завдали йому болю, немов його жалили оси. В них таїлася отрута.

— Тоді,— сказав він,— чи хочете вирушити зараз і проїхатися зі мною лісом?

— Залюбки. Але спершу дайте мені чашку чаю з грінками.

Коли треба було подати чай, Елізабет ніде не могли знайти.

— Вона кудись утекла,— сказала куховарка.

Пані де Бюрн не звернула на це уваги. Справді, чого їй тепер боятися тієї служниці?

Потім вони сіли в ландо, що стояло біля брами, і Маріоль сказав кучерові їхати дорогою трохи довшою, повз Вовчий яр.

Коли вони опинилися під високим зеленим шатром, у тихому затінку якого віяло прохолодою і чувся солов'їний спів, вона скрикнула, охоплена тим надзвичайним почуттям, яким всемогутня й таємнича світова краса з допомогою зору зворушує нашу плоть.

— Боже! Як тут добре! Як гарно, як чарівно, як це втихомирює!

Вона дихала на повні груди, радісна й зворушена, ніби грішниця біля причастя, вся пройнята знемогою й розчуженням. Вона поклала свою руку на руку Маріоля.

А він подумав: «Ага! Природа! Знов гора Сен-Мішель»,— бо у своїй уяві бачив поїзд, що їде до Парижа. Він провів її до станції.

Прощаючись, вона сказала:

— До завтра, о восьмій.

— До завтра, о восьмій, пані.

Вона поїхала, сяючи від радості, а він повернувся додому в ландо, задоволений і щасливий, але сповнений тривоги, бо ніщо не розв'язалося до кінця.

Але нащо змагатися? Він уже не мав сили. Вона вабила його незрозумілим непереборним чаром. Втеча від неї не визволила його, не розлучила з нею, а була тільки нестерпною мукою, в той час як, скоряючись їй, він матиме від неї все те, що вона обіцяла, бо вона не бреше.

Коні бігли лісом, і він подумав, що за все їхнє побачення їй навіть не спало на думку, ніщо їй не підказало хоч раз підставити йому уста для поцілунку. Вона була все така сама. Ніщо ніколи в ній не зміниться, і, мабуть, він усе життя так само мучитиметься через неї. Спогади про тяжкі години, вже пережиті, про години чекання в страшній певності, що йому ніколи не пощастить запалити її, знову стискали йому серце, викликаючи в ньому передчуття

і страх перед неминучою боротьбою і такою самою мукою в майбутньому. І все-таки він був ладен усе перетерпіти, аби тільки знову не втратити її, ладен був навіть скоритися вічному бажанню, що стало в його крові немов жорстким голодом, ніколи не вдовольнялося і палило його тіло.

Дикі напади божевілля, кілька разів пережиті ним, коли він повертався сам з Отейля, уже знов піднімалися в ньому, змушували його кидатися в ландо, що їхало під затінком великих дерев, аж раптом думка, що його чекає Елізабет, така свіжа, молода й гарна, з серцем, повним кохання, і поцілунками на вустах, розлилася в ньому солодкою відрадою. Зараз він обійме її і, заплющивши очі, дурячи самого себе, як дурять інших, еднаючи в нестямі обіймів ту, котру він любить, з тою, котра любить його, він володітиме ними обома. Так, навіть і зараз його тягло до неї тим вдячним потягом плоті й духу, що народжується від свідомості поділеного кохання і взаємної ніжності й завжди проймає тваринну природу людини. Хіба не буде для його болісного і палючого кохання ця обдурена ним дитина чистим джерелом, знайденим на вечірньому привалі, надією на свіжу воду, що підтримує бадьорість духу при переході пустелі?

Але коли він приїхав додому, виявилось, що Елізабет ще не вернулася; він злякався, стурбувався й спитав у другої служниці:

— Ви певні, що вона пішла з дому?

— Так, пане.

Тоді він теж вийшов, сподіваючись десь її зустріти.

Пройшовши кілька кроків, перш ніж повернути в ту вулицю, що йшла вздовж долини, він побачив перед собою стару церкву, широку й присадкувату, з низенькою дзвіницею, що сиділа на горбочку, над хатками сільця, як квочка над курчатами.

Якийсь здогад, якесь передчуття підштовхнуло Маріоля. Хіба ж хтось знає, які дивні думки можуть народитися в жіночому серці? Що вона подумала? Як зрозуміла? Де ж їй шукати притулку, як не тут, коли тінь правди промайнула перед її очима?

У храмі було дуже темно, бо вже вечоріло. Тільки одна пригасла лампадка біля дарохранильниці виявляла незримую присутність небесного утішителя. Маріоль швидко пройшов між лавами. Дійшовши до криласу, він побачив жінку, що стояла навколішках, затуливши обличчя рука-

ми. Він підійшов до неї, впізнав її й торкнув за плече. Вони були самі.

Вона здригнулася, озираючись. Вона плакала.

Він запитав:

— Що з тобою?

Вона прошепотіла:

— Я все зрозуміла. Ви тут тому, що вона завдала вам болю. Тепер вона приїхала по вас.

Він був зворушений тим горем, що його цього разу спричинив він сам, і сказав:

— Ти помиляєшся, дитино, я й справді повертаюся до Парижа, але й тебе забираю з собою.

Вона проказала, не вірячи:

— Неправда, неправда!

— Присягаюся тобі.

— Коли ж?

— Завтра.

Знов заридавши, вона простогнала: «Боже мій! Боже мій!»

Тоді він обняв її за плечі, допоміг їй підвестися, повів за собою, спустився схилом горба в густу вечірню темряву, а коли вони опинилися на березі річки, то посадив її на траві і сам сів коло неї. Він чув, як билося її серце й уривався подих, і, збентежений каяттям, пригортаючи її до себе, почав шепотіти їй на вухо такі лагідні слова, яких ще ніколи їй не говорив. Розчулившись од жалю й палаючи від бажання, він майже не брехав і майже не дурив її; і, сам дивуючись тому, що він каже і що чуває, він питав себе, як може він, ще збурений зустріччю з тою, чийм рабом буде повік, так хвилюватися і тремтіти від жаги, потішаючи її в цьому любовному горі?

Він обіцяв їй «дуже любити»,— він не сказав їй просто «любити»,— обіцяв найняти їй зовсім близько від себе гарне помешкання, обставлене добрими меблями і з покоївкою до її послуг.

Слухаючи його, вона заспокоювалася, потроху приходячи до тями, неспроможна повірити, щоб він став так її дурити, розуміючи з його голосу, що він говорить щиро. Переконана, нарешті, й захоплена думкою, що й вона буде пані, засліплена мрією дівчинки, яка народилася в бідності, мрією трактирної служниці, яка раптом зробилася приятелькою такого багатого й порядного чоловіка,— вона сп'яніла від бажання, вдячності й пихи, що змішувалися з її любов'ю до Андре.

Обнявши його за шию, вона шепотіла, вкриваючи його обличчя поцілунками:

— Я вас так люблю! Ви для мене все на світі!

Він відповів розчулено, і собі пестячи її:

— Люба, люба крихітко!

Вона вже майже забула про появу тієї незнайомки, що завдала їй такого горя. А все ж якийсь несвідомий сумнів ще ворухився в неї, і вона запитала його вкрадливо-ніжним голосом:

— А ви справді любитимете мене так, як тут?

Він упевнено відповів:

— Я любитиму тебе так само, як тут.

Сильна,
и до смерти

Частина перша

I

Світло падало у простору майстерню крізь відчинене в стелі вікно. Це був широкий чотирикутник блискучого, синявого сйива, ясний отвір у безкрайню далечінь блакиті, де прудко линули птахи.

Проникнувши у високу, сувору й задрапіровану кімнату, радісне небесне проміння блякло, ніжнішало, засинало на тканинах, зникало в порт'єрах, ледве освітлюючи темні кутки, де тільки позолочені рами виблискували вогнями. Тиша і сон, здавалося, оселились усередині, тиша, яка буває в майстерні художника, де він творить. У цих стінах витає думка, вона вирує, виснажується в шалених зусиллях, і коли ця думка заспокоюється, все виглядає стомленим і пригніченим. Все здається мертвим після цих криз життя, і все спочиває— меблі, завіси, великі не домальовані постаті знаменитих людей на полотнах. Так наче все помешкання переймається втомою господаря, страждає із ним, прилучившись до боротьби. Невиразний дурманний запах фарб, скипидару й тютюну наповнював кімнату, проймаючи крісла та килими, і ніщо не порушувало глибокої тиші, крім жвавих, коротких криків ластівок, що літали над відчиненим вікном, та протяжного, невиразного гомону Парижа, ледве чутного над дахами. Ніщо не порушувало спокою, тільки хмаринки синюватого диму одна по одній здіймались до стелі за кожним спалахом цигарки, що її поволі, не випускаючи з рота, курих Олів'є Бертен, лежачи на дивані.

Вступивши погляд у далечінь, він шукав сюжету для нової картини. Над чим він працюватиме? Цього він не знав. До того ж він був нерішучим, невпевненим у собі митцем, і його боязке натхнення безнастанно вагалось між розмаїтими виявами мистецтва. Багатий, уславлений, він на схилі життя, пізнавши всі почесті, лишився людиною, яка так і не знає твердо, що взяти собі за ідеал. Він був прихильником Римської школи, захисником її традицій, відтворював, як і більшість художників до нього, великі історичні події, а згодом, модернізуючи свої прагнення,

почав малювати живих людей, зберігши проте вірність класичним взірцям. Захоплений своєю справою, невтомний працівник і мрійник, закоханий у своє мистецтво, на якому чудово знався, Бертен досяг, завдяки своєму розуму, високого рівня виконання й великої майстерності, що була породжена почасти його шуканнями та спробами працювати в різних жанрах. Можливо також, що несподіване визнання світом його вишуканих, витончених, бездоганно гарних творів вплинуло на його вдачу, не дозволивши йому стати таким, яким він міг бути за інших обставин. З часу тріумфального дебюту бажання подобатись ніколи не полишало його, хоч він цього й не помічав, міняло потай його шляхи й знесилювало переконання. Це бажання подобатись, до речі, виявлялося в найрізноманітніших формах і дуже сприяло Бертеновій славі.

Його чарівні манери, всі його звички, турботи про свою зовнішність, давня репутація сильного та вправного чоловіка — фехтувальника й верхівця — все це ще більше ширило його славу. Після «Клеопатри» — першого полотна, що прославило його в свій час, — Париж раптом закохався в нього, визнав його та привітав, і він став одним із тих блискучих світських художників, яких можна зустріти на прогулянці в Лісі¹, про яких сперечаються салони і яких ще замолоду приймають до Інституту². Він увійшов у світ слави переможцем, якого визнала все місто.

Так, голублячи й пестячи, доля вела Бертена до наближення старості. Отож під впливом чудового дня, подих якого доносився з вулиці, він шукав поетичного сюжету. Трохи обважнілий від цигарки й сніданку, він мріяв, вступивши погляд у простір, креслячи в блакиті мінливі силуети: граціозних жінок на лісовій стежці або на тротуарах міста, закоханих на березі річки, — всі ті любовні фантазії, що тішили його думку. Образи вимальовувались на небі, неясні й рухливі в його барвистих видіннях, а ластівки, розтинаючи простір невпинним польотом, подібним до польоту стріл, немовби хотіли стерти, знівечити їх помахами крил.

Він нічого не знаходив. Усі образи нагадували щось

¹ Мається на увазі Булонський Ліс, розташований між Парижем і річкою Булонь.

² Інститут Франції, що об'єднує 5 академій: французьку, художньої літератури, моральних та політичних наук, природничих наук, мистецтва.

створене, всі жінки, які з'являлись, були дочками чи сестрами тих, кого вже породила його художня уява, і страх, невиразний, але ось уже цілий рік невідступний,— страх перед тим, що він вичерпався, замкнув коло своїх сюжетів, витратив своє натхнення,— ставав дедалі відчутнішим у цьому огляді, в неспроможності мріяти про нове й знаходити невідоме.

Бертен мляво підвівся, щоб подивитись, чи не знайдеться в його теках серед ескізів чогось такого, що збудить якусь ідею.

Пихкаючи димом, він почав гортати ескізи й малюнки, які ховав під замком у великій старовинній шафі; але це марне шукання незабаром набридло йому, і він з гнітючим почуттям кинув цигарку, засвистів модну вуличну пісеньку і, нахилившись, витяг з-під стільця важкі гантелі.

Відслонивши другою рукою завіску, що затуляла дзеркало, яким він контролював точність поз і перевіряв правильність зображення, Бертен став біля нього й почав жонглювати, не зводячи з себе погляду.

В майстернях він уславився своєю силою, а у вишуканому товаристві — своєю красою. Тепер літа гнітили його й обтяжували. Високий, кремезний, широкогрудий, він мав уже черевце, як старий борець, хоч і вправлявся щодня шпагою та їздив верхи. А обличчя було ще й досі гарне — тільки трохи змарніло. Сиве волосся, шорстке й коротке, оживляло його чорні очі під густими сивими бровами. Густі вуса, вуса старого солдата, були майже чорні, надаючи обличчю енергійного й гордовитого виразу.

Стоячи перед дзеркалом і тримаючи в міцних руках гантелі, він робив різні вправи і вдоволенням поглядом стежив за спокійним та могутнім напруженням м'язів.

Раптом у дзеркалі, де відбивалась уся майстерня, він побачив, як заворушилась порт'єра, і з-за неї виткнулася жіноча голівка.

Голос позад нього спитав:

— Ви тут?

— Тут,— відповів він і обернувся. Потім, кинувши гантелі на килим, підбіг до дверей, показуючи легкість своїх рухів.

Увійшла жінка в світлій сукні. Привітавшись, вона мовила:

— Ви займаєтесь спортом?

— Еге ж,— відказав він,— я пишався тут, як павич, а мене й спіймали на злочині.

Вона засміялась і пояснила:

— Вашого конс'єржа не було, та я знаю, що ви завжди в цей час самі, і зайшла без попередження.

Він дивився на неї.

— Сто чортів! Яка ви чарівна! Який шик!

— Атож, у мене нова сукня. Чи гарна?

— Чарівна, просто чарівна. Зараз таки добре розуміються на тонкощах туалету.

Він ходив круг неї, гладив матерію, змінював кінчиками пальців стрій зборів, бо знався на одязі, як кравець, адже протягом усього свого життя він віддавав свою думку митця й фізичну силу, щоб відтворювати тонкими пензлями мінливі й вишукані моди, щоб виявити жіночу грацію, замкнену й полонену в панцирі оксамиту та шовку чи під оснігом мережив.

— Дуже вдало,— сказав він нарешті.— Надзвичайно вам личить.

Вона приймала захоплення, радіючи, що гарна і подобається йому.

Не молода вже, але ще вродлива, не дуже висока, трохи розповніла, але свіжа, у сляві всього того, що надає принади сорокарічній жінці, вона нагадувала одну з тих троянд, що довгий час цвітуть, аж поки, перецвівши, осипають свої пелюстки за одну годину.

Ця жінка зберегла під білявим волоссям жваву й юну красу парижанок, що, не старіючись, носять у собі дивну силу життя, невичерпний запас опору, що двадцять років лишаються незмінні, непорушні, переможні, передусім дбають за своє тіло та пильнують здоров'я.

Вона підняла вуаль і шепнула:

— То що ж, мене не поцілують?

— Я кутив,— сказав Бертен.

— Фе! — скривилась вона.

Потім, простягаючи губи, мовила:

— Тим гірше.

Їхні уста зустрілись.

Він взяв у неї парасольку і звичним рухом скинув із неї жакет, швидко і впевнено. Вона сіла на диван, і він з цікавістю спитав:

— А як відчуває себе ваш чоловік?

— Дуже добре. Він, певно, промовляє зараз у палаті.

— О! Про що ж саме?

— Мабуть, про буряки та свиріпову олію, як завжди.

Чоловік її, граф де Гійруа, депутат від департаменту Ер, обрав собі за фах сільське господарство.

Побачивши в кутку ескіз, їй невідомий, гостя підійшла до нього.

— Це що таке?

— Пастель, яку я почав, портрет княгині де Понтев.

— Знаєте,— сказала вона поважно,— коли ви знову будете малювати жіночі портрети, я закрию вашу майстерню. Бо надто добре знаю, чим така робота кінчається.

— О,— зауважив він,— двічі портрета Анї не малюють.

— Сподіваюсь.

Вона розглянула почату пастель, як жінка, що розуміється на мистецтві. Відступила, підійшла, прикрила очі рукою, вибрала місце, звідки ескіз видно було в найкращому освітленні, і схвально сказала:

— Дуже добре. Вам удаються пастелі.

Втішений її словами, він пробурмотів:

— Ви гадаєте?

— Так, це особливе мистецтво, для нього треба мати тонкий смак. Воно не для малярів.

Уже дванадцять років вона виховувала в ньому нахил до вишуканого мистецтва, долала його потяг до простої дійсності, і з міркувань світської елегантності непомітно штовхала його до ідеалу трохи манірної та штучної краси.

— Яка ж вона із себе, ця княгиня? — спитала вона.

Він мусив розповісти, переходячи від туалету до зауважень про розум, безліч усіляких подробиць, тих дрібних деталей, у яких кохається ревнива й тонка жіноча цікавість.

І раптом питання:

— А не кокетує вона з вами?

Він засміявся і побожився, що ні.

Тоді вона пильно на нього глянула, поклавши йому руки на плечі. Від пристрасті, вкладеної у це питання, її круглі зіниці тремтіли в блакитній оболонці, покрапленій дрібненькими чорними цяточками, ніби бризками чорнила.

— Справді, вона не кокетує? — повторила вона пошепки.

— Та справді ж!

— А втім, я й не турбуюсь,— докинула вона.— Тепер ви тільки мене любитимете. З іншими — покінчено. Запізно, бідолашний мій друже.

Його пройняло те легеньке болісне тремтіння, що турбує

серце зрілих чоловіків, коли їм нагадують про літа, і він пробурмотів:

— Сьогодні, завтра, як і вчора, в житті моєму не було й не буде нікого, крім вас, Ані.

Вона взяла його за руки і, вернувшись до дивана, посадила поруч з собою.

— Про що ви думали?

— Шукаю сюжет до картини.

— Що саме?

— Не знаю, бо ж шукаю.

— А що ви цими днями робили?

Він мусив розказати їй про всі візити, що мав, про обіди й вечірки, розмови й плітки. А втім, обох їх цікавила ця нікчемна дріб'язковість світського існування. Суперництво, відомі чи тільки підозрювані зв'язки, готові, безліч разів переказані й чувані міркування про тих самих осіб, ті самі події й ті самі думки захоплювали й топили їхній розум у каламутній і неспокійній річці, що зветься паризьким життям. Знаючи всіх і скрізь буваючи, Бертен, як художник, що перед ним усі двері відчинені, вона, як елегантна дружина консервативного депутата, — були натреновані в цьому спорті витонченого французького базікання, банального, ласкаво злостивого, марно дотепного, вульгарно вишуканого, що надає виняткової і вельми заздрісної репутації тим, чий язик нагострився в цьому порожньому лихомовстві.

— Коли ви прийдете обідати? — спитала вона зненацька.

— Коли хочете. Призначте день.

— У п'ятницю. В мене будуть герцогиня де Мортмен, Корбелі та Мюзадье; святкуватимемо повернення моєї дівчинки, що сьогодні ввечері приїздить. Але мовчіть про це. Це секрет.

— О, звичайно, я прийду! Дуже радий буду побачити Аннету. Вже три роки, як я її не бачив.

— Правда! Три роки!

Аннета жила спочатку в Парижі, з батьками, але потім її пристрасно полюбила бабуся, пані Параден, що постійно жила в маєтку свого зятя, у замку Ронсьєр, в Ері, — полюбила так, як може любити востаннє стара, майже сліпа жінка.

Бабуся за кожним разом довше й довше залишала дівчинку в себе, а що Гійруа майже половину свого життя перебували в цьому маєтку, куди їх раз у раз кликали

господарчі справи чи вибори, то врешті вони почали лише час од часу привозити дочку до Парижа, та й сама вона більше вподобала вільне й рухливе сільське життя, ніж замкнуте життя в місті.

Останні три роки вона не приїздила жодного разу, бо графиня воліла тримати її віддалік, щоб не збуджувати у неї нових звичок до того дня, коли Аннета мала вступити у світ. Пані де Гійруа послала до неї двох освічених вихователек і частіше стала навідувати матір та дочку. До того ж дівчина не могла надовго покинути замок — стара бабуся хворіла й чимдалі підупадала на силі.

Колись Олів'є Бертен щороку їздив до Ронсьєра на півтора-два місяці, але вже три роки ревматизм гнав його на води в далекі міста, а там у ньому пробуджувалася така любов до Парижа, що, повернувшись, він уже не виїздив із нього.

Аннета мала приїхати тільки восени, але в батька раптом виник план одружити її, і він викликав дочку, щоб познайомити з призначеним їй нареченим, маркізом де Фарандаль. Проте цей план тримали в секреті, і пані де Гійруа втаємничила у нього тільки Олів'є Бертена.

Тому він спитав:

— Виходить, чоловік ваш не змінив свого рішення?

— Ні, і, як на мене, вибір його вельми вдалий.

Потім вони заговорили про інше.

Графиня вернулась до мистецтва й умовляла Бертена намалювати Христа. Він відмовлявся, доводячи, що картин таких уже досить на світі, але вона стояла на своєму, уперто й нетерпляче наполягаючи:

— О, коли б я вміла малювати, то показала б вам свій задум; це було б щось нове й сміливе. Його знімають з хреста, і той, що руки йому від цяхів одірвав, не вдержав тіла. Воно падає просто на юрбу, яка звела руки, щоб схопити його й підтримати. Розумієте?

Так, він розумів, навіть знаходив цей задум оригінальним, але зраджувати своїх нових прагнень не хотів; і, помітивши, що подруга його лежить на дивані, звисивши ніжку в елегантному черевичку та прозорій панчосі, крізь яку було видно тіло, він вигукнув:

— Ось що треба малювати! Ось де життя: жіноча ніжка, що визирає з-під сукні! В неї все можна вкласти — істину, бажання й поезію. Хіба ж є щось гарніше, щось привабливіше за жіночу ніжку? До того ж, яка таїна: вона схована, її не бачиш, але відчуваєш під тканиною!

Сівши по-турецькому долі, він зняв черевичка, і ніжка, звільнившись від шкіряного футляра, заворушилась, мов жваве звірятко, сама дивуючись з своєї волі.

— Як це тонко, як це вишукано і разом з тим виразно! — повторював Бертен. — Виразніше за руку. Покажіть свою руку, Ані!

На ній були довгі, аж по лікті, рукавички. Знімаючи одну, вона взяла її вгорі за край і хутко спустила, вивернувши, мов зміїну шкіру. З'явилася біла, повна, округла рука, так швидко оголена, що вмить збуджувала думку про прекрасну, сміливу наготу.

Графиня простягла руку, зігнувши кисть. Персні блищали на її білих пальцях, а рожеві довгі нігті здавалися пазурами, що їх випустила в любовній нестямі ця чарівна жіноча лапка.

Олів'є Бертен ніжно тримав її в своїй руці, милуючись. Він грався пальчиками, мов живими цяцьками, і казав:

— Яка це втішна річ! Яка втішна! Яка ця маленька, мила частина тіла, розумна та спритна! Все, що хочеш, вона робить — книжки, мережива, будинки, піраміди, локомотиви, тістечка, а часом — дарує пестощі, і це найкраща її робота.

Він знімав один по одному персні, а коли упала й золота тоненька обручка, прошепотів, усміхаючись:

— Закон. Вшануймо.

— Дурник! — трохи ображено сказала вона.

Олів'є завжди був охочий поглузувати — та французька риса, яка надає видимій іронії найсерйознішим почуттям, — і часто мимоволі смутив графиню, не в змозі збагнути тонких жіночих особливостей і відрізнити межі священних, як він казав, ділянок. Найдужче вона гнівалась, коли він трохи хвалькувато й фамільярно говорив про їхній тривалий зв'язок, називаючи його найкращим взірцем кохання дев'ятнадцятого століття.

Помовчавши, вона спитала:

— Поведете мене й Аннету на вернісаж?

— Звичайно.

Далі вона спитала про найкращі картини на майбутній виставці, що мала відкритись через два тижні.

Але зненацька, може згадавши, що їй треба кудись піти, вона мовила:

— Ну, давайте черевика. Я йду.

Він замріяно грався легеньким взуттям, крутячи його в руках.

Нахилившись, він поцілував ніжку, що, здавалось, плив-ла між сукнею та килимом і вже не ворушилась, прохоло-нувши трохи на повітрі, потім узув її; пані де Гійруа, підвівшись, підійшла до столу, де біля каламаря, в якому, як це буває майже у всіх художників, висохло чорнило, купою лежали папери, розкриті листи, давні й нові. Вона з цікавістю дивилася на папери, брала їх у руки, піднімала, аби побачити, що є під сподом.

Бертен сказав, підійшовши до неї:

— Ви порушуєте мій безлад.

Не відповідаючи, вона спитала:

— А хто це хоче купити ваших «Купальниць»?

— Американець якийсь, не знаю його.

— А ви домовились щодо «Вуличної співачки»?

— Так. Десять тисяч.

— Добре зробили. Картина мила, але не рідкісна. Прощавайте, любий.

Вона підставила йому щоку, і він доторкнувся до неї спокійним поцілунком; потім вона зникла за порт'єрою, півголосно сказавши:

— В п'ятницю, о восьмій. Не проводьте мене, я не хочу. Ви ж знаєте це. Прощавайте.

Коли вона пішла, Бертен закурив цигарку, далі почав неквапом ходити по майстерні. Перед ним постало все минуле їхнього кохання. Він пригадував давно забуті под-робиці, шукав їх і поєднував, захопившись цими спога-дами.

Було це тоді, коли він тільки-но сховався зіркою на мис-тецькому обрії Парижа, коли художники привернули до себе всю ласку публіки і заселяли цілий квартал чудових будинків, зароблених кількома мазками пензля.

Бертен, вернувшись у 1864 році з Рима, кілька літ прожив без визнання та слави; але після того, як у 1868 році він виставив свою «Клеопатру», критика й пуб-ліка за кілька днів піднесли його до небес.

В 1872 році, по війні, по тому, як смерть Анрі Реньо стала для всіх його товаришів немовби п'єдесталом для слави, Бертена за сміливий сюжет «Іокасти» зарахували до відчайдушів-новаторів, дарма що картина, намальована до міри оригінально, задовольнила навіть академіків. В 1873 році перша медаль за «Алжирську єврейку», яку він намалював, вернувшись із подорожі по Африці, висуну-ла його в перші ряди, а після портрета княгині де Салія в 1874 році вищий світ визнав його першим портретистом

своїї доби. Відтоді він став улюбленим художником парижан та парижанок, найвправнішим і найпроникливішим тлумачем їхньої краси, манер та натури. Через кілька місяців усі світські красуні Парижа почали запобігати його ласки, палко бажаючи, щоб він портретував їх. Однак його доводилося довго вмовляти, і брав він дуже дорого.

Тож, ставши модним і буваючи в світі, Бертен побачив якось у герцогині де Мортмен молоду жінку в глибокій жалобі, вона прощалась, коли він входив, і ця зустріч на порозі заворожила його, як чудове видиво, сповнене елегантності й краси.

Спитавши її ім'я, він дізнався, що звати її графиня де Гійруа, що вона — дружина здрібнілого нормандського дворянина, агронома й депутата, носить жалобу по батькові свого чоловіка, що вона розумна, і всі її люблять та шанують.

Все ще схвилюваний цією зустріччю, що зачарувала його як художника, Бертен тут же сказав:

— От із кого я залюбки написав би портрет!

Другого ж дня його слова було передано молодій жінці, і того ж вечора він одержав записку на блакитному, трохи напахченому папері, писану рівними й тонкими літерами, що піднімались трохи вгору у правий бік:

«Пане.

Герцогиня де Мортмен, виходячи від мене, сказала, що ви висловили бажання зробити з мого бідного обличчя один із своїх шедеврів. Я охоче віддала б його до ваших послуг, якби була певна, що ви не кинули слів на вітер і вбачаєте в мені щось, що могли б відтворити й ідеалізувати.

Прийміть, пане, вияв моєї найщирішої пошани.

Анна де Гійруа»

Відповідаючи, Бертен запитав, коли можна відрекомендуватися графині. Його запросили на сніданок наступного понеділка.

Графиня жила на другому поверсі великого й пишного сучасного будинку на бульварі Мальзерб. Через простору вітальню, оббиту блакитним шовком у білих з позолотою багетах, художника провели в кімнату, подібну до будуара, обвішану гобеленами минулого століття з ясними і грайливими, ніжного відтінку шпалерами в стилі Ватто, і з граціозними малюнками, що їх, здавалось, задумали й виконували майстри, замріявшись про кохання.

Не встиг він сісти, як увійшла графиня. Ішла вона так легко, що Бертен не почув її кроків у сусідній кімнаті,

і здивувався, побачивши її. Вона по-дружньому подала йому руку.

— Тож виходить, ви таки хочете портретувати мене,— сказала вона.

— Це буде щастям для мене, пані.

Чорна вузька сукня робила її дуже тонкою, надавала їй зовсім молодого, а проте поважного вигляду, який не відповідав осяяному білявим волоссям усміхненому обличчю.

Увійшов граф, ведучи за руку шестилітню дівчинку.

Пані де Гійруа познайомила:

— Мій чоловік.

Граф де Гійруа був низенький на зріст, без вусів, з запалими щоками, що чорніли при шкірі прорістю голеної бороди.

Він нагадував священика або актора довгим, закинутим назад волоссям, ввічливими манерами й двома округлими великими зморшками коло рота, що спускались від щік до підборіддя і немов утворилися від звички прилюдно говорити.

Граф подякував Бертенові пишними фразами, що виявляли промовця. Він давно вже хотів мати портрет своєї дружини, і, певна річ, обрав би пана Олів'є Бертена, коли б не боявся відмови, бо знає, як йому допікають проханнями.

Зрештою, вони з великою обопільною гречністю погодились, що пан де Гійруа завтра приведе дружину в майстерню. Проте він спитав, чи не краще було б перечекати, зважаючи на її глибоку жалобу, але художник заявив, що хоче відтворити перше своє враження та чарівний контраст її мінливого, витонченого обличчя в сляві золотистого волосся з суворим чорним убранням.

Другого дня графиня прийшла з чоловіком, а потім приходила з дочкою, садовлячи її коло столу, заваленого книжками з кольоровими малюнками.

Олів'є Бертен, як звичайно, був дуже стриманий. Світські жінки трохи бентежили його, бо він їх зовсім не знав. А проте уявляв їх собі розпусними й дурними, лицемірними й небезпечними, нікчемними й бундючними. З менш знатними жінками він мав минулі зв'язки — вони легко піддавалися цьому дотепному, стрункому атлетові з енергійним, смагливим обличчям, якого знав увесь Париж. Ім Бертен навіть віддавав перевагу, і йому подобалося їхнє вільне поводження й вільна мова, — адже він звик до легко-важких, жартівливих і веселих звичаїв майстерень, де

бував найчастіше. Відвідував він і світські салони — задля слави, а не задля душі, любив їх ради пихи, діставав там замовлення, пишався перед прекрасними дамами й слухав їхні компліменти, але уникав залицяння. Не дозволяючи собі з ними ні сміливих жартів, ні ризикованих слів, він вважав цих дам за погордливих і мав репутацію статечно-го, пристойного добродія. Раз у раз, коли котрась приходила до нього позувати, хоч вона й старалась йому сподобатись, він почував ту суспільну нерівність, що не дозволяє плутати художників із світськими людьми, дарма що вони часто зустрічаються. В смішках та в захопленні, завжди трохи нещирих у жінок, він бачив підсвідому стриманість істоти, що вважає себе вищою за походженням. Це збуджувало в нього гонор, додавало підкресленої шаною, — а по суті, майже чванливості — поведженню, і разом з прихованою пихою вискочня, який домігся рівності з князями та княгинями, все це викликало в нього гордощі людини, що завдяки своєму розумові посіла те становище, яке іншим дає народження. Про нього говорили з відтінком подиву: «Він напрочуд добре вихований». Цей подив його тішив, але водночас і ображав, бо показував на належні межі.

Навмисна й церемонна поважність художника трохи хвилювала пані де Гійруа, і вона не знаходила спільної мови з цим холодним, але відомим і розумним чоловіком.

Влаштувавши доньку, вона сідала в крісло біля початого ескізу й силкувалась, за вказівками художника, надати бажаного виразу своєму обличчю.

Під час четвертого сеансу Бертен зненацька покинув малювати й спитав:

— Що вас найбільше тішить у житті?

Вона зніяковіла.

— Та я не знаю! А чому ви питаєте?

— Мені потрібна радість у ваших очах, а я її ще не бачив.

— Ну, то спробуйте втягнути мене в розмову, я дуже люблю поговорити.

— Ви веселі?

— Дуже.

— Погомонімо, пані!

Він сказав «погомонімо, пані» дуже поважно; потім, знову беручись до малювання, вів із нею розмову, шукаючи спільних тем. Вони обмінялись кількома зауваженнями про людей, яких обоє знали, потім заговорили про самих

себе, а це завжди найприємніша й найпривабливіша розмова.

Зустрівшись другого дня, вони відчули себе вільніше, і Бертен, бачачи, що він подобається і цікавить її, почав розповідати подробиці свого життя, мішаючи спогади з вигадкою, що було властиве його розумові.

Звикнувши до вишуканих дотепів салонних літераторів, графиня трохи здивувалася з його запалу, відвертих та іронічних присудів і зразу ж перейняла цей тон з милою і тонкою невимушеністю.

За тиждень вона перемогла й зачарувала його своїм веселим настроєм, щирістю та простотою. Він цілком забув свої упередження щодо світських жінок і охоче заявив би тепер, що тільки вони здатні чарувати та вабити. Стоячи коло полотна і малюючи, то наближаючись, то відходячи, мов у боротьбі, він виявив свої сердечні думки, ніби давно знав цю вродливу, біляву, вбрану в чорне жінку, створену начебто із сонця й жалоби, жінку, що сиділа проти нього, сміялась, слухаючи його, і відповідала так весело, так захоплено, що раз у раз міняла позу.

Він то відходив від неї, примруживши око й відхилившись, щоб охопити в усій сукупності риси своєї моделі, то підступався зовсім близько, щоб помітити найменші відтінки її обличчя, найдрібніші вирази його, та схопити й передати все те, що таїть жіноче обличчя за видимою зовнішністю,— те випромінення ідеальної краси, відблиск чогось незнаного, ті інтимні, небезпечні, властиві кожній жінці чари, які збуджують безтямне кохання чоловіка,— певного, саме цього, а не іншого.

Якось до полотна підійшла дівчинка, стала біля нього з дитячою поважністю й спитала:

— Скажи, це мама?

Бертен узяв її на руки й поцілував, задоволений цією наївною похвалою подібності свого твору до оригіналу.

Іншим разом, коли дівчинка, здавалось, сиділа дуже спокійно, вона раптом тихо й сумно промовила:

— Мамо, мені нудно.

І художника так зворушила ця перша скарга, що він другого ж дня наказав принести в майстерню цілу крамницю цяцьок.

Мала Аннета, здивована, задоволена, і, як завжди, замислена, старанно їх порозкладала, щоб брати, яку треба, відповідно до свого бажання. Після цього подарунку вона полюбила художника, як люблять діти, інстинктивним і

пестливим почуттям, що робить їх такими милими й чарівними.

Пані де Гійруа уподобала сеанси. Цієї зими у неї було багато вільного часу, в зв'язку із жалобою вона не була в світі й на святах, і тепер у цій майстерні зосередився весь інтерес її життя.

Графиня була дочкою дуже багатого й гостинного паризького комерсанта, який давно вже помер, а що її завжди хвора мати майже півроку проводила в ліжку, то зовсім іще молода дівчина стала вправною господинею дому, зміла приймати гостей, усміхатись, вести бесіду, тямала в людях і розуміла, що кожному треба сказати,— одне слово, швидко пристосувалась до життя, зробилася передбачливою й спритною. Коли її познайомили з графом де Гійруа, як із нареченим, вона відразу уявила собі переваги цього шлюбу і дала згоду без жодного примусу, як розважлива дівчина, котра дуже добре розуміє, що всього мати не можна й треба врівноважувати добре й лихе в кожному становищі.

Потрапивши в світ, вона привернула до себе увагу всіх завдяки своїй красі та розумові, за нею впадало багато чоловіків, але вона ні разу не втратила спокою свого розважливого, як і розум, серця.

Вона була кокетлива, однак її відверте і обережне кокетування ніколи не заходило далеко. Їй подобались компліменти, вона любила збуджувати бажання, аби можна було вдавати, що не помічаєш цього, і коли цілий вечір десь у салоні їй курили фіміам, то спала вона добре — як жінка, що виконала своє завдання на землі. Таке життя, що тривало вже сім років, не стомлюючи її, не здавалося їй одноманітним, бо в цій невпинній світській суєті вона почувалась як риба у воді; проте часом їй хотілося чогось іншого. Чоловіки її оточення — політики, фінансисти чи безчинні завсідники клубів,— трохи розважали її, як актори, і вона ставилась до них не вельми серйозно, хоч і шанувала їхню діяльність, посади та титули.

Бертен сподобався їй передусім тим, що був зовсім на них не схожий. Їй було весело в цій майстерні, вона жартувала, сміялась, сипала дотепи й була вдячна йому за ту втіху, що давали їй ці сеанси. Подобався він їй ще й тому, що був вродливий, дужий та уславлений; хоч би що там казали, жодна жінка не може лишитися байдужою до слави й тілесної краси. Потішена увагою такого митця і готова з свого боку цінувати його високо, вона відкрила

в ньому спритну, витончену кмітливість, багату уяву, справжні чари розуму та барвисту мову, що, здавалось, надавала блисківі всьому, що він говорив.

Між ними швидко виникла приязнь, і до потиску рук, коли вона віталася, здавалось, долучалося щось чимдалі сердечніше.

Тоді без всякого розрахунку, без навмисного наміру, вона відчула в собі природне бажання звабити його й піддалася цьому бажанню. Вона нічого не передбачала й не планувала, вона тільки кокетувала з ним — хіба що більш тонко, ніж звичайно; так інстинктивно поводить себе жінка з чоловіком, який подобається їй дужче за інших, — і вона вкладала у всі свої слова, усмішки та погляди ту знадливу спокусу, що її ширить круг себе жінка, в якій збудилася потреба бути коханою.

Вона говорила йому улесливі слова, що означали: «Я вважаю вас дуже гарним, пане», — примушувала його довго говорити, щоб, слухаючи дуже уважно, показати, як їй цікаво. Він кидав малювати, сідав біля неї і в тому сильному збудженні думки, в якому виявлялось п'янке бажання подобатись, вдавався то в поезію, то в жарти, то у філософію.

Вона раділа, коли він був веселий; коли ж він замислювався, то старалася вгадати його думки, хоч не завжди успішно; та коли й думала про щось інше, то вдавала, ніби слухає його й добре все розуміє, і раділа з його відвертості, — а він запалювався, бачачи її увагу, зворушений, що знайшов глибоку душу, щирі й слухняні, куди думки його падали, мов зерна.

Робота посувалася швидко; портрет заповідався прекрасний, бо художник досяг стану збудження, потрібного, щоб виявити всі якості моделі й відтворити їх із тим палким переконанням, що й становить натхнення справжнього митця.

Нахилившись до неї, він пильно стежив за грою її обличчя, виразом і блиском очей, за відтінками шкіри, всіх барв тіла, за кожною таємницею її зовнішності; він убирав її в себе — так, як губка набрякає водою; і коли він переносив на полотно це сяйво звабної чарівності, яке всотував його погляд і яке переливалось, мов хвиля, з його думки до пензля, то просто-таки п'янів і впадав у солодку нестяму від жіночої принадності.

Графиня почувала, що він у неї закохується, тішилась

цією грою, цією все більш безперечною перемогою, і сама нею захоплювалась.

Щось невідоме ввійшло в її життя, збуджувало в ній таємничу радість. Коли при ній говорили про Бертена, серце її билось швидше, її охоплювало бажання сказати (те бажання, що ніколи не доходить до уст): «Він закохався у мене». Їй приємно було, коли хвалили його хист, а, може, ще приємніше, коли визнавали його красу. Думаючи про нього на самоті, вона справді уявляла, що знайшла собі щирого друга, який завжди буде задовольнятися тільки приязним потиском руки.

Часто серед сеансу він зненацька клав палітру, брав маленьку Аннет на руки і, поглядаючи на матір, ніжно цілував дівчинку в очі та волосся, мовби говорячи: «Це вас я так цілую, а не дитину».

До речі, іноді пані де Гійруа приходила й сама, без доньки. В такі дні робота зовсім не ладилась, і час збігав у розмовах.

Якось пані де Гійруа спізнилась. Було холодно. Кінчався лютий. Бертен повернувся додому раніше, як це він робив тепер щоразу, коли мала прийти вона, бо завжди надіявся, що вона прийде раніше. Чекаючи її, він ходив туди і сюди по кімнаті й кутив, і сам дивувався, що оце вже всоте за останній тиждень ставить собі одне і те ж запитання: «Чи не закохався я?» Однак він не міг вирішити цього, бо ще по-справжньому ніколи не був закоханий. У нього були сильні, навіть тривалі захоплення, але він ніколи не вважав їх коханням. І те, що він почував тепер, його дивувало.

Чи кохав він її? Бажання володіти нею ледве ворухлось в ньому і він навіть не думав, що це можливо. Раніше, коли жінка йому подобалась, жага охоплювала його враз, і він уже простягав до неї руки, немовби для того, щоб зірвати плід,— але ні її відсутність, ні її присутність ніколи глибоко не хвилювали його таємних дум.

А пристрасть до цієї жінки, ледве торкнувшись його, немов причаїлась, сховалася за іншим, більш сильним почуттям, ще невиразним, яке лише пробуджувалося. Раніше Олів'є гадав, що кохання починається мріями, поетичним піднесенням. А те, що він почував тепер, походило, здавалось йому, з якогось незбагненного хвилювання, не стільки духовного, скільки фізичного. Він став нервовим, трепетним, турботним, мов людина, в якій починається хвороба. Але до цієї гарячки крові, яка заражала своїм

хвилюванням мозок, не домішувалося нічого болісного. Він, звичайно, знав, що причина цього хвилювання криється в пані де Гійруа, в спогадах про неї та в чеканні її приходу. Він не почував, що прагне до неї всією істотою, але завжди почував у собі її присутність, ніби вона його й не покидала: покидаючи його, вона залишала в ньому частку самої себе, щось невовлиме й невисловлене. Що саме? Чи не кохання? Аби побачити й зрозуміти це, він заглиблювався тепер у власне серце. Вона була чарівна, але не відповідала тому образу ідеальної жінки, що створила його сліпа надія. Кожен, хто прагне кохання, уявляє духовні якості й фізичні чари жінки, що його спокусить; а пані де Гійруа, дарма що вона подобалась йому безмежно, не здалася тією жінкою.

То чому ж він думав про неї більше, ніж про інших, інакше, невідступно?

Чи не потрапив він просто у пастку її кокетства, яке давно вже відчув і зрозумів, та, піддавшись на ці хитрощі, підпав під вплив тих особливих чар, що виникають у жінок від бажання подобатись?

Він ходив, сідав, підводився, запалював цигарку, кидав її і щомиті позирав на стрілку годинника, яка поволі, непомітно наближалась до призначеної години.

Кілька разів він навіть поривався зняти нігтем опукле скло над двома золотими рухливими стрілками й посунути більшу стрілку до цифри, до якої вона так поволі наближалась.

Йому уявлялося, що цього буде досить, аби відчинилися двері й з'явилась та, кого він чекав, обманута цими хитрощами. Потім сам сміявся з цього упертого й нерозумного дитячого бажання.

Нарешті він спитав себе: «Чи не можу я стати її коханцем?» Ця думка видалась йому незвичайною, майже нездійсненною та й зовсім недоцільною через ускладнення, що могли виникнути в його житті.

Проте графиня йому дуже подобалась, і він дійшов висновку: «Справді, я опинився в сміховинному становищі».

Годинник продзвонив, і Бертен затремтів од цього звуку, що сколихнув йому не так душу, як нерви. Він чекав її з тим нетерпінням, що побільшується з кожною хвилиною запізнення. Вона завжди була точна, отже, хвилин за десять мусить прийти. Коли ж ці десять хвилин минули, він відчув неспокій, немовби від наближення якогось горя,

потім обурився, що через неї втрачає час; і раптом зрозумів, що дуже страждатиме, коли вона не прийде. Що робити? Він чекатиме! Ні, він піде,— аби вона не застала нікого в майстерні, якщо випадково прийде, дуже спізнившись. Він піде. Та чи надовго її залишити саму? Чи не краще залишитись і кількома ввічливими, холодними словами дати їй на здогад: він не з тих, кого примушують чекати? А що, як вона зовсім не прийде? Тоді він одержав би телеграму або листа, принесеного лакеєм чи розсильним. А як вона таки не прийде, що робити? Цей день втрачено, він не зможе вже працювати. Що тоді?.. Тоді він піде її навідати, бо відчуває потребу бачити її.

Справді, він відчував потребу бачити її, глибоку, гнітючу, болісну потребу. Що ж це? Кохання? Але він не відчував ні збудження думки, ні піднесення почуттів, ні мрійності в душі, коли переконався — він дуже страждатиме, якщо вона не прийде.

Дзвінок із вулиці пролунав на сходах маленького будинку, і в Олів'є Бертена перехопило дух; потім він так зрадив, що крутнувся на місці, підкинувши вгору цигарку

Вона ввійшла сама.

Він зразу ж відчув у собі дивну сміливість.

— Знаєте, про що я думав, чекаючи вас?

— Ні, не знаю.

— Я себе питав, чи не закохався я у вас.

— Закохались у мене! Ви з глузду з'їхали!

Але вона усміхалась, і усмішка ця говорила: «Це мило, я дуже задоволена».

— Ну, це ви несерйозно,— вела вона далі.— До чого ці жарти?

— Навпаки, я дуже серйозно,— відповів він.— Я не запевняю вас, що закоханий, але питаю себе, чи не починаю закохуватись.

— Що вас наводить на таку думку?

— Бо хвилююсь, коли вас немає, і радію, коли ви приходите.

Вона сіла.

— О, не хвилюйтесь через такі дрібниці! Поки ви спокійно спите і зі смаком обідаєте, небезпеки ще немає.

Він засміявся.

— А якщо я втрачу сон і апетит?

— Попередьте мене.

— І що тоді?

— Тоді я дам вам спокій, щоб ви видужали.

— Щиро дякую.

І на тему цього кохання вони розмовляли весь сеанс у жартівливому тоні.

В наступні дні було те ж саме. Сприймаючи це як дотепний, незначущий жарт, пані де Гійруа, входячи, весело питала:

— Як сьогодні ваше кохання?

І Бертен серйозно й невимушено розповідав про перебіг цієї хвороби, про внутрішню, невинну й глибоку ніжність, що зароджувалась і чимдалі міцніла у ньому. Він докладно аналізував свої переживання, годину по годині після вчорашньої їхньої розлуки, жартівливим тоном професора, що читає лекцію; і вона слухала його уважно, трохи збуджено, схвильована цією історією, що здавалася романом, героїнею якого була вона сама. Він ласкаво й весело перелічував усі ті турботи, жертвою яких став, проте голос його інколи тремтів, у словах чи в інтонації бринів біль його серця.

А вона без угаву розпитувала його, захоплена цікавістю, вступивши в нього очі; його слова хвилювали й зачаровували її.

Іноді, підходячи до графині, щоб виправити позу, Бертен брав її руку й пробував поцілувати. Вона відсмикувала пальці від його уст і, насупивши трохи брови, казала:

— Досить, працюйте.

Він знову брався до роботи, але не минуло й п'яти хвилин, щоб вона йому не ставила якогось запитання, наводячи його на єдину тему, що їх цікавила.

Тепер у її серці зароджувалось побоювання. Вона жадала, щоб у неї закохалися, але не занадто.

Впевнена в тому, що не захопиться ним, вона водночас боялася, що він зайде дуже далеко і що вона його втратить, бо буде змушена відштовхнути його, після того як сама, здавалося, заохочувала його до цього.

Проте, коли б їй довелося відмовитись від цієї ніжної, жартівливої приязні, від цих розмов, що лились і несли з собою крихти кохання, як струмок із золотоносним піском, вона зазнала б горя, великого горя, мало не розпачу.

Коли вона йшла до майстерні художника, її сповнювала жвава й пекуча радість, і їй ставало легко й весело. Коли біля дверей будинку Олів'є вона торкалась рукою дзвінка, її серце колотало від нетерпіння, а килим на сходах здавався найм'якшим, по якому ступала будь-коли її нога.

Тим часом Бертен робився похмурим, трохи нервовим,

часто дратувався. Ставав нетерплячим, але зразу ж стримував себе; це повторювалось часто.

Якось, тільки-но вона ввійшла, він сів біля неї і замість того, щоб узятись до малювання, сказав:

— Пані, адже ви напевне знаєте, що це не жарт, що я у вас безтямно закоханий.

Схвильована цим вступом і почуваючи наближення кризи, якої боялася, пані де Гійруа спробувала спинити Бертена, та він уже не слухав її. Хвилювання переповнювало його серце, і вона, бліда, тремтяча й перелякана, силувала себе слухати його. Він довго говорив, нічого не питаючи, ніжно, сумно, безнадійно, покірливо, і вона дозволила йому взяти й стиснути свої руки. Він так несподівано став навколішки, що вона не встигла перешкодити йому, і, дивлячись на неї, благав її не завдавати йому лиха. Якого лиха? Вона не розуміла та й не намагалася зрозуміти, заціпенівши від великого горя, бачачи його муки, але горе це було мало не щастям. Зненацька, побачивши сльози на його очах, вона так схвилювалась, що скрикнула й ладна була поцілувати його, як цілують заплаканих дітей.

Він ледве чутно повторював: «Бачите, бачите, я дуже страждаю», — і враз ці страждання передались через його сльози і їй, і вона заридала, почуваючи, що нерви її напружені й що вона готова пригорнути його тремтячими руками.

І коли вона раптом відчула себе в його обіймах, а він палко її цілував, то хотіла закричати, боротися, відштовхнути його, — однак, тут же зрозуміла, що стала жертвою, бо, опираючись, погоджувалася, відбиваючись, віддавалася й обіймала його, вигукуючи: «Ні, ні, не хочу...»

Вона завмерла від хвилювання, затуливши обличчя руками, потім підвелась, підняла капелюшок, що впав на килим, наділа його і вибігла, незважаючи на благання Олів'є, що тримав її за сукню.

На вулиці вона почувала себе такою знеможеною, що ноги під нею вгиналися, здавалось, вона ось-ось упаде. Покликавши візника, сказала: «Ідьте тихо, везіть мене, куди хочете». Кинулась у карету, зачинила дверцята й сіла вглибині, щоб на самоті, за піднятими шибками, обмислити все до пуття.

Кілька хвилин вона чула лише стукіт коліс та трясіння екіпажа. Вона дивилась на будинки, на людей, що їхали чи йшли, на омнібуси, але очі її були порожні й не бачили нічого, і ні про що вона не думала, немов давала собі

перепочинок, відстрочку перед тим, як зважитись, щоб обміркувати те, що сталося.

Гостра на розум і смілива, вона подумала: «От я й пропаща жінка». І кілька хвилин вона була під впливом цього почуття, впевнена, що сталося непоправне лихо, жахаючись, як людина, що впала з даху й не ворухнеться, здогадуючись, що зламала ноги, і не бажаючи в цьому переконуватись.

Та замість того, щоб збожеволіти від біди, якої вона чекала й наближення якої боялася, серце її після катастрофи було безтурботне й спокійне; після цього падіння, яке гнітило їй душу, воно билося тихо, поволі і, здавалось, не брало ніякої участі в тривозі її розуму.

Вона ще раз промовила вголос, немовби для того, щоб почути себе й допевнитись: «От я й пропаща жінка!» Але на цю скаргу її сумління не озвалася співчуттям її плоть.

На якийсь час вона віддалася погойдуванню карети, не думаючи про це болісне становище. Ні, вона не страждала. Вона тільки боялась думок, боялась усвідомлювати, розуміти й міркувати; навпаки, в тому таємничому, непроникному бутті, що в нас утворюється безупинною боротьбою між нашими нахилами і нашою волею, вона відчувала глибокий, неймовірний спокій.

Минуло з півгодини в цьому дивному спочинку, і, зрозумівши нарешті, що накликає нею лихо не прийде, вона здолала приголомшення і прошепотіла:

— Дивна річ, я майже не відчуваю горя.

Тоді вона почала дорікати собі.

Вона розуміла своє засліплення і свою слабкість, і це її обурювало. Як же вона цього не передбачила? Як не розуміла, що час боротьби може настати, що Бертен подобається їй до нестями і що може довести її до гріхопадіння, що навіть у найчесніших людей бажання іноді уподібнюється поривові вітру і бере гору над розумом?

Осипавши себе цими суворими й зневажливими докорами, пані де Гійруа з жахом подумала: що ж буде далі?

Назавжди порвати з художником і ніколи більше з ним не бачитись!

(Такий був її перший намір).

Та тільки-но вона ухвалила це рішення, як проти нього відразу знайшлася тисяча заперечень.

Чим вона пояснить цей розрив? Що сказати чоловікові? Хіба не почнуть шукатися, здогадуючись про правду, хіба потім не піде поголос?

Чи не краще — задля пристойності — зіграти з самим Бертенном лицемірну комедію байдужості та забуття й показати, що вона стерла ту хвилину з пам'яті й життя?

Та чи зможе вона це зробити? Чи стане в неї сили прикинутись, що нічого не пам'ятає, глянути з обуреним подивом на людину, з якою повністю поділяла раптове й грубе почуття, й спитати: «Чого вам треба від мене?»

Вона довго міркувала, проте зважилась на це, бо все інше здавалося їй неможливим.

Отже, завтра вона хоробро піде до нього й дасть йому зрозуміти, чого хоче й чого від нього вимагає, щоб ніколи ні слово, ні натяк, ні погляд не нагадували їй про цю ганьбу.

Перестраждавши, — бо він теж страждає, — він на це пристане і буде надалі таким, яким був досі: адже він вихований і на вдачу порядний.

Зупинившись на цьому рішенні, пані де Гійруа назвала візникові свою адресу й вернулась додому знесилена, з єдиним бажанням — лягти в ліжко, не бачити нікого, заснути, забутись. Замкнувшись у своїй кімнаті, вона до обіду пролежала на канапі, не бажаючи збурювати душу цими небезпечними думками.

Зійшла вона в ідальню, сама дивуючись, що така спокійна і чекає чоловіка зі звичайним виразом на обличчі. Він з'явився з дочкою на руках, і вона потиснула йому руку й поцілувала дівчинку без найменшого хвилювання.

Пан де Гійруа спитав, що вона робила. Вона байдуже відповіла, що, як завжди, позувала.

— А як портрет, гарний? — питав він далі.

— Має бути дуже гарним.

Граф і собі заговорив про справи, як любив це робити під час обіду, про засідання палати й дискусію з приводу законопроекту про фальсифікацію харчів.

Ця балаканина, яку пані де Гійруа слухала спокійно, тепер її дратувала й примусила пильніше придивитись до вульгарної, пишномовної людини, що цікавилась такими речами; але усміхалася, слухаючи, й відповідала на ці банальності ласкаво, навіть миліше, ніж звичайно, більш поблажливо. Вона думала, дивлячись на нього: «Я його обдурила. Це мій чоловік, а я його обдурила. Хіба не дивно це? Вже ніщо не може цьому перешкодити, ніщо цього не зітре! Я заплющила очі на мить, на якусь мить я віддалась поцілункам іншого чоловіка, — і я вже безчесна жінка. Якась мить у житті, мить, що її не знищиш, привела мене

до дрібної, але непоправної події, важливої й коротенької, до найганебнішого для жінки злочину, — а я не відчуваю розпачу. Якби мені сказали це вчора, я б не повірила. Якби мене почали в цьому запевняти, я зразу б подумала про пекучі докори сумління, якими сьогодні мала б каратися. А в мене їх немає, майже немає».

Після обіду пан де Гійруа вийшов, як це він робив майже щодня.

Тоді вона взяла на коліна дочку й заплакала, цілуючи її. Вона плакала щирими сльозами, сльозами сумління, але це не були сльози серця.

Всю ніч вона не склепила очей.

У темряві кімнати її ще більше обсіли побоювання неприємностей, які могли виникнути через поведінку Бертена; і страх огорнув її, коли вона подумала про завтрашню зустріч і про те, що скаже йому, дивлячись у вічі.

Вставши рано, пані де Гійруа довго сиділа на канапі, готуючись до всяких несподіванок, намагаючись передбачити, чого їй боятися, що відповідати.

Вийшла вона завчасу, щоб поміркувати ще по дорозі.

Бертен не чекав її і питав себе ще з учорашнього дня, як йому тепер поводитися з нею.

Після того, як вона пішла, після її втечі, якій не зважився перешкодити, він лишився сам, і, хоч вона була вже далеко, чув її кроки, шелестіння сукні, грюкіт дверей, зачинених схвильованою рукою.

Він стояв, сповнений палкої, глибокої, п'яної радості. Він її взяв! Це трапилось між ними! Чи можливо ж це? Після першого подиву перемоги він почав смакувати її і, щоб краще відчутти, сів, майже ліг на диван, на якому оволодів нею вчора.

Сидів довго, впиваючися думкою, що вона — його коханка, і що ця жінка, яка запалила його такою жагою, і він тепер з'єднані між собою тим таємничим зв'язком, який з'єднує дві істоти. Все пройняте спогадом про ту мить, коли зустрілися їхні уста, коли тіла сплелися в одне, щоб здригнутися великим трепетом життя.

Цього вечора він нікуди не ходив і, безтямний від щастя, рано ліг, щоб натішитись своїми думками.

Прокинувшись уранці, спитав себе: «Що ж мені робити?» Якій-небудь кокотці чи актрисі він послав би квіти, навіть коштовності, але в цьому новому для нього становищі він зовсім розгубився.

Звичайно, він напише їй листа... Але що написати?..

Він написав листів з двадцять, перекреслював їх, рвав і починав знову, бо всі вони здавалися йому образливими, бридкими, сміховинними.

Йому хотілось у витончених, чарівних висловах вилити всю вдячність своєї душі, запал шаленої ніжності, відданості, але, щоб передати всі ці палкі почуття з усіма відтінками, він не знаходив нічого, крім уже давно відомих фраз та банальних, грубих, непристойних виразів.

Тоді він облишив думку про лист і вирішив піти до неї, тільки-но мине час сеансу: він був певен, що вона не прийде.

Замкнувшись у майстерні, він завмер у екстазі перед портретом, його губи горіли — так їм кортіло притулитися до полотна, на якому було втілено щось від неї. І він щохвилини підходив до вікна й виглядав на вулицю. Коли вдалині показувалась жіноча сукня, серце його починало калатати. Багато разів здавалося йому, що це вона, а потім, коли жінка проходила мимо, він сідав на хвилину, розчарований і знесилений.

І раптом побачив її. Він не повірив власним очам, узяв бінокль, впевнився, що це вона, і, весь охоплений бурхливим хвилюванням, сів, чекаючи на неї.

Коли вона увійшла, він упав навколішки і хотів взяти її за руки, але вона швидко відняла їх, а що він не підводився і дивився на неї схвилюваними очима, то вона гордовито мовила:

— Що ви робите, не розумію такого поводження...

— О пані, благаю вас...— пробурмотів він.

— Підведіться, ви смішний,— урвала вона суворо.

Бертен ніяково підвівся, шепочучи:

— Що з вами? Не поведіться так зі мною, я кохаю вас...

Тоді кількома швидкими, сухими словами вона висловила йому свою волю й визначила становище:

— Не розумію, що ви хочете сказати! Ніколи не говоріть мені про своє кохання, а то я назавжди покину вашу майстерню. Якщо ви хоч раз забудете, що я знаходжусь тут тільки за цієї умови, ви мене більше не побачите.

Він дивився на неї, вражений цією жорстокістю, якої не передбачав; потім зрозумів і шепнув:

— Скоряюсь, пані.

— Дуже добре, цього я від вас і сподівалась! — відповіла вона.— Тепер працюйте, бо ви занадто довго малюєте цей портрет.

Він спробував розмовляти з нею; вона ледве відповідала.

А коли він зважився сказати їй комплімент щодо кольору її обличчя, вона так різко його спинила, що його охопила властива закоханим буйність, яка обертає ніжність у ненависть.

Він усією душею й тілом відчув сильне нервово збудження, і відразу ж, без всякого переходу, зненавидів її. Так, так, ось вони, жінки! Вона така сама, як і інші, така сама! Хіба ні? Фальшива, мінлива, малодушна, як усі жінки. Вона звабила його, спокусила хитрощами повії, намагаючись закрутити йому голову й нічого не дати, надячи його, щоб потім відштовхнути, вдаючись до всіляких заходів підлих кокеток, які, здається, завжди ладні роздягтися, поки чоловік, як той вуличний пес, не почне задихатись від жаги.

Тим гірше, зрештою, для неї; адже він володів нею, він узяв її! Хай має своє тіло губкою, хай відповідає йому зухвало — вона нічого не зітре, а він її забуде. Справді, безумством було б зв'язуватись з такою коханкою, що сточила б його життя вередливими зубами красуні жінки.

Йому захотілося свистіти, як він робив це в присутності натурщиць; але нервовість його зростала, він боявся накоїти дурниць і скоротив сеанс, мотивуючи якимсь побаченням. Прощаючись, вони, безперечно, почували себе більш чужими, ніж того дня, як були в герцогині де Мортмен.

Тільки-но вона пішла, Бертен узяв капелюха, пальто і вийшов. Холодне сонце з синього неба, вкритого пеленою туману, кидало на місто бліде, трохи штучне й сумне світло.

Деякий час він простував швидко й роздратовано, штовхаючи перехожих, щоб не відхилятися від прямої лінії, і його нестямний гнів проти пані де Гійруа потроху заступали скорбота й жаль. Повторюючи сам собі всі докори, що їх кидав їй, і дивлячись на зустрічних жінок, він пригадував, яка вона гарна й спокуслива. Подібно до багатьох інших чоловіків, котрі в цьому не признаються, він завжди чекав неможливої зустрічі, рідкісного, єдиного, поетичного, палкого почуття, мрія про яке витає над нашими серцями. Хіба ж він не був до цього близький? Хіба вона не була тією жінкою, яка могла б дати йому це майже неймовірне щастя? Чому не можна впіймати того, за чим женешся, а здобуваєш тільки жалюгідні крихти, чому ця погоня за розчаруванням завдає ще більше страждань?

Він гнівався уже не на неї, а на саме життя. Тепер, міркуючи, він вирішив, що йому нема чого гніватись на неї.

Зрештою, чи міг він докоряти їй у тому, що вона була з ним ласкава, добра й мила? А вона могла б закинути йому, що він поводився, як негідник!

Додому він вернувся сумний. Йому хотілось просити в неї пробачення, присвятити себе їй, змусити забути минуле, і він силкувався щось придумати, аби показати їй, що він буде покірним із нею, поки його й віку.

Узавтра вона прийшла з дочкою, сумно всміхаючись, така сповнена печалі, що художник немов побачив у її синіх, іще недавно веселих очах увесь біль, усі муки сумління й розпач жіночого серця. Зворушений жалем і бажаючи, щоб вона швидше все забула, він почав ставитися до неї з обережною стриманістю й виявляв найтоншу прихильність. Вона відповідала ніжно, ласкаво, але із стомленим, пригніченим виглядом жінки, яка страждає.

А він, дивлячись на неї, знову проймався шаленим бажанням кохати її і бути коханим, він питав себе, як може вона не гніватись, приходити сюди, слухати його й відповідати після того, що між ними сталося.

Якщо вона могла бачити його, чути голос і в його присутності миритися з єдиною думкою, яка не покидає її ніколи, то, виходить, думка ця не була їй нестерпною. Коли жінка ненавидить чоловіка, який її згвалтував, ненависть її вибухає, тільки-но вона його побачить. Але байдужим цей чоловік їй не буває ніколи. Вона його або ненавидить, або прощає. А коли прощає, то вже недалеко й до кохання.

Поволі малюючи, Бертен міркував і добирав дрібні, точні, ясні та певні доводи, почувуючи себе просвітленим, сильним, і від цього часу — господарем становища.

Треба тільки бути обережним, терплячим, відданим — і рано чи пізно вона знову віддасться йому.

Чекати він умів. Щоб заспокоїти і знову підкорити її, він і собі вдався до хитрощів, приховував ніжність під зовнішнім каяттям, виявляв нерішучу уважність, прикидався байдужим. Бувши впевненим у близькому щасті, він уже не надавав великого значення тому, коли воно прийде — трохи раніше чи пізніше! Він навіть відчував дивовижну й витончену втіху в тому, щоб не поспішати, підстерігаючи її, кажучи собі: «Вона боїться», — бо вона завжди приходила з дитиною.

Він почував, що вони повільно зближуються, що в поглядах графині з'являлось щось чудне, вимушене, болісно ніжне, — той поклик душі, що бореться, поклик волі, що виснажується й ніби говорить: «Та бери ж мене силою!»

Через деякий час вона знову прийшла сама, заспокоєна його стриманістю. Тоді він став поводитися з нею як приятель, як товариш, і розповідав їй про своє життя, про наміри — зовсім по-братньому.

Ця простота поведження чарувала її, вона з радістю взяла на себе роль порадиці, улещеної тим, що він вирізняє її серед інших жінок, і була переконана, що його талант стане ще витонченішим від такої духовної близькості. І, радячись з нею та виказуючи їй неабияку пошану, він природно навів її на думку перейти від ролі порадиці до священного покликання натхненниці. Її полонив такий вплив на великого митця, і вона майже погодилась, аби він любив її як художник, що його творчість вона надихає.

Якось увечері, після тривалої розмови про коханок славетних художників, вона непомітно для себе опинилась в його обіймах. І вона вже не намагалась вирватися й відповідала на його поцілунки.

Тепер її вже не мучило каяття, а тільки невиразне почуття падіння, і, у відповідь на докори розуму, вона повірила, що така її доля. Її вабило до нього незайманим серцем, незігрітою душею, і поступово влада його любовних пестощів перемогла її тіло, і мало-помалу вона прихилилась до нього, як прихилиються ніжні жінки, що покохали вперше.

А він переживав напад гострого, чуттєвого, поетичного кохання. Іноді йому здавалося, що він, простягнувши руки, злетів на небо і пригорнув чудову, крилату мрію, що вічно ширяє над нашими надіями.

Він закінчив портрет графині, звичайно, найкращий із тих, які малював досі, бо побачив й відбив у ньому те невиразне, що художникові майже ніколи не щастить показати: той відблиск, ту таємницю, той образ душі, що майже неловимі на обличчі.

Минули місяці, потім роки, але вони майже не ослабили уз, які з'єднували графиню де Гійруа та художника Олів'є Бертена. У нього вже не було колишньої запальності, її заступила спокійна, глибока, схожа на любовну приязнь прив'язаність, яка стала для нього звичкою.

А в неї, навпаки, невпинно зростала пристрасна, вперта прив'язаність, яка буває у жінок, що віддаються чоловікові цілком і назавжди. Такі ж чесні й щирі в зраді, якими вони могли бути б у шлюбі, ці жінки присвячують себе єдиному почуттю кохання, від якого їх ніщо не відверне. Вони не тільки люблять свого коханця, але й хочуть любити його,

їхні очі бачать тільки його, серце живе тільки думкою про нього, і ніщо стороннє в нього ввійти не може. Вони зв'язують своє життя так рішуче, як зв'язує собі руки людина, що вмє добре плавати, але хоче кинутись з моста в воду, щоб умерти.

Відколи графиня віддала всю себе Олів'є Бертенові, її мучили сумніви — чи вірний він їй. Адже ніщо не стримувало його, крім чоловічого бажання, примхи, скороминущого потягу до жінки, що її він зустрів випадково, як зустрічав і багатьох інших! Яким вільним і піддатливим спокусі здавався він їй, живучи без обов'язків та звичок, і, як усі чоловіки, не обтяжений сумлінням! Він був вродливий, уславлений, визнаний, і до послуг його легко збуджуваної пристрасті були всі світські жінки, — їхню доброчесність так легко здолати, — всі жінки легкої поведінки та актриси щедрі на ласку до таких як він. Одного чудового дня після вечери, котрась із них може піти за ним, сподобатися йому, оволодіти ним й вдержати його біля себе.

Тому вона жила у вічному страху, що втратить його, пильно стежила за його вчинками та настроями, хвилюючись від якогось одного слова, тривожачись, як тільки він захоплювався іншою жінкою, хвалив чари чийогось обличчя чи красу чийогось стану. Все невідоме в його житті її лякало, а відоме жало. Щоразу, зустрічаючись з ним, вона вмєло, непомітно для нього випитувала, що він думає про людей, з якими зустрічався, про сім'ї, де обідав, вивідувала найдрібніші його враження. Коли їй здавалось, що вона помітила чийсь можливий вплив, то з дивовижною спритністю відвертала його, вдаючись до безлічі хитрощів.

О, вона завжди передчувала ці короткочасні інтриги, позбавлені глибоких коренів, що виникають вряди-годи, на тиждень чи два, в житті кожного видатного митця!

Вона ніби мимоволі відчувала небезпеку, ще до того, як помічала у Олів'є зародження нового бажання — із святкового виразу очей та обличчя, виразу, що появляється у збудженого любовною пригодою чоловіка.

Вона страждала, спала тривожним від болісних сумнівів сном. Щоб заскочити Бертена зненацька, вона приходила до нього несподівано, зверталася з наївними на перший погляд запитаннями, вистукувала його серце, вислуховувала його думки, як вистукують і вислуховують хворого, шукаючи схованої недуги.

Лишившись на самоті, вона плакала, переконавшись, що вже на цей раз його відберуть, вкрадуть у неї кохання, за

яке вона так цупко трималась, бо вклала в нього, разом із своєю волею, всю силу свого почуття, всі надії і всі свої мрії.

А коли почувала, що він знову вертається до неї після цих минутих відступів, коли вона знову забиравала його, оволодівала ним, як загубленою і знайденою річчю, її поймамо німе й глибоке щастя, і в неї іноді виникало бажання зайти в церкву й скласти подяку Богові.

Турбота про те, щоб подобатись йому більше, ніж інші жінки, вберегти його від них, обернула її життя в безнастанне змагання кокетства. В присутності коханця вона невпинно боролась за нього своєю грацією, красою й елегантністю. Вона хотіла, щоб скрізь, де б він про неї не почув, хвалили її чари, смак, розум, убрання. Задля нього вона хотіла подобатись іншим, зводити їх з розуму, щоб він нею пишався й ревнував її. І щоразу, коли вгадувала, що він ревнує, трохи його помучивши, вона піддавалася йому, — і це відживляло його кохання й тішило гонор.

Розуміючи, що чоловік завжди може зустріти в світі таку жінку, чари якої будуть сильніші своєю новизною, вона вдалась до інших способів: лестила йому і пестила його.

Обережно, але невпинно розсипала вона йому похвали, колисала захопленням, оповивала компліментами, аби деінде дружба чи навіть ніжність здавалися йому холоднішими і не досить повними, аби він помітив кінець кінцем, що коли інші жінки кохають його, то жодна не розуміє його так, як вона.

Свій дім і свої два салони, де так часто бував Бертен, вона зробила таким місцем, яке вабило і його чоловіче серце, і честолюбство художника, — тим місцем у Парижі, що його він найбільше любив відвідувати, бо тут міг задовольнитиразу всі свої прагнення.

Вона не тільки вивчила всі його смаки, щоб, потураючи їм у себе вдома, навіяти йому почуття нічим не замінного добробуту, але й зуміла збудити в ньому нові смаки, навіяти потяг до матеріальних чи духовних ласощів, звички до дрібних ознак уваги, до вірності, до обожнення, до лестощів. Вона силкувалась всіляко заворожити його зір елегантністю, нюх — пахощами, слух — компліментами, а смак — добірними стравами.

Однак, коли вона вклала в душу й тіло цього неодруженого себелюбця безліч таких тиранічних потреб і коли впевнилась, що жодна коханка не пильнуватиме так, як

вона, і не підтримуватиме їх, щоб зв'язати його дрібними втіхами життя, вона раптом злякалась, побачивши, що йому набрид власний дім, що він раз у раз скаржиться на самотність, і, маючи змогу бути в неї, лише зберігаючи всі умовності суспільства, намагається то в клубі, то в театрі чи ще десь розрадити свою самотність,— вона стала боятись, щоб він не надумав одружитися.

Бували дні, коли вона так страждала від усіх цих турбот, що мріяла про старість, аби покінчити з своєю мукою та знайти заспокоєння в тихому й охололому почутті.

Проте роки минали, не роз'єднуючи їх. Ланцюг, сплетений нею, був міцний, і вона поновляла в ньому ланки, коли вони зношувались. Але вона невсипуще пильнувала серце художника, як пильнують дитину, що переходить захаращену екіпажами вулицю, і щодня вона боялася невідомої події, загроза якої над нами висить завжди.

Граф, не підозрюючи нічого й не ревнуючи, вважав цілком природною цю приязнь між своєю дружиною та славетним художником, якого скрізь приймають з великою пошаною. Обидва чоловіки, часто зустрічаючись і звикнувши один до одного, кінець кінцем заприятелювали.

II

У п'ятницю ввечері Олів'є Бертен завітав до своєї подружки, щоб відзначити приїзд Антуанети де Гійруа. В малій вітальні стилю Людовіка XV він не застав нікого, крім пана де Мюзадьє, який щойно прийшов.

Цей розумний старий чоловік у минулому міг би, мабуть, стати видатною особою, але не став нею, і очевидно й досі подумки нарікав на неласкаву долю.

Колишній охоронець імператорських музеїв, він зумів за часів Республіки добитися посади інспектора образотворчих мистецтв, але це не заважало йому приятелювати насамперед з усіма князями, княгинями та герцогинями європейської аристократії та бути присяжним покровителем художників. Наділений кмітливим розумом, здатним усе передбачати, даром промовця, що дозволяв йому гарно говорити про звичайні речі, гнучкістю думки, завдяки якій він чудово почувався в різноманітних колах, та тонким чуттям дипломата, завдяки якому розпізнавав людей з першого погляду, він щодня, переходячи з салону до сало-

ну, вдень і ввечері марнував час на свою освічену, пусту й балакучу діяльність.

Майстер на всі руки, він говорив про все з поважним виглядом знавця та простотою популяризатора, і це дуже цінували світські жінки, для яких він був ходячим ярмарком різних знань. Та й справді, він багато що знав, хоч читав тільки найпотрібніші книжки; але він був у найкращих стосунках із усіма п'ятьма академіями, з усіма вченими, письменниками та фахівцями, яких слухав дуже уважно. Всі занадто технічні чи некорисні для його знайомих відомості він уміть забував, однак чудово запам'ятовував інші, і ці насмикані знання викладав у такій зрозумілій, ясній, добродушній формі, що вони сприймалися легко, як наукові баєчки. Він видавався справжнісіньким арсеналом думок, нагадував величезну крамницю, де ніколи не знайдеш рідкісної речі, але всього іншого є вдосталь — дешево, всякого гатунку й призначення, від господарського начиння до найпростіших приладів цікавої фізики та домашньої хірургії.

Художники, з якими він був у постійних ділових взаєминах, глузували з нього й боялися його. А втім, він робив їм послуги, допомагав продавати їхні картини, вводив їх у світ, любив їх з усіма знайомити, протегувати їм, висувати; він, мабуть, віддався таємничій справі зближення світських людей із художниками, пишавчись тим, що добре знає перших і попросту буває в других, що в один і той же день снідає з принцем Уельським під час його перебування в Парижі, а обідає з Полем Адельманом, Олів'є Бертеном та Аморі Мальданом.

Бертенові Мюзадье подобався, але, як на нього, був трохи кумедний. «Це енциклопедія Жюль Верна, опрацьована в ослячу шкуру», — казав він.

Вони потиснули один одному руки й повели розмову про політичне становище, про чутки щодо війни. Ці чутки, на думку Мюзадье, були тривожні. Причини цього він виклав досить ґрунтовно: Німеччина, мовляв, зацікавлена в тому, щоб нас розчавити й прискорити цей момент, якого Бісмарк вичікує вже вісімнадцять років. А Олів'є Бертен доводив незаперечними доказами, що страхи ці примарні: Німеччина не настільки божевільна, щоб скомпрометувати свою перемогу сумнівною авантюрою, та й канцлер не такий необачний, щоб на схилі життя ризикнути всім тим, що він створив, і своєю славою.

Проте пан де Мюзадье вдавав, ніби знає щось, тільки не

хоче казати. До речі, він бачився сьогодні з міністром, а вчора ввечері розмовляв із великим князем Володимиром, що вернувся напередодні з Кана.

Художник стояв на своєму і з спокійною іронією заперечував компетентність найбільш поінформованих людей. За всіма тими чутками готуються біржові спекуляції! Лише Бісмарк має про все це певну думку.

Увійшов пан де Гійруа, привітно потиснув їм руки і в солодкавих висловах попросив пробачення, що залишив їх самих.

— А ви, любий депутате,— спитав художник,— що ви думаєте про чутки відносно війни?

Пан де Гійруа почав промову. Він, як член палати, знає про це більше, ніж будь-хто інший, однак не поділяє думки більшості своїх колег. Ні, він не вірить у можливість близького конфлікту, якщо, звісно, того конфлікту не спровокує французьке зухвальство та задержуватість так званої спілки патріотів. І він у загальних рисах, в стилі Сен-Сімона, змалював портрет Бісмарка. Його не хочуть зрозуміти: люди завжди приписують іншим свій власний напрям думок і вважають, що інші готові зробити те, що зробили б вони самі на їхньому місці. І пан Бісмарк — не який-небудь безчесний і брехливий дипломат, а відвертий, грубий, завжди говорить правду і з своїми намірами не криється. «Я хочу миру»,— каже він. І це правда, він хоче миру, тільки миру, і ось уже вісімнадцять років рішуче, всіма заходами, аж до озброєнь, союзів, аж до спілки народів, об'єднаних проти нашої запальності, доводить це.

Пан де Гійруа закінчив глибоким, переконаним голосом:

— Це велика людина, дуже велика людина, що прагне спокою, але вірить — його можна здобути тільки погрозами та насильством. Загалом, панове, це великий варвар.

— Мета виправдує засоби,— підхопив пан де Мюзадьє.— Охоче погоджуся з вами, що він прагне миру, коли ви погодитесь зі мною, що для досягнення цього він весь час жадає війни. А втім, це незаперечна й дивна істина: війна на цьому світі ведеться тільки задля миру.

Слуга оповістив:

— Пані герцогиня де Мортмен.

Двері відчинились навстіж, і висока, повна жінка величною ходою увійшла до кімнати.

Де Гійруа кинувся до неї, поцілував їй руку й спитав:

— Як ви себе почуваєте, герцогине?

Обидва гості вклонились їй з якоюсь поважливою вільністю, бо на вдачу герцогиня була щира й різка.

Вдова генерала, герцога де Мортмен, мати єдиної дочки, яка була дружиною князя де Салія, дочка маркіза де Фарандаль, за походженням знатного роду й по-царському багата, вона приймала в своєму особняку на вулиці де Варен усіх видатних людей цілого світу, що збирались і розважались в неї. Жоден державний муж не проїздив через Париж, не пообідавши у неї, і як тільки хто-небудь входив у моду, герцогиня зразу виявляла бажання познайомитись із ним. Їй треба було бачити його, поговорити з ним і скласти про нього власну думку. Це її дуже тішило, сповнювало життя, живило полум'я величної та зичливої цікавості, що в ній палала.

Не встигла вона сісти, як слуга сповістив:

— Пан барон і пані баронеса де Корбель.

Вони були молоді, барон лисий і товстий, баронеса худенька, елегантна й дуже смуглява.

Це подружжя посідало виняткове становище серед французької аристократії завдяки ретельному доборові своїх знайомств. Вихідці з дрібного дворянства, не відзначаючись ні розумом, ні якимись особливими чеснотами, але керуючись в усіх своїх вчинках непомірною любов'ю до всього елегантного, пристойного й витонченого, відвідуючи тільки найвельможніші родини, виявляючи роялістські почуття, побожність і виняткову коректність, шануючи те, що треба шанувати, зневажаючи те, що треба зневажати, ніколи не помиляючись в жодному з світських догматів, ніколи не відступаючи від жодної дрібниці етикету,— вони набули в очах багатьох репутації двох найтонших квіток вищого суспільства. Їхні думки вважались — до певної міри — кодексом доброго тону, а присутність їх у тому чи тому домі давала йому безперечний патент на поважність.

Корбелі були родичами графа де Гійруа.

— Ну, а де дружина ваша? — здивовано спитала герцогиня.

— Зараз, зараз,— відповів граф.— Готується сюрприз, вона зараз вийде.

Коли пані де Гійруа, через місяць після одруження, вперше з'явилась у світі, її познайомили з герцогинею де Мортмен, і та зразу ж полюбила її, наблизила до себе і взяла під свою опіку.

Ця дружба залишалась непорушною протягом двадцяти років, і коли герцогиня говорила «моє малятко», в її голосі

ще бриніло хвилювання тієї раптом спалахнулої і такої постійної прихильності. В неї ж і відбулась перша зустріч графині з художником.

Мюзадьє, підійшовши до неї, спитав:

— Ви бачили, герцогине, виставку Непоміркованих?

— Ні, а що це таке?

— Це гурток нових художників, імпресіоністів у стані сп'яніння; серед них є двоє обдарованих.

Вельможна пані зневажливо прошепотіла:

— Не люблю жартів цих добродіїв.

Владна й різка, не визнаючи іншої думки, крім своєї, і ґрунтуючи її лише на перевагах свого суспільного становища, вона, навіть не усвідомлюючи цього, мала художників та вчених за інтелігентних наймитів, яким самим Богом призначено розважати світських людей та робити їм послуги; всі свої судження вона будувала залежно від ступеня подиву й незбагненної втіхи, коли споглядала яку-небудь річ, читала яку-небудь книжку чи слухала розповідь про який-небудь винахід.

Висока, огрядна, червоношока, з гучним голосом, вона мала репутацію вельможної дами, бо ніщо її не турбувало, і вона сміливо говорила про все й покровительствувала не тільки всім скинутим самодержцям своїми прийомами на їхню честь, але й самому всевишньому своєю щедрістю до духовенства та дарами церкві.

— Чи відомо вам, герцогине, що вбивцю Марії Ламбур піймано? — спитав Мюзадьє.

— Ні, не знаю, розкажіть мені, — відповіла вона, враз зацікавившись.

І Мюзадьє розповів подробиці. Високий, худючий, у білому жилеті й сорочці, з діамантовими запонками на маніжці, він говорив без жестів і так чемно, що мав змогу висловлювати дуже сміливі думки, на що був неабиякий мастак. Він був дуже короткозорий і носив пенсне, але здавалось, ніколи нікого не бачив, а як вмощувався в кріслі, весь довгий кістяк вигинався за його формою. Його тулуб ставав зовсім малим, осідав, так наче був зроблений із гуми; схрещені ноги здавалися двома скрученими стрічками; руки з блідими кистями й довгими пальцями він випростував на бильцях. Його майстерно пофарбоване волосся і вуса, в які вплелися навмисне залишені сиві пасма, були предметом повсякденних жартів.

Коли він розповідав герцогині, що коштовності вбитої повії вбивця подарував іншій особі легкої поведінки, двері

великої вітальні знову широко розчинились, і дві жінки в білих, легких, мов піна, мереживних сукнях,— обидві біляві, схожі, як дві сестри, хоча й різного віку, одна надто дозріла, друга надто молода, одна повненька, друга худесенька,— вийшли до гостей, обнявшись та всміхаючись.

Їх зустріли вигуками й оплесками. Ніхто, крім Олів'є Бертена, не знав про приїзд Аннети де Гійруа, і коли дівчина з'явилась поруч матері, яка здалеку здавалась майже такою ж свіжою, навіть кращою, бо як квітка, що повністю розцвіла, вона ще не втратила блиску, а дочка, як пуп'янок, що тільки починає розпускатись, тільки починала гарнішати,— всі замилювалися ними.

Герцогиня захоплено плескала в долоні, вигукуючи:

— Боже, які вони чарівні та втішні поруч! Гляньте-но, пане де Мюзадьє, які ж вони схожі!

Почали порівнювати, і відразу ж думки розділилися. Мюзадьє, Корбелі та граф де Гійруа твердили, що графиня й дочка схожі лише кольором обличчя, волоссям, а найбільше очима, що були однаковісінькі, з чорними цяточками, немов дрібнесенькими краплями чорнила, що впали на блакитний ірис. Але згодом, коли дівчина стане жінкою, схожість ця майже зовсім зникне.

А на думку герцогині та Олів'є Бертена, вони були дуже схожі, і єдина різниця між ними — це літа.

— Як же вона за три роки змінилась! — сказав художник.— Не впізнав би я її. Я навіть тепер не наважусь говорити їй «ти».

— Ото ще! — засміялась герцогиня.— Хотіла б я побачити, як ви Аннету на «ви» кликатимете.

Дівчина, під боязко пустотливим виглядом якої почувалась майбутня жвавість, зауважила:

— Це я вже не наслідуюсь говорити «ти» панові Бертену.

— Збережи цю кепську звичку, дозволяю тобі,— усміхнувшись, мовила мати.— Ви швидко поновите знайомство.

Але Аннета похитала головою.

— Ні, ні! Мені ніяково буде.

Герцогиня, поцілувавши дівчину, з цікавістю, як знавець, розглядала її.

— Малятко, ану поглянь-но на мене! Авжеж, у тебе такий самий погляд, як і в матері. Через якийсь час, коли в тебе буде більше блиску, ти станеш гарненькою. Тобі треба поповніти, не багато, але трохи треба. Ти худенька.

— О, не кажіть їй цього! — вигукнула графиня.

— А чому?

— Так приємно бути худенькою! Я сама хочу схуднути.

Але пані Мортмен обурилась, забуваючи, в запалі гніву, про присутність дівчини:

— Завжди ви про одне і те ж! У вас і досі з моди не виходять кістки, бо їх легше одягти, ніж тіло! А я з покоління товстих жінок! Тепер усе худенькі пішли! Це нагадує мені єгипетських корів! Не розумію чоловіків, що захоплюються вашими кістками. За мого часу вони вимагали дечого кращого.

Вона замовкла, викликавши у всіх усмішку, потім додала:

— Подивись на свою матір, малятко, вона дуже гарна, якраз у міру, бери з неї приклад.

Перейшли до їдальні. Коли посідали до столу, Мюзадье знову повернувся до суперечки.

— А я кажу — чоловіки повинні бути худі, бо вони створені для вправ, що потребують спритності та влучності й несумісні з черевцем. Жінки — то інша річ. А ви як гадаєте, Корбелью?

Корбель зніяковів, тому що герцогиня була надто повна, а дружина його аж занадто худа, але баронеса врятувала чоловіка — рішуче висловились за стрункість. Рік тому вона сама мусила боротись проти загрози поповнішати і швидко з цим упоралась.

Пані де Гійруа спитала:

— Скажіть, як ви цього досягли?

І баронеса стала пояснювати способи, яких вживають тепер усі елегантні жінки. За їдою нічого не п'ють. Тільки через годину після обіду дозволяють собі випити чашку дуже гарячого, як окріп, чаю. Це всім допомагає. Вона навела декілька яскравих прикладів того, як огрядні жінки за три місяці зробилися тонші від леза ножа.

— Боже, яке ж безглуздя отак себе мучити! — розпачливо вигукнула герцогиня. — Ви нічого-нічогосінько не любите, навіть шампанського. Слухайте, Бертене, що ви думаєте про це, як художник?

— Господи, пані, я художник і можу драпірувати, тому мені байдуже! Коли б я був скульптором, то, либонь, і ремствував би.

— А як чоловік, що ви ставите вище?

— Я?.. Повняву, проте елегантну жінку, те, що моя куховарка називає добрим, пухким курчатком. Воно не жирне, але м'ясисте й ніжне.

Всі засміялися, але графиня недовіжливо глянула на дочку й прошепотіла:

— Ні, бути худою чудово, худі жінки не старіють.

Ця думка знову викликала суперечку й поділила товариство. Проте всі майже погодились, що дуже повним особам не слід надто швидко худнути.

Це був привід, щоб зробити огляд знайомих світських жінок і ще раз обмінятися думками про їхню елегантність, шик та красу. Мюзадьє вважав біляву маркізу де Льюкріст чарівною, а Бертен вихваляв чорняву пані Мандельєр з низьким чолом, темними очима, величеським ротом та блискучими зубами.

Він сидів поруч з дівчиною і, зненацька обернувшись до неї, сказав:

— Слухай уважно, Нането! Все, що ми зараз говоримо, ти будеш чути принаймні раз на тиждень, аж поки поstarієш. За тиждень ти знатимеш напам'ять усе, що думають у світі про політику, про жінок, про театральні вистави тощо. Тобі доведеться лише час від часу міняти імена людей та назви творів. Коли ти вислухаєш нас усіх, як ми висловлюємо й захищаємо наші погляди, вибереш собі один із тих, якого треба триматися, і потім тобі вже ніколи не треба буде ні про що думати — ти будеш тільки спочивати.

Дівчина, не відповідаючи, подивилась на нього лукавим поглядом, у якому світився молодий, жвавий розум, стримуваний, але готовий вирватись на волю.

Однак герцогиня та Мюзадьє, що перекидалися словами, як м'ячем, одними й тими самими, хоч і не помічали цього, заперечили в ім'я людської думки та діяльності.

Тоді Бертен почав доводити, який мізерний, нікчемний, вузький розум у світських людей — навіть дуже освічених, — які убого обгрунтовані погляди, які неухважні й байдужі вони до духовного життя, які нестійкі та непевні в них смаки.

Художник, охоплений тим напівправдивим, напівштучним обуренням, яке викликає спочатку бажання бути красномовним, а потім раптом виливається в ясні міркування, звичайно затемнені благодушністю, твердив, що люди, які заклопотані в житті тільки візитами та обідами в місті, неминучою силою фатуму стають легкими й милими, але банальними істотами, яких не хвилюють ні турботи, ні переконання, ні надмірні жадання.

Він доводив, що в них немає нічого глибокого, палкого, щирого, що їх духовна культура нікчемна, а вченість

їхня — не більше, ніж зовнішній лоск, і живуть вони, зрештою, як манекени, що видають себе за обраних людей або копіюють їхні жести, — тим часом, як анітрохи на тих людей не схожі. Він говорив, що чахле коріння їхніх інстинктів вросло в ґрунт умовностей, а не в дійсність, і тому вони нічого не люблять по-справжньому, що сама розкіш їхнього існування слугує тільки для вдоволення пихи, а не для заспокоєння витончених потреб тіла, бо їдять вони погано, й п'ють кепське вино, хоч і дорого за нього платять.

— Вони живуть, — казав Бертен, — поряд з усім, але нічого не бачать і ні в що не вникають; поруч з наукою, якої не знають; поруч з природою, яку не вміють спостерігати; поруч із щастям, бо самі вони не здатні палко захоплюватись; вони не помічають краси світу й мистецтва, про яку говорять, і навіть не вірять у неї, бо їм невідоме захоплення радіщами життя та духовною творчістю. Вони нездатні полюбити що-небудь так, щоб ця любов заповнювала все їхнє існування, неспроможні зацікавитись чим-небудь так, щоб їх осяяла радість розуміння.

Барон де Корбель визнав за свій обов'язок боронити вище суспільство.

Він узявся за це, наводячи ті необґрунтовані, але незаперечні докази, що тануть перед здоровим розумом, як сніг від вогню, і яких не можна збагнути, — безглузді, але урочисті докази сільського кюре, що доводить існування Бога. Наприкінці він порівняв світських людей з перегоновими кіньми, що, правду кажучи, не приносять ніякої користі, проте підтримують славу кінського роду.

Зніяковівши перед таким противником, Бертен спочатку зневажливо й ввічливо мовчав. Та раптом глупство барона вкинуло його в гнів і, урвавши його промову, він якнайдокладніше розповів, як минає життя добре вихованої світської людини від ранку до вечора.

Тонко схоплені подробиці змальовували напрочуд комічну постать. Всі так і бачили перед собою цього пана: як він одягається за допомогою лакея, висловлює кілька загальних думок перукареві, що прийшов його поголити, як, вирушаючи на ранкову прогулянку, розпитує конюхів про здоров'я коней, як гарує по алеях Лісу з єдиною метою — вітатись і відповідати на привітання знайомих, — як снідає вдвох із дружиною, що теж виїздила каретою і тепер називає йому всіх, кого вранці бачила, як ходить до вечора з вітальні до вітальні, щоб нагострити свій інтелект у

спілкуванні з людьми свого кола, обідає у якогось принца, де обговорюють становище Європи, і кінчає нарешті вечір у балетному фойє чи в опері, де його боязкі нахили стати марнотратником життя безневинно задовольняються самим лише виглядом непристойного місця.

Портрет був такий правдивий і ні для кого не образливий, що за столом не вщухав сміх. Огрядна герцогиня вся тряслась від ледве стримуваного бажання зареготати і перса її злегка здригалися. Нарешті вона мовила:

— Ні, це справді дуже смішно, ви мене уморите!

— О пані, в світі від сміху не вмирають,— збуджено відповів Бертен.— Там ледве-ледве посміхаються. З люб'язності, задля доброго тону прикидаються, що їм весело. Досить добре імітують гримасу, а не суть. Підіть у народні театри — отам ви побачите, як люди сміються. Підіть до міщан, коли вони веселяться,— і ви побачите, як регочуть прості люди. Підіть у казарми — отам побачите, як люди регочуть, аж за боки беруться, аж корчаться на ліжках, дивлячись на витівки спритника-штукаря. А в наших салонах тільки кривлять уста. Кажу ж вам — тут усе фальшиве, навіть сміх.

— Даруйте, ви надто суворі! — спинив його Мюзадь.— А самі, мій любий, здається, не зневажаєте світу, з якого так гостро глузуєте.

Бертен усміхнувся.

— Я люблю його.

— Як же це так?

— Я себе трохи зневажаю, як метиса сумнівного походження.

— Все це хизування,— сказала герцогиня.

А коли Бертен став запевняти, що не хизується, вона припинила суперечку, заявивши, що всі художники люблять робити з мухи слона.

Тоді зав'язалась загальна розмова, банальна й лагідна, дружня й обережна, торкаючись всього потроху, а що обід кінчився, то пані де Гійруа зненацька вигукнула, показуючи на повні склянки, що стояли перед нею:

— Ну, ось я нічого не пила, нічогісінько, ані краплини — побачимо, чи схудну!

Герцогиня, розсердившись, хотіла примусити її випити хоч кілька ковтків мінеральної води; але все було марно, і вона закричала:

— Ох дурненька, дочка її з розуму зведе! Прошу вас, Гійруа, не дозволяйте своїй дружині робити дурниць.

Граф, пояснюючи Мюзадье систему винайденої в Америці механічної молотарки, нічого не чув.

— Про яку дурницю ви кажете, герцогине?

— Про її безглузде бажання схуднути.

Він подивився на дружину прихильним, байдужим поглядом.

— Я не звик їй суперечити.

Графиня підвелася, спираючись на руку свого сусіда, граф запропонував руку герцогині, і всі перейшли до великої вітальні, бо будуар при їдальні призначався для денних прийомів.

Це була величезна, дуже світла кімната. Широкі, прекрасні панно блякло-блакитного шовку із старовинними малюнками, обрамлені в білі з золотом багети, мінілись при світлі ламп та люстр яскравим і ніжним сяйвом.

Портрет графині, роботи Олів'є Бертена, що висів на видноті, здавалось, сповнював життям усе помешкання,— так наче в самому повітрі витали усмішка молодої жінки, принада її погляду, чари її білявого волосся. І стало майже звичаєм, якимсь світським обрядом,— подібно до того, як хрестяться, входячи до церкви,— щоразу зупинятися перед портретом і осипати компліментами оригінал.

Мюзадье ніколи не проминав цієї нагоди. Його думка, як уповноваженого від держави знавця, була рівнозначна офіційній експертизі, і він мав за свій обов'язок часто й переконано підкреслювати перевагу цього портрета.

— Справді,— сказав він,— це найкращий із усіх сучасних портретів, що я знаю. Він сповнений чудового життя.

Граф де Гійруа, звикнувши до постійних похвал цьому полотну і переконаний у тому, що він володіє шедевром, теж підійшов ближче, щоб підігріти захоплення Мюзадье, і за хвилину чи дві вони перебрали всі стерті технічні формули, вихваляючи видимі й приховані якості картини.

Усі звернуті до стіни очі, здавалось, палали захопленням, а Олів'є Бертен, хоч і звик до похвал і звертав на них стільки ж уваги, як на питання про здоров'я під час випадкової зустрічі на вулиці, вирівняв, проте, лампу з рефлектором, що освітлювала портрет і з вини слуг висіла криво.

Потім усі посідали, і герцогиня сказала графові, що підійшов до неї:

— Мабуть, мій небіж заїде по мене й буде радий випити у вас чашку чаю.

З деякого часу їхні бажання збігалися, і вони їх взаємно

відгадували, хоч досі й не повідали їх одне одному навіть натяком.

Брат герцогині де Мортмен, маркіз де Фарандаль, майже зовсім розорившись на грі, розбився на смерть, упавши з коня, і залишив вдову та сина. Цього, тепер уже двадцятивосьмилітнього молодика, вважали одним із наймодніших диригентів котільйону в Європі; його іноді запрошували до Відня та Лондона, щоб прикрасити придворні бали кількома турами вальсу; зоставшись майже без статку, завдяки своєму становищу, походженню, імені та родинним зв'язкам мало не з королівськими родами, він тепер належав до найулюбленіших та найбажаніших людей у Парижі.

Цю ще зовсім молоду славу, яку він здобув, танцюючи на балах і займаючись спортом, треба було закріпити і, після вигідного, дуже вигідного шлюбу, змінити світські успіхи на політичні. Ставши депутатом, маркіз зробився б опорою майбутнього трону, одним із королівських радників і одним із лідерів партії.

Добре обізнана герцогиня знала про величезний маєток графа де Гійруа, що обережно нагромаджував багатство, оселившись у простому помешканні, тим часом, як він міг би жити по-великопанськи в найкращому особняку Парижа. Вона знала про його завжди щасливі спекуляції, про тонкий нюх у фінансових справах, про його участь у найприбутковіших підприємствах, закладених за останнє десятиріччя, і їй спало на думку одружити свого небожа з дочкою нормандського депутата, якому цей шлюб додав би величезного впливу в аристократичному оточенні спадкоємців корони. Гійруа, сам вигідно одружившись та спритно збільшивши свою особисту маєтність, виношував тепер нові честолюбні плани.

Він вірив у повернення короля, і йому хотілось у відповідний час використати це якомога краще.

Як звичайний депутат, він мало що важив. А як тесть маркіза де Фарандаль, предки якого були вірними й визначними прихильниками французького королівського дому, він висувався в перші ряди.

Навіть більше — дружба герцогині з його дружиною надавала цій спілці характеру дуже цінної близькості, і, боячись, що маркіз може зустріти й уподобати якусь іншу дівчину, граф викликав дочку, аби прискорити події.

Пані де Мортмен, здогадуючись про його плани, мовчки їм сприяла, і навіть сьогодні, хоч її не попередили про

раптове повернення Аннети, порадила небожеві зайти до подружжя Гійруа, щоб він потроху при звичався входити до цього дому.

Цього разу граф та герцогиня вперше заговорили натяками про свої бажання, і коли вони прощалися, угоду про спілку було укладено.

В другому кутку вітальні сміялись. Пан де Мюзадье розповідав баронесі де Корбель про прийом президентом республіки якихось представників негритянського посольства. Але в цю мить доповіли про приїзд маркіза де Фарандаль.

Ввійшовши, він спинився на порозі. Звичним і швидким рухом він вставив монокль у праве око і затримав його на мить, немов хотів розглянути вітальню, до якої заходив, а може, й для того, щоб присутні розглянули його та відзначили його появу. Потім непомітним рухом щоки та брови він скинув скельце, що висіло на чорному шнурку, швидко підійшов до пані де Гійруа й поцілував її простягнуту руку, дуже низько вклонившись. Поцілував він руку і своїй тітці, а з іншими привітався за руку, переходячи від одного до другого з витонченою невимушеністю.

Це був високий молодик з руськими вусами, вже лисий, з офіцерською виправкою та манерами англійського спортсмена.

Почувалось, що він із тих людей, які працюють головою менше, ніж іншими частинами тіла, і люблять тільки такі справи, в яких розвиваються фізична сила та спритність. Проте він був освічений, бо повсякчас вивчав, напружуючи розум, усе те, що могло йому бути корисним надалі: історію, з якої старанно зазубрював дати, не заглиблюючись у суть подій, та елементарні поняття з політичної економії, потрібні депутатам, абетку соціології, відповідно до вимог панівних класів.

Мюзадье шанував його й говорив: «З нього буде видатна людина». Бертен віддавав належне його вправності та силі. Вони відвідували один і той же фехтувальний зал, часто вкупі полювали і їздили верхи в Ліс. Завдяки спільним смакам між ними виникла приязнь, той інстинктивний масонський зв'язок, що виникає між двома чоловіками, коли вони ведуть розмову на якусь обом приємну тему.

Маркіза познайомили з Аннетою де Гійруа, і в нього враз виникла підозра щодо тітчиних планів. Уклонившись, він оглянув дівчину швидким поглядом знавця.

Він визнав, що вона мила й до того ж багато обіцяє; за

своє життя він диригував стількома котільйонами і так добре знався на дівчатах, що міг майже за мить угадати в них майбутню красу, як дегустатор, що куштує молоде вино.

Перемовившись з Аннетою кількома незначними фразами, маркіз сів коло баронеси де Корбель, аби упівголоса поплескати язиком і з нею.

Гості рано попрощалися. Аннета лягла спати, лампи погасли, слуги розійшлися по своїх кімнатах, тільки граф де Гійруа, походжаючи по вітальні, освітлений лиш двома свічками, ще довго розповідав графині, яка дрімала в кріслі, про свої плани, обмислював усілякі комбінації, шанси, застереження.

Було пізно, коли, дуже вдоволений вечором, він нарешті пішов, шепочучи:

— Ну, справу, здається, облагоджено.

III

«Коли ви прийдете, друже? Я не бачила вас уже три дні, а мені здається, що це так давно. З дочкою у мене багато турбот, але ви знаєте, що без вас я вже не можу жити».

Художник, який креслив олівцем ескізи, все шукаючи нового сюжету, прочитав записку графині, потім, висунувши шухляду письмового стола, поклав її на купу інших листів, які зібрались від початку їхнього кохання.

Завдяки вільності світського життя вони звикли бачитись мало не щодня. Час від часу вона приходила до нього, і, не заважаючи йому працювати, просиджувала годину або дві в кріслі, де колись позувала. Але, боячись привернути увагу слуг, вона вважала за краще для таких щоденних побачень, для цієї дрібної монети кохання, приймати його в себе або зустрічатись десь у салоні.

Вони заздалегідь домовлялися про ці зустрічі, які пан де Гійруа вважав за дуже природні.

Щонайменше двічі на тиждень Бертен обідав у графині з кількома друзями, щопонеділка він заходив до її ложі в опері; потім вони ще призначали побачення в якомусь домі, де ніби випадок зводив їх завжди водночас. Він знав, коли вона ввечері буває вдома, і заходив на чашку чаю, почувавши себе біля неї як удома,— такою теплою, затишною і надійною була ця давня прихильність. Він так звик зустрічатись де-небудь із нею, бути біля неї хоч кілька

хвилин, обмінюватися з нею кількома словами та думками, що відчував постійну потребу бачити її, хоч любовний його шал давно вже погас.

Потреба бути в сім'ї, у повному житті, багатолюдному будинку, обідати за великим столом, проводити вечори в невтомних розмовах із давніми знайомими,— та потреба зв'язку, дотику й близькості, що таїться в кожному людському серці й жене старого парубка по друзях із дому до дому, де він влаштовується, як у сім'ї, зміцнювала силою егоїзму його прихильність. У тому домі, де його любили, пестили, де він усе знаходив, він міг, крім того, спочити й понижити свою самотність.

Три дні він не бачив своїх друзів, яким приїзд дочки, мабуть, завдав чималого клопоту, і вже нудився, трохи навіть сердивсь, що вони досі не покликали його, однак вважав не зовсім скромним потурбувати їх.

Він схопився, прочитавши листа, мов від удару батога. Була третя година пополудні. Бертен вирішив негайно піти до графині, щоб застати її ще вдома.

На дзвінок з'явився лакей.

— Яка погода, Жозефе?

— Дуже добра, пане.

— Чи тепло?

— Так, пане.

— Білий жилет, синій піджак, сірий капелюх.

Він завжди одягався дуже елегантно, і хоч кравець шив йому одягу дуже скромного стилю, вже з того, як він носив її, як ходив, стягнувши живіт білим жилетом і зсунувши трохи назад високий фетровий капелюх, можна було відразу впізнати художника й холостяка.

Коли Бертен прийшов до графині, йому сказали, що вона збирається на прогулянку в Ліс. Він був невдоволений і почав чекати.

Як звичайно, він ходив туди й сюди,— від крісла до крісла, від вікон до стін,— по вітальні, затемненій порт'єрами. На легких столиках з позолоченими ніжками були розкидані в удаваному безладді різні непотрібні дрібнички, гарненькі й дорогі: старовинні скриньки з різьбленого золота, табакерки з мініатюрами, статуетки з слонової кості, новітньої роботи штучки з матового срібла, кумедні, але водночас суворі, з ознаками англійського стилю, малесенька кухонна плитка і на ній кицька, що п'є з каструлі, скринька для цигарок у формі великої хлібини, кавник, щоб класти сірники, а в окремому футлярі повний набір

коштовностей для ляльки: намисто, обручки, каблучки, брошки, сережки з діамантами, сапфірами, рубінами та смарагдами,— мікроскопічна фантазія, що її створили, здавалося, руки ювелірів Ліліпутії.

Час від часу він торкався якоїсь речі, що сам подарував колись на те чи інше родинне свято, брав її, крутив у руках, дивився на неї з мрійною байдужістю, потім клав на місце.

В кутку на одноногому столику круглої канапки лежало декілька книжок, пишно оправлених, але мало коли читуваних. На тому ж столику лежала книжка «Ревю де де Монд», трохи зім'ята, пошарпана, із загнутими сторінками, немов її не раз читали, та кілька нерозрізаних журналів, поміж них — «Сучасне мистецтво» — його передплачували тільки тому, що дорого коштував, чотириста франків на рік,— і «Вільний листок», тонесенька збірка у синій обкладинці, де друкувались найновіші поети, так звані «Збуджені».

Між двома вікнами стояв письмовий столик графині, кокетливий витвір минулого століття, за яким вона писала відповіді на термінові записки, одержані під час прийомів гостей. Тут же лежало кілька улюблених книжок, ознака жіночого розуму і серця: Мюссе, «Манон Леско», «Вертер», а також «Квіти зла», «Червоне і чорне», «Жінка вісімнадцятого століття», «Адольф»,— аби показати, що тут цікавляться складними почуттями й таємницями психології.

Біля книжок — ручне люстерко, чудовий витвір ювелірного мистецтва: воно лежало склом униз на квадратному клапті гаптованого оксамиту, щоб можна було помилуватися тонким візерунком золота й срібла на його спинці.

Бертен узяв люстерко й подивився на себе. За останні роки він дуже постарів і хоч вважав, що тепер його обличчя стало більш оригінальним, одутість щік та зморшки на шкірі смутили його.

Позад нього розчинилися двері.

— Добридень, пане Бертен,— сказала Аннета.

— Добридень, мала, як ся маєш?

— Дуже добре, а у вас?

— То ти рішуче не хочеш казати мені «ти»?

— Мені трохи ніяково...

— Отакої!

— Авжеж, ніяково. Я ніяковію у вашій присутності.

— Чому?

— Бо... бо ви ні старий, ні молодий!..

Художник засміявся.

— Після такого доводу я не наполягаю!

Вона раптом почервоніла аж до тієї білої шкіри на лобі, де пробивається перше волосся, і збентежено додала:

— Мама доручила мені переказати, що вона зараз виїде, та спитати, чи не поїдете ви з нами в Булонський Ліс.

— Безперечно. Ви одні?

— Ні, з герцогинею де Мортмен.

— Гаразд, і я з вами.

— Тоді дозвольте мені піти надіти капелюшок.

— Іди, моя дитино.

Ледве вона вийшла, як увійшла графиня у вуалі, готова до від'їзду. Вона простягла йому обидві руки.

— Що це вас не видно, Олів'є? Що ви робите?

— Я не хотів заважати вам у ці дні.

Вона промовила ім'я «Олів'є» таким тоном, ніби вклала в нього всі свої докори й почуття.

— Ви найкраща жінка в світі,— додав він, зворушений її інтонацією.

Коли з цією сердечною дрібною сваркою було покінчено, графиня докинула тоном світської розмови:

— Ми заїдемо до герцогині додому, а потім покатаємося в Лісі. Треба ж показати його Нанеті.

Ландо чекало їх під брамою.

Бертен сів проти жінок, екіпаж рушив, коні зацокотіли копитами під дзвінким склепінням.

На великому бульварі, що спускався до церкви святої Магдаліни, все живе втішалося приходом ранньої весни.

Тепле повітря й сонце надавало чоловікам святкового, а жінкам — закоханого вигляду, веселило хлопчаків у білих фартухах, які, поставивши на лави кошики, бігали й бавилися зі своїми однолітками, малими вуличними голодранцями; собаки, здавалось, кудись квапилися, у консьєржів од співів охрипли чижики; тільки старі шкапи візників пленталися своєю звичайною понурою ступою.

— О, який чудовий день, як гарно жити! — прошепотіла графиня.

При ясному світлі весняного дня художник придивлявся до матері та дочки.

Звичайно, між ними була різниця, але разом з тим така схожість, що дочка була ніби продовженням матері; здавалось, що вони створені з однієї і тієї ж крові та плоті, натхненні одним і тим же життям. А їхні очі, блакитні,

в чорних цяточках, очі, такі свіжі й синяві в дочки і трохи збляклі в матері, дивились на Бертена так однаково, коли він говорив, що він мимоволі чекав від них однакових відповідей. І, примушуючи їх сміятися та гомоніти, він дивувався, що перед ним дві зовсім різні жінки, що одна вже в літах, а друга тільки починає жити. Ні, він не міг передбачити, якою стане ця дитина, коли її молодий розум з поки що приспаними смаками та інстинктами розів'ється, наче квітка, в світському вирі.

Він зворушився, подумавши, що вона обрала саме його, що й досі він любий цій незмінно вродливій жінці, яка похитувалась в ландо, вдихаючи тепле весняне повітря.

Він подякував їй поглядом, вона зрозуміла його значення, і в легенькому дотикові її сукні йому почулася теж вдячна відповідь.

Він і собі прошепотів:

— Справді, який чудовий день!

Узявши герцогиню на вулиці де Варен, вони рушили до Будинку інвалідів, минули Сену і, їдучи вгору до Тріумфальної арки серед цілої лави екіпажів, дістались до Єлісейських Полів.

Дівчина сиділа поруч із Бертеном, спиною до коней, і дивилась на потік екіпажів жадібними, наївними очима. Час від часу, коли герцогиня або графиня відповідали легким кивком голови на чиєсь привітання, вона питала: «Хто це?» Він відповідав: «Пантеглени, Пюїсельсі, графиня де Льокріст», чи «красуня пані Мандельєр».

Вони їхали тепер проспектом Булонського Лісу, серед стукоту й руху коліс. Екіпажі, що вже не так тіснились, як біля Тріумфальної арки, здавалося, змагались у нескінченному галопі. Фіакри, важкі ландо й величні восьмиресорні карети випереджали одні одних, але зненацька всіх їх обігнала легенька відкрита коляска, запряжена рисаком, який мчав з шаленою швидкістю крізь цей рухливий потік буржуа та аристократів, людей різних верств, класів та ієрархій молоду, байдужу з вигляду жінку; від світлого, сміливого її вбрання віяло на екіпажі, які вона минала, дивовижними пахощами невідомої квітки.

— Хто це? — спитала Аннета.

— Не знаю, — відповів Бертен, а герцогиня й графиня обмінялись усмішками.

Листя розпускалося, солов'ї, постійні відвідувачі цього паризького саду, вже перегукувалися в молодій зелені, і коні, наближаючись до озера, перейшли на ліниву ступу,

з коляски до коляски полинули нескінченні привітання, усмішки й поклони. Тепер це нагадувало плавучу флотилію човнів з дуже чемними добродіями та дамами. Герцогиня, що раз у раз кивала піднятим капелюхам та головам, схиленим у поклони, робила, здавалось, огляд і пригадувала все, що знала, думала й гадала про людей, які їхали в екіпажах.

— Глянь, малятко, ось знову красуня де Мандельєр, окраса Республіки.

В легкій і кокетливій колясці перша красуня Республіки, зовні байдужа до своєї незаперечної слави, визнаної всіма, дозволяла милуватися своїми великими темними очима, низьким чолом під пасмами чорного волосся і владним, трохи завеликим ротом.

— Все-таки вона дуже вродлива,— сказав Бертен.

Графині не подобались його похвали іншим жінкам. Вона тихо знизала плечима й нічого не відповіла.

Але дівчина, у якій зненацька прокинувся інстинкт суперництва, насмілилась заперечити:

— Як на мене, ні.

Художник повернувся до неї.

— То, по-твоєму, вона не вродлива?

— Ні, в неї такий вигляд, ніби її в чорнило вмочили.

Герцогиня захоплено засміялась.

— Браво, малятко, половина паризьких чоловіків уже шість років умлівають перед цією негритянкою! Можна подумати, що вони глузують із нас. А поглянь лишень на графиню де Льокріст.

Сама в ландо, з білим песиком на колінах, ніжна, граціозна, як мініатюра, білява, з карими очима, графиня, тонкі риси обличчя якої вже п'ять чи шість років викликали захоплення в її закоханців, відповідала на привітання знайомих усмішкою, ніби приклеєною до уст.

Проте Аннета й на цей раз не виявила захвату.

— О! — мовила дівчина.— Вона вже немолода.

Бертен, який у щоденних суперечках про цих двох суперниць ніколи не підтримував графиню, зненацька обурився з такої нетерпимості дівчини.

— То байдуже,— сказав він,— подобається вона тобі чи ні. Вона чарівна, і я бажаю тобі стати такою гарною, як вона.

— Облиште! — кинула герцогиня.— Адже вам подобаються тільки ті жінки, яким уже перейшло за тридцять.

Дитина каже слухно,— ви хвалите жінок, що вже відцвітають.

— Ба ні, жінка стає вродливою по-справжньому пізніше, коли досягає цілком повного розвитку! — вигукнув Бертен.

І розвиваючи думку, що свіжість — це тільки зовнішнє саяво краси, він доводив, що світські чоловіки не помиляються, майже не звертаючи уваги на молодих жінок у всьому їхньому блискі, і слухно визнають їх «красунями» тільки в останню пору цвітіння і розквіту.

Графиня, потішена цим, прошепотіла:

— Його правда, він судить як художник. Молоде обличчя дуже миле, але завжди трохи банальне.

Бертен і далі відстоював своє, зазначаючи, що в певний час обличчя повільно втрачає невиразну юнацьку приналежність, набирає своєї остаточної форми, свого характеру і свого вигляду.

Кожне його слово графиня підтверджувала, переконано киваючи головою; і що більше він доводив, із запалом адвоката, який виголошує свою захисну промову, з піднесенням обвинуваченого, який обстоює свою правоту, то рішучіше вона схвалювала його поглядом і жестом, немовби вони уклали між собою угоду для взаємної підтримки проти якоїсь небезпеки, для захисту від загрозливої й хибної думки. Аннета їх не слухала, поринувши в споглядання. Завжди усміхнене обличчя її споважніло, і вона мовчала, одурманена радістю такого оточення. Це сонце, листя, екіпажі, це прекрасне, багате й веселе життя — все це було для неї.

І вона приїздитиме сюди щодня, її теж знатимуть, вітатимуть, їй теж будуть заздрити, і чоловіки, показуючи на неї, можливо, казатимуть, що вона вродлива. Вона вибирала чоловіків та жінок, що здавались їй найелегантнішими, і весь час запитувала їхні імена, цікавлячись лише тими, що часом збуджували у неї пошану та здивування, бо вони часто попадались їй у газетах чи в підручнику з історії. Вона ніяк не могла призвичаїтись до цього походу знаменитостей, не могла навіть відразу повірити, що вони справжні,— немов дивилась якусь виставу. Візники викликали в неї зневагу, навіть огиду, пригнічували її та обурювали; і вона зненацька мовила:

— По-моєму, сюди треба було б пускати тільки панські карети.

— А як же тоді бути, панночко, з рівністю, свободою та братерством? — спитав Бертен.

Вона зробила гримасу, немов говорячи: «Це для інших», — і додала:

— Для візників знайшовся б інший ліс, Венсенський, наприклад.

— Ти відстаєш, дівчинко, ти й не знаєш, що ми плаваємо в демократичному морі. А втім, коли хочеш побачити ліс чистим від будь-яких домішок, приїзди вранці, — зустрінеш тут тільки цвіт, самий цвіт суспільства.

І він майстерно змалював одну з тих картин, які йому завжди вдавалися: ліс уранці з вершниками та амазонками того найвитонченішого клубу, де всі знають одне одного на ймення, знають родинні зв'язки, титули, чесноти й вади, наче усі вони жили на одній вулиці чи в одному містечку.

— Ви тут часто буваєте? — спитала Аннета.

— Дуже часто; це справді найкраще місце в усьому Парижі.

— Ви їдете верхи вранці?

— Звичайно.

— А потім, удень, робите візити?

— Так.

— Та коли ж ви працюєте?

— Я працюю... коли випаде, до того ж, я обрав собі фах до смаку! Через те, що я малюю портрети чарівних дам, мені потрібно їх бачити і по змозі скрізь бувати з ними.

— Пішки чи верхи? — спитала вона серйозно.

Він скося задоволено на неї зиркнув, немов казав: «Ого, вже дотепи. Гарна ж ти будеш, нівроку!»

З далини, з широких полів, що ще тільки прокидались після зими, вийнув холодний вітрець, і весь цей кокетливий, мерзлякуватий, великосвітський ліс затремтів.

Якусь мить це тремтіння котилось по негустому листю дерев і по тканинах на плечах. Усі жінки майже однаковим рухом накинули шалі, що спали з плеч, і коні пустилися риссю — так, наче гострий вітрець, налетівши, стьобнув їх своїм подихом.

Верталися швидко серед срібного побрязкування струшуваної збруї, під скісним червоним промінням надвечірнього сонця.

— Хіба ви їдете додому? — спитала графиня, яка знала всі звички Бертена.

— Ні, я в клуб.

— То ми вас завеземо по дорозі.

— Гаразд, щиро дякую.

— А коли ви нас із герцогинею запросите снідати?

— Призначте день.

Цей принадний малювальник парижанок, якого прихильники охрестили «реалістичним Ватто», а огудники — «фотографом жіночих суконь та накидок», часто влаштовував сніданки або обіди для чарівних дам, яких він портретував, а також і для інших жінок, обов'язково уславлених, відомих, що дуже тішились цими маленькими святами в помешканні нежонатого художника.

— Післязавтра? Вам післязавтра зручно, люба герцогине? — спитала пані де Гійруа.

— Атож, ви дуже мила! Пан Бертен ніколи не подумав про мене, влаштовуючи банкет. Мабуть, я таки справді вже немолода.

Графиня, звикнувши дивитись на Бертеновий дім, як на свій власний, додала:

— Тільки нас четверо, ті, що в ландо: герцогиня, Анна-та, я та ви, нікого більше, авжеж, великий художнику?

— Тільки ми, — сказав він, виходячи, — і я вас частуватиму раками по-ельзаському.

— О, ви малу зіпсуєте!

Він розкланявся, стоячи в дверцятах карети, потім зайшов у вестибюль великого будинку клубу, кинув пальто й палицю гуртові лакеїв, що схопились, мов солдати перед офіцером, і подався нагору широкими сходами, минув іще юрбу слуг у коротких штанах, штовхнув двері і враз збасьорився, почувши в кінці коридора несподіваний брязкіт схрещуваних рапір і вигуки:

— Зачеплено! Мені! Мимо! Маю! Зачеплено! Вам!

У фехтувальному залі бійці в одязі з сірого полотна та в шкіряних нагрудниках, у підв'язаних на кісточках штанах та в чомусь подібному до фартухів, що затуляли живіт, піднісши одну руку вгору зі стиснутим кулаком, а в другій руці, величезній від надитої на неї рукавиці, тримаючи тонку й гнучку рапіру, нахилилися й випростувалися з поривчастою гнучкістю, як механічні ляльки-блязні.

Інші спочивали, розмовляючи, ще задихані, червоні, з хусткою в руці, витираючи чоло та шию; ще інші, сидячи на чотирикутному дивані, що тягнувся навколо всього залу, дивились на змагання. Ліверді бився з Ланда, а клубний учитель Тайяд з високим Рокдіаном.

Бертен, усміхаючись, потискував руки, як у себе вдома.

— Я з вами б'юся! — крикнув барон де Баврі.

— До ваших послуг, любий.

І він пішов до гардеробної переодягатися.

Давно вже він не почував себе таким легким та міцним і, уявляючи, що буде змагатися відмінно, нетерпеливився й поспішав, як школяр на гулянку. Коли супротивник став перед ним, він зразу ж навалюно атакував його і за десять хвилин одинадцять разів зачепив його й так утомив, що барон попросив пощади. Після того Бертен фехтував з Пюнізімоном та з своїм колегою Аморі Мальданом.

Потім охолодив розпалене тіло холодним душем, що нагадав йому купання восени, коли він двадцятилітній юнак, щоб подратувати міщан, плигав сторч головою у Сену з мосту в передмісті.

— Ти тут обідаєш? — спитав Мальдан.

— Так.

— У нас із Ліверді, Рокдіаном та Ланда окремий стіл: не барись, уже чверть на восьму.

У їдальні стояв гомін.

Там були всі нічні паризькі гультяї, нероби й ділки, всі ті, хто з сьомої години вечора не знають, куди себе діти, і йдуть обідати до клубу, щоб завдяки випадковій зустрічі причепитись до чогось або до когось.

Коли п'ятеро друзів посідали до столу, банкір Ліверді, міцний сорокалітній і кремезний чоловік, сказав Бертенові:

— Сьогодні ви просто шалений.

— Так, сьогодні я здатен на щось надзвичайне, — відповів художник.

Інші посміхнулись, а пейзажист Аморі Мальдан, низенький, худий і лисий, з сивою бородою, мовив лукаво:

— Я теж у квітні завжди відчуваю приплив соків, і на мені з'являється кілька листочків — з півдесятка, не більше, — а потім усе це виливається в почуття; тільки врожаю ніколи не буває.

Маркіз де Рокдіан та граф де Ланда висловили йому співчуття. Обидва старші за нього, хоч ніяке досвідчене око не визначило б їхнього віку, клубні завсідники, вершники й фехтувальники, що в постійних вправах загартували тіло, вони хвалились, що молодші за неврастенічних гульвіс нового покоління.

Рокдіан походив із доброго роду, і його приймали у всіх салонах, хоч і підозрювали в таємних грошових шахрайствах. На думку Бертена, це було не дивно, бо маркіз багато років провів у картярнях. Одружений, а потім розлучений

із жінкою, яка платила йому ренту, директор бельгійських та португальських банків, він гордо носив на своєму енергійному обличчі Дон Кіхота трохи збляклу честь дворянина, що нічим не гребує, час від часу омиваючи її кров'ю з подряпини на дуелі.

Граф де Ланда, добродушний велетень, що пишався своїм зростом та плечима, хоч і був у шлюбі й мав двох дітей, дома обідати зважувався не більш, як тричі на тиждень, а в інші дні після вправ у фехтувальному залі залишався з приятелями в клубі.

— Клуб — це родина, — казав він, — родина для тих, хто своєї не має, для тих, хто її ніколи не матиме, і для тих, кому своя обридла.

Коли розмова зайшла про жінок, вона покотилася від анекдотів до спогадів, від спогадів до хвастощів, — аж до нескромної одвертості.

Маркіз де Рокдіан не називав імен своїх коханок, — це були світські жінки, — але змальовував їх з великою точністю, так що впізнати їх було дуже легко. Він давав можливість співбесідникові здогадатися, про кого він говорив.

Банкір Ліверді називав своїх коханок на ймення. Він розповідав:

— Тоді я був у близьких стосунках з дружиною одного дипломата. Тож одного вечора, прощаючись із нею, я кажу: крихітко моя, Маргарито...

Він спинився, побачивши усмішки, а тоді повів далі:

— Ех, я пробовкався! Треба було б узяти за звичку всіх жінок називати Софіями.

Олів'є Бертен, завжди дуже стриманий, звичайно відповідав, коли його запитували:

— Я задовольняюсь своїми натурщицями.

Всі вдавали, що вірять йому, а Ланда, що бігав за повіями, збуджувався, думаючи про вуличних шльондр, серед яких трапляються дуже гарненькі, та про молодих жінок, що роздягаються перед художником за десять франків на годину.

Що більше порожніло на столі пляшок, то дужче розпалювались усі ці дідугани, як звала їх клубна молодь, — усі ці дідугани з розпашілими обличчями, схвильовані розігрітими бажаннями та розворушеними пристрастями.

Рокдіан після кави вдався до правдоподібних нескромностей, і, забувши світських жінок, славив звичайних кокеток.

— Париж,— казав він із склянкою кюмелю в руці,— це єдине місце, де чоловік не старіє, де в п'ятдесят років, аби тільки міцний був та добре зберігся, він завжди знайде вісімнадцятилітню, гарненьку, мов ангел, дівчину, що полюбить його.

Ланда, бачачи, як Рокдіан після лікеру став Рокдіаном минулих років, захоплено його підтримував та називав дівчаток, що й досі його кохають.

Але Ліверді, більш скептичний і певний, що знає ціну жінкам, бурмотів:

— Вони вам тільки кажуть, що кохають.

— Вони мені це доводять, любий,— відповів Ланда.

— Ці докази не беруться до уваги.

— З мене їх досить.

— Та вони й самі так думають, сто чортів! — вигукнув Рокдіан.— Невже ви гадаєте, що гарненька двадцятилітня хвойда, яка вже п'ять чи шість років гуляє в Парижі, яку наші вуса навчили спочатку поцілунків, а потім одбили смак до них, вміє ще відрізнити тридцятилітнього від шістдесятилітнього? Годі-бо! Яка дурниця! Вона забагато бачила й знає. Та я ладен з вами об заклад побитися, що вона в глибині душі більше любить, справді більше, старого банкіра, ніж молодого джэнджика. Хіба ж вона знає чи думає про це? Хіба чоловіки тут мають вік? Ех, любий, ми молодіємо, сивіючи, і що більше сивіємо, то частіше нам кажуть, що люблять нас, більше нам це доводять і більше ми цьому віримо.

Вони повставали з-за столу, піднесені й збуджені алкоголем, готові рушити на любовні лови, і почали радитись, як провести вечір. Бертен говорив про цирк, Рокдіан — про іподром, Мальдан — про «Едем», а Ланда — про «Фолі-Бержер».

Аж тут до них долинули далекі тихенькі звуки настроюваних скрипок.

— Стривайте. Здається, в клубі сьогодні музика? — спитав Рокдіан.

— Атож,— відповів Бертен,— чи не посидіти нам хвилину десять перед тим, як піти?

— Ходімо.

Вони перейшли вітальню, більйардну, гральний зал і опинилися в ложі над естрадою. Четверо добродіїв, посідавши в крісла, вже зосереджено чекали, а внизу, серед рядів порожніх стільців, ще з десятків слухачів гомоніли, сидячи й стоячи.

Диригент уривчасто стукотів смичком по пюпітру — починали.

Олів'є Бертен любив музику, як люблять опіум. Вона навіювала йому мрії.

Тільки-но до нього доходила гучна хвиля музикальних звуків, він почував, що його охоплює якесь нервове сп'яніння, надаючи його тілу й душі дивовижної чутливості. Його зачарована мелодіями уява, мов безтямна, линула в нижніх мріях та солодких маревах. Заплющивши очі, поклавши ногу на ногу й звисивши руки, він слухав звуки й бачив видива, що линули перед його очима і в серці.

Оркестр грав симфонію Гайдна, і коли Бертен заплющив очі, то знову побачив Ліс, стовпище карет і навпроти себе в ландо графиню з дочкою. Він чув їхні голоси, стежив за їхніми словами, почував колихання карети, дихав повітрям, повним запашного духу листя.

Тричі сусід, говорячи з ним, обривав це видиво, і тричі воно знову зринало в уяві. Так людина після морського плавання, вже лежачи вдома у ліжку, знову відчуває хитавицю.

Потім видиво розширилось і обернулося на далеку мандрівку з цими обома жінками; вони, як і раніше, сиділи проти нього то в залізничному вагоні, то за столом у чужоземному готелі.

І поки грала музика, образи матері й дочки не покидали його, немовби під час прогулянки в цей сонячний день вони лишили відбиток своїх облич в глибині його очей.

Тиша, потім гуркіт стільців і голоси розвіяли цю мрійну млу, і Бертен побачив біля себе чотирьох друзів, які дрімали в наївних позах уваги, що скінчилася сном.

Розбудивши їх, художник спитав:

— Ну, що тепер робитимемо?

— Мені хочеться тут іще трохи поспати,— щиро признався Рокдіан.

— Мені теж,— докинув Ланда.

Бертен підвівся:

— Я йду додому; стомився трохи.

Почував він себе, навпаки, дуже бадьорим, але хотів піти, боячись закінчити вечір у клубі, як це часто траплялося, за столом для гри в бакара.

Він вернувся додому, і другого дня, після неспокійної ночі, такої ночі, яка збуджує у митців той стан діяльності мозку, що його назвали натхненням, вирішив нікуди не виходити й працювати до вечора.

Це був чудовий день, такий день, коли легко працюється, коли думка ніби переходить у руки й сама собою закріплюється на полотні.

Замкнувши двері, відгородившись від світу, в тиші зачищеного для всіх будинку, в улюбленій тиші майстерні, з ясним зором і світлим розумом, захоплений і бадьорий, Бертен тішився щастям, що його даровано тільки художникам: щастям розпочати свій твір.

У ці години праці для нього існував тільки клопоть полотна, на якому під пестощами пеналів зароджувався образ, і в своєму творчому піднесенні він почував дивний, але радісний подих життя, що розливається, буяє і п'янить.

Ввечері він був зовсім знеможений, як після фізичної праці, і заснув з приємною думкою про завтрашній сніданок.

Стіл був прибраний квітами, страви ретельно дібрані для такої витонченої гурманки, як пані де Гійруа, і, незважаючи на енергійний, хоч і короткий, опір, художник примусив своїх гостей випити шампанського.

— Мала захмеліє! — казала графиня.

Герцогиня поблажливо відповідала:

— Боже мій, треба ж колись вперше захмеліти.

Вертаючись до майстерні, всі були трохи збуджені тією легкою веселістю, що підносить людину, немов у неї вирости крила.

Герцогиня й графиня, які мали їхати на засідання Комітету французьких матерів, хотіли спочатку одвезти дівчину додому, але Бертен запропонував прогулятись із нею пішки до бульвару Мальзерб. І вони пішли.

— Ходім найдальшим шляхом, — мовила Аннета.

— Хочеш поблукати в парку Монсо? Це дуже миле місце — подивимось на маленьких діток та годувальниць.

— З великою охотою.

Вони пройшли з боку проспекта Веласкеса повз монументальні позолочені ґрати, які правили за вивіску та вхід до цього розкішного парку, що в самому серці Парижа пишається штучною, зеленою красою і зусебіч оточений князівськими палацами.

Вздовж широких алей, що майстерними заворотами перетинають лужки та кущі, чоловіки й жінки, що сидять на залізних стільцях, споглядають перехожих, а на вузьких стежках, що звиваються, як струмки, і ховаються в тіні, діти копірсаються в піску, бігають, плигають через мотузку під недбайливим оком годувальниць чи стурбованим

поглядом матерів. Величезні дерева з кругло підстриженими кронами схожі на листяні монументи, велетенські каштани, густа зелень яких оздоблена червоними й білими свічками суцвіть, пишні сикомори, декоративні платани з уміло погнутими стовбурами прикрашають великі, буйні газони, утворюючи чарівні перспективи.

Душно; горлиці туркотять серед листя, пурхаючи по верхівіттю, а горобці купаються у веселці, запаленій сонцем у водяному пилу, що осідає від поливання на молодій траві. Білі статуї на цоколях здаються щасливими серед зеленої свіжини. Мармуровий юнак витягає з ноги невидиму шпичку, немов загнав її зараз, женучись за Діаною, що тікає до ставка серед гаю, де причаїлись руїни храму.

Інші статуї цілуються, закохані й холодні, на узліссях, або мріють, оповивши коліно рукою. По мальовничих скелях шумує й біжить водоспад. Навколо дерева, усіченого, немов колона, в'ється плющ; на домовині видно якийсь напис. Проте кам'яні стовпчики на газонах нагадують Акрополь не більше, ніж цей елегантний маленький парк нагадує дикий ліс.

Це — штучне і чарівне місце, куди парижани ходять милуватися вирощеними в оранжереях квітами та захоплюються, немов театральною, тією приємною виставою, що влаштовує розкішна природа в самісінькому серці Парижа.

Олів'є Бертен уже кілька років мало не щодня приходив до цього вподобаного ним парку подивитися на парижанок у найвідповідніших для них обставинах. «Для цього парку потрібні туалети,— казав він.— Погано вдягнені люди здаються тут огидними». І він годинами тут блукав, знав усі рослини й усіх постійних відвідувачів.

Бертен ішов поруч з Аннетою по алеї, неуважно поглядаючи на строкате, кипуче життя саду.

— О, як чудово! — вигукнула дівчина.

Вона дивилась на хлопчика з білявими кучерями, що здивовано й захоплено зиркав на неї.

Потім вона роздивилася всіх дітей і, тішачись виглядом живих одягнених ляльок, сама ставала балакуча й товариська.

Вона йшла дрібним кроком і говорила про малят, годувальниць та матерів. Здорові діти викликали у неї радісні вигуки, а бліді збуджували жаль.

Бертен слухав її, тішачись нею більше, ніж дітворою, і, не забуваючи про свій живопис, шепотів: «Чудово!» Він думав про те, що можна було б намалювати прекрасну

картину — куточок парку з букетом годувальниць, матерів та дітей. Як це він раніш не здогадався?

— Ти любиш таких хлопчаків?

— Обожаю.

Бачачи, як дівчина на них дивиться, він почував, що їй хочеться взяти їх на руки, цілувати, термосити — природне й ніжне бажання майбутньої матері. І його дивував цей потайний інстинкт, прихований у жіночому тілі.

У неї був настрій поговорити, і він почав розпитувати про її смаки. Вона мило й наївно призналась у своїх надіях на світський успіх і славу, розповіла про бажання мати гарних коней, яких знала, мов той барिशник, бо в Ронсьєрі розводили також і коней; а про жениха вона турбувалась не більше, ніж про помешкання, яке можна завжди вибрати серед безлічі тих, що здаються в найми.

Вони підійшли до ставу, де тихо плавали пара лебедів та шестеро качок, чисті й спокійні, як порцелянові птахи, й проминули молоду жінку, що сиділа на стільці з розгорнутою книжкою на колінах, втупивши очі у простір, витаючи в мріях.

Вона не ворушилась, так наче була воскова. Бридка, скромна, одягнена бідно, навіть і не сподіваючись сподобатися комусь, певно, вчителька, вона полинула в мрії, захоплена фразою чи словом, що заворожило їй серце. Вона, мабуть, продовжувала й розвивала далі почату в книжці пригоду, зв'язуючи її зі своїми власними надіями.

Бертен вражено спинився.

— Як гарно, — мовив він, — отак захопитись.

Вони пройшли повз неї. Повернули й знову проминули її, проте вона не помітила їх — так напружено стежила вона за далеким летом своєї думки.

Художник спитав у Аннети:

— Скажи, люба, тобі не нудно буде позувати мені раз чи два?

— Ні, навпаки!

— То глянь уважно на ту дівчину, що витає в ідеальному світі.

— На їу, що сидить отам на стільці?

— Так. Ти теж сядеш на стілець, розгорнеш на колінах книжку і замрієшся, як вона. Ти мріяла коли-небудь?

— Звичайно.

— Про що?

І він спробував розпитати дівчину про її мандрівки в країну мрій, але вона не хотіла відповідати, дивилась, як

плавали качки круг хліба, що кидала їм якась пані, і, здавалось, ніяковіла, немов він зачепив у ній якусь чутливу струну.

Потім, щоб змінити тему, вона почала розказувати про своє життя в Ронсьєрі, згадала про бабусю, якій подовгу читала вголос щодня, яка тепер, мабуть, почуває себе самотньою й сумує.

Слухаючи її, художник відчував, що йому весело, мов пташці, так весело, як ніколи не було. Все, що вона говорила, всі дрібні, незначні, звичайні подробиці простого життя дівчини тішили його й цікавили.

— Сядьмо,— сказав він.

Вони посідали над водою. Лебеді підпливали до них, сподіваючись поживи.

У Бертенові прокидалися спогади, ті зниклі, стерті забуттям спогади, що зненацька оживають невідь-чому. Вони зринули так швидко, і розмаїті й такі численні, що йому здавалось, ніби чиясь рука ворухнеть сховище його пам'яті.

Він силкувався збагнути, звідки з'явився в ньому цей подих давнього життя, що його він не раз уже спостерігав, відчував, але не з такою силою, як сьогодні. Причина цих спогадів, збуджень і згадок завжди була — причина проста і матеріальна: здебільшого — аромат парфумів. Як часто запах сукні випадково зустрінутої жінки будив у ньому спогади про забуті події! В порожніх туалетних флаконах він теж часто знаходив часточки свого існування, і всі мандрівні запахи вулиць, полів, будинків та меблів, приємні й гидкі, теплі запахи літніх вечорів, холодні запахи зимових ночей завжди воскрешали забуте минуле, немов зберігаючи в собі напахчені мертві речі,— як ті аромати, що їх зберігають мумії.

Може, це вогка трава та цвіт каштанів оживляли у ньому колишнє? Ні. То що ж? Чи не його очі були причиною цієї тривоги? Але що він побачив? Нічого. Може, обличчя якоїсь із жінок нагадало йому про те, що було, і хоч він і не пізнав те обличчя, воно сколихнуло в його серці всі дзвони минулого.

Чи може, це, скорше, якийсь звук? Дуже часто, почувши випадково фортеп'яно чи невідомий голос, навіть катеринку, що грала на майдані старовинну мелодію, він ураз молодшав років на двадцять, і груди його повнилися забутою ніжністю.

На цей раз поклик не вщухав — нестримний, тривож-

ний, майже дратівливий. Що ж могло круг нього, біля нього, так оживити його погасле хвилювання?

— Стає холоднуватю,— мовив він,— ходімо звідси.

Вони підвелися й почали походжати по алеях.

Бертен дивився на бідаків, що сиділи на лавах, не маючи змоги заплатити за стільці.

Аннета теж розглядала їх, турбувалася їхнім життям, працею та дивувалась, що, маючи такий злидений вигляд, вони теж гуляють у чудовому публічному парку.

А Бертен чимраз більше заглиблювався в минулі роки. Йому здавалось, що якась муха дзижчить над вухом і в пам'яті зринає невиразний гомін пережитих днів.

Дівчина, помітивши, що він замріявся, спитала:

— Що з вами? Здається, ви засумували.

Бертен затремтів до глибини серця. Хто це сказав? Вона чи її мати? Не теперішнім голосом, а колишнім, але таким зміненим, що він тільки зараз упізнав його.

Він відповів, усміхаючись:

— Нічого, ти мене дуже тишиш, ти дуже мила й нагадуєш мені свою маму.

Як він раніш не впізнав цього дивного відгомону колись такого рідного голосу, що лунав уже з інших уст.

— Поговори ще,— мовив він.

— Про що?

— Розкажи, чого вчили тебе твої вчительки. Чи ти любила їх?

І дівчина знову почала говорити.

Бертен слухав, дедалі більше хвилюючись, пильнував, чекав коли у фразах цієї дівчини, майже чужої його серцю, прозвучать якесь слово, звук, сміх, достеменно такі, які вони були в її матері замолоду. Раз у раз він здивовано здригався від її інтонацій, Аннетиного голосу. Звичайно, між їхньою мовою була така різниця, що він і не міг відразу помітити схожості, така різниця, що він навіть часом не відчував цієї схожості, але і в відмінності ще дужче вражав його раптовий відгомін матеріної мови. Досі він дружнім і цікавим оком відзначав тільки подібність їхніх облич, а тепер таємниця цього воскреслого голосу так їх поєднала, що, одвернувши голову й не бачачи дівчини, він часом питав себе, чи це не графиня говорить із ним, як говорила дванадцять років тому.

Потім, обернувшись до Аннети, весь у полоні цієї омани, він знову ніби počував, обмінюючись з нею поглядом, ту

млість, що навіювали на нього очі матері на зорі їхнього кохання.

Вони тричі обійшли парк, вкотре вже минаючи тих самих людей, тих самих годувальниць та дітей.

Тепер Аннета оглядала будинки, що оточували парк, та розпитувала, хто в них живе.

Вона хотіла все знати про всіх цих людей, вона розпитувала з жадібною цікавістю, немов наповнювала відомостями свою жіночу пам'ять, і, розпалившись від захоплення, слухала, здавалось, не тільки вухами, а й очима.

Але, підійшовши до павільйону, що розділяв обидва виходи на зовнішній бульвар, Бертен побачив, що незабаром проб'є четверта година.

— О,— сказав він,— час додому.

І вони неквапом попростували до бульвару Мальзерб.

Розставшись з дівчиною, Бертен пішов униз до площі Згоди, щоб зробити візит на тому березі Сени.

Він наспівував, йому хотілось бігати й перестрибувати через лави — така бадьорість поійняла його. Париж виглядав променистим, кращим, ніж будь-коли. «Весна, далєбі, оновлює землю»,— думав він.

Він переживав ті години, коли збуджений розум сприймає все з особливою насолодою, коли з очей ніби спадає полуда і все здається виразнішим та яснішим, коли радість бачити й осягати стає глибшою, так наче якась всемогуща рука освіжила всі барви, спонукала до руху всі живі істоти і завела в них, ніби в годиннику, що зупинився, жвавість почуттів.

Вбираючи поглядом безліч утішних речей, він дивувався: «Подумати тільки, що часом я не можу знайти сюжетів для картин!»

І він відчув таку свободу й проникливість свого інтелекту, що всі його твори здалися йому банальними і він збагнув новий спосіб відображення життя, більш правдивий і більш оригінальний. Його поійняло бажання опинитися вдома й працювати, і він вернувся назад й замкнувся у своїй майстерні.

Проте, коли підійшов до початої картини, захват, що допіру палав у нього в крові, раптом згас. На нього налягла втома, він сів на диван і поринув у мрії.

Та щаслива байдужість, в якій він жив, та безтурботність вдоволеної людини, всі потреби якої майже повністю задоволені, непомітно зникали з його серця, немов йому чогось бракувало. Він почував порожнечу свого будинку

й пустку великої майстерні. Тоді, озирнувшись круг себе; він мов би побачив примарну тінь жінки, присутність якої була йому солодка. Він давно вже забув нетерплячість коханця, що чекає коханку, а ось зараз зненацька відчув, що вона далеко, і його, мов молодого, охопило гарячкове бажання бути з нею.

Зі зворушенням думав він про те, як вони кохали одне одного, і в цій просторій кімнаті, куди вона так часто приходила, все нагадувало про неї, про її жести, слова й поцілунки. В його пам'яті зринали певні дні, певні години й певні хвилини, і він почував на собі дотики її давніх пестошів.

Він підвівся, не в змозі далі всидіти на місці, й заходив по майстерні, знову думаючи про те, що, незважаючи на це кохання, яким було наповнене його життя, він завжди був самотній. Після довгих годин праці він збентежено озирався навколо, як людина, що прокинулась і вернулася до життя, він не бачив нічого, крім стін, і тільки їх міг торкнутися рукою, тільки вони могли почути його голос. Не маючи дружини і зустрічаючись з коханкою тільки крадькома, мов злодій, він мусив проводити своє дозвілля в публічних місцях, де знаходять, де купують якісь способи гаяти час. Він звик ходити в клуб, у цирк та на іподром, звик відвідувати оперу — звик скрізь бувати потроху, аби не сидіти вдома, де він з радістю жив би, коли б із ним була вона.

Колись, у години любовного шалу, він жорстоко страждав від того, що не міг залишити її в себе; потім, коли прохолов його запал, він покірно примирився з їхньою розлукою та своєю свободою; а тепер знову шкодував за цим, мов знову починав її кохати.

І це повернення ніжності раптом захопило його, майже без причини, бо надворі було чудово, а може й тому, що він почув помолоділий голос цієї жінки. Небагато треба, щоб зворушити серце чоловіка, який старіє, у якого спогади обертаються на журбу!

Як і колись, бажання бачити коханку прокинулось у ньому, пройняло душу й тіло, мов гарячка, і він почав думати про неї майже так, як думають закохані юнаки, розпалюючи її образ у серці й сам розпалюючись, щоб жадати її ще сильніше, а потім вирішив, дарма, що бачив її вранці, піти сьогодні ж увечері до неї на чашку чаю.

Години здавались йому нескінченними, і, коли він вийшов, щоб іти на бульвар Мальзерб, його охопив страх, що

не застане її й муситиме і цей вечір перебути на самоті, як багато інших вечорів.

Коли на запитання: «Графиня вдома?» — слуга відповів: «Так, пане»,— він зрадів і весело промовив, з'явившись на порозі малої вітальні:

— Це знову я!

Обидві жінки працювали під рожевим абажуром подвійної лампи з англійського металу, що стояла на високій тонкій підставці.

— Це ви? Яким випадком?

— Це я. Відчув себе дуже самотнім і прийшов.

— Дуже мило!

— Ви когось чекаєте?

— Ні... а може... я ніколи не знаю.

Бертен сів і зневажливо поглянув на сіре плетиво з грубої вовни, що вони швидко в'язали довгими дерев'яними спицями.

— Що це таке? — спитав він.

— Ковдри.

— Для бідних?

— Звичайно.

— Які бридкі!

— Зате теплі.

— Можливо, але вони бридкі, особливо в помешканні у стилі Людовіка XV, де все тішить око; коли б не для бідних, а для друзів, вам треба було б подумати про більш вишукану добродійність.

— Боже мій, оці чоловіки! — сказала пані де Гійруа, низавши плечима.— Та ж ці ковдри зараз скрізь плетуть.

— Я добре це знаю, аж занадто добре. Ввечері, куди підеш з візитом, бачиш це жахливе сіре лахміття поруч із найкращими туалетами і найвибагливішими меблями. Цієї весни добродійність набрала поганого смаку.

Щоб пересвідчитись, чи правду він каже, графиня розгорнула плетиво, яке лежало біля неї, на оббитому шовком стільці, що стояв поруч, і байдуже погодилась:

— А воно справді бридке.

І знову взялася до плетива. Струмінь рожевого світла з двох близьких ламп лився на волосся двох схилених голівок, на обличчя, сукні й руки, і мати й дочка дивились на свою роботу з поверховою, однак неослабною увагою жінок, звиклих працювати пальцями, де око пильнує без всякої участі розуму.

В чотирьох кутках кімнати ще чотири інші лампи з

китайської порцеляни, що стояли на старовинних колонках з позолоченого дерева, кидали на шпалери ніжне, рівне світло, пом'якшене мереживними транспарантами, надітими на скляні кулі.

Бертен узяв дуже низеньке, майже карликове кріселко, яке дуже любив, хоча ледве у ньому вміщався: так чудово було розмовляти з графінею, сидячи майже біля її ніг.

— Ви довго гуляли з Нанетою в парку,— сказала вона.

— Так. Ми розмовляли, як давні друзі. Дуже люблю вашу дочку. Вона страшенно на вас схожа. Коли вона вимовляє деякі фрази, можна подумати, що ви забули свій голос у неї на устах.

— Чоловік мені часто це казав.

Бертен дивився, як вони працюють, осяяні світлом ламп, і та думка, від якої він страждав так часто, від якої страждав ще й сьогодні,— думка про свій пустинний, мертвий, мовчазний дім, холодний у всяку пору, хоч би як гріли каміни та калорифери,— засмутила його так, ніби він уперше зрозумів свою самотність.

О, як бажав він, щоб ця жінка була його дружиною, а не коханкою! Колись він хотів викрасти її, відібрати в графа, заволодіти нею цілком. А тепер ревнував її до обдуреного чоловіка, що назавжди влаштувався в затишку її дому та в ніжності її обіймів. Дивлячись на неї, він почував, що серце його знову повниться спогадами про минуле, і він хотів їй про це сказати. Справді, він іще дуже кохав її, навіть трохи більше тепер, ніж раніше, а сьогодні — ще набагато більше, як не кохав уже давно, і потреба сказати про це оновлене почуття, що її так порадувало б, навіяла бажання якнайшвидше вирядити дівчину спати, щоб лишитися з графінею на самоті. Схилитися до її колін, покласти на них голову, взяти її за руки, з яких випадуть ковдра для бідних та дерев'яні спиці, а клубок вовни покотиться під крісло, залишаючи за собою розмотану нитку. Він поглядав на годинника й мовчав, гадаючи, що не слід привчати дівчат сидіти вечорами з дорослими.

Кроки порушили тишу сусідньої кімнати, і лакей, просунавши голову, сповістив:

— Пан де Мюзадье.

Олів'є Бертен, стримуючи лютість, потиснув руку інспекторові образотворчих мистецтв, якого йому хотілось схопити за плечі й викинути геть.

У Мюзадье було повно новин: міністерству загрожувала

криза, і про маркіза де Рокдіана ходили скандальні чутки. Він додав, глянувши на Аннету:

— Розкажу про це згодом.

Графиня підвела очі на годинник і побачила, що незабагом десята.

— Тобі час спати, дитино, — сказала вона Аннеті.

Дівчина мовчки згорнула своє плетиво, змотала вовну, поцілувала матір у щоки, подала руку чоловікам і хутко пішла, немов полинула, не сколихнувши повітря.

— Ну, який же у вас скандал? — спитала графиня, коли дочка вийшла.

. — Кажуть, ніби маркіз де Рокдіан, що мирно розлучився з дружиною, яка сплачує йому ренту, визнав цю ренту недостатньою й придумав вірний та оригінальний спосіб подвоїти її. Маркізу, за якою доручив він слідкувати, спіймано на місці злочину, і вона мусила відкупитись новою рентою від протокола, що склав поліцейський комісар.

Графиня слухала з цікавістю в очах, згорнувши руки, тримаючи на колінах покинуту роботу.

Бертен, якого тепер, коли Аннета пішла, дратувала присутність Мюзадьє, раптом спалахнув гнівом і обурено, — так наче давно знав про цей наклеп, але не хотів про нього говорити, — заявив, що то гідка брехня, ганебна плітка, яку світським людям не личить ні слухати, ні переказувати. Стоячи біля каміна, він сердився і нервував так, мовби ця історія торкалася його особисто.

Рокдіан — його друг, та коли часом і можна закинути йому легковажність, то не можна ні звинувачувати, ні навіть підозрювати його в якомусь справді нищому вчинку.

Мюзадьє, здивований і зніяковілий, оборонявся, відступав і перепрошував.

— Дозвольте, — сказав він, — я чув про це зараз у герцогині де Мортмен.

— Хто вам про це розповів? — спитав Бертен. — Мабуть, жінка.

— Аж ніяк — маркіз де Фарандаль.

— Коли він, то мене це не дивує! — роздратовано кинув художник.

Настала мовчанка. Графиня знову почала плести ковдру. Потім Олів'є мовив уже спокійніше:

— Я напевне знаю, що це брехня.

Він не знав нічого, бо вперше чув про цю пригоду.

Зрозумівши небезпеку становища, Мюзадьє вже готував

собі відступ і сказав, що має зробити візит Корбелям; аж тут увійшов граф де Гійруа, котрий повернувся з якогось обіду.

Бертен знову сів, засмучений тим, що чоловіка тепер спекатися не вдасться.

— Ви не знаєте,— озвався граф,— про який скандал сьогодні говорять?

А що ніхто не відповідав, то він повів далі:

— Кажуть, що Рокдіан спіймав дружину на зраді й змусив її дуже дорого заплатити за цю необачність.

Тоді Бертен, з жалем на обличчі й тугою в голосі, поклавши руку на коліно де Гійруа, повторив у дружніх і м'яких виразах усе те, що він недавно кинув в обличчя Мюзадьє.

І граф, наполовину переконаний цим, досадуючи, що легковажно переказав непевну, а може, й компрометуючу річ, став виправдуватися своїм незнанням та безневинністю. Адже брехливих і лихих чуток переповідають таки чимало!

Всі присутні зішлися на тому, що світ обвинувачує, підозрює та обмовляє з надзвичайною легкістю. Всі четверо протягом п'яти хвилин, здавалось, були переконані, що всякі чулки, про які шепочуться,— брехня, що жінки ніколи не мають коханців, яких їм приписують, що чоловіки ніколи не чинять гидот, які їм привинюють, що, зрештою, зовні все виглядає гірше, ніж є насправді.

Бертен, уже не гніваючись на Мюзадьє після приходу де Гійруа, наговорив йому багато приємного, навів його на улюблені теми, розкриваючи шлях для його красномовності. І граф був задоволений, як людина, що скрізь приносить з собою спокій та згоду.

Двоє лакеїв, безгучно ступаючи по килимах, внесли чайний стіл, де в гарненькому блискучому пристрої парувал окріп над блакитним полум'ям спиртівки.

Графиня підвелася, приготувала гарячий напій з обережністю та старанністю, якої навчили нас росіяни, подала одну чашку Мюзадьє, другу — Бертенові, а тоді принесла тарілки з сандвічами, намащеними гусячим паштетом, та з малесенькими австрійськими й англійськими пиріжками.

Граф, підійшовши до пересувного столика, де стояли сиропи, лікери та склянки, приготував грог, потім непомітно вийшов у сусідню кімнату і більш не повертався.

Бертенові, який іще раз лишився віч-на-віч із Мюзадьє, знов закортіло виштовхати геть цього надокучливого гостя,

котрий, розійшовшись, балакав без упину, сипав анекдотами, повторював чужі дотепи й сам їх вигадував. Художник раз у раз поглядав на годинника, велика стрілка якого наближалась до півночі. Графиня вловила його погляд, зрозуміла, що він хоче з нею поговорити, і, з спритністю світської жінки, що вміє відтінками голосу змінити тон розмови й атмосферу салону та без слів показати гостю, чи залишатися йому, чи йти, своєю позою, виразом обличчя й нудьгою в очах поширила круг себе такий холод, немов відчинила вікно.

Мюзадье відчув цей протяг, що холодив йому думки, і в нього мимоволі виникло бажання підвестися й піти.

Бертен з пристойності теж підвівся. Чоловіки пішли вкупі через вітальню в супроводі графині, що розмовляла з художником. Вона затримала його на порозі передпокою, поки Мюзадье за допомогою лакея надівав пальто. Та пані де Гійруа все ще розмовляла з Бертеном, тож інспектор образотворчих мистецтв, почекавши якусь хвилю коло дверей, які розчинив другий слуга, вирішив іти сам, щоб не стояти перед лакеєм.

Двері за ним тихо зачинились, і графиня невимушено звернулась до художника:

— Та справді, чого вам так швидко йти? Ще немає дванадцятої! Побудьте ще трохи.

І вони разом вернулись до малої вітальні.

— Боже, як дратував мене цей йолоп! — сказав Бертен.

— Чому?

— Він трохи одбрав вас у мене.

— О, не дуже багато.

— Можливо, але він заважав мені.

— Ви ревнуєте?

— Це не ревності, коли людина перешкоджає.

Він знову взяв низеньке крісло і, сівши зовсім близько біля графині, перебирав пальцями тканину її сукні, розповідаючи, який гарячий подих пройняв йому сьогодні серце.

Вона, зчудовано, захоплено слухала й ніжно поклала йому руку на сиве волосся, тихо пестячи його, немов дякуючи.

— Як хочеться мені жити поруч вас! — сказав він.

Він не міг позбутися думки про її чоловіка, що спав, мабуть, у сусідній кімнаті, й додав:

— Справді, тільки шлюб єднає два життя.

— Бідний друже, — шепнула вона, проймаючись жалем до нього й до себе теж.

Він поклав голову їй на коліна й ніжно, трохи сумно, трохи болісно дивився на неї, але не так палко, як тоді, коли його відділяли від неї дочка, чоловік та Мюзадье.

Вона сказала, усміхаючись і не перестаючи гладити Олів'є по голові:

— Боже, який ви сивий! Ваше останнє чорне волосся зникло.

— Ох, я знаю, це стається швидко.

Вона злякалась, що засмутила його.

— А втім, ви й молодим були сивий. Я завжди вас знала з сивиною.

— Це правда.

Щоб стерти відтінок жалю, який викликала, графиня нахилилась і, підвівши руками голову Олів'є, почала поволі й ніжно цілувати його в чоло тими довгими поцілунками, що, здається, ніколи не скінчатись.

Потім вони глянули одне одному в очі, силкуючись побачити в глибині їх відблиск свого почуття.

— Мені хотілося б,— сказав Бертен,— побути біля вас цілий день.

Його виразно мучила невимовна потреба близькості.

Ще недавно він гадав, що досить буде всім зайвим піти з вітальні, і те бажання, що збудилось у ньому вранці, буде заспокоєне, але тепер, коли він залишився на самоті зі своєю коханкою і відчув чолом теплоту її рук, а щогою крізь сукню теплоту її тіла, його знову поійняло те саме збентеження, той самий потяг до незнаной любові, що зникає.

І він уявляв, що десь не в цьому будинку, а, може, в лісі, де вони були б самі, і нікого близько не було б, ця його гризота була б задоволена й втішена.

— Яка ви дитина! — відповіла графиня. — Ми ж бачимось мало не щодня.

Він благав її добрати способу й поїхати з ним снідати кудись на околицю Парижа, як це вони робили колись, чотири чи п'ять разів.

Вона здивувалась з його примхи, яку важко було здійснити тепер, після приїзду Аннети.

Проте вона спробує,— коли чоловік поїде до Ронсьєра,— але це, можливо, станеться лише після вернісажу, що відбудеться наступної суботи.

— А перед тим, коли я вас побачу? — спитав Бертен.

— Завтра ввечері, у Корбелів. Крім того, приходьте

сюди вчетверго третій, якщо ви вільні, і ще, гадаю, у п'ятницю ми обідатимемо разом у герцогині.

— Гаразд, чудово.

Він підвівся.

— Прощавайте.

— Прощавайте, друже.

Він стояв, не наважуючись піти, бо не пригадував майже нічого з того, що хотів спочатку їй сказати, і в голові його роєм роїлися думки, незбагненні, невиразні, і він не міг ні зібрати їх до купи, ані висловити.

Він ще раз сказав «прощавайте», взявши її за руки.

— Прощавайте, друже.

— Я вас кохаю.

Вона усміхнулась тією усмішкою, якою жінка в одну мить нагадує чоловікові про все, що вона йому віддала.

Із щемом у серці він мовив утретє:

— Прощавайте.

І пішов.

Здавалося, всі паризькі екіпажі того дня рушили на прощу до Палацу виставок. З дев'ятої ранку вони почали під'їжджати всіма вулицями, проспектами й мостами до цього ринку образотворчих мистецтв, де всі художники Парижа запрошували світських людей на вернісаж трьох тисяч чотирьохсот картин.

Юрба товпилася в дверях і, обминаючи увагою скульптуру, відразу ж піднімалась нагору, в галереї живопису. Вже вздовж сходів на стінах були розвішані полотна: тут експонувались картини так званих вестибюльних художників, які надіслали твори незвичайних розмірів або яким не зважилися відмовити. В квадратному салоні кипіла рухлива, гомінка юрба. Художників, що товклися тут цілий день, можна було пізнати зі жвавості, з гучності голосів та впевненості рухів. Вони тягли своїх друзів до картин, на які показували руками, з вигуками й енергійною мімікою знавців. Тут були всілякі художники: високі, з довгим волоссям, у м'яких сірих чи чорних капелюхах химерної форми, широких і круглих, як дахи, в капелюхах із звислими крисами, що кидали тінь на обличчя й плечі. Інші були низенькі, рухливі, худі або кремезні, з фуляровими нашийними хустками замість краваток, у піджаках або в чудернацьких бахматих костюмах, у які звичайно вбираються представники класу мазіїв.

Тут був клан красенів, франтів, бульварних художників;

клан чемних академіків, на грудях яких красувались червоні розетки, величезні чи малесенькі, відповідно до розуміння ними елегантності й доброго тону; клан буржуазних художників — кожного з них оточувала родина, як урочистий хор.

На чотирьох велетенських панно висіли полотна, удостоєні високої честі бути виставленими в квадратному салоні; вони ще від дверей вражали яскравістю тонів, блиском рам, свіжістю полакованих кольорів, сліпучих у різкому світлі, що падало згорі.

Прямо проти дверей висів портрет президента республіки, а на другій стіні, поруч голих німф під вербами й майже залитого хвилею корабля, красувався якийсь генерал, весь гаптований золотом, у капелюсі із страусовим пір'ям та в червоних сукняних штаних. Єпископ давно минулих часів, що відлучав якогось варварського короля, вулиця одного із міст Сходу, повна мерців, яких скосила чума, тінь Данте, що подорожувала по пеклу, захоплювали й полонили погляд непереможною силою виразу.

В цьому величезному залі можна було також бачити атаку кінноти, стрільців у лісі, корів на пасовиську, двох великих вельмож минулого століття, що змагалися в двобої у завулку, божевільну, що сиділа на кам'яній тумбі, священника, що причащав умирущого, женців, річки, захід сонця, місячне сльиво, — одне слово, зразки всього того, що малюють і малюватимуть художники, доки існує світ.

Олів'є, стоячи в гурті знаменитих колег, академіків і членів журі, обмінювався з ними думками. Якесь прикрість гнітила його, турбота за свою виставлену тут картину, успіху якої він не почував, незважаючи на гарячі поздоровлення.

Він кинувся до дверей. На порозі стояла герцогиня де Мортмен.

— Хіба графиня не приїхала? — спитала вона.

— Я її не бачив.

— А пан де Мюзадьє?

— Теж ні.

— Він обіцяв чекати мене о десятій годині на площадці сходів і показати зали.

— Чи не дозволите мені замінити його, герцогине?

— Ні, ні. Ви потрібні друзям. Ми незабаром побачимося з вами, бо, сподіваюсь, снідатимемо разом.

Прибіг Мюзадьє. Його на кілька хвилин затримали біля скульптури, і він, задихавшись, вибачався.

— Сюди, герцогине, сюди,— казав він.— Почнімо звідси, з правого боку.

Тільки-но вони зникли в коловороті голів, як увійшла графиня де Гійруа об руку з дочкою, шукаючи поглядом Олів'є Бертена.

Він побачив їх, підійшов і сказав, вітаючись:

— Боже, які вони обидві гарні! Справді, Аннета швидко гарнішає. Вона змінилась за тиждень.

Дивлячись на дівчину пильним оком, він додав:

— Риси стали більш м'якими, колір обличчя ясніший. В ній уже набагато менше дівчинки й набагато більше парижанки.

І враз згадав про мету їхнього приходу:

— Почнімо з правого боку — ми доженемо герцогиню.

Графиня, будши в курсі всіх справ живопису, стурбовано запитала, ніби сама виставила картину:

— Що кажуть?

— Чудовий салон. Визначний Бонна, два чудових Королюси Дюрана, видатний Пюві де Шаван, захоплюючий і зовсім новий Роль, вишуканий Жервекс й багато інших, Бєро, Казєн, Дюєз — одне слово, сила-силенна гарних речей.

— А ви?

— Мене хвалять, але я невдоволений.

— Ви завжди невдоволені.

— Інколи буваю. Але сьогодні я, здається, таки маю підстави.

— Чому?

— Не знаю.

— Зараз побачимо.

Коли вони підійшли до картини — двох селяночок, що купались у струмку,— коло неї стояли натовпом люди й милувалися. Це обрадувало графиню і вона шепнула:

— Та це ж розкіш, це шедевр! Найкраще із того, що ви зробили.

Бєртен притиснувся до неї, повний кохання і вдячності за кожне її слово, що заспокоювало його страждання й гоїло рану. Вона, безперечно, має слухність, її розумні очі парижанки не помиляються! Він забув, що всі дванадцять років закидав їй захоплення манірністю, вишуканістю, дешевою чутливістю, випадковими примхами моди, а не мистецтвом — саме мистецтвом, вільним від світських думок, тенденцій та забобонів.

— Ходімо,— мовив він, тягнувши їх далі.

І довго ходив їх по залах, показуючи полотна, пояснюючи сюжети, почувуючи себе щасливим із ними і завдяки їм.

— Котра година? — зненацька спитала графиня.

— Пів на пёршу.

— О! Ходімо мерщій снідати. Герцогиня чекає нас у Ледуайєна, і доручила мені привести вас, якщо ми не зустрінемось з нею тут.

Ресторан серед острівця дерев та кущів нагадував повнісінський, гучний вулик. Невиразний гомін голосів, вигуки, брязкіт склянок і тарілок розлягався навколо, долинав з усіх вікон і широко розчинених дверей. Тісно розставлені столи, за якими сиділи люди, розтягнулись довгими рядами вздовж сусідніх стежок праворуч і ліворуч від вузьких проходів, де бігали приголомшені, збуджені кельнери з тарелями м'яса, риби та овочів у руках.

Під круглою галереєю скупчилось стільки чоловіків та жінок, що це тлумище скидалося на якесь живе тісто. Всі сміялися, гучно перемовлялись, пили, їли, веселі від вина і сповнені тих радощів, що іноді падають на Париж разом із проміннями сонця.

Кельнер провів графиню, Аннету та Бертена до окремого кабінету, де їх чекала герцогиня.

Ввійшовши туди, художник побачив маркіза де Фарандаля поруч його тітки, який, люб'язно всміхаючись, простягав руки, щоб узяти в графині та Аннети парасольки й накидки. І це так прикро вразило Бертена, що зненацька йому захотілось сказати щось брутальне й образливе.

Герцогиня пояснила, що вона випадково здибалась із небожем, а Мюзадьє пішов разом з міністром образотворчих мистецтв; і Бертен, думаючи, що цей банальний красень маркіз має одружитися з Аннетою, що він прийшов сюди задля неї і вже дивиться на неї, як на жінку, призначену для його ліжка, нервувався й обурювався, — так наче зневажали його права, права таємничі й священні.

За столом маркіз, сівши поруч дівчини, пильно біля неї впадав, як ті чоловіки, що мають на це право.

Він дивився на неї цікавим поглядом, що здавався художникові зухвалим і настирливим, усміхався ніжно й задоволено, залицявся безцеремонно й одверто. В його манерах та словах почувалось уже щось вирішене, немов він повідомляв про згоду володіти нею.

Герцогиня й графиня, здавалось, підбадьорювали його

й схвалювали його поведінку, переглядаючись одна з одною як змовниці.

Зразу ж після сніданку вони вернулись на виставку. Зали так захрясли людьми, що ніяк було туди й протовпитись. Від тепла людських тіл і неприємного духу ношених сукень та фраків повітря було важке й огидне; вже дивились не на картини, а на туалети та обличчя, шукаючи знайомих; часом це товпище, штовхаючись, розступалося на мить, щоб пропустити лакувальників із високою подвійною драбиною, які кричали:

— Увага, панове! Увага, панове!

По недовгім часі графиню й Олів'є відтиснули від інших. Він хотів шукати їх, але пані де Гійруа, спираючись на його руку, сказала:

— Хіба нам недобре так? Покиньмо їх, бо ми ж умовились зустрітись о четвертій у буфеті, якщо їх загубимо.

— Правда,— погодився Бертен.

Але його ятрила думка, що маркіз ходить поруч Аннети й пишається перед нею своїм гречним чванством.

— Отже, ви мене все ще кохаєте? — шепнула графиня.

— Звичайно,— відповів він неухважно.

І він шукав очима сірого капелюха пана де Фарандаля.

Почуваючи, що думки його десь блукають, і, бажаючи привернути його увагу до себе, вона промовила:

— Коли б ви знали, як подобається мені ваша картина! Це ваш шедевр.

Він усміхнувся, раптом забувши про молодих, і вже думав тільки про те, що його тривожило зранку.

— Справді? Ви гадаєте?

— Так, я її ставлю понад усі.

— Я попомучився над нею.

Вона знову заворожила його пестливими словами, вже давно добре знаючи, що ніщо не має такої сили над художником, як ніжні й постійні пестощі. Захоплений, підбадьорений і зраділий, він знову почав розмовляти, не бачачи і не чуючи нікого, крім неї, в цьому рухливому натовпі.

Щоб віддячити графині, він шепнув їй на вухо:

— Мені дуже хочеться вас поцілувати.

Її пройняло гаряче хвилювання, і, підвівши на нього блискучі очі, вона знову спитала:

— То ви мене все ще кохаєте?

І Бертен відповів з тим відтінком у голосі, якого вона чекала й не чула до цього часу:

— Так, кохаю вас, моя люба Ані.

— Приходьте частіше до мене ввечері,— провадила вона.— Тепер через дощю я мало виходитиму.

Відчувши в ньому це несподіване пробудження кохання, вона вмить пройнялася щастям. Тепер, коли волосся у Олів'є зовсім посивіло і роки заспокоїли його, минала й небезпека, що він захопиться іншою жінкою, але графиня до жаху боялась, аби він не одружився з нудьги й самотності. Цей давній страх невпинно зростає, породжуючи нездійсненні плани того, якби найбільше часу бути з нею і не сидіти довгими вечорами в холодній тиші свого порожнього будинку. Не маючи змоги весь час вабити його й утримувати біля себе, вона вигадувала йому розваги, посиляла до театру, штовхала його в світ, гадаючи, що серед жінок він усе-таки почуватиметься краще, ніж у своєму сумному домі.

Вона додала, відповідаючи на свою потайну думку:

— Ох, коли б я могла бути з вами завжди, як би я вас пестила! Обіцяйте мені приходити часто, бо я вже зовсім не виходитиму.

— Обіцяю.

Аж тут чийсь голос шепнув їй на вухо:

— Мамо!

Графиня, затремтівши, озирнулась. Аннета, герцогиня та маркіз підійшли до них.

— Четверта година,— сказала герцогиня,— я дуже втомилась і хочу йти.

— Я теж іду, не можу більше,— відповіла графиня.

Вони подалися до внутрішніх сходів, що ведуть із галереї, де висіли картини й акварелі, вниз до просторого зимового саду, в якому було виставлено скульптуру.

З площадки сходів видно було всю величезну оранжерею, де на стежках навколо зелених чагарів стояли статуї, які здіймались над юрбою, що котилася по алеях рухливою чорною хвилею. Над темним килимом із капелюхів та плечей, протинаючи його в багатьох місцях, мармурові постаті, здавалось, випромінювали білясте сяйво.

Коли Бертен прощався з жінками коло дверей, пані де Гійруа тихенько спитала:

— То ви прийдете ввечері?

— Неодмінно.

І він вернувся на виставку поговорити з художниками про враження цього дня.

Художники й скульптори стояли гуртами біля статуй та

біля буфету й сперечались, як це бувало щороку, захищаючи й відкидаючи ті самі думки тими самими аргументами про майже однакові твори. Олів'є, що звичайно запалювався в цих суперечках, маючи особливий хист приголомшливо відповідати та нападати, а також репутацію дотепного теоретика, чим він дуже пишався, і собі спробував захопитись дискусією, — але сьогодні те, що він за звичкою відповідав, як і те, що слухав, не цікавило його, і йому хотілось піти, нічого не чути й нічого не розуміти, бо він наперед знав геть усе про ці одвічні питання мистецтва, відомі йому всебічно.

Щоправда, він кохався в них, кохався досі майже пристрасно, однак сьогодні його увагу одвертали та легенька й настирлива турбота, той дрібний клопіт, що ніби й не повинен обходити нас, а проте, хоч би що ми говорили й робили, впивається в думку, немов невидима шпилька в тіло.

Він навіть забув про свій неспокій щодо купальниці і пам'ятав тільки неприємне поводження маркіза з Анне-тою. Яке йому, зрештою, діло? Чи має він право? Чому йому хотілось перешкодити цьому вигідному шлюбові, наперед вирішеному й в усіх відношеннях пристойному? Але ніякі доводи не змогли стерти того прикрого, дошкульного враження, що нагнали на нього мова й усмішки Фарандаля, котрий поводився як жених і пестив поглядом дівоче обличчя.

Коли ввечері він зайшов до графині й застав її з Анне-тою у вітальні, де вони так само плели при лампах ковдри для бідних, то насилу стримався від глузливих і злих закидів на адресу маркіза — так йому кортіло викрити перед дівчиною його банальність, сховану під зовнішнім блиском.

Раніше під час таких пообідніх візитів він часто трохи сонливо мовчав і тримався недбало, як давній друг, що вже не соромиться. Тож і тепер, сівши в крісло, поклавши ногу на ногу й закинувши голову, він марив, розмовляючи, і спочивав тілом та душею у цій погідності. Та раптом у ньому збудилася спритність чоловіка, який у присутності певних осіб хоче підтримати розмову, щоб їм сподобатись, — і зважує слова, добирає блискучі й витончені вирази, аби прикрасити ними свої думки й зробити їх манірними. Він уже не вдовольнявся млявою бесідою, а пожвавлював її, підхльостуючи своїм запалом, і коли графиня чи її дочка весело сміялися, коли він відчував їхнє зворушення,

бачив, як вони підводять здивовані очі від плетива й уважно слухають його, то душу його мовби щось лоскотало; це був солодкий трепет успіху — винагорода за старання.

Він став приходити щоразу, коли знав, що вони самі, й ніколи ще, можливо, не проводив таких гарних вечорів.

Завдяки цим частим відвідинам постійні побоювання пані де Гійруа розвіялись, і вона докладала всіх сил, аби привабити його і вдержати. Вона відмовлялась від званих обідів у місті, балів та вистав, і, виходячи з дому о третій пополудні, з радістю кидала в телеграфну скриньку маленьку блакитну депешу, де стояло: «До скорого побачення». Попервах, щоб швидше дати йому бажане побачення на самоті, вона виряджала Аннету спати, тільки-но вибивало десяту. Та коли Бертен якось здивувався з цього і, сміючись, попросив не ставитись до дівчини, як до малої нерозумної дитини, графиня погодилась на пільгових чверть години, потім на півгодини, тоді на годину. Одначе він не довго сидів після того, як Аннета залишала їх, немовби половина чар, що затримувала його у вітальні, зникала разом із нею. Присунувши до ніг графині своє улюблене кріселко, він сідав близько неї і часом пестливо клав їй голову на коліна. Вона давала йому руку, яку він брав у свої, і його гарячковий настрій раптом зникав, він переставав говорити, немов спочивав у ніжній мовчанці після зроблених зусиль.

Мало-помалу графиня зрозуміла своїм жіночим чуттям, що Аннета вабить Бертена не менше, ніж вона сама. Вона не гнівалась, радіючи, що він знайшов у них щось подібне до родини, якої був позбавлений через неї, і намагалась якомога більше затримувати його коло себе й дочки, граючи роль матері, аби він відчув себе майже батьком цієї дівчинки, аби до всього того, що полонило його в цьому домі, долучився ще один відтінок ніжності.

Її кокетство, завжди пильне, але стурбоване відтоді, як до неї невпинно, хоч іще й майже непомітно, почала підступатися старість, стало більш діяльним.

Щоб зробитись такою ж стрункою, як Аннета, вона нічого не пила і по недовгим часі, потоншавши в стані, справді так скидалася постаттю на дівчину, що ззаду їх важко було розрізнити. Однак цей режим позначився на її схудлому обличчі. Розтягнена шкіра зморщилась і набрала жовтуватого відтінку, який іще більш підкреслював прекрасну свіжість Аннети.

Тоді графиня почала якнайстаранніше доглядати своє обличчя, вдаючись до заходів, якими користуються актриси, і хоч білість його здавалась удень підозрілою, при вечірньому освітленні воно набирало тієї чарівної природної ясності, яка надає жінкам, що уміють підфарбовуватися, незрівнянної свіжості.

Свідомість марніння й штучні заходи змінили її звички. Вона всіляко уникала порівнянь з дочкою при денному світлі й шукала їх при лампах, що давали їй перевагу. Коли була стомлена, отже, бліда, старіша, ніж звичайно, вона вигадувала мігрень, пропускаючи під цим приводом бали й вистави, але в ті дні, коли вона почувала себе гарною, то пишалась і з поважною скромністю молодой матері вдавала із себе старшу сестру.

Вона вдягала дочку як молоду жінку — щоб убиратися в такі самі сукні. Це надавало Аннеті занадто поважного вигляду, проте дівчина, в якій чимраз більше проявлялась весела й насмішкувата вдача, носила їх з грайливою граціозністю, стаючи від цього ще милішою. Вона щиро допомагала кокетливим заходам матері, підсвідомо розігрувала з нею ніжні сценки, вміла своєчасно поцілувати її, оповити стан чи показати якимсь рухом, пестощами або дотепною вигадкою, які вони обидві гарні й схожі одна на одну.

Олів'є Бертен, повсякчас бачачи їх укупі, раз у раз порівнюючи, почав їх інколи вже й плутати. Іноді, як дівчина до нього зверталась, а він дивився кудись убік, то мусив питати себе: «Котра це сказала?»

Часто навіть, як вони були самі втрьох у маленькій вітальні із шпалерами в стилі Людовіка XV, Олів'є забавлявся цією плутаниною, як веселою грою. Він заплющував очі й просив їх звертатись до нього з тим самим запитанням — спочатку одну, а потім другу, — а потім змінити порядок, щоб пізнавати їх з голосу. Мати й дочка так вправно силкувались добрати тих самих інтонацій та вимовляти однакові фрази з тим самим наголосом, що він не завжди відгадував. Вони справді почали говорити однаково, і слуги відповідали: «Так, пані», — дівчині й «Так, панночко», — матері.

Постійно наслідуючи одна одну задля розваги й копіюючи рухи, вони досягли такої подібності в манерах та жестах, що сам пан де Гійруа, побачивши якусь у глибині темної вітальні, раз у раз плутав їх і питав:

— Це ти, Аннето, чи твоя мама?

З цієї природної і вдаваної, справжньої і робленої схо-

жості в душі й серці Бертена зародилося чудне враження подвійної істоти, давньої і нової, дуже знаної і майже не знаної, двох тіл, створених послідовно з тієї самої плоті, враження однієї і тієї самої жінки, що продовжила саму себе, помолодшала й знову стала такою, якою була. І він жив, поділений між ними, стурбований, неспокійний, почуваючи до матері пробуджену пристрасть і сповиваючи дочку невиразною ніжністю.

Друга частина

I

20 липня. Париж, 11 година вечора.

«Друже, моя мати тільки що померла в Ронсьєрі. Ми виїздимо опівночі. Не приходьте, ми нікого не повідомляємо. Але пожалійте мене й думайте про мене. *Ваша Ані*»

21 липня, вдень.

«Бідний мій друже, я приїхав би, хоч Ви й заборонили, коли б не звик вважати Вашу волю за наказ. З учорашнього дня я думаю про Вас з гострим болем. Уявляю собі вашу мовчазну подорож, у яку ви вирушили з дочкою та чоловіком в ледве освітленому вагоні, що віз Вас до небіжчиці. Я бачив Вас утрюх під олійною лампою, бачив, як Ви плачете й як ридає Аннета. Бачив, як ви приїхали на вокзал, вирушили каретою в жахливу путь, увійшли в замок у гурті слуг і кинулись сходами до кімнати, до ліжка, де вона лежала, як Ви вперше на неї глянули й поцілували її схудле застигле обличчя. І я думав про Ваше серце, про Ваше бідне серце — наполовину моє серце,— яке розривається, страждає, душить Вас і мені в цю хвилину завдає болю.

З глибоким жалем цілую Ваші повні сліз очі. *Олів'є*»
24 липня, Ронсьєр.

«Ваш лист утішив би мене, друже, коли б щось могло мене втішити в тому страшному горі, яке мене спіткало. Ми поховали її вчора, і відколи її нещасне, мертве тіло покинуло дім, мені здається, що я самотня у всьому світі. Матір любиш, майже не знаючи й не почуваючи, бо це так природно, як саме життя, і глибину коріння цієї любові помічаєш тільки в хвилину вічної розлуки. Жодне інше

почуття не можна з цим порівняти, бо всяке інше виникає під час зустрічі, а це — вроджене; всяке інше трапляється нам пізніше випадково в житті, а це живе від першого дня в нашій крові. І потім не тільки саму матір втрачаєш, а й усе наше дитинство наполовину зникає, бо наше маленьке дівоче життя належить їй не менш, ніж нам. Тільки вона його так знала, як ми, й пам'ятала безліч дрібниць того далекого, незначного й дорогого, що було і залишається першим ніжним хвилюванням нашого серця. Тільки їй я могла ще сказати: «Пригадуєш, мамо, той день, коли?.. Пригадуєш, мамо, порцелянову ляльку, що бабуся мені подарувала?..» Ми перебирали вдвох довгі й приємні чотки дрібних, смішних спогадів, яких ніхто на землі, крім мене, вже не знає. Отож якась частина мене самої вмерла, старша й найкраща. Я втратила бідне серце, де ще жила та маленька дівчинка, якою я колись була. Тепер ніхто вже не знає, ніхто не пам'ятає маленької Анни, її коротеньких спідничок, її сміху й примх.

І настане день, либонь, уже й недалекий, коли і я піду, залишаючи одну на світі мою любу Аннету, як покинула мене тепер мама. Як усе це сумно, жорстоко, тяжко! А втім, про це не думаєш, не звертаєш уваги на те, що смерть бере когось щохвилини, як і нас незабаром візьме. Коли б ми це бачили й думали про це, коли б усе те, що перед нами проходить, нас не розважало, не веселило й не сліпило, то й жити не можна було б, ми збожеволіли б від свідомості цього повсякчасного вбивства.

Я така знесилена й пригнічена, що мені незмога щось робити. Вдень і вночі думаю про бідну маму, забиту в ящик, закопану в землю серед поля під дощем, і про те, що її старе обличчя, яке я цілувала з такою радістю, тепер уже не що інше, як страшна і гниюча маса. О, який жах!

Батька я втратила, як тільки вийшла заміж, і не відчула всього цього так, як відчуваю тепер. Так, пожалійте мене, думайте про мене, пишіть мені. Ви мені тепер дуже потрібні!

Анна»

25 липня, Париж.

«Бідний друже!

Ваш сум завдає мені страшного болю. Я також не можу тепер радісно дивитися на життя. Коли Ви поїхали, я лишився самотній, покинутий, без прихильності й притулку. Все мене стомлює, дратує, обридає мені. Я весь час

думаю про Вас та про нашу Аннету, почуваю, що Ви обидві далеко, а мені так потрібна Ваша близькість.

Дивна річ, як я почуваю, що ви далеко, і як мені Вас бракує! Ніколи, навіть як був я молодий, Ви не були для мене до такої міри всім, як тепер. Певний час я вже передчував цю кризу, що нагадує сонячний удар на схилі літа. Те, що я почуваю, таке чудне, що мені хочеться Вам розповісти про це. Уявіть собі — я не можу гуляти після Вашого від'їзду. Раніше, і навіть останніми місяцями, я дуже любив блукати сам вулицями, розважатися людьми та речами, втішаючись радістю, з утіхою крокувати по бруку. Я йшов, сам не знаючи куди, аби тільки ходити, дихати повітрям і мріяти. А тепер більше не можу. Тільки вийду, на мене налягає туга, страх сліпця, що загубив свого собаку. Стою тривожний, мов той мандрівець, що збочив із стежки в лісі і мусить вертатись. Париж здається мені порожнім, страшним, неспокійним. Питаю сам себе: «Куди я йду?» І відповідаю: «Нікуди, бо гуляю». Так от, не можу вже гуляти знічев'я. Сама думка, що я простую невідомо куди, гнітить мене, стомлює й навіює нудьгу. Тоді я правлюся зі своїм тяжким сумом до клубу.

І знаєте чому? Тільки тому, що Вас тут немає. Я впевнений у цьому! Коли Ви в Парижі, даремної прогулянки не буває, бо десь на вулиці я можу зустріти Вас. Я можу скрізь іти, бо Ви скрізь можете бути. Коли Вас не побачу, то можу хоч зустрітись з Аннетою, а вона — це Ваш образ. Ви обидві сповнюєте для мене вулиці надією, надією пізнати Вас, коли Ви здалеку до мене підходитемете, чи коли я здогадуюсь, що це Ви, ідучи слідом за Вами,— і тоді місто стає для мене чарівним, і жінки, постать яких нагадує Вашу, хвилюють моє серце, втягуючи його у вихор вуличного руху, полегшують моє чекання, відганяють нудьгу від моїх очей і збуджують у мене якусь фізичну жагоду бачити Вас.

Ви назвете мене егоїстом, бідний друже, бо я розповідаю про свою самотність, як старий, туркотливий голуб,— а Ви в цей час плачете так скорботно. Даруйте мені, я так звик, щоб Ви пестили мене,— отож, залишившись на самоті, кричу: «Рятуйте!»

Цілую Вам ноги, щоб Ви пожаліли мене.

Олів'є»

30 липня, Ронсьєр.

«Друже!

Дякую за листа. Мені так треба знати, що Ви мене

кохаєте! Я пережила страшні дні. Часом думала, що туга вб'є й мене. Ця туга давила мені на груди каменем, чимдалі важчим, гнітила мене й душила. Лікар, якого покликали, аби заспокоїти нервові напади, що бували в мене по чотири й п'ять разів на день, впорснув мені морфію, і я мало від цього не збожеволіла, а через спеку, що в нас стоїть, мене опанувало збудження, яке доходило до марення. Заспокоїлась я трохи в п'ятницю після великої грози. Треба сказати Вам, що після похорону я зовсім не плакала, а під час урагану, наближення якого мене схвилювало, я зненацька відчула, що з очей моїх поволі потекли дрібні, пекучі сльози. О, які ж болісні ці перші сльози! Вони шматували мене, мов пазурі, і горло у мене так стиснулось, що я не могла навіть дихати. Потім сльози стали частіші, більші, тепліші. Вони точились з моїх очей, немов із джерела; їх було так багато, що моя хустка геть змокріла, і треба було брати другу. Отак величезна брила болу немов пом'якшала, розтопилась і витекла очима.

Відтоді я плачу з ранку до вечора — і це мене рятує. Якби не можна було плакати, то залишилося б тільки збожеволіти або вмерти. Я теж тут дуже самотня. Чоловік їздить по околицях і я попросила, щоб він брав Аннету з собою, аби трохи розважити й заспокоїти її. Вони їдуть за вісім-десять льє від Ронсьєра, каретою чи верхи, і вона вертається до мене розрум'янена, дарма що сумує, і очі її блищать життям, збуджені степовим повітрям та їздою. Як гарно бути в таких літах! Гадаю, що ми лишимося тут ще два-три тижні, потім, хоч і буде лише серпень, повернемось до Парижа з відомої Вам причини.

Посилаю Вам усе, що лишилось від мого серця.

Ані»

4 серпня, Париж.

«Не можу далі, любий друже, Вам треба вернутись, бо зі мною, певно, щось станеться. Питаю сам себе, чи не хворий я,— така огида бере до всього, що я давно вже звик робити з певною втіхою або з байдужою покорою. Передусім, у Парижі така спека, що кожна ніч — це вісім чи дев'ять годин турецької лазні. Я встаю, стомлений після такого сну в цій парні, і тупцюю годину-дві перед чистим полотном із наміром щось намалювати. Але нічого немає ні в думці, ні в очах, ні в руці. Я вже не художник! Через марність цих спроб працювати я впадаю в розпач. Запрошую натурщиць, садовлю їх, і тому, що в них ті ж самі пози, рухи та вирази, які багато разів малював, я прошу їх

одягатись і виряджаю геть. Нічого нового я вже не можу бачити і страждаю від цього, так наче осліп. Що ж це таке? Стомленість ока та мозку, занепад творчих здібностей чи знесилення зорового нерва? Хто зна! Мені здається, що кінець уже моїм відкриттям у тій ділянці недослідженого, куди я міг проникати. Я примічаю тільки те, що всі знають, роблю те, що всі погані художники роблять, бачу й спостерігаю як педант. Колись, та ще й недавно, кількість нових мотивів здавалася мені безмежною, і, щоб їх передати, у мене було безліч способів, я навіть вагався від труднощів вибору. І ось світ можливих сюжетів знеацька обезлюдів, а мої шукання стали безсильними й безплідними. Люди, що проходять мимо, втратили для мене всяку цікавість, я вже не бачу в людській істоті того характеру й смаку, що так любив викривати й виявляти. Та, гадаю, я зможу зробити прегарний портрет Вашої дочки. Чи не тому, що вона дуже Вас нагадує, що я плутаю Вас обох у думці? Либонь і так.

Стомившись від спроби зробити ескіз чоловіка або жінки, які не нагадували б усіх знайомих моделей, я вирішую йти десь поспідати, бо не зважуюсь сам сідати до столу в своїй їдальні. Бульвар Мальзерб здається мені замкненим у мертвому місті гаєм. Від усіх будинків віє пустокою. Поливальники на вулицях пускають бризки білого дощу, що заляпує дерев'яний брук, звідки парує дух мокрої смоли та митої стайні, а з кінця в кінець довгого схилу від парку Мосо до церкви Сент-Огюст побачивши п'ять-шість чорних постатей перехожих — рознощиків або слуг. Тіні платанів кидають на розпечені тротуари химерні плями, які здаються рідкими, мов калюжі, що підсихають.

В нерухомості листя на гіллі та сірих обрисах на асфальті відчувається втома міста, яке печеться, дрімає й штітніє, ніби заснулий на лавці під сонцем робітник. Так, воно пріє, підле місто, й страшенно смердить отворами своїх стічних труб, продухвинами з льохів та кухонь, струмками, де тече вуличний бруд. Тоді я думаю про літні ранки у Вашому саду, де повно польових квітів, що ширять у повітрі дух меду. Потім уже з огидою заходжу в ресторан, де понуро їдять, розстебнувши жилети, лисі й череваті люди з блискучими від поту лобами. Їжі тут теж гаряче — диням, що тануть під льодом, м'якому хлібові, в'ялому філе, розвареній городині, гниючому сиrowі та перезрілим у вітрині фруктам. І я виходжу з нудотою, вертаюся

додому й пробую заснути до того часу, коли йду обідати до клубу.

Там завжди зустрічаюсь з Адельманом, Мальданом, Рокдіаном, Ланда та ще багато з ким, хто обридає мені й стомлює мене, як катеринка. Кожен співає своєї пісні, чи пісень, що я чую їх уже п'ятнадцять років, і співають їх усі разом у клубі, куди, кажуть, люди ходять розважатись. Мені конче треба змінити своє покоління, яким пересичені мої очі, вуха та розум. У них завжди перемоги, вони хваляться ними й один одного вітають.

Позіхнувши стільки разів, скільки хвилин є між восьмою та дванадцятою годинами, іду додому спати й, роздягаючись, думаю, що завтра треба починати все спочатку.

Так, любий друже, я дійшов тих літ, коли парубоцьке життя стає нестерпним, бо нічого нового вже немає для мене під сонцем. Нежонатий чоловік мусить бути молодим, цікавим, жадібним. Коли цього немає, бути вільним стає небезпечно. Боже, як любив я колись свою волю, поки Вас не полюбив більше, ніж її! Яка ж вона важка мені тепер! Воля для старого, як я, парубка — це порожнеча, порожнеча скрізь, це шлях до смерті, де ніщо не прикриває кінця, це постійне питання: що робити? Куди піти, щоб не бути самому? І я йду від приятеля до приятеля, від рукостискання до рукостискання, випрошуючи, мов жебрак, трохи приязні. Та я збираю тільки крихти її, з яких не зліпиш цілого шматка. У мене є Ви, мій друже, але Ви не моя. Може, навіть, через Вас гнітить мене оця туга, бо якраз бажання Вашої близькості й присутності, бажання одного даху над нашими головами, одних і тих же стін для нашого життя, одних і тих же інтересів, що примушують стискатись наші серця, потреба спільних надій, жалів, втіх, радощів, смутку й навіть загальних предметів ужитку — ось що так мучить мене. Ви — моя, тобто коли-не-коли я краду часточку Вас. Але я хотів би повсякчас дихати тим повітрям, що й Ви, ділити з Вами все, користуватись тільки речами, що належать нам обом, почувати, що все те, чим я живу, належить як мені, так і Вам — склянка, з якої п'ю, крісло, де спочиваю, хліб, що їм, і вогонь, що мене гріє.

Прощайте, вертайтесь швидше. Мені занадто важко вдалині від вас.

Олів'є»

8 серпня, Ронсєвр.

«Друже, я слаба й така стомлена, що Ви не пізнаєте мене. Мабуть, я забагато плакала. Мені треба спочити перед виїздом, бо я не хочу показатись Вам такою. Чоловік

іде післязавтра до Парижа й привезе Вам наші новини. Він має намір десь із Вами пообідати й доручає мені попросити Вас, щоб Ви чекали його вдома коло сьомої години.

Я вернуся до Вас, коли почуватиму себе трохи краще й не нагадуватиму викопаного мерця обличчям, яке мене саму лякає. У мене теж на світі тільки Аннета та Ви, і я хочу дати кожному з Вас усе, що можу, не обкрадаючи другого.

Підставляю Вам свої виплакані очі, щоб ви їх поцілували.

Анна»

Одібравши цього листа, що повідомляв про нову затримку з приїздом, Олів'є Бертенові до жаги закортіло сісти в екіпаж і вирушити на вокзал, а далі поїздом до Ронсьєра, однак, подумавши, що пан де Гійруа має завтра вернутись, він скорився й почав чекати приїзду чоловіка майже так само нетерпляче, як чекав би приїзду дружини.

Ніколи він не любив так Гійруа, як у цей день чекання.

Побачивши графа на порозі, він кинувся до нього, простягнувши руки, й вигукнув:

— Ах любий друже, який я щасливий вас бачити!

Той теж, здавалось, був задоволений, особливо зі свого повернення до Парижа, бо три останні тижні в Нормандії йому жилось невесело.

Вони посідали на канапу в кутку майстерні під балдахіном із східних тканин і ще раз зворушено потиснули один одному руки.

— А графиня, як вона себе відчуває? — спитав Бертен.

— О, не зовсім гаразд. Вона була дуже вражена, дуже схвильована й заспокоюється надто поволі. Скажу навіть — вона мене трохи непокоїть.

— Та чому ж вона не вертається?

— Нічого не знаю. Я не міг умовити її, щоб вернулась.

— Що вона робить цілий день?

— Боже мій, плаче й думає про матір. Це недобре для неї. Мені дуже хотілося, щоб вона згодилась змінити місце, виїхати звідти, де це сталося, розумієте?

— А донька?

— О, вона цвіте!

Олів'є радісно всміхнувся. Потім спитав:

— Вона дуже сумувала?

— Так, дуже, дуже, але, знаєте, сум у вісімнадцять років триває недовго.

Помовчавши, Гійруа спитав:

— Де ж ми пообідаємо, любий? Мені конче треба розважитись, почути гомін, побачити рух.

— Здається, «Посольське кафе» влітку найбільш підходяще місце.

І вони пішли, взявшись за руки, до Єлісейських Полів. Гійруа, радіючи, як і всі парижани, що вертаються до міста, і яким воно після кожної відсутності здається помолоділим та повним несподіванок, розпитував художника про безліч дрібниць, про те, що робили тут і про що говорили, а Олів'є після байдужих відповідей, у яких почувалась уся нудьга його самотності, заговорив про Ронсьєр. Він намагався схопити в графові, взяти у нього те майже матеріальне, що залишають у нас люди, яких ми щойно бачили, те тонке випромінювання живих істот, що його ми захоплюємо, розлучаючися з ними, і що зберігається в нас кілька годин, а потім випаровується в новому повітрі.

Важке небо літнього вечора облягло місто й широку вулицю, де під кронами дерев вже лунала весела музика концертів на чистому повітрі. Обидва чоловіки, вмостившись на балконі «Посольського кафе», дивились униз на порожні ще лави й стільці в загородженому місці перед маленьким театром, де при тьмяному світлі електричних куль, що зливалось із денним світлом, співачки виставляли на показ свої крикливі туалети й своє рожеве тіло.

Ледве вловимий подих вітерця, що посиляли один одному каштанові дерева, ніс із собою запахи пригорілого масла, підлив та гарячих страв, а коли проходила якась жінка в супроводі чоловіка в чорному фракі, шукаючи замовлене місце, вони залишали за собою принадний і свіжий аромат свого вбрання й тіла.

Гійруа, сяючи, прошепотів:

— О, мені тут більше подобається, ніж там!

— А я,— відповів Бертен,— волів би бути там, а не тут.

— Ото ще!

— Йй-Богу, Париж здається мені огидним цього літа!

— І все ж таки, любий, це Париж!

Депутат був сьогодні у прегарному настрої, в тому веселому збудженні, яке охоплює поважних людей дуже рідко і в якому вони здатні коїти дурниці. Він поглядав на двох кокоток, що обідали поруч за столом з трьома худими, надзвичайно чемними молодими людьми, і тихенько розпитував Олів'є про всіх відомих продажних жінок, імена яких йому щодня доводилось чути. Потім пробурмотів з глибоким жалем:

— Вам пощастило, що ви неодружені. Ви можете робити й бачити все, що схочете.

Однак художник став гаряче заперечувати і, як усі, кому ятрить серце клопітна думка, повідав Гійруа про свою тугу й самотність. Коли він сказав, що жадає любові й близькості жінки, яка постійно жила б із ним разом, коли відправив службу своїй скорботі й вилив свій душевний біль, граф і собі погодився, що в шлюбі є дещо гарне. Озброївшись парламентською пишномовністю, він почав славити приємність свого сімейного життя й вихвалити графиню, а Бертен поважно підтверджував його слова, раз у раз киваючи головою.

Радіючи, що Гійруа говорить про неї, але заздрячи інтимному щастю, яке той оспівував з обов'язку, художник пробурмотів кінець кінцем із щирим переконанням:

— Вам пощастило, це безперечно.

Потішений депутат погодився з цим, потім додав:

— Я дуже хотів би, аби вона вернулась; справді, вона зараз непокоїть мене. Слухайте, якщо ви нудитесь у Парижі, то мусите поїхати до Ронсьєра й привезти її. Вас вона послухає, бо ви найкращий її друг, а чоловік, ви знаєте...

— Та я кращого й не бажаю! — захоплено відповів Олів'є. Але... як вам здається, чи не гніватиметься вона, коли я приїду?

— Аж ніяк, їдьте, любий.

— Тоді згода. Поїду завтра о першій. Може, телеграму послати?

— Я сам пошлю. Попереджу її, щоб вам коней на вокзал вислали.

Пообідавши, вони пішли по бульварах, але за півгодини граф зненацька покинув художника, пославшись на якусь термінову справу, що про неї він зовсім забув.

II

Графиня з Аннетою, обидві в жалобному вбранні, тільки що сіли снідати одна навпроти другої у великій залі Ронсьєра. На стінах висіли в ряд наївно змальовані портрети предків, ціла колекція колишніх Гійруа в старих рамах з пощербленою позолотою: цей у кірасах, той у камзолі, інший у перуці й мундирі офіцера французької гвардії, ще інший у формі полковника часів Реставрації. Двоє слуг, тихо ступаючи, подавали страви двом мовчазним жінкам;

навколо кришталевої люстри над столом хмаркою чорних і вихрястих крапок роїлися мухи, що дзижчали.

— Одчиніть вікна,— сказала графиня,— тут трохи холодно.

Троє високих, як ворота, від паркета до стелі — і широкі, як двері, вікон слуги розчинили навстіж. Подих теплого повітря, несучи запах нагрітої трави й далекий гомін села, увірвався крізь три величезні отвори, змішавшись з вогкуватим повітрям просторої кімнати, замкненої в грубих мурах замка.

— Ах, як гарно,— мовила Аннета, дихаючи на повні груди.

Очі обох жінок звернулися до вікон і дивились на довгий зелений луг парку з розкиданими на ньому острівцями дерев; тут і там відкривався далекий краєвид жовтих полів, які до самого обрію виблискували золотим килимом стиглих хлібів під ясно-блакитним небом, оповитим легким полудневим туманом, що міниться над напоєю сонцем землею.

— Після сніданку підемо далеко гуляти,— сказала графиня,— можемо пройтись пішки до Бєрвіля берегом, бо в долині буде жарко.

— Гаразд, мамо, й візьмемо з собою Джулію, щоб половив куріпок.

— Ти знаєш, що батько це забороняє.

— О, тато в Парижі! Так цікаво дивитись, як Джулію робить стойку. Дивись, он він дражнить корів. Як смішно!

Відсунувши стільця, дівчина схопилась, підбігла до вікна й крикнула:

— Сміливіше, Джулію, сміливіше!

На лузі три незграбні, знесилені спекою корови лежали на боці, наївшись трави й випинаючи притиснуті до землі черева. Серед них метушився, гавкаючи й дико плигаючи з веселим, шаленим, удаваним гнівом, метляючи за кожним скоком кучерявими вухами, стрункий, білий з рудими плямами іспанський мисливський пес, силкуючись зігнати грубих тварин, що не хотіли підводитися. Це, мабуть, була улюблена гра собаки, який звичайно починав її щоразу, коли корови розлягалися на траві. Вони невдоволено, але без страху дивились на нього великими очима, повертаючи слідом за ним голови.

Аннета гукала з вікна:

— Апорт, Джулію, апорт!

Збуджений цим криком, пес сміливішав, гавкав іще го-

лосніше і зважувався підбігати аж до самого крупу корів, немов хотів укусити їх. Корови починали турбуватись. І нервовий дріж шкіри, яким вони відгнали мух, ставав частішим і довшим.

Зненацька собака так розігнався, що не зміг спинитися, і з розгону підлетів до однієї з корів так, що мусив перескочити через неї, аби не впасти. Важка худобина, налякана стрибком собаки, поволі звелася на ноги, голосно сопучи. Побачивши це, дві інші теж підвелися, і Джуліо затанцював навколо них із виглядом переможця.

— Браво, Джуліо, браво! — вітала його Аннета.

— Ну, йди ж снідати, дитино, — сказала графиня.

Але дівчина, прикривши очі рукою від сонця, оповістила:

— Стривай, листоноша.

По непомітній серед жита й вівса стежці сунулася над колоссям синя блуза, наближаючись до замка розміреною чоловічою ходою.

— Боже мій, — прошепотіла графиня, — хоч би не яка-небудь лиха звістка.

Вона ще тремтіла від того жаху, який так довго лишається в нас після смерті любимої людини, про що сповіщає телеграма. Тепер вона не могла вже розірвати склеєну стрічку й розгорнути синій папірець, не почувавши тремтіння в пальцях і тривоги в душі; і їй здавалось, що з цих так важко розліплюваних згорток знову вирине лихо і вдруге примусить її проливати сльози.

Аннеті, навпаки, сповненій молодості цікавості, дуже подобалося все невідоме. Її серце, якому життя тільки вперше завдало страждання, могло чекати тільки радощів від чорної страшної торбини на боці у листоноші, що сіє таке хвилювання по міських вулицях та сільських шляхах.

Графиня покинула їсти, стежачи думкою за листоношею, що йшов до неї, несучи кілька писаних слів, які, може, вразять її, мов удар ножем по горлу. Вона задихалася від тривожного передчуття і силкувалася відгадати, що то за спішна новина. Про що? Від кого? Вона згадала про Олів'є. Чи не хворий він? Може, там помер?

Десять хвилин чекання здалися їй нескінченними: потім, розірвавши телеграму і вгледівши ім'я свого чоловіка, вона прочитала: «Повідомляю тебе, що наш друг Бертен приїздить у Ронсьєр поїздом, що рушає о першій годині. Вишли фаєтон на вокзал. Цілую».

— Що ж там, мамо? — спитала Аннета.

— Пан Олів'є Бертен їде нас провідати.

— Ах, як гарно! А коли?

— Зараз.

— О четвертій?

— Так.

— О, який він милий!

Але графиня зблідла, бо з деякого часу її точила нова турбота, і раптовий приїзд художника здавався їй не меншою загрозою, ніж усе те, що вона могла передбачати.

— Ти поїдеш зустрічати його,— сказала вона.

— А ти, мамо, не поїдеш?

— Ні, чекатиму на вас тут.

— Чого? Йому буде неприємно.

— Я не зовсім добре себе почуваю.

— Ти ж тільки що хотіла до Бервіля йти пішки.

— Так, але після сніданку мені погіршало.

— До того часу минеться.

— Ні, я зараз піду до себе в кімнату. Скажи, щоб попередили мене, коли ви приїдете.

— Гаразд, мамо.

Потім, віддавши наказ, щоб у призначений час запрягли фаетона та приготували помешкання, графиня подалася до себе й замкнулась.

До цього часу її життя збігало майже без страждання, порушуване тільки любов'ю до Олів'є й схвильоване турботою зберегти це почуття. У цьому їй щастило, в боротьбі вона завжди була переможницею. Її серце, заколисане успіхами та похвалами, що стало вимогливим серцем світської красуні, якій мусять належати всі земні радощі і яка, згодившись на блискучий шлюб, де не було й тіні почуття, прийняла потім любов, як додаток до щасливого існування, зайшла у злочинний зв'язок, головним чином, внаслідок захоплення, а трохи і внаслідок самого почуття, що винагороджувало її за банальну одноманітність життя,— тепер міцно замкнулося, забарикадувалось у своєму випадковому щасті, бажаючи тільки захистити його від щоденних несподіванок. Вона із зичливістю вродливої жінки приймала приємні події, що їй траплялись, не шукала пригод і не мучилася новими бажаннями й поривами до невідомого; навпаки, ніжна, уперта й завбачлива, вона вдовольнялася теперішнім, інстинктивно боялась завтрашнього дня, вміла ощадно, обережно і проникливо користуватись тим, що посидала їй доля.

Але потроху, хоч вона не зважувалась навіть собі признатися в цьому, в душу її закралася неспокійна тривога

про дні, що минають, і про наближення старості. Це стало ніби безперервним, легким подразненням її думки. Проте, добре знаючи, що цей схил життя дуже крутий, що, коли він почався, вже його не зупиниш, вона, поступаючись інстинктові небезпеки, полинула вниз і, заплющивши очі, переймалася лише тим, щоб не втратити тяму над безоднею та не вдатись у розпач від свого безсилля.

Отак вона жила, усміхаючись і немовби хизуючись тим, що так довго лишається вродливою; і коли поруч неї з'явилась свіжа вісімнадцятирічна Аннета, вона, замість того, щоб страждати від такого сусідства, пишалася з того, що штучно підтримувана дозріла краса може бути визнана за кращу, ніж променистий блиск юних днів квітучої дівчини.

Їй навіть здавалось, що для неї починається щасливий і спокійний час життя,— тут смерть матері вразила її в самісіньке серце. Спочатку це був глибокий розпач, що не лишає місця жодній іншій думці. З ранку до вечора її не покидав смуток, і вона силкувалася пригадати про мертву все — її звичні слова, обличчя, сукні, які та носила, немов вона зібрала в глибині своєї пам'яті ті реліквії у зниклому минулому, всі ті інтимні й дрібні спогади, якими вона живитиме свої жорстокі мрії. Потім, коли вона довела себе до такого відчаю, що з нею раз у раз траплялись нервові напади й непритомність, весь цей скупчений біль перейшов у сльози, які вона проливала вдень і вночі.

Одного ранку, коли ввійшла її покоївка і, розчинивши віконниці та відслонивши завіси, спитала:

— Як, пані, сьогодні почуваєте себе? — вона, виснажена, від сліз, відповіла:

— О, погано! Справді, я зовсім без сил.

Покоївка, тримаючи тацю із чаєм, глянула на господиню і, побачивши, яка бліда вона на білій постелі, зворушено пробурмотіла з сумним і щирим виразом:

— Справді, пані, у вас дуже поганий вигляд. Вам треба полікуватись.

Тон, яким це було сказано, мов голкою вколов графиню просто в серце, і коли покоївка вийшла, вона підвелася й глянула на своє обличчя у великий дзеркальний шафі.

Побачивши себе, вона остовпіла, злякавшись запалих щік, почервонілих очей і всього спустошення, що вчинило страждання на її обличчі за кілька днів. Власне обличчя, яке вона так добре знала і на яке так часто дивилась у дзеркала,— обличчя, в якому вона вивчила всі його

кокетливі вирази, всі усмішки, з якого вже не раз усувала блідість, стирала дрібні сліди втоми й нищила легенькі зморшки, що з'являлися вдень у куточках очей,— це обличчя раптом видалося їй обличчям чужої жінки, новим обличчям: так спотворила його недуга.

Щоб краще розглянути себе і краще впевнитись у цьому несподіваному лихові, вона підступилась до дзеркала так близько, що торкнулась його чолом, і подих її, стелячись парою по склу, затьмарив і майже стер її блідий образ. Вона мусила взяти хусточку та витерти дзеркало і потім, тремтячи від хвилювання, довго й терпляче досліджувала зміни свого обличчя. Легким дотиком пальця розправила шкіру на щоках, розгладила її на чолі, підняла волосся, одвернула повіки, щоб роздивитись білки очей. Далі вона розкрила рот, оглянула трохи потемнілі зуби, стурбувалась синявим кольором ясен та жовтизною шкіри над щоками й на скронях.

Вона так заклопоталась, оглядаючи свою змарнілу красу, що не почула, як розчинились двері, і затремтіла всім єством, коли покоївка позад неї мовила:

— Пані, ви забули випити чай.

Графиня обернулась, зніяковівши, здивувавшись й засоромившись, а служниця, вгадуючи її думки, сказала:

— Ви багато плакали, пані, а ніщо так не виснажує шкіри, як сльози. Від сліз кров обертається на воду.

Коли графиня сумно додала: «Та й літа вже не ті»,— покоївка вигукнула:

— Пані, ви ще не в таких літах! Кілька днів відпочинку — і все зникне. Треба, пані, гуляти й не плакати ні в якому разі.

Одягшись, графиня зразу ж подалася в парк і вперше після смерті матері зайшла в садок, де любила колись доглядати й рвати квіти, звідти подалася до річки й гуляла понад берегом до сніданку.

Сівши проти чоловіка поруч дочки, вона сказала, щоб довідатись про їхню думку:

— Сьогодні я почуваю себе краще. Мабуть, я не така бліда?

— О, у вас іще дуже поганий вигляд,— відповів граф.

Серце її стиснулось, і сльози підступили до очей, бо вона звикла плакати. До самого вечора, і звавтра, і в наступні дні, коли вона думала чи про матір, чи про себе саму, раз у раз ридання перехоплювали їй горло й сльози бриніли на очах, але, щоб не полились вони й не порили щік, вона

стримувала їх і надлюдським зусиллям звертала свою думку на щось стороннє, не давала їй волі, підкоряла її собі, гнала геть від свого горя — силкувалася заспокоїтись, розважитись, не згадувати більше ні про що сумне, аби на обличчі її знову заграли барви.

Вона не хотіла їхати до Парижа й бачитись з Олів'є Бертенон, поки не стане такою, як була. Розуміючи, що вона занадто схудла, а жіноче тіло в її літа потребує повноти, щоб бути тугим і пругким, вона намагалася збуджувати апетит прогулянками по шляхах та сусідніх лісах, і хоч поверталась додому стомлена, не почувавши голоду, багато їла силоміць.

Граф, якому хотілось вернутися до Парижа, не розумів її упертості. Нарешті, бачачи її непоборний опір, він заявив, що їде сам, даючи графині волю повернутись, коли вона схоче.

Другого дня вона одержала телеграму із звісткою про приїзд Олів'є.

Їй хотілось тікати — так вона боялась його першого погляду. Вона збиралася перечекати ще тиждень-два. За тиждень, доглядаючи себе, можна зовсім змінитися на обличчі, бо жінки, навіть здорові й молоді, за день дуже змінюються від найменшого хвилювання. Але сама тільки думка показатись Олів'є серед білого дня, серед поля, під яскравим сонцем серпневого дня поруч із свіженькою Аннетою так стурбувала її, що вона вирішила не їхати на вокзал, а чекати його в півтемній вітальні.

Сівши у себе в кімнаті на канапу, вона замислилась. Завіски вряди-годи колихались від жаркого вітерця. В повітрі розлягалось сюрчання коників.

Ніколи ще не почувала графиня такого суму. Це не був той страшний гнітючий біль, що приголомшив її серце й пригнобив, знищив її біля тіла коханої матері. Цей біль, що здавався їй невинним, обернувся за кілька днів на якийсь журний спогад; але тепер її мовби захопила й понесла глибока хвиля туги, в яку її втягло непомітно і з якої вона вже ніколи не вирине.

Їй хотілося плакати, дуже хотілось, але вона стримувала себе. Коли очі зволожувались від сліз, вона мерщій витирала їх, підводилась, ходила, дивилася на парк та на чорних круків, що поволі кружляли в блакиті над високими деревами.

Потім підступалася до дзеркала, пильно оглядала себе, витирала сліди сліз, доторкаючись пуховичком з рисовою

пудрою до кутиків очей, і зиркала на годинника, силкуючись відгадати, де саме зараз їде Олів'є.

Як і всі жінки, охоплені справжньою чи вигаданою скорботою, графиня почувала до нього нестримне кохання. Адже він був для неї всім, всім, дорожчим, ніж саме життя, всім тим, чим стає для нас єдина любима істота, коли насувається старість.

Аж тут надворі заляскав батіг. Вона підбігла до вікна й побачила запряжений двома кіньми фаєтон, що об'їжджав поляну. Олів'є, який сидів поруч Аннети в глибині екіпажа, замахав хусточкою, вгледівши графиню, а вона привітала його обома руками. Потім вийшла, і хоч серце її завмирало, вона була вже щаслива, вже тремтіла, радіючи, що бачить його так близько, що може розмовляти з ним.

Вони зішлись у передпокої біля дверей до вітальні.

Він у нестримному пориві простяг до неї руки й вигукнув, щиро схвилюваний:

— Ох бідолашна графине, дозвольте ж поцілувати вас!

Вона заплющила очі, схилилась і пригорнулася до нього, підставляючи щоки, і поки він цілував її, шепнула: «Люблю тебе».

Потім Олів'є, не випускаючи графиню з обіймів, глянув на неї, кажучи:

— Подивимось на це сумне обличчя.

Вона ледве стояла на ногах.

Ноги у неї підломлювались.

— Так, трохи бліденька, та це нічого,— вів Олів'є далі. Щоб подякувати йому, вона пробурмотіла, не знаходячи інших слів:

— Ах любий друже, любий друже!

Але він обернувся, шукаючи позад себе Аннету, яка кудись зникла, і раптом мовив:

— Правда ж, дивно бачити вашу доньку в жалобі?

— Чому? — спитала графиня.

— Як то чому? — скрикнув він у надзвичайному запалі.— Та це ж ваш портрет, що я малював, це мій портрет! Це ви, якою я вас колись зустрів у герцогині. А чи пригадуєте ті двері, де ви пройшли перед моїм поглядом, як фрегат перед фортечною гарматою? І коли я оце побачив дівчину на пероні, всю в чорному, з сонячним сяйвом волосся над личком, кров у мене так і похолولا. Здавалося, ось-ось заплачу. Я, що знав вас так добре, спостерігав вас ближче, ніж будь-хто інший, любив вас більше, ніж будь-хто інший, я, що відтворив вас на полотні,— я скажу вам:

від цього можна було збожеволіти. Я, по щирості, подумав, що ви навмисне послали її на станцію, аби вразити мене. Боже мій, як я чудувався! Кажу ж я вам — збожеволіти можна...

І він гукнув.

— Аннето! Нане!

Дівчина відповіла знадвору, де годувала коней цукром:

— Тут я, тут.

— Іди сюди!

Вона прибігла.

— Ану, стань поруч із мамою.

Вона стала, і він порівняв їх, однак при цьому мапьяльно, неухважно примовляв: «Дивно, дуже дивно», — бо вони були вже не такі схожі, як раніше, в Парижі: дівчині чорне вбрання надавало нового виразу осяяної юності, а мати давно вже втратила той сонячний відтінок волосся й колір обличчя, що колись засліпили при першій зустрічі й сп'янили художника.

Потім графиня й Олів'є зайшли до вітальні. Він, здавалося, був невимовно радий.

— Ах, що за щаслива думка спала мені — приїхати сюди, — сказав він.

І додав:

— Ні, це ваш чоловік подав її мені. Він доручив привезти вас. А знаєте, що я вам пропоную? Не знаєте, правда ж? Пропоную вам, навпаки, лишитись тут. У Парижі через спеку гидко, а на селі — розкіш. Боже, як гарно!

Надвечір парк наповнився свіжістю, дерева тремтіли, від землі піднімалися непомітні випари, засновуючи обрій легким прозорим серпанком. Троє корів, низько похиливши голови, жалібно скубли траву, а четверо павичів, гучно б'ючи крилами, мостились на кедрі під вікнами замку, де звикли ночувати. Далеко в селі чути було гавкання собак, в тихому надвечірньому повітрі лунали людські поклики, перегукування через поля, з ниви на ниву, і короткі гортанні крики погоничів.

Олів'є, знявши капелюха, сяючи очима, дихав на повні груди і, відповідаючи на погляд графині, мовив:

— Ось де щастя.

— Воно минуще, — зауважила вона, підійшовши до нього.

— Берімо його, поки воно є.

Тоді вона сказала, усміхаючись:

— Досі ви не любили села.

— А тепер люблю його, бо ви тут. Не сила вже жити там, де вас немає. Замолоду можна кохати здалеку, в листах, у мріях, у чистому пориві,— може, тому, що попереду життя, чи, либонь, тому, що людина живе тоді не стільки потребами серця, скільки пристрастю; в мої ж літа кохання стає хворобливою звичкою, цілющою пов'язкою на ранах душі, що б'є вже тільки одним крилом і менше поривається до ідеалу. В серця, замість захоплення — егоїстичні вимоги. До того ж я добре знаю,— не можна гаяти часу, коли хочеш насолоджуватись усім тим, що для тебе залишилося.

— Ой, старий! — мовила графиня, беручи його за руку.

— Авжеж, авжеж,— повторив він.— Я старий. З усього це видно — волосся сиве, вдача міняється, сум налягає. А суму, хай йому чорт, я досі не знав! Якби мені в тридцять років сказали, що я колись без причини сумуватиму, турбуватимусь, буду невдоволений усім, то не повірив би. Виходить, серце моє теж постарішало.

Вона відповіла з глибокою впевненістю:

— А в мене серце зовсім молоде! Воно не змінилося. А може, й помолодшало. Йому було двадцять років, а тепер тільки шістнадцять.

Вони довго так розмовляли, стоячи коло відчиненого вікна, проймаючись настроєм цього вечора, близькі одне одному, ближчі, ніж будь-коли, в цю годину ніжності, такої присмеркової, як і ця година дня.

Слуга, увійшовши, оповістив:

— Обід на столі.

— А дочку покликали? — спитала графиня.

— Панна вже в їдальні.

Вони сіли втрьох до столу. Віконниці були зачинені, і світло двадцяти свічок у двох великих канделябрах, падаючи на голову Аннети, мовби присипало її волосся золотим пилом. Бертен не зводив з неї очей, усміхаючись.

— Боже, яка вона гарна в чорному! — приказував він.

І, милуючись дочкою, звертався до матері, немов дякуючи за втіху, яку вона йому дала.

Коли вони повернулись до вітальні, вже зійшов місяць. Темна маса парку нагадувала острів, а поле за ним здавалося морем, прихованим під легким туманом, що слався понад рівнинами.

— О, мамо, ходімо погуляємо! — сказала Аннета.

Графиня погодилась.

— Я візьму Джулію.

— Бери, якщо хочеш.

Вони вийшли. Дівчина простувала попереду, бавлячись із собакою. Ідучи вздовж лугу, вони почули дихання корів, що, прокинувшись і вгадавши свого ворога, підводили голови й озирались. Вдалечині місяць пронизував гілки дерев тонкими променями, і вони, линучи до землі, зрошували листя й розсипалися по стежці дрібними бризками жовтого світла.

Аннета й Джулію бігали, однаково радісні й безтурботні цього ясного вечора, і їхнє захоплення знаходило вихід у пустошах.

По галявинах, де місячна хвиля спадає, мов у колодязь, дівчина проходила, наче привид, і Бертен гукав її, зачарований цим чорним видінням з ясним обличчям. Потім, коли вона знову відбігала, він брав і стискував руку графині, часто шукаючи її уст у густих затінках, немов щоразу вигляд Аннети відживляв нетерплячість його серця.

Нарешті вони дісталися рівнини, звідки ледве видно було вдаль купи дерев по фермах. Крізь молочну імлу, що лилась на поля, обрій здавався безмежним, і легка, жива тиша, тиша цього великого й теплого простору була повита незбагненною надією, невиразним чеканням, які надають такої чарівності літній ночі. Високо-високо в небі линуло кілька довгих і тонких хмаринок, ніби витканих із срібної луски. Коли постояти якусь хвилину нерухомо, в цьому нічному спокої можна почути невпинний шелест життя, безліч таких звуків, гармонія яких здавалась спочатку мовчанням.

На сусідньому лузі перепел кинув свій крик,— дві флейтові ноти,— і Джулію, наставивши вуха, крадькома подався на нього. Аннета так само легко пішла слідком, тамуючи подих і нахиляючись.

— Ах,— мовила графиня, лишившись віч-на-віч з Бертенем,— чому такі хвилини швидко минають? Нічого не можна затримати, нічого не можна зберегти. Навіть часу немає, щоб відчутти насолоду чогось гарного. І вже настає кінець.

Олів'є поцілував її руку й відповів, усміхаючись:

— О, цього вечора мені не до філософії! Я весь у теперішньому.

— Ви не любите мене так, як я вас,— шепнула вона.

— Ну, що ви...

— Ні,— урвала вона,— ви любите в мені, як ви дуже добре сказали перед обідом, жінку, яка задовольняє потре-

би вашого серця, жінку, яка ніколи вас не скривдила й вплела трохи щастя у ваше життя. Я це знаю, почуваю. Так, я усвідомлюю і невимовно рада, що була до вас добра, що була вам корисна й допомагала вам. Ви любили й тепер любите в мені все, що вбачаєте для себе приємним: мою увагу до вас, захоплення, бажання вам подобатись, мою пристрасть, те, що я принесла вам у дар усе своє внутрішнє життя. Але не мене ви любите, зрозумійте це! О, я почуваю це, як почувають холодний протяг. Ви любите в мені багато чого: красу, що марніє, мою відданість, розум, який у мені визнають, думку світу про мене й мою думку про вас. Та це ж не я, зовсім не я, розумієте?

Він лагідно всміхнувся:

— Ні, не розумію до пуття. Ви робите мені дуже несподівано сцену. До чого ці докори?

— О Боже мій! — вигукнула вона. — Я хочу, щоб ви зрозуміли, як я вас люблю! Бачите, я хочу висловити це й не можу. Коли думаю про вас, — а я завжди про вас думаю, — то розкошую всім своїм тілом і душею, через те, що належу вам, і повсякчас, повсякміть мені хочеться віддавати вам себе більше й більше. Якби-то я могла присвятити себе вам цілком — адже коли любиш, немає нічого кращого, як давати, давати без угаву все, все: своє життя, думки, тіло, — все, що маєш, — і почувати, що даєш, і бути готовою на все, аби дати ще більше. Я так вас люблю, що навіть люблю страждати заради вас, люблю свій неспокій, свою тугу, свої муки, свої ревності, — все, чим катуюся, коли ваша прихильність слабне. Люблю у вас того, якого тільки я відкрила, — не того, що належить світові, ким захоплюються, кого знають, а того, що належить мені, що не може вже ні змінитись, ні постарішати, — і я його не можу вже не любити, бо дивлюсь на нього тими очима, що нікого, крім нього, не бачать. Та цього не можна висловити. Немає таких слів...

Олів'є тихо повторив кілька разів підряд:

— Люба, люба, люба Ані...

Джуліо вистрибом вертався назад, не знайшовши перепела, що притих, зачувши його, і Аннета підбігла за мить, ледве переводячи дух.

— Не можу далі! — сказала вона. — Я триматимусь за вас, пане художнику.

Вона сперлась Олів'є на вільну руку, і вони вернулись додому, простуючи втрюх, — Бертен посередині, — під чорними деревами. Всі мовчали. Він ішов мовби в полоні

у своїх супутниць, і його наче пронизував якийсь струмінь, що линув од них. Він не хотів їх бачити, бо вони були поруч нього, навіть заплющував очі, щоб краще їх почувати. Вони вели його, а він ішов просто закоханий у них — і в ту, що ліворуч, і в ту, що праворуч, у матір і в дочку. Він з несвідомою й витонченою чуттєвістю охоче піддавався цьому. Навіть хотів поплутати їх у серці, не розрізняти їх думкою, і колисав своє бажання принадністю цієї невідразності. Хіба ж це не одна жінка — мати й дочка, що так схожі між собою? І хіба не для того з'явилася на землі дочка, щоб відродити його колишнє кохання до матері?

Коли Бертен розплющив очі, входячи в замок, йому здалося: він оце пережив найсолодші хвилини життя, зазнав того чудного, незбагненного, глибокого хвилювання, що може охопити чоловіка, який сп'янів від кохання двох жінок, від їх променистих чарів.

— О, який чудовий вечір! — сказав він знову, коли вони ввійшли до освітленої вітальні.

— Мені зовсім не хочеться спати! — вигукнула Анна.— Я цілу ніч гуляла б у таку гарну погоду.

Графиня глянула на годинник:

— О, вже пів на дванадцятю. Пора спати, дитино.

Вони розійшлися по своїх кімнатах. Однак тільки дівчина, що не хотіла лягати, заснула швидко.

Вранці покоївка, відслонивши завіси й відчинивши віконниці, принесла чай і мовила, глянувши на свою ще сонну господиню:

— Ви, пані, сьогодні вже краще виглядаєте.

— Справді?

— Атож. Обличчя у вас спокійніше.

Графиня, і не дивлячись на себе, добре знала, що так воно і є. На душі в неї було легко, серце не калатало, вона почувала себе свіжою і бадьорою. Кров у жилах текла вже не так швидко й гарячково, як учора, розносячи по всьому тілу нервові напруження й турботу, а розливала блаженне тепло, а разом з ним і щасливу впевненість.

Коли служниця вийшла, графиня підійшла до дзеркала. Вона трохи розчарувалась, глянувши на себе,— адже сподівалася, що за одну ніч помолодішала на кілька років. Потім вона зрозуміла всю легковажність цієї надії, ще раз на себе глянувши, скорилась і визнала, що тільки колір обличчя став свіжішим, очі менш притомлені та губи яскравіші, ніж учора. А що на душі в неї було спокійно, то вона не засмутилась і всміхнулася, подумавши: «Так, іще

кілька днів — і я зовсім добре виглядатиму. Занадто багато я пережила, щоб так швидко поправитись».

Але вона довго, дуже довго сиділа перед туалетним столиком, де в бездоганному порядку на мусліновій мережаній скатертині перед прегарним дзеркалом із шліфованого кришталю лежало дрібне знаряддя кокетства в оправі з слонової кості та з монограмою, що була увінчана короною. Цього знаряддя було багато: воно призначалося для делікатних та інтимних потреб; те було із сталі, гостре й тонке, чудернацької форми, немов іграшковий хірургічний інструмент, те — кругле й м'яке, з пір'я, пуху або шкіри невідомих тварин — ним належало пудрити ніжне тіло запашною пудрою, мастити кремами й натирати парфумами.

Довго орудували цим знаряддям умілі пальці: погладжували щоки від губ до скронь, торкаючись пестливіше, ніж поцілунок, виправляючи недовершеність відтінків, підкреслюючи очі й вирівнюючи вії.

Коли графиня нарешті вийшла, то була майже впевнена, що перший погляд Олів'є не буде для неї неприємним.

— Де пан Бертен? — спитала вона лакея у передпокої.

— Пан Бертен у садку, — відповів той. — Він грає з панною в лаун-теніс.

Графиня здалеку почула, як вони вели рахунок.

Гучний голос художника й тонкий голос дівчини по черзі оголошували: «П'ятнадцять, тридцять, сорок, перевага, рівно, перевага, гра».

Садок, де було влаштовано майданчик для лаун-теніса, являв собою великий квадратний луг, обсаджений яблунями і замкнутий між парком, городом та господарськими будівлями. Вздовж схилів, що облягали його з трьох боків, як захисні укріплення табору, росли квіти, довгі грядки різних квітів — польових і рідкісних: троянди, гвоздики, геліотропи, фуксії, резеда й багато інших, що розливали в повітрі смак меду, як казав Бертен. І бджоли, вулики яких із солом'яними дашками рядком стояли край городу, зграйно дзижчали, літаючи над цим квітучим полем.

Посеред садка зрубано кілька яблунь, щоб звільнити потрібне для гри в теніс місце; просмолена сітка, натягнута через майданчик, поділяла його на два поля.

По один бік, підібравши чорну спідницю, показуючи кісточки й наполовину литки, коли переймала м'яч на льоту, метушилась і бігала Аннета, непокрита, з блискучи-

ми очима, розрум'янена, стомлена й задихана від правильної і впевненої гри супротивника.

Він, у білих фланелевих штаних, підперезаний поверх такої ж сорочки, в білому кашкеті з козирком, трохи випнувши живіт, спокійно чекав м'яча, точно розраховував його падіння, приймав і відбивав його, не кваплячись і не бігаючи, з елегантною легкістю, із пильною увагою й спритністю фахівця, які він вкладав у будь-яку вправу.

Аннета перша побачила матір.

— Добридень, мамо, почекай хвилинку, ми зараз кінчимо гру!

Ця хвилинка неувважність погубила її. М'яч пролетів повз неї швидко й низько, майже котячись, торкнувся землі й вийшов із гри.

Поки Бертен кричав: «Виграно!», а здивована дівчина винуватила його, що він скористався з її неувваги, Джуліо, привчений шукати м'ячі, що закотилися, мов куріпок у чагарях, кинувся за ним, обережно схопив зубами й приніс, махаючи хвостом.

Бертен привітався з графінею, але, поспішаючи знову взятися до гри, розпалившись боротьбою й задоволений почуттям своєї проворності, він тільки мигцем глянув на її обличчя, над яким вона так ревно трудилась заради нього весь ранок, і спитав:

— Ви дозволите, любя графине? Я боюсь застудитися й схопити невралгію.

— О, звичайно,— сказала вона.

Щоб не заважати гравцям, вона сіла на копичку скошеного цього ранку сіна і дивилась на них з несподіваним щемом у серці.

Дочка її, роздратована тим, що програвала, збуджувалася, розпалювалася, кричала з досади чи радощів, кидалася з кінця в кінець свого поля, і пасма її волосся раз у раз спадали, розсипались по плечах і маяли на вітрі. Вона підхоплювала їх і за кілька секунд, затиснувши між колінами ракетку, нетерпляче й недбало приколювала шпильками.

А Бертен здалеку гукав до графині:

— Вона гарна і свіжа, як день! Чи не правда?

Так, вона була молода, могла бігати, розпалюватись, пашіти, бути розпатланою, все зневажати й до всього братися, бо все додавало їй краси.

Потім, коли вони з азартом знову взялися до гри, графиня, дедалі більше смутніючи, думала, що Олів'є воліє грати

в м'яча,— вподобавши цю дитячу біганину й цю забаву малих кошенят, що плигають за паперовою кулькою,— а не сидіти біля неї цього теплого ранку й почувати близькість коханої.

Коли здалеку пролунав перший дзвоник до сніданку, їй здалося, що її звільнили, що з її серця зняли тягар. Та, коли вона, опираючись на Бертенову руку, йшла в замок, він сказав:

— Я допіру бавився, мов той хлопчик. Страшенно гарно бути чи уявляти себе молодим. Авжеж, авжеж, це найкраще! А як уже не хочеться бігати, тоді кінець.

Вставши з-за столу, графиня, що вчора вперше не побувала на кладовищі, запропонувала піти туди разом, і вони втрьох подалися до села.

Треба було йти лісом, де протікав струмок, названий Жабеням, мабуть, через дрібних жабок, що в ньому водились, а потім, простуючи краєм долини, доправитись до церкви, яка стояла серед купи хаток, де тулились бакалійники, пекарі, різники, винарі та кілька скромних торговців, що постачали селян крамом.

Ішли тихо й зосереджено, пригнічені думкою про небіжчицю. На могилі жінки поставали навколішки й довго молилися. Графиня, схилившись, стояла нерухомо, притиснувши хустку до очей — боялась заплакати й змочити щоки слізьми. Вона молилась,— не так, як досі, коли вона в розпачі зверталась до надгробного мармуру, немов викликала матір з домовини і, вся охоплена жахливим хвилюванням, яке шматувало серце, здавалось, починала вірити, що мертва почула й слухає її,— а тільки палко шепотіла священні слова *Pater noster* та *Ave Maria*. Сьогодні їй бракувало сили й душевного напруження, потрібних для такої жорстокої, мовчазної розмови з тим, що може ще залишитись від зниклої істоти, біля ями, де лежать рештки її тіла. Інші сильні почуття захопили її жіноче серце, хвилювали його, гнітили й відвертали від домовини, і її палка молитва летіла до неба, повна невиразних прохань. Вона благала Бога, неблаганного Бога, що кине на землю всі нещасні створіння, аби він зглянувся над нею, як зглянувся над тією, що її покликав до себе.

Вона не могла висловити те, що просила,— такі приховані й непевні були ще її побоювання,— але почувала, що потребує божественної допомоги, надприродного захисту від майбутніх небезпек і неминучого лиха.

Аннета теж шепотіла належні слова, заплющивши очі, потім замріялась, не бажаючи підводитись раніш за матір.

Олів'є Бертен дивився на них, думаючи, що перед ним розкішна картина, і жалкуючи трохи, що йому не дозволено зробити ескіз.

Вертаючись, вони розмовляли про людське існування, перебираючи ті гіркі й поетичні думки зворушливої й занепадницької філософії, що часто стає темою розмови між чоловіками та жінками, коли їх трохи поранило життя, і серця яких еднаються в спільності страждання.

Аннета, ще не дозріла для таких думок, раз у раз покидала матір і Бертена й рвала польові квіти край дороги.

Проте Олів'є, якому дуже хотілось, щоб вона була біля нього, нервував, бачачи, що вона дуже часто відходить убік, і не спускав з неї очей. Його дратувало, що вона цікавиться квітами більше, ніж тими словами, які він промовляв. Йому було невимовно прикро, що не може зачарувати й підкорити її, як матір, і хотілося схопити її за руку, затримати й заборонити тікати. Він почував: вона надто жвава, надто юна, надто байдужа й надто вільна, вільна як пташка, як молодий собака, що не слухається й не йде на поклик, бо в крові у нього незалежність, чудовий інстинкт волі, ще не переможений ні голосом, ні багатом.

Аби привабити дівчину, він повів мову про щось веселіше й часом звертався до неї з питанням, щоб збудити в ній бажання слухати і жіночу цікавість, але цього дня в Аннетиній голові, як у повітряному просторі, над хвилястим колоссям, певно ж, гуляв примхливий вітер, носячи й розвіюючи її увагу в просторі,— вона ледве відповідала якимсь банальним словом, що його від неї чекали, кидаючи його мимохіть і знову звертаючи неуважний погляд на квіти. Бертен нарешті став дратуватися, його гризла хлопчача нетерплячість, і коли Аннета, підбігши, попросила матір піддержати букет, аби нарвати другий, він схопив її за лікоть і стиснув їй руку, щоб вона вже не втекла. Вона відбивалася, сміючись, і виривалася щосили; тоді, втративши надію привернути її увагу, він удався до засобу, підказаного чоловічим інстинктом, засобу, до якого звертаються слабі люди: він почав діяти підкупом, спокушаючи кокетство дівчини.

— Скажи мені,— мовив він,— яка квітка тобі найбільш подобається; я замовлю тобі таку брошку.

Аннета здивувалася:

— Брошку? Як це?

— Із самоцвітів того самого кольору: якщо це мак, то з рубінів, якщо волошка, то з сапфірів, а листячко із смарагдів.

Аннетине обличчя засіяло тією вдячною радістю, якою поживаються обличчя жінок, коли їм нагадують про дарунки.

— Волошка,— сказала вона,— це так мило!

— Хай буде волошка. Замовимо її зразу, як вернемось до Парижа.

Дівчина вже не тікала, прив'язана до нього думкою про цю коштовність, яку силкувалась собі уявити.

— А чи багато часу потрібно, щоб зробити таку брошку? — спитала вона.

Бертен засміявся, почувуючи, що вона впіймалась.

— Не знаю, це залежить від роботи. Ми попросимо ювеліра.

Раптом вона згадала про недавню скорботну подію:

— Мені не можна буде носити її, бо я в глибокій жалобі!

Він узяв дівчину під руку і притиснув її до себе.

— Ну, то сховаєш брошку до кінця жалоби, це не завадить тобі милуватися нею.

Як і вчора ввечері, він ішов між матір'ю й дочкою, почувуючи їхні плечі, і, щоб бачити, як вони піднімають на нього однаково сині очі, покраплені чорними цяточками, він говорив із кожною по черзі, повертаючи голову то до одної, то до другої. В сонячному сльозі він менше плував тепер графиню з Аннетою, але щораз більше плував дочку з відроджуваним спогадом про колишню матір. Йому хотілось обох їх цілувати — одну, щоб знову відчувати на її щоці та ший трохи тієї рожевої й білявої свіжості, якою він колись тішився і бачив тепер її чудове повернення, а другу, — тому, що все ще кохав її і чув від неї могутній поклик давньої звички. Він бачив і розумів, що його давно вже пригасле бажання й чуття оживало від появи воскреслої юності його коханки.

Аннета знову подалася по квіти. Олів'є вже не кликав її, ніби дотик її руки і її радість від обіцяного дарунку заспокоїли його. Але він стежив за всіма її рухами з тією втіхою, яку відчуваєш, дивлячись на істоти чи речі, що чарують нам очі й п'янять нас. Коли дівчина верталася з букетом, він дихав глибше, несвідомо шукаючи щось від неї, трохи її подиху чи тепла тіла в схвильованому від її

бігу повітрі. Він дивився на неї із захватом, як дивляться на світанок, як слухають музику; його поймало солодке тремтіння, коли вона нахилилась, випростувалася, піднімала обидві руки, щоб поправити зачіску. І вона чимраз більше пробуджувала в ньому спогади про колишнє... І сміх, і пустощі, й рухи викликали у нього на устах смак давніх поцілунків; далеке минуле, точне відчуття якого давно вже він утратив, вона перетворювала в щось подібне на теперішнє, про яке він тільки міг мріяти; вона плутала в його серці час,— дні й роки,— і, запалюючи погаслі почуття, непомітно для нього мішала вчорашній день із завтрашнім, спогад із надією.

Олів'є питав у своєї пам'яті, чи мала графиня в пору найповнішого свого розквіту цю грайливу чарівність кізки, сміливу, вибагливу, непоборну чарівність, подібну до грації тварини, що бігає і скаче. Ні. Вона була пишніша й не така дика. Міська дівчина, а потім міська жінка, вона ніколи не дихала повітрям полів, не жила серед природи, вона розцвіла красою в затінку мурів, а не під сонцем неба.

Коли вони повернулись до замку, графиня сіла за низенький столик у віконній ніші писати листа, Аннета подалася в свою кімнату, а художник знову вийшов із дому й поволі ходив з цигаркою в роті, закривши за спину руки, по в'юнких стежках парку. Але не заходив далеко, щоб не загубити білий фасад чи шпильастий будинок. Тільки-но зникав він за деревами та чагарником, на душі у Бертена ставало похмуро, немов хмара заступила сонце, а коли замок знову показувався у просвіті листя, він зупинявся на мить, розглядаючи дві лінії високих вікон. Потім знову йшов.

Він почував себе схвильованим, але вдоволеним. Чим? Усім.

Повітря здавалось йому чистим, життя прекрасним. Він знову почував у тілі хлоп'ячу легкість, бажання бігати й ловити руками жовтих метеликів, що роїлися над лугом, немов вони були підвішені на гумових нитках. Він наспівував оперні арії. Кілька разів підряд він повторював знамениті слова Гуно: «О, дай мені тобою милуватись»,— відкривши в них не знану досі напрочуд ніжну виразність.

Зненацька він спитав сам себе, як могло статися, що він так швидко змінився. Вчора, в Парижі, він був усім невдоволений, розчарований, роздратований, а сьогодні — спокійний, усім задоволений, немов якийсь добродійний бог змінив йому душу. «Цьому доброму богові,— думав він,—

годилося б заодно замінити мені тіло й зробити мене молодшим». Зненацька він побачив Джулію, що полював у чагарях, гукнув його, і коли собака, прибігши, сунув йому під долоню вузьку голову з довгими патлатими вухами, Бертен сів на траву, щоб приголубити його, називав ласкаво, поклав собі на коліна, став гладити й розчулювся так, аж поцілував пса, як роблять жінки, що в них мліє серце при кожній нагоді.

Після обіду вони не пішли гуляти, а просиділи вечір у вітальні, по-родинному.

Раптом графиня сказала:

— Одначе нам треба скоро звідси виїхати.

— О, не кажіть цього! — скрикнув Олів'є. — Ви не хотіли покидати Ронсьєр, поки мене тут не було. А як я приїхав, то тільки й думаєте, щоб утекти!

— Однак, любий друже, ми не можемо тут без кінця сидіти втрюх!

— Йдеться не про безконечність, а про кілька днів. А я ж, бувало, жив тут у вас цілими тижнями.

— Так, але за інших обставин, коли дім був для всіх відкритий.

Тоді Аннета почала просити:

— О мамо, ще тільки два-три дні! Він так добре вчить мене грати в теніс. Мені прикро, коли програю, зате потім я сама вдоволена з свого успіху.

Ще вранці графиня гадала, що таємниче перебування її друга триватиме до неділі, а тепер хотіла їхати, сама не знаючи чому. Сьогоднішній день, від якого вона чекала стільки радощів, залишив у її душі невиразний глибокий сум, нез'ясовне побоювання, невідступне і незрозуміле, як недобре передчуття.

Сидячи сама в кімнаті, вона все думала, звідки взявся цей новий напад нудьги. Чи не зазнала вона одного з тих непомітних почуттів, дотик яких такий миттєвий, що розум його не пам'ятає, але від яких так довго тремтять найчутливіші струни серця? Можливо. Проте, який? Вона пригадала декілька неприємних хвилин, в яких не хотіла признатись сама собі серед безлічі пережитих нею відтінків почуття, бо кожна хвилина приносила їй що-небудь своє. Насправді ж вони були надто незначні, щоб спричинити цей пригнічений настрій. «Я вимоглива без міри, — думала вона, — я не маю права так себе мучити».

Вона відчинила вікно, щоб подихати нічним повітрям, і, поклавши лікті на підвіконник, дивилась на місяць.

Легенький шум примусив її нахилити голову, і вона побачила: біля замку походжав Олів'є. «Чому ж він сказав, що йде до себе? — промайнуло в голові у графині. — Чому не попередив мене, що гулятиме, не покликав піти разом з ним? Адже він добре знає, що я була б щаслива. Що ж його спонукало?» Думки про те, що він не захотів прогулятись із нею, що воліє гуляти один у цю чудову ніч, курячи цигарку, — вона бачила червоний вогник, — один, тим часом як він міг би дати їй радість бути біля нього, мука про те, що в нього немає постійної потреби в ній, що він не завжди бажає її, заронила в її душу нову зеринку розпачу.

Вона вже збиралась зачинити вікно, щоб не бачити Олів'є, щоб не піддатися спокусі покликати його, як раптом він підвів очі й побачив її.

— Що це ви мрієте, милуєтесь зірками, графине? — обізвався він.

— Так, а ви теж, як я бачу? — відповіла вона.

— О, я просто курю.

Вона не витримала й спитала:

— Чого ж ви не попередили мене, що вийдете?

— Я тільки хотів викурити цигарку. До речі, я вже вертаюсь до себе.

— То на добраніч, друже.

— На добраніч, графине.

Графиня підійшла до низенького стільця, сіла й заплакала; покоївка, з'явившись на її поклик, побачила її почервонілі очі й сказала співчутливо:

— Ох пані, у вас завтра знову буде поганий вигляд.

Спала графиня кепсько, її морозило, мучили кошмари. Прокинувшись, вона сама відчинила віконниці й вікна, щоб глянути в дзеркало. Обличчя в неї було пом'яте, повіки набрякли, шкіра пожовкла; і такий нелюдський біль схопив її, що їй схотілося прикинутись хворою, лягти в ліжку й не виходити до вечора.

Потім її поійняло раптове бажання виїхати, непереможне бажання виїхати першим поїздом, покинути цей ясний край, де під осяйним сонцем серед полів занадто помітні незгладимі сліди, залишені горем та життям. В Парижі живуть у затінку помешкань, куди крізь важкі завіси навіть удень проникає тільки блякле проміння. Там вона знову стане собою, вродливою, з блідим обличчям, що якраз і потрібне при цьому тьмяному освітленні. Нараз перед її очима промайнуло обличчя Аннети, що грала

в теніс, таке свіже, рум'яне, з трохи розкуйовдженим волоссям,— і вона зрозуміла, яка несвідома турбота крає її серце. Вона не заздрила доччиній красі. Ні, певна річ, але відчула й призналась собі вперше, що ніколи не варто показуватись поруч із нею при ясному світлі дня.

Вона подзвонила ї, навіть не випивши чаю, наказала готуватися до від'їзду, написала кілька телеграм, навіть замовила собі телеграфом вечерю, поквитала сільські борги, дала останні розпорядження, влаштувала все за якусь годину, охоплена гарячковою нетерплячістю, що дедалі більшала.

Коли вона вийшла, Аннета й Олів'є, які вже знали про це рішення, почали здивовано розпитувати її. Потім, бачачи, що графиня не дає про цей раптовий від'їзд жодного пояснення, вони стали бурчати й ремствувати. В поїзді вони теж виявляли незадоволення — аж до того часу, поки попрощалися на вокзалі в Парижі.

Подавши Бертенові руку, графиня спитала:

— Чи не прийдете завтра обідати?

Він трохи сердито відповів:

— Певно, що прийду. А все-таки не гаразд ви вчинили. Нам так гарно було там утрюх.

III

Лишившись на самоті з дочкою в кареті, що везла їх додому, графиня зненацька відчула в собі спокій і тишу, немов би пережила щойно страшну кризу. Вона легше дихала, усміхалася будинкам, радісно пізнавала все місто, звиклі риси якого справжні парижани, сказати б, носять в очах та в серці. Побачивши одну крамницю, вона вже знала, які стоятимуть далі вздовж бульвару, і уявляла обличчя крамаря, яке так часто бачила за вітриною. Йй здавалось, що вона врятована. Від чого? Заспокоєна. Чим? Певна. В чому саме?

Коли карета спинилась під склепінням брами, вона легко сплигнула й швидко увійшла в півтемряву вестибюлю, далі в півтемряву вітальні, тоді в півтемряву своєї кімнати. Там вона спинилась на мить, задоволена, що тут вона у безпеці,— в цьому туманному, невиразному паризькому світлі, яке ледве сяє, при якому доводиться більше здогадуватись, ніж бачити, де можна показувати, що подобається, і хова-

ти, що хочеш. І несвідомий спогад про блискуче світло серед полів бринів у ній, як відгук пережитого страждання.

Коли вона вийшла обідати, чоловік, допіру вернувшись, ніжно поцілував її й мовив усміхаючись:

— Я так і знав, що друг Бертен привезе вас додому. Недарма я його послав.

Аннета серйозно відповіла тим особливим голосом, яким говорила, коли жартувала, не сміючись при цьому:

— О, він багато клопоту мав! Мама ніяк не хотіла їхати.

Графиня, трохи зніяковівши, нічого не сказала.

Цього вечора вони нікого не приймали. Взавтра пані де Гійруа цілий день їздила по крамницях, купуючи й замовляючи все, що було їй потрібно. Вона змолоду, майже з дитинства, любила подовгу стояти перед дзеркалами у великих майстернях, приміряючи вбрання. Вже входячи в крамницю, вона раділа від думки про всі подробиці цієї клопіткої репетиції за кулісами паризького життя. Їй приємно було чути шелест суконь майстринь, що збігались до неї, їхні усмішки, поради й розпитування, а господиня, швачка чи корсетниця була для неї особою значною, графиня її шанувала як художницю, висловлювала їй свою думку, щоб та дала пораду. Ще приємніше було почувати на собі проворні руки молодих дівчат, що роздягали й одягали її, обережно повертаючи перед її граціозним образом у дзеркалі. Тремтіння від дотику їхніх пальців до шкіри, шиї чи волосся були наймилішими й найсолодшими ласощами в її житті елегантної жінки.

Проте сьогодні вона не без тривоги збиралася пройти без вуалі й капелюха перед всіма тими одвертими дзеркалами. Та вже перший візит до швачки заспокоїв її. Три капелюшки, що вона вибрала, личили їй надзвичайно, жодного сумніву щодо цього в неї не було, і коли майстриня переконано сказала: «О пані графине, білявим не варт ніколи знімати жалобу»,— вона вийшла цілком утішена й сміливо рушила до інших постачальників.

Вдома її чекала записка герцогині, в якій та повідомляла, що приходила й обіцяла ще зайти ввечері; потім вона написала кілька листів, потім якийсь час мріяла, дивуючись, що від простої зміни місця те тяжке лихо, що її мучило, відступило далеко-далеко в минуле. Їй навіть не вірилось, що тільки вчора вона вернулася з Ронсьєра — так змінився стан її душі після повернення до Парижа, немов це переміщення загоїло її рани.

Бертен, прийшовши на обід і побачивши її, вигукнув:

— Ви чарівна сьогодні!

Почуття щастя прокотилось по графині теплою хвилею.

Встаючи з-за столу після обіду, граф, що пристрасно любив більярд, запропонував Бертенові зіграти партію, а за ними й жінки пішли до більярдної, куди було подано каву.

Чоловіки ще грали, коли доповіли про приїзд герцогині. Всі вернулися до вітальні. В цей же час з'явилось і подружжя Корбелів, які привітались зі сльозами в голосі. Кілька хвилин розмова велась в такому жалібному тоні, немов усі от-от заплачуть, але мало-помалу, після зворушень та сумних розпитів, повіяло іншими думками, ніби тінь горя, що допіру лежала на всіх, зненацька розвіялась.

Бертен підвівся, взяв Аннету за руку, підвів її до портрета матері, осяяного променем рефлектора, й спитав:

— Чи це не чудово?

Герцогиня не могла отямитись від подиву і повторювала:

— Боже, чи це можливо? Боже, чи можливо ж? Це воскресла мати. І як я не побачила цього зразу? О люба Ані, пізнаю вас, я так і бачу вас знову, я ж так добре знала вас тоді, коли ви носили першу жалобу, ні, другу, бо раніше ваш батько помер. О, а тепер Аннета у цій чорній сукні! Та це ж мати, що вдруге прийшла на землю. Що за чудо! Без портрета ніхто цього й не помітив би. Ваша дочка дуже вас нагадує, але ще більше схожа на цей портрет.

З'явився Мюзадьє, довідавшись про приїзд пані де Гій-руа і бажаючи одним із першим висловити їй якнайглибше співчуття з приводу її горя.

Побачивши біля рами в тому самому блискучому освітленні дівчину, яка здавалась живою сестрою тієї, що була намальована на картині, він обірвав свої поздоровлення й вигукнув:

— Ах, дивіться, ось одна з найбільш разючих речей, які я будь-коли бачив!

Корбелі, погляди яких збігалися з визнаними вже думками, і собі дуже здивувались, але трохи стриманіше.

Серце графині стискалося. Стискалось щораз болючіше, немов здивовані вигуки присутніх здавлювали його. Вона мовчки дивилася на дочку поруч свого образу, і її охоплювало роздратування. Їй хотілось крикнути: «Та замовкніть-бо. Я й так добре знаю, що вона схожа на мене!»

До кінця вечора вона була смутна, знову втрачала впевненість, що вернулась до неї напередодні.

Бертен розмовляв із нею, коли оповістили про приїзд маркіза де Фарандаля. Побачивши, що маркіз підходить до господині дому, Олів'є підвівся, відступив за своє крісло, шепочучи: «Ну, от, бракувало тільки цього йолопа»,— потім обійшов вітальню і, діставшись дверей, подався геть.

Графиня, вислухавши привітання нового гостя, почала шукати очима Бертена, аби продовжити розмову, що її цікавила. Не побачивши його, спитала:

— Що ж, наш великий художник пішов уже?

— Здається, так, моя люба,— він вийшов по-англійському.

Графиня здивувалась, поміркувала якусь хвилину, потім завела розмову з маркізом..

Гості однаке незабаром делікатно розійшлися, бо це був перший її прийом після нещастя.

Коли графиня лягла спати, в голові її знову зародились тривожні думки, якими вона катувалася в Ронсьєрі. Тепер причина їх стала яснішою: вона почувала себе старою.

Цього вечора вона вперше зрозуміла, що в її салоні, де досі захоплювались тільки нею, хвалили тільки її, любили тільки її, тепер її місце забирає інша: її дочка. Вона зрозуміла це відразу, спостерігши, що захват переходить на Аннету. В царстві вродливої жінки, в її домі, де вона не терпить жодної тіні, звідки обережно й уперто усуває всякі небезпечні для себе порівняння, куди впускає інших жінок тільки для того, щоб зробити їх своїми власними, тепер ставала володаркою дочка. Яке чудне воно було, оте стиснення серця, коли всі очі утупились в Аннету, що стояла поруч картини, а Бертен тримав її за руку! Графиня тоді раптом відчула себе зниклою, позбавленою влади й трону. Всі дивились на Аннету, жоден погляд не звернувся на неї. Вона так звикла чути компліменти та лестощі щоразу, як захоплювались її портретом, так упевнено чекала похвал, які все ж пестили її слух, хоч вона й не зважала на них, що те забуття й несподівана поразка, той захват, цілком перенесений на дочку, схвилював, зчудував і вразив її дужче, ніж будь-яке інше суперництво за будь-яких інших обставин.

Однак, належачи до тих натур, що в усякій кризі після першого пригнічення знову починають діяти, борються і знаходять підстави для заспокоєння, вона подумала, що, коли її люба дівчинка вийде заміж і вони перестануть жити під одним дахом, то їй не треба буде терпіти постійного порівняння, яке вже гнітило її під поглядом друга.

Проте удар був надто сильний. Графиню била пропасниця, і вона спала кепсько.

Вранці вона прокинулась притомлена й розбита. І тоді в неї збудилась непереможна потреба розради, порятунку, допомоги від когось, хто міг би вибавити її від усіх цих страждань, від цього морального і фізичного болю.

Вона справді так зле, так кволо себе почувала, що їй спало на думку порадитись із своїм лікарем. Може, їй загрожує навіть серйозна недуга, бо ж неприродно за кілька годин зазнати таких змін настрою. Вона викликала його телеграмою і почала чекати.

Лікар прийшов об одинадцятій годині. Це був один із тих поважних світських лікарів, відзнаки й титули яких є гарантією їх здібностей, життєва спритність яких дорівнює знанню, і які, — головне, — знаходять для жінок ті потрібні слова, котрі діють краще за всякі ліки.

Він увійшов, привітався, глянув на пацієнтку й мовив, усміхаючись:

— Ну, нічого страшного. З такими очима, як у вас, людина хворіє несерйозно.

Графиня, вдячна за такий вступ, відразу розповіла про свою кволість, нервування, меланхолію, потім побіжно про свій поганий вигляд, що її турбує. Не перебиваючи її, спитавши тільки про апетит, так, ніби добре знав причину цієї жіночої недуги, лікар вислухав її, оглянув, торкнувся пальцями до шкіри на плечах, помацав руки, збагнувши, мабуть, таємну думку, і чуттям бувалого практика, що зазирає крізь усі завіси, зрозумів — вона радиться з ним не так про здоров'я, як про красу; потім сказав:

— Так, маємо недокрів'я і розлад нервів. Та й не дивно, бо ви пережили велике нещастя. Я напишу вам рецептик, що все налагодить. Але передусім треба їсти поживну їжу, вживати м'ясний сік, пити не воду, а пиво. Я вкажу вам на чудову марку. Не сидіть довго вечорами, ходіть скільки можете. Спіть багато, намагайтесь трохи поповнішати. Оце й усе, що можу порадити вам, графине й прекрасна пацієнтко.

Вона слухала лікаря з палкою цікавістю, силкуючись зрозуміти його натяки.

Останні слова вона підхопила:

— Так, я схудла. Раніш я була дуже повною, і певно ослабла, перейшовши на дієту.

— Безперечно. Не страшно бути худим, коли весь час таким буваєш, але коли людина худне навмисне, це завжди

чомусь шкодить. На щастя, це можна швидко виправити. Прощайте, пані.

Вона почувала вже себе краще, бадьоріше, і послала принести на сніданок пива зазначеної марки з головної заводської крамниці, щоб воно було свіжішим.

Коли вона вставала з-за столу, ввійшов Бертен.

— Знову я,— сказав він,— завжди я. Хочу вас спитати, ви щось робите зараз?

— Ні, нічого. То що?

— А Аннета?

— Теж ні.

— То ви, може, зайдете до мене о четвертій?

— Звичайно, але з якої нагоди?

— Я роблю нарис моєї «Мрійниці», про яку вже казав, коли питав, чи не може ваша дочка трохи попозувати. Велику послугу вона зробила б мені, коли б хоч на годинку сьогодні прийшла. Згода?

Графиня вагалась — їй чомусь було неприємно це чути,— проте відповіла:

— Звичайно, друже мій, ми будемо у вас о четвертій.

І він пішов приготувати полотно та обмірковувати сюжет, щоб не стомлювати занадто модель.

Графиня теж вийшла з дому, пішки — хотіла дещо ще купити. Вона спустилася великими головними вулицями, тоді поволі побралася вгору бульваром Мальзерб, бо ледве трималась на ногах. Коли проминала церкву святого Августина, їй захотілось зайти всередину. Вона відчинила оббиті сукном двері, радісно вдихнула свіже повітря широкого храму і сіла на стілець.

Графиня була релігійна, як і багато парижанок. Вона вірила в Бога без жодного сумніву, бо не могла припустити існування всесвіту без творця. Але, поєднуючи, як і більшість людей, атрибути божества з природою матерії, ним створеної й доступної її очам, вона уособлювала свого бога відповідно до того, що знала про його творіння, не маючи певної уяви про те, чим міг бути в дійсності цей таємничий творець.

Вірила вона в нього непохитно, визнавала теж теоретично і дуже невиразно боялася, бо, правду кажучи, нічого не знала про його наміри та волю, а до священників, яких вважала лише синами селян, що уникають військової служби, ставилася з дуже обмеженою довірою. Батько її, паризький буржуа, не прищепив їй жодних релігійних принципів, і до заміжжя вона недбало виконувала обряди.

Потім, коли нове становище точніше визначило її зовнішні обов'язки до церкви, вона почала ретельно відбувати цю легку повинність.

Вона була благодійницею численних і дуже показних ясел, ніколи не пропускала в неділю обідні й роздавала милостиню, для себе — безпосередньо з власних рук, а для світу — через абата, вікарія своєї парафії.

Часто вона молилася з обов'язку, як той солдат, що стоїть на варті коло генеральського помешкання. А іноді молилася тому, що на серці їй було тяжко, особливо коли боялась втратити Олів'є. Тоді, не звіряючи небу причини свого благання, звертаючись до Бога з таким наївним лицемірством, як і до чоловіка, вона просила в нього допомоги. Після смерті батька і недавно після смерті матері її охоплювали напади побожності, потреба пристрасних молінь та порив до того, хто пильнує нас і заспокоює.

І сьогодні в церкві, куди випадково зайшла, вона зненацька відчула глибоку потребу молитись, молитись не за когось чи за щось, а за себе, за себе саму, як молилась уже на домовині матері. Їй потрібна була звідкись допомога, і вона зверталася до Бога, як цього ж ранку зверталась до лікаря.

Вона довго стояла навколішках у церкві серед тиші, порушеної шелестом кроків. Потім раптом, наче в серці її продзвонило, прокинулась від спогадів, глянула на свій годинник, здригнулася, побачивши, що незабаром четверта, й майже бігцем подалася додому — адже Олів'є, певно, вже чекав її з дочкою.

Вони застали художника в майстерні, біля мольберта, де він обмірковував позу своєї «Мрійниці». Він хотів точно відтворити те, що бачив у парку Монсо, гуляючи з Анне-тою: замріяну дівчину з розгорнутою на колінах книжкою. Вагався, якою зробити її — негарною чи вродливою. Негарна була б характерніша, швидше збуджувала б думку й почуття, мала б набагато більше філософії. Вродлива дуже захоплювала б, чарувала, замилювала.

Бажання змалювати свою маленьку приятельку поклало край його нерішучості. Мрійниця має бути вродливою, щоб здійснити колись свою поетичну мрію, — а негарна буде приречена мріяти безнастанно й безнадійно.

Коли жінки ввійшли, Олів'є мовив, потираючи руки:
— Ну, панно Нане, зараз попрацюємо!

Графиня здавалася заклопотаною. Вона сіла в крісло

і дивилася на художника, що встановлював у бажаному освітленні садовий стілець з плетеного заліза. Далі він відчинив книжкову шафу, щоб вибрати книжку, і спитав, вагаючись:

— Що ваша дочка читає?

— Боже мій, що хочете. Дайте їй том Віктора Гюго.

— «Легенду віків»?

— Чудово.

Тоді він сказав:

— Сідай, люба, і візьми цю збірку віршів. Відшукай сторінку... триста тридцять шосту сторінку, там ти побачиш вірш під назвою «Бідні люди». Впивайся ним, як найкращим вином, поволі, слово по слову, хай він п'янить тебе і зворушує. Прислухайся, що говорить твоє серце. Потім закрий книжку, підведи очі і мрій... А я налагоджу своє знаряддя.

Він одійшов у куток і почав готувати палітру, але, видушуючи з олов'яних трубочок тонкі й покручені змійки фарб, вряди-годи обертався, поглядаючи на дівчину, що поринула в читання.

Серце його стискалося, пальці тремтіли, він не тямив, що робить, і плував тони, мішаючи купки фарб — таке непоборне хвилювання несподівано охопило його перед цим видінням, перед цим воскресінням, на тому самому місці, що й дванадцять років тому.

Дівчина кінчила читати і дивилась просто перед собою. Підійшовши до неї, Бертен побачив в її очах дві ясні сльозинки, що, падаючи, покотились по щоках. Тоді він затремтів тим поривом хвилювання, що змушує чоловіка забути про все, і прошепотів, обертаючись до графині:

— Боже, яка вона прекрасна!

Але, глянувши на пані де Гійруа, він замовк і укліяк на місці — таке бліде і перекошене було в неї обличчя. Широко розкритими, повними якогось жаху очима вона дивилась на них — на дочку і на нього.

— Вам недобре? — стурбовано спитав Бертен.

— Я хочу з вами поговорити.

Підвівшись, графиня хутко сказала Аннеті:

— Почекай хвилинку, дитино, я маю дещо сказати панові Бертену.

Вона швидко вийшла в маленьку вітальню поруч, де його часто чекали відвідувачі. Він пішов слідом, нічого не розуміючи, розгублений до краю.

Коли вони лишилися на самоті, графиня схопила його за обидві руки й прошепотіла:

— Олів'є, Олів'є, прошу вас, не змушуйте її більше позувати!

— Та чому ж? — пробурмотів він спантеличено.

— Чому? Чому? — перепитала вона, задихаючись.— Він іще питає! То ви самі не почувасте, чому? О, я мусила б раніше догадатись, але побачила це тільки допіру... Зараз нічого не можу вам сказати... нічого... Покличте дочку. Скажіть їй, що мені погано, гукніть візника, а самі приходьте до мене за годину. Поговоримо на самоті.

— Та що ж з вами, зрештою?

Здавалося, з нею буде зараз істерика.

— Облиште мене! Покличте дочку й гукніть візника.

Він мусив послухатись і вернувся до майстерні. Аннета, нічого не підозрюючи, знову взялася читати. Жалісна поетична історія сповнювала її серце сумом.

— Твій матері нездужається,— сказав Олів'є.— Вона мало не зомліла в маленькій вітальні. Йди до неї. Я принесу ефіру.

Він вийшов, майже побіг до своєї кімнати по пляшечку, потім вернувся до вітальні.

Обидві плакали, обнявшись. Аннета, зворушившись «Бідними людьми», дала волю своєму хвилюванню, а графині стало трохи легше, коли її горе злилося з цією ніжною скорботою дочки і сльози — з її сльозами.

Він почекав якийсь час, дивлячись на них і не зважаючи на заговорити, сам теж проймаючись незрозумілим смутком.

Нарешті спитав:

— Ну, вам краще?

— Так, трохи,— відповіла графиня.— Це минеться. Ви замовили карету?

— Так, зараз буде.

— Дякую, друже, це дрібниця. Занадто переболіла я в останній час.

— Карета під'їхала! — незабаром оповістив слуга.

І Бертен, повний таємної тривоги, провів під руку аж до дверцят карети свою бліду, напівпритомну ще подругу, почувуючи, як б'ється під корсажем її серце.

Лишившись сам, він спитав себе: «Та що ж із нею? Звідки цей припадок?» І почав дошукуватись, блукаючи навколо правди й не зважаючи її викрити. Нарешті наблизився до неї. «Стривай,— подумав він,— чи не гадає

вона, що я впадаю за її дочкою? Ні, це вже занадто». І, висуваючи проти такого здогаду дотепні й законні доводи, він образився, що вона могла бодай на мить побачити в цьому чистому, майже батьківському почутті якесь залицання. Він дедалі більше обурювався, не припускаючи, що графиня може подумати про нього таку гидоту, таку нечужану підлість, і обіцяв сам собі на побаченні не соромитись у виявленні свого обурення.

Незабаром він пішов до неї, бажаючи порозумітись. По дорозі добирав, дедалі більше дратуючись, докази та фрази, що мусили виправдати його й відплатити за таку підозру.

Він застав графиню в шезлонгу із змарнілим від муки обличчям.

— Ну,— мовив він сухо,— поясніть же, друже, ту чудну сцену, що недавно відбулася.

Вона відповіла страдницьким тоном:

— То ви й досі не зрозуміли?

— Ні, щиро кажу.

— Ось що, Олів'є, пошукайте добре в своєму серці.

— У моєму серці?

— Так, у глибині свого серця.

— Нічого не розумію. Кажіть ясніше.

— Пошукайте добре в глибині свого серця, чи немає там чогось небезпечного для вас і для мене.

— Повторюю — я не розумію. Здогадуюсь: у вашій уяві є щось таке,— але на сумлінні в мене нічого немає.

— Я не про сумління кажу, а про серце.

— Я не вмію розгадувати загадок. Прошу вас висловлюватись відвертіше, ясніше.

Графиня взяла художника за руки, стиснула їх, потім мовила таким тоном, ніби кожне слово завдавало їй болю:

— Бережіться, друже, ви закохуетесь у мою дочку.

Він умить висмикнув свої руки, почав жваво заперечувати, обороняючись проти ганебної підозри, жестикулюючи й розпалюючись дедалі більше,— захищався і, в свою чергу, звинувачував її за таку підозру.

Вона дозволила йому говорити довго, вперто не вірила йому, впевнена у правдивості своїх слів, потім мовила:

— Та я ж і не підозрюю. Ви не знаєте, що діється у вашій душі, як і я сама не знала цього ранку. По-вашому виходить, ніби я звинувачую вас у бажанні спокусити Аннету. О ні, ні! Я знаю, який ви чесний, який ви гідний всілякої пошани й довіри. Я тільки прошу, благаю вас

заглянути в глибину свого серця чи не маєте ви до моєї дочки почуття, що зародилось у вас мимоволі, почуття, трохи відмінного від простої приязні.

Бертен, дедалі більше хвилюючись, знову почав обстоювати свою чесність так само, як і сам собі доводив це, йдучи до графині.

Графиня почекала, поки він виговориться, потім, не гніваючись і не похитнувшись у своєму переконанні, тільки страшенно збліднувши, прошепотіла:

— Олів'є, те, що ви кажете мені, я все знаю, і думаю так само, як і ви. Але я певна, що не помиляюся. Послухайте, поміркуйте й зрозумійте. Дочка надто на мене схожа, вона надто нагадує все те, чим я була колись, коли ви покохали мене, ось чому ви обов'язково покохаете її.

— І ви зважуєтесь,— вигукнув він,— кидати мені таке в обличчя тільки на підставі цього припущення, на підставі сміховинного міркування — він мене кохає, дочка на мене схожа, отже, він її теж кохає!..

Але, побачивши, що обличчя графині щораз більше змінюється, повів лагідніше:

— Люба Ані, та саме тому, що я знаходжу вас у дівчинці, вона й подобається мені дуже! Вас, вас одну кохаю я, дивлячись на неї.

— Так, саме від цього я так страждаю, саме цього я й боюся! Ви ще не тямите того, що відчуваєте. А через якийсь час і вам стане ясно.

— Запевняю вас, Ані, це безглуздя.

— Хочете доказів?

— Так.

— Ви три роки не були вже в Ронсьєрі, дарма, що я вас запрошувала. Але ви з'явилися незагайно, коли вам запропонували приїхати по нас.

— Он воно що! Ви звинувачуєте мене в тому, що я не покинув вас там одну, знаючи, що ви хворі після смерті матері?

— Хай так. Але ось що: вам так хочеться побачити Аннету, що ви навіть сьогодні не могли перечекаати і попросили привезти її до себе — позувати.

— А ви не припускаєте, що я хотів вас побачити?

— Тепер ви суперечите самому собі, ви хочете себе переконати, але мене не обманете. Слухайте ще. Чому ви раптом зникли позавчора ввечері, коли прийшов маркіз де Фарандаль? Знаєте це?

Він запнувся, дуже здивований і стурбований, обеззброєний цим зауваженням. Потім відповів поволі:

— Та... я й сам не знаю... стомлений був... до того ж, правду кажучи, цей йолоп дратує мене.

— Відколи?

— Завжди.

— Вибачте, я сама чула, як ви хвалили його. Колись він вам подобався. Будьте щирим, Олів'є!

Він на мить замислився, потім сказав, добираючи слова:

— Так, може, через кохання до вас, я люблю і всіх ваших так, що змінив свою думку про того бевзя; мені байдуже, чи буду я зустрічатися з ним інколи, але мені прикро бачити його у вас мало не щодня.

— Дім дочки не буде моїм домом. Але годі про це. Я знаю щирість вашого серця. Знаю — ви добре обміркуєте все, що я вам сказала. А обміркувавши, зрозумієте: я викрила вам велику небезпеку, а тим часом її ще можна уникнути. І ви будете стерегтись. Поговоримо про щось інше, згода?

Він не заперечував, почувавши себе кепсько, не знаючи гаразд, що думати, і йому справді хотілося все обміркувати. І через чверть години, поговоривши трохи про щось, він пішов.

IV

Олів'є поволі й стурбовано правився додому, немовби щойно дізнався про ганебну родинну таємницю. Він силкувався подивитися в глибину свого серця, ясніше розібратись у ньому, прочитати ті інтимні сторінки книги внутрішнього життя, які іколи немов злипаються між собою так, що тільки стороння рука може перегорнути їх та відокремити. Певна річ, він не вважав себе закоханим в Аннету. Графиня, ревнива підозра якої ніколи не дрімала, здалеку завбачила небезпеку, подала про неї знак раніше, ніж вона справді виникла. Але чи не може ця небезпека виникнути завтра, післязавтра, через місяць? Ось на яке щире питання він і силкувався щиро відповісти собі. Звичайно, дівчина збуджувала в ньому інстинкти ніжності, але їх така сила у чоловіка, що не слід змішувати безпечні й небезпечні. Так, наприклад, він дуже любить тварин, найбільше кішок, і, бачачи їхнє шовкове хутро, не може стримати непоборного чуттєвого бажання погладити їхню вигнуту й ніжну спину та поцілувати наелектризовану шерсть. Потяг, що

штовхав його до Аннети, трохи нагадував ці невиразні, й безневинні бажання, властиві всякому невинному й неприборканому коливанню людських нервів. Його очі художника й чоловіка були зачаровані її свіжістю, тим простком ясного, прекрасного життя, тією силою юності, що буяла в ній; і його серце, повне спогадів про кохання з графинєю, відчуло в надзвичайній схожості Аннети з матір'ю нагадування про давні почуття — почуття, приспані після перших днів його любові, — і, мабуть, трохи затремтіло від пробудження. Пробудження? Так, це було воно! Ця думка осяяла Олів'є. Він немов прокинувся після довгих років сну. Якби він несвідомо кохав малу, то відчув би в собі оновлення всього єства, що перетворює людину, коли займеться в ній полум'я нового бажання. Ні, ця дитина тільки роздмухала його давній огонь. Безперечно, він і тепер кохав матір, однак, певно ж, трохи більше, ніж раніше, саме завдяки дочці, в якій відродилась вона сама. І він сформував цей висновок в такому заспокоїливому софізмові: «Кохають лише раз! Серце може часто збуджуватись від зустрічі з іншою істотою, бо люди почувають тяжіння одне до одного або відштовхування одне від одного. Ці впливи викликають приязнь, захоплення, бажання володіти, міцні й скороминущі пориви, але не справжнє кохання. Щоб це кохання виникло, дві істоти повинні народитись одна для одної, почувати в усьому спільність, мати однакові смаки, спорідненість тіл, душ та вдач і бути зв'язаними в усьому нерозривним вузлом прихильності. Кохають, зрештою, не так пані чи пана У, як жінку чи чоловіка, які притягають, мов той магніт, наше тіло, наші очі, наші уста, наше серце, наші думки й усі наші чуттєві та розумові нахили. Кохають тип, тобто поєднання в одній особі всіх тих людських якостей, що можуть спокусити нас нарізно в інших».

Для Бертена таким типом була графиня де Гійруа, а тривалість їхнього любовного зв'язку, що не стомлював його, доводила це йому цілком певно. Аннета так нагадувала фізично колишню матір, що ця схожість вводила в оману очі, — то ж нічого дивного нема, що його чоловіче серце було вражене, але не захоплене. Він палко кохав одну жінку! А від неї народилась інша жінка, майже така ж сама. І він справді не міг застерегтися, аби не перенести на другу деякі рештки пристрасного кохання, що чував до першої. В цьому не було нічого поганого, нічого загрозливого. Погляд його і спогади піддалися на

оману цього гаданого відродження, але його інстинкт не помиляється, бо він ніколи не відчував до Аннети ані найменшого хвилюючого бажання.

Однак графиня сказала, що він ревнує її дочку до маркіза. Чи це правда? Він знову суворо перевірів своє сумління й зробив висновок, що справді трохи ревнує її. А що врешті дивного в цьому? Хіба не ревнуємо ми раз у раз чоловіка, що залицяється до будь-якої жінки? Хіба не почуваємо на вулиці, в ресторані або в театрі незбагненну ворожість до добродія, що проходить чи виходить об руку з вродливою дівчиною? Кожен володар жінки — суперник. Це ситий самець, це переможець, якому заздять інші самці. До того ж, якщо він, — і це цілком природно, — почуває до Аннети симпатію, трохи надмірну через кохання до матері, то ж чи не природно почувати зародки тваринної ненависті до її майбутнього чоловіка? Проте це гідке почуття неважко приборкати.

Однак десь глибоко в душі у Бертена зачаївся біль, невдоволення самим собою і графинею. Чи не заважатиме їхнім щоденним зустрічам та підозра, яку він почуватиме з її боку? Чи не доведеться йому тепер із старанною втомливою увагою пильнувати кожне своє слово, кожен рух, кожен погляд у поводженні з дівчиною, бо все, хоч би що він зробив та сказав, здаватиметься матері підозрілим.

Він похмуро увійшов до кімнати й почав курити цигарку за цигаркою — роздратовано, з поривчастістю людини, що псує десять сірників на запал. Марно спробував він працювати. Здавалось, його рука, очі й розум одвикли від малювання, ніби забули його, ніби ніколи не знали й не займалися цією роботою. Він взявся докінчити почате маленьке полотно — сліпий співець на розі вулиці, — але дивився на нього з такою непоборною байдужістю, з такою безсилістю продовжувати працю, що сів із палітрою в руці й забув про нього, не зводячи, проте, з малюнка пильного й невидючого погляду.

Потім зненацька його схопила нестерпна гарячкова досада, що час посувається так повільно, що хвилинам немає кінця. Чим зайнятися до обіду, — а обідати він піде до клубу, — якщо працювати він не може?

Думка про вулицю заздалегідь його стомлювала, нагонила огиду до тротуарів, перехожих, карет та крамниць, а думка зробити сьогодні візити, бодай візит, викликала раптову ненависть до всіх людей, що він їх знав.

То що ж йому в такому разі робити? Тинятися по

майстерні, раз у раз поглядаючи на стрілку годинника, що посується ще на кілька секунд? О, як часто міряв він її кроками — від дверей до етажерки, заставленої дрібничками! В години запалу, піднесення, пориву натхненної й легкої творчості це ходіння туди й сюди по великій, звеселілій та зігрітій працею кімнаті було для нього чарівним відпочинком: але в години безсилля й нудьги — в ті прикрі години, коли ніщо не здавалось йому вартим зусилля та руху, — це була огидна прогулянка в'язня по камері. Як би заснути хоч на годину, отут, на дивані? Та ні, він не засне, він буде перевертатися з боку на бік до розпачу. Звідки ж узялася ця несподівана журба? Він подумав: «Я стаю страшенно нервовим, якщо через усяку дрібницю впадаю у такий відчай».

Тоді він надумав читати. «Легенда віків» лежала на залізному стільці, куди її поклала Аннета. Бертен розгорнув книжку, прочитав дві сторінки віршів і не зрозумів їх. Так, не зрозумів, ніби вони були написані чужою мовою. Він розсердився, почав знову читати, аби переконатися, що справді не може збагнути змісту. «Ну, — сказав він собі, — я, здається, з глузду з'їхав». Аж тут раптом з натхнення йому сяйнуло, куди подіти ті дві години, що залишились до обіду. Він звелів приготувати ванну і лежав у ній розніжений та заспокоєний теплою водою доти, аж поки лакей, принісши білизну, вивів його з напівдрімоти. І він подався до клубу, де зібрались уже всі його приятелі.

Бертена зустріли розкритими обіймами та вигуками, бо вже кілька днів не бачили його.

— Я з села приїхав, — сказав він.

Усі, крім пейзажиста Мальдана, почували до сільської природи глибоку зневагу. Рокдіан та Ланда, щоправда, їздили туди полювати, але в лісах та полях вони раділи тільки тоді, коли бачили, як від їхніх пострілів падають, мов пір'їнки, фазани, перепілки та куріпки або як п'ятишість разів перевернеться, немов клоун, підстрелений кролик, щоразу світлячи білою цяткою на хвості. Якщо не враховувати тих осінніх і зимових розваг, то село наганяло на Бертенових приятелів нудьгу. Рокдіан казав: «Волю молодих дівчаток, а не молодий горошок».

Обід минув, як завжди, галасливо й весело, точилися суперечки, в яких нічого несподіваного не було. Щоб розбуркатись, Бертен багато говорив. Він усіх розважав, проте, випивши каву й зігравши партію на більярді з банкіром Ліверді, вийшов, поблукав трохи між вулицями Мадлен

і Тебу, тричі проминув театр «Водевіль», міркуючи, чи не зайти туди, мало не найняв візника до іподрому, але передумав і подався до нового цирку, потім зненацька круто повернув назад без причин і мети, попростував до бульвару Мальзерб і уповільнив крок, наближаючись до будинку графині де Гійруа. «Певно, вона здивується, що я ввечері знову прийшов»,— думав він. Однак заспокоївся, гадаючи: нічого дивного не буде в тому, що він удруге провідає її.

Графиня була сама з Аннетою в малій вітальні — обидві плели ту саму ковдру для бідних.

Побачивши його, вона тільки сказала:

— О, це ви, друже?

— Так, я турбувався, хотів вас бачити. Як ви себе почуваете?

— Дякую, досить добре.

І, трохи помовчавши, спитала з підкресленою цікавістю:

— А ви?

Він невимушено засміявся й відповів:

— О, чудово, просто чудово. Ваші страхи не мали жодних підстав.

Вона підвела очі від плетива й кинула на нього палкий погляд благання та сумніву.

— Щира правда,— сказав він.

— Тим краще,— відгукнулася вона з трохи силуваною усмішкою.

Він сів, і вперше в цьому домі його охопила непоборна нудьга, якийсь параліч думок, ще більш повний, ніж той, який він відчував удень біля полотна.

— Продовжуй, дитино, це йому не заважатиме,— мовила графиня до Аннети.

— А що вона робила? — спитав він.

— Вивчала одну фантазію.

Аннета підвелася й сіла до рояля. Він мимоволі провів дівчину очима, як завжди робив, вважаючи її гарненькою. Але, відчувши на собі погляд матері, зненацька повернув голову в другий бік, немов шукаючи щось у темному кутку вітальні.

Графиня взяла з робочого столика невеличкий золотий портсигар, який він їй колись подарував, розкрила його і простягла Бертенові цигарку, мовивши:

— Куріть, друже, адже ви знаєте, як мені це приємно, коли ми тут самі.

Він узяв цигарку: ту ж мить залунали співучі звуки

рояля. Це була старовинна музика, граціозна й легка — та музика, яку, здається, композиторів навіяли тихий весняний вечір і місячне сяйво.

— Що це? — спитав Бертен.

— Шуман. Мало відома, але чарівна річ,— відповіла графиня.

Йому кортіло глянути на Аннету, та він не зважувався. Треба було зробити малесенький рух, тільки шию трохи повернути, бо йому було видно збоку полум'я двох свічок, що освітлювали ноти, однак він так добре вгадував, так виразно почував насторожену увагу графині, що сидів нерухомо й дивився просто перед собою, немов споглядав сірі кільця диму від цигарки.

Пані де Гійруа шепнула:

— Це все, що ви хотіли мені сказати?

Він усміхнувся:

— Не гнівайтесь на мене. Ви ж знаєте, що музика мене гіпнотизує, вбирає мої думки. Поговоримо потім.

— Стривайте,— мовила вона,— я щось для вас вивчила перед маминою смертю. Ніколи ще вам не грала, а зараз заграю, коли мала скінчить; побачите, що то за чудова річ.

У неї був справжній хист до гри, і вона тонко розуміла почуття, висловлені в звуках музики. В цьому була теж владна сила її чарів, що так впливали на вразливого художника.

Коли Аннета дограла сільську симфонію Шумана, графиня сіла на її місце, і з-під її пальців забриніла чудесна мелодія — мелодія, всі фрази якої здавалися скаргами, різноманітними, мінливими й нескінченними скаргами; їх уривала одна нота, що раз у раз повторювалась, перетинаючи її й розбиваючи мелодію, як монотонний, невпинний і невтолений зойк, як неприборканий поклик невідступної думки.

Та Олів'є дивився на Аннету, що сіла навпроти нього, й нічого не чув і не розумів.

Він дивився на неї, наче в безтямі, насичуючись її виглядом, немов звичною і улюбленою річчю, якої його позбавили, впивався нею жадібно, як п'ють воду, коли пече спрага.

— Ну як? — спитала графиня.— Хіба ж це не прекрасно?

Схаменувшись, він вигукнув:

— Чудово, прекрасно! Чис це?

— Ви не знаєте?

— Ні.

— Як, справді не знаєте?

— Та ні ж.

— Шуберта.

Він мовив з глибоким переконанням:

— Мене це не дивує. Чарівна річ. Дуже вдячний був би, коли б ви повторили.

Графиня почала грати, а Бертен, повернувши голову, знову дивився на Аннету, проте й музику слухав, щоб zazнати обидві насолоди разом.

Потім, коли пані де Гійруа вернулась на своє місце, він, підкоряючись властивому чоловікам лукавству, зразу ж одвів свої очі від білявої голівки, яку бачив у профіль,— Аннета сиділа по той бік лампи.

Та коли він і не бачив її, то почував теплоту її присутності, як відчувають близькість гарячої печі, і його томило бажання глянути на неї побіжно й перевести погляд на графиню,— як того школяра, що вихиляється з вікна, коли вчитель одвернеться.

Пішов Бертен рано, бо слова й розум були в нього паралізовані, і вперта мовчанка могла викликати підозру.

На вулиці його опанувала потреба блукати, бо досить йому було почути якусь музику,— і вона потім довго відлунювала в ньому й навіювала мрії, що здавались яскравішим і виразнішим продовженням мелодії. Музичний спів бринів уривчасто й перебіжно, доносячи окремі ослаблені такти, що завмирали, наче далека луна, потім стихав, немов даючи думці можливість досягнути мотиви й полинути в шуканні ніжного гармонійного ідеалу.

Побачивши феєричне освітлення парку Монсо, Бертен звернув ліворуч на крайній бульвар і вийшов на центральну алею, осяяну електричними ліхтарями. По ній неквапом походжав сторож; часом проїздив запізнілий фіакр; хтось читав газету, сидючи на лаві в яскравому голубуватому саяві біля бронзового стовпа, на якому держалась осяйна куля. На лужках серед дерев інші ліхтарі лили на листя й на газони своє холодне й сліпуче світло, надаючи цьому великому міському саду якоїсь млявості.

Бертен, заклавши руки за спину, ходив по доріжці й згадував про свою прогулянку з Аннетою в цьому самому парку, коли він уперше почув з її уст материн голос.

Він безсило сів на лаву і, дихаючи свіжим повітрям недавно политих лужків, відчув, як ним оволодівають ті пристрасні сподівання, що обертають душу юнаків на

плутану канву для нескінченного любовного роману. Колись він знав ці вечори, вечори летючої фантазії,— вона примхливо блукала серед уявних пригод,— тож тепер здивувався, що до нього повертаються почуття, вже не властиві його вікові.

Як настирлива нота Шубертової мелодії, думка про Аннету, про її схилене під лампою обличчя, так само, як і дивовижна підозра графині щохвилини тривожили його. Він мимоволі безнастанно питався про це в свого серця та досліджував непроникливі глибини, де зароджуються людські почуття перед тим, як з'явитись на світ. Це вперте шукання хвилювало його; невідступна думка про дівчину немов відкрила в його душі шлях до ніжних мрій; він немов носив у собі її відбиток, як колись зберігав чудне почуття присутності графині в майстерні після того, як вона йшла після любовного побачення.

Роздратований цим спогадом, він зненацька підвівся і прошепотів:

— З боку Ані безглуздо було сказати мені про це. Через неї я тепер буду думати про Аннету.

Бертен вернувся додому, турбуючись за себе самого. Коли він ліг у ліжку, то відчув, що не засне, бо в жилах у нього струменів гарячковий жар, а в серці шумували мрії. Боячись безсоння, страшного безсоння від душевної тривоги, він вирішив почитати. Скільки разів таке коротке читання діяло на нього як снотворне! Він підвівся і пішов до бібліотеки, щоб вибрати відповідну книжку, але його збуджений мимоволі розум, прагнучи якогось сильного хвилювання, шукав по полицях ім'я письменника, що відповідав би його настрою, пориву й сподіванням. Бальзак, якого він обожнював, не сказав йому нічого; Гюго він з погордою обминув, зневажливо глянув і на Ламартіна, що завжди його зворушував, і вхопився за Мюссе, поета всіх юнаків. Він узяв томик і вирішив читати з тієї сторінки, на якій розгорне книжку.

Коли він ліг знову, то почав жадібно, мов п'яниця, пити легкі вірші натхненного поета, що оспівував, як пташка, світанок життя і, вичерпавши вранці сили, змовкав перед брутальним днем,— вірші поета, що був зачарований життям і виливав свій захват у сурмових звуках кохання, дзвінких і наївних — відлунні того, що бринить у юних серцях, нестямних від любовної жаги.

Ніколи ще Бертен не розумів так глибоко фізичного чару цих поем, що зворушують почуття, ледве хвилюючи ро-

зум. Пожираючи очима ці трепетні рядки, він почував у собі розбуркану надіями душу двадцятирічного юнака і з якимсь юнацьким запалом прочитав мало не весь томик.

Вибило третю годину, і він здивувався, що й досі йому не хочеться спати. Він підвівся, щоб зачинити вікно й покласти книжку на стіл серед кімнати, але від свіжого нічного повітря поперек його, погано вилікуваний на курортах в Ексі, гостро заболів; цей біль для нього був жорстоким нагадуванням, пересторогою, і він нетерпляче кинув книжку, прошепотівши: «Ет, старий дурню!» Потім ліг і погасив світло.

Другого дня він не пішов до графині і навіть твердо вирішив не навідуватись до неї раніше, як через два дні. Та хоч би що він робив: малював, виходив погуляти, робив із нудьги візити до знайомих,— скрізь переслідував його образ обох жінок.

Заборонивши собі їх бачити, він облепив душу, думаючи про них, і дозволяв думці й серцю досхочу впиватися спогадом про них. І часом у цьому маренні, викликаному його самотністю, траплялось, що їхні обличчя, відмінні одне від одного, зближувались, збігалися, з'єднувались, зливались до купи й утворювали одне, трохи невиразне обличчя; це було вже обличчя ні матері, ні дочки, а тієї жінки, яку він безтямно кохав колись, тепер і назавжди.

Тоді він починав каятись від того, що віддавався цим розчуленим почуттям, силу й небезпеку яких добре розумів. Щоб уникнути й відкинути їх, щоб звільнитися від чарівної й солодкої мрії, він намагався зосередитись на інших думках, на інших темах. Марні зусилля! Всі шляхи, які він обирав для розваги, приводили його до однієї точки, де, немов у засідці, чигало на нього молоде личко в ореолі білявого волосся. Це була невідступна мана, що плавала, кружляла над ним і спиняла його, хоч би до яких вивертів він удавався.

Та тільки-но він переставав міркувати, думка про злиття цих двох істот, що так схвилювала його того вечора на прогулянці в Ронсьєрському парку, знову зринала у нього в голові,— і він намагався уявити їх собі, силкуючись збагнути, що ж саме хвилює його. Він казав собі: «Чи ж справді я відчуваю до Аннети більшу, ніж подобає, ніжність?» І, знов і знов питаючись у свого серця, він подумав, що палає пристрастю до якоїсь молодой жінки, котра має всі риси Аннети, але все ж не є Аннетою. І він

полохливо заспокоювався, гадаючи: «Ні, малої я не кохаю, я жертва її схожості з матір'ю».

Та спогад про два дні, проведені в Ронсьєрі, пробуджував у його душі почуття тепла й невимовного щастя; одна по одній пригадувались йому найменші деталі, і він тішився ними навіть більше, ніж тоді. Він бачив дорогу, якою вони поверталися з кладовища, квіти, що рвала Аннета, і раптом згадав, що обіцяв подарувати їй сапфірову волошку після приїзду до Парижа.

Всі рішення його змінилися, і, не борючись з собою, він узяв капелюха і вийшов, хвилюючись, від думки про втіху, яку зробить дівчині.

Коли він зайшов до Гійруа, лакей сказав:

— Пані вийшла, але панна вдома.

Бертен дуже зрадив.

— Скажіть, що я хочу з нею поговорити.

Потім тихенько пройшов до салона, немов боячись, що хто-небудь почує.

Майже тієї миті з'явилась і Аннета.

— Добридень, любий маестро,— поважно мовила вона.

Він засміявся, стиснув їй руку й спитав, сідаючи поруч:

— Вгадай, чого я прийшов?

Вона подумала якусь хвилину.

— Не знаю.

— Щоб піти з тобою та мамою до ювеліра і вибрати сапфірову волошку, яку я обіцяв тобі в Ронсьєрі.

Дівчина зашарілася від щастя.

— О,— сказала вона,— а мами немає! Та вона зараз прийде. Почекаєте, правда?

— Гаразд, якщо недовго.

— О, яке зухвальство,— зі мною довго! Ви за дівча мене маєте.

— Ні,— заперечив Бертен,— не настільки, як ти думаєш.

Йому хотілося подобатись, бути цікавим і дотепним, як у найпалкіші дні юності; це було одне з тих інстинктивних бажань, що збуджують у людини всі сили принади, що змушують павича розпускати хвіст, а поетів складати вірші. Слова лилися з його уст потоком, і він говорив так, як умів говорити, коли бував у настрої.

Пожвавішавши від його зпалу, дівчина відповідала йому з усім лукавством, з усією пустотливою дотепністю, що прокидалась у ній.

Раптом, заперечуючи якусь її думку, Олів'є вигукнув:

— Та ви ж часто мені це казали, а я відповідав!..

Аннета спинила його, засміявшись:

— Стривайте, ви вже мене на «ти» не називаєте! Ви плутаєте мене з мамою.

Він почервонів, замовк, потім пробурмотів:

— І мати твоя раз у раз мені це закидає.

Запал його згас, він не знав, що казати, його враз поійняв страх, незрозумілий страх до Аннети.

— Ось і мама,— мовила вона.

Вона почула рип дверей у першій вітальні, і Олів'є, хвилюючись, мов його зненацька спіймали на гарячому, заходився пояснювати, що він згадав про свою обіцянку і заїхав по них обох, аби повезти їх до ювеліра.

— У мене екіпаж на дві особи,— докинув він.— Я сяду на лавочку.

Вони поїхали і вже через кілька хвилин увійшли до крамниці Монтара.

Провівши все життя серед жінок, повсякчас спостерігаючи й вивчаючи їх, завжди займаючись ними, досліджуючи й глибоко вивчаючи їхні смаки, знаючись не гірше за них на туалетах, питаннях моди, на всіляких дрібницях їхнього інтимного побуту, художник і сам нерідко переживав разом із ними деякі їхні відчуття і, коли заходив у якусь крамницю, де продаються чарівні й ніжні аксесуари жіночої краси, його охоплювало майже те саме хвилююче задоволення, що прокидалось і в них. Як і жінки, він цікавився всіма вибагливими дрібничками, що ними прикрашають вони себе; тканини тішили йому очі, руки тяглися до мережив, незначні елегантні речі спиняли його увагу. До вітрин ювелірних крамниць він відчував якусь святобливість, немов перед вівтарями спокусливої розкоші, а прилавок, оббитий темним сукном, де проворні пальці ювеліра перебирають діаманти й самоцвіти, що виблискують усіма кольорами веселки, навіював йому певну повагу.

Посадивши графиню з дочкою біля цього суворого стола, на який вони невимушено поклали руки, Бертен пояснив, що йому хочеться, і їм почали показувати зразки квіток.

Потім перед ними розсипали сапфіри — в них слід було вибрати чотири. Вибирали довго. Обидві жінки перевертали камені на сукні кінчиками нігтів, потім обережно брали їх, дивились на світло, оглядали їх пильно і прискіпливо. Вони відклали набік ті, що їм сподобались, і почали вибирати три смарагди на листяжю й крихтний діамант, який мерехтів би посередині квітки, мов крапля роси.

Тоді Олів'є, що до нестями любив робити дарунки, сказав графині:

— Чи будете ви ласкаві вибрати два персні?

— Я?

— Так. Один вам, другий Аннеті. Дозвольте мені зробити цей маленький дарунок на згадку про дні, проведені в Ронсьєрі.

Вона відмовилась. Він наполягав. Почалася суперечка, змагання слів та доводів, і він не без труднощів кінець кінцем переміг.

Принесли персні; одні з них, найрідкісніші, лежали кожен окремо в спеціальних скриньках, інші, складені по гатунках — рядами, у великих чотирикутних шкатулках, виграючи на оксамиті красою каменів.

Художник сів поміж жінками й почав так само запально і з такою самою цікавістю виймати золоті персні з вузьких шпарин, де вони лежали. Він клав їх перед собою на сукно прилавка двома купками; в одну з купок — ті персні, які бракував, а в другу — ті, з-поміж яких треба було вибирати.

Непомітно й тихо збігав час за цим приємним заняттям добирання перснів — найчарівнішою в світі втіхою, такою ж розмаїтою й захопливою і майже такою чутливою, як театр, що дає найвищу насолоду жіночому серцю.

Потім вони порівнювали, сперечалися й нарешті всі троє після певного вагання вибрали маленьку золоту змійку з чудовим рубіном між тонкою пащею та вигнутим хвостом.

Олів'є, сяючи, підвівся.

— Лишаю вам екіпаж, — мовив він. — Мені треба побувати ще в кількох місцях, до побачення.

Проте Аннета попросила матір пройтися додому пішки, бо була гарна погода. Графиня погодилась. Подякувавши Бертенові, обидві жінки вийшли з крамниці.

Якийсь час вони простували мовчки, смакуючи втіху від одержаних дарунків; потім завели розмову про коштовності, що недавно бачили й тримали в руках. Від них у їхній свідомості залишилось враження якогось блиску, якогось дзвону, якихось веселощів. Вони швидко йшли серед юрби, що заповнює тротуари літнього вечора о п'ятій пополудні. Чоловіки озирались на Аннету й пошепки висловлювали своє захоплення. Графиня оце вперше після жалоби, вперше після того, як чорний колір так підкреслив Аннетину красу, була з дівчиною в місті, і почуття цього вуличного

успіху, збудженої уваги, шепоту компліментів і того тихого принадного хвилювання, що лишає за собою вродлива жінка, проходячи серед натовпу чоловіків, помалу стискувало їй серце, пригнічувало його болісною тугою, як і того вечора у вітальні, коли Аннету порівнювали з її, материним, портретом. Вона мимоволі ловила ці погляди, що належали дочці, почувала їх здалеку, коли вони, пробігаючи по її обличчю, не зупинялись на ньому і враз утуплювались в біляву голівку поруч неї. Вона вгадувала, навіть бачила в поглядах перехожих раптовий і мовчазний захват цією квітучою юністю та принадним чаром свіжості. І вона подумала: «Я теж така гарна була, коли не краща».

Зненацька вона згадала про Олів'є і, як у Ронсьєрі, їй закортіло тікати.

Їй не хотілось залишатися при ясному світлі серед людського натовпу, перед очима чоловіків, що не дивились на неї. Які далекі були ті, недавні ще, дні, коли вона шукала, навіть викликала порівняння з дочкою! Кому з цих перехожих спаде на думку тепер порівнювати їх? Можливо, тільки одному,— тому, з ким була в ювелірній крамниці. Він? О, яка мука! Чи міг він хоч на мить звільнитися від настирливого порівняння її з дочкою? Ні, бачачи їх укупі, він, звичайно, згадував той час, коли його Ані, юна і вродлива, приходила до нього, впевнена в його коханні.

— Мені недобре,— мовила графиня,— поїдемо візником, дитино.

— Що з тобою, мамо? — стурбовано спитала Аннета.

— Нічого, ти ж знаєш, що після бабусиної смерті мені часто нездужається.

V

Нав'язливі думки такі ж невідступні й обридливі, як невиліковні недуги. Увійшовши в душу, вони гризуть її, не дозволяючи ні думати про щось, ні зацікавитись чи захопитися чимось. Хоч би що робила графиня вдома чи десь, сама чи на людях, вона не могла відігнати від себе думки, що переслідувала її, коли вона йшла поруч з дочкою: «Чи може Олів'є, щодня їх бачачи, бодай на мить звільнитись від невідпорного бажання порівнювати їх?»

Він, певно, робив це мимоволі й невпинно, сам уражений їхньою незабутньою подібністю, яка особливо впадала в

очі, коли Аннета стала наслідувати рухи та мову матері. Щоразу, як він заходив, графиня починала думати про це зіставлення, читала й вгадувала його в очах Олів'є, тлумачила його серцем і головою. І її мучило бажання сховатися, зникнути, не показуватись йому ніколи поруч з дочкою.

Страждала графиня ще й тому, що як здавалося їй, вона тепер ніби чужа у власному домі. Того вечора, коли всі погляди гостей були звернені на Аннету, що стояла біля її портрета, пані де Гійруа почувала себе скривдженою через те, що її розвінчали,— і це почуття вже не залишало її, міцніло й часом доводило до розпачу. Раз у раз карталась вона тим, що десь глибоко в душі її жевріє бажання позбутися Аннети, вирядити дочку з дому, мов гостю, що набридла й заважає,— і все ж вона клопоталась цим з несвідомою спритністю, охоплена й поглинута потребою боротись і, всупереч усьому, зберегти чоловіка, якого кохала.

А що вона не мала змоги прискорити шлюб Аннети, який відкладався через жалобу, і її повсякчас давив невиразний, але гнітючий страх, що якась подія зненацька зруйнує її план, то, сама цього не помічаючи, вона силкувалась розбудити в доччиному серці кохання до маркіза.

Вся та хитра дипломатія, до якої вона так довго вдавалась, щоб зберегти Олів'є, тепер набирала у неї нової витонченішої та потайнішої форми і звелася до зближення двох молодих людей, не дозволяючи в той же час тим обох чоловікам зустрічатись.

Художник, звикнувши зранку працювати, завжди снідав удома, віддаючи друзям тільки вечори, тому графиня часто запрошувала маркіза на сніданок. Він приходив після верхової їзди і приносив з собою пожвавлення, немов струмись ранкового повітря.

Весело розказував про світські пригоди, які повсякчас оповивають осіннє пробудження того Парижа, що гарцює і виблискує в алеях Лісу. Аннету тішили його теревені, і вона почала цікавитись тими щоденними подіями, які в маркізових оповідях були мовби полаковані шиком. Між ними зав'язувалась юнацька приязнь, захоплене приятелювання, і, цілком природно, воно міцнішало від того, що обоє однаково палко любили коней. До того ж, графиня й граф позаочі хвалили де Фарандаля, говорили про нього так, як треба було говорити, аби дівчина зрозуміла: тільки від неї залежить вийти за нього заміж, якщо він їй подобається.

А втім, вона й сама дуже швидко це зрозуміла, і щиро

розмірковувала, що, звичайно, візьме в чоловіки цього гарного хлопця, що, крім інших утіх, дасть їй те, чого вона найбільше бажала — щоранкову прогулянку поруч із ним на чистокровному скакуні.

І настав день, коли вони, з посмішкою потиснувши одне одному руки, стали нареченими. Про весілля незабаром заговорили як про річ уже давно вирішену. Маркіз почав приносити дарунки. Герцогиня ставилась тепер до Аннети, як до рідної дочки. Отже, за спільною згодою, цю справу було злагоджено на вогнику інтимності в тихі години, вдень; маркіз, маючи, крім цього, багато клопотів, зв'язків, обов'язків, увечері приходив дуже рідко.

Ввечері наставала черга Олів'є. Він, неодмінно раз на тиждень, обідав у своїх друзів та, як і раніше, часом заходив випити чаю між десятою і дванадцятою, без попередження.

Коли він з'являвся, графиня починала за ним стежити, бо бажання знати, що діється в його серці, не давало їй спокою. Кожен погляд і рух його вона зразу ж тлумачила по-своєму й катувалася думкою: «Не може бути, щоб він її не кохав, бачачи нас поруч».

Він теж приносив дарунки. Не минало й тижня, щоб він не приходив з двома пакунками в руках — для матері й для дочки, і серце графині стискалося, коли вона розкривала футляри, де часто лежали дуже коштовні речі. Їй добре було відоме це бажання дарувати, що його вона, як жінка, ніколи не могла задовольнити, бажання принести щось, зробити приємність, купувати для когось, вибрати в крамниці дрібничку, яка сподобається комусь іншому.

Колись Олів'є переживав уже цей захват, і не раз графині доводилось тоді бачити, як він входив, так само всміхаючись і вітаючись, з пакунком у руці. Потім усе це минуло, а тепер починається знову. Для кого? В неї не було жодного сумніву. Не для неї.

Він здавався стомленим і схудлим. З цього графиня зробила висновок, що він страждає. Вона порівнювала його появу, вигляд і манери з поведінкою маркіза, якого теж почали хвилювати чари Аннети. Це були різні речі. Фарандаль був закоханий, а Олів'є Бертен кохав. Принаймні так гадала вона в години своїх катувань, хоч потім, на якийсь час заспокоївшись, вона ще сподівалася, що помиляється.

О, як часто, коли вона була з ним наодинці, їй кортіло допитувати його, просити, благати, щоб він сказав їй усе, щоб у всьому їй признався і нічого від неї не таїв. Вона

воліла плакати, знаючи правду, ніж страждати від сумнівів, не маючи сил читати в цьому замкненому серці, де почувала народження нової хвилі кохання.

Це серце було їй дорожче за життя; вона леліяла, зогрівала й живила його своїм коханням уже дванадцять років, вона була впевнена в ньому і гадала, що назавжди заволоділа ним, скорила його, і ось тепер це серце, яке, здавалося, належатиме їй до самої смерті, вислизало від неї з волі незбагненного, страшного, неблаганного фатуму. Так, воно зразу замкнулося разом зі своєю тасмницею... Вона не могла вже проникнути в нього за допомогою дружнього слова і низати в ньому своє кохання, як у певному, тільки їй доступному притулкуві. Навіщо ж кохати й безоглядно віддаватись, якщо той, кому вона подарувала всю себе й усе своє життя, все, що мала на світі, раптом починає відходити, бо йому сподобалось інше обличчя, і за кілька днів стає майже чужим?..

Чужим! Він, Олів'є! Він говорив їй, як і раніше, ті самі слова, розмовляв тим самим голосом і тоном. А все-таки між ними щось було, щось нез'ясовне, невловиме, непереможне, майже нічого, те майже нічого, що віддаляє вітрило, коли зірветься вітер.

Олів'є справді віддалявся від неї, віддалявся потроху, але чимраз більше, з кожним поглядом, що кидав на Аннету. Він сам не наважувався спитатися в свого серця. Почував зворушення кохання, цей непоборний потяг, однак не хотів розуміти й поклався на події, на непередбачені випадки життя.

Не було тепер у Олів'є більшої розради, ніж обіди та вечери з графинею й Аннетою, які через жалобу не могли брати участі в світських розвагах. Зустрічаючи в них тільки тих людей, до яких було йому байдуже, найчастіше Корбелів та Мюзадье, художник почував себе майже сам на сам з обома жінками; а що він не бачив там ні герцогині, ні маркіза — адже для них було відведено ранкові та денні години, — то намагався взагалі забути про них, гадаючи, що весілля відкладено на непевний час.

До того ж Аннета ніколи не згадувала при ньому про пана де Фарандаля. Чим пояснювалося її мовчання — інстинктивною соромливістю чи, може, тасмною інтуїцією жіночого серця, що дозволяє передчувати те, чого ще не знає?

Тижні збігали за тижнями, нічого не змінюючи в їхньому житті, настала осінь, а разом із нею мала, — ра-

ніш, ніж звичайно,— розпочатись сесія парламенту в зв'язку з тривожним політичним становищем.

У день відкриття сесії граф де Гійруа збирався повезти після сніданку пані де Мортмен, маркіза та Аннету на засідання парламенту. Тільки графиня, самотня в тузі, чимдалі глибшій, заявила, що лишається вдома.

Вставши з-за столу, вони пили каву у великій вітальні; було весело. Граф, радіючи, що починається парламентська робота,—єдина втіха його,— говорив майже дотепно про становище та труднощі Республіки; зовсім закоханий маркіз захоплено відповідав йому, не зводячи очей з Аннети, а герцогиня була майже однаково задоволена і почуттям свого небожа, і скрутою, в якій опинився уряд. У вітальні було гаряче від першого тепла нагрітих калориферів, тканин, килимів та стін і витали пахощі зів'ялих квітів. У цій зачиненій кімнаті, де від кави теж ширився аромат, було щось інтимне, родинне й заспокійливе.

Аж тут двері відчинились і ввійшов Олів'є Бертен.

Він так здивувався, що спинивсь на порозі, немов вагаючись — заходити чи ні,— здивувався так, як дивується обдурений чоловік, заскочивши свою дружину на злочині. Його враз охопили невимовний гнів і таке хвилювання, що він відчув, наскільки його серце сточене любов'ю. Все, що від нього таїли і що він сам од себе таїв, стало зрозуміло, коли він побачив, що маркіз осівся в домі як жених.

Він осягнув у пориві розпачу все, чого не хотів знати, в що його не наважувались втаємничити. Він навіть не спитав себе, чом йому нічого не сказали про весілля. Він здогадався про це, і його очі, спохмурнівши, зустрілися з очима графині, яка зашарілася. Вони зрозуміли одне одного.

Коли Бертен сів, усі на якусь мить замовкли, бо несподівана його поява паралізувала загальний піднесений настрій; потім із ним завела розмову герцогиня, а він відповідав уривчасто, чужим голосом, що враз змінився.

Він дивився на людей, які вже знову гомоніли, і думав: «Вони дурили мене. Вони мені за це заплатять». Найдужче гнівався він на графиню та на Аннету, безневинне лукавство якої раптом збагнув.

Граф, глянувши на годинника, вигукнув:

— Ого! Час рушати.

Потім мовив до художника:

— Ми їдемо на відкриття парламентської сесії. Дружи-

на лишається вдома. Чи не хочете поїхати з нами? Я буду дуже радий.

— Ні, дякую,— сухо відповів Олів'є.— Ваша палата не цікавить мене.

Тоді до нього підійшла Аннета і сказала, прибираючи свого веселого вигляду:

— О, їдмо, любий маестро! Я певна, що ви розважите нас куди більше, ніж депутати.

— Ні, вам і без мене буде весело.

Догадуючись, що він невдоволений і засмучений, вона наполягала, аби показати себе люб'язною.

— Та поїдмо ж, пане художнику! Адже без вас мені страшенно нудно.

В Олів'є так швидко вихопилось кілька слів, що він не зміг ні спинити їх, ні змінити інтонації:

— Ах, облиште! Ви обійдетесь без мене так само, як і всі інші.

Вона вигукнула, трохи здивована його тоном:

— Ну от! Він знову перестав говорити мені «ти»!

Уста його скривилися в посмішці, що виявляла весь душевний біль, і він відповів, легенько вклонившись:

— Рано чи пізно я змушений буду до цього звикнути.

— Чому?

— Бо ви одружитесь, а ваш чоловік, хоч би хто він був, матиме право зажадати від мене, щоб це «ти» зникло з мого язика.

— Про це ще буде час подумати,— поквапилась сказати графиня.— Але сподіваюсь, що Аннета не побереться з таким вразливим чоловіком, який буде ображатися на фамільярність давнього друга.

— Ну, швидше в дорогу! — поквапив граф.— Ми спізнимось!

І ті, хто мав із ним їхати, підвелися й вийшли після звичайних рукостискань та поцілунків, якими обмінювались герцогиня, графиня та дочка її, вітаючись і прощаючись.

Вони лишилися самі. Вона й він, біля порт'єри зачинених дверей.

— Сідайте, друже,— тихо мовила графиня.

Але Бертен майже грубо відповів:

— Ні, дякую, я теж їду.

— О, чому ж? — благально прошепотіла вона.

— Бо це не мій час, здається. Прошу вибачити, що прийшов без запрошення.

— Що з вами, Олів'є?

— Нічого. Жалкую тільки, що поламав задуману розважальну прогулянку.

Вона схопила його за руку.

— Що ви хочете сказати? Вони якраз збиралися їхати на відкриття сесії. А я дома лишалася. Навпаки, це чудово — щось спонукало вас прийти саме сьогодні, коли я сама.

Він глузливо посміхнувся.

— Спонукало, авжеж, спонукало.

Вона взяла його за руки і, дивлячись йому просто в очі, ледве чутно прошепотіла:

— Признайтесь — ви її кохаєте?

Він вирвав руки, не зумівши стримати свого роздратування.

— Та ви схибнулися на цьому!

Вона знову схопила його за руки і, стиснувши їх, благала:

— Признайтесь, Олів'є, признайтесь! Краще хай я знаю, хай буду певна, краще хай знаю... Краще... О, ви не розумієте, чим стало моє життя!..

Він низав плечима.

— Що ж, по-вашому, мені робити? Хіба моя вина, що ви втрачаєте розум?

Тримавши Олів'є за руки, графиня повела його далі, до другої вітальні, де ніхто не міг їх почути. Тягла його за поли піджака, вчепившись за нього, задихаючись. Привівши до круглої канапки, силоміць посадила його і сама сіла поруч.

— Олів'є, друже мій, єдиний мій друже, прошу вас, скажіть, що кохаєте її! Я знаю це, відчуваю в усьому, що ви робите, я певна цілком, це вбиває мене, але хочу почути це від вас!

А що він ще заперечував, то вона впала навколішки до його ніг. Голос її став хриплим.

— О друже, друже, єдиний друже, правда ж, ви кохаєте її?

Він вигукнув, пробуваючи підвестись:

— Та ні ж, ні! Присягаюся — ні!

Вона затулила йому рукою рота, бурмочучи:

— О, не кажіть неправди! Я надто страждаю.

Потім, припавши головою йому до колін, вона заридала..

Він бачив тільки її потилицю та купу білявого, впереміш

із сивим, волосся, і безмежний жаль, безмежний біль охопив його.

Втопивши пальці у важку зачіску, він силоміць підвів її голову, щоб наблизити до себе безтямні, залиті слізьми очі, і почав нестримно цілувати ці вогкі очі, приказуючи:

— Ані, Ані! Моя люба Ані, люба Ані!

Тоді вона, силкуючись всміхнутися, мовила непевно, як дитина, пригнічена горем.

— О друже, скажіть тільки, що ви мене ще трохи кохаєте!

Олів'є знову почав цілувати її.

— Так, я кохаю вас, дорога Ані.

Вона підвелася, сіла біля нього, взяла за руки, глянула й ніжно сказала:

— Як уже довго ми кохаємось! Це не повинно було б так закінчитись.

Він спитав, пригортаючи її:

— А чого ж йому кінчатись?

— Бо я старію, а мала дуже нагадує мене, якою я була, коли ви побачили мене.

Він затулив її рукою скорботні уста, приказуючи:

— Знову! Не нагадуйте, прошу вас! Присягаюся — ви помиляєтесь.

Вона знову мовила:

— Аби ви тільки мене хоч трохи кохали!..

Він відповів:

— Кохаю вас.

Потім вони довго сиділи мовчки, побравшись за руки, схвильовані й смутні.

Нарешті графиня урвала мовчанку й прошепотіла:

— Ох, невеселі будуть дні, які мені лишилися прожити.

— Я постараюсь, щоб вони були радісні.

Тінь присмеркового неба, яким воно буває години за дві до настання темряви, облягала вітальню, оповивала їх туманним мороком осіннього вечора.

Продзвонив годинник.

— Ми довго вже тут, — сказала графиня. — Ідіть, бо хтось може зайти, а ми неспокійні.

Бертен підвівся, обняв її й поцілував, як колись, у напіврозтулені уста, потім вони пройшли обидві вітальні, тримаючись за руки, як подружжя.

— Прощайте, друже.

— Прощайте.

І порт'єра за ним упала.

Він зійшов сходами, звернув до церкви святої Магдаліни й пішов, не тямлячи, що робить, немов приголомшений ударом, почувуючи, що ноги під ним підломлюються, а серце горить і тріпоче, немов хтось стюбає по його грудях палаючими стюжками.

Дві години, три години, а може, й чотири він правився навання, в такій моральній безтямності й фізичній знеможі, що в нього ставало сили тільки для того, щоб переставляти ноги. Потім вернувся додому, щоб усе до пуття обмислити.

Отже, він кохає цю дівчину. Тепер зрозумів усе, що з ним коїлось відтоді, як гуляв із нею в парку Монсо, як уперше почув з її уст поклик ледве впізаного голосу, що колись збудив його серце. Зрозумів він і все це повільне, нестримне відродження приспаного, але ще не погаслого кохання, в якому сам собі не хотів признатися.

Що робити? Та що він може зробити? Коли Аннета одружиться, він уникатиме частих зустрічей з нею, от і все. А до того він ходитиме до них, як і раніше, щоб ніхто нічого не запідозрив, і від усіх сховає свою таємницю.

Обідав він дома, чого з ним ніколи не траплялось. Потім звелів розпалити велику грубу в майстерні, бо ніч обіцяла бути холодною, а також засвітити люстру, немов боявся темних кутків, потім замкнувся. Яке ж чудне, глибоке, фізичне, страшенно сумне хвилювання охопило його! Він почував його в горлі, в грудях, у всіх розм'яклих м'язах, як і в непритомній душі. Стіни кімнати гнітили його; в них минуло все його життя, життя художника й чоловіка. Кожен етюд нагадував йому про успіх, і всі меблі дихали спогадами. Але успіх і спогади — це все минуле. Його життя... Яким коротким, порожнім і разом з тим насиченим здавалося воно йому! Він малював картини, знову картини, завжди картини, і кохав одну жінку. Він пригадував вечори захоплення після побачень у цій самій майстерні. В гарячці, що наповнювала все його єство, він міряв кроками цю кімнату впродовж цілих ночей. Радість щасливого кохання, радість світського успіху, нестямна насолода славою дали йому зазнати незабутніх годин інтимного тріумфу.

Він кохав одну жінку, і вона його кохала. Від неї дістав він те хрещення, що збуджує в чоловікові таємничий світ хвилювання й кохання. Вона майже силоміць розкрила йому серце, а тепер він уже може закрити його. Інше кохання проти його волі увійшло в цей отвір! Інше чи,

точніше, те ж саме, тільки зігрите іншим обличчям, те ж саме, розбуркане силою старечої потреби кохання. Отже, він кохав дівчину! То чого ж далі боротися, опиратись та заперечувати — він кохає її, з розпачем усвідомлюючи, що вона навіть і трохи його не жаліє, що вона навіть ніколи не дізнається про його жорстокі страждання і що хтось інший її візьме. Від цієї думки, що з'являлася невпинно й невідступно, ним оволоділо тваринне бажання вити, як виє прив'язаний собака, бо він почував себе таким безсилим, поневоленим, припнутим на ланцюг. Чим більше він думав про це, тим більше нервував, міряв сягнистим кроком простору кімнату, освітлену, немов для свята. Не маючи більше сили терпіти біль від цієї роз'ятреної рани, він хотів приспати його спогадом про колишнє кохання, втопити його, воскресивши в пам'яті своє перше, сильне почуття. Із стінної шафи він вийняв копію, що зробив колись для себе з портрета графині, поставив її на мольберт і почав дивитись, сівши навпроти. Він силкувався знову побачити її такою, яку колись кохав, знову відчутти її кохання. Але з полотна на нього дивилася Аннета. Мати зникла, розтанула, давши місце іншому обличчю, що було так дивно схоже на її обличчя. Це була мала з трохи світлішим, ніж у матері, волоссям, з трохи пустотливішою усмішкою, трохи веселішим поглядом, і він ясно відчував, що тілом і душею належить цій юній істоті, як не належав ніколи тій, іншій, як належить хвилям човен, що потопає.

Він підвівся і, щоб не бачити цього привиду, перевернув малюнок; потім, відчуваючи гнітючий смуток, приніс із кімнати в майстерню шухляду зі столу, де лежали листи від коханки. Вони були там, мов у ліжкові, один на одному, складені товстим шаром з тонких папірців. Він засунув руки всередину, в ці листи, де писалося про них обох, у цю купіль їхнього тривалого зв'язку. Він дивився на цю тісну дощану труну, де спочивала купа конвертів, на кожному з яких було написано його ім'я, тільки його ім'я. Він думав про те, що в них, у цій купі пожовклого паперу, поцяткованого червоними штампами, мовиться про кохання, про ніжну прихильність двох істот, про історію їхніх сердець, і, схилившись над шухлядою, вдихав пахощі минулого, меланхолійний дух листів, що давно лежали замкнені.

Він хотів перечитати їх і, порившись у шухляді, витяг жменю найдавніших. І що більше він їх читав, то дужче хвилювали його спогади про минуле. Серед листів він пізнавав багато таких, що тижнями носив при серці і,

читаючи дрібно написані рядки, де було так багато ласкавих слів, повертався до забутих колишніх переживань. Зненацька він намацав пальцями тонку вишивану хусточку. Що це таке? Подумавши мить, згадав. Якось вона ридала у нього, ревнючи, і він викрав у неї на згадку мокру від сліз хустинку.

Ох, як це сумно, як сумно! Бідна жінка!

З глибини шухляди, з глибини минулого піднімалися спогади, немов якісь випари: це було невідчутне випаровування зниклої дійсності. А проте, він страждав і плакав над листами, як плачуть над мертвими — тому, що їх уже немає.

Але від давнього розбурханого кохання в ньому народжувався молодий, новий запал, сила непоборної ніжності, що викликала спогад про ясне обличчя Аннети. Раніше він кохав матір у жагучому пориві добровільного рабства, а тепер і дівчину починав кохати, мов раб, мов старий тремтячий раб, якого заковують у кайдани, що їх він ніколи вже не розіб'є.

Він відчув це в глибині душі і жажнувся.

Силкувався зрозуміти, як і чому дівчина так ним заволоділа. Він майже не знав її! Вона тільки починала ставати жінкою, серце й душа якої сплять іще юнацьким сном.

А він був уже на схилі життя. Як же зачарувала його ця дитина кількома усмішками та пасмами волосся? О, усмішки й волосся білявого дівчати не раз збуджували в нього бажання впасти навколішки й битись об землю чолом!

Чи можемо ми знати, чи коли-небудь знатимуть, чому якимось жіноче обличчя зненацька діє на нас, мов отрута? Немов ми випили його очима, і воно стало нашою думкою й тілом! Ми п'яніємо, божеволіємо від нього, ми живемо цим ввібраним нами образом і хотіли б від нього померти.

Як мучить часом чоловіка ця жорстока, незбагненна влада обличчя над його серцем!

Олів'є Бертен знову заходив по майстерні; було вже пізно, груба погасла. Крізь шибки знадвору віяло холодом. Тоді він ліг у ліжку, але не заснув — до самого ранку думав і страждав.

Устав він рано, сам не знаючи навіщо, не знаючи, що йому робити, рознервований, нерішучий, як флюгер, що крутиться.

Він шукав, чим би розважити розум, зайняти тіло, і згадав: саме в цей день тижня дехто з членів клубу

відвідує мавританські лазні, де можна після масажу поспі-
дати. Він швидко одягнувся, сподіваючись, що парильня
й душ заспокоять його, і вийшов.

Його зразу ж пройняв гострий холод, той пронизуючий
холод першого заморозку, що за одну ніч нищить останні
рештки літа.

Вздовж бульварів падав густий дощ широкого жовтого
листя, що сипався з сухим, тихим шелестом. Він падав,
скільки око сягало, з кінця в кінець широких вулиць між
будинками, немов усі стеблинки були відтяті від гілля
вістрям тонкого крижаного леза. Брук і тротуари були
вкриті ним і за декілька годин стали схожими на лісові
шляхи на початку зими. Це мертве листя шаруділо під
ногами і збивалося у хвилеподібні купи від поривів вітру.

Це був перехідний день, що знаменує кінець одного
й початок другого сезону: такі дні сповнені особливої
насолоди й особливого суму вмирання, або ж насолоди
відродження життя.

Коли Олів'є переступив поріг турецької парні, його за-
смучене серце затремтіло від утіхи, бо він подумав про
тепло, що зараз огорне його тіло після вуличного холоду.
Він квапливо роздягся, обіпнув стан легкою пов'язкою, яку
подав хлопець, і зник за обшитими дверима, що розчинились
перед ним.

Коли він проходив через мавританську галерею, освітле-
ну двома східними ліхтарями, йому важко було дихати
гарячим задушливим повітрям, що, здавалось, йшло від
якоїсь далекої печі. Кучерявий негр з лискучим м'язистим
тілом, тільки в одному поясі, підняв перед ним завісу
в другому кінці галереї, і Бертен увійшов у велику круглу,
високу, мовчазну, майже містичну, мов храм, парильню.
Зверху, з бані, крізь скляний трилисник і трикутні кольо-
рові шибки світло падало в просторий, круглий зал, де
підлога була вимощена плитками, а стіни вкриті барвистим
фаянсом в арабському стилі.

Майже голі чоловіки різного віку поволі походжали тут
поважно і мовчки; деякі сиділи на мармурових лавках,
склавши руки; інші тихо розмовляли.

Гаряче повітря захоплювало дух одразу при вході. Все-
редині, в цьому задушливому, прикрашеному циркові, де
грілися людські тіла, де метушилися чорні масажисти
й мідноногі маври, було щось античне й таємниче.

Першим Бертен помітив графа де Ланда. Той походжав,
як римський борець, пишаючись своїми велетенськими

грудьми з товстими, схрещеними на них руками. Завсідник лазень, він почував себе тут як славетний актор на сцені, і, як знавець своєї справи, сперечався про м'язи паризьких силачів.

— Добридень, Бертене,— обізвався він.

Вони потиснули один одному руки.

— А добре в таку погоду попаритись! — мовив Ланда.

— Чудово.

— Ви бачили Рокдіана? Він тут. Я його просто з ліжка стягнув. Ось гляньте на цей кістяк!

Їх саме проминав низенький клипоногий добродій із щуплими руками та запалим животом; зразкові представники людської сили дивились на нього із зневажливою посмішкою.

Підійшов і Рокдіан, побачивши художника.

Вони посідали за довгий мармуровий стіл і почали розмовляти, як десь у салоні. Метушились прислужники з напоями. Чути було ляскання масажистів по голому тілу і раптовий шум води, що лилася з душів. Невпинний ілескіт води долинав з усіх кінців величезного амфітеатру, наповнюючи його легким шелестом дощу.

Раз у раз якийсь новий відвідувач вітався з трьома приятелями або підходив до них потиснути їм руку. То були товстий герцог д'Арісон, низенький князь Епілаті, барон Флак та інші.

Зненацька Рокдіан мовив:

— Стривайте, он Фарандаль!

Маркіз, уперши руки в боки, увійшов невимушено, як чоловік із гарною статуєю, якому нема чого соромитись.

— Цей гульвіса — справжній гладіатор! — буркнув Ланда.

Рокдіан спитав, звертаючись до Бертена:

— Правда, що він бере шлюб з дочкою ваших друзів?

— Здається, що так,— відповів художник.

Але це питання в присутності маркіза, в цей час і в цьому місці підняло в серці Олів'є страшну хвилю розпачу й обурення. Він в одну мить і з такою гостротою відчув усю жахливу реальність майбутнього, що мусив кілька хвилин бороти в собі тваринне бажання кинутись на маркіза.

Потім підвівся, сказавши:

— Стомився я. Піду зараз же масаж робити.

Мимо проходив араб.

— Ти вільний, Ахмеде?

— Так, пане Бертене.

Олів'є похапцем пішов, аби не вітатися за руку із Фанданделем, що поволі обходив зал.

Він і чверті години не пробув у великій затишній спочивальні, де було так тихо, де вздовж стін тяглися кабінки з ліжками, а посередині знаходився майданчик з африканськими рослинами та водограй, з якого били мерехтливі струмені. Йому здавалось, що за ним женуться, що йому щось загрожує, що ось-ось зайде маркіз, і він муситиме подати йому руку й поводитися з ним як із приятелем, тим часом як насправді йому хотілося вбити його.

Незабаром він знову вийшов на бульвар, устелений мертвим листям. Листя вже не падало, бо й рештки його були зірвані бурхливим вітром. Червоно-жовтий листяний килим тремтів, ворухився і хвилями перекочувався з тротуару на тротуар від рвучких поривів вітру, що дедалі дужчав.

Раптом над дахами розляглося якесь ревіння, немов дикий крик бурі, що наближається, і зразу шалений подмук вітру з боку церкви святої Магдаліни війнував на бульвар.

Опале листя, немов тільки того й чекаючи, зірвалося йому назустріч. Воно котилось перед ним, збиваючись у купи і вируючи, знімаючись спіралями аж до дахів будинків. Вітер гнав його, як стару божевільну отару, що бігла, мчала, тікала до застав Парижа, що вільного неба передмість. І коли густа хмара листя та пилу зникла за підйомом біля кварталу Мальзерб, брук і тротуари стали голі й чисті, так наче їх підмели.

Бертен гадав: «Що буде зі мною? Що робити? Куди йти?» — і повернув додому, так нічого й не вирішивши.

Кіоск з газетами привернув його увагу. Він купив сім чи вісім газет, сподіваючись, що матеріалу для читання вистачить на годину-дві.

— Тут і снідатиму,— мовив він, переступивши поріг свого дому, і пішов до майстерні.

Але, сівши, зрозумів, що лишитись удома не зможе,— почував, що тіло його розбурхане, мов у розлюченого звіра. Він переглянув газети, однак читання не розважило його ні на хвилину, і події, про які він читав, сприймалися тільки очима, не доходячи до свідомості. В одному дописі, якого він і не старався зрозуміти, ім'я Гійруа вразило його. Мова йшла про засідання палати, де граф виступив з короткою промовою.

Він став читати уважніше, збуджений цим нагадуванням, і натрапив на ім'я славетного тенора Монрозе, який наприкінці грудня повинен був виступити лише один раз в Опері. Це буде, писалось у газеті, чудове музичне свято, бо тенор Монрозе, покинувши Париж шість років тому, гастролював по всій Європі та Америці із незрівнянним успіхом; до того, разом з ним виступить і відома шведська співачка Ельсон, якої Париж не чув теж п'ять років.

Зненацька Олів'є сяйнула думка, що немов родилася в глибині його серця: потішити Аннету цією виставою. Потім він згадав, що графиня та її дочка в жалобі, і почав обмірковувати, як би все-таки здійснити свій намір? Єдиний спосіб здався йому підходящим — узяти ложу, що виходить на сцену, де глядачів майже не видно; якщо ж графиня не схоче піти, то він запросить Аннету, разом із батьком та герцогинею. В такому разі герцогині треба буде запропонувати ложу. Але тоді слід і маркіза запросити!..

Олів'є завагався і знову надовго замисливсь.

Певна річ, справу зі шлюбом вирішено і, без сумніву, вже призначено день весілля. Він здогадувався, що графиня поквапилася з цим кінчити, і розумів, що вона віддасть дочку за Фарандаля якнайшвидше. Тут він був безсилий. Він не міг ні перешкодити цій жахливій події, ні змінити, ні відстрочити її! А коли вже належить скоритися, то чи не краще спробувати приборкати своє серце, приховати муку, прикидатися задоволеним і не давати волі своєму роздратуванню, як оце допіру в лазні.

Так, він запросить маркіза, заспокоїть цим підозру графині, а собі забезпечить дружні стосунки з домом молодого подружжя.

Поснідавши, Олів'є подався до Опері — замовити ложу позаду завіси. Йому обіцяли. Тоді він пішов до Гійруа.

Графиня майже зразу ж вийшла до нього і сказала все ще під враженням їхньої вчорашньої зворушливої розмови:

— Як мило, що ви сьогодні прийшли!

— У мене є щось для вас, — пробурмотів він.

— Що саме?

— Ложа на сцені в Опері на єдину виставу Ельсон та Монрозе.

— Ох друже, який жаль! А моя жалоба?

— Вашій жалобі уже незабаром чотири місяці.

— Повірте, що не можу.

— А Аннета? Подумайте, що такої нагоди вдруге може й не трапитись.

— З ким же вона поїде?

— З батьком та герцогинею, яку я запрошу. Так само й маркізові гадаю запропонувати місце.

Вона глянула йому просто в очі, почуваючи нестримне бажання поцілувати його, і перепитала, не вірячи власним вухам:

— Маркізові?

— Атож.

І вона відразу прийняла його запрошення.

— Ви вже призначили день їхнього весілля? — спитав Олів'є байдужим тоном.

— Боже мій, приблизно! У нас є причини поспішати з цим, тим більше, що це було вирішено ще до смерті матері. Пригадуєте?

— Дуже добре. На коли ж?

— На початок січня. Даруйте, що раніш вас не повідомила.

Увійшла Аннета. Серце Олів'є підскочило в грудях, мов на пружині, і вся ніжність, що вабила його до дівчини, миттю обернулася на гнів і породила ту дивну жагучу злість, якою стає кохання під бичем ревнощів.

— Я вам щось приніс,— сказав він.

— То ми вже рішуче на «ви»? — відгукнулася дівчина.

Він мовив по-батьківському:

— Слухайте, дитино! Мені відома подія, що готується. Повірте, через якийсь час це буде неминуче, то краще зараз, ніж потім.

Вона невдоволено знизала плечима, а графиня мовчала, втупившись у далечінь, і про щось зосереджено думала.

— Що ж у вас для мене? — спитала Аннета.

Він розповів про виставу й про те, кого збирається запросити.

Дівчина була захоплена, кинувшись йому на шию в дитячому пориві, поцілувала його в обидві щоки.

Він мало не зомлів і, відчувши ніжний дотик цих свіжих губ, зрозумів, що це не зцілиться ніколи.

Графиня роздратовано зауважила:

— Тебе ж батько чекає!

— Гаразд, мамо, йду.

Дівчина побігла, посилаючи Олів'є поцілунки рукою.

Коли вона вийшла, він спитав:

— Вони поїдуть у подорож?

— Так, на три місяці.

— Тим краще,— пробурмотів він.

— Знову будемо жити, як колись,— сказала графиня.

— І я сподіваюсь,— мовив він знехотя.

— Тим часом не забувайте мене.

— Ні, друже.

Той порив, що охопив його напередодні, коли графиня плакала, і його намір запросити маркіза на виставу в опері, вернув графині трохи надії.

Але ненадовго. За якийсь тиждень вона знову почала з болісною і ревнивою увагою пильнувати вирази Олів'є, вишукуючи на ньому сліди всіх тих страждань, що він переживав. Вона знала все до дрібниць, бо сама пройшла крізь усі ті муки, що їх почувала в ньому, і постійна присутність Аннети раз у раз нагадувала про марність її зусиль.

Все гнітило її заразом,— і роки, і жалоба. Її діяльне, вміле й вигадливе кокетство — незмінний помічник усіх її перемог,— тепер було паралізоване чорною сукнею, яка підкреслювала блідість і зміну її обличчя так само, як прикрашала пишну юність її дочки. Який далекий був уже той час,— проте ще такий недавній,— після повернення Аннети до Парижа, коли графиня гордо добирала однакові з нею туалети, тоді для неї вигідні. Тепер їй кортіло зірвати з свого тіла жалобний одяг, який спотворював її і завдавав пекучих страждань.

Коли б до її послуг були всі засоби краси, коли б вона вільно могла вибирати та носити тканини ніжних відтінків у гармонії з кольором обличчя, що надавали б її красі, що в'яла, тонко розрахованої сили, настільки ж чарівної, як і природна грація дочки,— отоді вона, безперечно, з них двох була б спокусливіша.

Вона добре знала вплив збудливих вечірніх туалетів і легкого чутливого ранкового одягу, хвилюючого хатнього вбрання, в якому жінка залишається під час сніданку з близькими друзями і завдяки якому зберігає до середини дня немовби аромат її пробудження, матеріальне й гаряче відчуття ліжка, з якого вона встала, й напихченої кімнати.

Але що вона могла зробити з цією одежею факельника, з цим халатом каторжника, що його рокована носити цілий рік? Цілий рік! Рік вона повинна вбиратися в чорну сукню, жити, мов у в'язниці, безпорадною і бездіяльною. Рік вона почуватиме, як старіє щодня, щогодини, щохвилини в цьому креповому футлярі! Що буде з нею через рік, коли

нешасне хворе тіло її й далі так марнітиме від душевної туги?

Ці думки не покидали її, отруювали її усе, чим вона хотіла б утішитись, обертали на біль кожную радість, не лишали її ні розради, ні задоволення, ні веселощів. Вона невпинно тремтіла, розпачливо намагаючись скинути з себе цей тягар лиха, що давив її,— адже без цієї гнітючої мани, вона була б щаслива, бадьора, серце молоде, в ній палала жага істоти, що починає жити, невтомна жадоба щастя, навіть більш палка, ніж раніше, і невиситима потреба кохання.

І от усе гарне, все ніжне, радісне й поетичне, все, що прикрашає життя і примушує нас цінувати його,— все це відходить від неї тому, що вона постаріла! Кінець! Проте вона почувала в собі ще ніжність дівчини й пристрасні пориви молодой жінки. Ніщо не постаріло, крім її тіла, крім шкіри, жалюгідної оболонки кісток, потроху вицвілої і поточеної, мов те сукно на дереві меблів. Невідступна думка про цей занепад переслідувала її і стала майже фізичним болем. Думка ця породила в неї особливу чутливість шкіри, відчуття старіння, постійне і таке ж виразне, як осягання холоду й тепла. Їй здавалось, що шкіра їй безнастанно свербить, що зморшки на чолі поволі розповзаються, що западають тканини шиї та щік і множиться безліч маленьких рисок, від яких стомлена шкіра здається пом'ятою. Болісна сверблячка примушує хворого на якунебудь нашікрну хворобу постійно чухатись; так само свідомість і острах цієї руйнуючої та тонкої роботи скороминущого часу спонукали графиню підходити до дзеркала, щоб упевнюватися в цьому. Ця свідомість, це побоювання кликали, вабили і штовхали її до дзеркал; вона втуплювалася в них і без кінця роздивлялася своє обличчя, торкалась його пальцями, щоб краще переконатись у незабутніх слідах шкоди, завданої часом. Ця думка іноді зникала, але зринала щоразу, коли вона чи вдома, чи десь помічала блискучу поверхню страшного скла. Вона спинялась на тротуарах, щоб подивитись у дзеркальні вітрини, немов якась рука затримувала її біля скляних платівок, якими крамарі прикрашають фасади своїх крамниць. Це стало хворобою, справжньою манією. В кишені вона носила мініатюрне пуделечко з слонової кістки, завбільшки з горіх, де на покривці зсередини було вставлено люстерко, і часто, йдучи, вона тримала його відкритим у руці й підносила до очей.

Коли сідала читати або писати в оздобленій килимами вітальні, ця нова робота на мить відвертала її думку, але скоро вона знову піддавалася давнішній манії. Вона боролась, силкувалася розважитись, думати про щось інше й продовжувати свою роботу, але даремно, гостре бажання дратувало її, і незабаром рука її, покидаючи книжку чи перо, хапала дзеркальце з ручкою зі старовинного срібла, що лежало на столі. В овальній різьбленій рамці, що замикала в собі все її обличчя, воно здавалось образом, портретом минулого століття, колись свіжою, а тепер вицвілою на сонці пастеллю. Вона довго на себе дивилася, потім стомлено клала дзеркальце на стіл, силкуючись знову взятися до роботи, але й двох сторінок не прочитавши і двох десятків рядків не написавши, знову почувала непоборну, болісну потребу дивитись на себе, знову простягала руку до дзеркальця.

Тепер вона брала його як обридлу, невідчепну дрібничку, що з нею ніяк не може розстатися рука; навіть приймаючи друзів, вона раз у раз у нього зазірала; вона мало не плакала від роздратування і, крутячи дзеркальце в руках, ненавиділа його, немов воно було живою істотою.

Одного дня, доведена до розпачу цією боротьбою з шматком скла, вона вдарила ним об стіну і потрощила вщент.

Але чоловік віддав його полагодити і незабаром повернув іще яснішим, ніж раніше. Вона мусила взяти його, подякувати і примиритись з тим, що дзеркальце залишиться у неї.

Так само щовечора й щоранку, замкнувшись у своїй кімнаті, вона мимо власної волі ретельно й терпляче вивчала цю тиху й гидку руйнівну роботу.

Лягаючи в ліжку, вона не могла спати, світила свічку і з розплющеними очима думала про те, що безсоння й нудьга безжалісно прискорюють жахливу роботу швидкоплинного часу; у нічній тиші вона слухала одноманітне шемрання, монотонне цокання годинника, що немов шепотів їй: «Іде, іде, іде»,— і така мука пронизувала її серце, що, вкрившись з головою, вона розпачливо ридала.

Колись, як і всі люди, вона лічила роки й відзначала зміни, що їх вони приносили з собою. Як і всі, вона казала іншим і самій собі щозими, щовесни й щоліта: «Я дуже змінилась за минулий рік». Але, все ще залишаючись гарною,— хоч краса була вже інша,— вона не турбувалася. І ось тепер, замість спокійного відчуття повільної ходи років, вона раптом збагнула й зрозуміла шалений біг хвилини. Їй відкрилось спливання часу, цей невловимий рух,

здатний довести до божевілля, якщо вдуматись у нього, цю безугавну течію, поспішливих маленьких секунд, що точать тіло і життя людини.

Після таких страдницьких ночей вона довго й спокійно дрімала в теплих ковдрах доти, поки служниця відслоняла завіси і розпалювала вранці камін. Вона лежала стомлена, в напівзабутті, немов дрімаючи, немов прокидаючись, і в її заціпенілому мозку знову зароджувалась інстинктивна, невблаганна надія, що освітлює і живить до останнього дня людську усмішку й серце.

Тепер щоранку, коли вона вставала з ліжка, її поривало до молитви, щоб виблагати в Бога хоч трохи полегшення й розради.

Вона ставала навколішки перед великим дубовим розп'яттям, рідкісним мистецьким твором, що Олів'є знайшов і подарував їй, і тим голосом душі, яким людина розмовляє сама з собою, мовчазно зверталась до божественного мученика з болісним благанням. Безтямно бажаючи, щоб Бог почув її і допоміг, наївна в своїй скорботі, як і всі віруючі, котрі стоять навколішках, вона була певна — Бог слухає її, зважає на її прохання, а може, й зворушується її мукою. Вона не просила в нього того, чого він ніколи нікому не зробив — зберегти до смерті принадність, свіжість та грацію, — просила тільки трохи спокою та відстрочки. Вона повинна постаріти, повинна померти! Але чому ж так швидко? Інші жінки так довго лишаються вродливі! Чи не дозволить Бог і їй бути такою? Який же буде він милосердний, він, що сам стільки вистраждав, коли не лишить їй бодай на два-три роки решту чарів, потрібних їй, аби подобатись!

Вона не виражала цього словами, але повіряла йому це жалісливим зітханням у таємничому благанні своєї душі.

Потім, підвівшись, сідала до туалету і, так само напруживши думку, як і молячись, бралась до пудри, помади, олівців, пуховичків та щіточок, що відроджували лише на один день її штучну, крихку красу.

VI

Два імені лунали на бульварі з усіх уст: «Емма Ельсон» та «Монрозе». Що ближче до Опері, то частіш вони повторювались. Ці два імені були написані на величезних афішах, розклеєних на колонах Моріс, впадаючи в очі всім

перехожим, і в вечірньому повітрі мовби витало відчуття якоїсь значної події.

Важка будівля так званої «Національної музичної академії» наче пригнулась під чорним небом і мовби хизувалась перед юрбою розкішним білястим фасадом та мармуровими колонами галереї; вона була освітлена, як декорація, невидимими електричними вогнями.

На площі кінна республіканська гвардія регулювала вуличний рух. З усіх кінців Парижа сюди прибувала сила карет, де за завішеними мереживом шибками видно було пишного світлих убрань та блідих облич.

Двомісні карети й ландо одне по одному в'їжджали під бічні аркади, спинялись на мить, і з них виходили у вечірніх манти, оздоблених хутром, пір'ям та коштовним мереживом великосвітські й інші жінки — це дороге й божественно виряджене тіло.

Знаменитими сходами, немов якась казкова нескінченна процесія, линув невпинний потік опатних, як королеви, дам, на шиях і в вухах у них ряхтіли діаманти; шлейфи довгих суконь тяглися по східцях.

Зал почав заповнюватись завчасу, бо ніхто не хотів пропустити жодної ноги уславлених артистів; в просторому амфітеатрі під ясным сльвом електричної люстри шумувала людська хвиля й розлягався гомін голосів.

З ложі, де сиділи герцогиня, Аннета, граф, маркіз, Бертен та Мюзадьє, на сцені видно було тільки лаштунки, де перегукувалися, бігали й метушилися люди — машиністи в блузах, добродії у фраках, актори в костюмах. Але за велетенською спущеною завісою чути було глухий гомін юрби — сили-силенної рухливих, збуджених істот, хвилювання яких, здавалося, проникало крізь тканину й ширилось до декорацій.

Ставили «Фауста».

Мюзадьє розповідав анекдоти про те, як уперше йшла ця опера в Ліричному театрі, як спершу холодно прийняла її публіка і як потім захоплено вітала, про перших виконавців та їхню манеру співати кожную арію. Аннета, півобернувшись до нього, слухала його з молодого, жадібною цікавістю, кидаючи вряди-годи ніжний погляд на свого нареченого, що за кілька днів мав стати її чоловіком. Тепер вона вже любила його, як люблять усі наївні серця, тобто любила в ньому усі надії майбутнього. Захоплена й зачарована першими святами життя, палко прагнучи бути щасливою, вона трепетала від радісного чекання.

А Олів'є, що бачив усе і все знав, що пройшов усі фази таємного, безсилового й ревнивого кохання, аж до самого горнила людської муки, де серце, здавалося, шкварчить, як тіло на розпеченому вугіллі, стояв позаду них, дивлячись на них поглядом людини, засудженої на страту.

Пролунало три удари, і легенький сухий стукіт палички диригента по попітру враз сплинив увесь рух, покашлювання та розмови; потім, після хвилини глибокої тиші, прозвучали перші такти увертюри, наповнивши зал тією невидимою і непереможною таємницею музики, що проймає тіло, збуджує нерви та душу поетичним і чуттєвим трепетом, вливаючи в чисте повітря, яким дихаєш, гучну хвилю звуків.

Олів'є сів у глибині ложі, почувавши скорботне зворушення, немов ці звуки торкалися його сердечних ран.

Та коли завіса піднялася, він знову встав і побачив серед декорацій кабінету алхіміка замисленого доктора Фауста.

Разів уже з двадцять він чув цю оперу, знав її мало не напам'ять, і його увага, зразу ж покинувши п'єсу, скерувалась на зал. Йому видно було тільки невеличкий куток за виступом сцени, що ховав його ложу, — від оркестру до галереї, — тож він міг бачити частину публіки, де було чимало знайомих облич. Біля оркестру сиділи чоловіки у білих краватках, що здавалися експонатами якогось музею давно відомих осіб: світські люди, художники, журналісти — всі ті, хто завжди буває там, куди всі йдуть. Він відзначав і називав про себе імена жінок на балконі та в ложах. Графиня де Льокріст у ложі на авансцені була справді чарівна, а трохи далі маркиза д'Ебелен, що недавно вийшла заміж, вже притягала до себе лорнети. «Добрий початок», — промайнуло в голові у Бертена.

Усі дуже уважно і з видимою прихильністю слухали тенора Монрозе, що ремствував на життя.

«Яка дурниця! — думав Олів'є. — Ось Фауст, загадковий і величний Фауст, співає про страшенну огиду до всього, про нікчемність усього на світі, а юрба ця стурбована тільки одним: чи не змінився голос у Монрозе».

Він став слухати разом з усіма і, за банальними словами лібретто, в музиці, що збуджує у надрах душ глибокі почуття, немов збагнув серце Фауста, яким замислив його Гете.

Колись він читав цю поему, вважав її чудовою, але вона мало його хвилювала, — а тепер ураз осягнув її незмірну глибину, бо йому здавалось, що він сам стає Фаустом..

Аннета, трохи схилившись над бар'єром ложі, захоплено слухала, а серед глядачів котився схвальний шепіт, бо голос Монрозе був поставлений краще і краще звучав, ніж будь-коли.

Бертен заплющив очі. Ось уже місяць, як усе, що бачив, почував, усе, що зустрічав у житті, він одразу якось пов'язував з своєю пристрастю. Весь світ і самого себе віддавав він на поталу цій настирливій ідеї. Все те прекрасне, що він міг уявити собі, тут же пропонував подумки коханій дівчині; і кожну гадку свою він пов'язував з коханням до неї.

І ось тепер, тут, на виставі, душі його до найглибших глибин були близькі скарги Фауста, і йому забаглося померти, покінчити зі своїми болями, з усіма муками свого безрадісного кохання. Він дивився на тонкий профіль Аннети й бачив маркіза де Фарандаля, що сидів позад дівчини й теж поглядав на неї. Він почував себе старим, віджилим, пропащим. Нічого більше не чекати, ні на що не надіятись, не мати навіть права бажати, бути витиснутим, виштовхнутим з життя, мов той літній урядовець, кар'єра якого закінчена,— о, хіба ж це не пекуча мука?!

Залунали оплески. Монрозе вже був переможцем. І Мефістофель — Лабар'єр — з'явився з-під землі.

Олів'є, ніколи не чувши його в цій ролі, став уважнішим. Згадка про драматичну гру баса Обена й про спокусливість баритона Фора розважила його на кілька хвилин.

Але фраза, яку Монрозе проспівав з непереможною силою, вразила його в самісіньке серце. Фауст говорив сатані:

Я хочу скарбу над усі скарги,
Я молодості хочу!

І тенор вийшов у шовковій куртці, зі шпагою при боці, в береті з пір'ям, стрункий, молодий і гарний, сяючи манірною красою співака.

Знявся шепіт. Він був дуже вродливий і подобався жінкам. Олів'є, навпаки, здригнувся від розчарування, бо гостре відчуття драматичної поеми Гете зникло при цій метаморфозі. Тепер перед очима його була тільки феєрія, сповнена прегарних музичних арій, і талановиті актори; він слухав тільки їхні голоси. Цей молодик у камзолі, цей гарний співак, що показував свої литки та ноги, не подобався йому. Це не був справжній, непоборний і зловісний лицар Фауст, що мав спокусити Маргариту.

Він знову сів, і фраза, яку допіру чув, спливла йому на пам'ять:

Я хочу скарби над усі скарби,
Я молодості хочу!

Олів'є шепотів їй крізь зуби, сумно наспівуючи в думці, і не зводив очей з Аннетиної білої шиї, яка видніла в чотирикутному просвіті ложі, він просто катувався гіркістю цього нездійсненого бажання.

Але Монрозе кінчив перший акт так блискуче, що в залі вибухнули бурхливі оплески. Кілька хвилин оплески, стукіт та вигуки лунали, немов гроза. У всіх ложах жінки аплодували руками в рукавичках, а чоловіки, стоячи позад них, кричали й били в долоні.

Двічі піднімалась і опускалась завіса, а оплески не вшухали. Коли вона опустила утретє, відмежувавши публіку від сцени та внутрішніх лож, герцогиня й Аннета аплодували ще якийсь час, і тенор, дякуючи їм окремо, легенько й скромно вклонився.

— О, він побачив нас! — мовила Аннета.

— Який чудовий співак! — зауважила герцогиня.

А Бертен, нахилившись уперед, з невиразним почуттям обурення й зневаги дивився, як уславлений актор ішов за лаштунки, похитуючись і тягнучи ногу, упершись в бік рукою, у застиглій позі театрального героя.

Заговорили про нього. Його успіхи у жінок зробили не менше галасу, ніж його талант. Він виступав в усіх столицях, доводячи до екстазу жінок, серця яких уже наперед билися прискорено — адже вони стільки вже чули про те, який він чарівний. Проте він, як казали, мало цікавився цією сентиментальною нестямною, і вдовольнявся музичними тріумфами. Мюзадъє, в присутності Аннети висловлюючись якомога обережніше, розповідав про життя цього вродливого співака, а герцогиня захоплено твердила, що розуміє й схвалює його захват, який він може навіяти, бо він здавався їй дуже звабливим, гарним, визначним і надзвичайно музикальним. Під кінець вона мовила, сміючись:

— Та й як можна встояти перед таким голосом!

Олів'є обурився і став гостро заперечувати. Він не розумів, як можна захоплюватись комедіантом — цим вічним тлумачем чужих типів, цим примарним уособленням вигаданих людей, цим розмальованим нічним манекеном, що кожного вечора грає нову роль.

— Ви заздрите їм, — сказала герцогиня. — Всі ви, світ-

ські люди й художники, гнівається на акторів, бо вони мають більший успіх, ніж ви.

Потім спитала в Аннети:

— Слухай, мала, ти ще тільки входиш у життя й на все дивись здоровими очима: як тобі цей тенор?

— На мою думку, він дуже гарний,— не вагаючись, відповіла дівчина.

Три дзвінки сповістили про початок другого акту, і завіса піднялася, відкриваючи сільське свято.

Вихід Ельсон був чудовий. Її голос теж, здавалося, став сильніший, і вона володіла ним більш упевнено, ніж раніше. Це справді була велика, прекрасна, видатна співачка, слава якої дорівнювала славі Бісмарка та Лесепса.

Коли Фауст кинувся до неї, коли мовив до неї обворожливим голосом цю повну дивного чару фразу:

Дозвольте ласкаво, вродлива панно,
Вам руку подати і вас провести.

і коли білява, така гарна, така зворушлива Маргарита відповіла:

Не панна я, і не вродлива, пане,
І ласки вашої не потребую я,—

всіх глядачів охопило безмежне тремтіння насолоди.

Коли завіса впала, знявся страшенний галас, а Аннета так довго плескала, що Бертенові хотілося схопити її за руки, щоб вона перестала. Серце його краялось від нової муки. Протягом усього антракту він мовчав, настирлива його думка переслідувала ненависного співака навіть за лаштунками, бо той привів у таке захоплення Аннету, а тепер знову мастить собі щоки білилами в своїй вбіральні.

Потім завіса піднялась; почалася дія в саду.

І вмить мовби любовна гарячка пойняла зал, бо ніколи ще не було таких виконавців цієї музики, подібної до найніжніших поцілунків. Це були вже не славетні артисти — Монрозе та Ельсон,— а дві істоти з ідеального світу, та й не істоти, а тільки два голоси: вічний голос чоловіка, що кохає, вічний голос жінки, що поступається, і в їхньому дуєті бриніла вся поезія людського кохання.

Коли Фауст заспівав:

«О дай же, дай мені на личко твоє надивитись!»— у звуках, що злетіли з його уст, почувалися таке обожню-

вання, захват і благання, що бажання кохати справді сколихнуло на мить усі серця.

Олів'є пригадав, що сам наспівував цю фразу в Ронсьєрському парку під вікнами замку. Досі вона здавалась йому трохи банальною, а тепер просилася на уста як останній крик пристрасі, як останнє благання, як остання надія і ласка, що на них міг він сподіватись у цьому житті.

Далі він нічого не слухав і нічого не чув. Нестерпні ревності охопили його, бо він побачив, що Аннета піднесла хусточку до очей.

Вона плакала! Отже, серце її прокидалося, займалося, хвилювалось — серденько жінки, що нічого ще не відала. Тут, так близько від нього, зовсім не думаючи про нього, вона відчула страшну владу кохання над людьми, і це відчуття, це натхнення навів їй нікчемний комедіант-співак.

Бертен уже не гнівався на маркіза де Фарандаля, на цього дурня, що нічого на бачив, не знав і не тямив! Але як він проклинав молодика у вузькому трико, що запалював душу цієї молодой дівчини!

Йому хотілося кинутись до неї, як кидаються до того, що ось-ось потрапить під кінські копита, схопити її за руку, повести, потягти її й сказати: «Ходімо звідси, ходімо, благаю вас!»

Як вона слухала, як трепетала! І як він страждав! Він уже й раніше страждав, але не так жорстоко! Він пригадав це, бо всі ревнівні муки болять, мов роз'ятрені рани. Було це спочатку в Ронсьєрі, коли він, графиня й Аннета верталися з кладовища, коли він уперше відчув, що вона вислизає від нього, що він не має над нею — над дівчинкою, непокірною, мов молода тварина, — ніякої сили. Але там, коли вона дратувала його, відбігаючи рвати квіти, йому кортіло тільки спинити її пориви, затримати біля себе її тіло, — а тепер тікала сама душа її, невловима душа. Ах, тепер він знову зазнав того гострого роздратування, до якого вже не раз спричинялись усілякі дрібні, ледве помітні удари, що ніби лишають у закоханих серцях невидимі рани. Він пригадував увесь болісний гніт ревності, що день у день падали на нього. Щоразу, як вона щось відзначала, любила, чогось бажала, чимось захоплювалась, він ревнував її — непомітно, але постійно — до всього, що забиравало час і погляди, що викликало увагу, радість, подив і захват Аннети, бо все це її трохи в нього забиравало. Ревнував її до всього, що вона робила без нього, до всього,

чого не знав, до її виїздів, до читання, що їй хоч трохи подобалось, ревнував до пораненого в Африці героя-офіцера, яким Париж цілий тиждень цікавився, до автора відомого роману, до невідомого поета, якого вона не бачила, але вірші чула від Мюзадье, нарешті, до всіх чоловіків, яких хвалили при ній, бодай у найбанальніших виразах, бо коли кохаєш жінку, то не можеш залишатись байдужим, якщо вона думає про кого-небудь навіть із побіжною цікавістю. В серці того, хто кохає, пробуджується владна потреба бути для неї єдиним у світі.

Олів'є хотів, щоб Аннета нікого іншого не бачила, не знала й не цінувала. Досить було їй зробити рух, щоб обернутись і глянути на когось,— і його поривало заступити її погляд собою. Коли ж він не міг одвернути його або цілком поглинути, то нестерпно страждав.

Так страждав він і тепер, дивлячись на цього співака, що, здавалось, сіяв і пожинав любов у залі Опери; він обурювався на всіх за тріумф тенора — на жінок, що сиділи в ложах заляклі, завмерлі від захвату, на дурнів-чоловіків, що робили апофеоз цьому фертикові.

Артист! Вони називають його артистом, великим артистом! І цей блазень, що тлумачив чужі думки, має такий успіх, якого не мав і сам автор! Ось де справедливість і розум світських людей, цих претензійних неуків-аматорів, для яких усе своє життя працюють майстри людського мистецтва! Олів'є чув їхні оплески й вигуки, бачив їхнє захоплення, і та давня ворожість, що завжди жевріла в його пихатому й гордому серці вискочнтя, розпалювалася, оберталася на шалену лють проти цих дурнів, всемогутніх тільки за правом народження й багатства.

До кінця вистави він мовчав, катуючись цими думками, потім, коли в залі ущух ураган захвату, подав руку герцогині, а маркіз у цей час взяв об руку Аннету. Вони зійшли великими сходами в тісній юрбі жінок та чоловіків, у цьому чудовому й повільному каскаді голих плечей, пишних суконь та чорних фраків. Далі герцогиня, Аннета, батько її та маркіз сіли в ландо, а Бертен лишився сам із Мюзадье на площі біля Опери.

Зненацька він відчув до нього якусь прихильність, точніше, той природний потяг, що його відчуваєш до земляка, якого зустрів у далекому краї, бо йому здавалось, що він загубився в цьому чужому, байдужому тлумищі, а з Мюзадье він міг іще поговорити про Аннету.

Тож він узяв інспектора за руку й спитав:

— Ви додому не зразу? Погода гарна. Пройдімось.

— З великим задоволенням.

Вони пішли до церкви святої Магдаліни серед нічної юрби, в тому короткому бурхливому хвилюванні, що вирує на бульварах після виходу з театрів.

У Мюзадьє було повнісінько новин і тем, які Бертен називав «денним меню», і він пролив своє красномовство на два-три сюжети, що цікавили його найдужче. Бертен ішов з ним об руку, але не слухав, упевнений, що зараз наведе його на розмову про дівчину, і нічого навколо себе не бачив, замкнувшись у своєму коханні. Ішов, виснажений ревностями, немов після падіння з височини на твердий ґрунт, пригнічений думкою, що на світі йому вже нема чого робити.

Він буде мучитися дедалі більше, без жодної надії. Минатимуть один по одному безрадісні дні, і він буде здалеку споглядати, як живе вона, щаслива, кохана і сама, певно, закохана. Коханець! Може, в неї теж буде коханець, як був і в її матері. Олів'є почував у собі безліч джерел страждання, приплив лиха, пекучої муки, почував себе таким пропащим, рокованим на жакливу агонію, що, здавалося йому, більших катувань не знав іще ніхто й ніколи. І він подумав про дитячі вигадки поетів, про марну сізіфову працю, фізичну спрагу Тантала, шматоване серце Прометей. О, коли б вони дослідили, коли б зазірнули у безтямне кохання старого чоловіка до молодой дівчини, як зуміли б вони висловити нестерпні затаєні муки істоти, що не здобуде вже кохання, муки марного бажання і,— що страшніше від дзьоба яструба! — те, як терзає старече серце білява голівка!

Мюзадьє говорив, не змовкаючи, і Бертен, весь у полоні невідчепної думки, спинив його, пробурмотівши майже мимоволі:

— Аннета сьогодні була чарівна.

— Еге ж, чарівна...

Щоб Мюзадьє знову не вернувся до попередньої розмови, художник додав:

— Вона вродливіша, ніж була її мати.

Мюзадьє неуважно підтвердив, сказавши кілька разів, поспіль: «Так... так... так...»,— але думка його ще не зосередилась на цій новій темі.

Намагаючись звернути на це його увагу, Олів'є вдався до хитрощів, зацікавивши Мюзадьє найулюбленішою для того темою!

— Після весілля в неї буде один із найкращих салонів у Парижі.

Цього було досить, аби інспектор образотворчих мистецтв, як справжня світська людина, заходився із знанням справи міркувати про те становище, що його посяде у вищому французькому суспільстві маркиза де Фарандаль.

Бертен слухав його й уявляв Аннету у великій, залитій світлом вітальні серед жінок і чоловіків. Це видиво знову розбуркало його ревності.

Тепер вони підіймалися по бульвару Мальзерб. Проминаючи будинок Гійруа, художник підвів очі. У вікнах між щілинами завіс, здавалось, світилося. Йому спало на думку, що герцогиню з небожем мабуть, запросили на чай. Серце його стиснулось від люті й гризоти.

Він не випускав зі своєї руки руку Мюзадьє і часом розворушував якимсь запереченням його думки про майбутню молоду маркізу. І від цього банального голосу, що говорив про Аннету, образ її миготів круг них у нічній тиші.

Вони прийшли на вулицю де Вільє, де мешкав Бертен.

— Зайдете? — спитав він.

— Ні, дякую. Пізно вже, треба спати.

— Ну, зайдіть на півгодинки, побалакаємо ще.

— Ні, справді. Пізно дуже.

Від думки, що зараз лишиться сам після потрясіння, що його оце знову зазнав, Бертена охопив жах. У нього є співбесідник, і він його затримає!

— Та зайдіть же, виберете якийсь етюд! Я давно вже збираюсь вам що-небудь подарувати.

Знаючи, що в художників не завжди буває настрої робити дарунки і що пам'ять на обіцянку у них коротка, Мюзадьє вхопився за це. Як інспектор образотворчих мистецтв, він зумів зібрати цілу картинну галерею.

— Зайду,— мовив він.

Вони ввійшли.

Розбуджений служник приніс їм грог, і розмова якийсь час точилась навколо живопису. Бертен показував етюди й просив Мюзадьє взяти собі той, що більше йому сподобається. А Мюзадьє вагався, бо йому заважало газове освітлення, при якому він плував тони фарб. Зрештою вибрав гурт дівчаток, що скачуть через мотузку на тротуарі, і майже зразу ж зібрався іти, взявши подарунок.

— Я прийшло вам цей етюд,— сказав Бертен.

— Ні, я краще заберу його й помилуюсь на нього, лягаючи спати.

Нічим не можна було його затримати, і Бертен знову лишився сам у своєму помешканні, цій в'язниці його спогадів та болісного хвилювання.

Коли вранці служник приніс чай та газети, то побачив: господар його сидить на ліжку блідий мов мрець.

— Ви нездужаєте, пане? — спитав служник злякано.

— Нічого, просто голова болить.

— Чи не накажете піти по ліки?

— Ні. Як надворі?

— Дощ, пане.

— Гаразд. Ідіть.

Поставивши, як звичайно, на столик чайний прибор та поклавши газети, служник вийшов.

Олів'є взяв «Фігаро» й розгорнув. Передовиця називалась «Сучасний живопис». Це була палка похвала чотирьом чи п'ятьом молодим художникам, що справді майстерно володіли колоритом і зловживали ним задля ефекту, намагаючись видавати себе за революціонерів і геніальних новаторів у мистецтві.

Як і всі представники старшого покоління, Бертен обурювався цими новими прибульцями — обурювався їхньою нетерпимістю, заперечував їхні теорії. Отже, вже беручись до читання, він почував у собі зачасний гнів, що так швидко опановує знервоване серце; потім, пробігши очима по тексту, він помітив своє ім'я, і кілька слів у кінці якогось речення вразили його, мов удар кулаком у груди: «...застаріле мистецтво Олів'є Бертена»...

Він завжди був чутливий до критики та похвали, але в глибині душі, незважаючи на законне шанобство, більше страждав від зневаги, ніж радів від похвали, бо сам не був упевнений в собі через вічні вагання. Проте раніше, за часів тріумфу, він у густому диму кадильних забував про шпильки. Тепер, при невпинному зростанні нових художників і нових цінувальників мистецтва, похвали ставали рідші, а лайка дошкульніша. Він почував, що перейшов до загону старих талановитих художників, яких молодь не визнає за вчителів, і, будучи не тільки розумним, а й проникливим, страждав тепер від найменших натяків так само, як і від одвертих нападів.

Проте ніколи ще його самолюбство художника не було так болісно вражене. Задихаючись, він іще раз прочитав статтю, щоб зрозуміти все до найменших подробиць. Кіль-

кох колег і його викидали до кошика образливо й розв'язно, і він підвівся з ліжка, шепочучи слова, що лишилися у нього на устах: «...застаріле мистецтво Олів'є Бертена».

Ніколи він ще не впадав у такий розпач, не був такий пригнічений; у нього було відчуття, що настає кінець усьому його фізичному й духовному єству; ніколи не поринав він у таку безутішну душевну тугу. До другої половини він сидів у кріслі біля каміна, простягнувши до вогню ноги, не маючи сили ворухнутись чи щось робити. Потім у нього з'явилась потреба заспокоїтись, потиснути віддані руки, побачити вірні очі, потреба в тому, щоб його пожаліли, допомогли йому, потреба в ласкавих й дружніх словах. І, як завжди, він подався до графині.

Коли він зайшов, Аннета була сама у вітальні — стояла до нього спиною й швидко писала адресу на якомусь листі. На столі коло неї лежала розгорнута газета «Фігаро». Бертен побачив разом і дівчину, і газету, і він розгублено зупинився, не сміючи далі ступити. А що, як вона прочитала? Вона обернулась і, заклопотана своїми жіночими справами, квапливо сказала:

— А, добридень, пане художнику! Вибачте, що покидаю вас. Швачка чекає мене нагорі. Розумієте ж, зустріч із швачкою перед весіллям — це важлива справа. Зараз пришло вам маму, — вона оце сперечається й розважає мою художницю... Коли вона потрібна буде, я знову її покличу на декілька хвилин.

І дівчина майже вибігла з вітальні, підкреслюючи, що їй ніколи.

Ця раптова втеча без жодного приязного слова, без жодного прихильного погляду на нього, Бертена, що так її кохає, зовсім пригнітила його. Очі його знову спинились на «Фігаро», і він подумав: «Вона прочитала. З мене глузують, мене заперечують. Вона вже не вірить у мене. Я вже для неї ніщо».

Він ступив до газети так, як підходять до людини, щоб дати їй ляпаса. І тут у голові в нього промайнуло: «Може, вона й не читала. Вона така заклопотана сьогодні. Але про це, безперечно, розмовлятимуть при ній за обідом, і їй однаково схочеться прочитати цю статтю».

Якось мимоволі, майже несвідомо, він схопив газету, згорнув її, зібгав і швидко, мов злодій, сховав у кишеню.

Ввійшла графиня. Побачивши синяве, перекошене обличчя Бертена, вона здогадалась, що його страждання дійшли до крайньої межі.

Вона кинулась до нього з поривом, усім поривом своєї бідної і змученої душі, свого бідного, теж розбитого тіла. Поклавши йому руки на плечі й подивившись просто в очі, вона мовила:

— О, який ви нещасний!

На цей раз Бертен уже не заперечував і, задихаючись — так йому зсудомило горло, — пробурмотів:

— Так... Так... Так!...

Вона відчула, що він зараз заридає, і повела його в темний куток вітальні, до двох крісел, що стояли за невеликою ширмою з старовинного шовку. Вони сіли за цією тонкою, вишитою стіною, в сірих сутінках дощового дня.

Щиро жаліючи його, страждаючи від його горя, графиня сказала:

— Як ви мучитесь, мій бідний Олів'є!

Він поклав свою сиву голову їй на плече.

— Більше, ніж ви гадаєте! — сказав він.

Вона прошепотіла сумно:

— О, я це знала! Я все почувала. Бачила, як воно зароджувалось і росло.

Він відповів, ніби вона обвинувачувала його:

— Я не винен, Ані.

— Знаю... І не дорікаю вам...

Обернувшись трохи, вона ніжно торкнулась устами очей Олів'є, і відчула його гіркі сльози.

Здрігнувшись, немов випила краплю відчаю, вона повторила кілька разів:

— Ох бідний друже... бідний друже... бідний друже...

Потім, якось мить помовчавши, додала:

— Наші серця в цьому винні, бо вони не постаріли. Який вогонь палає в моєму!

Він спробував заговорити, але не міг, бо тепер його душили ридання. Пригортаючись до нього, вона відчула судорожне колихання його грудей. І тут егоїстична любовна туга, що так довго точила графиню, знову її охопила, і вона мовила з тим несамоовитим виразом, який свідчить про пекельні муки:

— Боже, як ви кохаєте її!

— О так, я кохаю її! — ствердив він.

Вона замислилась, а тоді спитала:

— А мене, мене ви ніколи так не кохали?

Він переживав зараз одну з тих хвилин, коли кажуть усю правду, тож відповів:

— Ні, я тоді був надто молодий.

— Надто молодий? Чому? — здивувалася вона.

— Бо життя було надто гарне. Тільки в наші літа можна кохати до самозабуття.

— А почуваете ви біля неї те саме, що й біля мене почували? — спитала вона.

— І так, і ні... А проте, це майже те саме. Вас я кохав так, як тільки можна кохати жінку. І її кохаю, як вас, бо вона — це ви; але кохання це стало чимсь непоборним, згубним, чимсь таким, що сильніше за смерть. Я належу їй так, як палаючий будинок належить вогню!

Подих ревностів ураз висушив в ній жаль, і вона сказала втішено:

— Бідолашний друже! Через кілька днів вона одружиться й поїде. Певно ж, ви одужаете, не бачачи її.

Він похитав головою.

— О, я пропав, пропав!

— Та ні, ні! Три місяці не будете її бачити. Цього досить. Адже вам було досить трьох місяців, щоб покохати її так, як мене, — а ви ж знаєте мене дванадцять років.

Тоді він заблагав у своїй безмежній тузі:

— Не покидайте мене, Ані!

— А що я можу, друже?

— Не покидайте мене самого!

— Я навідуватиму вас, скільки ви схочете.

— Ні! Краще я тут буду, скільки можна.

— Біля неї будете?

— І біля вас.

— Вам не треба бачитися з нею перед весіллям.

— О Ані!

— Або хоч дуже рідко.

— А сьогодні можна лишитись?

— Ні, в такому стані не можна. Вам треба розважитись, піти до клубу, до театру, куди-небудь, тільки не лишатися тут.

— Я прошу вас.

— Ні, Олів'є, це неможливо. До того, на обіді в мене будуть люди, присутність яких знову вас розхвилює.

— Герцогиня? І... він?

— Так.

— Та я ж цілий вечір вчора провів із ними.

— Це й видно! Тому ви й гарний такий сьогодні.

— Обіцяю вам бути спокійним.

— Ні, це неможливо.

— Тоді я йду.

— Чому ж так швидко?

— Хочу походити.

— Гаразд, ходіть до самісінької ночі, аби смертельно втомитися, а потім лягайте спати!

Він підвівся.

— Прощайте, Ані.

— Прощайте, любий. Завтра вранці провідаю вас. Хочете, щоб я знову робила велику необережність, як колись, та вдавала, ніби снідаю вдома о дванадцятій, а насправді, щоб я снідала у вас о чверть на другу?

— Так, дуже хочу! Ви добра.

— Бо кохаю вас.

— Я теж вас кохаю.

— О, не згадуйте про це!

— Прощайте, Ані.

— Прощайте, любий. До завтра.

— Прощайте.

Бертен поцілував її руки, потім поцілував її в скроні, потім у куточок уст. Тепер очі його були сухі, вигляд рішучий.

Він обійняв її, пригорнув до себе, і припавши устами до її чола, немов пив, вдихав усе кохання, яке вона почувала до нього.

І швидко пішов не обертаючись.

Лишившись сама, графиня впала на стілець і заридала. Так сиділа б до ночі, якби Аннета не прибігла по неї.

Щоб мати час витерти почервонілі очі, графиня сказала:

— Мені треба написати кілька слів, дитино моя. Іди, я незабаром буду.

До вечора вона мусила клопотатись важливою справою посагу.

Герцогиня з небожем обідали в Гійруа по-родинному. Тільки-но вони посідали до столу, розмовляючи про вчорашню виставу, як увійшов служник із трьома величезними букетами в руках.

Пані де Мортмен здивувалась.

— Боже мій, що це таке?

— О, які гарні! — вигукнула Аннета. — Хто це міг нам прислати?

— Певно, Олів'є Бертен, — відповіла графиня.

Вона не переставала думати про нього. Він видався їй таким похмурим, таким трагічним, вона так ясно бачила його безпорадне лихо, так гостро почувала в собі відбиток

його туги, так ніжно й глибоко кохала його, що серце її стискалось від зловісного передчуття.

В кожному букеті справді були картки від Бертена. На кожній він написав олівцем імена графині, герцогині та Аннети.

Пані де Мортмен спитала:

— Чи не занедужав ваш друг Бертен? Учора в нього був кепський вигляд.

— Так, він трохи турбує мене, хоч і не скаржиться,— відповіла пані де Гійруа.

— О, з ним те, що й з нами всіма — старіє,— докинув її чоловік.— Навіть дуже старіє. Загалом мені здається, що старі парубки піддаються зразу. Вони швидше занепадають, ніж ми. Він таки дуже змінився.

— Це правда! — зітхнула графиня.

Фарандаль зненацька перестав шепотітись з Аннетою й сказав:

— В сьогоднішньому «Фігаро» є дуже неприємна для нього стаття.

Всякий напад, всяка критика, всякий несприятливий натяк на її друга обурював графиню.

— О,— заперечила вона,— таким видатним людям, як Бертен, можна не звертати уваги на такі гидоти.

— Неприємна для Олів'є стаття? — здивувався граф.— А я не читав її. На котрій сторінці?

— На першій, передова,— мовив маркіз.— Називається «Сучасний живопис».

І депутат перестав дивуватись.

— Зрозуміло. Я не читав її, бо вона про живопис.

Усі посміхнулись, знаючи, що, крім політики та сільсько-го господарства, пан Гійруа нічим не цікавиться.

Потім тема розмови змінилася. Нарешті всі перейшли до вітальні пити каву. Графиня не слухала, насилу відповідала — її ятрила думка: «Що робить зараз Олів'є? Де він? Де обідав? Де блукає, гнаний сердечною мукою?» Тепер вона карталася, що відпустила його, не лишила в себе, і уявляла, що він тиняється по вулицях, сумний, безпритульний, самотній, тікаючи від свого горя.

Аж поки не поїхала герцогиня з небожем, графиня мовчала й мучилась невиразним та забобонним страхом, потім лягла в ліжко й лежала безсонна, думаючи про нього.

Минуло дуже багато часу, аж ось їй почувся дзвінок

у передпокої. Вона затремтіла, сіла й слухала. І вдруге дзвінок задзвонив у нічній тиші.

Вона схопилась із ліжка й щосили натиснула на кнопку електричного дзвоника, аби розбудити покоївку. Потім із свічкою в руках побігла до передпокою.

— Хто там? — спитала, не відчиняючи дверей.

Незнайомий голос відповів:

— Це лист.

— Від кого лист?

— Від лікаря.

— Якого лікаря?

— Не знаю, тут про нещастя.

Не вагаючись, графиня розчинила двері й побачила візника в цератовому капелюху. Він тримав у руках листа й подав їй. Вона прочитала: «Дуже терміново. Панові графу де Гійруа».

Рука була незнайома.

— Зайдіть, голубе,— сказала графиня.— Сядьте й почекайте.

Біля чоловікової кімнати її серце закалатало, і вона навіть не могла його покликати. Постукала в двері свічником. Граф спав і не чув.

Тоді вона почала нетерпляче, нервово бити ногою в двері. Нарешті сонний голос спитав:

— Хто там? Котра година?

— Це я,— відповіла графиня.— Хочу передати вам термінового листа — його приніс візник. Якийсь випадок.

Він пробурмотів з-за пологу:

— Почекайте, встаю. Зараз.

Через хвилину він вийшов у халаті. Ту ж мить прибігли два лакеї, розбуджені дзвінками. Вони були спантеличені, приголомшені, побачивши в їдальні незнайомого, що сидів на стільці.

Граф узяв листа й крутив його в руках, бубонячи:

— Що воно? Не розумію.

— Та прочитайте ж! — нетерпляче сказала вона.

Він розірвав конверта, розгорнув папір, скрикнув перелякано й спантеличено глянув на дружину.

— Що таке, Боже мій? — спитала вона.

Він так хвилювався, що ледве міг говорити й насилу пробурмотів:

— О, велике нещастя!.. Велике нещастя!.. Бертен потрапив під карету.

— Помер! — вигукнула вона.

— Ні, ні,— відповів Гійруа.— Прочитайте самі.

Вона вирвала з його рук листа й прочитала:

«Пане, сталося велике нещастя. Нашого друга, славетного художника Олів'є Бертена збив омнібус і переїхав його колесом. Не можу ще нічого сказати про можливі наслідки цього нещастя,— воно може бути й не серйозне, але так само може привести до фатального кінця. Пан Бертен дуже просить Вас і благає графиню приїхати до нього негайно. Сподіваюсь, пане, що графиня й Ви ласкаво не відмовитесь виконати бажання нашого спільного друга, що, може, не доживе й до ранку.

Доктор де Рівіль»

Графиня дивилась на чоловіка застиглими, повними жаху очима. Потім зненацька її, мов електрикою, пронизала та мужність, що іноді обертає жінку в годину лиха на найхоробрішу з усіх живих істот.

Вона обернулась до покоївки:

— Одягатись! Швидше!

— Що пані надіне? — спитала та.

— Байдуже, що хочете. Жаку,— додала вона,— будьте готові через п'ять хвилин.

У глибокому зворушенні, йдучи до своєї кімнати, вона побачила візника, що й досі чекав, і спитала:

— Екіпаж із вами?

— Так, пані.

— Гаразд, зараз поїдемо.

Потім побігла в кімнату.

Поспішаючи, поривчастими рухами безумної жінки, застібуючи гапlickи, зав'язуючи шворки, вона абияк одяглася, потім зібрала й скрутила перед дзеркалом волосся, дивлячись,— і не думаючи тепер про це,— на своє бліде обличчя й похмурі очі.

Накинувши на плечі манто, вона побігла до кімнати чоловіка, що ще не був готовий.

— Ходімо! — сказала вона.— Адже він може померти.

Спантеличений граф пішов слідом за нею, спотикаючись, мацаючи ногами темні сходи, щоб не впасти.

Приїхали вони швидко. Обоє мовчали. Графиня тремтіла так, аж цокотіла зубами, і крізь шибки дивилась на газові ріжки, завуальовані дощем. Тротуари блищали, бульвари були пустинні, ніч була зловісна.

Двері до Бертенового помешкання були незамкнені, швейцарська освітлена й порожня.

Вгорі на сходах назустріч їм вийшов лікар де Рівіль,—

немолодий уже, низенький і кругленький чоловік, дуже охайний і дуже ввічливий. Він низько вклонився графині, потім подав руку графові.

Вона спитала його, задихаючись, немов піднімалась по сходах і зовсім знемоглася:

— Ну, як, лікарю?

— Гадаю, пані, що це не так серйозно, як мені зразу здалося.

— Він не помре? — скрикнула вона.

— Ні. Принаймні я так гадаю.

— Ви ручаетесь?

— Ні. Я сподіваюсь, що це проста контузія очеревини, без внутрішніх пошкоджень.

— Що ви називаєте пошкодженнями?

— Розриви.

— Звідки ви знаєте, що їх немає?

— Гадаю так.

— А коли вони є?

— О, тоді це серйозно.

— Може померти?

— Так.

— Дуже швидко?

— Дуже швидко. За кілька годин або й секунд. Та заспокойтесь, пані, я певен, що він через два тижні одужає.

Графиня слухала дуже уважно, щоб усе знати й зрозуміти.

— Які ж можуть бути у нього розриви? — знову спитала вона.

— Розрив у печінці, наприклад.

— Це дуже небезпечно?

— Атож... Проте дуже дивно було б, коли б тепер сталося ускладнення. Ходімо до нього. Це підбадьорить його, бо він вас чекає дуже нетерпляче.

Зайшовши до кімнати, вона перш за все побачила бліде обличчя на білій подушці. Його освітлювало кілька свічок та вогонь з каміна, підкреслюючи профіль у глибоких тінях; з цього синявого обличчя на графиню дивилися очі Олів'є.

Вся її відважність, енергія та рішучість ураз де й ділися — це запале, перекошене обличчя було обличчям мерця. Ось чим, ось яким привидом став той, кого вона допіру бачила!

Вона ледве чутно прошепотіла: «О Боже мій!» — і підійшла до ліжка, тремтячи від жаху.

Він спробував посміхнутись, щоб заспокоїти її, і гримаса від цієї спроби була страшною.

Ставши біля ліжка, графиня обережно поклала свої руки на руки Олів'є, витягнуті вдовж тіла, й пробурмотіла:

— Бідолашний друже!

— Це дрібниці,— відповів він тихо, не ворухнувши головою.

Вона дивилась на нього, вражена цією зміною. Він був такий блідий, що, здавалось, і краплини крові не мав під шкірою. Щоки немов провалилися, а очі позападали так, наче їх хтось затягнув усередину.

Побачивши, як жахнулася графиня, він зітхнув:

— Гарний же я тепер!

Вона спитала, не зводячи з нього пильного погляду:

— Як це сталося?

Він говорив через силу, і по його обличчю часом перебігали нервові судороги.

— Я не дивився круг себе... думав про інше... зовсім про інше... ох!.. Тож якийсь омнібус збив мене й переїхав через живіт...

Слухаючи, вона немов бачила, як трапилось це лихо, й спитала, знову проймаючись жахом:

— І кров була?

— Ні, мене тільки вдарило... трохи пом'яло.

— Де це сталося?

— Напевне не знаю... Десь дуже далеко...

Лікар підкотив крісло, і графиня сіла. Граф стояв у ногах, шепочучи:

— Бідолашний друже... бідолашний друже... Яке страшне нещастя!

Йому справді було тяжко, бо він дуже любив Олів'є.

— Та де ж це трапилось? — знову спитала графиня.

— Я сам нічого істинно не знаю, чи, певніш, нічого не розумію,— відповів лікар.— Десь у районі Гобеленів, майже за Парижем. Принаймні візник сказав мені, що забрав його з аптеки в тому кварталі, куди його принесено о дев'ятій вечора.

Потім нахилився до Бертена:

— Правда, що нещастя сталося коло Гобеленів?

Бертен заплющив очі, немов пригадуючи, тоді прошепотів:

— Не знаю.

— Та де ж ви йшли?

— Не пригадаю. Йшов, та й годі!

З уст графині зірвався мимовільний стогін, у неї так перехопило дух, що вона мало не задихнулась; добувши з кишені хустку, затулила очі й заридала.

Вона знала, здогадувалась! Щось нестримне, гнітюче впало їй на серце: каяття, що не залишила в себе Олів'є, що вигнала, викинула його на вулицю, де він, нестямний від горя, потрапив під колеса омнібуса.

Він мовив тим беззвучним голосом, яким тепер говорив:
— Не плачте. Це мучить мене.

Страшним зусиллям волі вона потамувала ридання, розплющила очі й глянула на нього, по її застиглому обличчю ще поволі котилися сльози.

Вони дивились одне на одного, не рухаючись, поєднавши руки на колінах. Дивились, забувши, що тут присутні й інші люди, і в їхньому погляді передавалось від серця до серця якесь надлюдське хвилювання.

Швидко, мовчазно й грізно зринали в пам'яті обох спогади, їхнє, теж розчавлене, кохання, все, що вони пережили вкупі, що з'єднувало їхні життя в тому пориві, якому вони віддалися.

Вони дивились одне на одного, і потреба розмовляти, говорити про все те інтимне, таке сумне, що вони мали ще одне одному сказати, непоборно підступала до їхніх уст. Графиня відчула, що треба за всяку ціну вирядити з кімнати обох чоловіків, які стояли за нею, що вона мусить знайти якийсь спосіб, якісь хитрощі; даремно вона була винахідливою жінкою.

І почала це обмірковувати, не зводячи з Олів'є очей.

Чоловік її та лікар тихо гомоніли, про те, як доглядати хворого.

Повернувши голову, графиня спитала в лікаря:

— Ви привели доглядальницю?

— Ні. Волю прислати студента, той краще стежитиме за його здоров'ям.

— Припліть обох. Зайвий догляд не пошкодить. Чи не можете ви їх викликати вже на цю ніч, бо ви, мабуть, до ранку не залишитесь?

— Справді, мушу йти додому. Я тут уже чотири години.

— А по дорозі влаштуйте справу з доглядальницею і студентом?

— Уночі це дуже важко. Але спробую.

— Треба.

— Може, й пообіцяють, а чи прийдуть?

— Чоловік мій поїде з вами й приведе їх волею чи неволею.

— Вам не можна, пані, залишатися тут самій.

— Мені?..— вигукнула вона з якимсь викликом, зневагою та протестом, що означало — її волі протидіяти не можна. І владним, твердим голосом розтлумачила все, що в цьому становищі належить. Не пізніше як за годину студент і доглядальниця повинні бути тут, щоб запобігти всяким випадковостям. Їх треба підняти просто з ліжка й привезти сюди. Тільки її чоловік може це зробити. Тим часом біля хворого залишиться вона, це її обов'язок і право. Адже вона — його друг. Зрештою, вона так хоче, і ніхто їй у цьому не перешкодить.

Міркування її були переконливі. Всі погодилися з ними.

Вона підвелася, тільки й думаючи про їхній від'їзд, тільки й бажаючи мерщій вирядити їх та лишитись з Олів'є на самоті. Проте уважно слухала всі накази лікаря, намагаючись їх зрозуміти, запам'ятати, не забути й не зробити якоїсь необачності. Слуга Бертена стояв поруч і теж слухав; куховарка, його дружина, кивала головою, що й вона розуміє.

Повторивши всі лікарські приписи, графиня поквапила Рівіля й графа, докинувши:

— Найголовніше — швидше вертайтесь, швидше!

— Я повезу вас у своєму екіпажі, — сказав лікар панові Гійруа. — Так швидше буде. Вернетесь за годину.

Перед від'їздом він знову оглянув хворого, аби переконатись, що стан його задовільний.

Граф іще вагався. Казав:

— Чи гаразд ми це робимо? — питав він.

— Гаразд. Небезпеки немає. Йому потрібен тільки відпочинок й спокій. Пані де Гійруа буде ласкава й не дозволить ні йому говорити, ні сама з ним не розмовлятиме.

Графиня приголомшено перепитала:

— То з ним не можна розмовляти?

— Аж ніяк, пані! Візьміть крісло й сидіть коло нього. Він почуватиме, що не сам, і йому буде легше; але йому не можна стомлюватись; йому не можна ні розмовляти, ні навіть думати. Я приїду на дев'яту ранку. Прощайте, пані.

Лікар пішов, низько вклонившись, за ним і граф, приказуючи:

— Не хвилюйтесь, люба! Я вернусь швидше як за годину, і ви зможете поїхати додому...

Вони вийшли, за якусь мить внизу стукнули зачинені за ними двері, й на вулиці загуркотіла, від'їжджаючи, карета.

Слуга та куховарка лишилися у кімнаті, чекаючи розпоряджень. Графиня відпустила їх.

— Ідіть,— сказала вона.— Я подзвоню, коли буде треба.

Вони теж пішли, і вона лишилась з Олів'є віч-на-віч.

Вона підійшла до самого ліжка, сперлася руками на край подушки, по той і цей бік коханого обличчя, нахилилась і дивилась на нього. Потім спитала, так низько над його обличчям, немов клала слова йому на уста:

— Ви самі кинулись під омнібус?

Він відповів, силкуючись осміхнутись:

— Ні, він сам на мене кинувся.

— Неправда, ви.

— Ні, кажу ж, що він...

Після кількох хвилин мовчанки, тих хвилин, коли душі немов зливаються в поглядах, вона прошепотіла:

— О любий, любий Олів'є, подумати тільки, що я пустила вас, не залишила в себе!

— Однаково це сталося б зі мною раніше чи пізніше.

Вони знову глянули одне на одного, силкуючись зрозуміти свої найпотаємніші думки.

— Не вірю я, що одужаю,— мовив Олів'є.— Дуже мучуся.

— Дуже мучитесь? — прошепотіла вона.

— Ох, дуже!

Нахилившись ще трохи, вона торкнулась його чола, потім очей, потім щік повільними, легкими й обережними поцілунками. Ледве торкалась устами, майже безгучно, як цілують діти. Цілувала довго, дуже довго. Він приймав цю зливу ніжних, маленьких пестощів, що заспокоювали його, бадьорили, бо обличчя його тепер не так тремтіло.

Потім він сказав:

— Ані!

Вона перестала його цілувати.

— Що, друже мій?

— Ви мені повинні дати одну обіцянку.

— Все, що хочете, обіцяю.

— Коли не помру до ранку, заприсягніться мені, що приведете Аннету, один раз, один тільки раз! Я не хочу померти, не побачивши її... Подумайте, що завтра... в цю годину... у мене, може... у мене, певно, очі заплющуються навіки... і ніколи вже вас не побачу... ні вас... ні її...

Вона спинила його — серце її краялось:

— О, мовчіть... мовчіть!.. Гаразд, обіцяю, що приведу її!

— Присягаєтесь?

— Присягаюсь, друже!... Але мовчіть, годі про це. Мені так боляче... Мовчіть!

По обличчю Олів'є пробігла судорога; за якусь мить він сказав:

— Якщо нам лишилось тільки кілька хвилин побути разом, то не гаймо їх, використаємо їх, щоб попроситись. Я так вас кохав...

Вона зітхнула:

— А я... Як я і досі кохаю!

— Я був щасливий лише завдяки вам,— вів він далі.— Тільки останні дні були тяжкі... Це не ваша вина... Ох люба Ані... яке сумне часом буває життя... і як важко помирати!..

— Мовчіть, Олів'є! Благаю вас.

Та він казав, не слухаючи її:

— Який був би я щасливий, коли б у вас не було дочки...

— Мовчіть... Боже мій!... Мовчіть!..

Він, здавалось, марив, а не звертався до неї.

— Той, хто вигадав життя і людей створив, був сліпий або дуже злий...

— Олів'є, благаю вас... якщо кохали мене колись, мовчіть... не кажіть так!..

Він дивився на її схилене обличчя. Воно було таке бліде й синяве, немов вона теж умирала. Олів'є замовк.

Вона сіла у крісло в узголів'ї ліжка, знову взяла його за руку, що лежала на ковдрі, й сказала:

— Я забороняю вам розмовляти. Не ворухіться і думайте про мене так, як я про вас думаю.

Вони знову дивились одне на одного, поєднані палючим дотиком тіл. Вона уривчасто стискувала його гарячу руку, і він відповідав на ці поклики, трохи зводячи пальці. Кожен цей потиск говорив їм про щось, викликав в пам'яті часточку їхнього минулого, що закінчилось, розворушував спогади про їхнє кохання. Кожен потиск був прихованим запитанням і таємничою відповіддю, але сумні були запитання й відповіді цього давнього кохання: «А чи пригадуєте ви?»

На цьому передсмертному побаченні, яке, можливо, було останнім, вони в думці повторили рік за роком всю історію їхнього кохання, в кімнаті чути було тільки потріскування дров у каміні.

Зненацька, злякано здригнувшись, немов прокинувшись, Олів'є сказав:

— Ваші листи!

— Мої листи? — перепитала вона.

— Я міг померти, не знищивши їх.

— Байдуже! — вигукнула вона. — Це не обходить мене. Хай знайдуть, хай читають!..

— А я не хочу, — заперечив він. — Встаньте, Ані. Відчиніть нижню шухляду письмового столу, велику — там вони всі, всі. Заберіть їх і спаліть.

Вона не ворухнулась, сиділа скулившись, немов він радив їй вчинити якусь підлоту.

— Ані, благаю вас, — знову озвався він. — Коли ви не зробите цього, я буду мучитися, нервуватися, я збожеволію. Подумайте, що вони потраплять до чужих рук, до нотаріуса, лакея... до вашого чоловіка, — зрештою... я цього не хочу...

Вона підвелася, але все ще вагалась і сказала:

— Ні, занадто важко, занадто жорстоко! Так, ніби ви наказуєте спалити наші серця.

Він благав; обличчя його змінилося від туги.

Бачачи його муку, вона скорилась і підійшла до столу. Висунувши шухляду, побачила, що вона напхом напхана листами, які лежали один на одному, і впізнала на всіх конвертах два рядки адреси, яку писала так часто. Вона знала ці два рядки — прізвище та назву вулиці, — як своє власне ім'я, як можна знати ті кілька слів, що в них зосереджені всі надії і щастя життя. Графиня дивилась на них — на маленькі чотирикутники, де було все, що вона вміла сказати про своє кохання, все, що вміла вирвати з себе й віддати йому чорнилом на білому папері.

Олів'є спробував повернути голову, щоб глянути на неї, і ще раз мовив:

— Спаліть їх мерщій.

Графиня взяла листи і якусь хвилину тримала їх у руках. Вони здавались їй важкими, болісними, живими й водночас мертвими, бо в них було стільки різноманітних почуттів, мрій — таких ніжних!.. В її руках була душа її душі, серце її серця, суть її істоти, сповненої кохання, — і вона пригадала, в якій нестямі, в якому запалі писала деякі з цих листів, п'яна від щастя, що живе, кохає і говорить про це.

— Спаліть, спаліть їх, Ані! — повторив Олів'є.

Вона обома руками кинула в камін два жмутки, що

розсипались, падаючи на дрова. Потім вихопила з шухляди ще стосик і кинула зверху, потім ще і ще — нахиляючись і стрімко випростовуючись, аби чимшвидше скінчити цю страшну роботу.

Нарешті, шухляда спорожня. Графиня стояла нерухомо, чекаючи й дивлячись, як майже закидане листами полум'я лиже краї величезної купи конвертів. Воно підступало до них збоку, чіплялось за ріжки, бігло по виступах, гасло, займалось і ширилось. Незабаром усю білу піраміду оповив рухливий пояс ясного вогню, заливши світлом кімнату. І цей вогонь, що освітлював жінку, яка застигла біля каміна, й чоловіка, який застиг на ліжку, палив їхнє кохання, обертав його на попіл.

Графиня озирнулась і в осяйному світлі цього вогню побачила свого друга, що похмуро схилився край ліжка.

— Усі? — спитав він.

— Усі.

Але перед тим, як до нього підійти, графиня кинула на ці залишки, що догоряли, останній погляд і побачила на купі напівзгорілого паперу, що корчився й чорнів, якийсь червоний струмочок. Можна було подумати, що то краплини крові. Здавалось, вони текли з самого серця листів, із кожної літери, мов із рани, й тихо збігали на полум'я, залишаючи шарлатовий слід.

Графиню наче щось ударило, її охопив надприродний жах, вона відсахнулася, немов на її очах когось убивали, але потім ураз збагнула, що це точиться сургуч на печатках. Підійшла до хворого, тихо підвела його голову й обережно поклала на середину подушки. Але він поворухнувся і біль посилювався. Він задихався, обличчя його зсудомлювалось від тяжкої муки — він начебто вже не усвідомлював, що вона тут.

Вона чекала, щоб він заспокоївся трохи, щоб розплющив очі, щоб подивився на неї і що-небудь їй сказав.

Нарешті вона спитала:

— Ви дуже мучитесь?

Олів'є не відповів. Вона нахилилась над ним і доторкнулась пальцями до його чола, щоб він на неї глянув. Він справді розплющив очі, безтямні, божевільні очі.

— Вам зле? — спитала вона. — Олів'є! Відповідайте! Може, покликати... Ну, зробіть зусилля, скажіть мені щось!..

Йй почувся його шепіт:

— Приведіть її... Ви ж присягались.

Потім він заворушився, тіло його скрутилось під ковдрою, обличчя засмикалось від конвульсивних гримас.

— Олів'є, Боже мій! — мовила графиня. — Олів'є, що з вами? Може покликати...

На цей раз він почув її, бо відповів:

— Ні... нічого.

Він справді ніби заспокоївся, вочевидь менше страждав і раптом пірнув в якесь сонне заціпеніння. Сподіваючись, що він засне, вона знову сіла біля ліжка, взяла його за руку й чекала. Він більше не ворухився, уткнувся підборіддям у груди, рот був напіввідкритий, швидке дихання немов шкребло йому горло. Пальці часом мимоволі ворухнулись, трохи здригались і при кожному такому здриганні у графині волосся ставало руба, і їй хотілось кричати. Це вже не були легенькі потискування рук, що розповідали, замість стомлених уст, про все горе їхніх сердець, — це були спазми, що не втихали і свідчили тільки про фізичні муки. Її охопив жах, безтямний жах і безтямне бажання тікати, дзвонити, гукати, — але вона не зважувалась ворухнутися, щоб не потривожити Олів'є.

З вулиці долинав далекий стукіт коліс, і графиня дослухалася, чи не затихне він біля під'їзду, чи не з'явиться її чоловік, щоб визволити її, відірвати нарешті від цього пильнування.

Коли вона пробувала вивільнити свою руку з руки Олів'є, він стискував її й голосно стогнав. І вона скорилась, щоб не хвилювати його.

В каміні під купою чорного попелу — спаленими листами — ущухав вогонь; дві свічки догоріли, щось рипіло в меблях. У будинку все мовчало, все здавалось мертвим, тільки високий фламандський годинник на сходах ретельно видзвонював години, півгодини та чверті, співаючи вночі марш часу своїми різноманітними дзвіночками.

Графиня сиділа нерухомо й почувала, як шириться в її душі нестерпний жах. Її мучили кошмари, страшні думки збурювали розум, і їй здалося, що пальці Олів'є холонуть в її руці. Невже це справді так? Певно, що ні. Звідки ж виникло це почуття невимовного крижаного дотику? Вона підвелась, майже збезумлена від жаху, і глянула йому в обличчя. Воно було застигле, бездушне, байдуже до всякого страждання, заспокоєне вічним забуттям.

*Вибрані
сповідання*

Пампушка

Ось уже кілька днів підряд містом проходили рештки розбитої армії. Це було не військо, а безладна орда. У солдатів повиростали довгі неохайні бороди, мундири були подерті; йшли вони мляво, без прапорів, врозбрід. Приголомшені, змучені, неспроможні ні думати, ані діяти, всі вони йшли лише за звичкою; і як тільки спинялись, одразу падали з утоми. Особливо багато було мобілізованих під час війни — мирних людей, полохливих рантьє, що знемагали під вагою рушниць, і молодих новобранців, в яких переляк міг швидко змінитися піднесенням і які були однаково готові і до атаки, і до втечі; де-не-де між ними миготіли червоні шаровари — рештки дивізії, розбитої у великому бою; в рядах піхотинців різних полків попадалися похмурі артилеристи і зрідка можна було побачити блискучу каску драгуна, що насилу встигав важкою ходою за більш легким кроком піхоти.

Проходили й дружини вільних стрільців з героїчними назвами: «Месники за поразку», «Громадяни могили», «Учасники смерті», але виглядали вони справжніми розбійниками.

Їхні начальники, колишні торговці сукном або зерном, недавні крамарі, що збували сало або мило, випадкові воїни, які одержали офіцерські чини за гроші або за довгі вуса, оздоблені галунами і обвішані зброєю, розмовляли оглушливими голосами і обговорювали плани воєнних дій з таким виглядом, ніби їхні плечі — єдина опора Франції, яка гине. А тим часом вони нерідко боялися своїх власних солдатів, іноді не в міру хоробрих, — шибеників, грабіжників і розпусників.

Йшли чутки, що пруссаки ось-ось увійдуть в Руан.

Національна гвардія, яка останні два місяці провадила дуже обережну розвідку в сусідніх лісах, — причому іноді підстрелювала своїх власних вартових і готувалась до бою, тільки-но якесь зайча заворушиться в кущах, — тепер повернулась до своїх домівок. Її зброя, мундири, — все смертоносне спорядження, яким вона ще так недавно лякала

верстові стовпи великих доріг на три льє навкруги, раптом кудись зникло.

Останні французькі солдати переправилися, нарешті, через Сену, ідучи в Понт-Одемер через Сен-Север і Бур-Ашар; а позаду всіх, пішки, йшов генерал з двома ад'ютантами; він остаточно занепав духом і не знав, що робити з такими роздрібненими купками людей; він і сам був у розпачі від страшного розгрому народу, що звик перемогати, а тепер був безнадійно розбитий, незважаючи на свою легендарну хоробрість.

Потім над містом залягла глибока тиша, мовчазне і розпачливе очікування чогось невідомого. Багато пузатих буржуа, що втратили всяку мужність у себе за прилавком, з тривогою чекали переможців, боячись, щоб не прийняли за зброю їхні рожна для печені і великі кухонні ножі.

Життя, здавалося, зупинилось; крамнички зачинились, безлюдні вулиці заніміли. Коли-не-коли вздовж стін поквапливо пробирався перехожий, наляканий цією тишею.

Чекати так страшно, що людям хочеться, аби ворог уже швидше прийшов.

На другий день після відходу французьких військ, скоро після полудня, по місту промчало кілька уланів, що з'явилися хтозна-звідки. Потім, трохи згодом, по схилу Сент-Катрін спустилася чорна лавина; два інших потоки загарбників ринули з боку Дарнетальської і Буагійомської доріг. Авангарди цих трьох корпусів водночас з'явилися на площі біля ратуші, і через усі сусідні вулиці розгорнутими батальйонами стала підходити німецька армія; брук стугонів від розміреного й чіткого кроку.

Слова команди, що вигукувалися незвичними гортаннями голосами, розносились вздовж будинків, які здавалися вимерлими й покинутими, а проте з-за причинених віконниць чимало очей крадькома розглядали переможців, що стали, «за правом війни», хазяїнами міста, майна й життя. Мешканці, які сиділи в затемнених кімнатах, були охоплені жахом, що його викликає стихійне лихо, великі й руйнівні землетруси, перед якими безсилі вся мудрість і могутність людини. Одне й те ж почуття виникає кожного разу, коли повалено усталені порядки, коли втрачено почуття безпеки, коли все, що було під охороною людських законів або законів природи, опиняється під владою безглуздої, грубої і нещадної сили. Землетрус, що нищить цілий народ під руїнами будинків, розлив ріки, що несе потонулих селян разом з трупами волів і зірваними кроквами дахів,

або переможна армія, яка вирізує тих, що захищаються, забирає в полон усіх інших, грабує в ім'я Меча і під гуркіт гармат дякує якомусь там богові,— все це — страшне лихо, яке підриває віру в одвічну справедливість і в прищеплюване нам сподівання на заступництво небес і розум людини.

Та невеличкі загони вже стукали біля кожних дверей і зникали в будинках; слідом за навалюю йшла окупація. У переможених з'явився новий обов'язок: виявляти люб'язність до переможців.

Минув деякий час, стих перший порив жаху, і знову запанував спокій. У багатьох родинах прусський офіцер їв за одним столом з господарями. Іноді, якщо він був добре вихований, то з чемності жалів Францію, казав, що йому неприємно брати участь у цій війні. Йому були вдячні за такі почуття; до того ж кожного дня могло стати в пригоді його заступництво. Догоджаючи йому, крім того, можна було позбутися постою кількох зайвих солдатів. Та й навіщо зачіпати людину, від якої цілком залежиш? Адже це скоріше було б нерозважливістю, ніж хоробрістю. А нерозважливість вже не є вадою руанських буржуа, як раніше, в часи героїчних оборон, що прославили це місто. І, нарешті, кожний виправдував себе головним аргументом, підказаним французькою ввічливістю: у себе вдома цілком припустимо бути чесним з іноземним солдатом, аби тільки на людях не виявляти цих близьких відносин. На вулиці його не пізнавали, зате вдома охоче розмовляли з ним, і німець з кожним днем усе довше засиджувався вечорами, гриючись біля сімейного вогнища.

Усе місто потроху набирало звичайного вигляду: французи ще побоювались виходити з дому, але прусські солдати кишіли на вулицях. Проте офіцери блакитних гусарів, які з викликом волочили по тротуарах свої довгі знаряддя смерті, зневажали простих громадян, мабуть, не набагато більше, ніж офіцери французьких єгерів, що пиячили в тих самих кафе рік тому.

І все-таки в повітрі було щось невловиме й незвичне, нестерпна чужа атмосфера, ніби поширювався якимсь запахом,— запах навали. Він сповнював житла й громадські місця, надавав особливого смаку їжі, породжував таке відчуття, що подорожуєш по далекій-далекій країні, серед небезпечних диких племен.

Переможці вимагали грошей, великих грошей. Жителі платили без кінця; а втім, вони були багаті. Та чим

нормандський комерсант багатший, тим сильніше він страждає від найменшого збитку, бачачи, як найдрібніша часточка його статків переходить в інші руки.

Проте на два-три льє нижче міста, біля Круассе, Дьєппа або Б'ессара, матроси й рибалки не раз витягали з річки розбухлі трупи німців у мундирах, то вбитих ударом ножа чи кулака, то з проламанною каменем головою, то просто скинутих у воду з моста. Річковий намул обгортав саваном ці жертви таємної, дикої й законної помсти, безвісного героїзму, безшумних нападів, більш небезпечних, ніж бої серед білого дня, і позбавлених ореолу слави.

Бо ненависть до Чужоземця завжди озброює купку Безстрашних, готових померти за Ідею.

Але тому, що завойовники, хоча й підкоривши місто своїй незламній дисципліні, все-таки не зробили жодного з тих жахливих злочинів, які поговір незмінно приписував їм під час їхнього переможного походу,— жителі кінець кінцем посміливішали, і потреба торговельних операцій знову ожила в серцях місцевих комерсантів. Деякі з них мали значні давні інтереси в Гаврі, зайнятому французькою армією, і вирішили спробувати потрапити в цей порт — суходолом до Дьєппа, а там сісти на пароплав.

Були використані всі впливові знайомства з німецькими офіцерами, і комендант міста дав дозвіл на виїзд.

Для цієї подорожі, на яку записалося десять чоловік, було найнято великий диліжанс з четвернею коней, і вирішено виїхати у вівторок вранці, вдосвіта, щоб уникнути всіляких зборищ.

За останні дні мороз уже скував землю, а в понеділок, коло третьої години, з півночі насунулись великі чорні хмари і принесли з собою сніг, який падав безперервно весь вечір і всю ніч.

Вранці, о пів на п'яту, пасажери зібралися у дворі «Нормандського готелю», де вони мали сісти в карету.

Вони ще не прокинулися як слід, куталися в пледи і тремтіли від холоду. В темряві вони насилу бачили один одного, а незчисленний в'язкий зимовий одяг робив усіх схожими на гладких кюре в довгих сутанах. Та ось двоє чоловіків упізнали один одного, до них підійшов третій, і вони почали розмову.

— Я їду з дружиною,— сказав один з них.

— Я теж.

— І я.

Перший додав:

— У Руан ми вже не повернемося, а якщо пруссаки підійдуть до Гавра, переїдемо в Англію.

У всіх них були однакові наміри, бо це були люди однієї вдачі.

Проте коней ще не запрягали. Ліхтарик конюха час від часу з'являвся в одних темних дверях і одразу ж зникав у інших. З глибини стайні чути було приглушений гноєм і солом'яною підстилкою кінський тупіт і чоловічий голос, що вмовляв і лаяв коней. З легкого брязкотіння бубонців можна було зрозуміти, що підганяють збрую; брязкотіння скоро перейшло у виразний, безперервний дзвін, що відповідав розміреним рухам коня; іноді він затихав, потім відновлювався після різкого ривка, що супроводився приглушеним стуком підкованого копита об землю.

Раптом двері зачинилися. Все стихло. Змерзлі буржуа замовкли; вони стояли не рухаючись, залякнувши від холоду.

Суцільна завіса лапатого снігу безперервно миготіла, падаючи на землю; вона стирала всі обриси, опушувала речі крижаним мохом, і в мовчанці міста, що затихло, поховане під покривом зими, чути було лише неясний, незбагненний, невиразний шелест білих порошинок, які, здавалося, наповнювали весь простір, вкривали весь світ.

Чоловік з ліхтарем знову з'явився, тягнучи за собою на вірьовці понурого коня, що ступав неохоче. Він поставив коня біля дишла, прив'язав посторонки і довго порався, закріплюючи збрую однією рукою, бо в другій тримав ліхтар. Повертаючись за другим конем, він помітив нерухомі постаті пасажирів, зовсім уже білі від снігу, і сказав:

— Чого ж ви не сядете в диліжанс? Там хоч від снігу сховаєтесь.

Вони, мабуть, не подумали про це, і тепер всі разом кинулись до диліжанса. Троє чоловіків розмістили своїх дружин у глибині екіпажа і слідом за ними влізли самі; потім вільні місця мовчки зайняли інші невиразні й закутані постаті.

Підлога диліжанса була заслана соломою, в якій тонули ноги. Дами, що сиділи в глибині карети, взяли з собою мідні грілки з хімічним вугіллям; тепер вони розпалили ці прилади і деякий час стиха розповідали одна одній про їхні якості, повторюючи все те, що кожна з них уже давно знала.

Нарешті, коли диліжанс був запряжений шістьма кінь-

ми, замість чотирьох, як звичайно, зважаючи на труднощі шляху, чийсь голос зовні спитав:

— Усі сіли?

Голос зсередини відповів:

— Усі.

Тоді вирушили в дорогу.

Дилижанс їхав повільно, дуже повільно, майже ступою. Колеса грузнули в снігу; вся карета стогнала і глухо потріскувала; коні ковзали, хрипли, від них ішла пара; довжелезний батіг кучера безперервно хльоскав, літав у всі боки, звиваючись і розгортаючись, немов тоненька гадючка, і раптом стьобав по якому-небудь круглому крупу, після чого той напружувався ще дужче.

Потроху розвиднювалось. Легкі сніжинки, які один з пасажирів, чистокровний руанець, порівняв з дощем бавовни, перестали падати. Тьмяне світло просочилося крізь великі, темні й важкі хмари, проти яких ще сліпучішими здавалися білі поля, де виринав то ряд високих дерев, вкритих інеем, то халупки під сніговою шапкою.

При світлі цього сумного світанку пасажирів пучали з цікавістю розглядати одне одного.

У найдальшому кутку, на найкращих місцях, одне навпроти одного, дрімало подружжя Луазо, оптові торговці вином з вулиці Гран-Пон.

Луазо, що був колись прикажчиком, купив підприємство у свого збанкрутілого хазяїна і розбагатів. Він по найнижчій ціні продавав дрібним провінціальним торговцям найгірше вино і мав серед друзів і знайомих славу страшного шахрая, справжнього нормандця — хитрого й життєрадісного.

Репутація шахрая настільки закріпилася за ним, що якось на вечорі в префектурі пан Турнель, автор байок і пісеньок, в'дливий і гострий, місцева знаменитість, запропонував дамам зіграти в гру «пташка літає»¹; його жарт облетів вітальню префекта, потім дійшов до віталень городян і цілий місяць звеселяв усю округу.

Крім того, Луазо славився всякими смішними вихватками і дотепами — часом вдалим, а часом банальними, — і кожен, хто говорив про нього, обов'язково додавав:

— Він страшенно кумедний, цей Луазо.

Невисокий на зріст, він ніби складався з самого круглого

¹ Гра слів: *L'oiseau vole* — «пташка літає», *Loiseau vole* — «Луазо краде».

черева, над яким здіймалася червона фізіономія, облямована сивіючими бачками.

Його дружина, висока, дужа, енергійна жінка з грубим голосом і рішучою вдачею, була душею порядку і рахівництва в торговельній фірмі, в той час, як сам Луазо оживляв її своєю життєрадісною жвавістю.

Поруч з ними з неприхованою свідомістю своєї гідності і високого стану сидів пан Карре-Ламадон, фабрикант, особа визначна в бавовняній промисловості, власник трьох бавовняних прядильень, кавалер Почесного легіону і член Генеральної ради. За весь час Імперії він очолював благонамірену опозицію з єдиною метою одержати згодом якомога більше за приєднання до того устрою, з яким він боровся, за його власним виразом, благородною зброєю. Пані Карре-Ламадон, значно молодша від свого чоловіка, була втіхою для призначених в руанський гарнізон офіцерів з порядних родин.

Вона сиділа напроти чоловіка, маленька, гарненька, загорнута в хутра, і журно розглядала жалюгідну внутрішність диліжанса.

Їхні сусіди, граф і графиня Юбер де Бревіль, мали одне з найстаровинніших і найзнатніших нормандських прізвищ. Граф, літній дворянин з величною осанкою, намагався одягатися так, щоб підкреслити свою природну схожість з королем Генріхом IV, від якого, коли вірити легенді,—фамільним гордошам,—завагітніла одна з дам Бревіль, чоловік якої саме через це одержав графський титул і губернаторство в провінції.

Граф Юбер, колега пана Карре-Ламадона по Генеральній раді, представляв орлеаністську партію департаменту. Історія його одруження з дочкою дрібного нантського судновласника назавжди лишилася загадкою. Але оскільки графиня мала величні манери, приймала краще за всіх і про неї ходила навіть чутка, що вона була колись коханкою одного з синів Луї-Філіппа,—уся знать поважала її, а її салон вважався першим у департаменті, єдиним, де збереглася ще старовинна вишуканість, і потрапити до якого було нелегко.

Багатство Бревільів, що цілком складалося з нерухомого майна, приносило, як казали, п'ятсот тисяч ліврів доходу щорічно.

Ці шестеро людей займали найкращу частину карети і уособлювали багату, владну й могутню верству суспільс-

тва, верству людей впливових, вірних релігії й твердим устоям.

Через дивний збіг обставин усі жінки розташувались на одній лавці, і поруч з графінею сиділи дві черниці, що перебирали довгі чотки, бурмочучи молитви. Одна з них була літня, з подзьобаним віспою обличчям, ніби в неї колись впритул вистрелили картечтю. В другій, дуже немічної, було гарне, хворобливе обличчя і сухотні груди, які терзала всепоглинаюча віра мучеників і фанатиків.

Але всі погляди були звернуті до чоловіка і жінки, що сиділи навпроти черниць.

Чоловік був добре відомий Корнюде, демократ, пострахавище всіх шановних людей. Уже двадцять років купав він свою довгу руду бороду в пивних кухлях по всіх демократичних кафе. Він прогуляв із своїми товаришами й друзями досить велику спадщину, одержану від батька, колишнього кондитера, і нетерпляче чекав встановлення Республіки, щоб дістати, нарешті, посаду, заслужену стількома революційними частуваннями. Четвертого вересня, можливо, внаслідок чийогось жарту, він вирішив, що його призначено на посаду префекта; проте коли він хотів приступити до виконання своїх обов'язків, писарі, які опинилися на той час єдиними хазяїнами префектури, не захотіли його визнати, і йому довелося відступити. Та будучи загалом непоганим хлопцем, смирним і догідливим, він з надзвичайним запалом взявся за організацію оборони. Під його керівництвом у полях викопали вовчі ями, по сусідніх лісах вирубали всі молоді деревця і всі дороги всіяли пастками; задовлений вжитими заходами, він з наближенням ворога поспіхом відступив до міста. Зараз він вважав, що значно більше користі принесе в Гаврі, де також необхідно буде копати траншеї.

Жінка — з так званих осіб «легкої поведінки» — славилась своєю передчасною повнотою, через яку її прозвали «Пампушкою». Маленька, вся кругленька, немов налита жиром, з пухкими пальцями, перетягнутими в суглобах, наче низка сосисок, з лискучою і натягнутою шкірою, з неосяжними грудьми, що випиналися під сукнею, вона була все-таки апетитна й приваблива, і до неї багато хто залицявся — так радувала око її свіжість. Обличчя її було схоже на рум'яне яблуко, на бутон півонії, що ось-ось розквітне; на ньому блищало двоє чудових чорних очей, відтіненних довгими густими віями, а внизу — чарівний,

маленький, вогкий ротик з дрібними блискучими зубками, створений для поцілунків.

Крім того, вона, як казали, відзначалася ще багатьма неоціненними якостями.

Як тільки її впізнали, між порядними жінками пробіг шепіт; слова «повія», «який сором» були сказані так виразно, що Пампущка підвела голову. Вона обвела своїх супутників таким задирливим і сміливим поглядом, що відразу ж запанувала цілковита тиша, і всі опустили очі, крім Луазо, який грайливо поглядав на неї.

Незабаром, проте, розмова між трьома дамами поновилася; присутність такого сорту особи несподівано зблизила, майже здружила їх. Чеснотливі дружини відчували потребу об'єднатися перед лицем цієї безсоромної продажної істоти, — адже любов законна завжди ставиться згорда до своєї вільної сестри.

Троє чоловіків, яких в присутності Корнюде теж зближував інстинкт консерваторів, говорили про гроші, і в їхньому тоні відчувалося презирство до бідняків. Граф Юбер розповідав про шкоду, заподіяну йому пруссаками, про великі збитки, пов'язані з крадіжкою худоби й загибеллю врожаю, та в словах його чулася впевненість вельможі й мільйонера, для якого така втрата могла бути відчутною хіба лише один рік. Пан Карре-Ламадон, цілком обізнаний із справами у бавовняній промисловості, своєчасно постарався перевести в Англію шістьсот тисяч франків — запасний капіталець, збережений ним про всякий випадок. Що ж до Луазо, то він примудрився продати французькому інтендантству весь запас дешевих вин, що зберігалися в його погребах, і держава винна була йому величезну суму, яку він і сподівався одержати в Гаврі.

Всі троє обмінювались швидкими дружелюбними поглядами. Незважаючи на різне становище у суспільстві, вони почували себе товаришами по багатству, членами великої франкмасонської ложі, що об'єднує всіх власників, всіх тих, у кого в кишенях дзвенить золото.

Диліжанс рухався так повільно, що на десяту годину ранку не пройшов і чотирьох льє. Тричі чоловікам доводилось на підйомах сходити і йти пішки. Пасажири почали хвилюватися, бо снідати передбачалося в Тоті, а тепер уже втратили всяку надію дістатись туди раніше ночі. Кожен вишпав у вікно, сподіваючись побачити який-небудь придорожній шинок, як раптом карета застрила в наметі, і на те, щоб визволити її звідти, пішло аж дві години.

Апетит посилювався, тривога зростала, а по дорозі не зустрічалось жодної харчевні, жодного шиночка, бо наближення пруссаків і відхід голодуючих французьких військ нагнали страх на власників усіх торговельних закладів.

Чоловіки бігали за провізією на ферми, що зустрічалися їм дорогою, але не могли купити там навіть хліба, бо недовірливі селяни приховували свої запаси, боячись зголоднілих солдатів, які силою відбирали все, що попадалось їм на очі.

Коло першої години дня Луазо заявив, що відчуває в шлунку зовсім уже нестерпну порожнечу. Всі давно вже страждали не менше за нього; жорстокий голод, що все зростав, відбив усяку охоту до розмов.

Час від часу хто-небудь з пасажирів починав позіхати; майже одночасно за ним позіхав другий, і, відповідно до свого характеру, вихованості, суспільного стану, кожний по черзі відкривав рот, хто голосно, хто беззвучно, швидко затуляючи рукою зяючий отвір, з якого йшла пара.

Пампушка кілька разів нахилилась, ніби шукаючи щось під своїми спідницями. Та, після хвилинного вагання, вона поглядала на сусідів і знову спокійно випростувалась. Обличчя в усіх були білі й насуپлені. Луазо запевняв, що заплатив би за маленький окорок тисячу франків. Його дружина зробила заперечливий рух, але потім заспокоїлась. Розмови про марно розтринькані гроші завжди здавали їй справжньої муки, вона навіть не розуміла жартів на цю тему.

— А й справді, я ніби сам не свій,— промовив граф.— Як це я не подбав про їжу?

Кожен в думках дорікав собі за те саме.

Проте у Корнюде виявилась ціла фляжка рому; він запропонував її пасажирам; всі холодно відмовились. Лише Луазо згодився випити один ковток і, повертаючи фляжку, подякував:

— Але й добре ж! Гріє і заспокоює голод.

Алкоголь привів його в хороший настрій, він запропонував зробити так, як на судні, про яке співається в пісеньці: з'їсти найжирнішого з мандрівників. Добре виховані особи були шоковані цим побічним натяком на Пампушку. Черниці перестали бурмотіти молитви і, заховавши руки в широкі рукава, сиділи не рухаючись, вперто не відводячи очей і, безумовно, приймаючи як випробування послану їм небом муку.

Нарешті, годині о третій, коли навкруги була безмежна

рівнина без жодного села, Пампушка швидко нагнулася і витягла з-під лавки великий кошик, покритий білою серветкою.

Спочатку вона вийняла звідти фаянсову тарілочку і срібну чарочку, потім велику миску, де застигло в холодці двоє курчат, порізаних на шматки; у кошику видно було ще й інші смачні речі: пироги, фрукти, ласощі й інша провізія, приготовлена з розрахунком на триденну подорож, щоб не мати справи з трактирною кухнею. Поміж пакунків з провізією виглядало чотири шийки пляшок. Пампушка взяла крильце курчати й делікатно почала їсти, закусуючи маленькою булочкою, що зветься в Нормандії «регентською».

Всі погляди були скеровані на неї. Скоро в кареті рознісся апетитний запах, від якого роздулися ніздрі, в роті з'явилась слина й нестерпно зводило щелепи біля вух. Презирство дам до «цієї дівки» перетворилося в лють, в шалене бажання вбити її або викинути геть з диліжанса в сніг, разом з її чарочкою, кошиком і провізією.

Але Луазо пожирав очима миску з курчатами. Він сказав:

— Оце розумно! Мадам передбачтивіша за нас. Є люди, які завжди про все подумаютъ.

Вона обернулася до нього.

— Чи не бажаєте, пане? Не так-то легко постити з самого ранку.

Луазо вклонився.

— Слово честі, я не відмовлюсь, я вже не витримаю. На війні, як на війні, чи не так, мадам?

І, глянувши навколо себе, він додав:

— В такі часи дуже приємно зустріти людину, яка може тобі допомогти.

Він розгорнув на колінах газету, щоб не забруднити штани, кінчиком ножа, який завжди лежав у нього в кишені, зачепив курячу ніжку, всю в холодці, і, відриваючи зубами шматки, почав жувати з таким неприхованим задоволенням, що по всій кареті прокотилось важке зітхання.

Тоді Пампушка скромним і лагідним голосом запропонувала черницям розділити з нею трапезу. Обидві негайно згодились і, не підводячи очей, пробурмотівши якусь подяку, почали швидко їсти. Корнюде теж не відмовився від угощення сусідки, і всі вони, разом з черницями, утворили щось подібне до столика, порозстелювавши на колінах газети.

Роти безперервно розтулялись і затулялись, шалено жували, уминали, поглинали. Луазо в своєму кутку трудився щосили і пошепки вмовляв дружину наслідувати його приклад. Вона довго опиралася, але потім, відчувши спазму у шлунку, здалася. Тоді чоловік у витончених виразах спитав у «чарівної супутниці», чи не дозволить вона запропонувати маленький шматочок пані Луазо. Пампушка відповіла:

— Та звичайно, пане.

І, люб'язно посміхаючись, простягла миску.

Коли відкупорили першу пляшку бордо, сталося маленьке замішання: був тільки один бокал. Його почали передавати одне одному, витираючи кожен раз. Тільки Корнюде, як галантний кавалер, доторкнувся губами до того місця, яке було ще вогким від губів сусідки.

Граф і графиня де Бревіль, так само як і подружжя Карре-Ламадон, оточені людьми, які так жадібно їли, задихаючись від пахоців їжі, відчували ті страшенні муки, які дістали назву Танталових. Раптом юна дружина фабриканта так важко зітхнула, що всі обернулись; вона зблідла, як сніг, що лежав на полях, очі її заплющились, голова схилилась, вона знепритомніла. Чоловік її страшенно перелякався і став благати всіх допомогти їй. Всі розгубились, але старша з черниць, підтримуючи голову хворої, піднесла до її губів бокал Пампушки і примусила проковтнути кілька крапель вина. Гарненька дама поворухнулась, розплющила очі, посміхнулась і завмираючим голосом промовила, що тепер їй зовсім добре. Але, щоб непритомність більш не повторилась, черниця присилувала її випити повний бокал бордо, додавши:

— Це не інакше, як від голоду.

Тоді Пампушка, червоніючи й ніяковіючи, пробелькотіла, звертаючись до чотирьох супутників, які все ще продовжували постити:

— Господи, так я ж просто не наважувалася запропонувати вам... Будь ласка, прошу вас.

Вона замовкла, боячись почути образливу відмову.

Луазо взяв слово:

— Їй-Богу, в таких випадках всі люди — браття і мусять допомагати одне одному. Та ну-бо, пані, без церемоній, погоджуйтесь, що там і говорити! Нам, можливо, й на ніч не вдасться знайти притулку. За такої їзди ми доберемося до Тота не раніше, ніж завтра опівдні.

Але всі вагались, ніхто не наважувався взяти на себе відповідальність за згоду.

Нарешті граф розв'язав питання. Він обернувся до зніяковілої товстухи і, прибравши позу вельможі, сказав:

— Ми з вдячністю приймаємо вашу пропозицію, мадам.

Важкий був лише перший крок. Але коли Рубікон опинився позаду, всі покинули церемонії. Кошика спустошили в одну мить. В ньому, крім курчат, був ще пахтет з гусячої печінки, пахтет з жайворонків, шматок копченого язика, красанські груші, понлевекський сир, печиво й повна банка маринованих корнішонів і цибулі, бо Пампушка, як більшість жінок, дуже любила все гостре.

Не можна було їсти провізію цієї дівчини і не розмовляти з нею. Тим-то почалася бесіда, спочатку дещо стримана, але потім все більш невимушена, бо Пампушка поводитися напрочуд добре. Графиня де Бревіль і пані Карре-Ламадон, що мали певний світський такт, стали витончено люб'язними. Особливо графиня виявляла привітну поблажливість високопоставленої дами, яку не може скомпрометувати ніяке знайомство; вона була просто чарівна. Але дужа пані Луазо, наділена душею жандарма, лишалася неприступною; вона говорила мало, зате їла багато.

Розмова точилася, звичайно, про війну. Розповідали про жорстокість пруссаків, про хоробрість французів: ці люди, що рятувались від ворога втечею, віддавали належне мужності солдатів. Незабаром заговорили про особисті пригоди, і Пампушка з щирим хвилюванням, з тим запалом, який виявляють іноді такі дівчата, висловлюючи свої безпосередні пориви, розповіла, чому вона поїхала з Руана.

— Спочатку я думала, що зможу лишитися,— сказала вона.— У мене було повно запасів, і я вважала, що краще вже прогодувати кількох солдатів, ніж їхати хтозна-куди. Та коли я їх побачила, цих пруссаків, я вже не могла опанувати себе. Все в мені так і переверталось від злості, я проплакала цілий день від сорому. Ех, коли б я була мужчиною, я б їм показала! Я дивилась на них з віконця, на цих товстих кабанів у гостроверхих касках, і моя покоївка тримала мене за руки, щоб я не повикидала їм на голову всі меблі. Потім вони з'явилися до мене на постій, і я першому ж учепилася в горлянку. Задушити німця не важче, ніж будь-кого іншого! І я б його порішила, якби тільки мене не відтягли за волосся. Після цього мені довелося ховатися. А тільки-но трапилася нагода, я виїхала — і ось я тут.

Усі її вихваляли. Вона виросла в очах своїх супутників, які не виявили такої відваги; Корнюде слухав її із схвальною й прихильною усмішкою апостола; так священик слухав побожну людину, що славить Бога, бо довгобороді демократи стали такими ж монополістами у справах патріотизму, як люди, що носять сутану, в питаннях релігії. Він, у свою чергу, заговорив повчальним тоном, з пафосом, якого він навчився з прокламацій, що їх щоденно розклеювали по стінах, і закінчив красномовною тирадою, беззастережно розбивши «негідника Баденге»¹.

Але Пампушка відразу ж розгнівалася, бо була бонапартисткою. Вона почервоніла, як вишня, і, заїкаючись від обурення, сказала:

— Хотілося б мені побачити вас на його місці. Ох, і цікаво було б, нічого сказати! Адже ж це ви й такі, як ви, його зрадили. Якби Францією керували такі гультаї, як ви, тільки й лишалось б, що тікати геть!

Корнюде зберігав байдужість, посміхався презирливо й згорда, але почувалося, що зараз справа дійде до сварки; тут втрутився граф і насилу заспокоїв розгнівану дівчину, авторитетно заявивши, що всякі щирі переконання слід поважати. Водночас графиня і дружина фабриканта, що, як і всі люди привілейованого класу, підсвідомо ненавиділи Республіку і властиву всім жінкам інстинктивну пристрасть до мішурних і деспотичних урядів, відчули мимовільну симпатію до цієї повії, яка поводитися з такою гідністю і висловлювала почуття, такі схожі з їх власними.

Кошик спорожнів. Удесятьох його спустошили без великих зусиль і тільки пошкодували, що він не досить великий. Розмова точилася ще деякий час, хоча й стала менш жвавою після того, як покінчили з їжею.

Сутеніло; темрява поступово густішала; холод, завжди дошкульніший під час травлення, примушував Пампушку тремтіти, незважаючи на її повноту. Тоді пані де Бревіль запропонувала їй свою грілку, в яку вже кілька разів зранку підкидала вугілля; та відразу ж прийняла пропозицію, бо ноги в неї зовсім замерзли. Пані Карре-Ламадон і Луазо віддали свої грілки черницям.

Кучер засвітив ліхтарі. Вони осяяли яскравим світлом хмарку пари, що коливалася над спітнілими крупами ко-

¹ Глузливий прізвисько Наполеона III, який переховувався під цим ім'ям після однієї з своїх політичних авантур.

рінних коней, і сніг обабіч шляху, пелена якого ніби розгорталась у рухливих відблисках вогнів.

В середині карети вже нічого не можна було розрізнити, але раптом Пампушка і Корнюде заворушилися, і панові Луазо, який вдивлявся у темряву, здалося, що довгобородий Корнюде рвучко відхилився, ніби одержавши беззвучного, але відчутного-таки стусана.

Попереду на дорозі помітили вогники. Це був Тот. Їхали вже одинадцять годин, а якщо додати сюди дві години, витрачені на чотири зупинки та на те, щоб погодувати коней вівсом і дати їм відпочити, виходило тринадцять. Дилижанс вїхав у містечко і зупинився біля «Торговельного готелю».

Дверцята відчинилися. І раптом усі пасажири здригнулися, почувши добре знайомий звук: бряжання шаблі, що волочилася по землі. І відразу ж різкий голос щось прокричав по-німецькому.

Незважаючи на те, що дилижанс стояв, ніхто не рушив з місця, наче всі боялись, що, як тільки вони вийдуть, їх одразу ж уб'ють. Тоді з'явився кучер з ліхтарем і раптом освітив до самої глибини карети два ряди переляканих облич з роззявленими ротами й витріщеними від здивування і жаху очима.

Поруч з кучером, яскраво освітлений, стояв німецький офіцер — високий молодий чоловік, надзвичайно тонкий, білявий, затягнутий у мундир, як панночка в корсет; плоский лаковий кашкет, одягнутий набакир, робив його схожим на розсильного з англійського готелю. Непомірно довгі прямі вуса, — що стоншувалися з обох боків і закінчувалися одною-єдиною білявою волосиною, такою тонкою, що кінця її не було видно, — ніби давили на край його рота, відтягуючи донизу щоки й куточки губів.

Він запропонував мандрівникам вийти, різко звернувшись до них французькою мовою з ельзаським акцентом:

— Чи не зафготно фам філізти, панофе?

Першими скорилися дві черниці — з покірливістю святих дів, що звикли до послуху. Потім показалися граф з графинею, за ними — фабрикант і його дружина, далі Луазо, який підштовхував свою здоровенну половину. Спускаючись, Луазо сказав офіцерові, скоріш з обережності, ніж із чемності:

— Добридень, пане.

Офіцер із зухвалістю всевладної людини глянув на нього і нічого не відповів.

Пампушка й Корнюде, хоча й сиділи найближче до дверцят, вийшли останніми, суворі й гордовиті перед'лицем ворога. Товстуха намагалась опанувати себе й бути спокійною; демократ трагічним рухом смикав свою довгу рудувату бороду. Вони прагнули зберігати гідність, розуміючи, що під час таких зустрічей кожен почасти є представником рідної країни, і обоє були однаково обурені покладливістю своїх супутників, причому Пампушка хотіла показати себе більш гордою, ніж її сусідки, порядні жінки, а Корнюде, розуміючи, що повинен давати приклад, продовжував, як і раніш, усім своїм виглядом підкреслювати ту місію опору, яку він почав з перекопування доріг.

Усі ввійшли в простору кухню заїзду, і німець зажадав, щоб йому передали підписаний комендантом Руана дозвіл на виїзд, де були перелічені імена, прикмети і фах кожного з подорожніх; він довго розглядав усіх, порівнюючи їх з тим, що було про них написано.

Потім він різко сказав: «Гараст», — і зник.

Усі зітхнули з полегкістю. Голод ще давався взнаки; замовили вечерю. На те, щоб приготувати її, пішло з півгодини. Поки дві служниці займалися куховарством, мандрівники пішли оглянути свої кімнати, що були розташовані вздовж довгого коридора, який впирався у скляні двері з промовистим номером.

Коли, нарешті, почали сідати за стіл, з'явився сам хазяїн заїзду. Це був старий торговець кіньми, астматичний товстун, у горлі якого безперервно свистіло, клекотало й співуче переливалося мокротиння. Він успадкував від батька прізвисько Фоланві.

Він спитав:

— Хто тут мадемуазель Елізабет Руссе?

Пампушка здригнулася й обернулася:

— Це я.

— Мадемуазель, прусський офіцер хоче негайно поговорити з вами.

— Зі мною?

— Так, якщо ви дійсно мадемуазель Елізабет Руссе.

Вона зніяковіла, якусь мить подумала й рішуче заявила:

— Може, й так, але я не піду!

Навкруги всі заворушилися, засперечались, кожен дошукуючись причини такого наказу. Підійшов граф.

— Ви не праві, мадам, ваша відмова може привести до серйозних наслідків. Ніколи не треба суперечити людям, сильнішим за нас. Це запрошення, безумовно, не являє

ніякої небезпеки; мабуть, забули виконати якусь формальність.

Всі приєдналися до графа, просили, умовляли, наполягали і, нарешті, переконали її; адже кожний побоювався ускладнень, які могли б виникнути внаслідок такого нерозсудливого вчинку. Кінець кінцем вона сказала:

— Гаразд, але роблю я це тільки ради вас.

Графиня потиснула їй руку:

— І ми вам за це щиро вдячні!

Пампушка вийшла. На неї чекали, щоб сісти до столу.

Кожний жалкував, що замість цієї нестриманої, запальної дівчини не запросили його, і в думках підготовляв усякі банальні фрази на випадок, якщо і він буде викликаний.

Але хвилини через десять Пампушка повернулась, уся червона, задихаючись, не тямлячи себе від роздратування. Вона бурмотіла:

— Ах, негідник! Негідник!

Усі кинулися до неї, щоб довідатись про те, що сталося, але вона не сказала ні слова; а коли граф почав наполягати, відповіла з величною гідністю:

— Ні, це вас не стосується, я не можу сказати.

Тоді всі посідали круг великої миски, від якої йшов запах капусти. Незважаючи на цей переполох, вечір проходила весело. Сидр був добрий, і подружжя Луазо, а також черниці пили його з ощадливості. Інші замовили вино; Корнюде зажадав пива. У нього була своя власна манера відкупорювати пляшку так, щоб пиво шумувало, розглядати його, нахилиючи й підносячи склянку до лампи, щоб краще оцінити колір. Коли він пив, його густа борода, що набула за довгий час кольору його улюбленого напою, ніби тріпотіла від ніжності, погляд скошувався, щоб не губити з очей склянки, і здавалося, ніби він виконує те єдине призначення, заради якого й народився на світ. У думці він ніби намагався зблизити й сполучити обидві великі пристрасті, що заповнювали все його життя: пиво і Революцію; і, безумовно, він не міг пити одне, не думаючи про другу.

Подружжя Феланві їло, сидячи край стола. Чоловік пхтів як старий локомотив, і в грудях у нього так клекотіло, що він не міг розмовляти за їжею; зате дружина його не мовчала й хвилини. Вона розповідала про всі свої враження від приходу пруссаків, про те, що вони робили, що казали; вона ненавиділа їх насамперед тому, що вони коштували їй чимало грошей, а також тому, що в неї було

двоє синів в армії. Зверталась вона переважно до графині, бо їй приємно було розмовляти з такою благородною дамою.

Розповідаючи що-небудь дражливе, вона знижувала голос, а чоловік час від часу перепиняв її:

— А чи не краще тобі помовчати, пані Фоланві?

Але вона не звертала на нього ніякої уваги і продовжувала:

— Еге, пані, ці люди тільки те й роблять, що їдять картоплю з свининою та свинину з картоплею. І не вірте, будь ласка, що вони охайні. Зовсім ні! Вони, вибачайте на слові, паскудять скрізь. А подивилися б ви тільки, як вони цілими годинами, цілими днями виробляють свої вправи: зберуться всі у полі — і марш уперед, марш назад, поворот туди, поворот сюди. Краще б вони землю орали у себе на батьківщині чи дороги прокладали б! Та де там, пані, з цих військових ніхто користі не бачить! І нащо це бідоласний народ годує їх, коли вони тільки того й навчаються, щоб людей убивати? Я стара, темна жінка, що й казати, а коли подивлюсь, як вони, себе не жаліючи, топчуться з ранку до ночі, завжди думаю: «От є ж люди, які роблять усякі відкриття, щоб принести користь, а навіщо потрібні такі, що з шкури лізуть, аби тільки шкодити?» Та й справді, хіба це не мерзота — забивати людей, хто б вони не були: пруссаки, англійці, поляки, чи французи? Якщо мстив кому-небудь, хто тебе образив, — за це карають, отже, це погано, а коли синів наших знищують, як дичину, з рушниць, виходить, це добре, — адже тому, хто знищить більше людей, дають ордени! Ні, знаєте, ніяк цього не збагну.

Корнюде голосно сказав:

— Війна — варварство, коли нападають на мирного сусіда, але це священний обов'язок, коли захищають вітчизну.

Стара схилила голову:

— Так, коли захищаються — інша справа; та чи не краще було б перебити всіх королів, які затівають війни заради своєї втіхи?

Погляд Корнюде спалахнув:

— Браво, громадянко! — вигукнув він.

Пан Карре-Ламадон глибоко замислився. Хоч він і схилився перед відомими полководцями, здоровий розум старої селянки примусив його задуматися: яку користь могли б дати країні стільки гулящих тепер і, отже, руїнницьких

робочих рук, стільки страченої сили, коли б використати її для великих промислових робіт, на завершення яких потрібні будуть століття.

А Луазо, підвівшись з свого місця, підсів до господаря і пошепки заговорив з ним. Товстун реготався, кашляв, відхаркувався; його товстий живіт весело підскакував від жартів сусіди, і трактирщик тут же закупив у Луазо шість бочок бордо на весну, коли пруссаки підуть.

Тільки-но закінчилась вечеря, як усі, геть стомлені, пішли спати.

Тим часом Луазо, який встиг уже дещо помітити, поклав у ліжко свою дружину, а сам почав припадати до замкової щілини то оком, то вухом, щоб, як він казав, збагнути «таємниці коридора».

Приблизно через годину він почув якесь шарудіння, швидко подивився і побачив Пампушку, яка здавалася ще пишнішою в блакитному кашеміровому пеньюарі, оздобленому білим мереживом. Вона тримала свічник і йшла до багатозначного номера в кінці коридора. Але десь поруч відчинились інші двері, і коли Пампушка через кілька хвилин верталася, за нею ступав Корнюде в підтяжках. Вони говорили пошепки, потім зупинились. Мабуть, Пампушка рішуче захищала доступ у свою кімнату. Луазо, на жаль, не розбирав слів, але, наприкінці, коли вони підвищили голос, йому пощастило розібрати кілька речень. Корнюде гаряче наполягав. Він казав:

— Послухайте, це ж безглуздо: чи це вам так тяжко?

Вона була явно обурена:

— Ні, дорогий мій, бувають випадки, коли це неприпустимо, а тут це був би просто сором.

Він, мабуть, не зрозумів і спитав — чому. Тоді вона остаточно розсердилась і ще більш підвищила голос:

— Чому? Ви не розумієте — чому? Коли в будинку пруссаки і навіть, може, в сусідній кімнаті?

Він замовк. Ця патріотична соромливість повії, яка не дозволяє пестити себе поблизу ворога, мабуть, збудила в його серці ослабле почуття власної гідності, бо він тільки поцілував її й крадькома повернувся до своєї кімнати.

Луазо, що дуже розпалився, відійшов від щілини, зробив антраша, надів нічний ковпак, підняв край ковдри, під якою спочивав твердий кістяк його подруги, і, розбудивши її поцілунком, прошепотів:

— Ти мене кохаєш, серденько?

Потім усе в домі затихло. Та скоро невідомо звідки,

можливо, з льоху, а може, з горища, почулося могутнє, одноманітне, розмірене хропіння, глухий і протяжний гул, ніби дрижала від кипіння покривка на паровому казані. Це спав пан Фоланві.

Вирішено було рушати другого дня о восьмій годині ранку, а тому на цей час усі зійшлися в кухні; проте карета, брезентова покрівля якої вкрилася сніговою шапкою, самотньо височіла посеред двору, без коней і кучера. Даремно шукали його в стайні, на сіннику, в сараї. Тоді чоловіки вирішили дослідити місцевість і вийшли. Вони опинилися на площі, в одному кінці якої стояла церква, а по боках — два ряди низеньких хаток, де виднілися прусські солдати. Перший, якого вони помітили, чистив картоплю. Другий, трохи далі, мив підлогу в перукарні. Третій, що заріс бородою по самісінькі очі, цілував немовля, що плакало, і колисав його на колінах, щоб заспокоїти; товсті селянки, чиї чоловіки були в «діючій армії», на мигах показували своїм слухняним переможцям роботу, яку ті мали зробити: нарубати дров, засипати суп, змолоти каву; один з них навіть прав білизну своєї хазяйки, дряхлої й немічної старої.

Здивований граф звернувся з запитанням до паламаря, який вийшов з хати священника. Старий церковний щур відповів йому:

— Е-е, ці не злі; це, кажуть, не пруссаки. Вони звідкілься далі, не знаю тільки звідки, і у всіх у них на батьківщині лишилися жінки й діти, їм якраз війна і непотрібна! Мабуть, і в них так само плачуть за чоловіками, ця війна для них — таке саме лихо, як і для нас. Тут поки що дуже скаржитися не доводиться, бо вони зла не роблять і працюють, як у себе вдома. Що не кажіть, пане, бідняки повинні допомагати одне одному. Адже війну затівають багатії.

Корнюде, обурений сердечною згодою, що встановилась між переможцями і переможеними, пішов, вирішивши, що краще відсиджуватися в заїзді. Луазо пожартував:

— Вони сприяють розмноженню.

Пан Карре-Ламадон заперечив серйозно:

— Вони протидіють спустошенню.

Проте кучера ніде не було. Нарешті, його знайшли в селянському шинку, де він по-братньому розмістився за одним столом з денщиком офіцера. Граф спитав:

— Хіба вам не наказували запрягати на восьму годину?

— Наказували, але потім наказали інше.

— Що саме?

— Зовсім не запрягати.

— Хто ж вам дав такий наказ?

— Як хто? Пруський комендант.

— Чому?

— А я звідки знаю? Спитайте у нього. Заборонено запрягати, я й не запрягаю. От і все.

— Він сам сказав вам це?

— Ні, пане. Наказ мені передав від його імені хазяїн заїзду.

— Коли ж це?

— Учора ввечері, до того, як я ліг спати.

Троє пасажирів повернулися дуже занепокоєні.

Вирішили викликати пана Фоланві, але служниця відповіла, що через свою астму хазяїн ніколи не встає раніше ніж о десятій. Він навіть просто заборонив будити його раніше, хіба що на випадок пожежі.

Хотіли було побачити офіцера, але це виявилось зовсім неможливим, хоч він і жив тут же в трактирі; тільки пан Фоланві мав право говорити з ним у цивільних справах. Тоді вирішили почекати. Жінки розійшлись по своїх кімнатах і зайнялись усякими дрібницями.

Корнюде влаштувався на кухні біля високого каміна, де яскраво палахкотів огонь. Він звелів принести сюди столик, пляшку пива й витяг свою люльку, яка користувалась серед демократів майже такою самою повагою, як і він сам, немовби, служачи Корнюде, вона служила й батьківщині. Це була чудова піпкова люлька, дуже добре обкурена, така сама чорна, як і зуби її власника, але пахуча, вигнута, блискуча, пристосована до його руки; вона доповнювала його обличчя. Він сидів нерухомо, втупивши погляд то в полум'я, то в піну, яка вінчала пивний кухоль, і з задоволенням пригладжував після кожного ковтка худими пальцями масне довге волосся й обсмоктував бахрому піни з вусів.

Луазо, залживши, що хоче розім'яти ноги, пішов продавати вино місцевим роздрібним торговцям. Граф і фабрикант почали розмову про політику. Вони передрікали майбутнє Франції. Один покладав надії на Орлеанську династію, другий — на невідомого рятівника, на якого-небудь героя, який з'явиться в хвилину повної безнадійності: на якого-небудь де Геклена, на Жанну д'Арк — хто зна? Або на нового Наполеона I? Ех, якби наслідний принц не був такий молодий! Слухаючи їх, Корнюде посміхався з вигля-

дом людини, якій відомі таємниці майбутнього. Дим його люльки наповнював усю кухню.

Коли пробило десяту годину, появився пан Фоланві. Усі почали його розпитувати, але він лише два-три рази підряд повторив одне і те ж, без усяких змін:

— Офіцер сказав мені так: «Пане Фоланві, скажіть, що я заборонив завтра запрягати карету для цих пасажирів. Я не хочу, щоб вони поїхали без мого дозволу. Зрозуміли? Це все».

Тоді вирішили поговорити з офіцером. Граф надіслав йому свою візитну картку, на якій пан Карре-Ламадон написав і своє прізвище з усіма своїми титулами. Пруссак наказав відповісти, що прийме їх обох після того, як поснідає, тобто після першої години.

Дами знову з'явилися, і всі поїли, хоч були занепокоєні. Пампушка, здавалося, була хвора й дуже схвильована.

Коли допивали каву, за графом і фабрикантом прийшов денщик.

Луазо приєднався до них; спробували завербувати й Корнюде, щоб надати візитові більше урочистості, але він гордо заявив, що не має наміру заходити з німцями в будь-які зносини і, зажадавши ще пляшку пива, знову сів на своє місце біля каміна.

Троє чоловіків піднялись на другий поверх, і їх ввели в найкращу кімнату трактиру, де офіцер прийняв їх, розкинувшись у кріслі і задерши ноги на камін; він курих довгу фарфорову люльку й кутався в халат вогняного кольору, безумовно, привласнений в покинутому будинку якого-небудь буржуа, що не відзначався добрим смаком. Він не підвівся, не привітався з ними, не подивився на них. Він являв собою прекрасний зразок хамства, властивого солдафону-переможцеві.

Через деякий час він, нарешті, сказав:

— Що ви хочете?

Граф узяв слово.

— Ми хотіли б їхати, пане.

— Ні.

— Насмілюся запитати про причину цієї відмови?

— Тому що мені не хочеться.

— Дозволю собі, пане, шанобливо зауважити, що ваш командуючий дав нам дозвіл на проїзд до Дьєппа, і, мені здається, ми не зробили нічого такого, що могло б викликати такі суворі заходи з вашого боку.

— Мені не хочеться... це фсе... можете йти.

Вони вклонилися й вийшли.

Кінець дня пройшов сумно. Примха німця була зовсім незрозуміла; кожному приходили в голову всілякі несподівані думки. Усі сиділи на кухні й без кінця сперечалися, висловлюючи найнеймовірніші здогади. Може, їх хочуть затримати як заручників? Але з якою метою? Або відвезти як полонених? Або, вірніше, зажадати з них викуп? При цій думці їх охопила паніка. Більш за всіх перелякалися найбагатші; вони вже уявляли собі, як їм доведеться для врятування життя висипати повні мішки золота в руки цього зухвалого солдафона. Вони сушили собі голови, намагаючись вигадати яку-небудь правдоподібну брехню, щоб приховати своє багатство, прикинутися бідними, дуже бідними людьми. Луазо зняв ланцюжок від годинника й сховав його в кишеню.

Наближення ночі посилило їх тривогу. Засвітили лампу, а через те, що до обіду лишилося ще дві години, пані Луазо запропонувала зіграти партію в тридцять одно. Це хоч трохи розважить усіх. Пропозицію прийняли. Навіть Корнюде, погасивши з чемності люльку, взяв участь у грі.

Граф стасував карти, роздав їх, і в Пампушки зразу ж вийшло тридцять одно очко; інтерес до гри скоро заглушив побоювання, які тривожили розум. Але Корнюде помітив, що подружжя Луазо змовилося й шахрує.

Коли зібрались обідати, знову з'явився пан Фоланві й прохрипів:

— Пруський офіцер наказав спитати у мадемуазель Елізабет Руссе, чи не змінила вона ще свого рішення?

Пампушка завмерла на місці, вся пополотнівши; потім вона зразу почервоніла й захлинулася від злості так, що не могла говорити. Нарешті її прорвало:

— Скажіть цій гадині, цій паскуді, цій прусській сволоті, що я нізащо не погоджусь, чуєте — нізащо, нізащо, нізащо!

Товстун вийшов. Тоді всі оточили Пампушку, почали її розпитувати, вмовляти відкрити таємницю своєї зустрічі з офіцером. Спочатку вона опиралась, проте роздратування взяло гору:

— Чого він хоче?.. Чого він хоче? Він хоче спати зі мною! — вигукнула вона.

Нікого не шокували ці слова — так усі були обурені. Корнюде з такою люттю стукнув кухлем по столу, що він розбився. Піднявся дружний крик обурення проти цього підлого солдафона, усі палали гнівом, усі об'єдналися для

опору, ніби в кожного з них просили частину тієї жертви, якої вимагали від неї. Граф з огидою заявив, що ці люди поведуться не краще стародавніх варварів. Особливо жінки висловлювали Пампушці гаряче й ласкаве співчуття. Черниці, які виходили з своєї кімнати тільки до столу, скилили голови й мовчали.

Коли перший порив обурення минув, взялися до обіду, але говорили мало: усі були замислені.

Дами рано порозходились по кімнатах, а чоловіки, що залишилися покурити, затіяли гру в екарте і запросили взяти в ній участь пана Фоланві, маючи намір спритно випитати в нього, яким чином можна подолати опір офіцера. Але той думав лише про карти, нічого не слухав, нічого не відповідав і тільки раз у раз повторював:

— Граймо ж, панове, граймо ж!

Він так захопився грою, що забув навіть пловатися, через що в грудях у нього час від часу наче протяжно гуділи органи. Його легені з свистом відтворювали всю гаму астми, починаючи з урочистих басових нот і закінчуючи хрипким криком молодого півня, що пробує співати.

Він навіть відмовився йти спати, коли його жінка, що аж падала від втоми, прийшла за ним. І вона пішла сама, бо була ранньою пташкою і підіймалася завжди разом з сонцем, тоді як чоловік її був «совою» і радий був просидіти з приятелями до ранку. Він гукнув їй: «Постав мій гогель-могель біля вогню»,— і продовжував гру. Коли стало ясно, що нічого випитати в нього не вдасться, вирішили, що час уже спати, і всі розійшлися по своїх кімнатах.

Другого дня повставали знову досить рано, невиразно сподіваючись, а ще більш бажаючи швидкого від'їзду, страхаючись думки, що доведеться перебути ще день в цьому хахливому маленькому заїзді.

Та ба! Коні стояли в стайні, кучера не було видно. Знічев'я всі почали блукати навколо карети.

Сніданок минув сумно; відчувалось ніби певне збайдужіння до Пампушки, бо під впливом нічних міркувань погляди дещо змінилися. Зараз усі майже досадували на дівчину за те, що вона таємно не зустрілась з пруссаком і не приготувала на ранок своїм супутникам приємного сюрпризу. Що могло бути простішим? Та й хто б про це дізнався? Для пристойності вона могла б сказати офіцерові, що робить це, бо їй шкода своїх бідолашних супутників. Для неї це ж така дрібничка!

Проте ніхто ще не признавався в своїх думках.

Після полудня, коли всі втомилися від нудьги, граф запропонував зробити прогулянку по околицях. Старанно закутавшись, маленьке товариство рушило в дорогу, за винятком Корнюде, який вважав за краще сидіти біля вогню та черниць, що проводили дні в церкві або в кюре.

Мороз, що посилювався з кожним днем, жорстоко щипав за ніс і вуха, ноги так застрягли, що кожен крок був мукою, а коли перед ними розіслалися поля, вони здалися такими похмуро-зловісними в своїй безмежній білизні, що в усіх одразу похололо в грудях і стиснулось серце, і всі повернули назад.

Чотири жінки йшли попереду, троє чоловіків супроводили їх, ідучи трохи позаду.

Луазо, який чудово розумів ситуацію, снітав раптом, чи довго їм доведеться через «цю повію» лишатися в оцій глушині. Граф, як завжди чемний, сказав, що не можна вимагати від жінки такої важкої жертви, що жертва ця може бути тільки добровільною. Пан Карре-Ламадон зауважив, що коли французи почнуть, як про це говорили, контрнаступ через Дьєпп, то їхня сутичка з пруссаками відбудеться не інакше як у Тоті. Ця думка стривожила обох його співбесідників.

— А що, як піти пішки? — сказав Луазо.

Граф знизав плечима:

— Та що ви! По такому снігу? З нашими дружинами? Крім того, за нами відразу ж пошлють погоню, впіймають за десять хвилин і віддадуть, як полонених, на поталу солдатам.

Це була правда. Усі замовкли.

Жінки розмовляли про туалети; але деяка вимушеність, здавалося, роз'єднувала їх.

Раптом у кінці вулиці показався офіцер. На снігу, що стелився до обрію, вирізнялася його висока постать, що нагадувала осу в мундирі; він ішов, розчепірюючи ноги, особливим кроком, властивим військовому, який боїться забруднити старанно начищені чоботи.

Він вклонився, коли проходив повз жінок, і презирливо глянув на чоловіків, у яких все-таки вистачило почуття власної гідності для того, щоб не привітатися, хоч Луазо й потягнувся був спочатку до свого капелюха.

Пампушка почервоніла по самі вуха, а три заміжні жінки відчували глибоке приниження від того, що цей солдафон зустрів їх у товаристві дівки, з якою він так зухвало обійшовся.

Тоді заговорили про нього, про його постать і обличчя. Пані Карре-Ламадон, яка знала багатьох офіцерів і добре-таки розумілася на них, вважала, що цей не такий уже й поганий; вона навіть пошкодувала, що він не француз, бо з нього міг би вийти чудовий гусар, який, без сумніву, зводив би з розуму всіх жінок.

Повернувшись додому, вони не знали, що далі робити, і навіть почали обмінюватись ущипливими словами з най-незначніших приводів. Мовчазний обід тривав недовго, а потім усі пішли спати, щоб якось згаяти час.

Коли другого дня мандрівники спустилися вниз, у всіх на обличчях була втома, а на серці злість. Жінки ледве говорили з Пампушкою.

Задзвонили до церкви. Це мали відбутися хрестини. У Пампушки була дитина, яка виховувалась в Івето у селян. Вона бачилася з нею хіба що раз на рік і ніколи про неї не згадувала; але думка про немовля, яке збираються хрестити, викликала в її серці несподіваний, жагучий приплив ніжності до власної дитини, і їй захотілося неодмінно побувати при обряді.

Як тільки вона пішла, всі перезирнулися, потім зсунули стільці ближче один до одного, почувавши, що настав нарешті час щось вирішити. Луазо раптом осяяло натхнення: він порадив запропонувати офіцерові затримати саму тільки Пампушку й відпустити всіх інших.

Пан Фоланві погодився виконати доручення, проте майже зразу ж повернувся. Німець, знаючи людську натуру, виштовхав його за двері. Він мав намір тримати всіх до того часу, поки його бажання не буде вдоволено.

Тоді плебейська натура пані Луазо розгорнулася на всю широчінь:

— Не сидіти ж нам тут до смерті! Вже коли ця паскудниця займається таким ремеслом і робить це з усіма чоловіками, яке ж вона має право відмовляти кому б то не було? Скажіть, будь ласка, в Руані вона тягалася з ким завгодно, навіть з візниками! Так, пані, з візником префектури! Я напевне це знаю,— він вино купує у нас. А зараз, коли треба визволити нас із скрутного становища, вона ще маніжить, ця дівка!.. По-моєму, офіцер поводить себе дуже пристойно. Можливо, він давно вже нікого не має і, звісно, віддав би перевагу кому-небудь з нас трьох. Але він все-таки вдовольняється тією, що належить кожному. Він поважає заміжніх жінок. Подумайте тільки, адже він тут

хазяїн. Йому досить сказати: «Я хочу!» — і він з своїми солдатами може силоміць оволодіти нами.

Обидві інші жінки злегка здригнулися. Очі гарненької пані Карре-Ламадон заблищали, і вона трохи зблідла, ніби вже відчувала як офіцер силоміць оволодіває нею.

Чоловіки, що розмовляли осторонь, підійшли до жінок. Луазо київ і ладен був видати ворогові «цю поганку», зв'язавши їй руки й ноги. Але граф, нащадок трьох поколінь посланників, який і сам зовні нагадував дипломата, був прихильником витонченого маневру.

— Треба її переконати, — сказав він.

Тоді вони змовились.

Жінки підсунулись ближче, голоси стихлились, розмова стала загальною, кожен висловлював свої міркування. Проте все відбулося досить пристойно. Особливо дами вдало знаходили делікатні вирази, чарівно витончені звороти для визначення найнепристойніших понять. Стороння людина нічого тут не зрозуміла б, — так завбачливо підбиралися слова. Та легка броня невинної соромливості, за яку ховаються світські жінки, захищає їх лише про людське око, і тому всі вони втішались цією спокусливою пригодою, безумовно забавляючись про себе, відчуваючи себе у своїй сфері, влаштовуючи цю любовну справу з хтивістю кухаря-ласуна, що готує вечерю для іншого.

Веселість поверталася сама по собі, така цікава була кінець кінцем ця історія. Граф вставляв досить ризиковані жарти, але робив це так тонко, що у всіх викликав посмішку. В свою чергу Луазо дозволив собі кілька більш міцних дотепів, які нікого не обурили; всіма оволоділа думка, грубо висловлена його дружиною: «Якщо у цієї дівки таке ремесло, з якої речі вона відмовляє кому б то не було?» Гарненька пані Карре-Ламадон, мабуть, навіть думала, що на її місці скоріш відмовила б кому-небудь іншому, ніж цьому офіцерові.

Вони довго обговорювали тактику облоги, ніби йшлося про якусь фортецю. Кожен узяв на себе певну роль, умовився, яких доводів йому треба вживати, які маневри належить здійснювати. Виробили план атак, всіляких хитрощів, несподіваних нападів, які примусять цю живу цитадель скласти зброю перед ворогом.

Один тільки Корнюде, як і раніше, тримався осторонь і не брав ніякої участі в цій справі.

Ця вигадка настільки захопила загальну увагу, що ніхто й не чув, як увійшла Пампушка. Але граф прошепотів:

«Шш!» — і всі підвели очі. Пампушка була в кімнаті. Усі раптом замовкли й, відчуючи легке замішання, не наважувались одразу заговорити з нею. Графиня, більш ніж інші досвідчена в салонній двочисності, запитала в неї:

— Ну що, цікаві були хрестини?

Товстуха, ще зворушена, змалювала все: і обличчя, і пози, і навіть саму церкву. Вона додала:

— Іноді так добре помолитися.

До сніданку жінки обмежувались лише особливою люб'язністю до неї, намагаючись зробити її більш довірливою й слухняною.

Та тільки-но сіли до столу, як почалася атака. Спочатку повели абстрактну розмову про самопожертву. Наводились приклади з стародавніх часів — Юдіф і Олоферн, потім ні з того ні з сього — Лукреція і Секст, пригадали Клеопатру, яка приймала на своє ложе всіх ворожих воєначальників і приводила їх до рабської покори. Розповіли навіть фантастичну історію, що виникла в уяві цих мільйонерів-неуків, про римських громадян, які йшли в Капую присипляти в своїх обіймах Ганнібала, а разом з ним — його полководців і цілі фаланги наємників. Потім пригадали всіх жінок, які заступили дорогу завойовникам, зробивши своє тіло полем бою, знаряддям панування, і героїчними пестошами підкорили вирождів чи невинних тиранів, принісши свою невинність у жертву помсті й самозреченню.

Розповіли також у туманних висловах про одну англійку з аристократичної сім'ї, що прищепила собі жахливу заразну хворобу, щоб передати її Бонапарту, якого врятувало тільки чудо — раптова слабкість в хвилину фатального побачення.

Про все це говорили в пристойній і стриманій формі, і лише зрідка проривався вдаваний захват, розрахований на те, щоб підохотити до змагання.

Кінець кінцем можна було подумати, що єдине призначення жінки на землі є споконвічна самопожертва, безперервне підкорення примхам солдатні.

Черниці, здавалося, нічого не чули, поринувши в свої думки. Пампушка мовчала.

Йї дали на роздум цілий день. Але зараз до неї вже не звертались, як раніш, «мадам», їй просто казали «мадемуазель», хоча ніхто добре не знав, чому саме; мабуть, для того, щоб трохи принизити її, зменшити ту повагу, якої вона домоглась, і примусити її відчувати ганебність її ремесла.

Тільки-но принесли суп, як знову з'явився пан Фоланві й повторив учорапнє запитання:

— Пруський офіцер хоче знати, чи не змінила мадемуазель Елізабет Руссе свого рішення?

Пампушка сухо відповіла:

— Ні.

Та за столом коаліція почала слабнути. У Луазо вихопилося кілька необережних слів. Кожен із шкури пнувся, намагаючись вигадати нові приклади, і нічого не знаходив, як раптом графиня, може й, не навмисне, а просто з непевним бажанням віддати належне релігії, звернулася до старшої черниці з запитанням про великі приклади з життя святих. Адже багато святих творили діяння, які в наших очах були б злочинними, але церква легко прощає ці гріхи, якщо вони зроблені в ім'я Бога або на користь ближньому. Це був могутній аргумент, графиня скористалася ним. Тоді, чи внаслідок мовчазної угоди, завуальованої догідливості, до якої призвичаївся кожен, хто носить духовний одяг, чи то внаслідок щасливого недоумства, стара черниця чудово підтримала змову. Її вважали соромливою, а вона виявила себе сміливою, балакучою, навіть жорстокою. Її не бентежили казуїстичні вагання; доктрина її була подібна до залізного посоху, віра — непохитна, а совість не знала сумнівів. Вона вважала жертвоприношення Авраама цілком природним, бо сама, не гаючись, забила б батька й матір, якби почула наказ із неба; ніяка провина, на її думку, не може прогнівити Бога, якщо наміри, що керували людиною, похвальні. Графиня, яка хотіла здобути якнайбільше користі з духовного авторитету своєї несподіваної співниці, викликала її на довге повчальне тлумачення моральної аксіоми: «Мета виправдує засоби».

Вона ставила їй запитання:

— Отже, сестро, ви вважаєте, що Бог допускає всі шляхи й прощає провину, якщо намір чистий?

— Та як же можна сумніватися в цьому, пані? Дуже часто вчинок, сам по собі гідний осуду, стає похвальним завдяки наміру, який його надихає.

І вони продовжували в тому ж дусі, обговорюючи волю Бога, передбачаючи його рішення, приписуючи йому втручання в справи, які, певно, зовсім його не обходили.

Про все це говорилося замасковано, обережно, пристойно. Та кожне слово святої діви в чернечому чепці пробивало бреш в обуреному опорі куртизанки. Потім розмова зайшла про інше, і жінка з чотками заговорила про монас-

тирі свого ордену, про свою ігуменю, про саму себе та про свою милу сусідку, найулюбленішу сестру общини святого Никифора. Їх викликали в Гавр, щоб ходити в госпіталі за сотнями солдатів, хворих на віспу. Вона розповідала про цих нещасних, докладно змальовувала хворобу. І в той час, як через примху цього пруссака їх затримують у дорозі, скільки помре французів, яких вони, може, і врятували б! Доглядати військових було її фахом: вона побувала в Криму, в Італії, в Австрії; розповідаючи про свої походи, вона раптом виявила себе однією з тих хвацьких і войовничих черниць, які ніби для того й створені, щоб іти слідом за військом, підбирати поранених в розпалі бою і краще за всякого начальника єдиним словом угамовувати непокірливих вояків; це була справжня сестриця милосердя, і її спотворене, подзьобане незліченним ряботинням обличчя було ніби символом тих руйнувань, що їх чинить війна.

Після неї ніхто не промовив і слова — таким беззаперечним здавався справлений нею ефект.

Одразу ж після вечері усі поспішили розійтися по кімнатах і вийшли лише другого ранку, досить пізно.

Сніданок минув спокійно. Чекали, щоб насіння, посіяне напередодні, проросло й дало плоди.

Посеред дня графиня запропонувала зробити прогулянку; тоді граф, як було умовлено зазделегідь, узяв Пампушку під руку й пішов з нею, трохи відставши від інших.

Він розмовляв з нею фамільярним, трохи зневажливим тоном, яким поважні чоловіки говорять з цими жінками, називаючи її «моя люба дитино», весь час нагадуючи їй про свій соціальний стан, свою незаперечну гідність. Він одразу ж приступив до суті справи:

— Отже, ви хочете тримати нас тут і наражати, як і себе, на небезпеку всіляких насильств, неминучих у випадку поразки прусської армії, тільки б не виявити ту поблажливість, яку ви виявляли стільки разів за своє життя?

Пампушка нічого не відповіла.

Він впливав на неї ласкою, доводами, люб'язністю. Він зумів, лишаючись «паном графом», бути водночас галантним, чарівним, розсипатися компліментами. Він вихваляв послугу, яку вона могла б зробити їм, говорив про їхню вдячність, а потім раптом весело звернувся до неї на «ти».

— І знаєш, люба, він матиме право вихвалятися, що

поласував такою гарненькою дівчиною, яких небагато знайдеться у нього на батьківщині.

Пампушка нічого не відповіла й наздогнала товариство.

Повернувшись додому, вона зразу ж піднялась до себе в кімнату, й більше не виходила. Тривога досягла крайніх розмірів. Що вона робитиме? Якщо вона упиратиметься — біда!

Настала година обіду; її даремно чекали. Нарешті, з'явився пан Фоланві й оголосив, що мадемуазель Руссе почуває себе хворою і можна сідати до столу без неї. Усі насторожились. Граф підійшов до трактирника й пошепки запитав:

— Все в порядку?

— Так.

Щоб не порушувати пристойності, він нічого не сказав своїм супутникам, а тільки злегка кивнув їм головою. Відразу ж усі полегшено зітхнули, і обличчя в усіх повеселішали. Луазо закричав:

— Тра-ля-ля-ля-ля! Плачу за шампанське, якщо воно є в цьому закладі!

І у пані Луазо тьохнуло серце, коли хазяїн повернувся з чотирма пляшками в руках. Усі раптом зробилися компанійськими й галасливими; бурхлива радість сповнила серця. Граф, здавалося, вперше помітив, що пані Карре-Ламадон просто чарівна; фабрикант почав упадати коло графині. Розмова зробилася жвавою, веселою, заблищала дотепністю.

Раптом Луазо з переляканим обличчям, піднявши руки, залементував:

— Тихше!

Усі замовкли, здивовані, навіть перелякані. Тоді він прислухався, жестом обох рук закликав до мовчання, подивився на стелю, знову прислухався й промовив своїм звичайним голосом:

— Заспокойтеся, все гаразд.

Ніхто не наважився показати, що зрозумів, про що йдеться, але усмішка промайнула на всіх обличчях.

За чверть години він повторив ту саму витівку і за весь вечір повторював її кілька разів; він удавав, ніби звертається до когось на верхньому поверсі, і давав йому двозначні поради, які черпав із запасів своєї комівояжерської дотепності. Часом він прикидався сумним і зітхав: «Бідоласна дівчина!», або люто цідив крізь зуби: «Ах, підлий пруссак!» Кілька разів, коли, здавалося, ніхто вже не

думав про це, він починав вигукувати тремтячим голосом: «Годі! Годі!» — і додавав, ніби про себе:

— Тільки б нам її знову побачити, тільки б цей негідник не заморив її.

Хоч жарти ці й були найгіршого тону, проте вони звеселяли компанію і нікого не шокували, бо й обурення, як і все інше, пов'язане з середовищем, що оточує його; атмосфера ж, що поступово утворилася в заїзді, була просякнута фривольними думками.

Під час десерту жінки самі почали робити стримані грайливі натяжки. Очі у всіх блищали; випили багато. Граф, який зберігав величний вигляд навіть у тих випадках, коли дозволяв собі вільності, порівняв їхнє становище із закінченням зимівлі на полюсі й радістю людей, які після корабельної аварії бачать, нарешті, що їм відкривається шлях на південь; слова його мали великий успіх.

Луазо, розійшовшись, підвівся з келихом шампанського в руці.

— П'ю за наше визволення!

Усі підвелися й підтримали його тост. Навіть черниці, спокушені дамами, згодилися пригубити пінистого вина, якого вони ще ніколи не кувштували. Вони сказали, що це вино схоже на шипучий лимонад, тільки значно смачніше.

Луазо підбив підсумки:

— Який жаль, що нема фортепіано, а то можна було б станцювати кадрили!

Корнюде не сказав і слова, не зробив жодного руху; він, здавалося, поринув у похмурі думки й зрідка люто смикав свою довгу бороду, ніби хотів зробити її ще довшою. Нарешті, майже опівночі, коли почали розходитися, Луазо, який насилу тримався на ногах, раптом ляснув його по животу й сказав похитуючись:

— Що це ви невеселі сьогодні? Що це ви все мовчите, громадянине?

Корнюде поривчасто підвів голову й, окинувши всіх палаючим і грізним поглядом, відповів:

— Знаєте, що всі ви вчинили підлоту!

Він підвівся, дійшов до дверей, ще раз повторив:

— Так, підлоту! — і зник.

Спочатку всім стало ніяково. Спантеличений Луазо стояв роззявивши рота; потім до нього повернулася самовпевненість, і він раптом зареготав і сказав:

— Молодість, друже, молодість!

Та оскільки ніхто не розумів, у чім справа, він розповів

про «таємничі коридора». Тоді знову розлігся нестримний регіт. Жінки веселились, немов шалені. Граф і пан Карре-Ламадон сміялися до сліз. Вони не йняли віри.

— Як? Ви певні? Він хотів...

— Та кажу ж я вам, що сам бачив.

— І вона відмовила?..

— Бо пруссак був у сусідній кімнаті.

— Не може бути!

— Присягаюсь!

Граф задихався від сміху. Фабрикант обома руками тримався за живіт. Луазо продовжував:

— Зрозуміло, що сьогодні ввечері йому зовсім, зовсім не смішно.

І всі троє знову захопились, аж знемагали від реготу.

По тому всі розійшлися. Проте пані Луазо, жінка східна, лягаючи спати, зауважила чоловікові, що «ця злючка», Карре-Ламадон, увесь вечір сміялася вимушено.

— Знаєш, коли жінка втрачає розум від мундира, їй справді все одно, носить його француз чи пруссак!.. Жалюгідні тварюки, прости Господи!

І всю ніч у морозі коридору проносилися, ніби тремтіння, слабкі шарудіння, шелести, зітхання, легкі кроки босих ніг, ледве чутні скрипи. Позасинали, безперечно, дуже пізно, бо під дверима довго виднілися тонкі смуги світла. Від шампанського це часом трапляється; воно, кажуть, тривожить сон.

Другого дня сніг сляв під яскравим зимовим сонцем. Запрошений нарешті диліжанс дожидав біля воріт, а зграя білих голубів, що їжилися в своєму густому пір'ї, рожево-окі, з чорними цятками зиниць, поважно походжали поміж ніг шестірки коней і, розкидаючи ланками паруючий гній, шукали в ньому корму.

Кучер, закутаний у кожух, курив на козлах люльку, а пасажири, сяючи з радості, складали провізів на дорогу.

Чекали тільки на Пампушку. Нарешті, вона з'явилась.

Ніби трохи схвильована, зніяковіла, вона боязко підійшла до своїх супутників, але всі, як один, відвернулися, ніби не помічаючи її. Граф з почуттям власності, гідності взяв дружину під руку й одвів убик, щоб віддалити її від цього нечистого сусідства.

Пампушка здивовано зупинилась, потім, зібравши всю свою мужність, підійшла до дружини фабриканта й смиренно пробелькотіла:

— Добридень, пані.

Та тільки ледве помітно, недбало кивнула головою й кинула на неї погляд ображеної доброчесності. Усі вдавали, ніби вони дуже зайняті, і трималися якомога далі від Пампушки, немов у своїх спідницях вона принесла заразу. Потім усі кинулись до диліжанса; вона увійшла останньою і мовчки сіла на те ж місце, яке займала на початку подорожі.

Її, здавалося, більшіе не помічали, не впізнавали, тільки пані Луазо, обурено глянувши на неї здалека, сказала чоловікові напівголосно:

— Яке щастя, що я сиджу далеко від неї.

Важка карета рушила, і подорож відновилася.

Спочатку всі мовчали. Пампушка не наважувалась підвести очі. Вона почувала водночас і обурення проти всіх своїх сусідів, і презирство до себе за те, що принизилась, поступившись перед ними, що осквернилася від поцілунків пруссака, в обійми якого її штовхнули ці лицеміри.

Але незабаром графиня звернулася до пані Карре-Ламадон і порушила тяжку мовчанку:

— Ви, здається, знайомі з пані д'Етрель?

— Так, це моя приятелька.

— Яка чарівна жінка!

— Чудова! Справді виняткове створіння, і до того ж така освічена, натура глибоко артистична, вона прекрасно співає й чудово малює.

Фабрикант розмовляв з графом, і крізь гуркіт віконниць часом долітали слова: «Купон — платіж — прибуток — в строк».

Луазо, який потягнув у заїзді стару колоду карт, застальцьованих від п'яти років тертя об погано витерті столи, почав з дружиною партію в безик.

Черниці взялися за довгі чотки, що звисали в них з поясів, водночас перехрестилися, і раптом губи їх швидко заворушилися, заспіншили, все прискорюючи невизначний шепіт, ніби змагаючись у швидкості молитви; час від часу вони цілували образок, знову хрестилися, потім продовжували поквартальне й безперервне бурмотіння.

Корнюде, задумавшись, сидів нерухомо.

Після трьох годин їзди Луазо зібрав карти й сказав:

— Час попоїсти.

Тоді дружина його взяла перев'язаний мотузкою пакунок і виїняла звідти шматок телятини. Вона акуратно розрізала його на тонкі тверді скибочки, і вони почали їсти.

— Чи не зробити так само й нам? — спитала графиня.

Одержавши згоду, вона розгорнула провізію, що її припасли на обидві сім'ї. Це був соковитий паштет, в одній з тих довгастих фаянсових мисок, де на кришках зображений заєць, який вказує, що під ним знаходиться заячий паштет; білі струмки сала перетинали коричневий м'якуш дичини, перемішаної з іншими дрібно накришеними сортами м'яса. На квадратному шматку швейцарського сиру, вийнятому з газети, можна було прочитати слово «Пригоди», що відпечаталось на його жирній поверхні.

Черниці розгорнули кільце ковбаси, що пахла часником, а Корнюде засунув зразу обидві руки в глибокі кишені пальта й витяг з одної чотири крутих яєчка, а з другої шматок хліба. Він облупив яєчка, кинув шкаралупу собі під ноги на соломі й почав їсти їх, кусаючи одне по одному і усіваючи свою бороду яскраво-жовтими крихтами, що здавалися в ній зірочками.

В метушні й тривозі ранкового пробудження Пампушка не встигла ні про що подбати, і тепер, задихаючись від досади й люті, дивилася на всіх цих людей, що спокійнісінько жували. Спочатку її охопила бурхлива злість, і вона розкрила вже рота, щоб висловити їм все прямо в потилицю, що підступала їй до губів, але обурення так душило її, що вона не могла говорити.

Ніхто не дивився на неї, ніхто про неї не думав. Вона відчувала, що потопає в презирстві цих чесних мерзотників, які спочатку принесли її в жертву, а потім відкинули як брудну й непотрібну ганчірку. Тут їй пригадався її великий кошик, в якому було повно смачних страв, так пожадливо знищених ними, згадалися двоє курчат у блискучому холодці, паштети, груші, чотири пляшки бордо; її лють затихла, як надто натягнута струна, що раптом лопнула, і вона відчула, що зараз заплаче. Вона робила нелюдські зусилля, щоб стриматися, ковтала сльози, як дитина, але вони підступали до очей, виблискували на віях, і скоро дві великі сльозини поволі поповзли по щоках. За ними потекли інші, прудкіші, вони бігли, немов краплі води, що просочуються із скелі, і рівномірно падали на крутий виступ її грудей. Пампушка сиділа прямо, з застиглим і блідим обличчям, дивлячись в одну точку, сподіваючись лише, що на неї ніхто не зверне уваги.

Але графиня помітила її сльози і жестом вказала на неї чоловікові. Він знизав плечима, немовби кажучи: «Нічого не вдієш, я тут не винен». Пані Луазо беззвучно, але переможно засміялася й прошепотіла:

— Вона оплакує свою ганьбу.

Черниці загорнули в папір рештки ковбаси й знову взялися до молитов.

Тоді Корнюде, перетравлюючи з'їдені яєчка, простягнув довгі ноги під лавку навпроти, відкинувся, схрестивши руки на грудях, посміхнувся, ніби придумав вдалий жарт, і почав насвистувати «Марсельезу».

Усі насупилися. Народна пісня, мабуть, зовсім не подобалась його сусідам. Вони почали нервуватися, сердитися, і мало не вили, як собаки, що почули катеринку. Він помітив це і вже не переставав свистіти. Часом він навіть наспівував слова:

Любов священна до вітчизни,
Дай силу мститися рукам,
Свободо люба, в битви грізні
Шляхи торуй захисникам!

Їхали тепер швидше, бо сніг ставав дедалі щільнішим; і до самого Дьєша, в усі довгі нудні години дороги й нескінченної тряски по вибоїстому шляху, у вечірніх сутінках, а потім у глибокій темряві, Корнюде з жорстокою впертістю продовжував свій мстивий одноманітний свист, примушуючи потомлених і роздратованих супутників слухати пісню від початку й до кінця і пригадувати такт за тактом кожне її слово.

А Пампущка усе плакала, і часом, між двома куплетами, у північній лунали ридання, яких вона не могла стримати.

Сімонів батько

Пробило дванадцяту годину. Двері школи розчинилися навстіж, і звідти висипала юрба хлопчиків, штовхаючись і поспішаючи швидше вийти. Але замість того, щоб мерщій розійтись на всі боки і побігти додому обідати, як це бувало щодня, вони спинились за кілька кроків від школи, позбивались у групки і почали перешіптуватись.

Справа в тому, що сьогодні вранці вперше прийшов до школи Сімон, син Бланшотти.

Всі діти чули розмови батьків про Бланшотту; і хоч на людях зустрічали її привітно, їхні матері між собою гово-

рили про неї з презирливим співчуттям, яке перейняли й діти, хоч і не розуміли причини.

Сімона ж діти не знали, бо він ніколи не виходив до них, не грався з ними на сільській вулиці чи на березі річки. За це вони не любили його і тепер з якоюсь втікою, змішаною із здивуванням, вислухували й повторювали одне одному слова хлопчача років чотирнадцяти-п'ятнадцяти, який так хитро підморгував, що, очевидно, знав багато чого.

— Знаєте... у Сімона... адже в нього немає батька.

Син Бланшотти неказався на порозі школи.

Йому було років сім-вісім. Це був трохи блідий, дуже чистенько вдягнений хлопчик, від соромливості майже вайлуватий.

Він попрямував було дідому, але товариші, весь час перешіптуючись і поглядаючи на нього насмішкуватими й жорстокими очима, які бувають у дітей, що задумали злий жарт, почали немалу обступати його, аж поки оточили з усіх боків. Він стояв посередині, здивований і зніяковілий, не розуміючи, що з ним будуть робити. Хлопчак, який приніс новину, пишавчись досягнутим успіхом, спитав його:

— Слухай, ти, як тебе звуть?

Хлопчик відповів:

— Сімон.

— Сімон, а далі як? — спитав знову хлопчак.

Хлопчик повторив, зовсім зніяковівши:

— Сімон.

Хлопчак крикнув йому:

— Кажуть Сімон такий-то... це не прізвище... Сімон!

Готовий ось-ось заплакати, він повторив утретє:

— Мене звуть Сімон!

Дітлахи зареготали. Хлопчак, тріумфуючи, гукнув ще голосніше:

— Тепер ви бачите, що в нього нема батька!

Запала глибока тиша. Діти були вражені цією незвичайною, неможливою, неймовірною обставиною — у хлопчика немає батька! Вони розглядали його, як небачене чудо, як щось неприродне, і почували, як зростає в них те, раніш незрозуміле їм, презирство, яке було в їхніх матерів до Бланшотти.

Сімон притулювся до дерева, щоб не впасти, він був приголомшений неоправданим нещастям. Він шукав слів, щоб пояснити все. Але не міг нічого придумати, щоб

відповісти їм, заперечити страшне звинувачення, ніби в нього немає батька.

Нарешті, зовсім пополютивши, він крикнув на всякий випадок:

— Неправда, у мене є батько!

— Де ж він? — спитав хлопчак.

Сімон мовчав; він не знав. Діти сміялись, дуже збуджені; ці сини ланів, такі близькі до природи, підкорялись тому жорстокому інстинкту, який примушує курей на пташні добивати поранену курку. Раптом Сімон помітив свого сусіда, маленького вдовиного сина, якого він теж завжди бачив тільки вдвох з матір'ю.

— От і у тебе теж немає батька.

— Ні, — відповів хлопчик, — у мене є.

— Де ж він? — спитав Сімон.

— Він помер, — з гордістю відповіла дитина, — він на кладовищі, мій батько!

Схвальний шепіт пробіг в юрбі шибеників, немовби те, що батько помер і похований на кладовищі, звеличувало їх товариша і принижувало того, другого, в якого зовсім не було батька. І ці урвиголови, батьки яких здебільшого були п'яниці й злодії, люті й жорстокі до своїх жінок, тіснилися все ближче й ближче; здавалось, ніби вони, законні діти, хочуть стиснути і задушити незаконного.

Раптом один з них, що стояв поруч з Сімоном, з глузливим виразом показав йому язика і закричав:

— Нема батька! Нема батька!

Сімон схопив його обома руками за волосся і, брикаючись, став бити по ногах, а зубами він'явся в щок. Почалась запекла бійка. Бійців розборохили, і Сімон одиницею на землі, побитий, у синцях, у морваній сорочці, посеред юрби хлопчаків, які радісно плескали в долоні. Коли він підвівся, машинально струшуючи порох з своєї забрудненої сорочки, хтось крикнув:

— Піди пожалійся своєму батькові!

Тоді він відчув серцем, що все пропало. Вони були дужчі за нього, вони побити його, а він нічого не міг відповісти, — адже й справді, у нього немає батька. З гордості він сиробував прогном кількох секунд боротися з слізьми, що душили його, але задихнувся і беззвучно завдавав, адригаючись від глухих ридань.

Тоді жорстока радість охопила його ворогів; інстинктивно, наче дикуни, що віддаються своїм страшним весело-

шам, вони взялися за руки й почали танцювати навколо Сімона, повторюючи, як приспів:

— Нема батька! Нема батька!

Але Сімон раптом перестав ридати. В ньому спалахнула лють. Під його ногами валялися камінці, він набрав їх і почав щосили шпурляти в своїх катів. Він влучив у двох чи трьох, вони втекли із зойками; а вигляд у нього був такий грізний, що й інших охопила паніка. Полохливі, як завжди полохлива юрба, коли бачить людину, доведену до нестями, вони кинулися врозтіч.

Лишившись на самоті, хлопчик, в якого не було батька, побіг у поле, бо в пам'яті його виник спогад, який підказав йому, що треба робити. Він вирішив утопитися в річці.

Він згадав, що тиждень тому один жебрак кинувся в річку, бо в нього зовсім не було грошей. Сімон бачив, як витягли утопленика. І от цей нещасний дідусь, який звичайно здавався йому жалюгідним, брудним і потворним, вразив його своїм виглядом: обличчя було бліде, нерухоме, довга борода намокла, розплющені очі дивились так спокійно. Навколо говорили:

— Він помер.

Хтось додав:

— Тепер він щасливий.

І Сімон теж вирішив утопитись; у того нещасного не було грошей, а в нього не було батька.

Він підійшов дуже близько до води і задивився на течію. В'юнкі рибки гралися в прозорій воді, підстрибували і хапали мушок, що літали над водою. Хлопчик перестав плакати і з цікавістю став стежити за ними. Проте час від часу, як після короткого затишшя під час грози раптом налітають пориви вітру, з тріском ламають дерева і летять вдалину, до Сімона поверталась все та ж сама думка, завдаючи йому гострого болю: «Я повинен утопитись, бо в мене немає батька».

Навкруги було так тепло, так гарно. Сонце нагріло траву. Вода блищала, як дзеркало. Бували хвилини, коли Сімон забував про все, його опановувала знемога, як буває після сліз; йому хотілось заснути в траві проти сонечка.

Маленька зелена жабка стрибала біля його ніг. Він спробував спіймати її. Вона вислизнула. Він почав її переслідувати і тричі підряд промахнувся. Нарешті, схопив за задні лапки і розсміявся, бачачи зусилля, які вона робила, щоб вирватись. Вона підбирала під себе ніжки, потім раптом витягувала їх, вони ставали твердими, як дві па-

лички; поводячи своїми виряченими очима з золотими обідками, вона водночас вимахувала в повітрі передніми лапками, як руками. Це нагадало йому одну іграшку, зроблену з вузьких, збитих нахрест дощечок, які рухались зигзагоподібно, і від цього маленькі солдатики на них починали марширувати. Тоді він згадав про свій дім, про свою маму; йому стало дуже сумно, і він знову заплакав. Все тіло його здригалось. Він став навколішки і почав читати молитву, немов перед сном. Але він не міг закінчити її, бо ридання бурхливо, нестримно підступали до горла. Він не думав більше ні про що, нічого не бачив навколо, цілком поринувши в своє горе.

Раптом чиясь важка рука лягла на його плече і грубий голос спитав:

— Чого ти так зажурився, хлопче?

Сімон обернувся. Високий робітник, чорнявий, борода-тий, кучерявий, лагідно дивився на нього. Сімон відповів із слізьми на очах і в голосі:

— Вони побили мене... бо... у мене... у мене... немає батька... немає батька...

— Як же це так? — сказав незнайомий посміхаючись, — батько у кожного є.

Хлопчик сказав, на силу вимовляючи слова, бо спазми стискували йому горло:

— А в мене... у мене... немає!

Обличчя робітника враз стало серйозним; він пізнав сина Бланшотти, про яку вже дещо чув, хоч оселився тут недавно.

— Не плач, хлопчику, — сказав він, — заспокойся, ходімо зі мною до твоєї мами. Ми знайдемо тобі... батька.

Великий взяв маленького за руку, і вони вирушили в путь. Робітник посміхався, він був не від того, щоб познайомитися з Бланшоттою, що була, як казали, одною з найвродливіших дівчат на селі. І, можливо, в глибині душі він сподівався, що дівчина, яка раз піддалася спокусі, може піддатися їй ще раз.

Вони підійшли до маленької, чисто побіленої хати.

— Ось тут, — сказав хлопчик і крикнув: — Мамо!

На дверях з'явилася Бланшотта, і робітник одразу перестав посміхатися, бо він зрозумів, що з цією високою, блідою жінкою жартувати не можна. Вона суворо стояла на дверях, немовби захищаючи від мужчини поріг свого дому; де її вже зрадив інший.

Знімаювши, знявши кашкет, він пробурмотів:

— Ось, хазяйко, я привів вам вашого хлопчика, він заблудився коло річки.

Але Сімон кинувся на шию матері і сказав, знову заплакавши:

— Ні, мамо, я хотів утопитись, бо вони побили мене... побили... за те, що в мене немає батька.

Пекучий рум'янець залив щоки молодій жінки, і, переживаючи біль усією своєю істотою, вона нестямно поцілувала свою дитину, а рясні сльози покотились по її обличчю. Зворушений робітник стояв, не знаючи, як піти. Рантом Сімон підбіг до нього і спитав:

— Хочете бути моїм татом?

Стало дуже тихо. Бланшотта, згоряючи від сорому, мовчки притулилась до стінки, притиснувши руки до серця. Хлопчик, бачачи, що йому не відповідають, сказав:

— Якщо ви не хочете, то я знову піду тонитись.

Робітник спробував повернути все на жарт і відповів сміючись:

— Та ні, я дуже хочу.

— Як тебе звуть? — спитав хлопчик. — Мені треба знати, як відповісти, коли мене питають.

— Філіпп, — відказав робітник.

Сімон мовчав якусь мить, намагаючись добре занам'ятати це ім'я, зовсім заспокоївшись, простяг руки і сказав:

— Ну от, Філіпп, ти мій тато.

Робітник підняв його, міцно поцілував в обидві щоки, повернувся і покванливо пішов геть великими кроками.

Другого дня Сімона зустріли в школі злим сміхом. Коли розкодилися, той же хлопчикськи хотів повторити вчорашнє, але Сімон кинув йому в обличчя так, як кинув би камінь:

— Філіпп, ось як звуть мого тата!

Звідусіль почувся регіт:

— Філіпп, а далі?.. Що це за Філіпп?.. Який Філіпп?.. Звідки ти взяв твого Філіппа?

Сімон нічого не відповів і, непохитний у своїй вірі, з викликом дивився на них; він ладен був скоріше витерпіти тортури, ніж поступитись перед ними. Його врятувала поява учителя, і він побіг до матері.

Протягом трьох місяців високий робітник Філіпп частенько проходив повз дім Бланшотти; кілька разів він наважувався заговорити з нею, коли вона шила біля вікна. Вона відповідала йому чемно, завжди з поважним виглядом, ніколи не посміхалась до нього, не запрошувала зайти.

Проте Філіпп, трохи самовпевнений, як усі чоловіки, переконав себе, що її щоким червоніли більше, ніж звичайно, коли вона розмовляла з ним.

Але занямовану репутацію відновити важко, а зіпсувати дуже легко, і, незважаючи на полохливу стриманість Бланшотти, по селу пішов уже поговор.

Що ж до Сімона, то він дуже полюбив свого нового тата і майже щовечора, коли Філіпп кінчав роботу, вони гуляли разом. Хлопчик ретельно відвідував школу і з гідністю проходив повз школярів, ніколи не відповідаючи на їхнє глузування.

Проте одного разу той самий хлопець, який першим зачепив Сімона, сказав йому:

— Ти збрехав, у тебе нема ніякого батька Філіппа.

— Чому ж? — схвильовано спитав Сімон.

Хлопець потирав руки. Він сказав:

— Та тому, що коли б у тебе був батько, то він був би чоловіком твоєї мамі.

Сімон збентежився від справедливості такого зауваження, проте відповів:

— А все-таки він мій батько!

— Може, й так, — глузливо відказав хлопець, — але тільки він не зовсім твій батько.

Син Бланшотти похилив голову і, замислившись, пішов по дорозі до кузні дядька Луазона, де працював Філіпп.

Кузня немов ховалася в густині дерев. В ній було дуже темно, тільки червоне полум'я величезного горна освітлювало яскравими відблисками постаті п'яти ковалів з голими руками, які оглушливо стукали по ковадлах. Вони стояли, освітлені полум'ям, наче демони, втупивши очі в розпечене залізо, яке вони шматували; і здавалось, що їхні важкі думки злітають разом з важкими молотами.

Сімон непомітно ввійшов у кузню і тихенько потяг свого друга за рукав. Той обернувся. Робота припинилась, ковалі уважно розглядали хлопчика. Серед незвичайної тиші, що раптом настала, пролунав тоненький Сімонів голосок:

— Слухай, Філіпп, син Мішоди каже, що ти не зовсім мій батько.

— Чому ж? — спитав робітник.

Дитина наївно відповіла:

— Тому, що ти не чоловік моєї мамі.

Ніхто не засміявся. Філіпп стояв, спершись лобом на свої великі руки, в яких тримав молот, поставлений на ковадло. Він думав. Четверо товаришів дивились на нього.

Сімон, такий маленький серед цих велетнів, тривожно чекав відповіді. Раптом один з ковалів, немовби відповідаючи на думки всіх, сказав Філіппові:

— А все-таки Бланшотта славна й чесна дівчина; живе вона статечно й хазяйновито, хоч і трапилось з нею нещастя. Вона буде хорошою жінкою чесному чоловікові.

— Це правда,— озвалось троє інших.

Коваль вів далі:

— Хіба вона винна, що схибила? Він обіцяв одружитися з нею, а хіба мало ми знаємо жінок, яких поважають тепер, хоч з ними трапилось те ж саме?

— Це правда,— хором повторили троє.

Коваль провадив далі:

— А як їй важко було, бідолашний, самій виховувати дитину, скільки сліз вона пролила, виходячи тільки до церкви, про те один тільки Бог відає.

— І це правда,— знову сказали ковалі.

Було чути тільки шум міхів, що роздували горно. Філіпп поривчасто нахилився до Сімона:

— Скажи мамі, що я прийду сьогодні ввечері поговорити з нею.

І він тихенько підштовхнув хлопчика до дверей.

Він знову взявся до роботи, і п'ять молотів, як один, ударили по ковадлах. До пізнього вечора кували вони залізо, дужі, могутні, сповнені радості й задоволення. Але як у святковий день соборний дзвін заглушає респту, так молот Філіппа заглушав усі інші, щосекунди падаючи на ковадло з переможним гуркотом. Очі Філіппа палали, і він невтомно кував серед іскор.

Все небо було всіяне зорями, коли Філіпп постукав у двері Бланшотти, причепурений, у святковій блузі й чистій сорочці, з підстриженою бородою. Молода жінка вийшла на поріг і з докором сказала йому:

— Негаразд приходити так пізно, пане Філіпп.

Він хотів відповісти, але, зніяковівши, забурмотів щось невиразне і спинився.

Вона продовжувала:

— Ви ж добре розумієте, що не годиться, щоб про мене говорили.

Тоді він сказав:

— А яке кому діло, якщо ви згодні бути моєю дружиною?

Відповіді не було, але почувся шум, ніби хтось у темряві кімнати знеможено впав. Філіпп швидко ввійшов, і Сімон,

лежачи в своєму ліжку, розрізнув звук поцілунку і кілька слів, що їх ледве чутно вимовила мати. Потім він раптом відчув дотик знайомих рук, що підхопили його; тримаючи хлопця у витягнутих руках, дужих, як у Геркулеса, друг крикнув йому:

— Скажи своїм товаришам, що твій батько — Філіпп Ремі, коваль, і що він намне вуха кожному, хто посміє скривдити тебе.

Другого дня, коли хлопчики зібралися в школі, перед початком уроку, маленький Сімон підвівся з місця. Він був дуже блідий, і губи його тремтіли.

— Мій батько, — дзвінким голосом сказав він, — коваль Філіпп Ремі, і він обіцяв нам'яти вуха кожному, хто посміє мене скривдити.

На цей раз ніхто не засміявся — всі добре знали коваля Філіппа Ремі. Це був такий батько, яким міг би пишатися кожний.

Могильниці

П'ятеро приятелів кінчали обідати — п'ятеро світських, багатих чоловіків дозрілого віку. Троє були жонаті, двоє — ще ні. Вони сходились так щомісяця, на спомин про свої юнацькі літа, і, пообідавши, звичайно гомоніли собі по-товариському до другої години ночі. Вони залишалися завжди близькими, щирими друзями, і ці зустрічі давали їм найщасливіші, може, в житті хвилини. Тут балакалося про все, що може цікавити і тішити парижан; це бувало звичайно — як і в більшості салонів, зрештою, — щось як обмін новинами, прочитаними в ранкових газетах.

З найвеселіших між товаришами був Жозеф де Гардон, старий парубок, що жив типовим, яскраво-паризьким, фантастичним та химерним життям. Проте не був з нього ні розпусник, ані гультай, а лише цікавий до всього чоловік, веселун, та ще й молодий, бо ледве чи мав сорок літ. Людина світська в найширшому й найбільше поблажливо-му розумінні цього слова, обдарований гострим розумом без особливої глибини, широкими знаннями без справжньої ерудиції, здатністю легко сприймати, не дуже вдумуючись у сприйняте, він здобував у своїх спостереженнях, пригодах та зустрічах матеріал для комічних, а разом з тим

і філософських анекдотів та для гумористичних афоризмів, що створили йому славу великого розумника.

Це, власне, був оратор на час обідів. Щоразу так уже й чекали від нього нової історії чи приповідки. Не треба було й просити, щоб він почав її розповідати.

Покуруючи, з покладеними на стіл ліктями, з напівпорожньою склянкою коньяку перед собою, розімлілий в атмосфері тютюнового диму й тонких пахопців гарячої кави, він почував себе тут якнайкраще — як богомільна жінка в каплиці, як золота рибка в акваріумі.

Він мовив, пихнувши сигарою:

— Не так давно зі мною сталася чудна пригода.

— Розкажіть! — попросили всі майже в один голос.

— Охоче. Ви знаєте, що я люблю блукати по Парижу, немов оті колекціонери циячок, які раз у раз ниніпорять очима по вітринах. Щодо мене, то я шукаю видовищ, людей, приглядаюсь до всіх і до всього.

Якось у половині вересня, теплого та погожого дня, вийшов я опівдні з дому, не знаючи, куди саме йду. В таких випадках ми відчуваємо звичайно невизначне бажання одвідати яку-небудь молоду гарну жінку. Перебираємо в уяві галерею своїх знайомих, порівнюємо їх, роздумуємо про властиві кожній з них принади та чари і віддаємо нарешті перевагу тій, котра того дня найбільше нас вабить. Та іноді надто ясне сонце й надто ласкаве повітря позбавляють нас охоти робити будь-які візити.

Сонце було ясне, повітря ласкаве. Я запалив сигару і, роздумуючи, пішов на бульвар. Я походжав собі без жодної мети, аж раптом заманулось мені завітати на Монмартрське кладовище.

Я дуже люблю кладовища: там огортає мене спокій та меланхолія, — а це мені потрібне. Та й те сказати: скільки там поховано добрих друзів, яких уже не побачити; отож я й відвідую їх вряди-годи.

Саме на Монмартрському кладовищі є могила жінки, яка викликала колись у мене велику й жагучу пристрась і спомин про яку й досі виповнює серце печаллю та жалями... різними жалями... Часом ото ходжу я помріяти на ту могилу. Щодо неї, то тут уже всьому, звичайно, кінець.

Люблю я кладовища ще й за те, що це ж дивовижні, надзвичайно тісно заселені міста. Збагнуть лише, скільки там, на невеличкому клантику землі, міститься мертвих, подумайте про всі покоління парижан, навіки там упокое-

ні, про цих довічних троглодитів, що їхні замуровані, тісні печери привалено каменем чи позначено хрестами, і згадайте тоді живих, отих тварюк, які так багато займають на землі місця і зчиняють стільки шуму й галасу.

До того ж на кладовищах трапляються пам'ятники майже настільки ж цікаві, як по музеях. Надгробок Кавеньяка, запевняю вас, викликає в мені, без бажання порівнювати, спогад про отой шедевр Жана Гужона: постать Луї де Брезе, що міститься в підземній каплиці Руанського собору; все мистецтво, сучасне, реалістичне мистецтво, пішло звідси, панове. Цей мрець, Луї де Брезе, правдивіший, страшніший, краще передає жакливість неживого, ще скорченого агонією тіла, аніж усі ті страдницькі труни, що їх ставлять на могилах теперішні майстри.

Можна милуватись на Монмартрському кладовищі з Боденового величного монументу; є там і прегарні пам'ятники Готьє, Мюрже. Саме на пам'ятнику Мюрже бачив я одного разу одинокий, убогий віночок із жовтих безсмертників. Хто приніс його? Може, остання гризетка, стара-престара, що служить десь поблизу консьєржкою? Це красива статуетка роботи Мілле, що гине, одначе, від бруду та недогляду. Оспівуй же молодість, Мюрже!

Вступивши на Монмартрське кладовище, я відчув, як нараз мене поійняла журба — не дуже, щоправда, болюча, — та журба, що навіює, коли ти відчуваєш себе при здоров'ї, думку: «Не дуже це веселе місце, але ж моя година ще не настала...»

У м'якому, вологому повітрі чувся повів осені — мертво-го листя та стомленого, змученого, млявого сонця — і це поглиблювало, поетизувало те відчуття самотності і кінця всього земного, яке завжди виникає в сумному місці, де ще й інший панує повів: людської смерті.

Я походжав, не поспішаючи, цими німими вулицями, де сусіди вже не одвідують одне одного, не сплять ніколи вдвох в одній постелі і не читають газет. Потім я взявся розглядати епітафії. Це справді найутішніша в світі річ. Ніколи ні Лабіш, ні Мельяк не викликали в мене такого сміху, як отой гумор надмогильної прози. То ж просто книжки, виразніші за Поль де Кокові, книги, щоб розвіювати наш смуток та гризоту, — оті мармурові таблиці й хрести, де вигадники-родичі розливають свої жалі та обітниці людині, котра відлетіла на той світ, і висловлюють надію там із нею зустрітись!

Та найбільше люблю я на цьому кладовищі ту запусену,

занедбану його частину, де повиростали великі кипариси та тисові дерева, отой старий квартал давніх мерців, що незабаром поновиться: зелені дерева, вигодувані людським трупом, повирубують і вирівняють місце для свіжих мерців, укриваючи їх зверху білими мармуровими плитами.

Поблукавши трохи, щоб освіжити голову, я боявся вже занудитись і вирішив одвідати з низьким уклоном і сумовитим спогадом місце останнього відпочинку моєї коханої. Серце в мене стискалось, коли я підходив до її могили. Бідоласна люба! Вона ж була така гарненька, така ласкава, така біла, така свіжа... а тепер... коли б відкопати...

Спершись на залізні ґратки, я тихенько шепнув їй слово про свою печаль — певна річ, вона того не почувала — і хотів був уже йти далі, як раптом побачив біля сусідньої могили жінку в чорному жалобному вбранні. Вона стояла там навколішки. З-під вуалі виднілася гарна голівка, а біляве її волосся виблискувало, як вранішнє сонце під нічтю темного покривала.

Я залишився.

Без сумніву, тяжке горе було в неї на душі. Затуливши долонями очі, сувора та нерухома, охоплена задумою, вона, здавалось, перебирала в пам'яті чотки болючих споминів. Вона була схожа в тій позі на мертву, що думає про мертвого. І раптом я здогадався, що вона зараз заплаче: це було видно з легкого тремтіння її плечей... Так, буває, тремтить під подихом вітру верба... Вона спершу плакала тихо, потім дедалі дужче, здригаючись усім тілом. Зненацька вона відслонила очі. Вони були повні сліз і прекрасні — очі безумної, котру щойно вжахнув невимовний жийсь кошмар. Жінка помітила, що я дивлюсь на неї, — і, очевидно, засоромившись, знову закрила руками обличчя. Тепер ридання її зробились конвульсивні, голова тихо схилилась до надгробка, притулилась до нього. Вуаль окутала білий мармур дорогого серцю пам'ятника новою жалобою. Почувся стогін, потім вона стихла з притуленою до каменя скронею і зомліла.

Я кинувся до неї, стискував її руки, дихав на повіки і разом з тим прочитав просту епітафію: «Тут покоїться Луї Теодор Карель, капітан морської піхоти. Поліг від ворожої кулі, в Тонкіні. Моліться за нього».

Капітан був похований уже кілька місяців тому. Я був зворушений до сліз — і подвоїв свої піклування. Вони мали успіх; нарешті вона-таки опритомніла. Велике хвилювання огорнуло мене... Я не дуже поганий, мені нема ще й сорока

літ... Глянувши тільки на неї, я здогадався, що вона буде вдячна і ввічлива.

Я не помилився. Вона оповіла мені свою історію, яка не раз уривалася сльозами та глибокими зітханнями, про смерть у Тонкіні офіцера, що тільки-но рік як узяв із нею шлюб. Вони побралися з любові, бо, залишившись сиротою без батька й матері, вона мала невеличкий — тільки найнеобхідніше — посаг.

Я взявся її втішати, підбадьорювати, підвів її.

— Ходімо звідси. Вам не треба тут zostаватись,— сказав я.

— В мене нема сили йти.

— Я допоможу вам.

— Спасибі. Які ви добрі! Ви теж прийшли сюди оплакувати покійника?

— Так, пані.

— Покійницю?

— Так, пані.

— Дружину?

— Ні, кохану.

— Можна любити кохану так само, як і дружину, для любові немає закону.

— Правда ваша, пані.

І от ми пішли вдвох доріжкою. Я помагав їй іти, підтримував, мало не ніс її. Коли ми вийшли, вона знеможено прошепотіла:

— Боюсь, мені знову може зробитися погано.

— Може, ви згодитесь зайти куди-небудь, підкріпитись трохи?

— Гаразд.

Як на те, я побачив ресторан — один із тих ресторанів, куди родичі похованих заходять відпочити від похоронних турбот. Ми увійшли туди. Я умовив її випити чашку гарячого чаю; це ніби додало їй сили. Невиразна усмішка з'явилась у незнайомій на устах. Вона заговорила про своє життя. Це так тяжко, так тяжко залишитися зовсім самотньою на землі, самотньою день і ніч, не мати кому відкрити серце, не бачити біля себе ні друга, ані по-радника.

Це все видавалося зовсім щирим — і так любо бриніло в її устах. Я розчулився. Було тій молодій удові не більше, певне, як двадцять років. Я почав говорити їй компліменти,— їх прийнято ласкаво. Тоді, по якомусь часі, я запропонував свої послуги — відвезти її додому. Вона погоди-

лась. Ми сиділи в екінажі так близько одне від одного, плече до плеча, що крізь одежу відчувалось тепло наших тіл,— а ніщо в світі так не хвилює.

Візник спинився біля її дому.

— Я не маю сили зійти по сходах на п'ятий поверх,— тихенько промовила вона.— Ви були до мене такі добрі, може, ваша ласка довести мене тепер до мого помешкання?

Я, звичайно, погодився. Вона йшла вгору новою, з глибокими зітханнями. Потім, перед своїми вже дверима, промовила:

— Зайдіть же на хвилинку, щоб я могла висловити вам свою вдячність.

І я ввійшов, хай йому чорт!

У неї було скромно, трошки навіть, може, убого, але просто й мило. Ми сіли поруч на невеликій кананці, вона знову заговорила про свою самотність.

Потім подзвонила служниці, щоб чим-небудь пригостити мене,— але ніхто на дзвінок не з'явився. Це мені дуже сподобалось; я здогадався, що служниця приходила до неї тільки ранком, була, так би мовити, «приходящою».

Господиня зняла капелюшка. Яка ж гарненька була вона! Пильно, не відриваючись, дивились на мене ясні її очі, такі пильні, такі ясні, що мене охопило непереможне бажання,— і я йому піддався. Я вхопив її в обійми і припав устами до приплюснених з несподіванки вії. Поцілунок... поцілунок... знову поцілунок.

Вона відбивалась, пручалась, промовляючи:

— Кінчайте ж бо... кінчайте, кінчайте.

Як мав я те розуміти? В подібних випадках слово «кінчати» може мати привабливі два значення. Щоб вона змовкла, я перейшов від очей до уст і надав слову «кінчати» любішого для мене тлумачення. Опір був не надто великий, і коли ми знову скинули очима одне на одного,— після цієї тяжкої образи вбитому в Тоніні капітанові,— вона мала вигляд стомлений, ніжний, лагідний. Це остаточно мене заспокоїло.

Тоді я виявив до неї вдячність, послужливість. І, може, після години нової розмови запитав:

— Де ви звичайно обідаете?

— Тут поблизу є невеличкий ресторан.

— Самі?

— Так, певна річ.

— Може, погодитесь сьогодні пообідати зі мною?

— Де саме?

— В гарному ресторані, на бульварі.

Вона завагалась, потім погодилась, сама себе переко-
нуючи:

— Я ж так нуджусь... так нудьгую.— А далі додала: —
Мені треба тільки вдягти іншу, не таку темну сукню.

І вийшла до своєї спальні. Незабаром вона стала знову
на порозі — в напівжалобі, тонка, маленька, зваблива, в
дуже простому сірому вбранні. Очевидно, у неї було одне
вбрання для кладовища, а інше для міста.

По обіді виник хороший, щирий настрій. Вона випила
шампанського, розвеселилась, розчервонілась,— і я знову
вернувся з нею до неї.

Це приємне знайомство, що почалося серед могил, трива-
ло тяжнів зо три. Проте все на світі стомлює, надто жінки.
Я покинув її під тим приводом, ніби конче маю виїхати
в невідкладних справах. Я попрощався з нею дуже велико-
душно, і вона мені була за це вельми вдячна. Довелось
пообіцяти їй завітати зараз же по приїзді. Здавалось, вона
й справді трохи полюбила мене.

Я вдався до інших жінок, до нових пестошів,— і з місяць
у мене ні разу не виникало непереможного бажання зу-
стрітися з своєю могильною коханкою. Проте я не забув
її... Спогад про неї вабив мене, як таємниця, як психологіч-
на загадка, як одне з тих питань, котрі ми не можемо
розв'язати і через те мучимось.

Не знаю чому саме мені спало одного дня на думку, що
я побачу її знову на Монмартрському кладовищі,— і я
рушив туди.

Довго ходив я там, не зустрічаючи нікого, крім звичних
відвідувачів таких місць,— людей, що не всі ще зв'язки
порвали з своїм небіжчиком. Біля могили вбитого в Тонкіні
капітана ніхто тепер не тужив, не було на її мармурі ні
квітів, ні вінків.

Та як же вразило мене, коли, заглянувши до другого
кварталу цього величезного міста мерців, я помітив раптом
у вузькій вулиці, утвореній хрестами, чоловіка та жінку,
що йшли навпроти мене, в глибокій жалобі. О диво! Вони
наблизились — і я впізнав ту жінку. То була вона!

Вона мене помітила, почервоніла і, коли я переходив їй
дорогу, злегенька навіть торкнувшись її одягу, потаємним,
ледве помітним знаком попросила: «Не пізнавайте мене!»
Та в тому ж таки знакові можна було прочитати: «Завітай
коли-небудь до мене, милий!»

Чоловік був гарно, навіть елегантно вбраний, статечний, з орденом Почесного легіону, років так близько п'ятдесяти.

І він її підтримував, ведучи з кладовища, як колись робив те я.

Я пішов уражений, сам себе питаючи, що то, власне, я бачив, до якої, власне, категорії має належати ця могильна мисливиця. Чи це просто собі повія, що вигадала новий спосіб — ловити серед могил засмучених чоловіків, які приходять сюди оплакувати своїх жінок або коханок з неостиглими ще спогадами про обійми й пестощі? І чи одна вона, чи багато їх отаких? Чи це певна професія? Може, для них кладовище є тим, чим для інших тротуар? Могильниці! А може, це тільки в неї виникла ота знаменита ідея, повна філософської глибини, використовувати жалі за вмерлим коханням, що збуджуються в цьому сумно-урочистому місці?

І ще хотів би я знати: чиєю вдовою була вона на той день?

Слова в коханні

Неділя

Любий мій, товстий півнику!

Ти не пишеш до мене, я тебе не бачу більше, ти ніколи до мене не заходиш. Розлюбив? За що ж? Чим я перед тобою завинила? Скажи мені правду, благаю тебе, моє золотко! Я ж тебе так люблю, так люблю! Я б хотіла, щоб ти завжди був біля мене, хотіла б пригортати тебе щохвилини, називаючи тебе, моє серденько, мій котику, всіма, які тільки можу вигадати іменами. Я кохаю, я кохаю, я кохаю тебе, мій півнику хороший!

Твоя курочка Софі

Понеділок

Мила моя!

Ти ані слова не зрозумієш із того, що я мушу тобі казати. Байдуже. Якщо мій лист випадково попадеться на очі іншій якійсь жінці, може, він їй стане в пригоді.

Коли б ти була глуха й німа, я, безперечно, кохав би тебе довго-предовго. Біда, власне, в тому, що ти говориш. От і все. Поет сказав:

Ти — тільки скрипка та, що я мелодій чари
Смичком звияжницьким пробуджую у ній.
Як ніжний спів дзвенить в порожняві гітари,
Співа моя душа в твоїй душі пустій.

В коханні, бачиш-но, повинна співати душа, повинні співати мрії. Та для того, щоб мрії співали, не треба їх перепиняти. Розмовляючи між двома поцілунками, ми перепинямо безумну мрію, яка виповнює душі, — коли то тільки не слова величні та високі; а величні та високі слова не бринять звичайно в голівках у молодих гарненьких дівчат.

Ти нічого не розумієш, правда? Тим краще. Далі. Ти, нема що й казати, одна з найчарівніших, найзавабливіших жінок, яких мені доводилось бачити.

Чи є на світі очі, де світилось би більше солодких снів, більше таємних обіцянок, більше безмежної любові? Вірю, нема. І коли твої уста усміхаються, а між ними блискають зубки, — здається, ніби з цих чарівних уст рине невимовно принадна музика, щось, як у казці, гарне, щось таке прекрасне, від чого хочеться безумно плакати.

А ти промовляєш тоді спокійно:

— Милий мій, товстий кролику!

Тоді мені здається, що я вхожу, от просто вхожу до тебе в голівку і бачу, як живе, як рухається твоя душа — маленька душа маленької жінки, вродливої, милої, але... і це мене, бачиш-но, це мене мучить. Я волів би нічого там не бачити.

Ти все ще нічогісінько не розумієш, правда? Я так і думав.

Пам'ятаєш, як ти вперше прийшла до мене? Ти ввійшла несподівано, пахощами фіалок віяло від твоєї одежі. Ми довго дивились одне на одного, не кажучи ні слова, потім злилися в шалених обіймах... потім... потім до самого ранку ми не сказали з тобою й півслова.

Зате під час прощання руки в нас тремтіли, а очі промовляли про речі, про речі... про такі речі, яких ніякою мовою не висловити. Так принаймні мені здавалось. І ти-хенько, ідучи вже від мене, ти кинула: «До побачення». Це були єдині твої слова того разу. Але ти ніколи не уявиш собі, які чудові мрії ти по собі залишила, якою я тебе малював собі, які думки й почування у тобі згадував!

Бач, люба моя, для людей хоч трохи витончених, хоч трохи вищих від маси, кохання — це такий складний інструмент, що найменша дрібниця може його розстроїти.

Ви, жінки, ви ніколи не помічаєте смішного в ті хвилини, коли кохаете, і комізм деяких виразів вас тоді не вражає.

Чому слово, цілком природне в устах тоненької брюнетки, фальшиво бринить, коли його вимовляє товста блондинка? Чому той самий жест видається в одній ніжно-голубувий, а в інших — непристойний? Чому бувають пестощі, чарівні для нас, коли ними обдаровує ця жінка, і обтяжливо-неприємні, коли мусимо їх приймати від тієї? Чому? Тому, що скрізь, а надто в коханні, треба повної гармонії, безумовної злагоди рухів, голосу, слів, ніжних виразів з тією особою, що ото діє, промовляє, виявляє себе, з її віком, постаттю, кольором волосся, вродою обличчя.

Жінка, яка ввійшла в тридцять п'ятий рік, у цю пору великих бурхливих пристрастей, а зберегла, проте, щось від колишньої, властивої двадцятирічним жінкам любовної пустотливості і не розуміє, що їй треба не так уже висловлюватись, не так і обнімати і по-іншому дивитись, що вона тепер більше не Джульєтта, а Дідона, розчарує дев'ять чоловіків з десятих, хоч, може, самі вони й не зрозуміють причини свого розчарування.

Зрозуміла? Ні? Я ж цього був певен.

Відколи ти дала собі волю виявляти свої почуття у слові,— все кінчилось для мене, люба моя.

Іноді ми зливалися на кілька хвилин в обіймах, у нескінченному поцілунку, коли в солодкій млості запліщуються очі, так ніби той поцілунок хоче втекти від погляду, щоб повніше зберегтися в позбавленій світла, обезумілій душі. І от — тільки розімкнуться уста — ти кажеш, було, дзвінко сміючись: «Як добре, товстий мій песику!»

Я ладен був тебе за це вбити.

Ти наділяла мене послідовно всіма назвами тварин та овочів, які лише вчитала, напевне, в «Домашній господарці», в «Довершеному садівникові» та в «Елементарному природознавстві для початкових класів». Та це все ще нічого.

Любовне злиття — це brutальна, тваринна річ, особливо коли про нього думати. Мюссе сказав:

Ще пам'ятаю я ті спазми пожадливі,
Цілунок пристрасні, розпалені тіла,
І зуби зціплені, і зимний піт чола...
Небесні хвилі це... або... або жажливі!

Або смішні, додам від себе! О бідолашна моя дитино, який глузливий демон, який лихий порадник навіває тобі слова... в кінці?

Я пам'ятаю їх, я маю їх цілу колекцію, та не хочу тут, кохаючи тебе, наводити.

Далі. Тобі зовсім бракує такту, ти завжди можеш прохопитися екзальтованим «люблю тебе» саме в таку хвилину, що я ледве-ледве стримую сміх. Бо ж бувають моменти, коли «люблю тебе» так не на місці, ніби це — непристойне слово.

Ти, проте, нічого не розумієш.

Багато є жінок, що теж, читаючи ці рядки, не зрозуміли б їх і вважали б мене за дурня. Байдуже! Зголоднілі люди їдять хапаючись, не добираючи смаку, але люди витончені раз у раз вередують, і нелегко буває догодити їм стравою. А кохання це ж, власне, і є своєрідне куховарство.

Ось чого я тільки ніяк не можу збагнути: чому жіноцтво, що так добре знається на чарівній силі тонких, ажурних шовкових панчішок, на привабливості кольорів і відтінків, на солодкій знадливості дорогого, захищеного у глибині білизни мережива, на витонченому спідньому одязі, на хвилюючій чарівності таємничих розкошів, на всіх тонкощах і таємницях туалету, — чому те саме жіноцтво не відчуває тієї неподоланної відрази, що виникає в нас від слів, не до речі сказаних чи по-дурному ніжних?

Брутальне, різке слово іноді має чудодійну силу, підстобує тіло, вражає в саме серце. Такі слова доречні під час бою. Хіба, наприклад, відповідь Камброна¹ ворогам — не прекрасна? Для всього є свій час. Та треба також уміти мовчати і уникати в певні хвилини фраз із романів Поль де Кока.

Обіймаю тебе палко, лише з умовою: не говори більше ні слова.

Рене

¹ Генерал Камброн, начальник наполеонівської гвардії, у битві при Ватерлоо на прощання здатися відповів непристойним словом.

Паризька пригода

Чи є в жіноцтва гостріше почуття, ніж цікавість? О, спізнати, збагнути, діткнутися того, що ввижалось в мріях! На що б не пішла вона для цього? Жінка, у котрої прокинулась палка, нестримна цікавість, ладна зважитись на які хочете шаленства та безумні вчинки, вона не боїться жодної небезпеки, нічого в світі. Мова мовиться про справжніх, сказати, жінок, обдарованих тим потрійним розумом, що сторонньому глядачеві видається холодним та розважливим, а таїть у собі, по-перше, ненастанний, невтомний жіночий неспокій; по-друге, хитрощі під маскою наївності та простоти, хитрощі святенниці, софістичні та хисткі; по-третє, чарівну пустотливість, витончене лукавство, милу зрадливість,— словом, усі ті принади тонкого кокетства та прихованої розпусти, що доводять до самогубства надто довірливих коханців і велику втіху дають іншим.

Та, чию пригоду маю вам розказати, була собі провінціалочка, все ще по-міщанському цнотлива та скромна. Життя її, спокійне на перший погляд, оберталося в межах родини — між чоловіком, завжди заглибленим у свої справи, та двома дітьми, яких вона виховувала сумлінно і дбайливо. Проте серце її тремтіло від невиситимої цікавості, від жадоби спізнати невідоме. День і ніч вона марила про Париж і з захватом читала великосвітські газети. Описи бенкетів, дамських убрань, розваг та видовищ викликали в ній палкі, нестримні бажання; та особливо тривожив і надив її відділ чуток, де лише злегка піднімалася запона над таємницями і де в майстерно-неясних фразах вчувались їй натайки на якісь грішні і безумні насолоди.

Із свого тихого закутка бачила вона Париж в якомусь апофеозі незнаних розкошів та витонченої, принадної розпусти. І довгими ночами, лежачи поруч свого чоловіка, що спав горілиць, з пов'язаною фулярю головою, й рівномірно хропів, вона мріяла про тих славетних осіб, чії імена сяяли на перших сторінках газети, як великі зорі серед темного неба. Вона уявляла їхнє чарівне життя — безкоштовну низку витончених бенкетів, улаштованих по-античному оргій, мінливі сцени такого солодко-вишуканого пороку, аж годі було їх собі змалювати.

Бульвари здавались їй якимось виром людських при-

страстей, де, певне, кожен будинок приховує якусь дивовижну любовну таємницю.

А тим часом вона старілась. Старілась, нічого в житті не зазнавши, крім щоденних домашніх клопотів, одноманітних та банальних, що з них складається, кажуть, щастя родинного вогнища. Проте це була ще вродлива жінка, що вбереглася в цьому спокійному існуванні, як ото зберігається зимове яблуко у замкнутій шафі. Тільки душу їй гризли й палили потайні пристрасні бажання. «Невже,— думала вона,— доведеться вік звікувати, не скуштувавши отого страшного, принадного сп'яніння, ні разу не поринувши у кипучі хвилі паризьких насолод?»

І їй поталанило-таки, після довгих підготовчих заходів та хитрощів, під мудро вигаданим приводом улаштувати подорож до Парижа. Чоловік не міг супроводити її в цій мандрівці, отже, вона поїхала сама.

Приїхавши, вона заздалегідь подбала, щоб мати два дні, чи, радше, дві ночі зовсім вільних. Для цього наша провінціалка вигадала, ніби має навідатись до давніх своїх друзів, що мешкали десь на околиці міста.

А тоді взялася шукати. Перейшла всі бульвари, та не помітила там нічого, крім звичайної вуличної, регламентованої розпусти. Вона допитливим оком заглядала до кількох кав'ярень, дуже уважно прочитала листування в «Фігаро», яке щоранку лунало в її душі, мов далекий заклик до кохання.

Але ніщо не допомогло їй знайти дорогу до отих шалених оргій артистів та актрис, ніщо не вело до храмів безсоромного раювання, що здавалися їй замкненими якимось магічним словом, немов печера в казках «Тисяча й однієї ночі» або римські катакомби, де потай відбувалися відправи забороненої релігії.

Батьки її, дрібні буржуа, не могли познайомити свою дочку ні з ким з тих уславлених людей, чиї імена завжди лунали у неї в голові; охоплена розпачем, вона хотіла вже вертатися додому, аж раптом щасливий випадок став їй у пригоді.

Ішла вона якось улицею Шосе д'Антен і спинилась перед крамницею, повною отих японських дрібничок, що своїми яскравими барвами веселять нам очі. Вона розглядала маленьких блазнів із слонової кісті, великі, вкриті пишно-барвною емаллю вазы, химерні бронзові статуетки — і враз почула, як там, у крамниці, господар послужливо показував товстому, невисокому, лисому чоловікові з си-

вою уже борідкою великого пузатого ідола — єдину, мовляв, у тому стилі річ.

У кожній крамаревій фразі ім'я того аматора — ім'я голосне — лунало, як бойова сурма. Інші покупці — молоді жінки, елегантні чоловіки — крадькома, але цілком пристойно і з шанобою дивились раз у раз на відомого всім письменника, що не відводив захоплених очей від порцелянового ідола. Вони обидва були потворні — і він, і статуетка, — схожі одне на одного, як рідні брати.

Крамар сказав:

— З вас, пане Жане Варен, я взяв би за нього тисячу франків, — скільки сам заплатив. Для всіх інших було б півтори тисячі, але для моїх клієнтів-митців у мене спеціальні ціни. Вони всі мене відвідують, пане Жане Варен. От, приміром, учора пан Бюснах купив у мене великого старовинного келиха. А то якось продав я пару таких свічників (правда ж, гарні?) панові Александру Дюма. Коли б цю річ, що ви держите в руках, наглядів пан Золя, — вона була б уже продана, пане Жане Варен.

Письменник вагався: статуетка вабила його, та ціна жахала. Він зовсім не зважав на цікаві людські погляди, так ніби був сам десь серед пустелі.

Вона, охоплена хвилюванням, увійшла до крамниці, дивлячись просто на нього і не думаючи навіть, чи вродливий він, чи молодий, чи елегантний. Це ж був Жан Варен, славетний Жан Варен!

Після довгої внутрішньої боротьби та тяжких вагань письменник поставив ідола на місце.

— Ні. Це задорого, — промовив він.

Купець подвоїв своє красномовство:

— О пане Жане Варен, задорого. Де ж таки! Ця річ варта двох тисяч, правду кажу.

Літератор відповів сумно, все не зводячи очей з фігурки:

— Може, й так. Але для мене це дорого.

Тоді вона, порушена безумною відвагою, наблизилась і запитала:

— А мені за скільки б ви цю річ віддали?

Здивований крамар відповів:

— Півтори тисячі, пані.

— Гаразд. Я беру.

Літератор, що досі й не помічав її, повернувся раптом і уважно, поглядом спостережливим, з трохи примруженими очима, оглянув спершу всю її постать, а тоді, як знавець, почав додивлятися до деталей.

Вона була прегарна в цю хвилину, охоплена поривом, помолоділа під промінням збудженої пристрасті. Крім того, жінок, що купують оздобу для столу за півтори тисячі франків, зустрінеш не щодня.

Раптом, виявляючи чарівну делікатність, вона обернулась до нього і сказала тремтячим голосом:

— Пробачте, добродію, я, може, надто похопилась; ви ж іще не сказали свого останнього слова.

А він з поклоном:

— Я сказав його, пані.

Вона тоді знову схвильовано.

— В кожному разі, тепер чи пізніше, аби ви лише надумались, ця річ може належати вам. Я тільки тому й купила її, що вона припала вам до смаку.

Він усміхнувся, видимо задоволений:

— Звідки ж ви мене знаєте?

Тоді вона заговорила про своє захоплення його творами, назвала їх, виявила в своїх похвалах велике красномовство.

Розмовляючи, він сперся ліктем на якийсь стіл і палко вдивлявся гострими, допитливими очима, намагаючись розгадати, що перед ним за особа.

Час від часу крамар, радий з цієї живої реклами, гукав, коли входили нові клієнти:

— Гляньте-но, пане Жане Варен, правда, гарненька річ?

І всі голови поверталися в той бік, а вона тремтіла від радості, що розмовляє на людях запросто з чоловіком, який має таке славетне ім'я.

Сп'яніла нарешті з цього всього, повна тієї відваги, що буває у полководця, коли він наказує іти в рішучу атаку, вона сказала:

— Добродію, зробіть мені велику-велику приємність. Дозвольте вам подарувати цю річ на спогад про жінку, яка безмежно шанує вас і яку ви бачили всього десять хвилин.

Він відмовився. Вона наполягала. Він, проте, опирався, від щирого серця сміючись.

Тоді вона затято мовила:

— Гаразд. Я сама віднесу до вас статуетку! Де ви мешкаєте?

Він не хотів сказати своєї адреси, та вона спитала в крамаря, заплатила скільки треба було за свою покупку і метнулась наймати фіакр. Письменник кинувся їй навздогін. Він нізащо не хотів прийняти подарунок, не знаю-

чи навіть, кому його можна повернути. Він догнав її, коли вона сідала вже в екіпаж, плигнув і собі і — ледве не впавши, бо коні саме рушили, сів поруч неї, роздратований уже цією пригодою.

Він просив і вимагав облишити вигадку, та вона не піддавалась на жодні вмовляння. Доїхали до його дверей, і лише тоді дивачка оголосила йому свої умови.

— Я погоджуюсь,— сказала вона,— не залишати вам цієї речі, якщо тільки ви пообіцяєте виконувати сьогодні всі мої бажання.

Пропозиція здалася йому такою забавною, що він погодився.

— Що ви звичайно робите о цій годині? — запитала вона.

— Виїжджаю на прогулянку,— відповів він після деякого вагання.

Тоді вона рішучим голосом звеліла візникові:

— До Булонського Лісу!

Візник рушив.

Він мусив називати їй імена всіх відомих жінок, особливо тих, що вславилися своєю розбещеністю, і втаємничувати їй в найінтимніші дрібниці їхнього життя, їхніх звичок, домашньої обстановки та пороків.

Надійшов вечір.

— А що ви робите о цій годині? — було нове питання.

Він, сміючись, відказав:

— Перехиляю чарочку абсенту.

Тоді вона поважно:

— Що ж, пане, давайте пити абсент.

І вони ввійшли до його улюбленої великої кав'ярні на бульварі. Там він зустрів своїх товаришів письменників і познайомив їх усіх з нашою провінціалкою. Вона втратила тьму з радощів. «Нарешті, нарешті»,— дзвеніло у неї в голові.

Час минав, і вона звернулася до Варена:

— Певне, тепер ви звичайно обідаєте?

— Так, пані,— відповів літератор.

— Ну, то рушаймо на обід.

По обіді у кафе Біньон пролунало нове запитання:

— А що ви робите вечорами?

Він пильно глянув на неї:

— Як коли. Іноді буваю в театрі.

— Гаразд, пане, їдьмо до театру!

У Водевілі, завдяки йому, їм дали безплатні місця, а вона

зажила вищої слави — сиділа з ним поруч на балконі так, що весь зал їх бачив.

Коли вистава скінчилась, він поцілував їй галантно руку і промовив:

— Мені застається тепер, пані, подякувати вам за чарівний для мене день...

Вона перебила:

— А що ви робите вночі о цій годині, що робите ви ночами?

— Я... я вертаюсь додому.

Вона нервово засміялась:

— Ну... то... їдьмо до вас...

І вони замовкли. Вона тремтіла всім тілом, і в ній боролось бажання втекти з бажанням залишитись, але в глибині серця панувало тверде рішення дійти в цій пригоді до краю.

На сходах вона мусила спинитись, придержуючись за поручні, таке сильне хвилювання охопило її, а він пройшов уперед, важко дихаючи, з восковим сірником у руці.

Тільки-но зайшли до кімнати, вона хапливо роздяглась, мовчки заховалась під ковдру і притулилась у чеканні до стінки.

Та була вона недосвідчена й наївна, як справжня законна жінка провінціального нотаріуса, а він вибагливіший за турецького пашу. Тому вони не могли ніяк порозумітись.

Потім він заснув. Ніч пропливала, і тільки монотонне цокання годинника порушувало тишу. Лежачи нерухомо, жінка згадувала про свої подружні ночі і в жовтому світлі китайського ліхтаря розглядала, прикро вражена, цього товстого, череватого чоловіка, що спав поруч неї горілиць, — його круглий живіт випинався під ковдрою, як надута повітряна куля. Він хрюпів, наче грав на органі, з протягом, комічно, задихаючись. Десятків зо два волосин, що zostались у нього на голові, скористувалися зі сну свого господаря, щоб наїжитись і настовбурчитись у всі боки: їм набридло фальшивою зачіскою прикривати лисину. І слина томенькою цівкою текла в нього в куточку напіврозкритого рота.

Нарешті крізь фіранки заглянуло ранішнє світло. Вона встала, тихенько одяглась і вже прочинила була двері, та від несподіваного скрипу Варен прокинувся, протираючи собі очі.

Спочатку він нічого не міг збагнути спросоння, та незабаром згадав усю пригоду і запитав:

— Ви вже йдете?

Вона спинилась, зніяковіла.

— Так, уже ранок,— пролепетала вона.

Тоді він сказав, підвівшись:

— Дозвольте ж мені тепер вас про щось запитати.

Вона мовчала, а він провадив далі:

— Ви дуже мене вчора здивували. Будьте відверті, поясніть, що все це має означати? Я нічого не доберу.

Молода жінка несміливо підступила ближче і відказала, зашарівшись, як дівчина:

— Я хотіла спізнати... спізнати порок... і... тепер бачу, що... що тут нема нічого веселого...

І вибігла, ніби втікаючи, на вулицю.

Ціла армія замітальників працювала на брукові та на тротуарах, змітаючи різний бруд та непотріб до рівчаків. Одноманітними рухами, вишикувавшись півколом, наче ті косарі серед степу, гнали вони перед себе сміття; вона зустрічала їх, подібних до заведених ляльок-автоматів, на кожній вулиці.

І от їй почало здаватись, ніби у неї також щось виметено з голови, ніби до якогось рівчака, до ями якоїсь викинуто її шалені мрії.

Стомлена, змерзла, вернулась вона до свого готелю, а в очах усе рухались мітли, що очищають ранками Париж.

Увійшла до кімнати — і гірко заридала.

Два приятелі

Обложений Париж голодував і задихався. На дахах майже не видно було горобців, навіть стічні канави спустошилися. Люди їли будь-що.

Пан Моріссо, з фаху годинникар, солдат за обставинами, сумно брів голодний одного ясного січневого ранку бульваром на околиці, засунувши руки в кишені військових штанів, коли раптом спинився перед іншим солдатом, упізнавши в ньому свого давнього приятеля. То був пан Соваж, з яким він познайомився на річці.

Перед війною, щонеділі, Моріссо вирушав ще вдосвіта залізницею до Аржантейля з бамбуковою вудкою в руці та бляшаною скринькою за плечима. Він висідав у Коломбі, звідти пішки діставався до острова Марант. Ледве прибув-

ши до свого улюбленого місця, він розмотував волосінь і вудив аж до самої ночі.

Щонеділі він зустрічав там ще одного зятятого рибалку, пана Соважа — маленького, гладкого та веселого чоловічка, що мав галантерейну крамничку на вулиці Нотр-Дам-де-Лорет. Не раз вони сиділи там по півдня поряд, з вудками в руках, спустивши над водою ноги, і кінець кінцем заприятелювали.

Бували дні, коли вони зовсім не розмовляли між собою. Іноді про щось балакали; але вони чудово розуміли один одного й без слів, бо мали схожі уподобання й однакові почуття.

Навесні, годині о десятій ранку, коли оновлене сонце вкривало тиху річку тим прозорим серпанком, що наче пливе за водою, і добряче припікало спини обом завзятим рибалкам, Моріссо казав своєму сусідові: «Бач, яка розкіш!» А пан Соваж відповідав: «Краще над усе в світі». І цього було досить, щоб вони цілком розуміли й шанували один одного.

Восени, надвечір, коли криваве від призахідного сонця небо, відбиваючи у воді багряні хмари, заливало пурпуром усю річку, запалювало обрій, осявало двох приятелів ніби вогнем пожежі і золотило дерева, що вже пожовкли й тремтіли від холоду, пан Соваж, усміхаючись, позирав на Моріссо і промовляв: «Ну й краса!» А зачарований Моріссо, не відриваючи очей від поплавця, відповідав: «Куди краще, ніж на бульварі, чи не так?»

Впізнавши тепер один одного, вони зараз же енергійно потиснули один одному руки, щиро зворушені зустріччю за таких несхожих обставин.

— Отак-то! — зітхнувши, промимрив пан Соваж.

— А яка погода! — поскаржився похмурий Моріссо.— Сьогодні перший гарний день з початку року.

А небо справді сяяло ясною блакиттю.

Вони рушили поруч, сумні й задумані.

— А риболовля? — озвався Моріссо.— Пригадати й то приємно!

— Коли ми знову туди повернемося? — сказав пан Соваж.

Вони зайшли до якоїсь маленької пивнички й випили абсенту, потім знов побрели вулицями.

Аж ось Моріссо зупинився.

— А чи не випити нам ще, га?

Пан Соваж згодився:

— До ваших послуг.

Вони зайшли до іншої пивнички.

Приятелі вийшли звідти очманілі й запаморочені, як буває з людьми, що натщесерце перебрали хмільного. Було тепло. Ніжний вітерець приємно лоскотав їм обличчя.

Пан Соваж, що зовсім сп'янів на теплому повітрі, спинився:

— А якби піти туди?

— Куди це?

— Та повудити риби.

— Куди саме?

— На наш острів. Французькі аванпости стоять біля Коломба. Я знаю полковника Дюмулена, нас пропустять без перешкоди.

Моріссо весь аж стрепенувся, так шалено захотілося йому повудити риби.

— Гаразд. Згода,— сказав він. І вони розлучилися, щоб узяти рибальські снасті.

Через годину вони вже йшли поруч битим шляхом. Дісталися до вілли, яку займав полковник. Він посміхнувся, заслухавши обох приятелів, але задовольнив їхню примху. Одержавши перепустку, вони рушили далі.

Незабаром вони проминули аванпости, перейшли покинуте містечко Коломб і опинилися край виноградників, що спускаються до Сени. Було близько одинадцятої години ранку.

Село Аржантейль напроти них, здавалося, вимерло. Горби Оржемон та Сануа височіли над усіма околицями. А велика рівнина, що слалася аж до Нантера, з голими вишняками та сірою землею, була безлюдна, зовсім безлюдна.

— Он там, нагорі, пруссаки! — промурмотів пан Соваж, показуючи на вершини.

І приятелі аж закликали з тривоги, втупившись очима в цю широку пустелю.

«Пруссаки!» Вони ще ні разу не бачили пруссаків, але кілька місяців відчували навкруг Парижа присутність ворогів що, невидимі і всемогутні, пустошили Францію, грабували, забивали й морили людей голодом. І, крім ненависті, яку вони вже відчували до цього невідомого, непереможного народу, їх раптово обійняв якийсь надприродних жах.

— Га! А що, як ми їх надібаємо? — пробелькотав Моріссо.

— То почаствуємо їх смаженою рибою,— відповів пан Соваж із суто паризьким нахилом до глузування.

Проте, занепокоєні незвичною тишею, вони все ж не насмілювалися йти далі в поле.

Нарешті пан Соваж таки зважився:

— Ходімо, тільки обережно.

Вони спустилися у виноградники, зігнувшись удвоє, а де й поповзом, ховаючись за кущі, до всього придивляючись та прислухаючись. До берега їм лишалося пройти тільки смужку голої землі. Вони кинулися бігти і, ледве діставшись до води, затаїлися в сухому очереті. Моріссо припав вухом до землі, щоб послухати, чи не йде хтось часом у полі. Не чути було нічого. Приятелі були самі, зовсім самі.

Заспокоївшись, вони взялися вудити.

Безлюдний острів Марант ховав од них протилежний берег. Маленький будинок ресторану стояв замкнений і, здавалося, був покинутий вже багато років.

Пан Соваж зловив першого пічкара, Моріссо — другого, і вони почали раз у раз витягати з води вудки, де на кінці волосіні трепетала срібляста рибка. То була справді чудова риболовля.

Вони обережно клали рибу в густий сітчастий мішечок, що мокнув коло їхніх ніг у воді. А душу їм поймала якась утіха, та втіха, що її зазнаєш знов після довгої перерви, взявшись до своєї улюбленої розваги.

Тепле сонце припікало їм спини; приятелі вже ні до чого не прислухалися, ні про що не думали, їм байдуже було до всього світу; вони вудили.

Коли це вся земля навкруг раптом здригнулася від якогось глухого стугону, що немов долинав з її надр. Це почала бухкати гармата.

Моріссо озирнувся — і ліворуч, над берегом, помітив оддалік великий обрис гори Мон-Валер'єн, над якою білою китицею висів пороховий дим.

Аж ось на вершку фортеці з'явився другий димок — і трохи згодом розлігся новий вибух.

Потім залунали інші вибухи, і вся гора почала дихати смертю, випускаючи з себе білясту пару, що поволі підносилась у спокійне небо і хмарою висла над фортецею.

Пан Соваж низив плечима.

— Знов починають,— сказав він.

Моріссо, неспокійно стежачи за своїм поплавцем, що раз

у раз поринав у воду, раптом закипів гнівом мирної людини на цих шаленців, котрі б'ються між собою.

— Тільки ідіоти можуть отак убивати один одного,— пробурчав він.

— Гірші від звірів,— відповів пан Соваж.

— І уявити собі тільки, що так буде завжди, аж доки існуватимуть уряди,— промовив Моріссо, витягши з води верховодку.

— Республіка не оголосила б війни...— почав було пан Соваж.

Та Моріссо перебив його:

— За королів війна йде з зовнішнім ворогом, за Республіки — в середині країни.

І вони заходилися спокійно сперечатися, обмірковуючи складні політичні питання, як лагідні й розважливі, але обмежені люди, й погодилися врешті на тому, що світ ніколи не зазнає волі. А Мон-Валер'єн усе гримав собі без упину, руйнуючи гарматними ядрами французькі будинки, плюндруючи життя, чавлячи людей, нищачи стільки мрій, стільки сподіваних радощів, стільки втішних надій і водно-раз десь там, по інших краях, повік засуджуючи на муку безліч жіночих, дівочих та материнських сердець.

— Таке життя,— промовив пан Соваж.

— Скажіть краще — така смерть,— сміючись, відказав Моріссо.

Але вони аж здригнулися з жаху, почувши ззаду тупотіння. Озираючись, вони побачили в себе за спиною чотирьох високих озброєних бороданів, одягнених у щось подібне до лакейської лівреї і з пласкими кашкетами на голові; вони цілилися у них із рушниць.

Вудлища випорснули у рибалок із рук і пошлювли за водою.

А ще за якусь хвилину їх схопили, зв'язали, потягли й, кинувши в човен, приставили на острів.

Там, поза будиночком, який вони вважали покинутим, рибалки побачили щось із двадцятiero німецьких солдатів.

Якийсь волохатий велетен, що, сидячи верхи на стільці, палив велику порцелянову люльку, снітав у них чудовою французькою мовою:

— Ну, як, панове, чи багато наловили рибки?

Один із солдатів поклав офіцерові коло ніг повну сіточку, яку не забув прихопити з собою.

— Еге, бачу, порибалили на славу,— усміхнувшись,

сказав пруссак.— Але річ не в тому. Слухайте мене й не хвилюйтеся. Для мене ви двоє шпигунів, підсланих стежити за мною. Я вас піймав і розстріляю. Ви тільки вдавали, нібито вудите, щоб краще замаскувати свої заміри. Ви потрапили мені до рук, і тим гірше для вас; адже зараз війна. Але оскільки ви перейшли аванпости, то знаєте пароль, щоб повернутися назад. Скажіть мені цей пароль, і я вас помилую.

Обидва приятелі, страшенно бліді, стояли поруч і, нервово сіпаючи руками, мовчали.

А офіцер вів далі:

— Ніхто ніколи не дізнається, і ви спокійнісінько повернетесь собі додому. Таємниця зникне разом з вами. Коли ж ви відмовитесь — смерть, і то негайна. Вибирайте.

Вони стояли непорушно, не розтуляючи рота.

— Подумайте лишень, що за якихось п'ять хвилин ви будете вже там, на дні,— показуючи рукою на річку, так само спокійно промовив пруссак.— За п'ять хвилин! У вас, напевно, є батьки?

А гора Мон-Валер'єн усе гримала та гримала.

Рибалки мовчали. Німець зробив якесь розпорядження рідною мовою. Потім відсунувся зі своїм стільцем, щоб не бути надто близько від полонених, і дванадцять солдатів стали від них за двадцять кроків із рушницями коло ноги.

— Даю вам одну хвилину,— провадив далі офіцер,— ані секунди більше.

Аж ось він рвучко підвівся, підійшов до французів, узяв Моріссо під руку і, відвівши трохи вбік, пошепки сказав йому:

— Ну, то який пароль? Ваш товариш не знатиме нічого, я удам, ніби пожалів вас.

Моріссо мовчав.

Тоді пруссак відвів пана Соважа й запитав його про те саме.

Пан Соваж мовчав.

Вони знов опинилися поруч.

Офіцер скомандував. Солдати звели рушниці.

Тим часом Моріссо випадково скинув очима на повну пічкурів сіточку, що лежала в траві, за кілька кроків од нього.

Сонячний промінь вигравав на купі рибин, які й досі тріпоталися. І Моріссо занепав духом. Незважаючи на всі зусилля, очі його налилися слізьми.

— Прощайте, пане Соваж,— прошепотів він.

— Прощайте, пане Моріссо,— відповів пан Соваж.

І вони стиснули один одному руки, стрясаючись з голови до п'ят якимсь нестримним дрожем.

— Плі! — крикнув офіцер.

Дванадцять пострілів розітнулись, як один.

Пан Соваж одразу ж упав ницьма. Моріссо, вищий на зріст, захитався, закрутився й повалився впоперек свого товариша горілиць, і цівка крові бігла з його роздертого на грудях мундира.

Німець зробив якісь нові розпорядження.

Солдати кудись розбіглися, а потім, повернувшись із мотузками та камінням, прив'язали його до ніг забитих і віднесли трупи до берега.

А Мон-Валер'єн не переставав гримати, весь укрившись тепер величезною шапкою диму.

Два солдати взяли Моріссо за голову й за ноги; два інші так само підхопили пана Соважа. Щосили розмахнувшись, вони кинули їх далеко в річку, і мертві тіла, описавши дугу, стійма поринули в воду, бо каміння тягло ноги вниз.

Злетіли бризки, вода завирувала, затремтіла й врешті заспокоїлась, тільки дрібненькі хвилячки набігали ще на берег.

Зверху плавало трохи крові.

— Тепер хай уже попрацюють риби,— півголосом промовив офіцер, що весь час залишався спокійним.

І він подався до будинку.

Аж ось він помітив у траві сіточку з пічкурами. Він підняв її, оглянув і, посміхнувшись, гукнув:

— Вільгельме!

Підбіг солдат у білому фартусі. Пруссак кинув йому вилов двох розстріляних і наказав:

— Спечи-но мені оцих рибок, поки вони ще живі. Це буде розкішна страва.

І знову запахвав своєю люлькою.

Ця свиня Морен

п. Удіно

I

— От ізнову, друже мій,— мовив я до Лабарба,— ти сказав ці слова: «Ця свиня Морен». Чому, до лиха, ніколи я не чув, щоб говорили про Морена, не називаючи його свинею!

Лабарб — тепер він депутат — глянув на мене здивовано.

— Як, ти сам з Ла-Рошелі — і не знаєш Моренової історії?

Я відповів, що таки не знаю Моренової історії. Лабарб потер руки і почав оповідати:

— Певне, ти знав Морена і пам'ятаєш його велику галантерейну крамницю в Ла-Рошелі на набережній?

— Звичайно, аякже.

— Ну от, знай же, що тисяча вісімсот шістдесят другого чи тисяча вісімсот шістдесят третього року Морен поїхав на два тижні до Парижа — для розваги чи там для розваг, як хочеш, але вдаючи про людське око, ніби їде купити деякого краму. Ти розумієш, що воно значить для провінційного крамаря — пожити два тижні в Парижі! Тут у нього просто кров загорається! Щовечора звабливі видовища, легкі жіночі приторки, ненастанне солодке хвилювання. Від цього людина, сказати, божеволіє. Напівроздятнені танцюристки, декольтовані акторки, округлі ніжки, повні плечі,— і все це близько, рукою дістати, а разом з тим не можна чи не смієш і доторкнутись. Добре, коли раз чи два пощастить скуштувати чогось там солодкого... Потім чоловік їде додому, а серце ще тремтить і б'ється, душа грає, жага поцілунків лоскоче уста.

У такому стані перебував Морен, беручи квитка до Ла-Рошелі на експрес, що відходить о восьмій сорок вечора. Він походжав, ревно жалкуючи за всіма тими принадами, по великому вокзальному вестибюлі Орлеанської залізниці — і раптом зупинився й остовпів перед молодою жінкою, що обіймала якусь стару даму. Вона підняла вуаль, і Морен у захваті промовив сам до себе: «Оце-то красуня!»

Попрощавшись із старою, вона перейшла до зали чекан-

ня. Морен за нею. Потім вона вийшла на перон — Морен і собі; вона в порожній вагон — він теж.

Поїздом тим їхало мало народу. Локомотив свиснув, рушили. Вони були самі в вагоні.

Морен як не їв свою сусідку очима. Їй було, може, дев'ятнадцять-двадцять років; вона була білява, високого зросту, смілива, бачилось, на вдачу. Загорнувши собі ноги в подорожню ковдру, вона лягла на лавці.

Морен штавав сам себе: «Хто вона така?» І тисяча різних гадок та планів мінилося йому в голові. Він думав: «Стільки розповідають люди про пригоди на залізниці. Може, оце якраз одна з таких пригод сама іде мені в руки? Мабуть, досить виявити сміливість... Чи не Дантон сказав колись: «Сміливість, сміливість і ще раз сміливість!» Ну, коли не Дантон, то Мірабо. Байдуже хто, зрештою. Але мені бракує сміливості, то-то й біда. О, якби можна було читати в людській душі! Я певен, що людина щодня, сама про те й не догадуючись, минає чудесні нагоди й можливості. Проте... Коли б вона хоч знак який подала, що не від того...»

І він почав роздумувати про різні випадки, які могли б стати йому в пригоді і повести до тріумфу. Йому малювалось, як він по-лицарському, гречно заговорює з нею, usługовує їй в якихось там дрібницях, провадить жваву та галантну розмову, що кінчається освідченням, а воно знову кінчається тим... тим, про що ти думаєш.

Та, на лихо, не було з чого саме почати. І він чекав принагідного випадку; серце билося шалено, голова йшла обертом.

А тим часом ніч йшла собі, і, поки Морен обмірковував справу, дівчина спокійно спала. Зайнявся день. Довгий, ясний вранішній промінь, виникнувши далеко на обрії, впав на гоже личко заснулої і освітив його.

Вона прокинулась, сіла, озирнулася навкруги, глянула на Морена й усміхнулась. То був усміх щасливої жінки, привабливої й веселої. Морен затремтів. Таж, певна річ, цей усміх призначено для нього, це, безперечно, скромний заклик, оте саме гасло, що його він так палко прагнув! Ця усмішка, очевидно, каже: «Чи не йолоп же з тебе, не простак негодящий, що з самісінького вечора сидиш нерухомо, як пень? Глянь на мене: хіба ж я не вродлива? А ти, дурню, один zostавшись сам на сам з гарненькою жінкою, з місця не ворухнувся!»

Вона все усміхалась, поглядаючи на нього; далі й смія-

тись почала. А він сушив собі голову, силкуючись знайти якусь підхожу фразу, якийсь комплімент, зрештою, що-небудь, аби заговорити. Та ба — нічого не спало на думку, нічого!

Нараз його поїняла та відвага, що виникає іноді у боягузів, і, сказавши собі: «А, що буде, те й буде!» — він зненацька, ні слова не мовивши, кинувся до неї з протягненими руками, з ласо розкритими устами, і вхопив її в обійми.

Вона зірвалася на ноги, кричачи: «Пробі! Рятуйте!» — верескливим од переляку голосом. Вона одчинила віконце, простягла в нього руки, обезуміла з жаху, намагаючись вискочити. Морен тим часом, певний, що вона кине́ться з вагона, держав її за спідницю і лепетав, сам не свій:

— Пані... стривайте... пані!

Поїзд стихив хід і спинився. Два залізничні службовці прибігли на крик, і молода жінка впала їм на руки, ледве вимовивши:

— Цей чоловік хотів... хотів... мене... мене... — і зомліла.

У Мозе черговий жандарм заарештував Морена.

Коли жертва його брутальної вихватки прийшла до пам'яті, вона розказала, що саме сталося. Склали протокола. Бідолаха крамар дістався додому аж увечері; його мали віддати під суд за порушення пристойності та моральності в публічному місці.

II

Я тоді саме був редактором «Шарантського світоча», і мені щовечора доводилося стрічати Морена в Купецькій кав'ярні.

На другий день після цієї пригоди він звернувся до мене, не знаючи, що йому робити. Я не потаїв од нього своєї думки:

— Ти — свиня, та й годі! Так люди не роблять.

Він плакав; власна жінка побила його; він уявляв уже, як торгівля його занепадає, ім'я безчеститься, затопчується в болото, друзі не вітаються з ним. Мене нарешті узяв жаль, і я покликав свого співробітника Ріве, чоловіка веселого та дотепного і доброго поради́ника, і запитав, що він про все це думає.

Ріве порадив мені поговорити з прокурором, як на те

моїм приятелем. Морен пішов собі, а я подався до прокурора.

Там я довідався, що ображено молоду дівчину, панну Анрієтту Боннель, що тільки-но здобула в Парижі вчительський диплом і, не маючи ні батька, ні матері, відпочивала влітку у своїх дядька й тітки, чесних дрібних буржуа в Мозе.

Дядько, на лихо Моренові, подав у суд скаргу на нього. Прокурор погоджувався припинити справу, якби ту скаргу забрали назад. Цього й треба було домогтися.

Я вернувся до Морена — і застав його в постелі хворого з турботи та з печалі. Жінка його — кощава, бородата, гостра на язик особа — без угаву лаяла його та картала. Вона ввела мене до чоловіка в кімнату, кричачи мені просто в обличчя:

— Хочете побачити оцю свиню Морена? Ну, так от він, скотина!

І вона стала біля ліжка, взявшись у боки. Я розповів, як стоїть справа, і Морен попросив мене поїхати до тих людей. Місія була не конче приємна, проте я пристав на неї. Бідолаха безперестанку впевняв:

— Правду кажу тобі, я її навіть не обняв, навіть не обняв, їй-Богу!

Я на те:

— Однаково ти, проте, свиня, та й годі.

І я взяв тисячу франків од нього, обіцяючи вжити їх так, як то мені здасться найкраще, аби залагодити все це діло.

Одначе я не зважився сам іти до її дядька, а запросив собі за товариша Ріве. Той згодився, з умовою зараз же й рушити, бо другого дня по обіді мав якусь невідкладну справу в Ла-Рошелі.

За дві години ми подзвонили біля дверей гарненького невеличкого сільського дому. Відчинила вродлива дівчина — вона сама, певна річ. Я пошепки мовив до Ріве:

— Еге, я починаю розуміти Морена.

Дядько, пан Тоннеле, був як на те передплатником «Світоча» й палким його одностумцем: він зустрів нас, як рідних, вітав, поздоровляв, стискав нам руки, радий та веселий, що бачить у себе двох редакторів улюбленої газети. Ріве шепнув мені:

— Гадаю, що нам удасться залагодити справу цій свині Моренові.

Племінниця вийшла, і я взявся до делікатної справи. Я натякнув на скандал та лиху славу, що з того всього

виникне: висловив думку, що такий брудний процес може зле відбитися на репутації молодій дівчини, бо ж ніхто в світі не повірить, ніби там був поцілунок, та й годі.

Добряга нібито завагався, але він не міг нічого остаточного сказати без своєї жінки, а та мала вернутись додому аж пізно ввечері. Раптом він скрикнув радісно:

— Стривайте, мені прийшла чудова думка! Ви гостюєте в мене, обідаєте, спочиваєте обидва, а як вернеться моя дружина, то вже ми до чогось договоримось.

Ріве опирався, але бажання довести до краю справу отієї свині Морена взяло гору, і ми прийняли запросини.

Дядько підвівся, сяючи з радості, покликав племінницю і запропонував нам усім піти прогулятися по його маєткові.

— А поважні справи,— додав він,— поважні справи ввечері.

Ріве завів з ним розмову про політику. Я ж опинився незабаром на кілька кроків ззаду, в парі з молодією дівчиною. Вона таки була напрочуд гарненька!

Заходячи віддалік, без краю обережно, закинув я про ту пригоду, сподіваючись здобути собі в її особі спільницю.

Та вона, здавалося, зовсім не відчувала ніяковості і слухала мою мову так, ніби все це вельми її цікавить і тішить.

— Подумайте, мадемуазель,— казав я,— про всі ті прикраси, що мають спіткати вас. Вам доведеться стати перед судом, відчутти на собі неприємні погляди, говорити перед чужими людьми, розказувати привселюдно про ту нещасливу пригоду в вагоні. Чи не краще, кажучи по щирості, було вам тоді не зчиняти жодної історії, показати тому йолопові його місце і не кликати на поміч службовців, а просто собі пересісти в інший вагон?

— Правда ваша,— засміялась вона,— але ж слухайте-но: я злякалась! А хто злякається, той не вміє вже міркувати. Зрозумівши потім усю ситуацію, я пожалкувала, що зчинила крик. Та не можна вже було вернути! До того ж дурень отой кинувся на мене, як скажений, мовчки, з божевільним обличчям. Я навіть не знала, чого він од мене хоче.

Вона дивилася мені просто в вічі, без сорому і ніяковості. Я сказав сам собі: «Та вона не з боязких, ця дівчина! Розумію тепер, чому та свиня Морен схибнувся».

І я вів далі жартома:

— Згодьтесь, мадемуазель, що йому можна б вибачити:

хто б мав стільки сили, щоб, зоставшись віч-на-віч з такою гарненькою особою, не відчутти цілком природного бажання її поцілувати?

Вона ще голосніше засміялась:

— Одно — бажати, друге — чинити. Треба ж і про гречність не забувати.

На цю милу, хоч трошки й загадкову, фразу я спитав раптом:

— Ну, гаразд, а коли б я оце зараз поцілував вас, що б ви зробили?

Дівчина спинилась, оглянула мене уважно — і спокійно промовила:

— Ви! Ви — зовсім інший.

Я й сам знав, що я зовсім інший: недарма ж звали мене тоді по всій окрузі «красень Лабарб». Мені було тоді тридцять років.

— Чому ж то так? — спитав я.

Вона знизала плечима:

— Ну, по-перше, тому, що ви розумніші за нього...— А потім, глянувши на мене спідлоба: —...і не такі бридкі.

Тоді я, перш ніж устигла вона відхилитись, пристрасно поцілував її в щічку. Вона відскочила, але запізно.

— Одначе ви, бачу, не з соромливих! — промовила дівчина.— Проте не робіть цього вдруге.

А я їй, удаючи тихого та покірного:

— О, нічого б мені так не хотілося, як стати на суд за те, в чому винуватять Морена.

Тут уже вона запитала:

— Чому ж то так?

Я серйозно глянув їй у вічі:

— Тому, що ви одна з найкращих у світі істот, тому, що для мене була б найбільша честь і слава, коли б пішла чутка, ніби я хотів вас звести. Адже тоді б кожен сказав, побачивши вас: «Еге, недарма Лабарбові доводиться покутувати свою провину. Проте він щасливий».

— Та й дивак же ви! — знову засміялась Анрієтта від щирого серця.

Не встигла вона того слова докінчити, як я вхопив її в обійми, жадібно цілуючи скрізь, де тільки міг: у волосся, в чоло, в очі, іноді в уста, у щоки,— бо ж вона, обороняючись од мене, мимоволі лишала незахищеним то те, то інше місце. Нарешті вирвалась, червона та гнівна.

— Ви нахаба, добродію. Каюсь тепер, що слухала вашу мову.

Я вхопив її за руку, трохи зніяковілий:

— Пробачте мені, мадемуазель, пробачте... Я образив вас. Я був брутальний! Не гнівайтесь... Коли б ви знали...

І я даремно силкувався якось виправдатись.

— Нема мені чого знати! — відрізала вона.

Раптом мені блиснула щаслива думка:

— Мадемуазель! — скрикнув я. — Вже цілий рік, як я вас кохаю!

Здивована, вона широко розплющила очі. Я тим часом провадив далі:

— Так, так, вислухайте лишень. Я не знаю Морена, і що там мені до нього! Про мене, хай собі йде під суд, хай садовлять його у в'язницю... Це все мені байдуже! Я побачив вас торік, там он, біля тих ґраток. Це мене глибоко схвилювало, і відтоді образ ваш завжди зі мною. Вірте мені чи не вірте, воля ваша. Божественно гарною здались ви мені; день і ніч я про вас думав, прагнув знову побачити. Трапилась нагода — випадок з отією свинєю Мореном, — і ось я тут. Сталось так, що я переступив межу. Пробачте мені, благаю вас, пробачте!

Вона глянула мені в вічі, вивіряючи, чи правду я кажу, знову ладна всміхнутись, і тихенько промовила:

— От вигадник!

Я підняв руку і щирим тоном (гадаю навіть, що я й справді був тоді щирий) підхопив:

— Присягаюсь, я вас не обманюю.

— Ну, ще що? — тільки й сказала вона.

Ми були самі, зовсім таки самі; Ріве й дядько повернули в котрусь із алей. Я тоді виголосив ціле освідчення, довге та ніжне, стискаючи й цілуючи її пальчики. Вона слухала мої слова, як щось приємне й нове для неї, непевна, чи вірити тому, чи ні.

Кінець кінцем я відчув справжнє хвилювання саме через те, що говорив; блідий, стурбований, тремтячий, я обережно обняв її стан. Нашіптував тихенько голубливі речі в маленьке, оточене кучерявим волоссям вушко. Дівчина ніби завмерла, охоплена солодкими мріями.

Але от її рука зустрілася з моєю і стисла її. Я дедалі міцніше пригортав тонкий стан, а дівчина, нерухома, піддавалась моїм пестощам. Я діткнувся устами до її щічки — і враз несподівано вони злилися з її устами. Це був довгий-довгий поцілунок; він би тривав ще довше, якби я не почув за собою: «Гм, гм...»

Вона пурхнула і зникла в гушавині. Обернувшись, я

побачив Ріве, що простував до мене. Приятель мій зупинився і поважно мовив:

— Так ось як ти залагоджуєш справу тієї свині Морена!

— Кожен робить, що може, друже мій! — мовив я самовдоволено. — А як там дядько? Переконав ти його? За племінницю я ручусь.

Ріве тоді:

— Ну, з дядьком мені не так пощастило.

І ми, взявшись попідруки, рушили назад.

III

За обідом я відчув, що божеволію. Я сидів поруч неї, і щохвилини рука моя під скатертиною зустрічалася з її рукою; нога моя притискала її ніжку, і погляди наші раз у раз схрещувались і зливались.

Настала місячна ніч, ми вийшли ще трохи пройтись, і я шептав дівчині усі солодкі речі, що тільки спадали мені на думку, пригортав і цілував її щохвилини. Поперед нас дядько сперечався про щось із Ріве. Великі їхні тіні пересувалися за ними по піщаній доріжці.

Незабаром після того як ми вернулись у дім, принесли телеграму від тітки, що вона прибуде аж узавтра вранці, першим поїздом.

— Ну, Анрієтто, — сказав дядько, — піди покажи гостям їхні кімнати.

Побажавши старому доброго відпочинку, ми пішли за Анрієттою. Вона спершу завела нас до кімнати, де мав спати Ріве, і той шепнув мені на вухо:

— Бач, не повела спочатку до тебе.

Далі дівчина показала мені мою постіль. Тільки-но залишились ми наодинці, як я зараз же знову обняв її, намагаючись пестощами затуманити їй розум і зламати опір. Та, відчувши, що от-от втратить останню силу, вона втекла від мене.

Я ліг під ковдру, дуже стурбований, вражений, зніяковілий, добре знаючи, що не засну, роздумуючи, що саме вчинив я недоладного, — аж раптом хтось легенько постукав у двері.

— Хто там? — спитав я.

— Це я! — відповів тихий голос.

Я швиденько одягся, відчинив. Ввійшла Анрієтта.

— Я забула,— сказала вона,— спитати, що п'єте ви вранці: шоколад, каву чи чай?

Я палко обняв її:

— Я п'ю... я п'ю... я п'ю...

Та вона випорснула в мене з рук, погасила свічку і зникла.

Я залишився сам, розлютований, шукаючи в темряві сірників і не знаходячи їх. Знайшов нарешті і з свічкою в руках, напівбожевільний, вийшов у коридор.

Що мав я зробити? Я не роздумував про те. Я хотів її знайти, я хотів її мати. Пройшов кілька кроків без жодних думок, без тям, і враз мені майнуло в голову: «А що, коли я потраплю до дядька? Що я скажу йому?» Я остовпів, голова в мене ніби спорожніла, тільки серце шалено билося. Минуло кілька хвилин, доки я натрапив на відповідь: «А чорт, скажу йому, що шукав Ріве — поговорити з ним у пильній справі».

Я заходився розглядати двері, шукаючи тих, що ведуть до Анріетти. Та не було з чого їх пізнати. Навмання взявся за один з ключів і повернув його. Двері відчинились, я увійшов. Анріетта, сама не своя, сиділа на постелі й дивилась на мене.

Тоді я обережно зачинив двері на засув і, підійшовши навшпиньках, сказав:

— Я забув вас попросити дати мені що-небудь почитати.

Вона пручалась, але я незабаром знайшов бажану книжку. Не скажу заголовка, та по щирості — це був найкращий із романів, поема над поемами.

Щойно я перегорнув першу сторінку, вона мені дозволила читати далі, скільки захочу; і ми перейшли стільки розділів, що наші свічки згоріли вщент.

Висловивши їй ніжку подяку, я обережною ходкою пішов до своєї кімнати. Зненацька чиясь рука зупинила мене. То був Ріве.

— Ти ще не довів до кінця справи отієї свині Морена? — шепнув він.

О сьомій ранку вона сама принесла мені чашку шоколаду. Ніколи не доводилось мені пити смачнішого. То був солодкий до знемоги, м'який, ніжний, запахуючий, п'яний шоколад. Я не міг одірвати губів од чудової чашки.

Ледве встигла Анріетта вийти, як увійшов до мене Ріве. Він, здавалося, трохи нервував, як людина, що їй зовсім не спалося.

— Якщо так триватиме далі, ти зіпсуєш отій свині Моренові всю справу! — бовкнув він роздратованим, помурим голосом.

О восьмій прибула тітка. Розмова була коротка. Ці славні люди погодились узяти назад свою скаргу, а я лишив їм п'ятсот франків на місцевих бідарів.

Тоді нас запросили погостювати ще день. Планувалося влаштувати екскурсію на якісь там руїни. Анрієтта за спиною в старих подавала мені знаки: «Зоставайся-бо».

Я був не від того, та Ріве напосідав їхати.

Відвівши приятеля набік, я благав його, як тільки вмів, я вмовляв:

— Слухай, любий мій Ріве, зроби це для мене!

Але він роздратовано відказав:

— Ні, досить уже з мене цього! Чуєш! Досить уже мені справи з отією свинею Мореном!

Дуже не хотілося мені від'їздити. Це була одна з найтяжчих у моїм житті хвилин. Я залюбки влагоджував би Моренову справу до кінця свого життя.

У вагоні, після міцних німих стисків рук на прощання, я сказав Ріве:

— Тварюка ти, от що!

А він мені:

— Ти починав уже мене з біса дратувати.

Підходячи до редакції «Світоча», я побачив, що на нас чекає ціла юрба. Тільки-но нас побачили, як почулися запитання:

— Ну, як там з отією свинею Мореном?

Усе місто зворушила та історія. Ріве — злий настрій у нього по дорозі розвіявся — ледве не пирснув зо сміху, одказуючи:

— Дякувати Лабарбові все вийшло добре.

І ми рушили до Морена.

Він напівлежав у кріслі, з гірчичниками на ногах і холодним компресом на голові, знеможений од турботи. Він безнастанно кашляв тим кашлем, що буває у людини перед смертю, та невідомо було, як то він простудився. Жінка дивилася на нього очима тигриці, що от-от має розірвати свою здобич.

Щойно ми ввійшли, у нього руки й ноги затрусились.

— Все гаразд, бовдуре, тільки не роби такого вдруге.

Він підвівся, задихаючись, схопив мене за руки, цілуючи їх, ніби якому принцові, заплакав, ледве не втратив тям,

обняв Ріве, обняв пані Морен... Та штовхнула його, аж він упав на крісло.

Цей випадок на все життя відбився на бідоласі, надто він його жорстоко вразив.

Відтоді його не звали інакше, як тільки «ота свиня Морен». Цей епітет колов його щоразу, як удар шпагою. Коли якийсь пустун кричав на вулиці «свиня!»,— Морен мимохіть оглядався. Приятелі страшенно допікали йому, коли жартома, за столом, показували на шинку й запитували:

— Це не твоя часом?

Через два роки після цієї історії він помер.

Щодо мене, то, виставляючи свою кандидатуру в депутати тисяча вісімсот сімдесят п'ятого року, я в одній справі пішов якось до нотаріуса в Тусері, пана Бельонкля. Ставна, гарна та пишна дама зустріла мене.

— Не впізнаєте? — спитала вона.

— Та... ні, пані,— відповів я.

— Анрієтта Боннель.

— А! — І я відчув, що блідну.

А вона спокійно дивилась на мене й усміхалась.

Коли я залишився на самоті з її чоловіком, він узяв мене за руки і так міцно стис їх, аж мало не зламав.

— Давненько вже, добродію,— мовив він,— хотів я з вами побачитись. Дружина моя стільки про вас говорила. Я знаю... Так, я знаю, за яких неприємних обставин ви з нею спізнались, знаю, скільки ви проявили делікатності, такту, дружньої відданості...— Потім він якусь хвилину вагався, а тоді докінчив пошепки, ніби мав сказати щось непристойне: —...у справі отієї свині Морена.

П'єро

Анрі Ружонові

Удова Лефевр, сільська дама, була одна з тих напівпань-напівселянок у широких стрічках та капелюхах в оборках, що говорять попсованою мовою, прибирають на людях величного вигляду і ховають під кумедними, претензійними манерами своє грубе єство, як ховають свої червоні ручиська під рукавичками з сирового шовку.

За служницю в неї була статечна, проста селянка на ім'я Роза.

Жінки мешкали в маленькому будиночку з зеленими віконцями край шляху, в Нормандії, в центрі округи Ко.

Вони мали перед будинком маленьку грядку, де садили городину.

Якось однієї ночі в них украли десяток цибулин.

Виявивши крадіжку, Роза кинулась сказати про це своїй господині, яка саме спускалася з ганку в вовняній спідниці. Розпач, жах охопили вдову, її обікрадено, обікрадено пані Лефевр! Отже, тут є злодії, отже, її можуть знов обікрасти!

Перелякані жінки взялися оглядати сліди ніг, торохтіли без угаву, висловлювали здогади:

— Стривайте, ось тут саме вони й перелізли. Здерлися на мур, потім сплигнули на грядку.

У них аж у серці похололо від думки про майбутнє. Хіба ж можна тепер спати спокійно!

Чутки про крадіжку поширились навкруги. Стали надходити сусіди, що почали й собі міркувати та сперечатися; і кожному, хто приходив, обидві жінки переказували свої спостереження та гадки.

Хтось із сусідів дав їм пораду:

— Вам треба завести собаку.

Справді, їм таки треба собаку, щоб він їх будив. Але, крий боже, не великий пес! Що б вони з ним робили, з отим великим собакою! Таж на нього й харчів не настане! Ні, їм треба маленького моторного собачку, хай би тільки брехав на злодіїв.

Отже, коли всі вже пішли, пані Лефевр довго зважувала. Поміркувавши, вона знайшла безліч відмовок, із жахом уявляючи собі повну миску юшки; вона-бо належала до того поріддя дріб'язково ощадних сільських жительок, які завжди носять у кишені сантими, щоб лицемірно подавати милостиню десь на шляху або у неділю рано на церковній паперті.

Роза, що любила тварин, висловила свої доводи й хитро їх обстоювала. Кінець кінцем вирішили придбати зовсім малесенького собачку.

Заходилися шукати, та траплялися лише великі собаки, ненажери, що жахали їх. Правда, бакалійник з Рольвіля мав підходящого цуцика, та правив за нього аж два франки, щоб відшкодувати витрати на його виховання. Пані

Лефевр заявила, що вона згодна ще годувати собаку, але аж ніяк не купувати його.

Отож пекар, що знав про все це, привіз одного ранку в своїм візку якесь маленьке звірятко жовтого кольору, майже без лап, з крокодилячим тулубом, лисячою головою й задертим трубою хвостом — справжньою китицею, завдовжки як весь тулуб. Хтось із покупців захотів його спекатись. Пані Лефевр здався чудесним цей плюгавий цуцик, що дістався їй задарма. Роза поцілувала його й потім спитала, як його звуть. Пекар відповів: «П'єро».

Песика помістили в ящику від мила й насамперед налили йому води. Він випив. Потім йому кинули скибку хліба. Він з'їв. Пані Лефевр стурбувалася, але подумала: «Коли призвичаїться до дому, будемо випускати його. Він сам знайде собі що їсти, бігаючи селом».

Йому дали волю, але він усе одно був голодний. До того ж гавкав лише тоді, як вимагав їжі, але гавкав люто.

Увійти в садок міг хто хотів. П'єро лащився до кожного й не подавав ані звуку.

Проте пані Лефевр звикла до цуцика.

Вона навіть полюбила його й часом давала йому з руки шматки хліба, намочені в соусі до рагу.

Та вона якось забула про собачий податок, а тому мало не зомліла від обурення, коли з неї почали правити вісім франків, тільки уявіть собі — вісім франків за отакого ледачого цуцика, що навіть гавкати не хотів!

Зараз же вирішили позбутися П'єро. Та ніхто не хотів його брати. Всі жителі на десять льє навкруги відмовлялися від нього. Тоді, через брак інших способів, надумали «почастувати» його рухляком.

Рухляком «частували» всіх собак, яких хотіли спекатися. Серед широкого степу виднів якийсь курінь, чи, точніше, низенький солом'яний дашок, поставлений просто на землю. Це вхід до рухлякової копальні. Глибокий вертикальний колодязь іде під землю на двадцять метрів, а від його дна розходиться низка довгих шахтних галерей.

У цю шахту спускались раз на рік, саме тоді, коли поле удобрюють рухляком. Іншим часом колодязь був за кладовище для приречених на смерть собак; і, коли проходили повз нього, часто чули з-під землі жалібне скавучання, лютий або розпачливий гавкіт, жалісний зойк.

Мисливські й чабанські собаки з жахом тікають от цієї повної стогону ями; а схилившись над нею, ви можете почути гідотний сморід трупів, що розкладаються.

Жахливі драми відбуваються там, у мороку.

Якийсь собака десять або дванадцять днів помалу здихає на дні ями, живлячись смердючими останками своїх попередників, аж ось — зверху скидають нову жертву, більшу і, певно, дужчу. Голодні, з блискучими очима, тварини залишаються там сам на сам. Вони чатують одне на одного, стежать за кожним рухом і все ж таки вагаються, охоплені якоюсь гнітючою тугою. Та голод підганяє їх, і враз вони кидаються одне на одного, і б'ються між собою довго й люто; врешті дужчий пожирає слабшого, пожирає його живим.

Надумавши «почастувати» П'єро рухляком, жінки почали напитувати виконавця. Шляховий робітник, що працював на шосе, заправив десять су. Сума здалася пані Лефевр надмірною. Сусіда-мулярчук задовольнився п'ятьма су; та це було ще надто дорого; отже, коли Роза зауважила, що було б краще віднести собаку їм самим, бо тоді його не битимуть дорогою і він не знатиме завчасу своєї долі, вирішили йти проти ночі вдвох.

Собаці дали цього вечора смачного супу, заправленого маслом. Він виїв усе аж до останньої краплі і, коли метляв хвостом з утіхи, Роза підхопила його у свій фартух.

Швидкою ходою, немов якісь грабіжники, рушили вони степом. Незабаром помітили рухлякову яму й підійшли до неї; пані Лефевр нахилилася послухати, чи не скиглить там часом інший собака. Нікого — П'єро буде там сам. Тоді Роза, вмиваючись слізьми, поцілувала його й кинула в яму; потім обидві схилилися, прислухаючись.

Спочатку вони почули глухий шум від падіння, потім гостре, що аж роздирало душу, скавучання пораненої тварини; далі тихше, болісне скімлення і, нарешті, — розпачливий гавкіт і благання собаки, що волав, підвівши голову до колодязного устя.

Він гавкав! О, він гавкав!

Жінок пойняла скруха, страх, якийсь несамовитий, незрозумілий жах; вони кинулися втікати. А що Роза бігла швидше, то пані Лефевр гукала їй услід:

— Стривай, Розо, почекай мене!

Вночі їх мучили жахливі кошмари.

Пані Лефевр снилось, ніби вона сіла за стіл їсти суп, але, коли відкрила миску, там був П'єро. Він вискочив і вкусив її за ніс.

Коли вона прокинулась, їй здалося, що вона ще чує його гавкання. Вона прислухалась: ні, їй причулося.

Заснувши знову, вона побачила, що йде великою безко-
нечною дорогою. Аж ось посеред шляху вона помітила
кинутого кошика, великого селянського кошика, і чогось
його злякалась.

Кінець кінцем вона все ж його відкрила, і враз звідти
вистрибнув П'єро, вп'явся їй у руку і не пускав; вона
у нестямі кинулась геть, волочачи за собою собаку, що
повис на руці, міцно стиснувши щелепи.

Коли почало розвиднятися, пані Лефевр устала і, мов
несамовита, побігла до рухлякової ями.

Собака гавкав, усе ще гавкав; він проскавулів цілу ніч.
Пані Лефевр заплакала й почала кликати його всілякими
пестливими іменами. П'єро відповідав їй ніжними перели-
вами свого собачого голосу.

Тоді вона захотіла знов побачити песика, даючи собі
обіцянку годувати його аж довіку.

Вона побігла до робітника, що копав рухляк, і розповіла
йому про свою пригоду. Той вислухав її мовчки. Коли ж
вона скінчила, він промовив:

— Отже, ви хочете дістати собаку? Це коштуватиме
чотири франки.

Вона аж скинулась; весь жаль одразу розвіявся.

— Чотири франки! Та бійтесь Бога! Чотири франки!

Та він відповів їй:

— А ви гадаєте, що я понесу туди свої мотузи та
вертлюг, прилаштую їх там, спущусь униз із сином, щоб
там мене ще покусав ваш клятий собака — і все це отак,
вам на втіху? Не треба було тоді кидати його.

Вона пішла обурена. Чотири франки!

Повернувшись додому, вона зараз же покликала Розу
і сказала їй, скільки заправив з неї робітник. Завжди
покірлива, Роза лише повторювала:

— Чотири франки! Та це ж таки гроші, пані.— Аж
потім додала: — А якби йому кинути щось їсти, бідоласі,
щоб він часом не здох із голоду.

Пані Лефевр радісно згодилась, і вони вирушили знов
у дорогу з великою скибкою хліба, намащеного маслом.

Порізавши хліб, вони стали кусень по кусню кидати
вниз, по черзі розмовляючи з П'єро. А той, ледве з'ївши
один шматок, гавкав, вимагаючи ще.

Увечері вони прийшли туди знов, потім другого дня
і почали приходити щоденно, але вже лише один раз на
добу. .

Аж ось одного ранку, кидаючи вниз перший шматок

хліба, вони враз учули в колодязі страшний гавкіт. Їх було там двоє! В яму скинули другого, великого собаку!

Роза гукнула: «П'єро!» — і П'єро гавкав, гавкав. Тоді вони стали кидати туди харчі, але щоразу добре чути було якусь страшенну бучу, а потім жалісне скімлення П'єро, покусаного своїм товаришем у біді, що був дужчий від нього й пожирав усе до крихти.

Даремно вони намагались пояснити: «Це тобі, П'єро!» Їхньому собаці, очевидно, нічого не перепало.

Збиті з пантелику, жінки презирнулися поміж собою, потім пані Лефевр з досадою промовила:

— Але ж не можу я годувати всіх отих собак, яких туди кидатимуть. Треба від цього відмовитись.

І, чуючи, як їй аж дух займається на саму думку про всіх отих собак, що годуватимуться її коштом, вона пішла геть, несучи з собою назад навіть рештки хліба, які й почала дорогою їсти.

Слідом за нею, витираючи очі краєм блакитного фартуха, йшла Роза.

Плетільниця солом'яних стільців

Леопові Енніку

Це було наприкінці обіду з нагоди відкриття полювання в маркіза де Бертана. Одинадцять мисливців, вісім молодих жінок і місцевий лікар сиділи навколо великого освітленого стола, заставленого квітами та фруктами.

Заговорили про кохання, й виникла палка суперечка, одвічна суперечка про те, чи можна по-справжньому любити раз чи багато разів. Одні наводили приклади людей, що за все життя мали тільки одне велике кохання. Інші пригадували тих, що кохали часто й пристрасно. Чоловіки здебільшого наполягали на тому, що кохання, як і хвороба, може багато разів уражати ту саму людину і в разі якихось перешкод може її й прибити. Хоч цей погляд і важко було б заперечувати, проте жінки — їхня думка спиралась більше на поезію, аніж на спостереження — твердили, що кохання, справжнє велике кохання, приходить до людини тільки раз, що воно подібне до блискавки, і що серце, якого воно доторкнеться, зостається відтоді

таке порожнє, спустошене, випалене, що ніяке інше сильне почуття, навіть мрія, не може в ньому зародитися знову.

Маркіз, що кохав багато разів, швидко заперечив цей погляд.

— А я вам скажу, що можна кохати й кілька разів, віддаючись почуттю всією душею й розумом. Ви мені говорите про тих, що вмирили з кохання, й на основі цього твердите, що не можна покохати вдруге. А я вам відповім, що якби вони не вчинили такої дурниці — не вкоротили б собі віку, тим самим утративши всяку змогу знову покохати,— то вони видужали б і кохали б знову, завжди, до самісінької смерті. Бо закохані, немов п'яниці. Хто пив — той питиме, хто кохав — той кохатиме. Це справа темпераменту.

За арбітра було взято лікаря, старого паризького лікаря, що оселився на самоті серед полів, і попросили його з'ясувати свою думку.

Якраз він її і не мав.

— Як сказав маркіз, це справа темпераменту. Щодо мене, то я знав кохання, яке тривало п'ятдесят п'ять років, нітрохи не згасаючи з часом, і ввірвалося тільки зі смертю.

Маркіза заплескала в долоні.

— Це прекрасно. Про таке кохання можна лише мріяти! Яке щастя — п'ятдесят п'ять років жити, овіяному таким глибоким і сильним почуттям! Мабуть, щасливець, якого так ревно кохали, благословляв життя!

Лікар усміхнувся:

— Справді, пані, ви не помилились: кохали саме чоловіка. Ви його знаєте, це пан Шуке, містечковий аптекар. Ту жінку ви теж знаєте — це стара плетільниця солом'яних стільців, яка щороку бувала й у замку. Але я розповім докладніше.

Захват жінок підупав, і на їхніх гидливих обличчях було написано «пфе», немов кохання — доля тільки осіб ніжних і значних, єдино гідних викликати інтерес порядного то-вариства.

Лікар провадив далі:

— Три місяці тому мене покликали до цієї жінки, коли вона вже вмирала. Напередодні вона приїхала возом, який правив їй за домівку і якого тягла шкапа — ви її, напевне, бачили,— а за возом бігли двоє великих чорних собак, її друзі й вартові. Священик був уже там. Вона призначила нас виконавцями заповіту і, щоб нам з'ясувати свою остан-

ню волю, розповіла про все своє життя. Я не знаю нічого такою ж мірою незвичайного та гідного жалю.

Батьки її плели солом'яні стільці. Вона ніколи не мала домівки, збудованої на землі.

Зовсім маленькою вона вже мандрувала, обірвана, зашвилена, брудна. Звичайно спинялись де-небудь на околиці, край канави. Воза випрягали, кінь пасся; собака спав, поклавши морду на лапи, а дівчина гасала по траві, поки в холодку придорожніх берестів батьки сяк-так лагодили старі стільці з усього села. Не багато розмовляли в цій пересувній оселі. По кількох словах, потрібних, щоб вирішити, кому обходити садиби, вигукуючи відоме: «Лагодимо стільці!» — починали скручувати солому, сидячи поруч або одне проти одного. Коли дитина відходила надто далеко або починала бавитися з якимсь сільським хлопцем, батько сердито відкликав її: «Вернись-но сюди, ледащо!» Оце тільки й було ніжних слів, які вона чула.

Коли дівчинка підросла, стали її посилати збирати сидіння дірявих стільців. Тоді в неї завелися подекуди знайомства з дітворою, але тепер уже батьки її нових друзів грубо кричали на своїх дітей: «Вернись сюди, пустуне! Нехай тільки побачу, що ти балакаєш з цими волоцюгами!»

Хлопці часто кидали в неї каміння.

Коли господині давали їй по кілька су, вона їх старанно ховала.

Якось — їй було тоді одинадцять років — вона, блукаючи цими краями, побачила за кладовищем маленького Шукє — він плакав, бо товариш забрав у нього два ліари. Її зворушили сльози маленького хазяйського сина, одного з тих дітей, що, на думку знедоленої дівчинки, мали бути завжди веселими й вдоволеними. Вона підійшла ближче і, визнавши причину горя, висипала в руку йому всі свої заощадження, сім су, які він, звичайно, й узяв, витираючи сльози. Тоді, нетямлячись від радості, вона зважилась його поцілувати. Уважно роздивляючись одержані гроші, хлопчисько не пручався. Бачачи, що її не проганяють і не б'ють, вона знову міцно, від щирого серця поцілувала його. Після чого втекла.

Що сталося у цій бідолашній голівці? Може, вона прихилилась до цього опецька тому, що подарувала йому все своє багатство, чи, може, й тому, що віддала йому свій перший ніжний поцілунок? Таємницю кохання однаково оберігають серця і дорослих, і дітей.

Цілі місяці вона марила про цей куток за кладовищем та про хлопця. В надії його побачити знову вона обкрадала батька, уриваючи якийсь гріш то тут, то там, на лагодженні стільців чи купівлі провізії.

Коли вона прийшла знову, маючи в кишені два франки, то змогла тільки мимохіть подивитися на маленького чепурного хлопчика, що сидів за вікном батькової аптеки, поміж червоним бутлем та скляною посудиною з солітером.

Вона ще більше покохала його, захоплена, розчулена, приваблена пишнотою підфарбованої води, апофеозом блискучого кришталю.

Вона зберегла цей незабутній спогад і, зустрівши хлопчика через рік, коли він грався в кульки з товаришами за школою, кинулась на нього, схопила в обійми й стала так шалено цілувати, що він заревів з переляку. Щоб його заспокоїти, вона віддала йому всі свої гроші: три франки й двадцять сантимів, цілий скарб, який він розглядав, витріщивши очі.

Він узяв ті гроші й дозволив пестити себе, скільки їй хотілось.

Протягом чотирьох років вона висипала йому в долоні всі свої заощадження, які він сумлінно ховав у кишеню, дозволяючи за це цілувати себе. Одного разу вона дала йому тридцять су, іншим разом — два франки, ще якось — лише дванадцять су (вона плакала з досади й жалю, та рік був поганий), а останнього разу — п'ять франків, велику круглу монету, і він сміявся задоволений.

Вона думала тільки про нього, а він також з якоюсь нетерплячістю чекав, коли вона повернеться; ледве побачивши її, біг назустріч, і серце в дівчинки починало кидатися в грудях.

Потім він зник, його віддали до колежу. Про це вона дізналася, хитро розпитавши. Далі, вдавшись до тонкої дипломатії, почала просити батьків, щоб ті змінили свій маршрут і приїхали сюди під час канікул. Їй пощастило досягти свого аж через рік. Отже, вона не бачила його два роки й ледве впізнала його, так він змінився, виріс, покращав і став такий показний у своєму мундирі з золотими гудзиками. Він удав, ніби не бачить її, й гордовито пройшов повз неї.

Дівчинка проплакала два дні й відтоді дуже страждала.

Вона приїздила щороку; проходила повз нього, не зважаючи на його й привітати, а він не вшановував її навіть поглядом. Вона кохала його до нестями. Вона сказала мені:

«Його самого я лише й бачила на землі, пане лікарю, я навіть не помічала, чи є ще інші чоловіки».

Батьки її померли. Вона продовжувала їхнє ремесло, але, замість однієї собаки, взяла двох, двох страшних собак, яких ніхто не зважувався зачіпати.

Повернувшись одного разу в це село, де лишилося її серце, вона помітила вродливу даму, що виходила з аптеки Шуке під руку з її милим. То була його жінка — він одружився.

Того ж вечора вона кинулась у ставок, що на площі біля мерії. П'яний нічний гультьай витяг її й відніс до аптеки. Молодий Шуке вийшов у халаті, щоб її оглянути і, нібито не впізнавши, роздяг, розтер і тоді сердито сказав: «Та це ж божевілля! Не робить більше таких дурниць!»

Цього було досить, щоб вона видужала! Він говорив з нею! Вона довго почувала себе щасливою.

У винагороду за свої турботи він нічого не захотів узяти, хоч вона будь-що намагалася йому заплатити.

Отак минуло все її життя. Вона лагодила стільці й марила про Шуке. Щороку вона бачила його за вікном аптеки. Вона завела звичку купувати в нього запаси домашніх ліків. Отож бачила його близько, розмовляла з ним і, крім того, давала йому гроші.

Як я вам уже сказав, вона померла навесні. Розповівши мені цю сумну історію, вона попросила мене все, що заощадила за своє життя, віддати тому, кого так покірно кохала: адже вона працювала тільки для нього, навіть голодувала, аби тільки щось відкласти й мати певність, що принаймні хоч раз, як вона помре, він подумає про неї.

Вона віддала мені дві тисячі триста двадцять сім франків. Коли вона упокоїлась, я залишив двадцять сім франків священикові на похорон, а решту забрав з собою.

Наступного дня я пішов до подружжя Шуке. Вони саме кінчали снідати, сидючи одне проти одного, обоє гладкі й червоні, пихаті й задоволені, від них тхнуло аптечним духом.

Мене запросили сісти й почастували вишнівкою, я випив і розчулено почав розповідати, певний, що вони зараз пустять сльозу.

Зрозумівши, нарешті, що його кохала ця волоцюжка, ця плетільниця солом'яних стільців, це перекотиполе, Шуке аж підстрибнув з обурення, ніби вона кинула тінь на його репутацію, вкрала повагу чесних людей, особисту честь, дорожчу йому за все життя."

Дружина роздратовано, як і він, повторювала: «Жебрачка! Жебрачка!»— не знаходячи інших слів.

Він підвівся й почав ходити великими кроками позад столу, його аптекарська шапочка зсунулася на одне вухо. Він бурмотів:

— Чи це ж годиться, пане лікарю? Яка жадлива річ для чесної людини! Що робити? О! Якби я знав про це ще за її життя, я прохав би жандармів арештувати її й запроторити до в'язниці. Звідти вона не вийшла б, запевняю вас!

Наслідки мого побожного вчинку мене приголомшили. Я не знав, що робити, що казати. А втім, доручення треба було виконати до кінця. Я сказав:

— Вона заповіла віддати вам свої заощадження — дві тисячі триста франків. Але оскільки моє повідомлення було вам, очевидно, дуже неприємним, то, може, краще віддати ці гроші бідним?

Подружжя глянуло на мене, задубівши з несподіванки.

Я вийняв з кишені мізерні гроші — з усіх країв і всіх номіналів, золото впереміш з мідяками,— й спитав:

— Як ви вирішите?

Перша заговорила пані Шукє:

— Ну, коли це остання воля цієї жінки, то, мені здається, нам важко відмовитись.

Чоловік трохи зніяковіло підтримав:

— Ми могли б за ці гроші купити щось нашим дітям.

Я сухо сказав.

— Воля ваша.

Він відповів:

— То давайте, як вона вам це доручила; ми знайдемо спосіб пустити їх на якесь добре діло.

Я віддав гроші, попрощався й вийшов.

Другого дня Шукє прийшов до мене й гостро сказав:

— Адже вона... ця жінка лишила тут ще й свого возика. Що ви з ним зробите?

— Нічого. Беріть його, коли хочете.

— Гаразд, це мені підходить: я зроблю з нього курінь на своєму городі.

Він збирався йти. Я покликав його:

— Вона лишила ще стару шкапу й двох собак. Може, ви візьмете їх?

Він спинився, вражений.

— Та що ви! Тільки цього ще бракувало! Що мені з ними робити? Розпорядіться ними на свій розсуд.

Він засміявся, далі подав мені руку, і я її потиснув. Що

ви хочете? Не можна лікареві з аптекарем в одній окрузі ворогувати.

Я лишив собак у себе. Священик, у якого був великий двір, узяв коняку. З воза Шуке зробив собі курінь, а за гроші купив п'ять облігацій залізниці.

Оце єдине глибоке кохання, що я зустрів за все життя. Лікар замовк.

Тоді маркиза зі слізьми на очах зітхнула:

— То правда, тільки жінки вміють кохати!

На морі

Анрі Сearові

Недавно в газетах можна було прочитати таке повідомлення:

«Булонь-на-морі, 22 січня. Нам пишуть:

Страшне нещастя засмутило жителів нашого узбережжя, що вже й так зазнали багато лиха за два останніх роки. Рибальське судно під командою шкіпера Жавеля, входячи в порт, було відкинуте на захід і розбилося об скелі перед молом.

Незважаючи на всі зусилля рятувального човна й на кинуті линви, четверо чоловіків та юнга загинули.

Буря триває. Побоюються нових катастроф».

Який це шкіпер Жавель? Чи не брат однорукого?

Коли я не помилився, то бідолаха, якого знесла хвиля між уламків його розбитого баркаса, бачив вісімнадцять років тому ще одну трагедію, жакливу й просту, як і всі драми на цих грізних хвилях.

Жавель-старший був тоді за шкіпера на рибальському судні.

Це було судно, чудово пристосоване для риболовлі. Міцне настільки, що не боялося ніякої негоди, з круглим дном, воно гойдалося на хвилях, наче корок. Завжди у відкритому морі, завжди його шмагає важкий і солоний вітер Ла-Маншу, а воно невтомно крає хвилі, напнувши вітрила і тягнучи збоку велику сіть, що оре по дну океану, підбираючи всіх тварин, які заснули в камінні: плескуватих риб,

наче прилиплих до піску, незграбних крабів на кривих ногах, омарів з гострими вусами.

Коли піднімався легкий бриз і невелика хвиля, судно починало риболовлю. Всю сіть було припасовано до дерев'яного, обшитого залізом стрижня, якого спускали з допомогою двох лив, намотаних на два вали на краю човна. І судно, ставши за вітром і течією, тягло за собою снасть, що дряпала й спустошувала морське дно.

Разом із Жавелем на судні були його менший брат, чотири рибалки й юнга. Вони вийшли з Булоні за тихої погоди, щоб закинути сіті.

Проте скоро знявся вітер, скопився раптовий шквал і погнав судно у відкрите море. Вони дісталися до берегів Англії, але розбурхані хвилі били в скелі, кидалися на суходіл, і не можна було увійти в порт. Суденце знов узяло курс у відкрите море й повернулося до берегів Франції. Буря тривала і не давала змоги наблизитись до молу, вона вкривала шумовинням і ревом, робила неприступною будь-яку місцину, де можна було б причалити.

Судно знов одійшло, гойдаючись на гребенях хвиль, розхитане, розбите водою, що раз у раз перекочувалася через палубу, але відважне, наперекір стихії, звикле до цієї бурі, що п'ять чи шість днів носила його між двома сусідніми країнами, не даючи змоги причалити ні там, ні там.

Нарешті буря вщухла. Судно було у відкритому морі, і шкіпер скомандував кинути сіть під чималу хвилю.

Величезну риболовну снасть перекинули за борт, і двоє рибалок спереду, а двоє ззаду почали попускати ливни на валах. Раптом сіть торкнулася дна, але висока хвиля нахилила судно; Жавель-молодший, що стояв спереду й керував спуском снасті, хитнувся, і його рука опинилась між ливною, що на мить ослабла, й валом. Даремно він силкувався підняти ливну другою рукою, сіть волочилась по дну, й напнута ливна не піддавалась.

Чоловік скорчився від болю й крикнув. Всі збіглися. Його брат покинув стерно. Матроси кинулися до ливни, намагаючись вирвати придавлену руку. Та дарма. «Треба перерізати ливну», — сказав один із матросів, витягаючи з кишені гострого ножа, що ним можна було за два махи врятувати руку Жавеля-молодшого.

Але перерізати ливну означало втратити сіть, а сіть коштує грошей, багато грошей, півтори тисячі франків, і вона належала Жавелеві-старшому, що жалів своє майно.

Він розпачливо гукнув:

— Ні, не ріж, почекай, я поверну за вітром!

Він побіг на корму й з усієї сили наліг на стерно.

Судно майже не піддалося, підхоплене силою течії й вітру, до того ж перешкоджала важка снасть, що спиняла його рух.

Жавель-молодший упав навколішки, стиснувши зуби, з дикими від болю очима. Він мовчав. Його брат прибіг, боячись, як би не пустили в хід ножа.

— почекай, почекай, не ріж, треба кинути якір.

Якір кинули, віддавши весь ланцюг. Потім повернули до кабестана, щоб попустити ливу. Вона нарешті ослабла, й можна було витягти змертвілу руку в скривавленому рукаві.

Жавель-молодший, здавалось, очманів. З нього скинули матроску й побачили жахливу картину: якесь місиво з м'яса, звідки кров була цівкою, немов її гнали насосом. Він оглянув руку й пробурмотів:

— Каюк!

Кров заплямила всю палубу, й один із матросів закричав:

— Він спливе кров'ю, треба перетягти жилу!

Тоді взяли товсту чорну, просмолену мотузку й, обвивши руку вище рани, затягли її з усієї сили. Кровотеча поступово зменшилась, а далі спинилася зовсім.

Жавель-молодший підвівся, рука безсило висіла збоку. Він узяв її другою рукою, підняв, повертів, потряс. Все було понівечено, кістки потрощено. Вона трималася на самих м'язах. Жавель-молодший дивився на те, що залишилося від його руки, похмуро й задумливо. Потім сів на згорнутому вітрилі. Товариші порадили йому весь час змочувати рану водою, щоб запобігти гангрені.

Біля нього поставили відро: він щохвилини черпав склянкою і обливав страшну рану тонким струменем чистої води.

— Тобі краще спуститися вниз,— мовив брат.

Він послухався, але за годину вийшов знову, почувавши себе зле на самоті. Він волів бути на повітрі. Сівши знову на вітрилі, він почав поливати руку.

Улов був добрий. Широкі рибини з білими черевами лежали коло його ніг, звиваючись у смертельних корчах; він дивився на них, безнастанно поливаючи свою зранену плоть.

Коли вже підходили до Булоні, раптом зірвався вітер, і суденце знову несамовито помчало, підстрибуючи й падаючи та раз у раз підкидаючи нещасного пораненого.

Надійшла ніч. Буря лютувала аж до світанку. А як зійшло сонце, вони знову побачили Англію, але море стало тихішим, і судно, лавіруючи, попливло до Франції.

Надвечір Жавель-молодший покликав товаришів і показав їм чорні плями — огидні ознаки гнилизни на тій частині руки, що вже не належала йому.

Матроси розглядали їх і висловлювали свої думки.

— Може, антонів огонь,— сказав один.

— Треба б полити солоною водою,— порадив другий.

Принесли солоної води й вилили на рану. Поранений посинів, заскреготав зубами, скривився, але не закричав.

Коли трохи полегшало, він сказав братові:

— Дай мені твого ножа.

Брат подав йому ніж.

— Витягни мою руку й тримай так.

Той зробив, як було сказано.

Тоді він сам узявся різати. Він різав повільно, обмірковуючи, перетинаючи останні жилки гострим, як бритва, лезом; незабаром від руки залишилась сама кукса. Бідолаха глибоко зітхнув і сказав:

— Не було іншої ради. Інакше каюк.

Здавалось, йому полегшало; він дихав вільніше і все лив воду на оцупок.

Ніч знову випала бурхлива, й не можна було причалити.

Коли настав день, Жавель-молодший узяв одрізану руку й довго її роздивлявся. Підійшли товариші, й вона пішла з рук у руки. Її мацали, перевіряли, нюхали.

Брат сказав:

— Треба кинути її в море.

Але Жавель-молодший заперечив:

— Ні в якому разі! Я не хочу. Тепер це моя справа, адже ж рука моя.

Він узяв руку й поклав собі на коліна.

— Таж вона зогніє,— сказав старший брат.

Тоді пораненому спала в голову якась думка. Коли рибалки залишаються довго в морі, вони кладуть улов у бочки з ропою, щоб риба не псувалася.

Він спитав:

— Може б, мені покласти її в ропу?

— Справді,— підтримали інші.

Випорожнивши одну з бочок, вже повну риби, що впійма-

ли за останні дні. На саме дно поклали руку, потрусили сілпо, а потім досипали бочку рибою.

Хтось пожартував:

— Аби тільки нам не продати її на торзі.

Всі засміялись, крім обох братів.

Вітер усе не стихав, і хоч видно було Булонь, та довелося лавірувати аж до десятої години другого дня. Каліка без перепочинку лив воду на руку.

Інколи він схоплювався й міряв кроками палубу.

Брат його, тримаючи стерно, стежив за ним поглядом і тільки похитував головою.

Нарешті ввійшли в гавань.

Лікар оглянув рану й сказав, що вона в доброму стані. Він зробив перев'язку й порадив цілковитий спокій. Але Жавель-молодший не хотів лягати без своєї руки і мерщій побіг у порт, щоб розшукати бочку, яку він позначив хрестом.

Бочку спорожнили перед ним, і він схопив свою зморщену й холодну руку, що, проте, добре зберетлася в ропі. Потім загорнув її в серветку, яку спеціально для цього приніс.

Вдома жінка й діти довго розглядали відрізану руку, мацаючи пальці, знімаючи дрібки солі, що набилися під нігті. А тоді гукнули столяра — зняти мірку для маленької труни.

Другого дня весь екіпаж судна був на похороні відрізанної руки. Брати йшли поруч на чолі жалобного походу. Ключар парафіяльної церкви ніс труну під пахвою.

Жавель-молодший покинув рибалити. Він посів невеличку посаду в порту і, розповідаючи про своє лихо, пошепки звірявся слухачеві:

— Якби брат захотів перерізати сіть, я й досі мав би обидві руки, це вже напевно. Але він, бачте, дбав про своє добро.

Заповіт

Полеві Ерв'є

Я знав його, рослого того хлопця, на ім'я Рене де Бурневаль. Приязної, хоч сумної дещо вдачі, він, здавалося, в усьому зневірівся, до всього ставився дуже скептич-

но. Скептицизм його був виразний, ущипливий, здатний особливо до того, щоб викрити з одного слова людську фальш. Він часто говорив: «Немає чесних людей або ж вони чесні лише поряд з мерзотниками».

Було в нього два брати — на прізвище де Курсіль, — але він з ними ніколи не зустрічався. Я думав, що вони не від одного батька, коли неоднаково звуться. Кілька разів казали мені, що в їхній сім'ї трапилася якась дивна подія, не знав я лише, що саме.

Він дуже мені сподобався, і ми скоро потоваришували. Одного вечора, обідаючи у нього сам на сам, я випадково запитав:

— Ваша матінка мала вас від першого чи від другого чоловіка?

Він трохи зблід на виду, потім почервонів. Помовчав кілька хвилин — стало йому, видно, ніяково. Потім сумно, лагідно, як завжди, осміхнувся й промовив:

— Коли вам, любий друже, не буде нудно, я розкажу декілька цікавих подробиць про моє походження. Я знаю вас як людину розумну, через те не боюся, що це відіб'ється на нашій приязні, а коли б так трапилось, я б тоді не обстоював ту приязнь.

Мати моя, пані де Курсіль, була, сердешна, боязкої вдачі. Чоловік одружився з нею заради багатства. Мучилася, отже, цілий вік. Ніжну, полохливу, делікатну її душу безнастанно ображав той, що звався моїм батьком, грубіян з так званих сільських дворян. Не збігло й місяця після шлюбу, як він уже жив із служницею. Крім того, були йому за полюбовниць і фермерські жінки та дочки; це, проте, йому не заважало придбати двоє дітей із своєю жінкою; треба було б рахувати троє, беручи мене до уваги. Мати нічого не казала; жила в тому галасливому домі, як та маленька мишка, що ховається попід меблями. Занехаяна, непомітна, ляжлива, перебігала вона по людях турботними, ясними очима, очима затурканої істоти, що завжди боїться чогось. А була, проте, вродлива, дуже вродлива, білява, з попелястим тьмяним відтінком; мовби волося її злиняло трохи з ненастанного страху.

Поміж приятелями пана де Курсіля, які відвідували завжди його замок, був колишній офіцер кінноти, вдівець, чоловік одважний, чутливий, але нестриманий, на все здатний в запалі, пан де Бурневаль, як я звуся. Високий, худий чоловіча з великими чорними вусами. Я на нього дуже схожий. Людина освічена, мав він зовсім не ті погляди, що

його клас. Прабаба його прихотувала з Жан-Жаком Руссо: можна було сказати, що до нього перейшло дещо в спадщину від того дружнього зв'язку. Він знав напам'ять «Суспільний договір» та «Нову Елоїзу» і всі ті філософські книжки, що здавна второвували шлях до майбутнього руйнування старих наших звичаїв, передсудів, застарілих законів та безглуздої моралі.

Він, по всьому було видно, любив мою матір, і вона його любила. Кохання їхнє було таке потаємне, що ніхто й не догадувався. Бідолашна жінка, забута, в журбі, мабуть, розпачливо прихилилась до нього, перейняла від нього думки, світогляд, теорії вільного почуття, сміливого, незалежного кохання; але така боязка, що не насмілювалася піднести голосу, вона все те вбирала в себе, нагромаджувала, ховала в серці, ні перед ким його не розкриваючи.

Брати мої були недобрі до неї, як і їхній батько, не жаліли її ніколи і, звикши до того, що в домі її ні за що мають, поводитися з нею трохи як не з служницею.

Один тільки я з усіх синів щиро любив її, і вона теж мене любила.

Вона померла. Мав я тоді вісімнадцять літ. Щоб ви зрозуміли те, про що далі йтиме мова, мушу вам сказати, що чоловіка її було взято під опіку, що дільчий акт закріпив майно за моєю матір'ю, яка, завдяки обачному запові та відданості розумного нотаріуса, зберегла за собою право зробити заповіт по своїй уподобі.

Отже, повідомили нас, що материн заповіт зберігається в нотаріуса, й запросили нас туди вислухати його зміст.

Пам'ятаю це, як сьогодні. Була то сцена грандіозна, драматична, чудна та дивна. Викликала її небіжчиця післясмертним своїм повстанням, криком визволення, протестом з глибокої могили, протестом мучениці, яку цілий вік гнітив наш життєвий лад. Був то розпачливий заклик до незалежності з засклепленої домовини.

Той, що вважав себе за мого батька, гладкий, налитий кров'ю чоловік, який нагадував різника, і брати мої, один двадцяти, а другий двадцяти двох літ, обидва дужі хлопці,— спокійно сиділи, чекаючи. Увійшов пан де Бурневаль, теж запрошений сюди, і сів позад мене. В сюртуці, що тісно облягав його стан, дуже блідий, раз у раз кусав він свого вже трохи сивого вуса. Сподівався, певне, на те, що мало трапитись.

Нотаріус замкнув двері, повернувши двічі ключа, зламав

на наших очах печатку червоного воску на конверті й почав читати заповіт, змісту якого не знав і сам.

Приятьель мій раптом замовк, підвівся з місця, вийняв з шухлядки старий папір, розгорнув його, довго цілував, а тоді промовив:

— Ось що стоїть у заповіті любої моєї матері:

«Я, Анна Катрін Женев'єва Матільда де Круалюс, що підписалася далі, законна дружина Жана Леопольда Жозефа Гонтрана де Курсіля, здорова на розум і при повній пам'яті, виявляю тут останню свою волю.

По-перше, прошу милосердного Бога, а потім і сина мого дорогого Рене простити мені те, що я маю вчинити. Я певна, що в дитини моєї досить серця, щоб зрозуміти й простити мене. Я цілий вік каралася. Чоловік мій взяв мене за багатство, а тоді почав зневажати, відступився від мене, гнобив, зраджував безнастанно.

Я йому те дарую, але нічого йому не винна.

Сини мої старші не любили мене ніколи, не жаліли, майже не мали за матір.

Я була для них цілий свій вік тим, чим повинна була бути; тепер, по моїй смерті, я нічого вже їм не винна. Зв'язки по крові не можуть існувати без тривалої, святої, повсякденної любові. Невдячний син гірший за чужого: він злочинець, бо син не має права бути байдужим до своєї матері.

Я завжди тремтіла перед людьми, перед їхніми неправдивими законами, нелюдськими звичками, ганебними заборонами. Стоячи перед Богом, я більше не боюся. З могили я зрікаюся срамотного лукавства; наважуся виявити свою думку і, приклавши руку під цим зізнанням, признатись у своїй великій таємниці.

Отже, всю ту частину свого майна, якою за законом я маю право розпорядитися, я залишаю коханцеві моєму, улюбленому П'єрові Жерменові Сімонові де Бурневалю з тим, щоб від нього вона перейшла до любого сина нашого Рене.

(Ця моя воля зазначена, крім того, докладно в окремому нотаріальному акті).

І Господом всесильним, який чує мої слова, свідчусь, що я прокляла була б небо, прокляла своє існування, коли б не глибока, вірна, ніжна, непохитна прихильність мого коханого, коли б я не зрозуміла в його обіймах, що Гос-

поще створив усіх людей для того, щоб вони любили, підтримували одне одного, розважали й плакали разом при лихій годині.

Старші мої два сини народилися від пана де Курсіля, один тільки Рене побачив життя від пана де Бурневаль. Благаю того, хто панує над людьми й їхньою долею, щоб він поставив батька й сина понад передсудами людськими, щоб вони любили один одного до смерті і мене любили в моїй домовині.

Такі останні мої думки, останні бажання.

Матільда де Круалюс»

Пан де Курсіль схопився з місця.

— Такий заповіт могла написати хіба божевільна! — крикнув він.

Тоді пан де Бурневаль, ступивши наперед, промовив гостро, дужим голосом:

— Я, Сімон де Бурневаль, свідчу, що в цьому заповіті тільки щира правда. Я ладен навіть довести це тими листами, що маю в себе.

Пан де Курсіль кинувся до нього. Я думав, що вони візьмуться за барки. Стали один проти одного, високі обидва, один товстий, другий худий, тремтячи як той, так і той. Чоловік моєї матері сказав з притиском заїкаючись:

— Ви падлюка!

Той одказав теж рішучим, сухим голосом:

— Зустрінемося з вами, пане, в іншому місці. Я б давно вже дав вам ляпаса й викликав вас на дуель, коли б для мене найбільше не важив спокій за життя бідної жінки, що через вас стільки перетерпіла.

Потім звернувся до мене.

— Ви мій син,— промовив він.— Чи хочете йти зі мною? Я не маю права взяти вас до себе, але я те право здобуду, коли на те буде ваша воля.

Я мовчки стис йому руку, і ми вийшли разом. Усе те мені мов уві сні снилося.

Через два дні пан де Бурневаль убив на дуелі пана де Курсіля. Брати мої, боячись страшного скандалу, змовчали. Я поступився й поділився з ними половиною материни спадщини.

Я почав зватися прізвиськом справжнього мого батька, відцуравшись від того батька, якого надав мені закон та який був мені чужий.

Пан де Бурневаль помер п'ять років тому. Я й досі не можу його забути.

Він устав з місця, ступив кілька кроків і, сівши навпроти мене, промовив:

— І я кажу, що материн заповіт то — один з найкращих, з найчесніших, найвеличніших вчинків, на який тільки може спромогтися жінка. А ви хіба не такої думки?

Я простяг до нього обидві руки.

— Та так же, так, мій друже!

Півень проспівав

Пані Берта д'Авансель досі не піддавалась на благання безнадійно закоханого барона Жозефа де Круасара. Зимою, в Парижі, він палко запобігав у неї ласки, а тепер влаштовував на її честь бенкети та полювання в своєму нормандському замку Карвіль.

Чоловік, пан д'Авансель, нічого не бачив, нічого не знав, як воно звичайно буває. Говорили, ніби він жив нарізно з жінкою через фізичну кваліть, якої вона не могла йому вибачити. Він був товстенький, маленький, лісий, з короткими руками та ногами, короткою шиєю та коротким носом... словом, увесь короткий.

Пані д'Авансель була зовсім не до пари чоловікові: висока, чорнява, молода жінка, смілива на вдачу, вона дзвінко сміялася в вічі з свого володаря, який на людях називав її «мадам Попот», і ніжно, ласкаво поглядала на широкі плечі, могутню шию та довгі світлі вуса щиро відданого їй барона Жозефа де Круасара.

Проте вона нічим іще не порадувала барона. Він шалено тратився, щоб її розважити. Одне по одному влаштовувалися свята, лови та інші розваги; запрошували на них панство з усіх околиць замків.

Щодня гончаки, голосно гавкаючи, гнали дібровами лиса чи вепра, і щовечора пишні фейєрверки полуменистими снопами злітали вгору, додаючи свого сяйва до сяйва зірок, а освітлені вікна замкової зали відкидали ясні смуги на галявини, де сновигали вечірні тіні.

Була осінь, золота пора року. Листя кружляло, падаючи на мураву, немов птаство. В повітрі відчувалися пахощі вогкої землі, землі роздзяненої, як ото буває чути пахощі голого-тіла, коли жінка після балу скидає з себе одєжу.

Якось увечері, під час свята, влаштованого минулої

весни, пані д'Авансель сказала пану де Круасарові, що не давав їй спокою своїми благаннями: «Як уже судилося мені схибити, друже мій, то станеться це не раніше, ніж тоді, коли осипатиметься листя. Влітку я маю надто багато справ, щоб найшовся на те час». Він запам'ятав це глузливе та сміливе слово і наполягав тепер дедалі палкіше, завойовуючи серце відважної красуні, що опиралася, гадав він, уже тільки для годиться.

Мало бути велике полювання. Напередодні пані д'Авансель, сміючись, мовила до барона: «Бароне, коли ви уб'єте звіра, я щось для вас матиму».

Ще вдосвіта устав він, щоб довідатись, де саме барліг вепра-одинця. Він пішов разом зі своїми доїжджачими, визначив, як і де напускати псів, приготував усе для майбутнього свого тріумфу; а коли мисливські ріжки засурмили вирушати, він вийшов у вузькому ловецькому вбранні, червоному з золотом, пишаючись тонким станом і широкими грудьми, поблискуючи очима, свіжий та дужий, ніби оце тільки встав із постелі.

Мисливці рушили. Кабана вигнали; втікаючи від виття собак, він забіг у чагарник; коні помчали вчвал, несучи вузькими лісовими стежинами амазонок та кавалерів, а розм'якшую дорогою котилися брички, що здалека супроводили лови.

Пані д'Авансель хитро затримала барона при собі. Вона повільно їхала довгою рівною алеєю, де чотири ряди дубів сплітали вгорі свої віти, немов склепіння.

Тремтячи з пристрасті та палкої жаги, він одним вухом слухав насмішкувате щебетання молодой жінки, а другим ловив голоси рогів та гончих, що лунали все далі та далі.

— То ви вже не кохаєте мене? — мовила вона.

Він одказав:

— Чи ж можна таке говорити?

Вона знову:

— Проте я ж бачу, що лови вас надять більше, ніж я.

Він простогнав:

— Хіба не ви наказали мені конче самому вбити звіра?

А вона поважно відповіла:

— Так, я на це розраховую. Ви маєте вбити його при мені.

Тоді він здригнувся на сідлі, стиснув острогами коня, аж той став диба, — і скрикнув нетерпляче:

— А, до лиха! Нічого ж не вийде, коли ми довше лишатимемось тут.

На це вона заговорила до нього ласкаво, кладучи йому руку на плече та — ніби сама того не помічала — погладжуючи гриву його коневі. Засміялась і кинула йому:

— Проте ж треба, щоб це сталося... або... для вас же гірше.

Тут вони звернули праворуч на невеличку зарослу доріжку, і раптом, щоб минути навислу гілку, вона схилилась до нього так, що він міг відчутти на шиї в себе лоскіт її волосся. Тоді він брутально схопив її в обійми і, доторкнувшись до скроні великими своїми вусами, шалено поцілував.

Спочатку вона й не ворухнулася, віддаючись цьому безумному поцілунку; потім одним рухом повернула голову, і — чи то з її волі, чи випадково — маленькі жіночі уста зустрілися з його губами, над якими вився хвилию русий волос.

Нараз — може, зніяковівши, а може, відчувши докори сумління, — вона вдарила коня, і той зірвався вчвал. Вони довго їхали, ні разу навіть не глянувши одне на одного.

Шум ловів тим часом наближався. Здавалося — весь ліс од нього двигтить. Зненацька, ламаючи віти, струшуючи псів, що начіплялися на нього, пробіг закривавлений кабан.

Барон засміявся переможним сміхом, скрикнув:

— Хто мене любить, той за мною! — і щез у гущавині, немовби ліс поглинув його.

За кілька хвилин по тому вона виїхала на галявину, де барон саме підводився, — заболочений, з розірваною одежею, із закривавленими руками, а звір лежав долі, і в його лопатці стримів засаджений аж по держальце мисливський ніж.

Здобич паювали для псів при смолоскипах, у тиші ніжної, меланхолійної ночі. Місяць фарбував у жовте червоні факели, що затуманювали ніч смоляним своїм димом. Собаки їли впрячі тельбухи, від яких ішов важкий запах, гризучись за них між собою. І доїжджачі, і пани-мисливці колом оточили псів і голосно грали в роги. Музика розходилась на весь гай, підхоплювана луною далеких долин, будила сторожких оленів та гавкотливих лисів і непокоїла малих сірих кроликів, що гралися на узліссях.

Злякані нічні птахи літали над псами, що шалено рвали свою здобич. Жінки, розчулені від усієї цієї дикої краси, стиха обпиралися на руки своїх кавалерів і почали розходитися з ними по алеях, перше ніж собаки кінчили свою вечерю.

Знеможена, охоплена ніжністю та втомою, пані д'Авансель промовила до барона:

— Хочете пройтись парком, друже мій?

Він ні слова не відказав і, тремтячи з пристрасті, повів її.

Зараз же вони обнялись. Вони йшли тихою дорогою під зовсім майже оголеними вітами, крізь які сяло місячне проміння; їхнє кохання, їхній пал, їхня жадоба обіймів так зросли в цю хвилину, що вони мало не впали під одним високим деревом.

Роги змовкли. Стомлені собаки спали вже на псарні.

— Вернімось,— промовила молода жінка, і вони рушили назад.

Доходячи вже до замку, вона сказала млосним голосом:

— Я так зморилась, що зараз піду в постіль, друже мій.

А коли він хотів обняти її для останнього поцілунку, вона випорснула в нього з рук, кинувши на прощання:

— Ні... я спати хочу... Хто мене любить, той за мною...

За годину, коли мертва тиша огорнула замок, барон, по-вовчому крадучись, вийшов із своєї кімнати і обережно постукав у двері до коханої. Вона не відповідала,— він спробував одчинити сам. Двері були незамкнені.

Спершись на вікно, вона марила. Він упав їй до ніг, цілуючи їх шалено крізь нічну одежу. Вона не промовила ні слова, тільки пестливо перебирала його волосся своїми тонкими пальцями.

Аж от вона відхитнулась, ніби наважилась на щось велике, і сказала йому твердим, хоча й тихим голосом:

— Я зараз вернусь. Почекайте.

І палець її, простягнений у нічному сутінку, показав на ліжко, що невиразно біліло в глибині кімнати.

Тоді він, схвильований, вражений, з тремтячими руками, швидко навпомацки роздягся і пірнув у свіжі простирадла. Він розкішно простягся, майже забувши про кохану,— такий приємний був цей дотик чистої білизни для його втомленого рухом тіла.

Вона не верталась: певне, тішилася, примушуючи його мучитись від жадання. У ніжній млості він заплющував очі і віддавався мріям про солодку хвилину, що от-от мала настати. Та поволі тіло його обважніло, думки затуманились, заслалися млою. Втома знемогла його, він заснув.

Він спав міцним, непереможним сном змореного мисливця аж до самого світання.

Раптом крізь напіввідчинене вікно почувся крик півня,

що сидів близько на дереві. Барон кинувся від цього несподіваного дзвінкого голосу і розплющив очі. Почуваючи біля себе жіноче тіло, лежачи на незнайомому ліжку, не тямлячи ще як слід, де він і що з ним, барон сонно промурмотів:

— Що? Де це я? Що там таке?

А вона, що не спала всю ніч, придивляючись до цього чоловіка з розкуйовдженим волоссям, з червоними очима, з товстими губами, відповіла зневажливо, як звичайно говорила зі своїм мужем:

— Нічого. То шівень проспівав. Спить собі, пане, не турбуйтеся.

Пригода Вальтера Шнафса

Роберві Пенсйону

Відколи Вальтер Шнафс ступив на землю Франції в лавах армії завойовників, він мав себе за найнещаснішу в світі людину. Він був гладкий, ходив на превелику силу, голосно сапав, і в нього страшенно боліли ноги, плоскостопі й дуже товсті. До того ж він був людиною миролюбною та добродушною, зовсім не войовничою і не кровожерною, мав четверо дітей, яких дуже любив, та молоду біляву жінку, за якою щовечора тяжко журився, згадуючи про її любові, поцілунки й турботи. Він любив уставати пізно, а лягати рано, не поспішаючи їсти щось смачне і цмулити пиво в пивницях. А ще він розмірковував про те, що разом із життям назавжди зникнуть і всі земні розкоші й утіхи, тим-то мав у душі люту ненависть, ненависть водночас інстинктивну і свідому, до всіх гармат, рушниць та шабель, а надто до багнетів, бо почував себе не досить вправним, щоб боронити цією замашною зброєю своє опасте черево.

Вночі, загорнувшись у шинелю й лежачи на землі поруч своїх товаришів, що гучно хропли, він довго думав про далеку, покинуту родину й про ті небезпеки, що чатують тут на нього. Коли його вб'ють — що станеться з дітьми? Хто буде годувати їх і виховувати? Вони й тепер не багаті, хоч як заборгувався він, відїжджаючи, щоб залишити їм трохи грошенят, і Вальтер Шнафс іноді аж плакав.

На початку кожного бою він відчував таку кволість у ногах, що, напевно, впав би на землю, коли б не думка, що тоді через нього перейде ціла армія. А коли він чув свистіння куль, у нього дибом ставало волосся.

Отак, охоплений жахом та тривогою, він жив цілі місяці.

Армійський корпус, у якому він служив, посувався до Нормандії. Якось його послали у розвідку з невеличким загonom, що мав тільки оглянути місцевість і потім відступити. Скрізь, здавалось, було спокійно: ніщо не вказувало на те, що десь готуються вчинити опір.

Отже, пруссаки безтурботно спустилися в маленьку долину, перерізану глибокими ярами, коли сильна стрілянина, поваливши зразу чоловік двадцять, примусила їх спинитися, і загін вільних стрільців, що вихопився раптом з малесенького гайка, з наставленими багнетами кинувся наперед.

Спочатку Вальтер Шнафс аж прикипів до місця; він був такий приголомшений та розгублений, що й на думці навіть не мав тікати. Потім йому враз страшенно закортіло дати драла, але зараз же він згадав, що бігає, як черепаха, проти цих сухорлявих французів, котрі наближалися до нього, стрибаючи, мов дикі кози. Раптом, побачивши за шість кроків од себе широкий рівчак, геть-чисто зарослий чагарником з сухим листям, він скочив туди, навіть не подумавши, чи там глибоко, немов кидаючись з моста в річку.

Він пролетів стрілою крізь рясне плетиво ліан та гострих колючок, що подряпали йому лице й руки, і важко гепнувся об каменисте дно.

Звівши догори очі, Вальтер Шнафс побачив небо крізь пробитий ним просвіт. Цей зрадницький просвіт міг вказати його, і він обережно поповз по дну рову, під захистком переплетеного гілля, посуваючись якомога швидше і віддаляючись від поля бою. Згодом він спинився і знову сів затаївшись, немов заєць, у високій сухій траві.

Протягом якогось часу він чув ще постріли, крики та жалісні вигуки. Потім шум битви почав затихати, а далі й ушух остаточно. Навкруги знов запанувала тиша та спокій.

Аж ось біля нього щось заворушилось. Він здригнувся з жаху. Це була якась маленька пташка: вмостившись на галузці, вона колихнула засохле листя. Майже цілу годину після цього серце у Вальтера Шнафса гупало прискорено й важко.

Надходила ніч, наповнюючи лощину мороком. Солдат узявся роздумувати. Що має він діяти? Що з ним буде? Чи не повернутися до своєї армії?.. Але як саме? Яким шляхом? І йому тоді доведеться почати знов це жахливе життя, сповнене тривоги, страху, втоми й муки, яке почалося для нього разом з війною. Ні! Він почував, що в нього вже не стане на це відваги. Йому вже несила зносити виснажливі переходи й щохвилини наражатися на небезпеку.

Але що ж робити? Не міг же він увесь час ховатися в цьому видолінку аж до кінця війни. Авжеж, ні. Коли б не треба було їсти, то його б не дуже злякала така перспектива, але ж їсти треба, і треба щодня.

А він був сам-один, із зброєю, в мундирі, на ворожій території, далеко від товаришів, що могли б його оборонити. Дрож перебігав у нього по тілу.

Аж ось він подумав: «А якби мене взяли в полон...» І в нього аж здригнулося серце, так шалено, так нестерпно захотілось йому потрапити в полон до французів. Полонений! Так, він був би врятований, ситий, сидів би собі за сторожею в якійсь гарній в'язниці і мав би притулок, захищений від куль та шабель. Полонений! Яке ж це щастя!

Отже, він вирішив: «Піду й здамся в полон».

Він підвівся, щоб негайно здійснити свій намір. Але зараз же непорушно спинився на місці — такі важкі думи зненацька обсіли йому голову, такий жах знов обійняв його.

Де він має здатися в полон? Як саме? За яких обставин? І жахливі картини смерті враз постали перед його очима.

Він наражатиметься на страшну небезпеку, сам-один тиняючись полями в оцій своїй гостроверхій касці. А якщо він натрапить на селян? Адже, побачивши беззахисного пруссака, що відстав від війська, вони уб'ють його, як бродячого собаку! Вони порішать його своїми вилами, мотиками, косами, заступами! Знавіснівши від прикрої поразки, вони зроблять з нього кашу, паштет.

А якщо він зустріне вільних стрільців? Адже ж ці люті вояки не додержують ні закону, ні дисципліни, вони розстріляють його просто для розваги, щоб збавити час, щоб посміятися, дивлячись на його фізіономію. І він уже бачив себе притуленим до стінки, проти дванадцяти рушничних дул, що немов дивляться на нього своїми круглими чорними отворами. .

А якщо він надібає французьку армію? Передовий загін вважатиме його за лазутчика, за сміливого й хитрого солдата, що сам пішов у розвідку, і в нього, безперечно, стрілятимуть. І в його вухах уже лунала безладна стрільнина солдатів, що залягли в кущах, тоді як він один серед поля падає на землю, подірявлений, немов решето, їхніми кулями, які він уже відчував у своєму тілі.

Охоплений відчаєм, він сів знову. Становище здавалося йому безвихідним.

Запала вже глупа ніч, ніч німа й темна. Він не ворухився більше, здригаючись за кожним таємничим звуком у пільмі. Почувши кроля, що виліз із нори, Вальтер Шнафс мало не кинувся тікати. Совині крики краляли йому серце, завдаючи раптового жаху, болісного, немов рана. Він витріщував свої булькаті очі, силкуючись углядіти щось у мороці, і йому раз у раз ввижалося, що хтось іде недалеко.

Після нескінченних годин, сповнених жорстокої туги, він побачив нарешті через свою листяну стелю, що небо починає ясніти. Тоді він відчув незвичайну полегкість — тіло його позбавилось напруження і немов одразу відпочило, серце втихомирилось, очі заплющились. Він заснув.

Коли він прокинувся, сонце, здавалося, стояло в нього над головою; мабуть, був уже полудень. Жоден звук не порушував сумної тиші полів; і враз Вальтер Шнафс відчув, що страшенно зголоднів.

Він позіхнув, і на думку про ковбасу, про смачну солдатську ковбасу, в нього покотилася з рота слина й аж узяло за живіт.

Він підвівся, ступив кілька кроків, відчув, як підупадає на ноги, і знову сів, щоб ще раз обміркувати своє становище. Протягом цих двох або трьох годин він зважував усі «за» і «проти», щохвилини міняв рішення і, відчуваючи себе зовсім пригніченим та знедоленим, вагався між найсуперечливішими доводами.

Нарешті йому сяйнула одна думка, вона здалася йому цілком логічною та практичною, а саме — підстерегти якогось селянина, що йтиме дорогою сам-один, без жодної зброї чи навіть якого-небудь небезпечного знаряддя, і, перейнявши його, віддатися йому в руки, як слід утовкмачивши наперед, що він, мовляв, здається.

Отже, скинувши з голови каску, гострий наконечник якої міг його зрадити, він якомога обережніше вистромився з своєї діри.

Аж до самого обрію не видно було ні душі. Удалечині, праворуч, над дахами маленького сільця підносився до неба дим варистих печей! А там, десь ліворуч, у кінці якоїсь обсадженої деревами дороги, він побачив великий замок з вежами.

Так прождав він до самого вечора, зазнаючи страшної муки, нічого не бачачи, крім вороння, нічого не чуючи, крім приглушеного бурчання в животі.

І знову запала ніч.

Витягшись насподі свого притулку, він заснув тим гартковим, сповненим кошмарів сном, яким сплять голодні люди.

І знову зайнялося над ним на день. І знову він узявся чатувати. Але поле було безлюдне, як і напередодні, і тоді Вальтера Шнафса охопив новий страх — померти отак з голоду! Він побачив себе на дні свого ярка простягненим горілиць, із склепленими очима. Безліч хижаків, сила дрібних хижаків наближалася до його трупа й починала його пожирати, кидаючись до нього водночас з усіх боків, пролізаючи під одяг, щоб уп'ястися в холодне тіло. А великий ворон видовбував йому очі своїм довгим дзьобом.

Тоді він геть збожеволів, гадаючи, що зараз зомліє від знемоги й не зможе ходити. Він налагодився вже побігти до села, зважуючись тепер на все, пускаючись на відчай душі, коли побачив трьох селян, що йшли в поле з вилами на плечах, і знову пірнув у своє сховище.

Але тільки-но вечір укрит рівнину мороком, він поволі вибрався з ярка і, зігнувшись, боязко, чуючи, як тьохкає у нього серце, вирушив до далекого замку, вважаючи за краще потрапити туди, ніж у село, що здавалось йому страхотливим, наче тигрове лігво.

Нижні вікна світилися. Одне було навіть відчинене; з нього пахтіло печеним м'ясом; пахоці лоскотали ніздрі й проникали, здавалось, навіть у шлунок. Вальтер Шнафс аж увесь скарлючився й мало не задихнувся, якась непереможна сила поривала його вперед, надавала йому відчайдушної одваги.

Сам не знаючи як, з каскою на голові, він раптом з'явився коло вікна.

В кімнаті, за великим столом, обідало восьмеро слуг. Аж ось покоївка роззявила рота і вступилась поперед себе, впустивши склянку. Всі очі перебігли за її поглядом.

Усі побачили ворога!

— Ой, леле! Пруссаки напали на замок!..

Спочатку розітнувся крик, єдиний крик, в якому злилися вісім різних голосів — крик невимовного жаху; потім усі безладно посхоплювалися з місць і, зчинивши страшенну метушню та штовханину, безтямно кинулись до дверей у глибині кімнати. Гупали об підлогу стільці, чоловіки перекидали жінок, ступали на них ногами. За якихось дві секунди в кімнаті не було ані душі, і перед украй здивованим Вальтером Шнафсом, що все ще стояв у вікні, лишився тільки стіл, заставлений усілякими найдками.

Трохи повагавшись, Вальтер Шнафс увіз у вікно й підійшов до столу з тарілками. Змучений голодом, він аж трусився тепер, немов у гарячці, але страх ще спиняв, паралізував його. Він напорошив вуха. Все в будинку, здавалось, ходило ходором; грюкотили дверима, тупотіли над стелею. Пруссак тривожно прислухався до цього гармидеру; потім почувся якісь приглушені звуки, начебто, вискакуючи з другого поверху, десь під стінами гепались об м'яку землю людські тіла.

Аж ось уся біганина й метушня вщухли, і гробова тиша обійняла великий замок.

Вальтер Шнафс сів перед незайманою тарілкою й заходився їсти. Він ковтав великими куснями, немов боячись, що йому можуть стати на перешкоді, коли він не попоїсть досхочу. Він обіруч пхав у широко роззявлений рот великі шматки, що раз по раз надимали йому горло. Іноді він зупинявся, трохи не репаючи, як переповнена труба. Тоді він брав глечик із сидром і прочищав собі горлянку, як промивають засмічену ринву.

Він спорожнив усі тарілки, миски та пляшки; потім, сп'янілий від напоїв і страв, очманілий, червоний, здригаючись од гикавки, він розстебнув мундир, відчуваючи себе нездатним зробити хоч один крок. Очі в нього заплющилися, думки потьмарились; опустивши голову на схрещені на столі руки, він помалу перестав усвідомлювати дійсність.

Щербатий місяць тьмяно осявав обрій над деревами парку. Надійшла та холодна година, що буває звичайно перед досвітком.

В гущавині парку посувалися якісь мовчазні тіні, і де-не-де під місячним промінням вилискували в темряві сталеві вістря.

Спокійний замок височів своїм великим чорним обрисом. І тільки двоє вікон світилося ще на першому поверсі.

Раптом пролунав чийсь гучний голос:

— Рушай! В атаку, хлопці!

І за одну мить двері, віконниці та шибки затріщали під натиском людського потоку, що вдирався в будинок, ламаючи й розбиваючи все на своїй дорозі. За одну хвилю п'ятдесят озброєних до зубів солдатів влетіли в кухню, де спокійнісінько спав собі Вальтер Шнафс, і, наставивши йому на груди п'ятдесят заряджених рушниць, звалили його на підлогу, схопили й зв'язали з голови до п'ят.

А він, побитий, збожеволілий з переляку, тільки важко дихав, надто приголомшений, аби щось зрозуміти.

Аж ось гладкий вояка в обшитому золотим галуном мундирі поставив йому на живіт ногу й крикнув:

— Ви мій полонений, здавайтеся!

Пруссак тільки й зрозумів слово «полонений» і пробелькотав:

— Я, я, я!

Переможці підняли його, прив'язали до стільця і взялися пильно розглядати, сапаючи, немов кити. Деякі посідали, змагаючи від хвилювання та втоми.

А він усміхався тепер, він усміхався, певний, що нарешті попав-таки в полон!

Увійшов ще якийсь офіцер і доповів:

— Пане полковнику! Вороги втекли; багато з них, здається, поранено. Ми — господарі замку.

Гладкий офіцер, витираючи лоба, гукнув:

— Перемога!

І, вийнявши з кишені маленьку крамарську книжечку, записав: «Після запеклого бою пруссаки мусили відступити, несучи своїх забитих та поранених чисельністю до п'ятдесяти чоловік. Деякі потрапили нам до рук».

Молодий офіцер спитав:

— Які будуть розпорядження, пане полковнику?

Полковник відповів:

— Ми зараз відступимо, щоб запобігти новій контратаці ворога з артилерією та переважаючими силами.

І він наказав відступати.

Вишикувавшись у темряві під стінами замку, загін вирушив у дорогу, оточивши з усіх боків зв'язаного по руках і ногах Вальтера Шнафса, якого й так пильнувало шестеро озброєних солдатів.

Щоб оглянути шлях, наперед вислали розвідників. Загін посувався дуже обачно, зупиняючись коли-не-коли.

На світанку дісталися до супрефектури Ла-Рош-Уазеля, чия національна гвардія й здобула цю перемогу.

Там уже чекало стурбоване, вкрай збуджене місцеве населення. Побачивши каску полоненого, юрба зчинила страшенний галас. Жінки здіймали вгору руки, старі плакали, якийсь стариган пошпував у пруссака костуром, поранивши носа одному з гвардійців.

Полковник ревів:

— Пильнуйте полоненого!

Нарешті дійшли до мерії. Відчинили в'язницю і, розв'язавши Вальтера Шнафса, увіпхнули його досередини.

Двісті озброєних людей розташувалися навколо охороняти будинок.

Тоді, дарма що ознаки розладу шлунка вже довгенько завдавали йому муки, пруссак, не тямлячи себе з радості, узявся танцювати, танцювати, як скажений, сплескуючи руками, задираючи ноги, танцювати, аж заходячись від сміху, поки, вкрай знесилений, не звалився під стіну.

Він був у полоні! Він урятований!

Отак замок Шампінє був відбитий у ворога, який володів ним усього шість годин.

Полковника Ратє, торговця сукном, що звершив цей подвиг на чолі національної гвардії Ла-Рош-Уазеля, нагородили орденом.

Гарсоне, кухоль пива!..

Хосе Марії де Ередіа

Чому я зайшов того вечора до тієї пивниці? Я й сам не знаю. Було холодно. Надворі мрячило, і мжичка, кружляючи в повітрі, прозорим серпанком окуйивала газові ліхтарі й вкривала тротуари, що вилискували під освітленими вікнами, осяваючи рідку грязь та брудні ноги перехожих.

Я йшов без певної мети. Мені просто хотілось прогулятися трошки після обіду. Минув будинок Ліонського кредиту, вулицю Вів'єн та ще якісь вулиці. Раптом я побачив велику пивницю, де було не дуже людно, і ввійшов, сам не знаючи навіщо. Пити мені не хотілось.

Швидко перебіг очима приміщення, де б краще сісти, і обрав собі місце обік якогось літнього чоловіка, що палив

чорну, як вуглина, дешевеньку глиняну люльку. Шість чи вісім скляних підставок, зібраних у стіс перед ним, вказували на кількість кухлів пива, які він устиг уже випити. Я не роздивлявся на свого сусіда. Зразу впізнав у ньому любителя пива, одного з отих завсідників, що приходять уранці, щойно пивницю відчиняють, і йдуть увечері, коли її зачиняють. Він був брудний, з лисиною на маківці, масні шпакуваті патли спадали на комір сюртука. Його занадто широке вбрання було, очевидно, пошите ще за тих часів, коли він мав черевце. Можна було здогадатись, що штани в нього держалися погано й що він не міг і десяти кроків ступити, щоб не підсмикнути й не підтримати цю кепсько прилаштовану частину вбрання. Чи мав він на собі жилет? На саму думку про його черевики і про те, що вони ховають, мене брав жах. Обтіпані краї манжетів були чорнісінькі, так само як і нігті.

Щойно я сів поруч нього, як він спокійним голосом звернувся до мене:

— Як проживаєш?

Я рвучко повернувся до нього й так і вп'явся йому в лице очима.

— Невже не впізнаєш? — сказав він знов.

— Ні!

— Де Барре.

Я був приголомшений. Це був граф Жан де Барре, мій колишній шкільний товариш.

Я стиснув йому руку, такий здивований, що аж не добирав потрібних слів.

Врешті я пробелькотів:

— А ти як, добре живеш?

— Та помаленьку собі, — спокійно відповів він.

Він замовк. Задля ввічливості я ще запитав:

— А... що ж ти робиш?

— Та ось бачиш! — байдуже відказав він.

Я відчув, що червонію. Але правив своєї:

— Ну, а взагалі?

— Та день крізь день те саме, — промовив він, випускаючи густі клубки диму.

Потім, стукаючи об мармурову стільницю монетою в два су, що лежала тут же, він гукнув:

— Гарсоне, два кухлі!

Десь далеко повторили: «Два кухлі на четвертий!» Потім, ще далі, чийсь інший голос верескливо скрикнув: «Даю!» А ще трохи згодом з'явився гарсон у білому фар-

тусі, він ніс два кухлі пива, розхлюпуючи на ходу жовту піну на посипану піском підлогу.

Де Барре одним духом вихилив кухоль і, облизуючи з вусів піну, знов поставив його на стіл.

— Що ж нового? — запитав він далі.

Та що нового міг я йому розповісти? Я пробурмотів:

— Та нічого нового, мій друже. Я от крамарюю...

— І це... тобі подобається? — спитав він усе тим самим байдужим голосом.

— Та ні, але що вдієш? Треба ж біля чогось працювати!

— Навіщо?

— Та щоб мати якесь діло.

— А нащо це здалося? От я, ти сам бачиш, нічого не роблю, анічогісінько. Я ще розумію: працювати, коли не маєш ні сантима. Але живучи при достатку — це вже марна річ. Навіщо працювати — для себе або для інших? Коли ти працюєш для себе самого, бо це тобі подобається, — тоді все гаразд; коли ж ти стараєшся для інших, то ти дурень, та й годі.

Він поклав люльку на стіл і знову гукнув:

— Гарсоне, кухоль пива! — Потім провадив далі: — Розмова викликає в мене спрагу. Я не звик розмовляти. Так ось, я не роблю нічого, животію собі та старію. Помираючи, я не шкодуватиму ні за чим. У мене не буде жодних згадок, крім оцієї пивниці. Ані жінки, ані дітей, ні будь-якого клопоту, ні жалощів — анічого. Отак краще.

Він вихилив поданий кухоль, провів язиком по губах і знов узявся до своєї люльки.

Я глянув на нього з подивом.

— Але ж ти не завжди був отаким? — спитав я.

— Пробач, завжди, ще з колежу.

— Та це ж не життя, мій любий. Це щось жахливе. А все ж ти, напевно, щось таке та робиш, щось любиш, маєш яких-небудь приятелів.

— Ні. Я встаю опівдні, приходжу сюди, снідаю, п'ю пиво, чекаю на вечір, обідаю, п'ю пиво; потім о пів на другу вночі повертаюсь додому спати, бо пивниця вже зачиняється. Це ось і досаждає мені щонайбільш. З останніх десятих років я не менше шести згаяв на оцім стільці, в кутку. А решту часу — в себе в ліжку і більш ніде. Іноді я розмовляю з відвідувачами пивниці.

— А що ти робив спочатку, приїхавши до Парижа?

— Проходив курс юридичних наук... У кав'ярні Медічі.

— Ну, а потім?

— Потім перебрався на цей бік Сени й оселився тут.
— Навіщо ти перебрався сюди?
— Що вдієш, не можна ж звікувати весь вік у Латинському кварталі! Нинішні студенти надто галасливі. Але тепер я з місця не зрушусь. Гарсоне, кухоль пива!

Я був певен, що він глузує з мене. Отож не поступався.

— Гаразд, скажи відверто: тебе спіткало якесь лихо? Напевно, тобі не пощастило в коханні. Ти, безперечно, пережив якесь горе. Скільки тобі років?

— Тридцять три. Але з вигляду не менше сорока п'яти.

Я уважно роздививсь на нього. Його зморшкувате, занедбане обличчя справді здалося мені майже старечим. На маківці крізь рідке довге волосся світила шкіра непевної чистоти. Він був густобровий, мав величезні вуса й буйну бороду. Раптом, не знати з чого, я уявив, яка чорна вода була б у місці, якби в ній вимити всю оту щетину.

— Справді,— сказав я,— ти на вигляд старший од свого віку. Напевно, ти зазнав-таки лиха.

— Та запевняю тебе, що ні,— відказав він.— Я постарівся через те тільки, що не дихаю чистим повітрям. Ніщо не нівечить так людину, як оця вічна сидня в кав'ярнях.

Але я не міг йому повірити.

— Очевидно, проте, що ти добряче погуляв. Тільки ті, що багато кохали, мають отаку лисину, як у тебе.

Він спокійно хитнув головою, розтрисивши по спині білу лупу, що сипалася з його рідкого волосся:

— Ні, я завжди був розважливий.

Потім, звівши погляд до люстри, що її тепло ми відчували на своїх головах, він додав:

— Коли я облісів, то тільки через отой газ. Він ворог волоссю... Гарсоне, кухоль пива!.. А ти не хочеш пити?

— Ні, дякую. Але ти мене справді цікавиш. Відколи це ти так занепав духом? Це ж ненормально, неприродно! Тут щось приховується.

— Так, це почалося ще змалечку. Мене, бач, вразив у дитинстві один випадок, і ось відтоді я й перейнявся довіку оцим похмурим світоглядом.

— Що ж саме?

— Ти хочеш знати? Ну слухай. Ти, напевно, добре пам'ятаєш замок, де я виріс, бо ти ж разів з п'ять чи шість приїздив туди на канікули. Пам'ятаєш отой великий сірий будинок серед розлогого парку і довгі дубові алеї, що розходилися хрестом? Пам'ятаєш мого батька й матір, таких церемонних, величних, суворих?

Матір я дуже любив, а батька боявся, і поважав їх обох, бачивши, як усі перед ними згинаються. Їх прозивали в окрузі «пан граф» і «пані графиня», а наші сусіди, Танмари, Равле та Бренвілі, ставились до них з особливою пошаною.

Мені було тоді тринадцять років. Я був веселий, задоволений з усього, сповнений радості життя, як і всі в такому віці.

Отож якось наприкінці вересня, за кілька днів перед поверненням до коледжу, я грався у вовка й гасав поміж дерев у самій гущавині парку; перебігаючи алею, я помітив моїх батьків — вони там гуляли.

Я пам'ятаю все, немов це сталося вчора. День був дуже вітряний. Під рвучкими подувами стрункі дерева в парку згиналися, стогнали — глухо, протягло, як стогне ліс під час хуртовини.

Зірване з дерев уже пожовкле листя, розлітаючись, немов ті птахи, кружляло в повітрі, падало й котилось — наче якісь прудкі звірятка стрімголов бігли алеями.

Находив вечір. У гущавині вже стемніло. Вітер розгойдував гілля, розпалював мене, і я, немов збожеволівши, ганяв по парку і завивав, удаючи з себе вовка.

Ледве я помітив своїх батьків, як, ховаючись у листі, почав підкрадатися до них, мов справжній волоцюга.

Але не дійшовши до них кількох кроків, я, переляканий, зупинився. Мій батько, страшенно розгніваний, кричав:

— Твоя мати дурна, ось що; та не про твою матір тут річ, а про тебе! Я кажу тобі, що ці гроші мені потрібні, отже, я й вимагаю, щоб ти підписала!

Мама рішуче відповіла:

— Я не підпишу. Це капітал Жана. Я зберігаю його для нього й не хочу, щоб ти розтринькав його з дівками та покоївками. Досить, що ти проциндрив на них свої власні статки.

Тоді тато, аж трусячись з люті, повернувся і, схопивши матір одною рукою за шию, другою почав щосили бити її просто в обличчя.

Мамин капелюх злетів з голови, розкошлане волосся розкидалось по плечах; вона намагалася відбити удари, але де там! А тато, як знавіснілий, раз у раз бив та бив. Вона впала на землю, затуляючи обома руками обличчя. Але він перекинув її горілиць і лущовав далі, намагаючись відсунути її руки, якими вона прикривалася.

А я... мені здавалося, мій любий, що настав кінець світу,

що порушено всі його відвічні закони. Я був приголомшений, як бувають приголомшені люди перед лицем надприродних явищ, перед лицем величезної катастрофи, якогось непоправного лиха. Мій дитячий розум потьмарився. І я, нетямлячись, пойнятий непереможним жахом, болем, страшенним сум'яттям, став чимдуж кричати. Батько, почувши мій крик, обернувся і, побачивши мене, підвівся й рушив до мене. Я подумав, що він зараз заб'є мене на смерть, і, немов зацькований звір, кинувся тікати навпростець до лісу.

Не знаю, скільки я так біг,— годину, певне, або й дві. Зайшла ніч, і я безсилю повалився на траву та так і зостався там, не тямлячи себе від страху, пригнічений журбою, що могла розбити ущент бідне дитяче серце. Я замерз; напевно, мені ще й хотілося їсти. Настав ранок. Я не зважувався ні підвестись, ані зрушити з місця, ні повернутися додому, ні ховатися далі, страхаючись зустрічі з батьком, якого не хотів більше бачити. Може, я б так і помер там під деревом з горя й голоду, коли б мене не знайшов сторож і не привів силоміць додому.

Батьки мої трималися так само, як завжди. Тільки мати сказала мені: «Як ти налякав мене, погане хлопча! Я не спала цілісіньку ніч». Я не відповів нічого, тільки зайшовся плачем. Батько не промовив жодного слова.

Через тиждень я повернувся до колежу.

Та на тому, мій любий, для мене все скінчилося. Я побачив тоді зворотний, непривабливий бік життя; я не бачив з того дня його кращого боку. Що сталося в моїй душі? Яке диво в мені поперевертало всі думки? Не знаю. Але відтоді я втратив смак до всього, втратив будь-які бажання, любов до людей, охоту до будь-чого, всяке честолубство й сподівання. Завжди в мене перед очима моя бідна мати, що лежить на землі в отій алеї, а батько лущує її. Мама померла через кілька років. Батько живий і досі. Я з ним не бачуся... Гарсоне, кухоль пива!..

Йому принесли пиво. Він вихилив кухоль за одним разом. Потім узяв люльку, але руки в нього так сильно тремтіли, що він зламав її.

— Бодай йому,— сказав він, розпачливо махнувши рукою,— оце так справжня біда, щоб ти знав. Потрібен тепер цілий місяць, поки обкуриш нову.

І потім, через усю залу, повну вже диму й одвідувачів, вигукнув своє незмінне:

— Гарсоне, кухоль пива... І нову люльку!

У дорозі

Гюставові Тудузу

I

Коли поїзд рушив із Кана, у вагоні набралось повно людей. Всі були знайомі між собою, загальна розмова точилась не вгаваючи. Підїхали до Тараскона, і хтось промовив:

— Оце тут трапляються вбивства.

Зараз же почались оповідання про таємничого невливого вбивцю, що вже два роки як нападає на подорожніх і вбиває їх. Кожен висловлював свої здогади й гадки; жіноцтво, тремтячи, дивилося крізь вікна в нічну темряву, пойняте страхом, що от-от звідтіля, з темряви, раптом вирине людська голова. Пішли жахливі історії про лихі зустрічі, про поїздки в купе сам-на-сам у вагоні експреса з божевільним, про людей, які цілими годинами мали напроти себе невідому й непевну особу.

Кожен із присутніх чоловіків мав чим похвалитись, кожен хоч раз у житті за надзвичайних, чудних обставин злякав, на камінь обернув і вреспі зв'язав злочинця, кожен виявив тут дивовижну відвагу й мужність. У лікаря, що взимку звичайно жив на Півдні, теж було що розказати.

— Щодо мене,— сказав він,— то мені ніколи не доводилось випробувати себе в такій пригоді; але я знав жінку — одну з-поміж моїх пацієнток, тепер уже покійну,— з котрою сталася найчудніша в світі річ — річ таємнича і зворушлива.

Була вона росіянка, графиня Марія Баранова, дуже високого роду і надзвичайної краси. Ви самі знаєте, які вони вродливі, оті росіянки, принаймні на наш смак, з їхніми витонченими рисами обличчя, з делікатними, ніжними устами, близько посадженими очима, колір яких трудно збагнути й визначити — сіро-блакитними, чи що, з їхньою холодною, трохи суворою грацією! Щось є в них зле й привабливе, горде й ніжне, солодке й жорстоке, словом — невимовний якийсь чар для француза. Зрештою, може, вся справа тут, власне, полягає в тім, що вони іншої, ніж ми, раси.

Графинин лікар чимало вже років як пересвідчився, що вона хвора на легені, і все переконував її виїхати до

південної Франції; вона, проте, нізачо не хотіла розлучатися з Петербургом. Нарешті однієї осені він побачив, що їй загрожує неминуча смерть, і сказав про це чоловікові. Той звелів дружині, не зволікаючи, рушити до Ментони.

Вона їхала в вагоні сама: слуги містилися в другому відділі. Сидячи біля вікна, трохи засмучена, дивилась молода жінка, як перебігали в неї перед очима поля та села, і гірко думала, що от вона самотня в світі, як билина, що всі її покинули, що нема в неї дітей, майже немає й родичів. Чоловікова любов до неї давно вмерла, і от він її відіслав тепер десь на край світу, і не подумавши супроводити її в подорожі, як відсилають до лікарні хворого лакея.

На кожній станції прислужник її, Іван, заходив поспитати, чи не треба чого господині. Це був старий, відданий слуга, завжди ладний виконувати, що лише йому звелять.

Настала ніч. Поїзд мчався як тільки можна швидко. До краю знервована, графиня не могла заснути. Врешті їй спало на думку перелічити гроші, що дав чоловік на дорогу, в золотих французьких монетах. Вона розчинила свій невеличкий ридикюль і блискучим водоспадом висипала собі на коліна дорогий метал.

Раптом їй війнуло в обличчя холодом. Здивована, вона підвела голову. Хтось прочинив дверці. Графиня Марія, злякавшись, похапцем накрила розкладені у неї на колінах гроші шаллю і застигла, чекаючи, що то буде. Так пройшло кілька хвилин — і перед нею став невідомий чоловік, без шапки, з пораненою рукою, у вечірньому одязі. Він тяжко дихав. Зачинивши двері, він сів, блискаючи очима, глянувши на свою сусідку, а тоді обмотав хустиною руку, звідки точилася кров.

Молода жінка відчувала, що от-от зомліє зі страху. Цей чоловік, напевно, бачив, як вона рахувала гроші, — він прийшов убити й пограбувати її.

А той пильно дивився на неї, задихаючись, з перекривленим обличчям, очевидно готовий от-от кинутись на неї.

Зненацька він сказав:

— Не бійтеся, пані!

Вона не відказала ні слова, не здатна розтулити уста. Серце в неї шалено билось, у вухах шуміло.

Він тоді знову:

— Я, пані, не злочинець.

Вона все мовчала, та від раптового її руху гроші з колін покотилися на килим, як котиться вода з ринви.

Незнайомий здивовано глянув на цей потік золота, а тоді враз нагнувся підіймати монети.

Вжахнувшись до краю, вона схопилася з місця — все її добро посипалось додолу — і підбігла до дверей, щоб вискочити з вагона. Він, одначе, збагнув, що вона хоче зробити, підбіг і силоміць знову посадив на місце.

— Вислухайте мене, пані,— мовив він, придержуючи її за руки,— я не злочинець, і, як доказ тому, я позбираю зараз гроші, що ви розсипали, і поверну їх вам. Та я людина, засуджена на смерть, і коли ви не допоможете мені переїхати по той бік кордону,— я загину. Більше нічого не можу вам сказати. За годину ми прибудемо на останню російську станцію: ще за двадцять хвилин минемо кордон. Якщо ви не врятуєте мене — ніщо вже мене не врятує. Проте вірте мені: я не вбивця, не злодій, я не вчинив нічого ганебного. Більше я не можу сказати ні слова.

І, ставши навколішки, невідомий узявся визбирувати монети, що позакочувались під лавки. Коли торбинка була знову повна, він мовчки повернув її графині і сів у найдальшому від неї кутку вагона.

Обоє сиділи нерухомо. Вона, ще стурбована, не говорила ні слова, поволі, проте, заспокоючись. Щодо нього, то він застиг, закаменів. Блідий, нерухокий, дивлячись просто перед себе, він нагадував мерця. Інколи вона раптом поглядала на нього — і зараз же відводила очі. Несподіваний її сусід був чоловік років так тридцяти, гарний на вроду. З усього видно було, що це людина благородного походження.

Поїзд мчав у темряві, роздираючи її часом своїми пронизливими зойками, іноді притищував хід, а там знову линував, як перше. Аж ось він, по кількох свистках, зупинився.

До вагона увійшов Іван — чи не треба чого господині.

Графиня Марія, ще стурбована, глянула допитливо кілька разів на чудного сусіда і твердо промовила, перемагаючи мимовільне тремтіння в голосі:

— Іване, ти маєш вернутися до графа. Мені ти далі непотрібний.

Вражений слуга широко розкрив очі і пробурмотів:

— Але ж, пані...

Вона перебила:

— Так, так, ти не поїдеш зі мною, я роздумала. Я хочу, щоб ти zostався в Росії. На ось тобі грошей на дорогу — і дай мені свою шапку та пальто.

Старий слуга, звиклий покірно виконувати щонайдивніші бажання своїх панів, підкорятися найчуднішим примхам, мовчки скинув з себе шапку та пальто — і з сльозами на очах вийшов.

Поїзд рушив знову, наближаючись до кордону.

Тоді графиня Марія звернулась до свого подорожнього товариша:

— Ці речі для вас, добродію. Тепер ви Іван, мій слуга. Одна лише умова: ніколи зі мною не говорити — чи то щоб подякувати, чи з іншої якої причини, однаково.

Незнайомий мовчки вклонився.

Невдовзі спинилися знову, і до вагона ввійшли службовці перевіряти пасажирів. Графиня подала їм документи і, показуючи на чоловіка в кутку вагона, промовила:

— То мій слуга Іван. Ось його паспорт.

Поїзд пішов далі.

Цілу ніч вони були тільки вдвох у вагоні — і ні слова за весь час не промовили.

Вранці, уже на якійсь німецькій станції, невідомий вийшов. Спинившись у дверях, він сказав:

— Пробачте, пані, що я ламаю свою обіцянку. Я позбавив вас слуги, отже, повинен би стати на його місце. Чи не треба вам чого?

Вона холодно відповіла:

— Коли ласка, покличете мені покоївку.

Він вийшов — і незабаром зник.

Виходячи на деяких станціях до буфету, вона щоразу помічала, що він здалека пильно на неї дивиться. Так прибули вони до Ментони.

II

Доктор якусь хвилину помовчав, а тоді повів далі:

— Одного дня, коли я приймав у себе в кабінеті пацієнтів, увійшов якийсь високий чоловік і промовив:

— Докторе, я до вас розпитати, як здоров'я графині Марії Баранової? Я з приятелів її чоловіка, дарма що вона мене не знає.

Я відповів:

— Здоров'я її в безнадійному стані. Їй не вернутись уже до Росії.

Тоді той чоловік раптом заридав, а потім підвівся і вийшов хитаючись, як п'яний.

Того ж таки вечора я сказав графині, що якийсь чужинець заходив до мене довідатись про її здоров'я. Зворушена графиня розповіла мені історію, котру ви оце щойно чули, а тоді додала:

— Я не знаю зовсім цього чоловіка, але він ходить за мною, як тінь, я стрічаю його щоразу, коли тільки вийду на вулицю. Він дивно якось дивиться на мене, проте ніколи ні слова не говорить.

Подумавши трохи, графиня додала:

— От і зараз, я певна, він у мене під вікнами.

Вставши з канапки, вона відслонила фіранки на вікні. Справді, той самий чоловік сидів на садовій лавці і дивився на вікна готелю. Помітивши нас, він устав і пішов не оглядаючись.

Отже, я був за свідка дивної й сумної речі — кохання двох не знайомих між собою істот.

Він любив її любов'ю врятованого від смерті звірятка, любив без краю віддано й вірно. Щодня заходив до мене й питав: «Як там вона?» — певний, що я догадуюсь, про кого саме мова, і гірко плакав довідуючись, що вона дедалі підупадає на здоров'ї.

А графиня казала мені:

— Я тільки раз говорила з ним, з отим дивним чоловіком, — а мені здається, ніби знаю його вже років з двадцять.

Зустрічаючись із ним, вона відповідала на його уклін з поважним, чарівним усміхом. Вона була щаслива, я це бачив: хоч і покинута, хоч і на смерть приречена, жінка відчувала безмежне щастя від цього глибокого, повного шани, незрадливого кохання, такого чистого й поетичного, від цієї безмежної відданості. Проте, несхибно додержуючи своєї дивної постанови, вона нізащо не хотіла довідатись, хто він такий, заговорити з ним, відновити знайомство.

— Ні, ні, — казала вона, — це зіпсувало б нам усе. Ми мусимо залишитись одне одному невідомі.

Щодо чужинця, то з нього також був, очевидно, якийсь дон кіхот, бо він не робив жодних зусиль наблизитися до неї і твердо виконував чудернацьку обітницю, дану колись у вагоні: ніколи з нею не розмовляти.

Не раз, хвора та немічна, вставала вона зі своєї канапки, підходила до вікна і відслоняла фіранку — подивитись, чи є він там, на своєму звичайному місці. Побачивши його нерухому постать на садовій лавочці, графиня з усмішкою на устах верталась на канапку.

Умерла вона вранці, о десятій. Я саме виходив з її готелю, як він, стурбований, підбіг до мене. Він знав уже сумну новину.

— Я хотів би її побачити... одну хвилину подивитись...— мовив він.

Я взяв його за руку і вернувся разом з ним до її кімнати.

Опинившись перед ліжком померлої, він припав до її руки безконечним поцілунком,— потім вибіг, як безумний.

Лікар знову заговк, а далі додав:

— Оце, справді, найдивніша з пригод у дорозі, яку я тільки знаю. Чудні-таки бувають безумці на світі. Котрась із присутніх жінок тихенько озвалась на те:

— Вони... оті двоє... не такі були безумні, як ви гадаєте... Вони були... вони були...— і урвала, зайшовшись плачем. Щоб заспокоїти її, заговорили про інше,— і так ми й не дізналися, що саме хотіла вона сказати.

Тітка Соваж

Жоржеві Пуше

I

Я не був у Вірлоні п'ятнадцять років. Цієї осені я приїхав туди полювати до мого друга Серваля, що на-решті почав відбудовувати свій замок, зруйнований прусаками.

Я безмірно вполював цей край. Є на світі такі милі закуточки — вони ніби пестять око. Їх любиш трохи не фізичною любов'ю. В нас, у людей, прив'язаних до землі, є знайомі ручаї, дерева, ставки, пагорки, які ми згадуємо з ніжністю й зворушенням, мов радісні події. Буває навіть, що побачиш тільки один раз погожої днини якийсь перелісок, чи кручу, чи сад, обсипаний цвітом, і повертаєшся до них думкою, і зберігаєш їх у серці, наче образ жінок в ясному й прозорому вбранні, яких колись довелося весняного дня зустріти на вулиці і повсякчас нестримно бажати потім душею й тілом, ніби це саме щастя поминуло.

У Вірлоні я любив усю долину, вкриту гайками, перерізану струмками, що в'ються по землі, немов кровonosні жилки. Там ловили раків, вугрів і пестрижок. Божественне

щастя! Подекуди в них можна було викупатись, а у високій траві, що росте понад цими річечками, траплялося іноді набрести на куликів.

Я ступав легко, як коза, поглядаючи на двох собак, що бігли поперед мене. Серваль, ідучи метрів за сто праворуч, обшукував поле люцерни. Я звернув у чагарник, що править за межу Содрського лісу, і побачив зруйновану хатину.

І раптом мені пригадалось, якою я бачив її востаннє 1869 року, — чистенька, обвита виноградом, з курми біля ганку. Що є сумнішого за мертвий дім, що стоїть зруйнований і зловісний!

Пригадалося мені також, що одного дуже втомливого дня господиня почастивала мене в цій хатині склянкою вина, а Серваль розповів мені тоді історію її мешканців. Батька, старого бракон'єра, забили жандарми. Син, котрого я колись бачив, високий сухорлявий парубок, також славився як несамовитий винищувач дичини. Звали їх Соважами¹.

Хтозна, чи було це їхнє ім'я, чи прізвисько.

Я гукнув Серваля. Він поквапився до мене своєю звичайною журавлиною ходою.

— Що сталося з тими людьми? — запитав я його.

І ось що він розповів.

II

Коли оголосили війну, Соваж-молодший, якому було тоді тридцять три роки, пішов добровольцем у військо, лишивши матір саму. Стару не дуже жаліли, бо знали, що в неї є грошенята.

Отже, вона залилася одна в цій самотній хатці, далеко від села, аж на узліссі. Зрештою, вона не дуже-то боялася, бо була тієї ж породи, що й чоловік та син, — міцна, стара жінка, висока й кошала; вона мало коли сміялась, і з нею ніхто ніколи не жартував. Та проте селянки рідко сміються. Це вже чоловіча справа — сміятись! А в жінок душа зажурена й замкнута, бо життя їхнє похмуре й безпросвітне. Чоловік хоч трохи звекає до галасливої веселості в шинку, а дружина його завжди поважна й сувора. М'язи її лица не знають тих рухів, що потрібні для сміху.

Тітка Соваж жила і далі у своїй хатці, яку незабаром

¹ Sauvage — дикий (фр.).

замело снігом. Раз на тиждень вона приходила в село купити хліба й м'яса і знову поверталась додому. А що тоді говорили про вовків, то вона носила за спиною синову рушницю, іржаву, з потертим ложем. Таки кумедно виглядала ця рослява, злегка зігнута жінка, коли повільно брела снігами, а дуло рушниці стирчало з-за чорного очіпка, що вкривав голову і ховав від чужого ока сиві коси.

Та якось прийшли пруссаки. Їх розмістили по хатах, залежно від заможності господарів. Стару Соваж мали за багажу і до неї поставили чотирьох німців.

То було четверо кремезних хлопців, білотілі, з руськими бородами і блакитними очима, вгодовані, незважаючи на тяготу переходів, і цілком тихомірні, як для переможців. Оселившись у цієї немолодої вже жінки, вони багато допомагали їй, звільняючи, наскільки могли, від зайвого клопоту й витрат. Уранці вони хлюпоталися біля колодязя без мундирів, оголивши в різкому світлі морозного дня біло-рожеві тіла жителів Півночі, тим часом як тітка Соваж вешталась по двору, готуючи юшку. Потім вони прибирали і підмітали кухню, рубали дрова, чистили картоплю, прали білизну — словом, порались, як четверо добрих синів біля матері.

Але сама стара весь час думала тільки про свого високого, худого, карокого сина з карлючкуватим носом, з густими вусами, ніби чорним обідком, над верхньою губою. Щодня вона питала кожного з своїх постояльців:

— Не знаєте, куди запропастився французький полк, двадцять третій, піхотний? Там мій хлопець.

— Не знайт, зовсім не знайт,— відповідали вони. І, розуміючи її скорботу й тривогу — бо ж у них удома теж лишилися матері,— вони годили їй у всьому. То й вона полюбила їх, оцих чотирьох ворогів, бо селяни не мають тієї патріотичної ненависті, що буває тільки серед вищих верств. Прості люди найбільше платять, бо бідні, їх обтяжує кожен новий податок, їх убивають масами, вважаючи їх тільки за гарматне м'ясо, бо їх дуже багато; вони зазнають найстрашнішого лиха від війни, бо вони найкволіші й найменш стійкі; вони мало розуміють войовничий запал, оте питання зневаженої честі та інші облудні політичні крутіства, що за півроку виснажили дві нації — і переможених, і переможців.

Про німців тітки Соваж в околиці говорили: «От уже кому пощастило!»

І от одного ранку, коли стара була сама вдома, вона

побачила, що якийсь чоловік іде полями до оселі. Скоро вона впізнала його, то був сільський листоноша. Він дав їй складений аркушик; вона витягла з футляра окуляри, які надівала, коли шила, і прочитала:

«Пані Соваж, оцим листом мушу сповістити вас про сумну новину. Сина вашого, Віктора, вбито вчора ядром, яке, прямо сказати, розірвало його надвоє. Я стояв тут же, бо весь час у поході ми були поруч і він ще раніш говорив мені, щоб я відразу повідомив вас, коли з ним станеться нещастя.

Я взяв собі його годинник, щоб повернути вам, коли війна скінчиться.

Щиро кланяюсь Вам.

Сезер Ріво,

солдат другого розряду 23-го піхотного полку»

Лист був тритижневої давності.

Вона не плакала. Вона сиділа непорушно, така приголомшена, що навіть не відчувала болю. Вона думала: «От Віктора і вбито». Потім потроху сльози забриніли в неї на очах, і сум огорнув серце. Одна по одній приходили їй страшні, болючі думки. Вона вже не пригорне ніколи свою дитину, свого хлопчика, ніколи! Жандарми вбили батька, пруссаки — сина... Його розірвало ядром. І їй уявилася ця жахлива картина: голова відлітає, і очі розплющені, а вус він закусив, як завжди, коли сердився.

Куди ж поділи його тіло? Хоч би віддали їй дитину, як віддали колись чоловіка з кулею в лобі.

Аж ось вона почула голоси. Це пруссаки повертались із села. Швиденько заховавши листа в кишеню, вона зустріла їх спокійно, і лице її було звичайне,— очі вона встигла витерти.

Німці весело сміялися, бо принесли чималого кроля, безперечно, вкраденого, і на мигах показували старій, що можна буде смачно попоїсти.

Вона відразу ж заходилась біля сніданку, але коли треба було забити кроля, їй забракло відваги. А тим часом це ж було не вперше! Один із солдатів забив кроля, вдаривши кулаком між вухами.

Стара оббілювала кроля, але, побачивши, як кров сочиться їй на руки,— тепла кров, що поступово холола й згорталась,— затремтіла з голови до ніг, і їй усе ввижався її хлопець, розірваний надвоє і теж закривавлений, як оцей кріль, який іще стріпувався.

Вона сіла за стіл разом з пруссаками, та проте не могла з'їсти й крихти. Пруссаки зжерли печеню, не звертаючи на стару уваги. Вона мовчки позирала на них скоса, плекаючи одну думку, але обличчя її було таке байдуже, що солдати нічого не помічали.

Раптом вона сказала:

— Вже місяць живемо в одному домі, а я навіть не знаю ваших імен.

Вони насилу зрозуміли, чого вона хоче, і сказали свої імена. Та їй цього було замало, і вона попросила записати їх на папері разом із домашніми адресами, потім, осідлавши великого носа ожулярами, роздивилась це незнайоме письмо; тоді згорнула папірець і поклала його в кишеню, де лежав той лист з повідомленням про смерть сина.

Після сніданку вона сказала солдатам:

— Піду подбаю для вас.

І заходилася носити сіно на горище, де вони ночували. Пруссаків здивувало таке піклування, та вона пояснила, що так буде тепліше, тоді вони стали допомагати їй і навалили сіна аж під солом'яний дах; отож у них вийшло щось подібне до кімнатки, вистеленої сіном, теплої й пахучої, де їм чудово спатиметься.

За обідом один із них занепокоївся, помітивши, що тітка Соваж знову не їсть. Вона сказала, що в неї кольки. Щоб зігрітися, вона розклала чималий вогонь, а четверо німців, як звичайно, вилізли драбиною на горище.

Коли ляду було зачинено, стара відсунула драбину, потихеньку розчинила надвірні двері й наносила з подвір'я повну кухню соломи. Вона ходила по снігу боса й так тихо, що її не було чути. Часом вона прислухалась до нерівного й голосного хропіння чотирьох солдатів.

Коли їй здалося, що вже все готове, вона вкинула в огонь в'язку соломи і, як тільки та розгорілась, розкидала її по кухні, потім вибігла й стала дивитись.

Миттю страшне сяйво освітило всю середину хати, і зразу там запалахкотіло велетенське багаття, — його полум'я било крізь вузьке вікно й падало сліпучим відблиском на сніг.

І тут з горища вирвався голосний крик, людське волення й зойки, розпачливі вигуки болю й жаху. Далі стеля впала, полум'я шугнуло на горище, охопило солому на даху й величезним смолоскипом піднялося в небо; палала вся хата.

Потім нічого не стало чути, тільки лопотіло полум'я,

тріщали стіни й падали сволоки. Раптом дах завалився, й од сліпучої снасті оселі посеред хмари диму знявся великий стовп іскор.

Освітлені вогнем, білі поля виблискували, немов срібна, забарвлена в червоне скатертина.

Здала задзвонив дзвін.

Стара Соваж, озброєна все тією самою рушницею сина, стояла перед спаленою оселею, боячись, щоб хто з солдатів не врятувався.

Побачивши, що все скінчено, вона вкинула свою зброю в жар. Пролунав вибух.

Звідусіль бігли люди — селяни й пруссаки.

Стара сиділа на пеньку, спокійна й задоволена.

Німецький офіцер, що говорив по-французькому, немов француз, запитав її:

— Де ваші постояльці?

Вона простягла кощаву руку до червоного пожарища й відповіла з притиском:

— Отам!

Всі збились докупі навколо неї. Пруссак запитав:

— З чого сталась пожежа?

— Я підпалила,— промовила вона.

Йй не повірили, подумали, що вона збожеволіла з горя. Тоді вона розповіла слухачам усе, як було, з початку до кінця, від похоронної і до останнього зойку людей, що згоріли разом з її хатою. Розповіла все, що почувала, все, що робила.

Потім вона вийняла з кишені два папірці і, надівши окуляри, щоб роздивитися їх при останніх відблисках вогню, промовила, показуючи на один з них:

— Оцей про смерть мого Віктора.

А показуючи другого, пояснила, хитнувши головою в бік червоної руїни:

— А це їхні імена, щоб написати до них додому.

Вона спокійно простягла білі аркушки офіцерові, що тримав її за плечі, й додала:

— Напишіть, як це сталось, і скажіть їхнім батькам, що зробила це я, Віктуара Сімон, на прізвисько Соваж. Не забудьте!

Офіцер вигукнув німецькою мовою команду. Стару схопили й поставили біля теплих іще стін її оселі. Потім дванадцять чоловік швидко вишикувались проти неї, на віддалі двадцяти метрів.

Вона не ворухнулась. Вона зрозуміла, вона чекала.

Пролунала команда, й одразу гримнув залп, потім одиноко покотився запізнілий постріл.

Стара не впала. Вона присіла, немовби їй підкосило ноги.

Пруський офіцер підійшов до неї. Її майже перебило навпіл; в стиснутому кулаці вона тримала залитого кров'ю листа.

Мій друг Серваль додав:

— Отож, щоб помститися, німці зруйнували тоді замок у моєму маєтку.

А я думав про матерів чотирьох славних хлопців, спалених отут, і про жорстоке геройство іншої матері, розстріляної біля цих стін.

І я підняв маленький камінчик, ще чорний од вогню.

Господиня

Докторові Барадюку

— Я жив тоді,— почав Жорж Кервелен,— на вулиці Сен-Пер, у мебльованих кімнатах. Коли батьки мої вирішили, що я маю вивчати право в Парижі, то кінця-краю не було їхнім нарадам, як мене там улаштувати. Наперед було ухвалено висилати мені по дві з половиною тисячі франків на рік, але мою матір охопив страх, і вона сказала батькові:

— Коли він не знати як витрачатиме всі свої гроші, а не їстиме як треба, то це відіб'ється на його здоров'ї. Ці молоді на все здатні.

Намислили вони тоді підшукати для мене квартиру на всьому готовому, квартиру скромну й вигідну, і виплачувати просто господареві щомісячно належну суму.

Досі я ні разу не виїздив із Кемпера. Мені жадалося всього, чого жадається в такому віці, я мав велике бажання жити весело й розмаїто.

Сусіди порадили звернутися до землячки, пані Кергаран: вона брала до себе пансіонерів. Батько написав листа до цієї поважної особи вона відповіла,— і от якогось вечора я зі своїм чемоданом прибув до неї.

Пані Кергаран мала років, може, з сорок. Була вона огрядна, дуже огрядна, говорила таким голосом, як капітан

на муштрі, і всі питання розв'язувала коротко й остаточно. Оселя її була вузька, так що тільки одне вікно виходило з кожного поверху на вулицю, і нагадувала ніби сходи з вікон чи, ще краще, причілок будинку із сендвічів поміж двома такими самими.

Хазяйка з наймичкою жила на другому поверсі; на третьому була кухня й їдальня; чотири пансіонери, бретонці, мешкали на четвертому і п'ятому; дві кімнати шостого були мої.

Чорні сходи, покручені, як штопор, вели до цих двох мансард. Щодня, не спиняючись, пані Кергаран снувала по цій спіралі, заклопотана, в своєму, схожому на стос шухлядок, житлі незгірше за капітана на кораблі. Десять разів поспіль забігала вона до кожної кімнати, до всього дивлялась, з усякого приводу кричала на всі заставки, стежила, чи добре заслані ліжка, чи як слід вичищено одяг, чи не треба кому чого. Словом, дбала за пожильців, як мати, ще краще за матір.

Незабаром познайомився я з чотирма своїми сусідами. Два з них вивчали медицину, два студіювали право, та всі корилися деспотичній господині. Вони боялися її, як мародер боїться військового обходу.

Щодо мене, то я зразу відчув потяг до незалежності, бо маю з природи нахил до бунтарства. Пані Кергаран призначила всім вертатись не пізніше як опівночі, а я заявив, що приходитиму, коли мені схочеться. Почувши це, вона підвела на мене свої ясні очі, подивилась кілька хвилин, а тоді:

— Це неподобство. Я не можу дозволити будити Аннету серед ночі. Нема вам чого робити в місті після дванадцятої.

Та я наполягав:

— По закону, пані, ви повинні відчиняти мені, коли тільки прийду. Не впустите — я доведу про це поліції й переночую на ваш кошт в готелі, бо так стоїть у законі. Отже, ви повинні вибирати: відчиняти мені чи попросити ся зі мною. Так або сяк. Поміркуйте про це.

Викладаючи свої умови, я сміявся їй просто в вічі. Вона спочатку остовпіла з подиву, а потім попробувала дійти якоїсь угоди, але я не подався ні на йоту. Домовились кінець кінцем, що я матиму окремого ключа, тільки так, щоб ані душа про це не знала.

Така енергія вельми корисно вплинула на господиню: від того дня вона виявляла до мене особливу прихильність: дбала про найменші дрібниці, піклувалася за щонайбільшу

вигоду і часом навіть допускалася несподіваної, хоча й зовсім не неприємної для мене ніжності. Інколи, під веселу руку, я її раптом обіймав, аби зараз же дістати щедрого потиличника. Коли вдавалось мені відхилитись від удару, рука її швидко, як куля, перелітала наді мною. Я сміявся, як божевільний, і втікав, а вона навздогінці кричала:

— Ах ви ж поганцю! Начувайтесь!

Словом, ми якнайкраще заприятелювали.

Та якось я познайомився на вулиці з однією дівчиною. Вона служила в якійсь крамниці.

Ви знаєте, що воно — оті маленькі любовні пригоди в Парижі. Одного дня, ідучи на лекції, ви здibuєтеся з молодого особою, що походить собі під руку з подругою перед початком роботи. Ви обмінюєтеся з нею поглядом і раптом здригаєтесь від якогось особливого почуття, що збуджують у нас декотрі жінки. Одна з найчарівніших у світі речей — ця раптова фізична симпатія, що виникає від єдиної зустрічі, ця легка ніжна спокуса, яка йде від істоти, створеної на те, щоб подобатись вам і кохатися з вами. Надовго те кохання чи ні — байдуже. Така вже вона на вдачу, щоб прихильно приймати потаємне ваше бажання. Відразу, тільки-но ви нагледіли це обличчя, ці уста, ці коси, цей усміх, вас поймає солодке, радісне замилювання, і в серці прокидається ще невиразний ніжний потяг до незнайомої. Здається, ніби ви відповідаєте на її потаємний заклик, ніби ви знаєтеся з нею вже віддавна, бачили не раз, відгадуєте її думки.

Другого дня, о тій самій годині, проходите знову тією вулицею і стрічаєте її знову. Ще дві зустрічі, і ви вже й заговорили. Починається легковажний роман, такий послідовний у своєму розвитку, як хвороба.

За три тижні я ввійшов з Еммою в той період, по якому закохані мають упасти в гріх. Воно б і раніше сталося, коли б я знав, де знайти для того притулок. Приятелька моя жила з батьками і з дивовижною впертістю не згоджувалась переступити поріг готелю. Я вже й так і сьак мізкував, якого б то прибрати способу, до яких хитрощів удались. Нарешті зважився на відчайдушний вчинок — привести її до себе ввечері, об одинадцятій, нібито на чашку чаю. Пані Кергаран завжди лягала спати о десятій. Я міг тихенько, маючи ключа, пройти до своєї кімнати, не повернувши нічиєї уваги. За дві чи три години ми так само могли непомітно вийти.

Емма не зразу пристала на мої запросини, але таки прийняла їх.

Клопітний то випав для мене день! Я аж ніяк не був спокійний, боявся ускладнень, катастрофи, скандалу — жахливого, нечуваного. Настав вечір. Я вийшов із дому, заглянув до шиночка і випив там для сміливості дві чашки кави та чотири чи п'ять чарок вина. Пройшовся потім по бульвару Сен-Мішель. Пробило десяту, десяту з половиною. Повільною ходюю попростував я на призначене для побачення місце. Вона чекала вже на мене. З милою грацією взяла мене під руку, і ми рушили до мого житла. Що ближче надходили ми, то більший неспокій зростав у моїй душі. Я думаю: «Коли б тільки пані Кергаран уже спала!»

Двічі чи тричі дорогою промовив я до Емми:

— Головне, треба якнайтихше пройти сходами.

Вона в сміх:

— Та як же ви боїтесь, щоб вас не почули!

— Ні, але я не хотів би розбудити тяжко хворого сусіда.

От і вулиця Сен-Пер. Мене поймає такий страх, як перед візитом до зубного лікаря. По всіх вікнах темно. Сплять, безперечно. Я легше зітхаю. Обережно, наче злодій, одмикаю двері. Впускаю свою подругу, зачиняю — і навшпиньки, з затаєним віддихом іду по сходах, присвічуючи восковими сірниками, щоб не спіткнулася моя супутниця.

Біля хазяйчиної кімнати серце в мене б'ється, як не вискочить. Третій поверх, четвертий, п'ятий, нарешті шостий. Ми у мене. Перемога!

Проте я не насмілювався розмовляти голосно і навіть скинув, щоб не шуміти, черевики. Чай, зготований на спиртівці, випили ми на краю комода. Потім я заповзався до моєї гості дедалі невідступніше, дедалі сміливіше і почав знімати, ніби жартома, то те, то те з її одежі. Вона поступалась і пручалась разом, ніяковіючи, зашарівшись, віддаляючи неминучу й чарівну хвилину.

На ній не було вже нічого, крім короткої білої спіднички, аж раптом двері розчинились, і на порозі виросла пані Кергаран зі свічкою в руці, точнісінько в такому убранні, як Емма.

Я відскочив від любки велетенським стрибком і застиг на місці, приголомшений, дивлячись, як жінки оглядали одна одну. Що то буде, що то буде?

Господиня промовила так зневажливо, як я чув од неї вперше:

— Пане Кервелен, я не допущу, щоб у мене в домі бували повії.

Я промимрив:

— Дозвольте, пані Кергаран, це просто моя приятелька, вона зайшла до мене на чашку чаю.

Огрядна хазяйка моя на те:

— Щоб випити чашку чаю, не треба роздягатись до сорочки. Зараз же виведіть цю особу.

Бідолашна Емма тяжко плакала, сховавши обличчя в спідничку. Спантичаний до краю, я не знав, на що зважитись. Господиня додала таким тоном, що ніяк було перечити:

— Поможіть мадемуазель одягтись і проведіть її до дверей зараз же.

Справді, нічого іншого мені не лишалось. Я підняв з підлоги сукню, що лежала там, як прорвана повітряна куля, надів її дівчині через голову і взявся з невимовними труднощами якось застібати й припасовувати її. Дівчина помагала мені, плачучи без упину, обезуміла з сорому, поспішаючи, плутаючись, не здатна знайти ні поворозок, ні петельок; а пані Кергаран стояла над нами зі свіжою в руці, сувора та непорушна, як неблаганний суддя.

Емма ханалася божевільно, абияк накидала, зашпилювала й застібала на собі убрання, гнана шаленим бажанням утекти; не зав'язавши навіть черевикив, проскочила вона біля хазяйки і подалася сходами вниз. Я, в пантофлях, метнувся за нею, кричачи навздогін:

— Мадемуазель! Стривайте, мадемуазель!

Я почував, що конче мусив би їй щось сказати, але нічого, ну от нічого не наверталось на язык. Наздогнав її аж унизу, біля надвірних дверей, хотів ухопити за руку,— та вона вирвалась, прошепотівши знервовано:

— Облиште мене... Не чіпайте...— І вибігла, зачинивши за собою двері.

Я вернувся. Пані Кергаран стояла на другому поверсі, на площадці, і я піднімався вгору поволі, готовий до всього і всього сподіваючись.

Двері до хазяйчиної кімнати були відчинені, і вона суворим тоном сказала мені зайти:

— Я маю з вами поговорити, пане Кервелен.

Похнюпившись, я увійшов слідом за нею. Вона поставила свічку на камін, а тоді мовила, склавши руки на

могутніх грудях, ледь прикритих тонкою нічною кофтиною:

— Так ось як ви, панє Кервелене! Ви маєте мій дім за дім розпустити!

Я тим часом скорився:

— Та ні, пані Кергаран. Не гнівайтесь, Бога ради, ви ж знаєте, що таке — молодий хлопець.

А вона на те:

— Я знаю лише, що не дозволю тут швендяти отим тварюкам. Ви чуєте? Я знаю, що примушу шанувати мою госпуду і поважати репутацію мого дому, чуєте? Я знаю...

Говорила вона принаймні хвилин двадцять, добираючи все нових та нових підстав для свого обурення, приголомшуючи мене нагадуваннями про честь дому і допікаючи гіркими докорами.

А я (дивна це істота — людина!) замість усе те слухати, я дивився на неї. Ні слова вже я не чув, не тямив. У неї були чудесні груди — високі, округлі, білі та пружні, може, завеликі трохи, та такі звабливі, аж ніби приском тебе обсипало, коли на них дивився. Я б ніколи не думав, що під шерстяною своєю одежею моя господиця ховає такі принади. Роздягнена, вона здалась мені на десять років молодшою. І от я відчув щось дивне... щось... ну, як би тут висловитись?.. Відчув, що схвилювався. Раптом до мене повернувся той самий настрій, що урвався чверть години тому у моїй кімнаті.

Позад неї, там, в алькові, набачив я її постіль. Була вона в неладі, пом'ята, на простиралі було видно долинку, утворену тілом, що там недавно лежало. І я розумів, що в цьому ліжку має бути дуже затишно, дуже тепло — тепліше, ніж у якому іншому. Чому тепліше? Хто його знає, певне, через те розкішне тіло, котре там спочивало.

Що є на світі знадливішого й любішого за зім'яту постіль. Вона мене, постіль та, п'янила віддалік, тремтіння пристрасті навівала.

Вона все провадила своєї, але дедалі тихше, лагідніше. Тепер це був суворий, але сердечний та щирий друг, ладний уже подарувати провину.

Я пробурмотів:

— Але ж... але ж... пані Кергаран... але ж...

Вона змовкла, щоб послухати мою відповідь, а я раптом обняв її, цілуючи, зголоднілий до краю, безумілий з жадою.

Вона пручалась, одхиляла голову, проте не дуже гніваючись, і машинально повторювала звикле:

— От поганець... от поганець... пога...

Слово урвалося, бо я підняв її й поніс, міцно пригортаючи до себе. Іноді десь береться, знаєте, нелюдська сила!

Натрапивши зрештою на край ліжка, разом з нею я впав на нього...

Справді, там було з біса затишно і з біса тепло.

За годину свічка догоріла. Господиня встала засвітити нову, потім вернулася до мене і, простягаючи під ковдрою свою опуклу, дуже ногу, ласкавим, задоволеним, може, навіть і вдячним голосом промовила:

— От поганець! От поганець!

Барильце

Адольфіві Таверньє

Хазяїн Шіко, епревільський шинкар, спинив свою бідку перед фермою тітки Маглуар. То був високий чоловіча сорока років, червоний і череватий; ішла поголоска, що він здатний на все лихе.

Він прив'язав коня до стовпа в воротах і ввійшов у двір. У нього були землі, суміжні з садибою старої, і він уже давно кидав оком на її ґрунти. Разів із двадцять пробував купити ділянку, але тітка Маглуар уперто відмовляла.

— Тут я народилася, тут і помру,— казала вона.

Він застав її коло дверей — вона чистила картоплю. У свої сімдесят два роки, суха, зморщена, зігнута, жінка була невтомна, як молода дівчина. Шіко ляснув її дружньо по спині й присів поряд на стілець.

— Ну, тітко, як здоров'ячко?

— Та нічого, а ви як, хазяїне Проспере?

— Ех! Коли б не ревматизм, було б усе гаразд.

— То й добре.

І вона замовкла. Шіко дивився, як вона справлялася з роботою. Її покорчені, криві, тверді, як краб'ячі клешні, пальці, немов лещатами, хапали сірувату картоплину; вона спритно повертала її, знімаючи довгу стрічку лушпиння лезом ножа, який тримала в другій руці. Чисту жовту картоплину кидала у відро з водою. Троє відважних курок

підходили по одній аж до її пелени, хапали лушпиння й прожогом тікали, несучи здобич у дзьобі.

Шіко, здавалось, ніяковів, вагався, маючи сказати щось, але слова не йшли йому з язика. Нарешті він зважився:

— Скажіть-но, тітко Маглуар...

— А що ви хотіли?

— Та оця ферма, ви все-таки не хочете мені її продати?

— От цього вже ні. І не думайте. Це вирішено, вирішено й не переінакшиться.

— Бачте, я надумав таку угоду, щоб і вам, і мені було вигідно.

— А що таке?

— Та от. Ферму ви мені продаєте, а вона все ж за вами залишиться. Розумієте? От послухайте моєї ради.

Стара перестала чистити городину, її жваві очі з-під змарнілих повік утупились у шинкаря.

Він провадив далі:

— Я зараз поясню. Я даю вам щомісяця сто п'ятдесят франків. Ви добре чуєте — щомісяця привожу вам аж сюди в своїй бідці тридцять екю по сто су. І більш нічого не міняється, ну нічогісінько; ви лишаєтесь на своїй фермі, вам нема до мене ніякого діла, ви мені нічого не винні. Тільки й вашої роботи, що брати з мене гроші. Це вам підходить?

Він дивився на неї весело й приязно.

Стара недовірливо озирала його, роздумуючи, де саме тут пастка. Вона спитала:

— Мені-то вигідно, а для вас ця ферма так-таки нічого й не дає?

Він промовив:

— Не турбуйтеся про це. Житимете, скільки Господь вам допоможе. Ви ж у себе вдома. Тільки заготуєте в нотаріуса папірець, що після вас ферма переходить мені. У вас нема дітей, хіба що племінники, ну то ви їм нічого не винні. Ну як, підходить? Ви дбаєте про своє добро до кінця свого віку, а я щомісяця даю вам тридцять екю по сто су. Це дуже для вас вигідно.

Хоч стара все ще непокоїлась і дивувалась, але вже піддалася спокусі. Вона промовила:

— Я не кажу «ні». Але я хочу як слід розміркувати. Приїздіть на тому тижні, побалакаємо, і я дам вам відповідь.

І дядько Шіко поїхав, задоволений, немов король, який тільки-но завоював цілу імперію.

Тітка Маглуар була стурбована. Тієї ночі вона не спала. Чотири дні трусилася її пропасниця вагання. Вона вчувала щось недобре в цій справі, але думка про тридцять екю, про це прекрасне, дзвінке срібло, що, немовби з неба, просиплеться в її фартух і для якого нічого не треба робити,— ця думка страшенно її спокушала.

Отож вона пішла до нотаріуса й розповіла свою справу. Він порадив їй згодитись на пропозицію Шіко, але правити з нього п'ятдесят екю по сто су замість тридцяти, бо її ферма щонайменш коштує шістдесят тисяч франків.

— Якщо ви проживете ще п'ятнадцять років,— сказав нотаріус,— то й тоді він заплатить за неї тільки сорок п'ять тисяч франків.

У старій закалатало серце, коли вона почула про п'ятдесят екю щомісяця, але вона була насторожі, боячись усяких випадковостей, прихованих хитрощів, і до самого вечора розпитувала нотаріуса, не зважуючись піти. Нарешті звеліла заготовити папір і повернулася додому схвильована, немов випила кухликів чотири молодого сидру.

Коли Шіко приїхав по відповідь, вона примусила довго себе вмовляти, оголосивши, що не згодна, а тим часом її гриз страх, що він не згодиться на п'ятдесят монет по сто су. Та що він настоював, вона нарешті заявила свої вимоги.

Шинкар підскочив з досади й відмовився.

Тоді, щоб його переконати, вона почала висловлювати догадки, скільки вона може ще прожити.

— Я, напевно, не проживу більш як п'ять-шість років. Тепер мені сімдесят три, а до того я ще й слаба. Якось увечері я була думала, що вже помираю. Так усе нутро й вивертало. Ледве до постелі дісталася.

Але Шіко не приставав на такі умови.

— Ну, ну, стара хитрухо, ви ще міцна, як церковний дзвін. Ви житимете щонайменш до ста років. Мене ви напевне поховаєте.

Цілий день минув у суперечці. Стара ніяк не піддавалась, і шинкар, зрештою, погодився дати п'ятдесят екю.

Другого дня вони підписали угоду. І тітка Маглуар узяла десять екю на могорич.

Минуло три роки. Тітка Маглуар була міцна, як граб. Вона нітрохи не постаріла, і Шіко був у розпачі. Йому здавалося, що він цілу вічність платить їй ренту, що його обдурено, обікрадено й зруйновано. Інколи він приїздив

одвідати стару фермерку, як ходять у липні в поле подивитись, чи колос уже стиглий на жнива. Тітка Маглуар зустрічала його з бісиками в очах. Вона нібито раділа, що утнула йому таку штуку, і Шіко швидко залазив на свою бідку, бурмочучи крізь зуби:

— Ти таки не здихаєш, відьмо!

Він не знав, що робити. Йому кортіло задушити її. Він ненавидів її лютою, похмурою ненавистю обкраденого селянина.

І він пустився на хитрощі.

Якось він приїхав до тітки Маглуар, радісно потираючи руки, як і того разу, коли запропонував угоду.

Кілька хвилин пробалакавши, він сказав:

— Скажіть, тітку, чом ви ніколи не зайдете до нас пообідати, як проїздите Евпревілем. Люди вже гомонять, що ми посварились, і це мені дуже прикро. Самі знаєте, платити вам не доведеться. Почастую обідом, я не скупий. Як тільки забажається, так і приходьте, не соромлячись, це мені буде тільки приємно.

Тітці Маглуар не треба було двічі повторювати, і через день, їдучи возом разом з наймитом Селестеном на базар, вона без церемоній поставила свого коня в стайню дядька Шіко й попросила обіцяний обід.

Шинкар зустрів її привітно, як шановного гостя, подав на стіл курча, кров'яну й ліверну ковбасу, баранину й капусту з салом. Але стара, здержлива ще з дитинства, майже нічого не їла, бо завжди споживала тільки трохи юшки та скоринку хліба, намазану маслом.

Розчарований Шіко стояв на своєму. Піла вона ще менше, а від кави рішуче відмовилась.

Він спитав:

— Але ж чарочку ви вип'єте?

— Гаразд. Я не від того.

Він крикнув на весь шинок:

— Розалі, принеси горілки, найкращої, найміцнішої. І служниця принесла високу пляшку, прикрашену паперовим виноградним листом.

Шіко налив дві чарки.

— Покуштуйте, тітку, це знаменита річ.

Жінка почала пити потихеньку, маленькими ковтками, щоб довше посмакувати. Вона вицідила все до краплі й похвалила:

— Ну, ну, оце-то горілка!

Вона не договорила, як Шіко налив їй ще. Відмовлятись

було вже пізно, вона смакувала другу чарку довго, як і першу.

Шинкар умовляв випити ще й по третій, та вона не погоджувалась.

Він наполягав:

— Та, чуєте, це ж як молоко, я п'ю по десять, дванадцять чарок, і без ніякої шкоди. Вона йде непомітно. Ні в шлунку, ні в голові не лишається, сказати б, тане в роті. Нема нічого кращого для здоров'я.

Старій дуже кортіло випити, і вона піддалась, але півчарки лишила.

Тоді Шіко в пориві щедрості вигукнув:

— Ну раз вона вам подобається, то я дам вам барильце, щоб показати, який я вам приятель!

Стара не відмовилась і поїхала, трохи п'яненька.

Другого дня шинкар в'їхав у двір тітки Маглуар і витяг з повозки маленьке барильце з залізними обручами. Потім він захотів, щоб вона покуштувала й пересвідчилась, що це та сама горілка. І коли вони випили по три чарки, він сказав од'їжджаючи:

— І знаєте, як вона вийде, в мене є ще, ви не соромтесь, я не скупий. Що швидше вип'єте, то приємніше мені буде.

І виліз на свою біду.

Навідався він знову через чотири дні. Стара сиділа перед дверима, збираючись різати хліб до юшки.

Шіко підійшов, привітався, нахилився аж до обличчя тітки Маглуар, щоб відчуті її віддих. Від неї тхнуло алкоголем. Тоді обличчя його проясніло.

— Ви ж почаствуете мене чарочкою? — сказав він.

І вони двічі чи тричі цокнулися.

А скоро пройшла поголоска, що тітка Маглуар пиячить на самоті. Її піднімали то в кухні, то в дворі, то на довколишніх шляхах і приносили додому, п'яну мов хлопця.

Шіко вже не їздив до неї, і коли йому говорили про селянку, він бурмотів з журливим виглядом:

— Це ж нещастя, в її літах мати таку звичку. Бо, бачите, як старий, то вже сил бракує. Коли б не сталося лиха!

І, справді, з нею сталося лихо. Тієї зими перед Різдом вона п'яна упала в сніг і померла.

І дядько Шіко, що дістав у спадщину її ферму, казав:

— Ото дурна! Якби вона не пиячила, то прожила б ще років десять.

Парасолька

Камілові Удіно

Пані Орей була ощадлива. Вона добре знала, чого варте кожне су, і додержувалася цілої низки суворих правил нагромадження коштів. Її служниці, напевно, дуже важко було увірвати собі з базару якусь дрібничку, а пан Орей лише на превелику силу здобував від неї кишенькові гроші. І хоч були вони бездітні й жили в достатку, а проте пані Орей тяжко страждала, розлучаючись з кожною монетою. Це в'ялило її серце, і щоразу, коли доводилося робити яку-небудь значну, дарма що потрібну, витрату, її всю ніч мучило безсоння.

Орей безперестану торочив своїй жінці:

— Не скупися, ми й так ніколи не проживаємо наших прибутків.

Вона ж відказувала:

— А раптом скоїться щось. Зайві гроші не завадять.

Ця невеличка, чистенька, моторна сорокалітня жінка зі зморшкуватим лицем була завжди не в гуморі.

Її чоловік усе жалівся на злигодні, яких йому доводилося через неї зазнавати. Деякі з них надто були нестерпні, бо зачіпали його гонор.

Тільки з жінчиного примусу він служив далі начальником відділу у військовому міністерстві, щоб збільшувати і без того зайві прибутки.

Ось уже два роки він ходив у міністерство з тією самою полатаною парасолькою, з якої глузували всі колеги. Кінець кінцем йому надокучили ці кепкування, і він почав вимагати в жінки нової парасольки. Спокусившись рекламою однієї великої універсальної крамниці, вона купила парасольку за вісім франків п'ятдесят сантимів. Побачивши цю дешевизну, яку тисячами розпродавали по всіх паризьких крамницях, службовці знову заходилися дражнити Орея, допікаючи до живого. Парасолька нікуди не годилася. За три місяці вона геть пошарпалась і веселила все міністерство. Хтось склав навіть про неї пісеньку, і її з ранку до вечора співали по всіх закамарках величезного будинку.

Орей з відчаю звелів жінці придбати йому нову парасольку, з тонкого шовку, за двадцять франків і принести на доказ рахунок.

Вона купила парасольку за вісімнадцять франків і, червона з обурення, попередила, подаючи її чоловікові:

— Це тобі щонайменше років на п'ять.

У канцелярії щасливий Орей став героєм дня.

Ввечері, коли він повернувся додому, жінка сказала, тривожно позирнувши на парасольку:

— Не треба перетягувати резинкою, можна протерти шовк. Дивись, бережи її. Бо тепер так скоро не куплю тобі нової.

Вона взяла парасольку в руки, відстебнула кільце, стрепенула згортками і враз аж скам'яніла з хвилювання: посередині парасольки їй впала в очі кругла дірка, завбільшки як сантим. Парасолька була пропалена сигарою!

Вона промимрила:

— Що це таке?

Чоловік, навіть не глянувши, спокійно мовив:

— Що там? Що сталося?

Тоді зі злості їй аж груди сперло; вона не могла говорити.

— Ти... ти... ти пропалив... сво... свою... парасольку. Та ти ж... ти збожеволів!.. Ти хочеш звести нас нінащо!

Тут він обернувся до неї, відчуючи, як блідне на лиці:

— Що таке ти кажеш?

— Кажу, ти пропалив свою парасольку. Дивись пак!..

І, кинувшись до чоловіка, наче наміряючись його побити, вона пхнула йому під носа злощасну пропалину.

Перед таким лихом він зовсім розгубився і замумотів:

— Що ж це таке? Я не знаю! Я тут не винний, слово честі. І розуму не доберу, з чого могло таке статися.

Та вона вже кричала:

— Закладаюся, що ти там у своїй канцелярії нею бавився, виробляв усякі штуки, розгортав її з хвастоців.

— Та я ж раз тільки й розгорнув її, щоб показати, яка вона гарна. От і по всьому. Божусь тобі.

Але вона аж затупотіла з гніву й зробила одну з тих подружніх сцен, від яких родинне вогнище для мирного чоловіка стає страшніше за бойовисько, де свистять кулі.

Вона посадила на дірку латку іншого кольору, відрізавши клаптик шовку від старої парасольки, і вранці пригнічений Орей рушив з полатаною парасолькою. Він поставив її у шафу, намагаючись відігнати від себе прикрі спогади.

Проте ввечері не встиг він зайти, як жінка схопила в нього парасольку й розгорнула, щоб переконатися, чи вона ціла, і їй аж дух зайнявся, коли вона побачила таке

непоправне лихо. Парасолька була подірвана маленькими дірочками, очевидно, пропалинами, ніби хтось витрусив на неї попіл із западеної люльки. Отже, вона загинула, загинула без вороття!

З люті жінка не могла вимовити жодного слова й тільки роздивлялася парасольку. Чоловік, теж побачивши, що парасолька загинула, стояв приголомшений, вражений, пригнічений.

Потім вони презирнулися, потім він опустил погляд; потім вона кинула йому в обличчя знівечену парасольку і, знову здобувшись на голос, розлючено закричала на нього:

— Ах ти, поганцю, поганцю! Та ти це навмисне зробив! Але ти мені за це заплатиш! Будеш зовсім без парасольки!

І знов зчинилася сцена. Аж після цілої години невпинної бурі він спромігся вставити й собі слово. Він присягнувся, що й сам не розуміє, з чого б воно могло статися, що це хтось зробив йому з недобррозичливості або з помсти.

Врятував його дзвінок. То прийшов його приятель, що мав у них обідати.

Пані Орей розповіла йому, що сталося. Про нову парасольку не може бути й мови, її чоловік залишиться без парасольки.

Приятель цілком слушно зауважив:

— Одначе, пані, в нього псуватиметься одяг, а він коштує, безперечно, дорожче.

Усе ще розсатаніла жінка відказала:

— Тоді хай бере парасольку, з якою я ходжу на базар, а нової, шовкової, він більше від мене не діжде.

Але Орей обурився на саму таку думку:

— Тоді я піду краще у відставку! А з кухонною парасолькою в міністерство не покажуся.

Приятель порадив:

— Віддайте її обіпнути заново, це вийде дріб'язок.

Роздратована пані Орей замурмотіла:

— Щоб обіпнути її, треба віддати франків вісім. Вісім та вісімнадцять — це вже двадцять шість! Двадцять шість франків за саму парасольку, та це ж треба не при розумі бути, це ж треба збожеволіти!

Приятелеві, людині неможній, сяйнула одна думка:

— Стягніть за неї гроші з товариства, де застраховано ваше майно. Страхові компанії платять за речі, що потерпіли від вогню, якщо скоїлося лихо в домі.

Почувши цю пораду, пані Орей відразу ж заспокоїлася; з хвилину поміркувавши, вона звернулася до чоловіка:

— Завтра дорогою до міністерства ти зайдеш до контори «Материнська допомога», хай засвідчать стан парасольки й виплатять страхову суму.

Та пан Орей аж підскочив:

— Анізащо в світі я на це не наважуся! Хай гинуть ці вісімнадцять франків, та й по всьому! Ми з цього не померемо.

І другого дня він пішов із тростиною. На щастя, була гарна погода.

Лишившись удома сама, пані Орей ніяк не могла примиритися з утратою вісімнадцяти франків. Перед нею на обідньому столі лежала парасолька. Жінка все ходила круг столу й не могла нічого придумати.

Страхове товариство не сходило їй з думки, але вона теж не наважувалась іти туди, передчуваючи глузливі погляди службовців, до яких їй довелося б звертатись; бо на людях вона ставала дуже боязкою, червоніючи без причини і бентежачись, як тільки їй треба було говорити з незнайомими.

Проте втрата вісімнадцяти франків завдала їй гострого жалю. Вона не хотіла за них і згадувати, та спомин про викинуті на вітер гроші раз у раз мучив її лютим стражданням. Однак що ж його робити? Минали години, а вона все ж ні на що не зважувалась. Аж ось, немов той боягуз, що враз кидається проти небезпеки, вона раптом вирішила:

— Піду. Що буде, те й буде!

Але спершу слід було надати парасольці такого вигляду, щоб нещасний випадок був очевидний і претензія мала підстави. Вона взяла з каміна сірники й пропалила велику, завбільшки з долоню дірку між спицями, а те, що лишилось од шовку, обережно згорнула, скріпила гумовою тасьмою, потім наділа шаль і капелюха і швидкою ходою рушила на вулицю Ріволі, де містилося страхове товариство.

Але кроки її сповільнювались у міру того, як вона наближалась до мети. Що, власне, має вона сказати? Що буде?

Вона дивилася на номери будинків. Їй залишалось перейти ще двадцять вісім. Чудово! Ще є час поміркувати. І вона йшла чимраз повільніше. Раптом вона здригнулась. Ось двері, на них золотими літерами виблискує: «Товариство страхування від пожеж «Материнська допомога». Ось уже вон! На хвилинку вона зупинилася, počуваючи

в собі якийсь неспокій та сором, потім пройшла далі, вернулася, пройшла далі ще раз, знову вернулася.

Кінець кінцем вона сказала собі: «Треба все ж зайти. Чим швидше, тим краще».

А втім, заходячи в будинок, вона відчула, як калатає її серце.

Вона потрапила в простору кімнату, де було багато віконць, у кожному віконці видніла голова схованого за перегородкою службовця.

З'явився якийсь чиновник з паперами. Вона запитала тихеньким, боязким голосом:

— Вибачте, добродію, чи не могли б ви сказати мені, куди саме треба звернутися по страхові виплати за спалені речі?

Він відповів дзвінким голосом:

— Другий поверх, ліворуч. Бюро нещасливих випадків.

Ці слова збентежили її ще гірш; їй заманулося втекти геть, нічого не казати, поступитися цими вісімнадцятьма франками. Але згадка про цю суму знову трошки підбадьорила її, і, тяжко дихаючи й зупиняючись на кожній сходинці, вона піднялася нагору.

На другому поверсі вона побачила двері, постукала.

Тоненький голос гукнув:

— Увійдіть!

Увійшовши, вона опинилася в якійсь великій кімнаті, де стояли троє поважних чиновників з орденами і розмовляли.

— Що ви бажаєте, пані? — спитав один із них.

Але вона, вже не добираючи слів, забелькотала:

— Я прийшла... Я прийшла, з приводу нещасного... випадку.

Чиновник увічливо вказав їй на крісло.

— Посидьте трошки, будь ласка; за хвилину я буду до ваших послуг.

І, повернувшись до співрозмовників, він провадив далі:

— Товариство, панове, не зобов'язане сплачувати вам більш, як чотириста тисяч франків. Ми не можемо визнати ваші претензії на сто тисяч, які ви вимагаєте від нас додатково. До того ж оцінка...

— Досить, добродію,— перепинив його один із співрозмовників,— справу розв'яже суд. А нам тільки й лишається піти звідси.

І, манірно вклонившись кілька разів, вони вийшли з кімнати.

О, якби вона тільки могла набратися духу, щоб і собі

податися з тими двома, вона б утекла, покинувши все чисто! Та хіба ж була вона на це спроможна! Чиновник уже повернувся до неї, і, вклоняючись, спитав:

— Чим можу служити пані?

— Я прийшла з приводу... з приводу цього ось,— запи-наючись, ледве вимовила вона.

Директор із щирим подивом глянув на річ, що вона до нього простягала. Тремтячою рукою вона намагалася зняти резинку. Насилу знявши, вона зненацька розгорнула кістяк обдертої парасолі.

Співчутливим тоном чиновник промовив:

— Авжеж, вона потерпіла добряче...

Вона несміливо пояснила:

— Вона коштувала мені двадцять франків.

— Та невже? — здивувався її співрозмовник.— Аж ось скільки!

— Так, це була прегарна парасолька. Я хотіла б, щоб ви засвідчили, в якому вона стані.

— Бачу, бачу, добре бачу. Проте я не розумію, чому це може мене стосуватися.

Вона стривожилась. А що як за дрібні хатні речі в товаристві страхування не виплачують?

Проте вона сказала:

— Але ж вона згоріла...

Чиновник не заперечував:

— Я це й сам бачу.

Вона сиділа, роззявивши рота, не знаючи, що його казати; потім, раптом зрозумівши свою забутливість, швидко промовила:

— Я пані Орей. Ми застраховані в товаристві «Материнська допомога». Я прийшла прохати вас про відшкодування цієї втрати.— І вона поквапилася додати, побоюючись рішучої відмови: — Я тільки прошу, щоб ви наказали обіпнути її.

— Але ж... пані,— заявив, зніяковівши, директор,— ми ж не торгуємо парасольками. Взяти на себе таку роботу ми не можемо.

Маленька жінка відчувала, як до неї повертається рішучість. Отже, треба боротися. І вона боротиметься. Вона вже не боялася.

— Я прошу тільки виплатити мені вартість поправки,— сказала вона.— Лагодити парасольку я віддам сама.

Чиновник здавався збентеженим.

— Справді, пані, це пусте. Від нас ніколи не вимагали,

щоб ми відшкодували такі мізерні збитки. Зрозумійте, ми не можемо сплачувати страхові суми за хусточки, рукавички, щітки, приношені черевики, за всі отакі дрібнички, що повсякдень наражаються на небезпеку бути спаленими.

Вона почервоніла, вона почувала, як її хапає за серце.

— Але у нас, пане, у грудні минулого року зайнялось якось у димарі, і ми зазнали збитків щонайменше на п'ятсот франків; проте мій чоловік нічого не вимагав від товариства, отже, було б цілком справедливо сплатити тепер за мою парасольку.

Догадавшись, що йому кажуть неправду, директор з усміхом відповів:

— Але ж признайтеся, добродійко, дуже дивно, що пан Орей нічого не вимагав за пошкодження майна на п'ятсот франків, а подає тепер претензію за лагодження парасольки на п'ять або шість франків.

Та вона, не змішавшись, відказала:

— Пробачте, пане, але збиток на п'ятсот франків стосується кишені пана Орея, а збиток на вісімнадцять франків стосується кишені пані Орей, а це не те саме.

Збагнувши, що йому не спекатися її і що він лише змарнує свій робочий час, директор поступився:

— Ну, кажіть же мені тоді, будь ласка, як воно у вас сталося?

Вона зрозуміла, що перемогла, і взялася розповідати:

— Бачите, пане, у мене в передпокої стоїть бронзова підставка для парасольок та тростин. Якось, повернувшись додому, я встромила туди оцю парасольку. А треба вам сказати, що саме над підставкою висить поличка, де зберігаються свічки й сірники. Отож я простягаю руку й беру собі чотири сірники. Чиркнула одного, та він не запалюється. Чиркнула другого, він займається, але зараз же гасне. Тоді я беру третього сірника, але й він гасне.

— Сірники, очевидно, казенні? — перебив її директор, бажаючи вкинути дотепне слівце.

Вона не зрозуміла і провадила далі:

— Цілком можлива річ. Усе ж четвертий сірник зайнявся, і я таки засвітила свічку; тоді я пішла спочивати до себе в кімнату. Але за чверть години мені здалося, нібито тхне чимсь паленим. А я завжди боялася пожежі. О, якби у нас сталася колись пожежа, то вже, певно, не з моєї провини! У мене тільки це й на думці, особливо після того як зайнялося в димарі, я вам уже казала. Отже, я схоплююся з ліжка, йду, шукаю, нишпорю, немов той ловчий

собака, нюшкую по всіх кутках і кінець кінцем помічаю, що це жевріє моя парасолька. Напевно, туди попав сірник. Ви бачите, що з нею сталося...

Директор скривився.

— Як же ви оцінюєте ваш збиток? — спитав він.

Але вона мовчала, не зважуючись назвати цифру. Потім, бажаючи вказати широку вдачу, сказала:

— Віддайте полагодити її самі. Я цілком здаюся на вас.

Та він відмовився:

— Ні, пані, я не можу. Кажіть мені, скільки ви правите.

— Та... мені здається... що... Стривайте, пане, я ж не хочу на вас наживатися... краще зробімо отак: я занесу свою парасольку до якого-небудь майстра, що обіпне її гарним цупким шовком, а вам принесу рахунок. Це вас улаштує?

— Цілком, пані! Згода! Ось вам ордер у касу, де вам сплатять витрату.

І він простяг якогось папірця. Пані Орей схопила записку і, дякуючи директорові, вийшла з кімнати, кваплячись швидше вибратися геть, щоб той не міг ще часом передумати.

Тепер вона весело йшла вулицею, шукаючи добру майстерню парасольок. Зауваживши один такий солідний з вигляду заклад, вона увійшла туди й сказала впевненим голосом:

— Обіпніть оцю парасольку найкращим шовком, який у вас тільки знайдеться. Ціна мене не обходить.

Зустріч

Едуардові Роду

Це був випадок, чистісінький випадок. Барон д'Етрай утомився, бувши весь час на ногах, а що всі княгинині апартаменти цього святкового вечора були відчинені, то він зайшов до спальні, що здавалася майже темною після яскраво освітлених салонів. Там не було ні душі.

Він шукав, де б задрімати, певний, що жінка його не захоче вертатись додому раніше як удосвіта. Ще ставши на порозі, побачив він широке блакитне, мальоване золотими квітами ліжко, яке стояло посеред просторої кімнати,

ніби саркофаг, де поховано любов: княгиня була вже немолода. За ліжком велика світляна пляма справляла враження озера, що видніється крізь вікно. Це було дзеркало, величезне, таємниче, задраповане темною запоною, яка не раз уже над ним і підіймалася, і опускалася; дзеркало ніби поглядало на ліжко змовницьким оком. Здавалося, воно мало свої спомини, свої жалі, як ті замки, де блукають привиди, і на його рівній порожній поверхні ввижалися пишні лінії голого жіночого тіла та ніжні сплетення рук в обіймах.

Барон зупинився, усміхаючись, трохи зворушений, на порозі притулку кохання. Та раптом у дзеркалі щось майнуло, наче й справді з'явилися там чарівні фантоми. Чоловік і жінка, що сиділи на низенькій канапці в темному закутку, підвелися. Блискуче скло, відбиваючи їхні постаті, відобразило прощальний поцілунок.

Барон упізнав свою жінку та маркіза де Сервіньє. Він повернувся, вийшов, як людина сильна, що вміє панувати над собою, і залишився чекати ранку, щоб разом з баронесою рушити додому; та спати вже йому не хотілось.

Залишившись із дружиною сам на сам, він сказав:

— Пані, я бачив вас у кімнаті княгині де Рейн. Нема чого пояснювати більше. Я не люблю ні докорів, ні сварок, ні смішних ситуацій. Щоб того всього уникнути, ми мусимо розлучитись без галасу. Повірені улаштують ваше становище згідно з моїми розпорядженнями. Вам буде воля жити на свій смак, нарізно від мене, але попереджаю вас: ви маєте моє ім'я, а тому, коли виникне скандал, підуть якісь пересуди, я змушений буду вдатись до суворих заходів.

Вона хотіла щось на те відповісти, але він, не бажаючи нічого слухати, вклонився і пішов до себе.

Ця пригода скоріше здивувала й засмутила його, ніж зробила нещасним. Він палко кохав її в перші дні їхнього шлюбу. Та пристрасть поволі охолочла, і тепер у нього раз у раз бували скороминущі захоплення — то в театрі, то серед світських дам, — хоча залишався й певний потяг до баронеси.

Вона була молоденька, від сили двадцяти чотирьох років, білява й худа, дуже худа. Паризька лялечка — тоненька, розбещена, елегантна, кокетлива, досить гостра на язик, більше чарівна, ніж вродлива. Він казав одверто своєму братові про неї: «Жінка моя принадна, зваблива, але... вона нічого по собі не лишає. Вона схожа на келих шам-

панського, де нема нічого, крім шумовиння. Допивши до дна, відчуваєш смак, але хочеться пити».

Він ходив по кімнаті туди й сюди, схвилюваний, думаючи про тисячу різних речей. Іноді його охоплювала лють і виникало дике бажання скрутити в'язи маркізові чи дати йому ляпаса в клубі. Та зараз же надходила думка, що це — поганий тон, що в такому разі сміялись би з нього, а не з другого і що в цих поривах більше ображеної гордості, ніж пораненого серця. Він ліг у постіль, але не міг заснути.

Через кілька днів у Парижі почули, що барон та баронеса д'Етрай розлучилися по-доброму, не припавши одне одному до душі. Ніхто нічого лихого не подумав, не було ні поговору, ні здивування.

Проте барон, щоб уникнути прикрих для себе зустрічей, мандрував цілий рік, потім прожив друге літо на теплих водах, восени полював, а на ту вже зиму повернувся до Парижа. Своєї жінки не бачив він ні разу. Про неї нічого поганого не говорили. Очевидно, вона дбала принаймні за пристойність. Йому лише цього треба було.

Знудившись, він подався знову в мандри, потім поїхав перебудовувати свій замок Вілебоск — на те пішло два роки, далі приймав у себе друзів — п'ятнадцять місяців; нарешті, стомлений від цих розваг, повернувся до свого окремого будинку на Лільській вулиці. На той час минуло якраз шість років, відколи він розлучився з дружиною.

Мав він тепер сорок п'ять років; волосся вже густо посівіло, виросло черевце, і на обличчі можна було бачити меланхолію, властиву людям, що були вродливі, зазнали на своєму віку кохання, але все те їм відпливає в минуле.

Через місяць після свого повернення в Париж він застудився, виходячи з клубу, і дістав кашель. Лікар звелів йому їхати в Ніццу до кінця зими.

Він вирушив туди якось у понеділок увечері, експресом.

Спізнившись, барон прибув на станцію, як поїзд уже от-от мав відійти, і сів на вільному місці в одному з купе. У глибині того купе влаштувалась вже якась постать, так закутана в хутра та покривала, аж не можна було зразу визначити, чи чоловік то, чи жінка. Це просто була довга купа одєжі. Зрозумівши, що нічого про свого сусіда не дізнається, барон і собі почав лагодитися на ніч, надів свою подорожню шапочку, вкрився ковдрою й заснув.

Прокинувся він аж удосвіта і зараз же поглянув на

свого супутника. Той ні разу за ніч не поворухнувся і, здавалось, спав досі міцним сном.

Пан д'Етрай скористувався з цього, щоб зробити свій вранішній туалет, причесати волосся та бороду, вернути свіжість обличчю, яке так прикро міняється від сну, коли людина дійшла певного віку.

Великий поет сказав:

Коли ми молоді, нам ранок — пишне свято!

Коли ми молоді, то прокидаємось в чарівній радості, зі свіжою шкірою, ясними очима, лискучим від живодайних соків волоссям.

А коли старіємось, то година пробудження — тяжка година. Очі мутні, щоки набряклі й розчервонілі, уста напухлі, пошлутане волосся та скуйовджена борода — все це надає обличчю виразу старості, втоми, кінця.

Барон розчинив свій дорожній несесер, відсвіжив собі обличчя і почав чекати.

Пойзд свиснув, зупинився. Сусід поворухнувся. Безперечно, він уже не спав. Машина пішла далі. Скісний сонячний промінь заглянув до вагона і впав просто на баронового супутника. Той поворухнувся знову, кивнув кілька разів головою, як курча, що вилуплюється з яйця, і спокійно показав своє обличчя.

Це була молода білява жінка, свіжа, вродлива й повненька. Вона підвелась і сіла.

Вражений барон дивився на неї. Він сам не знав, чи вірити своїм очам. Ладен був записягтись, що це... що це його дружина, але... але зовсім не та, що була!.. Вона потовстішала, потовстішала так само, як і він, але — на користь для себе!

Вона споглядала його байдуже і, здавалось, не пізнаючи, хто перед нею, а далі спокійно визволилась з-під убрень, у які була загорнена.

Вона мала в собі щось поважне, як жінка цілком упевнена в собі; знала добре, що від сну прокидається свіжа й прекрасна.

Барон втрачав розум.

Чи справді це його дружина? Чи інша якась особа, схожа на ту, як сестра? Не бачившись шість років, він міг і помилитись.

Вона позіхнула. Він пізнав її жест. Але сусідка знову повернулась до нього і глянула спокійним, байдужим, не-

виразним поглядом, а тоді відвела очі й стала дивитись у вікно.

Сам не свій, барон ладен був крізь землю провалитись. Він боязко, непомітно стежив за нею.

До лиха, це ж таки його жінка! Яка ще тут могла бути непевність? Хто інший у світі має такого носика? Тисяча споминів наплила на нього, споминів про пестоші, про дрібні таємниці її тіла, про родимку на стегні, а другу на спині навпроти першої. Скільки разів він їх цілував! Його охопило враз колишнє сп'яніння, він ніби відчув запах її тіла, пригадав усміх, з яким вона обвивала йому круг шиї свої руки, солодкі інтонації голосу, всі оті пустотливі любовщі.

Та як же вона змінилася, покращала, це була вона й не вона. Тепер у ній було більше дозрілості, більше викінченості, більше жіночого! Вона сильніше вабила до себе, ніж перше, безмежно вабила й спокушала!

Отже, ця чужа жінка, незнайома, випадково зустрінута в вагоні, належала йому по закону. Досить було йому сказати: я хочу!

Колись він спав у неї в обіймах, жив, оточений її коханням. Тепер зустрів таку, аж ледве міг пізнати. Це була інша й та сама одночасно; інша, бо переродилася, сформувалась, виросла, відколи він її кинув; але й та сама, яку він мав, лише з трохи зміненими рухами, з рисами, що набрали більшої довершеності, а не з такою пустотливою усмішкою, з поважнішими жестами. Це були дві жіночі істоти в одній, знадливість невідомого і спокусливість пригадуваного. Це було щось чудне, дивне, безумно привабливе, немов любовна таємниця, солодка й загадкова. Це була його дружина в новому тілі, в новій плоті, якої ніколи ще не дотикались його уста.

І він подумав, що справді шість років зовсім переінакшують людину. Залишаються тільки загальні риси, з яких можна нас упізнати, та й вони інколи зникають.

Кров, волосся, шкіра — все оновлюється, все стає інше, нове. І коли довго не бачив людину, зустрінеш кінець кінцем зовсім не ту істоту, хоч і тим самим іменем вона називається.

Так само може перемінятись і серце, і думки, і за сорок років життя ми, завдяки тим повільним, ненастанним перетворенням, можемо бути чотири чи п'ять разів зовсім різними людьми.

Глибоко схвилюваний, думав він про це все. Раптом

зринула згадка про той вечір, як він застав її в княгининій опочивальні. Та гніву тепер не відчував. Перед ним тепер була зовсім не тодішня худенька, маленька лялечка.

Що було йому чинити? Як заговорити до неї? Що сказати їй? Пізнала вона його чи ні?

Поїзд зупинився знову. Він підвівся, уклонивсь і промовив:

— Берто, чи вам нічого не треба? Я міг би вам принести...

Вона оглянула його з голови до ніг і відказала, без будь-якого здивування чи ніяковості, без злості, байдуже й просто.

— Ні, не треба нічого, спасибі.

Барон вийшов і прогулювся кілька разів по перону, щоб якось розважитись, отямитись після поразки. Що він мав зробити тепер? Сісти в інший вагон? Це схоже було б, ніби він утік. Взяти тон люб'язного послужливого кавалера? Скидалось би, наче він просить вибачення. Заговорити, як пан, володар? Ні, це було б надто брутально, та й не мав він уже на те права.

Він повернувся й сів на своєму місці.

Вона також, поки його не було, швидко опорядила свій туалет. Розляглася тепер зручно в кріслі, безстрашна та осяйна.

Барон повернувся до неї й мовив:

— Люба Берто, чудний випадок звів нас після шести років розлуки, що сталася без гніву й сварки; чого ж нам дивитися ворогами одне на одного? Ми тут zostалися сам на сам? Тим гірше або тим краще. Я звідси не вийду. То чи не ліпше б нам було розмовляти, як... як... як... друзям, доки не скінчиться наша подорож?

Вона відповіла спокійно:

— Як хочете.

Тоді він урвав, не знаючи, що казати далі. Потім, набравшись сміливості, підійшов до неї, сів на ближчій кріслі і промовив галантно:

— Бачу, що треба до вас залицятись. Зрештою, це дуже приємно, бо ви чарівні. Не можете уявити собі, як ви багато виграли за ці шість літ. Мені не доводилось бачити жінки, котра б так зачарувала мене, як ви, коли оце щойно виглянули зі свого хутра. Справді, я не повірив би, що можна так змінитись.

А вона, не повертаючи голови, не дивлячись на нього, відказала:

— Про вас я того не скажу, бо ви дуже споганіли.
Він зніяковів, зашарівся, а потім з веселим усміхом мовив:

— Ви жорстокі.

Баронеса повернулась до нього:

— Чому? Я констатую. Ви ж не маєте наміру освідчитись мені в коханні, правда? Отже, вам зовсім байдуже, чи здається ви мені вродливі, чи ні. Проте бачу, що ця тема вас дратує. Поговорімо про щось інше. Що ви поробляли, відколи я вас не бачила?

Втрачаючи тяму, він пробурмотів:

— Я? Подорожував, полював... постарівся, як бачите.
А ви?

Вона на те незмушено:

— Я дбала за пристойність, така ж була ваша воля.

Брутальне слово набігло йому на язик. Проте він стримався, а натомість поцілував їй руку:

— Дякую вам за це.

Вона здивувалась. Як умів цей чоловік панувати над собою! Він таки сильний.

Барон повів далі:

— Ви задовольнили перше моє прохання, дозвольте тепер попросити, щоб відтепер у розмові нашої не було ніякої прикрості.

Вона зневажливо махнула рукою:

— Прикрості? Яка ж тут прикрість? Ви тепер зовсім чужа для мене людина. Я стараюся лише підтримувати розмову, що якось не в'яжеться.

Барон усе дивився на неї: незважаючи на її безжальність, у ньому дедалі росло дике бажання оволодіти нею, бажання непоборне, бажання людини, що має на те силу й право.

Вона, знаючи, що робить йому боляче, запитала жорстоко:

— Котрий вам тепер рік? Я думала, ви молодші, ніж, ніж здається.

Він зблід.

— Мені сорок п'ять.— І додав: — Я забув спитати вас, як там княгиня де Рейн. Ви й тепер бачитесь з нею?

Вона глянула на нього ненависно:

— Так, бачусь. Вона мається добре, спасибі.

І вони сиділи поруч, кожне зі стурбованим серцем, з розлютованою душею. Раптом він промовив:

— Люба Берто, я передумав. Ви — моя дружина, і я

бажаю, щоб ви вернулись до мого дому. Бачу, що ви погарнішали і характер ваш покращав. Беру, отже, вас знову до себе. Я ваш чоловік, це моє право.

Остовпіла, вражена, дивилась вона баронові в вічі, намагаючись прочитати його думку. Лице його було холодне, непроникливе і рішуче.

— Мені дуже шкода,— відповіла вона,— але я маю певні зобов'язання.

Він усміхнувся.

— Тим гірше для вас. Право дає мені силу. Я скористаюся з того.

Під'їздили до Марселя. Поїзд засвистів, притишуючи хід. Баронеса встала, згорнула спокійно свої покривала і мовила, повернувшись до чоловіка:

— Любий Реймоне, не повертайте на зле побачення, що я підготувала. Я хотіла мати гарантію, згідно з вашими порадами, щоб не боятись ні вас, ані поговору людського, коли що трапиться. Ви до Ніцци, правда?

— Я туди, куди ви.

— Ні, ні. Вислухайте мене, і я обіцяю, що ви залишите мене в спокої. Зараз на пероні ви побачите княгиню де Рейн і графиню Анрію, що чекають на мене зі своїми чоловіками. Я хотіла, щоб вони побачили нас разом, вас і мене, і знали, що ми перебули ніч удвох у цьому купе. Не бійтесь. Дами ці розкажуть про це скрізь, бо воно ж вельми їх здивує.

Я вже сказала вам, що, йдучи за вашими порадами, дбала про пристойність. До решти справа не торкалась, правда ж? Так ось, щоб не порушувати пристойності, я й улаштувала нашу зустріч. Ви наказали мені уникати будь-якого скандалу. Я й уникаю його, любий, бо боюсь... боюсь...

Вона почекала, аж поїзд остаточно спинився, і коли гурт приятелів підійшов до дверей купе та розчинив їх, докінчила:

— Боюсь, що я вагітна.

Княгиня простягла руки обняти її. Баронеса промовила до неї, показуючи на враженого, остовпілого барона:

— Не пізнаєте Реймона? Таки справді він перемінився. Він згодився супроводити мене, щоб я не подорожувала сама. Ми інколи мандруємо отак разом, як добрі приятелі, які не можуть жити завжди разом. Зараз ми, зрештою, попрощаємось. Буде вже з нього мого товариства.

Простягла руку, він ту руку машинально потиснув. Потім вона сплигнула на перон до своїх приятелів.

Барон швидко зачинив двері, надто схвилюваний, щоб вимовити слово чи на щось зважитись. До нього долетів жіничин голос та сміх її товариства.

Більше він її не бачив.

Правду вона йому сказала чи ні? Не дізнався про те ніколи.

Орден

Усі люди народжуються з яким-небудь нахилом, покликанням або хоч бажанням, що збуджується в них, тільки-но вони почнуть говорити чи думати.

Пан Сакреман змалку тільки й мав на думці, що дістати орден. Хлопцем він носив олов'яний хрест Почесного легіону, як інші діти носять військовий кашкет, і на вулиці гордо йшов під руку з матір'ю, випинаючи вузькі груди, прикрашені червоною стьошкою й металевою зіркою.

Скінчивши скромну науку, він невдало пробував скласти іспити на бакалавра і, не знаючи, що робити далі, одружився з гарною дівчиною, бо ж був досить заможний.

Вони жили в Парижі, як живуть багаті буржуа, обертаячись у своєму колі, але з певним добором, пишаючись знайомством з одним депутатом, що міг стати міністром, і приятелюючи з двома начальниками відділів.

Але думка, що запала Сакреманові в голову ще змалечку, не покидала його, і він повсякчас страждав, що так і не домогся права оздобити груди барвистою стьожечкою.

Його вражало до живого серця, коли на бульварі він зустрічав людей з орденами. Він скося поглядав на них із заздрісним роздратуванням. Іноді, в довгі години пообіднього дозвілля, він брався їх підраховувати. Він казав собі: «Ану, скільки стріну я від святої Магдаліни до вулиці Друо».

І він ішов собі поволі, приглядаючись до костюмів, уже здалека розпізнаючи звиклим оком маленьку червону цятку. І щоразу наприкінці прогулянки кількість орденів вражала його.

«Вісім офіцерів і сімнадцять кавалерів! Аж ось скільки!

Яке безглуздя роздавати хрести першому-ліпшому! Цікаво, чи стріну я стільки, коли вертатимусь».

І він ішов назад тихою дорогою, впадаючи в розпач, коли вулична тиснява заважала його підрахункам і він міг кого-небудь пропустити. Він знав квартали, де кавалери орденів найчастіше зустрічалися. Їх аж роїлося в Палероллі, на авеню Опері їх було менше, ніж на вулиці Миру; правому боку бульвару вони віддавали перевагу перед лівим.

Вони мали, очевидно, свої улюблені кав'ярні, театри. Щоразу, як Сакреман помічав гурт старих сивоволосих добродіїв, що, спинившись посеред тротуару, заважали рухові, він казав собі: «Ото офіцери ордена Почесного легіону!» І йому кортіло вклонитися їм.

Офіцери (він це часто помічав) мають іншу поставу, ніж звичайні кавалери. Відразу видно, що їхня громадська вага більша, вплив ширший.

Але часом Сакреман аж сатанів із гніву на всіх нагороджених і ненавидів їх ненавистю соціаліста.

Тоді ордени дратували його, як дратують голодного бідаря ласощі, виставлені в вітрині гастрономічної крамниці, і, вернувшись додому, він голосно заявляв:

— Коли ж нарешті ми позбудемося цього мерзенного уряду?

— Що з тобою таке сьогодні? — здивовано питала жінка.

— А те, — відповідав він, — що я обурений кривдою, я бачу її скрізь. Ах, яку рацію мали комунари.

Проте по обіді він знов ішов з дому помилюватися на вітрини з орденами. Він споглядав усі ці відзнаки різноманітної форми і барви. Він хотів би володіти геть усіма ними й на урочистих прилюдних зборах, де у величезній залі, повній люду, повній захопленої юрби, йти на чолі кортежу, виблискуючи грудьми, вздовж і впоперек вкритими низками орденів, виступати поважно, з шапокляком під пахвою, сяючи, мов якесь світило серед здивованого шепотіння, серед шанобливого гомону.

А втім, як на лихо, заслуг до нагороди він не мав.

«Орден Почесного легіону, — міркував він, — не так легко дістати людині, що не виконує жодних громадських обов'язків. Чи не вшанують мене відзнакою за народну освіту?»

Але він не знав, як до цього взятися. Коли звернувся за порадою до жінки, та дуже здивувалася:

— За народну освіту? Що ж ти зробив такого?

Він спалахнув:

— Як ти не збагнеш! Я саме обмірковую, що б таке зробити. Ти часом буваєш якась безголова.

Вона всміхнулася:

— Звісно, твоя правда. Але ж я також не знаю!

Та йому запала в голову одна думка:

— А чи не побалакати тобі з депутатом Росселеном? Він може дати добру пораду. Мені самому, розумієш, якось незручно заговорити з ним про це. Надто вже делікатна, надто складна справа. А тобі запитати цілком доречно...

Пані Сакреман задовольнила його прохання. Росселен обіцяв поговорити з міністром. Сакреман докучав йому нагадуванням. Кінець кінцем депутат відповів йому, що треба подати прохання, перелічивши там свої вчені ступені.

Свої ступені?.. От тобі й маєш! Але ж він не був навіть бакалавром.

Одначе треба ж було з чогось почати, і Сакреман заходився писати брошуру під назвою: «Про право народу на освіту». Але вбогість думки перешкодила йому завершити працю.

Тоді він став шукати тем легших і брався по черзі то до однієї, то до другої. Перша була: «Наочне навчання дітей». Він вимагав, щоб у бідацьких кварталах було засновано щось на зразок безплатних театрів для дітей. Батьки приводили б їх туди ще з самого малку, і там, за допомогою чародійного ліхтаря, їм викладалися б основи з усіх чисто-галузей людського знання. Так можна було б пройти справжній курс навчання. Зір освічував би мозок, і образи відбивалися б у пам'яті, роблячи науку, так би мовити, наочною.

Хіба є що простіше, як навчити таким способом всесвітньої історії, географії, природничої науки, ботаніки, зоології, анатомії тощо?

Надрукувавши цю розвідку, він порозсилав її по одному примірнику кожному депутатові, по десяти — кожному міністрові, п'ятдесят — президентові республіки, по десяти — в редакції паризьких газет, по п'яти — в редакції газет провінційних.

Потім він порушив ще питання про вуличні бібліотечки, вимагаючи від уряду, щоб вулицями розвозили книжки в маленьких візках, як розвозять апельсини. Кожний жи-

тель, заплативши за абонемент одне су, мав би право прочитувати по десять томів щомісяця.

«Народ,— писав Сакреман,— прагне лише розваг. Сам він не йде до знання, нехай же знання прийде до нього».

Його праці не наробили шелесту. Проте він подав прохання. Йому відповіли, що взято до відома і з його працями знайомляться. Він був певний успіху, став чекати, але відповіді не було.

Тоді він вирішив поклопотатися сам. Він прохав аудієнції в міністра народної освіти, і його прийняв один із секретарів, зовсім ще молодий, але статечний і поважний, котрий, наче граючи на піаніно, натискував ряди білих кнопок і викликав кур'єрів, служників, молодших чиновників. Він запевнив прохача, що справа його розглядається, і порадив йому провадити далі свої видатні дослідження.

І пан Сакреман знову заходився писати.

Депутат Росселен, здавалося, тепер зацікавився його успіхами і навіть давав йому багато доладних практичних порад. Він і сам був нагороджений орденом, хоч ніхто не знав, за які заслуги.

Він указав Сакреманові нові теми для розвідок, увів його до вчених з товариства, що працювали коло надто темних наукових питань, сподіваючись здобути шану, і навіть протегував йому в міністерстві.

Отож, прийшовши якось до свого приятеля поспідати (останніми місяцями Росселен частенько снідав і обідав у них), він, стискаючи Сакреманові руку, пошепки сказав йому:

— Я щойно домігся для вас великої ласки. Комітет історичних розвідок доручає вам одну справу. Треба провести дослідження по різних бібліотеках Франції.

Сакреман з хвилювання не міг уже ані їсти, ані пити. Через тиждень він поїхав.

Він їздив із міста до міста, вивчаючи каталоги, копаючись по горищах, завалених старими, вкритими порохом томами, стягаючи на себе ненависть бібліотекарів.

Але якось увечері, коли він був у Руані, йому захотілось одвідати дружину,— він не бачився з нею уже тиждень; він сів на дев'ятигодинний поїзд, розраховуючи опівночі дістатися додому.

Він мав свого ключа. Сакреман увійшов безгучно, увесь тремтячи з радощів, уявляючи щасливий подив дружини. Двері до спальні замкнено — як шкода! Він гукнув:

— Жанно, це я!

Вона, очевидно, сильно злякалася, бо чути було, як вона сплигнула з ліжка і розмовляла сама з собою, немов уві сні. Потім побігла до своєї вбиральні, грюкнула дверима і забігала босоніж туди й сюди по кімнаті, соваючи меблі так, що дзеленькотіли скляні дверцята шаф. Нарешті вона спитала:

— То це ти, Александре?

— Авжеж, я,— відповів Сакреман,— відчини мені.

Двері розчинилися, й жінка кинулася йому на груди, лепечучи:

— О, як я злякалась! Яка несподіванка! Яка радість!

Сакреман почав роздягатися з властивою йому акуратністю і взяв уже із стільця своє пальто, щоб повісити його в передпокої. І враз аж остовпів з подиву. В петельці була червона стьожка!

— Це... це...— промимрив він,— це пальто з орденом!

Жінка кинулась до нього, обіруч схопивши пальто, і гукнула:

— Ні, ти помиляєшся... віддай мені його!

Але Сакреман ухопився за рукав і повторював, як несамовитий:

— Що воно таке?.. Чому це?.. Поясни мені... Чиє це пальто?.. Воно не моє, бо на ньому орден Почесного легіону!

Жінка ж, стараючись видерти в нього пальто, розгублено бубоніла:

— Послухай... послухай... віддай-но... Я не можу тобі сказати... це секрет... послухай!

Але Сакреман сердився й полотнів:

— Я хочу знати, як тут опинилося це пальто. Воно не моє.

Тоді вона гукнула йому в саме обличчя:

— Гаразд, мовчи тільки, присягнися мені... Так от... тебе нагороджено!

З хвилювання Сакреман випустив пальто й упав у крісло:

— Мене... ти кажеш... мене... нагороджено...

— Так... це секрет... великий секрет...

Замкнувши в шафу славою овіяний одяг, пані Сакреман підійшла до свого чоловіка тремтяча й зблідла.

— Так,— повела вона далі,— це нове пальто, яке я замовила для тебе. Але я присягнулася нічого тобі не казати. Це буде офіційно оголошено за місяць або півтора. Тобі спершу треба закінчити дослідження. Ти не повинен цього

знати, аж поки не вернешся. То пан Росселен домігся цього для тебе...

— Росселен... Орден... Він мені добув орден... він... я... я... га!..

Сакреман був навіть змушений випити склянку води.

На підлозі білів клаптик паперу, що випав із кишені пальто. Сакреман підняв його — це була візитна картка. Він прочитав: «Росселен, депутат».

— Ось бачиш,— сказала жінка.

Сакреман з радощів аж зайшовся слізьми.

А через тиждень в «Урядовому віснику» було оголошено, що пана Сакремана за особливі заслуги нагороджено званням кавалера ордена Почесного легіону.

Повернення

Море хлюпає в берег короткою і монотонною хвилею. Білі хмаринки швидко мчать по безмежному синьому небу, як птахи, гнані бистрим вітром, а в долині, що збігає звиваючись до океану, гріється на сонці село.

Зразу на краю села, при дорозі, стоїть самотня хата Мартен-Левеків. Це рибальська мазанка з глиняними стінами і очеретяною стріхою, увінчаною голубими ірисами. Перед дверима приткнувся невеличкий город, завбільшки з хусточку, де росте цибуля, кілька капустин, петрушка і кервель. Тин відгороджує його від дороги.

Чоловік десь рибалить, а жінка перед хатою лагодить велику буру рибальську сітку, розтягнуту на стіні, немов величезне павутиння. Коло хвіртки, на солом'яному стільці, відхиленому назад і припертому спинкою до тину, сидить дівчинка років чотирнадцяти і латає білизну,— вже не раз латану й перелатану білизну бідняків. Друга дівчинка, на рік молодша, колише на руках немовля; а двоє карапузів, двох і трьох років, сидять носом до носа просто на землі, щось городять своїми невмілими рученятами і кидають один одному в обличчя жмені пороху.

Ніхто не говорить. Тільки немовля, якого марно намагаються заколисати, не замовкаючи, плаче тонким і слабеньким голоском. На вікні дрімає кішка. Під самою стіною хати розцвіли пишним віночком білі левкої, над ними хмарою кружляє мошकारа.

Раптом дівчинка, яка шие коло входу, гукає:

— Ма-мо!

— Чого тобі? — озивається мати.

— Він знову тут!..

Вони занепокоєні з самого ранку, бо навколо хати блукає якийсь старий, схожий на жебрака. Вони помітили його ще тоді, коли проводжали батька до човна, щоб допомогти йому навантажитись. Невідомий сидів коло ка-нави, якраз проти їхніх дверей. Повернувшись з берега, вони застали його на тому ж місці, він усе сидів і дивився на хату.

Він здавався хворим і дуже змореним. Більш ніж годину сидів він не поворухнувшись; потім, помітивши, що до нього приглядаються, підвівся і, накульгуючи, пішов геть.

Але незабаром вони побачили, що чоловік повільно і стомлено повертається; він знову сів, але на цей раз трохи далі, ніби справді збирався підглядати за ними.

Мати і дівчатка злякались. Особливо стурбувалася мати, бо вона була полохливою від природи, а тут ще її чоловік, Левек, мав повернутися тільки пізно ввечері.

Чоловіка її звали Левек, а сама вона прозивалась Мартен, і їх охрестили Мартен-Левеки. І ось чому: вона ви-йшла в перший раз заміж за матроса Мартена, який кожного літа вирушав до Нью-Фаундленда ловити тріску.

За два роки заміжжя вона народила від нього дочку і була вагітна на сьомому місяці, коли судно «Дві сестри», трищогола барка із Дьєппа, на якій плавав її чоловік, пропало безвісти.

Про барку так і не було більше звісток; жоден з її матросів не повернувся, і всі вирішили, що вона потонула з людьми і вантажем.

Мартен десять років ждала чоловіка і з великими труднощами виховувала своїх дочок; потім, тому що вона була жінкою роботящою і доброю, до неї посватався один з місцевих рибалок, удівець Левек, що залишився з маленьким сином. Вони одружились, і за три роки вона народила від нього ще двох дітей.

Жилося їм важко й скрутно. Хліб коштував дорого, а м'яса вони майже не бачили. Траплялося, що й заборговували булочнику взимку, у дні негоди. Проте діти їх росли здоровими. Люди говорили:

— Славні люди, ці Мартен-Левеки. Вона не боїться ніякої роботи, а Левеку у рибальстві нема рівного.

Дівчинка, що сиділа коло хвіртки, заговорила знову:

— Схоже на те, що він нас знає. А може, це якийсь жебрак із Епревіля чи із Озевоска?

Але тут уже мати ніяк не могла помилитись:

— Ні, ні, він не тутешній, це напевно.

А той все ще стовбичив, як пень при дорозі, уперто втупившись очима в хату Мартен-Левеків, і жінка нарешті розлютилась; ставши з переляку хороброю, вона схопила лопату і вийшла за ворота.

— Вам чого тут треба? — крикнула вона до волоцюги.

Він відповів хрипко:

— Та ось, відпочиваю в холодочку. Хіба я вам заважаю?

Вона продовжувала:

— Що це ви підглядаєте за моєю хатою?

— Нічого поганого я нікому не роблю, — відповів він. — Вже не можна і при дорозі посидіти, чи що?

Не знайшовши, що відповісти, вона повернулась до хати.

День тягнувся повільно. Опівдні чоловік зник. Але коло п'ятої години він з'явився знову. Ввечері його більше не бачили.

Левек вернувся поночі. Йому все розказали. Він вирішив:

— Це якийсь пройдисвіт або зловмисник.

І спокійно ліг спати, а жінка все думала про бродягу, який дивився на неї таким чудним поглядом.

На світанку подув сильний вітер, і матрос, побачивши, що не можна вийти в море, взявся разом з жінкою лагодити сіті.

Коло дев'ятої години старша Мартенова дівчинка, що ходила по хліб, прибігла перелякана і закричала:

— Мамо, він знову тут!

Мати, вся пополотнівши від хвилювання, звернулась до чоловіка:

— Піді, Левек, поговори з ним, хай він покине підглядати, бо мені якось не по собі.

Левек, високий матрос з цеглянисто-червоним обличчям, з густою рудою бородою і з блакитними очима, ніби пронизаними чорними цяточками зіниць, з міцною, завжди тепло обмотаною від дощу і морського вітру шиєю спокійно вийшов до волоцюги.

Вони заговорили.

Мати й діти здалеку дивилися на них, збентежені й стривожені.

Раптом невідомий підвівся і разом з Левеком пішов до хати. Жінка злякано подалася назад.

Чоловік сказав їй:

— Дай-но йому скибку хліба та склянку сидру. Він два дні не мав крихти в роті.

І вони обидва ввійшли в хату, а вслід за ними жінка й діти. Волоцюга сів і почав їсти, похнюпивши голову під пильними поглядами, зверненими на нього. Мати, стоячи, розглядала його, двоє старшеньких дівчаток — мартенівські, одна з немовлям на руках — прихилились до дверей і з жадібною цікавістю дивились на незнайомого, а обоє карапузів, що сиділи в прохолодному попелі коло печі, перестали гратися чорним казанком, ніби і вони хотіли подивитися на незнайомця.

Левек сів і спитав:

— Так, значить, ви здалеку йдете?

— Із Сетта.

— І все отак, пішки?

— Пішки. Коли не маєш чим платити, то доводиться йти пішки.

— І куди ж ви йдете?

— Я йшов сюди.

— У вас тут є хто-небудь?

— Може, і є.

Вони замовкли. Чоловік, хоч і був голодний, їв помалу і кожен кусень хліба запивав ковтком сидру. Обличчя його було виснажене, зморщене, щоки позападали. Він, мабуть, багато перестраждав.

Раптом Левек спитав:

— А як вас звать?

Той відповів, не підводячи голови:

— Мене звать Мартен.

Дивне тремтіння пройняло все тіло жінки. Вона ступила крок вперед, ніби хотіла краще розглядіти цього бродягу, і, опутивши руки, з роззявленим ротом, спинилася прямо перед ним. Ніхто не промовив ні слова. Нарешті Левек заговорив:

— То ви тутешній?

Той відповів:

— Тутешній.

Він підвів нарешті голову, очі жінки і його очі зустрілись і застигли нерухомо, їх погляди з'єднались, ніби зачепились один за один.

І раптом вона тихо промовила тремтячим і зміненим голосом:

— Це ти, чоловіче?

Він повільно, чітко вимовляючи кожне слово, відповів:

— Авжеж, я.

І, не поворухнувшись, продовжував жувати хліб.

Левек, скоріше здивований, ніж схвильований, пробурмотів:

— То це ти, Мартен?

Той просто відповів:

— Так, я.

І другий чоловік запитав:

— Звідки ж ти взявся?

Перший відповів:

— З африканського узбережжя. Ми наскочили на підводну скелю. Троє з нас врятувалось — Пікар, Ватінель і я. Потім дикуни схопили нас і тримали у себе дванадцять років. Пікар і Ватінель померли. Один англієць, подорожуючи, проїжджав по тих місцях; він забрав мене з собою і довів до Сетта. І ось я тут.

Жінка заплакала, затуливши лице фартухом.

Левек сказав:

— Як же нам тепер бути?

— Ти що, її чоловік? — запитав Мартен.

— Так, чоловік, — відповів Левек.

Вони глянули один на одного і замовкли.

Потім Мартен, оглянувши дітей, які зібрались круг нього, кивнув головою в бік обох дівчаток:

— Це мої?

— Твої, — підтвердив Левек.

Мартен не підвівся з місця, не обняв їх; він тільки сказав:

— Боже мій, які великі!

Левек повторив:

— Як же нам бути тепер?

Мартен вагався, теж не знаючи, що робити.

Нарешті він вирішив:

— Що ж, зроблю, як ти захочеш. Я тобі зла не бажаю. Тільки ось з хатою зле виходить. Діти... у мене двоє, у тебе троє — кожному свої. Але як же мати, — чи вона твоя, чи моя? Як ти скажеш, так і буде. Ну, а хата, то вже моя, вона мені дісталась від батька, тут я народився, і всі папери є у нотаріуса.

Мартениха все плакала, уривчасто схлипуючи, і ховала

лице в блакитний полотняний фартух. Старші дівчатка підійшли ближче і занепокоєно розглядали батька.

Він попоїв і тепер сам запитав:

— Як же нам бути?

Левеку прийшла в голову думка:

— Підемо до священика, хай він і розсудить.

Мартен підвівся, і, коли він опинився біля жінки, та, ридючи, кинулась йому на груди:

— Мій чоловіче! Ти тут! Мартен, бідолашний, це ти!

І вона обхопила його обома руками, раптом всією істотою відчувши подих давно минулого, зворушена силою спогадів, які воскресили перед нею її юні роки і перші обійми.

Мартен, теж схвильований, поцілував її в чепчик. Обидва хлопчики, що сиділи коло печі, заревіли в один голос, почувши, як плаче їхня мати, а найменший, на руках у молодшої Мартенової дочки, пронизливо заверещав, як фальшива дудка.

Левек, стоячи, ждав.

— Пішли,— сказав він,— треба це владнати.

Мартен випустив жінку з обіймів, а вона, побачивши, що він дивиться на дочок, сказала їм:

— Чого ж ви стоїте? Хоч поцілуйте вашого батька.

Вони підійшли разом, без жодної сльозинки, здивовані і трохи побоюючись. Він поцілував одну й другу в обидві щоки, незграбно, по-селянському. А немовля, побачивши, що до нього наближається чужа людина, залилося таким несамовитим плачем, що аж корчилося від крику.

Потім обидва чоловіки вийшли.

Коли вони проходили повз «Купецьку таверну», Левек запропонував:

— А чи не випити нам по чарочці?

— Що ж, я не від того,— згодився Мартен.

Вони зайшли, посідали в ще зовсім порожній кімнаті, і Левек гукнув:

— Гей, Шіко! Дві скляночки абсенту, та найміцнішого; Мартен вернувся, Мартен моєї жінки. Знаєш, Мартена з «Двох сестер», який пропав був?

Тримавши в одній руці три склянки, а в другій пляшки, підійшов шинкар,— товстопузий, багровий, набряклий від жиру,— і байдуже, спокійнісінько сказав:

— Диви-но! То ти вже тут, Мартене?

— Атож,— відповів Мартен.

Намисто

Вона була з тих гарненьких, чарівних дівчат, що немов через помилку народжуються іноді в чиновницьких родинах. Вона не мала ні посагу, ні надії на спадщину або на те, що її зустріне, оцінить, покохає і візьме за дружину який-небудь багатий та знатний чоловік; отож вона погодилась вийти заміж за дрібного чиновника міністерства народної освіти.

Не маючи коштів гарно вдягатися, вона вбиралася скромно й почувала себе нещасною, як парія, бо для жінок нема ні касті, ні породи — краса, грація та чарівливість заміняють їм походження та родинні привілеї. Властивий їм такт, гнучкий розум та смак — ось єдина ієрархія, що рівняє дочок простолюду з вельможними дамами.

Вона постійно страждала, бо відчувала, що народилася для всіх принад, для всіх розкошів життя. Вона страждала, бачачи мізерність свого житла, вбогі стіни, потерті крісла, вицвілі фіранки. Всі ці речі, що на них інші жінки її кола не звертають уваги, завдавали їй болю. Самий вигляд дівчини-бретонки, що прибирала її скромну господу, викликав у неї гіркі жалі та химерні мрії. Вона мріяла про мовчазні передпокої, де стіни вкрито східними тканинами, де світять високі бронзові торшери і де в широких кріслах куняють два поважні лакеї в коротких штанах, приспані важким жаром калориферів. Вона мріяла про великі салони, оббиті старовинним шовком, про вишукані етажерки, заставлені коштовними дрібничками, про маленькі, гарненькі й запашні вітальні, де о п'ятій годині точиться розмова з найближчими друзями, славетними й блискучими людьми, увага яких тішить кожну жінку.

Коли вона сідала обідати до круглого столу, застеленого скатертиною триденної свіжості, проти чоловіка і він, відкривши супову вазу, захоплено вигукував: «Га! Ось це добрий суп! Нема нічого кращого!..» — вона мріяла про вишукані обіди з блискучим срібним посудом, у кімнаті, де з шпалер дивляться стародавні постаті та чудернацькі птахи у химерному лісі; вона мріяла про добірні страви на розкішних тарілках, про компліменти, які шепочуть їй і які вона слухає з загадковим усміхом, підносячи до уст шматок рожевої форелі або крильце рябчика.

Вона не мала ні вбрань, ні коштовностей, ані чоґісінько. Проте тільки в цьому вона й кохалась, тільки в цьому

вбачала своє призначення. Їй хотілося подобатися, бути бажаною, звабливою, не схожою на інших.

У неї була багата подруга, з якою вона виховувалась в одному монастирі і якої не хотіла тепер одвідувати, так тяжко вона страждала, вертаючись потім до себе. Цілими днями вона плакала з туги, жалю, розпачу та нудьги.

Одного вечора її чоловік повернувся додому з урочистим виразом на обличчі й подав їй великий конверт.

— На,— сказав він,— тут є щось для тебе.

Миттю розірвавши конверт, вона витягла з нього картку, на якій було надруковано:

«Міністр народної освіти та пані Жорж Рампонно просять пана та пані Луазель завітати на вечір до міністерства, в понеділок, 18 січня».

Замість умлівати від захвату, як сподівався її чоловік, вона спересердя кинула запрошення на стіл.

— Навіщо воно мені?

— Але ж, люба моя, я гадав, що ти будеш рада. Ти ніде не буваєш, а тут така щаслива нагода. Я на превелику силу дістав запрошення. Всі його домагались,— це велика відзнака, таке випадає далеко не всякому чиновникові. Ти побачиш там увесь офіційний світ.

Вона роздратовано подивилась на нього і з серцем відповіла:

— Що ж, на твою думку, я одягну на цей бал?

Йому таке й на думку не спадало; він пробелькотав:

— Та сукню, в якій ти ходиш до театру. Вона здається мені дуже гарною.

Враз він замовк, здивований, розгублений, бачачи, що його жінка плаче. Дві великі сльозини поволі котилися з її очей до кутків рота.

— Що з тобою? Що з тобою? — белькотав він.

Зробивши над собою зусилля, вона погамувала горе й спокійно відповіла, витираючи мокрі щоки.

— Нічого. Тільки я не маю вбрання, а тому й не можу поїхати на цей бал. Віддай запрошення комусь із товаришів по службі, чия дружина одягається краще за мене.

Його охопив розпач.

— Послухай, Матільдо,— мовив він.— А скільки б коштувала пристойна, проте скромна сукня, що й іншим разом могла б стати тобі в пригоді?

На хвилинку вона замислилась, подумки підраховуючи видатки й прикидаючи, скільки можна попрохати, щоб

ощадливий чоловік не зойкнув з переляку й не відмовив остаточно.

Врешті вона, вагаючись, відказала:

— Я не знаю напевне, але, по-моєму, чотириста франків вистачило.

Він трохи зблід, бо саме стільки він заощадив, щоб купити собі рушницю і пополювати наступного літа в околицях Нантера з кількома приятелями, що стріляли там по неділях жайворонків.

Проте він відповів:

— Гаразд. Я дам тобі чотириста франків. Дивись тільки, щоб сукня була гарна.

Находив день балу, а пані Луазель здавалася сумною, занепокоюною, стривоженою. Сукня була, проте, готова. Якось увечері чоловік сказав їй:

— Що з тобою? Ось уже три дні ти якась дивна.

Вона відповіла:

— Мені сумно, бо в мене нема жодної коштовності, жодного самоцвіту, нічого, що я могла б одягти на себе. Я матиму зовсім нужденний вигляд. Здається, краще мені зовсім не їхати на цей вечір.

— Приколи живі квіти,— відказав він.— Узимку це вважається навіть елегантним. За якихось десять франків ти матимеш дві чи три розкішні троянди.

Та він її не переконав.

— Ні... нема нічого принизливішого, як мати вбогий вигляд серед багатих жінок.

Тоді чоловік вигукнув:

— Ох, яка ж ти дурна! Та піди до своєї подруги Форестьє і попроси її позичити тобі прикраси. Адже ти з нею в досить добрих стосунках.

Вона радісно скрикнула:

— А й справді! Я зовсім про це забула!

Другого дня вона подалася до подруги й розповіла їй про свою скруту.

Та підійшла до дзеркальної шафи, дістала велику шкапулку, принесла її, відчинила й сказала пані Луазель:

— Вибирай собі, моя люба.

Спочатку вона побачила обручки, потім перлове намисто, потім оздоблений самоцвітами золотий венеціанський хрест чудової роботи. Вона поміряла прикраси перед дзеркалом, вагалась, не в змозі розлучитися з ними, покласти їх назад. І все питала:

— У тебе більш нічого немає?

— Та є. Шукай собі. Я ж не знаю, що тобі може сподобатись.

Раптом вона помітила розкішне діамантове намисто в чорному атласному футлярі, і серце в неї шалено забилося в грудях. Тремтячими руками застібнувши намисто на сукні з високим коміром, вона аж скам'яніла в захваті перед самою собою.

Потім невпевнено, боячись відмови, спитала:

— Чи можеш ти позичити мені це, тільки це?

— Авжеж, можу.

Вона кинулась на шию подрузі, палко її поцілувала й побігла геть зі своїм скарбом.

Надійшов день балу. Пані Луазель мала успіх. Вона була краща за всіх жінок — елегантна, граційна, усміхнена й несамоविта з радості. Усі чоловіки дивились на неї, запитували, хто вона така, намагалися познайомитись з нею. Чиновники для особливих доручень хотіли танцювати з нею вальс. Її помітив сам міністр.

Вона танцювала з захватом, пристрасно, сп'яніла від утіхи, не думаючи ні про що, у триумфі своєї краси, в славі свого успіху, в якомусь мареві щастя, причиною якого були всі ці поклоніння, всі ці захоплення, всі оці розбудуркані жадання, оця її цілковита перемога, така принадна для жіночого серця.

Додому вона пішла о четвертій годині ранку. Чоловік з опівночі спав у маленькій порожній вітальні разом з трьома іншими гостями, чії дружини теж дуже веселились.

Він прикрив їй плечі накидкою, яку приніс їй, щоб їхати вже з балу, скромне повсякденне вбрання, що так не пасувало до елегантності її бальної сукні. Вона це відчула й захотіла втекти, щоб її не помітили інші жінки, що кутались у дорогі хутра.

Луазель утримував її:

— Почекай-но. Ти ще застудишся надворі. Я пошукаю карети.

Але вона не слухала його й швидко спускалася сходами. На вулиці екіпажа близько не було, і вони стали гукати всім візникам, що проїздили віддалік.

Вони йшли до Сени, втративши всяку надію, трусячись від холоду. Нарешті знайшли на набережній одну з тих

нічних карет, які можна побачити в Парижі тільки вночі, немов удень вони соромляться свого убозтва.

Візник довіз їх додому, на вулицю Мартір, і вони сумно увійшли до свого житла. Для неї все було скінчене. А він думав про те, що о десятій годині йому треба вже бути в міністерстві.

Ставши перед дзеркалом, вона зняла з плечей накидку, щоб ще раз помилуватися з свого блискучого вигляду, і раптом скрикнула. В неї не було більш на шиї намиста.

— Що з тобою? — спитав її напівроздягнутий уже чоловік.

Вона повернулась до нього, наче божевільна:

— У мене... у мене... в мене нема намиста пані Форестьє. Він розгублено підвівся:

— Що таке?.. Як так?.. Бути не може!

Вони заходились шукати його в згортках сукні, пальта, в кишенях, скрізь. Проте ніде не знайшли.

— А ти певна, — спитав він, — що воно в тебе було, коли ми йшли з балу?

— Авжеж, я торкалася до нього в вестибюлі міністерства.

— Але ж якби ти його загубила на вулиці, ми почули б, як воно впало. Отже, воно в кареті.

— Так, це можливо. Ти запам'ятав номер?

— Ні. А ти також не поглянула?

— Ні.

Вражені, вони дивилися одне на одного. Нарешті Луазель одягся знову.

— Я піду, — сказав він, — переглянути всі ті місця, де ми йшли пішки, може, мені пощастить ще знайти його.

І він вийшов. Вона так і залишилась у бальній сукні, не маючи сили роздягтися, впавши на стілець, не світлячи вогню, не маючи в голові жодної думки.

Чоловік вернувся о сьомій ранку. Він не знайшов нічого.

Потім він подався до поліцейської префектури, до редакцій газет, щоб дати оголошення про винагороду, на візникові стоянки, тобто побував скрізь, куди його вела надія.

Вона чекала цілий день, так само пригнічена цим жахливим нещастям.

Луазель повернувся аж увечері блідий і змарнілий; він не знайшов намиста.

— Треба, — сказав він, — написати твій подрузі, що ти зламала застібку і віддала її полагодити. Тоді ми матимемо час щось придумати.

Вона написала листа під його диктовку.

Наприкінці тижня вони втратили вже всі надії.

Тоді Луазель, що постарів років на п'ять, заявив:

— Треба замінити намисто.

Другого дня, взявши футляр, вони пішли до ювеліра, прізвище якого стояло на кришці. Той попорпався в книгах:

— Це намисто, пані, куплено не в мене; я зробив тільки для нього футляр.

Тоді вони стали ходити від ювеліра до ювеліра, шукаючи намиста, подібного до загубленого, пригадуючи, яке воно було, радячись одне з одним, обоє знемагаючи від горя й гнітючої туги.

В одній крамниці Пале-Рояля вони знайшли кольє, що здалося їм точно таким, яке вони шукали. Воно коштувало сорок тисяч франків. Відступили їм його за тридцять шість тисяч.

Вони попросили ювеліра не продавати кольє протягом трьох днів. Погодилися також, що він бере його назад за тридцять чотири тисячі франків, якщо загублене намисто знайдеться до кінця лютого.

Луазель мав вісімнадцять тисяч франків, що дістались йому в спадок від батька. Решту треба було позичити.

І він позичив гроші, в кого просячи тисячу франків, в кого п'ятсот, де п'ять луїдорів, де три. Він підписував векселі, брав на себе згубні зобов'язання, мав справи з усякими лихварями та позичальниками. Він заплутав усе своє даліше життя, ставив підписи, не знаючи навіть, чи спроможеться сплатити, і врешті, пригнічений жахливими картинами майбутності, безпорадними злиднями, що оце звалюються на нього, перспективою всіляких матеріальних нестатків і моральних мук, він пішов по нове намисто та й виклав на прилавок крамаря тридцять шість тисяч франків.

Коли пані Луазель віднесла намисто пані Форестьє, та ображено заявила:

— Тобі треба було б вернути його раніше, бо воно могло мені знадобитися.

Вона навіть не відкрила футляр, чого так страхалась її подруга. Що б тільки подумала вона, помітивши підміну? Що б-вона їй сказала? Чи часом ще не стала б вважати її за злодійку? .

Пані Луазель зазнала жажливих злигоднів. Вона відразу, проте, героїчно скорилася своїй лихій долі. Треба було виплатити страшенні борги. І вона таки виплатить! Звільнили служницю й перемінили житло, найнявши мансарду під дахом.

Йй довелося познайомитися із усілякою чорною хатньою працею, з осоружним йй куховарством. Вона мила посуд, ламаючи рожеві нігті об масні горщики та об денця каструль. Вона прала брудну білизну, сорочки та ганчірки, розвішуючи їх потім на шворці, щоранку виносила на вулицю сміття й тягала нагору воду, зупиняючись на кожному поверсі перепочити. Вона одягалась, як простолюдинка, і, взявши в руки кошики, йшла до овочевої чи бакалійної крамниці або до різника, де торгувалась і лялалась, відстоюючи кожне су із своїх нужденних грошей.

Щомісяця доводилося сплачувати одні векселі, поновлювати інші, домагатися відстрочки.

Чоловік працював вечорами, звіряючи рахунки якомусь крамареві, а ночами часто переписував рукописи, одержуючи по п'ять су за сторінку.

Таке життя тривало десять років. Через десять років вони посплачували врешті всі борги, з процентами та різними додатковими нарахуваннями.

Пані Луазель здавалася тепер старою. Вона стала якоюсь простацькою жінкою, брутальною, суворою, що їх так багато в убогих родинях. Розкудлана, з спідницями, що зсувалися набік, з завжди червоними руками, вона говорила гучним голосом і сама мила підлогу. Але іноді, коли чоловік був на службі, вона сідала коло вікна і згадувала давнішню вечірку, отой бал, де вона була така гарна, де мала такий блискучий успіх.

Що сталося б, коли б вона не загубила тоді отого намиста? Хто його знає? Хто знає? Яке ж воно дивне, яке ж мінливе наше життя! Як мало треба, щоб загинути або врятуватись!

Якось у неділю, вийшовши прогулятися трохи Єлісейськими Полями, щоб відпочити від тижневої праці, вона побачила даму, що гуляла з дитиною. Це була пані Форестьє, така сама молода, така сама гарна, така сама зваблива.

Пані Луазель зворушилась. Чи сказати йй? Авжеж, звичайно. Тепер, сплативши вже борги, можна розповісти. Чом би й ні?

Вона підійшла ближче.

— Добридень, Жанно.

Та, не впізнавши її, здивувалась такому фамільярному вітаннянню якоїсь міщанки.

— Але... пані,— промимрила вона,— я вас не знаю... Ви, мабуть, помиляєтесь...

— Ні. Я — Матильда Луазель.

Тоді її подруга скрикнула:

— О!.. Бідна моя Матильдо, як же ти змінилась!

— Так, відколи ми бачились востаннє, я зазнала багато лиха, багато злигоднів... і все через тебе!

— Через мене? Яким чином?

— Пам'ятаєш те діамантове намисто, що ти позичила мені на бал у міністерстві?

— Еге ж. То що ж з того?

— Так ось, я його загубила.

— Як так? Ти ж мені його принесла.

— Я принесла тобі інше, точнісінько таке саме. І цілих десять років ми за нього виплачували борг. Ти розумієш, як нам важко довелося, ми ж не мали нічого. Тепер з цим скінчено, і я страшенно з того рада.

Пані Форестьє аж спинилась:

— Так ти кажеш, ви купили нове намисто замість мого?

— Так. А ти нічого й не помітила? Вони були дуже схожі.

І вона усміхнулась переможно і простодушню.

Пані Форестьє схвильовано схопила її за руки:

— О моя бідна Матильдо! Таж мої діаманти були фальшиві! Вони коштували щонайбільше п'ятсот франків.

Щастя

Було це в годину вечірнього чаю, перед тим як мали засвітити лампи. Вілла підносилась над морем; сонце, зайшовши, полишало на небі рожеву дорогу, посипану золотим порошком. Жодної хвилі, жодної зморшки не було на Середземному морі, що полискувало, рівне та безмежне, в останньому промінні дня, неначе величезний лист полірованого металу.

Вдалечині, праворуч, вимальовувались на поблідлому пурпурі заходу силуети зубчастих гір.

Розмова йшла про кохання; сперечалися на цю давню, як світ, тему, повторювали слова, не раз і не двічі уже, певне, сказані. Ніжна меланхолія смеркання притишувала слова, розчулювала душі, і слово «кохання», яке щохвилини промовляв то дужий чоловічий голос, то м'який та легкий голос жіночий, ніби виповнювало невелику залу, ширяло там, як птах, віяло, як невидимий дух.

— Чи можна вірно кохати багато років поспіль?

— Так! — запевняли одні.

— Ні! — перечили інші.

Брали різні випадки, ставили певні умови, наводили приклади; і всі, чоловіки й жінки, охоплені раптом виниклими приємними й болючими споминами, про які не можна було говорити і які рвалися їм з уст, були схвильовані і з глибоким почуттям та запалом говорили про цю таку банальну й таку владну могутню силу — про солодке й таємниче єднання двох істот.

Зненацька хтось, глянувши вдалечінь, скрикнув:

— О! Гляньте-но! Що то таке?

На морі, далеко-далеко, підносилась сіра, величезна і невиразна маса.

Жінки повставали і здивовано дивились на це неспокійне, ні разу не бачене явище.

Хтось пояснив:

— Це Корсіка. Її можна звідси побачити двічі або тричі на рік, за певних атмосферних умов, коли особливо прозоре повітря не ховає її за млою водяних випарів, якими звичайно буває повита далечина.

Невиразні пасма гір були видні оку, і здавалось навіть, ніби можна відрізнити снігові вершини. Всіх вразила, майже злякала ця несподівана поява цілого світу, цей привид, що виник раптом серед моря. Чи не такі ж дивні видива ввижались мандрівцям, що, як Колумб, пливли невідомим, недослідженим океаном?

Тут заговорив старий чоловік, що досі не брав участі у розмові:

— Слухайте, я бачив на цьому острові, що встав перед нами ніби для того, щоб розв'язати наші суперечки і нагадати мені один чудний випадок,— я бачив там приклад на диво вірної і незвичайно щасливої любові.

Ось як воно було.

П'ять років тому я подорожував по Корсіці. Цей дикий острів менше відомий нам, дальший від нас, ніж Америка,

дарма що його інколи, як от сьогодні, можна побачити з берегів Франції.

Уявіть собі світ іще в стані хаосу, безладні пасма гір і між ними вузькі ущелини, де течуть бистрі потоки: ніде жодної рівнини, скрізь велетенські безформні гранітні скелі та гігантські брили землі, вкриті чагарником або високими каштановими та сосновими лісами. Це незнайома, необроблена, дика й пустельна країна; правда, де-не-де можна побачити село, схоже на купу каміння на верхів'ї гори. Нема там ніякої культури, ніякої промисловості, ніякого мистецтва. Ніде не побачиш хоч би шматка різьбленого дерева чи обтесаного каменя, не натрапиш на пам'ятки дитячого чи витонченого смаку, про потяг до краси у давніх жителів цієї країни. Ось, власне, що найбільше вражає в цій пишній і суворій країні: спадкова байдужість до привабливих форм, які зуть мистецтвом.

Італія, де кожен палац повний шедеврів і сам є шедевр, де мармур, дерево, бронза, залізо, метали і каміння свідчать, нагадують про людський геній, де найдрібніші старовинні речі в давніх домах будять у нас божественну жаждоу прекрасного, — Італія для всіх нас свята вітчизна, яку ми любимо, бо вона показує нам, дає збагнути потужність, велич, силу й перемогу творчого розуму.

І поруч з нею — Корсіка, дика та пустельна, така, як у перші дні свого існування. Людина живе тут у своїм немудрім житлі, байдужа до всього, що не стосується власного її життя чи родинних суперечок. Вона зберегла тут усі негативні і всі гарні риси некультурних народів: жорстокість, злобність, кровожерність, розумову темряву, і поряд з тим — гостинність, благородство, відданість, довірливість, наївність; вона відчиняє двері для кожного, хто до них постукає, і дарує вірну дружбу за найменшу, ледве виявлену симпатію.

Отже, цілий місяць блукав я по цьому величому острові з таким почуттям, ніби я на краю світу. Ні заїзду ніде жодного, ні шиночка, ні дороги людської. Ідеш, ідеш стежкою, пристосованою лише для мулів, і натрапиш нарешті на невеличке, притулене до гори сільце, що висить над урвистими ярами, звідкіля ввечері чути ненастанний шум, глухий і глибокий гомін потоку. Ви стукаєте в двері, просите пустити переночувати і дати чогось підживитись. Вечеряєте ви за вбогим столом, ночуєте в убогому житлі, — а вранці стискаєте руку господареві, що виводить вас аж на край села.

Одного вечора, пройшовши годин із десять, я опинився біля невеликої хатини, що стояла зовсім самотньо в глибині вузької долини, котра за яке, може, льє виходила до моря. Два стрімкі схили, вкриті чагарником, обваленими кам'яними брилами та високими деревами, ніби тяжкі стіни, стискали цю безмежно сумну ущелину.

Біля халупи кілька кущів винограду, невеликий садок, ще далі — треба ж із чогось жити — кілька великих каштанів, ціле багатство для цієї вбогої країни.

Жінка, що впустила мене, була стара, поважна і на диво охайна. Якийсь чоловік сидів на солом'янім стільці; він підвівся, уклонився мені і знову мовчки сів. Жінка промовила:

— Даруйте йому, він глухий. Йому вісімдесят два роки.

Вона говорила гарною французькою мовою. Це мене здивувало.

— Ви самі не корсіканка? — спитав я.

— Ні, ми з континенту. Та ось вже п'ятдесят літ, як ми живемо тут.

Жах і смуток охопив мене, коли я подумав про п'ятдесят літ життя в цій похмурій дірі, далеко від міст, де живуть люди. Увійшов старий пастух, і всі сіли до обіду, що складався з єдиної страви — густого супу з картоплею, салом та капустою.

Підживившись чим було, я вийшов собі посидіти біля дверей; серце моє стискалося від хмурого краєвиду, глибока туга охопила мене — та туга, що виникає іноді у мандрівників під впливом сумного вечора в пустельному краю. Здається тоді, що настане кінець всьому — й існуванню, і всесвітові. У такі хвилини зразу розумієш страшну вбогість людського життя, самотність кожного з нас, марність усього на світі і чорну самотину серця, яке до самої смерті заколисує і обманює себе мріями.

Стара приєдналась до мене і, охоплена тією цікавістю, що живе завжди навіть у найвідлюдніших душах, спитала:

— Отже, ви з Франції?

— Так, мандрую собі для розваги.

— Може, ви з Парижа?

— Ні, я з Нансі.

Мені здалось, що вона дуже зворушена. Не знаю, з чого я те побачив чи, точніше сказати, відчув.

Вона повторила спроквола:

— Ви з Нансі?

Чоловік став у дверях, байдужий до всього, як звичайно глухі.

Вона зауважила:

— Нічого. Він не чує.

А потім, трошки помовчавши:

— То, певне, у вас там багато знайомих?

— Так, я знаю майже всіх у Нансі.

— А родину Сент-Алоз знаєте?

— Дуже добре, то були приятелі мого батька.

— А вас як звуть?

Я сказав своє ім'я. Вона пильно глянула на мене, а далі промовила тихим голосом, як то буває, коли на людину наплинуть спомини:

— Так, так, пригадую. А що сталося з Брізмарами?

— Всі повмирали.

— А! І Сірмонів ви теж знаєте?

— Так. Молодший в них тепер генерал.

Тоді вона проказала, тремтячи з хвилювання, туги, не знаю вже з якого складного, дужого й святого почуття,— того, що примушує заговорити раптом про глибоко в душі заховані речі, про людей, чиї імена до дна зворушують серце:

— Так, Анрі де Сірмон. Я його добре знаю. Це мій брат.

Здивований, вражений, глянув я на неї. І раптом згадав.

Ця історія наробила колись великого галасу серед знатних родин у Лотарінгії. Молоду дівчину, багату і вродливу, Сюзанну де Сірмон викрав гусарський унтер-офіцер із того полку, яким командував її батько.

Цей солдат, котрий зумів причарувати дочку свого полковника, був парубок із селянської сім'ї, та гарний, хоч малой, у синьому доломані. Напевно, вона нагляділа його і покохала, бачивши, як проходять один по одному ескадрони. Та як вона з ним заговорила, як домудрувались вони зустрічатись і змовитись, як вона насмілилась дати йому зрозуміти, що любить його,— про це ніхто нічого не знав.

Нікому й на думку не спадало, що має статись.

Якось увечері, коли солдатові вийшов його термін, він зник разом із нею. Шукали їх, та не знайшли. Від неї не було жодних звісток, і її вважали за мертву.

І от тепер я знайшов її в цьому непривітному яру.

— Пам'ятаю, добре пам'ятаю,— сказав я.— Ви панна Сюзанна?

Вона кивнула головою: так! Сльози котилися в неї з

очей. Показуючи очима на старого, що стояв нерухомо на порозі халупи, вона мовила:

— Це він.

І я збагнув, що вона й досі любить його і досі дивиться на нього зачарованими очима.

— Чи ж були ви щасливі принаймні? — спитав я.

А вона відказала повним щирого почуття голосом:

— О! Дуже, дуже щаслива! Він мені дав велике щастя. Я ні разу не каялась.

Я дивився на неї, сумний, здивований, вражений могутністю любові! Ця багата дівчина пішла за ним, за простим селянином. З неї самої зробилася селянка. Вона звикла до його життя, позбавленого найменшої розкоші, вишуканості, елегантності, і перейнялась простими його звичками. І вона ще й тепер кохала його. Панська дочка обернулась у звичайнісіньку мужичку — в очіпку, в полотняній спідниці. Сидячи коло дерев'яного столу на солом'яному стільці, вона їла з глиняної миски капуста із салом. Спала обіч свого чоловіка на солом'янику.

І не було в неї інших думок, тільки про нього! Вона не шкодувала ні за пишними уборами, ні за дорогими тканинами, ні за оздобами, ні за м'якими меблями, ні за теплими у шпалерах покаями, де струмують завжди тонкі парфуми, ні за перинами, в які так любо поринає тіло. Нічого їй не треба було, крім нього. Він — це було все для неї.

Молодою дівчиною покинула вона життя, покинула те коло, в якому виховалась, і тих людей, що зростили її й любили. Лише вдвох із ним вона прибула до цієї дикої долини. І він становив для неї все, чого бажають, про що марять, на що сподіваються люди. І він до краю сповнив щастям її життя.

Щасливіша вона не могла бути.

І цілу ніч, дослухаючись, як хрипло дише старий солдат, лежачи на вбогому ліжку, поруч тієї, котра пішла за ним далеко, я думав про цю дивну й просту історію, про це таке повне і такими бідними засобами осягнене щастя.

Рано-вранці я вийшов, стиснувши руки старому подружжю.

Оповідач замовк. Одна з жінок промовила:

— Ну, вона мала надто досяжний ідеал, надто примітивні потреби і надто невеликі вимоги. Певне, була просто нерозумна.

Друга на те повагом:

— Дарма! Вона була щаслива.

А там, на видноколі, Корсіка тонула в нічній темряві, зникала поволі в морі; велетенська тінь її зливалася з імлою, так ніби вона з'явилась була власне для того, щоб розказати історію вірної та неவிбагливої пари, що знайшла собі притулок на її берегах.

Вендета

Вдова Паоло Саверіні жила з сином у невеличкій хатині під кріпосною стіною Боніфачо. Те місто, розташоване на відногах гір, що де-не-де повисли аж над самим морем, поглядає через усіяну рифами затоку на низький берег Сардинії. З другого боку на підступах до міста крізь бескеття тягнеться підковою провалля, воно здається великим і глибоким коридором, але то гавань, що, вигинаючись поміж двома крутими височинами, доходить аж до перших будівель; там снують маленькі човни рибалок, італійських чи сардинських, а два рази на місяць — старий задишкуватий пароплав, який прибуває з Аяччо.

На білих горах купчаться білі будинки, а через те тут білого аж занадто. Ті будинки немов гнізда диких птахів, що обліпили скелю, нависли над цим страшним проваллям, де майже не побачиш корабля. Вітер без упину накидається на море, накидається на голий берег, такий вже знівечений, що трава аж світиться; він вривається у протоку й пожирає все на її берегах. Гостре каміння, якого тут безліч, проштрикує з шумом усі хвилі й нанизує на вістря піняву, а вона здається клаптями полотна, що пливе й тріпотить на воді.

Хатина вдови Саверіні, що притулилася на самому краєчку провалля, дивилася трьома вікнами на цей дикий і безживний простір.

Вдова жила там відлюдно, із сином Антуаном, а при них ще собака Борзий — велика худа вівчарка, з довгою шерстю. З собакою хлопець ходив на полювання.

Та одного вечора, коли дійшло до сварки, Антуан Саверіні упав, забитий на смерть — підступно в нього засадив ножа Ніколо Раволаті, а сам ще тієї ж ночі втік у Сардинію.

Стара мати, як побачила синове бездиханне тіло, що принесли якісь люди, не озвалася ні криком, ні сльозою,

вона застигла з жаху і довго, безмовно дивилася на свою дитину; потім простерла над трупом свою зморщену руку і склала присягу вендеті. Вона не хотіла нікого ні чути, ні бачити, а, зачинившись у хаті, похилилася коло синового тіла, і тільки собака невгавно вив. Він завивав, аж заходився, стоячи в ногах ліжка, простягнувши голову до свого хазяїна, а хвоста затиснувши лапами. Пес не ворухився, як і мати, а вона, схилившись над синовим тілом, дивилася застиглими очима й беззвучно плакала великими холодними сльозами.

Юнак лежав навзник, — він був у куртці з грубого сукна, роздертій і пошарпаній на грудях, — і мовби спав; та всюди було видно кров: на порваній через рану сорочці, на безрукавці, на штаних, на обох руках і на обличчі. Кров запеклася на чубі та бороді.

Стара мати стала проказувати до сина. Почувши її голос, собака затих.

— Що сталося — не вернеться, але за тебе, мій бідний, сину мій, моя дитино рідна, спаде на нього помста. Спи, тихо спи, спаде на нього помста, спаде, ти чуєш? Клянеться в тім тобі не хто, а мати! А вона, як сам ти добре знаєш, справдить своє слово.

І вона припала до сина, приклала свої холодні уста до його мертвих вуст.

А Борзий знов заскавулів. Він, здавалося, стогнав, монотонно, страшно і протяжно.

Вони обоє, жінка і собака, пробули так аж до самого ранку.

На другий день Антуана Саверіні поховали, а через якийсь час у Боніфачо про нього вже ніхто не згадував.

Він не мав брата — ні рідного, ні двоюрідного. В його роді не залишилося чоловіка, щоб помститися за нього. Лише старенька мати безнастанно думала про помсту.

По той бік затоки від світу до смерку бачила вона білу цятку на березі: маленьке сардинське село, Лонгосардо, куди ховаються корсіканські розбишаки, що не почувають себе безпечно в місті. Там майже всі такі, осіли проти рідних своїх місць і дожидаються хвилини вороття, повернення до лісових хащів. І в тім селі, вона це добре знає, ховається Ніколо Раволаті.

Сама-одна як палець, цілий божий день вона сидить коло вікна, дивиться туди і думає про помсту. Що може вона вдіяти? Тут потрібна тверда рука, а вона без нікого, така

вже немічна, за два кроки до могили. Але вона заприсяглася, вона поклялася над смертним ложем сина. Того не можна забути, далі не можна чекати. А що вдіяти? Що? Вона вже і сну не знала, і місця, спокою собі не знаходила, затято добираючи способу. Собака дрімав біля її ніг, а часом задирав голову і вив у далечину. Відтоді як не стало його хазяїна, він не раз отак завивав, мовби кликав його, мовби у своїй собачій невтішній душі закарбував спогад, якого стерти несила.

І якось серед ночі, коли Борзий знов заскавулів, зійшла на матір одна думка, думка мстивої й кровожерної дикуни. Вона обмірковувала все аж до ранку; потім, тільки на світ стало, пішла до церкви. Вона молилася, вона впала ниць на холодну підлогу, простерлась перед Богом, благала в нього помочі, підтримки, просила влити снаги у знеможене старістю тіло, щоб відомстити за сина.

Потім вернулася додому. На подвір'ї була стара з вибитим дном бочка, куди стікала вода з ринви; вона перевернула бочку, вишурувала зсередини її, щоб не котилася, підперла кілками й камінням, потім припнула Борзого до тієї буди, а сама пішла до хати.

Тепер вона невпинно ходила у своїй кімнаті, а очі весь час звертали по той бік, до берегів Сардинії. Він там, убивця.

Собака день і ніч протяжно завивав. Уранці стара принесла йому в мисці води; але ніякої їжі — ні юшки, ані хліба.

Минув ще один день. Борзий, заморений голодом, спав. А вже на третій день очі в нього жадібно виблискували, шерсть стала дибом, він скажено рвався з ланцюга.

А стара знов не дала йому їсти, анічогісінько. Пес ярився скаженою люттю і гавкав захриплим голосом. Ще ніч минулася.

Коли ж настав ранок, мати Саверіні подалася до сусіда й випросила два снопи. Вона взяла старий одяг, що колись носив її чоловік, і випхала його соломою, аби скидалося на людину.

Вбивши в землю проти буди Борзого тичку, вона прив'язала до неї опудало, щоб не впало. А потім з вузлика подертої білизни ще доробила голову.

Собака зачудовано дивився на ту солом'яну людську подобу й ані дзявкнув, хоча його мордував голод.

А стара пішла до різника купити добрий шмат чорної кров'янки. Коли вернулася, то на подвір'ї коло буди накла-

ла дров, розвела вогонь і заходилася смажити кров'янку. Борзий як збісився, рвався з цепу, підскакував, бризкав слиною, не відриваючи очей від жаровні, звідки такі пахощі вривались лоскотом у його живіт.

Потім мати з тієї задимленої каші зліпила опудалові краватку. Вона довго морочилася коло шії, мовби хотіла убгати ковбасу всередину. А коли вже пов'язала, то спустила пса.

Одним шаленим скоком пес кинувся на опудало, уп'явся в горло, ставши лапами на плечі, і шматував. А як зіскочив, то в пащі чорнів шматок здобичі,— не з'їв, а глितнув, і знову накинувся, і знов угризався іклами в шнурки, виривав кусень поживи, зіскакував, потім ошаленіло стрибав знову. Він не лишив цілого місця на обличчі, усе зубами вигриз, а там, де мав би бути комірець, zostалися лише клапті.

Вдова, нерухома й німа, дивилася в надії, а очі загоралися вогнем відплати. Потім вона посадила Борзого на ланцюг і знов два дні мучила його голодом, а тоді ще раз узялася за той дивовижний вишкіл.

Три місяці вона привчала його до такого звірства, до такої кривавої здобичі. Тепер уже не прив'язувала його, а одним порухом руки нацьковувала на опудало.

Вона так уже вишколила Борзого, що хоч би й не було схованої в горлі опудала їжі, а все одно пес упивався в нього іклами і рвав зубами. Після чого одержував винагороду — підсмажену кров'янку.

Борзий аж здригався, вгледівши солом'яне опудало, а потім зводив очі на хазяйку, вона ж хрипко кричала: «Бери!» — й піднімала догори пальця.

Нарешті вона сказала собі, що наспіла вже слухна година, і одного ранку в неділю мати Саверіні пішла до церкви на сповідь і причастилася з натхненням у душі, а потім, коли вернулася звідти, убралася в чоловічий одяг, ставши схожою на нужденного старця, та й пішла з одним сардинським рибалкою, котрий перевіз її разом з собакою на той бік затоки.

Вона мала в полотняній торбі великий шмат кров'янки. Борзий морився голодом два дні. Стара жінка раз у раз давала йому понюхати пахучу їжу і так ворушила звірину лють.

Вони ввійшли в Лонгосардо. Корсіканка накульгувала. Вона зайшла до одного пекаря й спиталася, де мешкає Ніколо Раволаті. Виходило, що він тут жив зі свого старого

ремесла — столярування. Він щось майстрував у кінці майстерні.

Стара пхнула двері й окликнула:

— Гей! Ніколо!

Він обернувся, а вона, спустивши собаку, нацькувала:

— Бери-бери, жери-жери!

Пес озвіріло кинувся й учепився йому в горло. Чоловік змахнув руками, схопився за напасника й покотився з ним по землі. Якусь хвилю він бився в корчах, молотив по землі ногами, потім простягся непорушно, а Борзий усе рвав зубами йому шию, поки не лишив на ній живого місця.

Два сусіди, котрі саме сиділи на порозі, потім оповідали, що бачили, як виходив нужденний старець, а з ним заморенний чорний собака, і той собака плентався та їв щось буре із рук хазяїна.

Ввечері стара вернулася додому. Тієї ночі вона спала міцним сном.

Рука

Усі оточили пана Бермютьє, судового слідчого, що розбирав таємниче злочинство в Сен-Клу. Вже цілий місяць Париж гомонів про те страшне, неймовірне звірство. Ніхто нічого певного не знав.

Пан Бермютьє, стоячи біля каміна, правив своє, збирав до купи всі докази, обмірковував різні думки, але сам ніяких висновків не робив.

Багато з жінок аж устали, щоб ближче підійти, і слухали стоячи, втупивши очі в поголений рот судовика, звідки падали такі тяжкі слова. Жінки вже трепетали, здригалися й ціпеніли від цікавості до страхів, від тієї пожадливої і невтримної потреби жахливого, що вічно паморочить їхню душу й мучить її, мов велика спрага.

Одна така, найблідіша з усіх, промовила, коли запала тиша:

— Це страшно. В усьому тому є щось потойбічне. Ніхто нічого так і не дізнається.

Судовик обернувся до неї:

— Так, пані, цілком можливо, що ніхто нічого так і не дізнається. А щодо слова «потойбічне», котре ви щойно вимовили, то воно тут не на місці. Перед нами злочинство,

яке замислено так хитро і вчинено так хитро, а ще й огорнуте такою таємничістю, що ми не можемо збагнути всіх його загадкових обставин. Одного разу мені випало вести таку справу, що до неї, здавалося, доклала рук нечиста сила. Аж врешті довелося її полишити, бо не було як усе те з'ясувати.

Жінки мало не всі разом озвалися, і так покvapно, що голоси їхні злилися в один:

— О! Розкажіть нам.

Пан Бермюте поважно посміхнувся тим усміхом, що пасує судовому слідчому. Він почав так:

— Тільки, прошу вас, не подумайте, що в усій тій пригоді я хоч на хвилю замислився над силами надлюдського. Я вірю тільки в земні причини. І, знаєте, було б краще, якби ми взагалі для визначення того, чого не розуміємо, не вживали слово «потойбічне», а користувалися звичайним словом «незбагненне». Принаймні у справі, про яку вам зараз розкажу, мене найбільше зацікавили другорядні, побічні обставини того, що сталося. А втім, ось як усе було.

Працював я тоді судовим слідчим в Аяччо, невеликому білостінному містечку на березі чарівної затоки, біля підніжжя високих гір.

Більшість справ, які мені довелося розслідувати, були пов'язані з вендетою. Якби ви знали, скільки в ній гордоців, несамовитої напруги, люті та героїзму! Там ви знайдете такі нечувано цікаві історії кровної помсти, що нам хіба могли б приснитися; там споконвічна ненависть, на якийсь час угамована, та довіку не забута; там найогидніші підступи; там убивства, що перетворюються на різанину і стають мало не славним учинком. За два роки я не чув там іншої мови, як про ціну крові, про той страхотливий корсіканський забобон, що кличе до відплати родичам і нащадкам того, хто колись комусь завдав якоїсь образи. Я бачив, як убивали старих дідів, дітей, усю рідню, моя голова тріщала від усіх тих історій.

Так от, одного дня я довідався, що якийсь англієць зовсім недавно найняв на кілька років невелику віллу в глибині затоки. Він привіз із собою слугу-француза, якого найняв у Марселі по дорозі.

Відразу всі зацікавилися тим загадковим паном, що жив самотньо у своїй оселі, а з дому вибирався лише на полювання чи на риболовлю. Він ні з ким не розмовляв,

ніколи не навідувався до міста, а щоранку годину чи дві вправлявся, стріляючи з пістолета й карабіна.

Про нього вже ширилися легенди. Спочатку казали, що він багатий аристократ, який покинув свою батьківщину на політичному ґрунті; потім запевняли, що він скоїв жахливий злочин і тепер переховується. Навіть додавали неймовірно страхітливі подробиці.

Як судовий слідчий я мав зібрати відомості про того чоловіка; однак не було способу хоч би щось вивідати. Він звався сер Джон Ровелл.

Врешті я став на тому, що віддалік тримав його на оці; щиро сказати, за ним не помічено було нічого підозрілого.

А проте чутки недобрі йдуть, розходяться, обростають небилицями, вже й на віру беруться, тож я вирішив на власні очі побачити того чужинця і став незмінно полювати в околицях його маєтку.

Я довго чекав слушної нагоди. І таку нагоду дала мені курішка, яку я підстрелив перед самим носом англійця. Мій пес приніс у зубах птицю, а я відразу почав перепрошувати за свою непоштивість і благав сера Джона Ровелла прийняти дичину.

Був то статечний чоловік, рудоволосий, рудобородий, зростом високий, плечистий, такий собі врівноважений і ввічливий велетень. У ньому не було нічого від так званої британської незворушності; він мені щиро подякував за мою делікатність — по-французькому, вимовою людей з-за Ла-Маншу. На кінець місяця я вже п'ять чи шість разів мав з ним розмову.

Аж ось одного вечора, вийшовши на прогулянку, я побачив його в садку — він сидів верхи на стільці й попахкував люлькою. Я привітав його, а він запросив мене до себе на кухлик пива. Я не чекав на вмовляння.

Він прийняв мене, як і личить англійцеві, вельми чемно, похвально говорив про Францію, про Корсіку, запевняв, що дуже вподобав оці краї, оці місця.

А я відразу делікатно і з виглядом великої цікавості поставив кілька запитань про його життя, про його плани. Він відповів без ніяковості, сказав мені, що багато світу побачив, був в Африці, в Індії, в Америці. Потім додав усміхнено:

— Я мав багато пригод. O! Yes.

Тут я повернув розмову на лови, і він розповів мені дуже цікаві подробиці про полювання на гіпопотама, на тигра, на слона і навіть на горилу.

Я сказав:

— Але ж то страшні звірі.

Він усміхнувся:

— О! Но, нема гірший звір, як людина.

Він зайшовся вельми вишуканим сміхом поважного, вдоволеного англійця:

— Я багато полював і на людину.

Далі розмова перейшла на зброю, і він запросив мене у свій дім, хотів показати рушниці різних систем.

Вітальня, куди він привів мене, була оббита чорним шовком з золотим гаптуванням. Великі жовті квіти аж витанцьовували на темній, як ніч, тканині, палахкотіли, немов вогні.

Він пояснив:

— Це японського краму.

Але що це — посеред найбільшої стіни така довга дивна річ, що я аж прикипів туди очима. На квадратному тлі червоного оксамиту виднілося щось чорне. Я підійшов: то була рука, людська рука. Не рука скелета, біла й чиста, а чорна, засушена рука з жовтими, оголеними м'язами і давніми слідами крові, — та кров, як леп, на кістці, а її відтято в передпліччі так старанно, немов сокирою.

А довкола зап'ястя — великий залізний ланцюг, кований і гартований на той страшний обрубок і прибитий до стінки на такому міцному кільці, що й слон не зірветься.

Я запитав:

— А що це?

Англієць спокійно відповів:

— То буф мій самий красний ворох. Він роду із Америки. Його потято саблею, шкіру сдерто гострим кременем, а сушено на сонці цілих фісім днів. Го-го, для мене то багато значить, оце.

Я доторкнувся до обрубка, що колись був рукою чоловіка-велетня. Пальці, небачено довгі, трималися на великих сухожиллях, на яких де-не-де позоставалися пасма шкіри. Очі лізли на лоба, а волосся ставало дуба, як довго дивитися на ту руку, отак нелюдськи облуплену, — і мимоволі з'являлася думка про помсту дикуна.

Я сказав:

— Цей чоловік напевне був сильний.

Англієць відказав добродушно:

— О, yes. Але я удафся ще сильніший. Я узяф його в оцю ланцюх, счоб він не втік.

А я гадав, що він жартує. І я сказав:

— Адже той ланцюг зовсім не потрібний, рука вже не втече.

Сер Джон Ровелл проказав дуже стривожено:

— Вона зафжди бралася втікати. Той ланцюх буф потрібним.

Я швидко, але пильно глянув йому в лице і подумав собі: «Чи він не божевільний? Чи просто корчить із себе дурня?»

Та на виду він був непроникний, спокійний і безжурний. Я завів мову про інші речі, а надто захоплювався руйніцями.

Водночас я зауважив у різних місцях три револьвери з патронами, здавалося, мовби цей чоловік вдень і вночі остерігався напасників.

Потім я ще не раз навідувався до нього. Але врешті перестав заходити. Люди потроху звикли до англійця і втратили до нього інтерес.

Так минув рік. Аж на тобі, наприкінці листопада удосвіта будить мене слуга і каже, що вночі вбито сера Джона Ровелла.

За півгодини я вже був у будинку англійця, а зі мною головний комісар і капітан жандармерії. Слуга безтямно й розпачливо плакав перед дверима. Спочатку я мав підозру щодо нього, але він був не винен.

Ані тоді, ані потім не знайшли злочинця.

Коли я ввійшов до вітальні сера Джона, то відразу побачив убитого, що простягся навзнік посеред кімнати.

Жилетка на ньому була розірвана, розпанаханий рукав обвис, усе тут свідчило про запеклий поєдинок.

Англійця було задушено! Його чорне й набрякле обличчя, таке страхітливе, спотворив огидний жак; у зціплених зубах він тримав якусь річ; а шия — проштрикнута п'ять разів, ті п'ять дірок, гадали, від залізних ключок — була залита кров'ю.

Нарешті прийшов лікар. Він довго оглядав сліди пальців на тілі, а потім промовив химерні слова:

— Виходить так, що його задушив скелет.

У мене пробігли по спині мурашки, очі мої вп'ялися в стіну, в те місце, де я колись бачив страхітливую руку, облуплену, засушену. І там її тепер не було. Ланцюг, розтросчений, спадав додола.

Тоді-я кинувся до вбитого, і що ж — в його зціпленому роті побачив один палець тієї руки, яка щезла, він був

розтягтий, чи то пак розгризений зубами якраз на другій фаланзі.

Потім почалося слідство. Воно не дало нічого. Ані двері не виважені, ані сліду на меблях. Два дворові пси навіть не дзявкнули.

А ось коротко те, що засвідчив слуга.

Вже з місяць його пан дуже чимсь турбувався. Він одержував багато листів і спалював їх.

А інколи заходився гнівом, брав різку і страх люту, мовби збожеволів, періщив засушену руку, яка була прикована до стінки і яку зняли, не знати як, у хвилину злочину.

Він лягав спати дуже пізно, замикав усі входи і виходи. Зброю завжди мав наготові, коло себе. Часто посеред ночі він викрикував, немовби сварився з кимсь.

Тієї ночі він, як на те, не здіймав галасу, а коли слуга прийшов відчинити вікна, то побачив сера Джона вбитого. Слуга ні на кого не мав підозри.

Усе, що я знав про загиблого, я передав у суд і прокуратуру, потім на цілому острові провели ретельне розслідування. Але нічого не було виявлено.

А ото раз уночі, зо три місяці після того злочинства, наснився мені страшний кошмар. Ніби я бачу ту руку, ту жахливу руку, бачу, як вона біжить, мов скорпіон чи павук, по моїх фіранках і стінах. Тричі я прокидався, тричі засинав знову і тричі уві сні бачив, як бридкий обрубок скаче по моїй кімнаті, перебираючи пальцями, мов лапами.

На другий день мені принесли ту руку, знайдену на кладовищі, на могилі сера Джона Ровелла; його тут поховали, бо нікого з рідних не знайшли. Вказівного пальця на руці не було.

Отака, добрі пані, моя історія. Що знав — сказав.

Налякані жінки були бліді як полотно й тремтіли усім тілом. Одна з них скрикнула:

— Але ж нема ні кінця, ані пояснення! Ми не заснемо вночі, якщо не скажете нам зараз, що ж сталося. Як думаєте ви!

Судовик усміхнувся суворим усміхом:

— О добрі пані! Мабуть, я розвію ваші жахливі мрії. Бо, на мою думку, справжній власник руки не був мерцем, отож він і прийшов відняти свою втрату тією рукою, що в нього залишилася. Але вже того, як він це вчинив, не знаю і не відаю. То якраз і є одна з химер вендети.

Одна з жінок пробелькотіла:

— О ні, то не від того сталося.

А слідчий, знов-таки усміхнений, закінчив:

— Чи ж я вам не казав, що вас моє пояснення не вдовольнить?

Туан

I

Його знали всі на десять миль в околиці, цього дядька Туана, товстуну Туана, Туана-Моє-Винце, Антуана Машебле, на прізвисько Паленка, шинкаря з Турневана¹.

Він уславив і все сільце, що вгрузло в придолинок на схилі до моря, бідне нормандське сільце з десяти селянських хаток, оточених канавами й деревами.

Ці хатки заховалися в ярку, порослому травою й чагарником, за поворотом, через який саме сільце й прозвали Турневаном. Здавалось, вони шукають у цій ямі захисту, немов пташки під бурю в борозні, захисту від сильного морського вітру, гострого й солоного, що все розїдає й палить, як огонь, а сушить і руйнує, як зимові морози.

А все сільце немов цілком належало Антуанові Машебле, на прізвисько Паленка, якого часто ще називали Туаном і Туаном-Моє-Винце за його звичку безперестану казати: «Моє винце — перше на всю Францію».

Винце — то, звісно, коньяк.

Уже двадцять років напував він округу своїм винцем та паленкою, бо щоразу, як його питали: «Чого б мені випити, дядьку Туане?» — він неодмінно відповідав: «Паленки, мій зятечку, вона й нутро зігріє, і мозок прочистить; для здоров'я нема нічого кращого».

А ще звик він величати всіх і кожного «мій зятечку», хоч ніколи не мав дочки заміжньої або на виданні.

Так знали всі добре Туана Паленку, найтовщу людину на весь кантон, а то й цілу округу. Його хатинка видавалась до смішного низенькою й тісною для такої туші, і коли його бачили на порозі, де він, бувало, вистоював цілі дні, то дивувались: як це він пролізає у двері? А він увіходив

¹ Tournevent — дослівно: поворот вітру (фр.).

туди щоразу, як показувався клієнт, бо Туана-Моє-Винце всі неодмінно частували, хоч би скільки брали питва.

Шинок його мав вивіску: «Побачення друзів». І справді дядько Туан був другом усім і кожному в околиці. Приходили з Фекана й Монтивільє побачити його й пореготати, його слухаючи, бо він розсмішив би й надмогильний камінь. У нього була манера так глузувати з людей, що вони не сердилися; підморгне оком, щоб усе було зрозуміле без слів, ударить по стегнах у нападі веселості, аж ви несамохіть зайдетеся сміхом. Та не було нічого кумеднішого дивитись, як він п'є. Він міг пити що завгодно і скільки завгодно, аби тільки підносили; в його хитрих очах поблискувала втіха, втіха від подвійного задоволення: по-перше, частуватись і, по-друге, загібати добрі гроші за це частування.

Місцеві жартуни питали його:

— А море ти випив би, дядьку Туане?

Він відповідав:

— А чом би й ні; тільки дві притичини заважають: одна — що воно солоне, а друга — що не в пляшки ж його розливати, бо, як на моє черево, з такої кухви не нап'єшся.

Треба було ще послухати, як він свариться з жінкою! Таке виходило сміховисько, що ніяких грошей не жаль. Тридцять років, як вони побралися, і всі тридцять років гиркалися щодня. Тільки Туан сміявся, а його стара сердилась. То була висока плоскогруда селянка, що мала цибаті, худі, як у чаплі, ноги й люті совині очиці. Вона розводила курей у дворіку за шинком і славилась умінням відгодовувати птицю.

Коли в Фекані в когось із панів обідали гості, то на стіл неодмінно подавали хоч одного з годованців тітки Туан, — без того й обід не обід.

Але вдачі вона була лихої, завжди набурмосена, сердилася на весь світ, особливо на свого чоловіка. За його веселість, і за те, що його всі любили, і за здоров'я, і за дебелисть. Вона обзивала його ледарем, бо він заробляв гроші, нічого не роблячи, і ненажерою, бо він їв і пив за десятьох.

Дня не минало, щоб вона не казала йому роздратовано:

— Ішов би ти краще в саж та й сидів би там голяка! Дивитися на тебе — з душі верне: саме сало.

І вона кричала йому в вічі:

— Стривай, стривай, побачимо, що з тобою буде! Луснеш, як лантух з зерном, товстий ти, опух!

Туан заходився реготом і відповідав, ляскаючи себе по череву:

— Ех ти, куряча матко, жердино всохла, спробуй відгодувати отак птицю! Ну ж, постарайся.

І, засукуючи рукава на своїй товстенній руці, додавав:

— Оце так крильце, стара, ось поглянь!

А відвідувачі стукали кулаками об стіл, корчачись зі сміху, тупали ногами й захоплено спльовували на долівку.

Стара сердито бубоніла:

— Стривай, стривай... ось побачиш, що вийде: луснеш, як лантух із зерном!

І вона розлютовано виходила під дружний сміх питців.

На Туана справді незмога було дивитися без сміху, такий він зробився червоний та гладкий, неповороткий та задишкуватий. З таких череванів смерть ніби тішиться, підбираючись до них крадькома, хитрує й блазнює, надаючи їм щось до краю кумедне своєю повільною й руйнівною роботою. Замість явити себе, як на інших, не криючись, сивиною, худорбою, зморшками, виснаженням, усім, що змушує казати здригаючись: «Сто чортів, як він підтоптався»,— вона, мерзенна, тішилась, нарощуючи сало, доводячи чоловіка до потворної дебелості, забарвлюючи його червоним і синім, роздуваючи його, мов кулю, так що вигляд він мав надлюдськи здоровий; вона спотворила дядька Туана, як і все живе, але ця потворність була в нього не похмурою й лиховісною, як у інших, а кумедною, по-блазеньському втішною.

— Зажди трошки, зажди трошки,— товкла своє тітка Туан,— побачимо, що з того вийде.

II

Вийшло те, що Туана розбив параліч. Велетня поклали в комірчині за перегородкою, щоб йому було чути, про що гомонять у шинку, і щоб він міг розмовляти з друзями, бо його голова була, як і раніше, ясна, зате тіло — величезна туша, така, що ні підняти, ані повернути,— зоставалось моторошно нерухомим. Спершу сподівалися, що його товсті ноги хоч трохи рухатимуться, та швидко ця надія зникла, й Туан-Моє-Винце дні і ночі лежав у ліжку, яке перестелявали раз на тиждень, покликавши на поміч чотирьох сусідів, і ті піднімали шинкаря за руки й за ноги, поки перебивали під ним солом'яника.

Проте він був, як і раніше, веселий, хоч трохи вже по-іншому — полохливіший і покірливіший, мов мала дитина: боявся своєї жінки. А та без упину верещала:

— Ось де воно, товсте об'їдало, ось воно, ніщо, ледащо, п'яничка неприторенний! По заслугі тобі, по заслугі!

Він мовчав. Тільки підморгував за її спиною й повертався на ліжку — єдиний можливий для нього рух. Він називав цю вправу «поворот на північ» чи «поворот на південь».

За найбільшу йому розвагу було тепер слухати, про що гомонять у шинку, й перемовлятись через стінку з друзями. Коли він розпізнавав їхні голоси, то кричав:

— Агов, мій зятчку, це ти, Селестене?

І Селестен Малюазель відповідав:

— Я, я дядечку Туане! Ти знов вибрикуєш, чи що, жирний кролю?

Туан-Моє-Винце промовляв:

— Вибрикувати то я ще не вибрикую. Але худнути не худну, скриня ще добра.

Потім він став закликати до комірчини найближчих друзів, для компанії собі, хоч і гірко йому було бачити, як п'ють без нього. Він в одно торочив:

— Ось що мені нагонить смуток, мій зятчку,— не можу я посмакувати свого винця, сто чортів! На інше мені начхать, але не пити — ось це таки біда.

А в вікно зазірала совина голова тітки Туан. Стара кричала:

— Тільки погляньте на нього, на оте товсте ледащо! Тепер і годуй його, й обмивай, та ще чисти, як кабана.

Коли стара відходила, на вікно стрибав червоноперий півень, заглядав у хату круглим цікавим оком і голосно кукурікав. А іноді влітали одна чи дві курки й шукали крихт під ліжком на підлозі.

Друзі Туана-Моє-Винце невдовзі зовсім занедбали свої місця в залі й приходили щодня після обіду потеревенити біля ліжка товстуна. І лежачи, цей жартун Туан усе ще потішав їх. Він насмішив би й диявола, оцей пустобрех. Їх було троє — тих, що приходили щодня: Селестен Малюазель, високий, худорлявий і похилий, немов яблуневий стовбур. Проспер Орлявіль, маленький, сухий, схожий на тхора, глумливий і хитрий, як лис, і Сезер Помель, що ніколи не балакав, але так само тішився.

Знадвору вносили й клали на край ліжка дошку, грали в доміно, і, їй-Богу, різалися, аж гай шумів,— від другої до шостої години.

Та тітка Туан була просто нестерпна. Вона не могла примиритися, що її товсте ледащо все ж розважається, як і перше, і грає в доміно, вилежуючись у ліжку. Досить було їй побачити, що гра починається, як вона влітала, мов оглашенна, перевертала дошку, хапала кості й несла до шинку; досить, мовляв, з неї й того, що вона годує цього кабана, не хоче вона бачити, як він розважається; зумисне, чи що, він дратує бідних людей, котрі цілісінький день працюють не покладаючи рук.

Селестен Малюазель і Сезер Помель схиляли голови, а Проспер Орлявіль під'юджував стару, потішаючись із її гніву.

Якось, побачивши, що вона розлютована більш ніж звичайно, він сказав:

— Гей, тітко, а що б я зробив, будши на вашому місці?

Вона чекала, що він скаже, пильно дивлячись на нього своїми совиними очима.

Проспер вів далі:

— Він у вас гарячий, як люлька, чоловік ваш, з ліжка не встає. Так от, я б його примусив висиджувати яйця.

Тітка Туан скам'яніла, втупившись очима в лукаве обличчя селянина, — думала, що з неї глузують. А той пояснював свою думку:

— Я поклав би йому п'ятеро яєць під одну руку й п'ятеро під другу того самого дня, коли квочка сяде на яйця. А як курчата вилупляться, я б їх одніс до квочки, хай виховує. Ото б розвелось у вас курей.

Стара здивовано спитала:

— Хіба ж так можна?

— Можна. А чому б ні? Виводять же курчат у теплій коробці. Тож їх можна висидіти й у ліжку.

Вражена такими міркуваннями, вона відразу стихла й відійшла, задумана.

Десять тижнів стара принесла до Туана повний фартух яєць і сказала:

— Я посадила жовту на десятеро яєць. А ось і тобі десятеро. Стережись, щоб не почавити.

Туан розгублено спитав:

— Що тобі треба?

Вона відповіла:

— Треба, щоб ти курчат висиджував, дармоїде.

Спочатку Туан засміявся, але стара стала наполягати. Він розсердився, ошкірився й рішуче відмовився підкласти курячі зародки собі попід пахви.

Але розлючена стара просичала:

— Поки не візьмеш яєць, не даватиму тобі їсти! Подивимось, на чие вийде.

Стурбований Туан не відповів.

Почувши, що дзвони б'ють дванадцятую годину, він гукнув:

— Гей, мати, юшка вже зварилась?

Стара крикнула з кухні:

— Для тебе нема юшки, товсте ледащо!

Він гадав, що вона жартує, й чекав, потім став просити, скаржитись, лаятись, розпачливо повертався то «на південь», то «на північ», бив кулаком у стінку. Зрештою мусив скоритись і дався покласти собі п'ятеро яєчок під лівий бік. Після чого одержав обід.

Прийшовши, його друзі подумали, що йому зовсім погано, такий він був чудний і засмучений.

Потім, як завжди, почали грати, але Туанові, здавалось, не було з того ніякої розваги, і рукою він ворухив ледь-ледь, дуже погано.

— У тебе немов зв'язані руки,— сказав Орлявіль.

Туан відповів:

— Ага, мені щось давить у плече.

Раптом до шинку хтось увійшов. Гравці замовкли.

Це був мер із своїм заступником. Вони попросили по чарці коньяку й заговорили про місцеві справи. Вони балакали півголосом; Туан хотів був притулитися вухом до стіни й, зробивши різкий поворот «на північ», влаштував у ліжку яєчню.

На його прокльони прибігла тітка Туан і, здогадавшись про біду, притьмом розкрила його. Обурена, надто захекана, щоб говорити, вона стояла спочатку непорушно перед жовтою припаркою, що прилипла до боку її чоловіка. Потім, тремтячи з люті, кинулась на паралітика й почала щосили лупити його по череву, як ото б'ють праником білизну на ставку. Вона молотила кулаками швидко-швидко, з глухим стукотом, наче заєць по барабану.

Туанові друзі сміялися, аж падали, кашляли, чхали, охкали, а товстун обережно боронився від наскоків дружини, щоб не потовкти решти яєць, які лежали з другого боку.

Нарешті Туан поступився. Він мусив висиджувати яйця, зрікшись гри в доміно, усіх рухів, бо за кожне розчавлене яйце вража баба морила його голодом.

Він нерухомо лежав горілиць, втупивши очі в стелю, розкинувши руки, немов крила, гріючи собою курячі зародки в білій шкаралущі.

Відтепер він балакав тільки пошепки, немов боячись не те що рухатися, а навіть шелестіти, і все турбувався за жовту квочку, яка відбувала в курнику ту ж повинність, що й він.

Він питав у жінки:

— А жовту годували сьогодні?

Стара ходила від курей до чоловіка й від чоловіка до курей, заклопотана, обтяжена турботами про майбутніх курчат, що висиджувалися і в ліжку, і в курнику.

Сусіди, котрі знали про цю історію, з цікавістю заходили до шинку й статечно питали про здоров'я Туана. Вони підступали до нього навшипиньки, немов до хворого, й співчутливо питали:

— Ну що? Як воно там?

Туан відповідав:

— Та воно нічого, але мені аж млосно, так воно гірше. У мене аж дрижаки біжать по шкірі.

І от якось уранці жінка ввійшла до нього дуже схвилювана й повідомила:

— У жовтої семеро вивелось. Троє бовтунів.

У Туана сильно закалатало серце: скільки ж виведеться в нього?

— А скоро це буде? — спитав він з тривогою, ніби жінка, що має стати матір'ю.

Стара, боячись невдачі, відповіла люто:

— Треба гадати, скоро!

Вони стали чекати. Попереджені про близький час, зішлись й Туанові друзі, непокоячись і собі.

По всьому селу тільки про це й говорили, тільки й бігали щось дізнатися до сусідів.

Десь близько третьої години Туан задрімав. Він спав тепер півдня. Раптом він прокинувся від незвичайного лоскоту під правим боком. Застромив туди ліву руку — і щось живе, все в жовтому пуху, заворушилося в нього під пальцями.

Він так схвилювався, що закричав і випустив курча, а те

побігло йому по грудях. У шинку було повно люду. Всі кинулись до дверей, набилися в комірчину, оточили Туанове ліжко, немов балагань штукаря, а стара, прибігши, обережно вийняла пущьвірінка, який заплутався в чоловіковій бороді.

Усі мовчали. День був теплий, квітневий. В одчинені вікна чути було, як жовта курка квоктанням скликала своїх новонароджених діток.

Туан, аж упрівши з хвилювання, з нудоти, з тривоги, бурмотів:

— У мене це одне оце зараз вивелось, під лівим боком.

Жінка засунула в ліжко довгу кощаву руку й витягла друге курча спритно й обережно, як баба-пупорізка.

Сусідам захотілося подивитись на нього. Курча передавали з рук у руки й розглядали, немов якесь диво.

Далі двадцять хвилин не було жодного курчати, зате потім вилупилося аж четверо.

Глядачі загомоніли. А Туан усміхався, задоволений таким успіхом,— він починав пишатися своїм незвичайним батьківством. Ще б пак, не часто побачиш такого, як він! От уже, правда, дотепник!

Він оголосив:

— Шестеро! От, сто чортів, які хрестини!

Люди голосно засміялися. До шинку напхалися нові відвідувачі. Решта ще чекали під дверима. Всі питали одне одного:

— Скільки там у нього?

— Шість штук.

Тітка Туан віднесла до квочки цей новий приплід, а та розгублено квоктала, настовбурчивши пір'я й широко розгортаючи крила, щоб накрити всіх своїх курчат, число яких зростало на очах.

— Ось іще одне! — гукнув Туан.

Проте він помилився — їх було троє! Оце так успіх!

Останнє вилупилося о сьомій годині вечора. Всі яєчка були добрі! І Туан, що аж нестямився в радості, переможно цілував у спинку тендітного голопуцька, трохи не задушивши його губами. Він хотів залишити останнє курчатко в ліжку до другого дня, охоплений материнською ніжністю до манюсінької істоти, якій дав життя,— але стара віднесла й це, як інших, не слухаючи чоловікових нарікань.

Захоплені свідки почали розходитися, обговорюючи цю подію; один тільки Орлявіль, що лишився останній, запитав:

— Дядьку Туане, ти ж мене першого пригостиш смаженими курчатами, правда?

На думку про смаженину Туанове обличчя засяло, і товстун відповів:

— Певна річ, пригощу, мій зятчку!

Бомбар

Життя йому частенько було не до вподоби. Бомбарові, Сімону! Мав він зроду надзвичайний нахил до байдикування, а перебороти в собі оту ваду не було в нього ніякої охоти. Кожне зусилля, розумове чи фізичне, кожен рух задля якоїсь потреби виснажував його — так йому здавалося — до краю. Тільки, було, почує про якусь поважну справу, зараз перестає слухати, бо розумом був нездатний ні до роботи, ні навіть до турботи.

Батько його торгував у Кані новомодними виробами, а він аж до двадцяти п'яти літ, як казали в родині, тільки «бомби стріляв». А що Сімонові батьки частіше бідували, ніж розкошували, то йому завжди бракувало грошей.

З себе високий, опасистий, гарний на вроду, з баками за нормандським звичаєм, з свіжим обличчям, синьоокий, хоч і дурний, та веселий завжди, з помітним уже черевцем, красувався він, мов той провінціал у свято, в таких убраннях, що аж очі в себе вбирали. Галасував, реготав, вимахував руками при нагоді й без нагоди, вихвалявся веселою своєю вдачею — впевнено, наче комівоаяжер. Він вважав, що життя тільки для того й створене, щоб бавитися та жартувати, а коли доводилось йому приборкувати бурхливі свої веселощі, — тільки очима лупав, немов спросоння, не спромагаючись навіть на журбу.

Бідкаючись повсякчас за грішми, Бомбар мав звичку приказувати:

— За десять тисяч ренти я ладен би хоч катом стати.

Ця його приказка навіть вславилася поміж його знайомих.

Щороку виїжджав він на два тижні до Трувіля. Звав він це «відбувати свій сезон».

Оселявся у своїх кузенів, що поступалися задля нього однією кімнатою, і, раз прибувши, аж до від'їзду щодня

виходив на дощаний місток, на розлоге піскувате узбережжя й походжав собі там.

Виступав упевненим кроком, заклавши руки в кишені або за спину, в багатому вбранні, ясній жилетці, яскравій краватці, надівши капелюх набакир, з дешевенькою сигарою в зубах.

Ходив, зачіпаючи гарно вдягнених жінок, нахабно мірячи очима чоловіків, готовий завжди зняти бучу і шукав... шукав... бо шукав-таки.

Шукав жінки, надіючись на свою показну постать, на зріст.

«Хай йому чорт! Знайду ж я нарешті поміж тими, що сюди приїзять, таку, якої мені треба!»

І він нюшкував, мов мисливський пес, мов норманець, нюшкував, певний, що, раз тільки глянувши, впізнає ту, яка його озолотить.

Сталося те в понеділок зранку, що Бомбар муркнув сам до себе:

— От-то-то-то!

Була чудова погожа днина, пишався золотом та блакиттю липень, спека немов дощем з неба спадала. Розлогий берег вкрили люди, наче квітки в квітнику, цвіли розмаїтими барвами жіночі вбрання. Рибальські човни з темними вітрилами, стоячи майже нерухомо на блакитній воді, відбивалися в ній, купали, здавалося, свої щогли в прозорій глибині і ніби спали під гарячим сонцем десятої години. Стояли, як скам'янілі, проти дерев'яної гатки, ті при самому березі, ті далі трохи, інші зовсім далеко, розімлівши на гарячому сонці, лінуючись навіть ворухнутись, вилинути у вільне море чи повернути до пристані. А там, ген-ген ледве мріє оповитий густим туманом Гавр; над берегом, високо вгорі, ясніють дві білі цятки — то маяки Сент-Адрес.

Сказав собі Бомбар: «От-то-то-то!» — зустрівшись із нею третій вже раз та відчувши на собі її погляд, погляд жінки зрілого віку, досвідченої, сміливої, жінки, готової до послуг.

Він помітив її ще напередодні, бо вона теж, як видно, за кимсь уганяла. То була англійка, досить висока на зріст, кощувата трохи. Мандрівне життя, різні пригоди зробили з неї особу завзяту, що скоріше скидалася на чоловіка, а не на жінку. Непогана врешті, в простій, темній сукні, але в дивацькому капелюшку, які носять звичайно всі англійки, ступала вона твердо, дрібно. Очі в неї були досить

гарні, тільки червонуваті вилиці випиналися далеко, трохи задовгі зуби були завжди вискалені.

Дійшовши до пристані, Бомбар повернув назад — чи не зустріне її знову? Таки зустрів і скинув на неї палким оком. Той погляд казав: «Ось я, беріть мене!»

Та як до неї заговорити?

П'ятий раз повернув назад і от, наблизившись до нього, вона пустила з рук парасольку.

Він кинувся, вхопив, подав.

— Будь ласка, пані!

Вона на те:

— О, ви туше тшемний!

Вони зирнулися. Він більше не здобувся на слово. Вона почервоніла.

Тоді, набравшись одваги, Бомбар вимовив:

— А гарна сьогодні погода!

Вона промимрила:

— Так! Розкішна!

Ще постояли одне проти одного ні в сих ні в тих — розходиться і не думали.

Аж вона нарешті:

— Ви довго в цей край?

Він одказав, осміхнувшись:

— Так, так! Житиму тут, доки схочу.

Потім додав раптом:

— Може б, ми пройшлися по гатці? Там такої днини дуже гарно.

Вона відказала, здаючись на просьбу:

— Я погожа.

І пішли поруч: вона ступала рівно, твердо, а він, розхитуючись, мов індик, що витанцьовує перед індичкою.

Через три місяці значні купці з міста Кан одержали якось зранку по великій білій листівці.

Стояло там:

«Пан Проспер Бомбар та пані Бомбар мають за честь сповістити Вас, що їхній син, Сімон Бомбар, візьме шлюб із пані Кет Робертсон, вдовою».

А з другого боку:

«Пані Кет Робертсон, вдова, має за честь сповістити Вас, що візьме шлюб з паном Сімоном Бомбаром».

Оселилися вони в Парижі.

Доходи в Бомбарової дружини становили п'ятнадцять тисяч франків певної ренти щороку. Сімон хотів мати по чотириста франків щомісяця на власні потреби. Мусив

довести, що палке його кохання варте такої жертви. Довів без труднощів і одержав те, чого бажав.

Зразу все йшло гаразд. Молода пані Бомбар не така-то була й молода; правду кажучи, всяке з нею бувало, отже, підтопталася трохи. Одначе, коли їй чого хотілося, так уміла повернути справу, що відмовитись не можна було ніяк.

Вона казала поважно, владно, з англійською вимовою:
— О Сімон, будемо лежати.

І Сімон слухняно простував до ліжка, мов той пес, коли гукнуть на нього: «А до буди!»

Знала, як домогтися свого в усьому, вдень чи вночі, проти того годі було опинатися. А не сердилася, не заводила сварки, не гримала ніколи; подивитись, то хоч би тобі коли роздратувалася, образилася, щоб зачепило її за живе. Знала, як сказати, та й годі. І говорила, коли того їй було треба, так говорила, що кожен мусив коритися мовчки. Кілька разів був Сімон завагавсь, одначе, скорявся рад не рад перед чудною тією жінкою, перед її наказами, короткими та рішучими.

Проте жінчині поцілунки здавалися йому надто однамітними, безбарвними, і він, маючи в кишені, з чого можна підшукати собі щось добірніше, розважався скільки хотів.

Берігся тільки надзвичайно.

Пані Бомбар те спостерегла — по чому, не міг він ніяк доміркуватись — і сповістила якось увечері, що найняла дім у Монті, де вони житимуть надалі.

Скрутні часи настали для Бомбара. Пробував розважатися в різний спосіб, але не міг він забути про щасливі свої перемоги над жіночою статтю, що так припала йому до серця.

Почав Бомбар ловити рибу вудкою. Напав на такі місця, що їх люблять пічкурі, де бувають коропи, плітки, де саме жирують звичайно лящі, знав, на що береться яка риба.

Але, дивлячись на поплавець, що тремтів на плинучій воді, думками літав десь далеко.

Заприсягав із завідувачем канцелярії в супрефектурі та з капітаном жандармерії. Грав з ними у віст вечорами в «Комерційній кав'ярні», а журливий його погляд, блукаючи по жировій чи бубновій дамі, роздягав їх до голого тіла, хоч загадкові ті постаті, не маючи ніг, з двома головами натомість, сплутували зовсім його думки, затьмарюючи привабні картини, які поставали в його уяві.

Нарешті Бомбар надумався, що зробити, хитро, по-нор-

мандському надумався. Переконав жінку найняти служницю, таку, як йому було треба. Ні, не вродливу яку дівчину, кокетку, чепуруху, а так, здорову, червону на виду, крижасту, щоб нічого такого жінка не могла подумати. Заздалегідь домовився з тією служницею щодо своїх намірів.

Нараяв їм її директор тамтешньої митниці, Бомбарів приятель, услужний та прислужний, що за неї ручався всіляко. І пані Бомбар, повіривши, погодилася взяти той коштовний скарб.

Бомбар був щасливий, хоч раював з осторогою, з острахом, переборюючи величезні труднощі.

Від жінки, що не спускала його з ока, він міг вирватися на коротку тільки хвилину, то сьак то так улаштувався, не маючи супокою.

Мізкував, як би придумати хитру якусь версію, так би мовити стратегічний маневр, і вигадав нарешті таку річ, що вдалася йому якнайкраще.

Пані Бомбар знічев'я рано лягала спати, а Бомбар грав вечорами у віст у «Комерційній кав'ярні» і вертався щодня додому якраз о пів на десяту. І владнав справу так, щоб Вікторіна чекала його в коридорі, на сходах, без світла.

Мав тоді п'ять вільних хвилин, не більше, оскільки боявся якоїсь несподіванки. Та зрештою п'яти хвилин час од часу було для палкої вдачі цілком досить. Опісля тицяв служницю в руку луїдор, бо не скупився на розкоші, а вона швиденько бігла на горище в свою кімнату.

І Бомбар сміявся, тріумфуючи на самоті, промовляв уголос, мов той цирульник царя Мідаса, сидячи в очереті та закидаючи на верховодку:

— Пошив у дурні, моя пані?

І тією радістю, що він зумів пошити в дурні пані Бомбар, він справді надолужував те, чого не вдавалося спізнати, чого бракувало в пестошах, куплених на гроші.

Якось увечері Бомбар зустрівся, як завжди, на сходах з Вікторіною, але цього разу вона здалася йому якоюсь жвавішою, палкішою, ніж звичайно, і він пробув хвилин десять у коридорі на побаченні. Коли ж зайшов у спальню, то не застав там пані Бомбар. Його немов мороз узяв з-за плечей. Упав на стілець, і аж млосно йому стало.

З'явилася дружина з свічкою в руці.

Бомбар запитав її, тремтячи:

— Ти виходила кудись?

Вона спокійно відповіла:

— Була на кухні, напилася води.

Він заходився коло неї, силкуючись у такий спосіб заспокоїти її, коли, може, що подумала. Але вона, здавалося, була спокійна, щаслива, вірила йому, Бомбар і собі заспокоївся.

Вставши вранці, пішли до їдальні снідати. Вікторіна принесла котлети.

Коли вона поставила їх на стіл, пані Бомбар подала їй луїдор, який делікатно тримала двома пальцями, і промовила, як завжди, спокійно, поважно:

— Маєте, серце, двадцять франків. Ви їх позбулися вчора ввечері через мене. Повертаю їх вам назад.

Здивована дівчина взяла гроші, отетеріло поглядаючи на них, а в Бомбара очі з переляку все більшали та більшали.

Полонені

В лісі ні звуку, тільки чути легкий шелест снігу, що падає на дерева. Ще вдень почав іти дрібний сніжок, припорошуючи гілки крижаним мохом, вкриваючи сухе листя заростей легким срібним покривом, розстилаючи по дорогах величезний м'який білий килим, від якого ще більше поглиблювалась безмежна тиша цього океану дерев.

Біля дверей лісової сторожки молода жінка, засукавши рукави, рубала дрова на камені. Це була висока, ставна й дуже дочка лісу — дочка і дружина лісників.

З дому почувся голос:

— Ми сьогодні ввечері самі, Бертіно, йди додому, вже зовсім смеркло, а в лісі, мабуть, никають пруссаки й вовки.

Розколюючи оцупок сильними змахами, від яких напружувались її груди, лісничиха відповіла:

— Я скінчила, мамо. Йду, йду, не бійся, ще видно.

Потім вона внесла хмиз і дрова, склала їх біля вогнища, вийшла ще раз, щоб зачинити віконниці, величезні віконниці з суцільного дуба, і, повернувшись нарешті, засунула двері важкими засувками.

Біля вогнища пряла її мати, зморшкувата стара, яку роки зробили полохливою.

— Не люблю я, коли батька нема вдома,— сказала вона,— чого варті дві жінки!

Молода відповіла:

— О, я в усякому разі пристрелю вовка чи пруссака!

І вона поглядом вказала на великий револьвер, що висів над вогнищем.

Чоловіка її взяли до війська з початку прусської навали, і жінки лишилися самі з батьком, старим лісником Нікола Пішоном, на прізвисько Ходуля, а він уперто відмовлявся покинути дім і оселитись у місті.

Найближче місто було Ретель, старовинна фортеця на скелі. Це було місто патріотів: жителі його вирішили чинити опір загарбникам, замкнутись у місті й витримати облогу, йдучи за історичною традицією. Вже двічі — за Генріха IV та за Людовіка XIV — городяни Ретеля прославились героїчною обороною. І цього разу вони зроблять, хай йому чорт, так само, або їх сплять у мурах фортеці.

Отже, вони придбали гармати й рушниці, спорядили ополчення, сформували батальйони й роти і з ранку до вечора навчались на фортечному плацу. Всі вони — булочники, бакалійники, м'ясники, нотаріуси, адвокати, столяри, книгари й навіть аптекарі опановували військовою науку по черзі в певні години під командуванням пана Лавіня, драгунського унтер-офіцера у відставці, що одружився з дочкою пана Раводана-старшого і успадкував його галантейну крамницю.

Пан Лавінь дістав звання коменданта фортеці, і, оскільки вся молодь пішла до війська, він завербував усіх громадян, що лишилися, і вони почали готуватись до оборони. Товстуні ходили по вулицях не інакше, як швидким кроком, аби хоч трохи розтрусити сало й позбутися задишки, кволі тягали важкі речі, щоб зміцнити м'язи.

Всі чекали пруссаків. Але пруссаки не показувалися, хоч і були недалеко; вже двічі їхні розвідники пробирались лісом аж до сторожки лісника Нікола Пішона, на прізвисько Ходуля.

Старий лісник, спритний, мов той лис, прибігав попередити про це городян. Гармати були наведені, але ворог не з'являвся.

Будинок Ходулі правив за передовий пост в Авелінському лісі. Старий двічі на тиждень ходив по харчі й приносив до міста усі новини.

Того дня він пішов оповістити, що невеличкий загін німецької піхоти зупинився в нього позавчора близько другої години й майже відразу вирушив далі. Унтер-офіцер, що командував загоном, розмовляв по-французькому.

Йдучи з дому, старий, із страху перед вовками, які починали лютувати, брав з собою собак, двох вовкодавів

з лев'ячою пащею, а жінкам наказував добре замикатись у хаті, тільки смеркне.

Молода нічого не боялася, а стара завжди тремтіла й повторювала:

— Добром це не скінчиться, ось побачите, добром не скінчиться.

Цього вечора вона тривожилась більше, ніж звичайно.

— Не знаєш, коли батько прийде? — спитала вона.

— Ну, напевно, не раніше одинадцятої. Він завжди пізно повертається, коли обідає в коменданта.

Молода жінка почепила казанок над вогнем, щоб зварити юшку, і раптом вона завмерла, прислухаючись до неясного шуму, що долинав крізь комин.

Вона прошепотіла:

— В лісі хтось ходить... Чоловік сім-вісім, не менше.

Мати, перелякана, спинила прядку й пробелькотіла:

— О Боже мій, а батька нема!

Не встигла вона договорити, як сильні удари струснули двері.

Жінки не озивались, і гучний гортанний голос крикнув:

— Фідчиняти!

Після паузи той самий голос повторив:

— Фідчиняти, інакше я ламаю двері.

Тоді Бертіна сунула в кишеню спідниці великий револьвер, що висів над вогнищем, і, притуливши вухо до дверей, спитала:

— Хто там?

— Я єсть той замий загін, що фше буф.

— Чого вам треба? — провадила далі молода жінка.

— Я заблукаф з мій загін ще від ранок. Фідчиняти, бо я ламаю двері.

Лісничисі нічого не лишалось, як відсунути засув. Прочинивши двері, вона побачила в блідому сніжному відблиску шестеро чоловік, шестеро прусських солдатів, тих самих, що приходили позавчора.

Вона спитала рішучим тоном:

— Чого вам треба в таку пору?

Унтер-офіцер повторив:

— Я заблукаф, зовсім заблукаф, я фпізнаф ваш будинок, я не маф їсти від ранок, мій загін теш.

— Ми з матір'ю самі в хаті,— сказала Бертіна.

Солдат, що видавався непоганою людиною, відповів:

— Нічого. Я вас не буду крифдити, тільки фи нам дафати їсти. Ми фмирати від голод і фтома.

Лісничиха відступила набік.

— Заходьте,— сказала вона.

Солдати увійшли. Вони були запорошені снігом, а на касках у них лежав такий товстий пухнастий шар снігу, що вони скидалися на тістечка із збитими вершками. Всі були стомлені й змучені.

Молода жінка вказала на дерев'яні лави по обидва боки стола.

— Сідайте,— сказала вона.— Я вам зварю юшку. Видно, ви зовсім знесилились.

І вона засунула двері, підлила води в казанок, вкинула масла й картоплі, зняла з гачка над вогнищем шмат сала, відрізала половину і теж укинула в юшку.

Шестеро солдатів стежили голодними очима за кожним її рухом. Рушниці та каски вони поскидали в кутку і тепер сиділи й чекали, наче слухняні діти на шкільній лаві.

Мати взялася знов за пряжу, щохвилини розгублено зиркаючи на солдатів-загарбників. Чути було тільки тихе гудіння прядки, потріскування вогню та булькотіння води в казанку.

Аж раптом усі здригнулись від якогось дивного звуку за дверима, схожого на хрипке дихання й хрипіння звіра.

Німецький унтер-офіцер кинувся до рушниць. Лісничиха жестом спинила його й сказала, усміхаючись:

— Це вовки, вони, як ви, теж никають голодні.

Німець не повірив і схотів глянути, але, тільки-но двері прочинились, він побачив двох великих сірих звірів, що тікали швидким розмахистим клусом.

Унтер-офіцер вернувся на місце, пробурмотівши:

— Я не хотіф пофірити.

І став чекати юшки.

Німці жадібно накинулись на страву, наминали, роззявляючи роти аж до вух, щоб глитнути якнайбільше, їхні круглі очі вирачувались, а в горлі булькотіло, наче в ринві.

Жінки мовчки дивились, як швидко ворухаться руді бороди і як картоплини наче провалюються у ці рухливі зарості.

Потім німці схотіли пити, і лісничиха спустилась у погріб націдити їм сидру. В погребі вона загаялась. Це було невелике склеписте підземелля, що, за переказом, правило під час революції за в'язницю й схованку. Спускались туди вузьенькими крученими сходами через люк у кутку кухні.

Бертіна повернулась, нишком посміюючись сама до себе.

Вона подала німцям глек сидру. Потім вони з матір'ю повечеряли в другому кутку кухні.

Солдати наїлись і задрімали, сидячи біля стола. Час від часу хто-небудь із шістьох стукався лобом об стільницю і, прокинувшись, випростувався.

Бертіна сказала унтер-офіцерові:

— Лягайте біля вогню; либонь, і на шістьох місця вистачить. А ми з мамою підемо до моєї кімнати нагору.

Жінки зійшли на горішній поверх. Чути було, як вони замкнулись на ключ, потім ходили деякий час, нарешті затихли.

Пруссаки полягали долі, ногами до вогню, підклавши під голови згорнені шинелі, і скоро всі шестеро захропли на шість голосів, хто дискантом, хто басом, але всі однаково протяжно й оглушливо.

Спали вони, мабуть, уже давно, коли пролунав постріл, і такий гучний, наче стріляли в стіну будинку. Солдати вмить схопилися, але тут знов прогрімів два постріли, а за ними ще три.

Двері нагорі розчинилися навстіж, і показалаь лісничиха, боса, в сорочці й нижній спідниці, перелякана і з свічкою в руці.

— Це французи, — пробелькотіла вона, — чоловік двісті, не менше! Вони підпалять будинок, якщо застануть вас тут. Швидко лізьте в погріб, тільки не галасуйте. Якщо будете галасувати, ми пропади.

Унтер-офіцер розгублено прошепотів:

— Ми згодні, ми згодні. Де ми пофінні шпускатись?

Жінка хутенько відкинула вузьку квадратну ляду, й шестеро німців один по одному спустилися в підземелля, задкуючи й намагаючи ногою східці.

Але тільки-но сховався останній шишак, Бертіна зачинила важку дубову ляду, товсту, мов стіна, міцну, як сталь, припасовану на шарнірах, двічі повернула ключ у величезному замку й засміялася беззвучним переможним сміхом. Їй страшенно кортіло піти в танок над головами полонених.

Вони не ворухилися, спіймані в міцний кам'яний мішок, куди повітря проходило тільки через заграбований душник.

Бертіна, не гаючись, знов роздмухала вогонь і почепила казанок, щоб підварити юшки, бурмочучи:

— Батько стомиться за цю ніч.

Потім вона сіла й стала чекати. Чути було тільки дзвінкий маятник годинника, що рівномірно цокав серед тиші.

Час від часу молода жінка кидала на циферблат нетерп-

лячий погляд, що мовби промовляв: «Чого так повільно рухаються стрілки!»

Незабаром їй вчулося, що під ногами в неї шепочуться. З-під цегляного склепіння долинав невиразний гомін. Пруссаки, очевидно, здогадались, що їх обдурили. Унтер-офіцер піднявся крученими сходами й загнував кулаком у ляду.

— Фідчиняти! — загорлав він.

Бертіна підвелась, підійшла ближче й спитала, перекивлюючи його:

— Чого фи хотіли?

— Фідчиняти!

— Я не фідчиню.

— Фідчиняти, інакше я ламати твері! — скаженів німець.

Вона засміялась.

— Ламай, ламай, голубе!

Він загнував прикладом рушниці в дубову ляду. Але така ляда не піддалася б і таранові.

Лісничиха почула, що німець спускається. Потім піднімались один по одному солдати, пробували свою силу й міцність замка. Але, вирішивши, мабуть, що всі спроби марні, вони спустились у погріб і знов стали радитися.

Жінка спершу прислухалась до них, потім відчинила двері й стала вслухатися в пійтму.

До неї долинуло віддалене гавкання. Вона засвистала по-мисливському, і майже відразу дві величезні собаки виринули з темряви й радісно кинулись до неї. Вона схопила їх за шиї й притримала, щоб вони не бігли далі. Потім гукнула щосили:

— Гей-гей, батьку!

— Гей-гей, Бертіно! — відповів здалеку голос.

Вона трохи почекала, потім знов крикнула:

— Гей-гей, батьку!

— Гей-гей, Бертіно! — відповів голос уже ближче.

— Не йди повз душник, — крикнула лісничиха. — В погребі пруссаки.

Ліворуч між двома деревами виринула висока постать старого. Він стривожено спитав:

— Пруссаки в погребі? Чого їм там треба?

Молода жінка засміялась:

— Це ті самі, що були. Вони заблудили в лісі, і я їх посадила в холодочку у погріб.

І вона розповіла, як налякала німців пострілами та замкнула в погребі.

Старий, усе ще суплячись, спитав:

— Що ж мені тепер з ними робити?

— Приведи пана Лавіня з усім загonom. Хай візьме їх у полон. Ото зрадіє!

Старий Пішон усміхнувся:

— Певно, що зрадіє.

Дочка сказала:

— Ось юшка, поїж та йди швидше.

Старий сів за стіл і заходився їсти, спершу поставивши на підлогу дві миски з юшкою для собак.

Почувши голоси, німці замовкли.

За чверть години Ходуля знову вирушив у дорогу. А Бертіна, підперши голову руками, стала чекати.

Полонені знов заметушилися. Вони без угаву кричали, несамовито грюкали прикладами в непохитну ляду. Далі почали стріляти в душник, сподіваючись, мабуть, що їх почують, коли якийсь німецький загін проходитиме поблизу.

Лісничиха наче завмерла: але весь цей шум хвилював, дратував її. Шалена лють клекотіла в ній. Їй хотілось перебити їх, мерзотників, щоб вони замовкли. Вона нетерпеливилась чимдалі дужче, не спускала очей з годинника, рахувала хвилини.

Минуло півтори години з того часу, як пішов батько. Тепер він уже в місті. Вона наче бачила його. Ось він розповідає усе панові Лавіню; той блідне від хвилювання і дзвонить служниці, щоб йому принесли мундир і зброю. Бертіні так і вчувалося, як розсипається по вулицях барабанний дріб. З вікон виглядають перелякані обличчя. Ополченці вибігають з будинків, напіводягнені, задихані, на ходу застібаючи португеї, і поспішають до приміщення коменданта.

Потім загін з Ходулею на чолі вирушає в ліс у темряві, по снігу.

Бертіна все дивилась на циферблат. «За годину вони можуть тут бути»,— думала вона.

Її бив нервовий дрож. Хвилини тяглися нескінченно. Скільки ще ждати?

Нарешті стрілки показали годину, коли, за її розрахунками, загін мав прийти.

Вона знов розчинила двері, щоб послухати, чи не йдуть вони, і побачила тінь, що рухалась обережно. Вона злякалась і скрикнула. Це був батько.

— Мене послали дізнатись, чи нема яких змін, — сказав він.

— Ні, ніяких.

Тоді він пустив у темряву довгий і різкий свист. Незабаром поміж дерев з'явилась темна пляма, що поволі наближалася: авангард з десяти чоловік.

Ходуля раз у раз повторював:

— Не йдіть повз душник.

І передні показували тим, що прибували, небезпечний отвір.

Нарешті з'явився основний загін — двісті чоловік, у кожного по двісті патронів.

Пан Лавінь, тремтячи від збудження, розставив своїх людей так, щоб оточити будинок з усіх боків, залишивши вільними тільки великий простір перед чорною дірою душника на рівні землі.

Потім пан Лавінь зайшов у будинок і довідався про чисельність та позиції ворога, який так принишк, що здавалося, — він зник, щез, вивітрився крізь душник.

Пан Лавінь постукав ногою в ляду й гукнув:

— Пане прусський офіцер!

Німець не відповідав.

— Пане прусський офіцер! — повторив комендант.

І знов марно. Двадцять хвилин переконував пан Лавінь онімілого пруссака здатися із зброєю та спорядженням, обіцяючи життя і воїнську шану йому та його солдатам. Але у відповідь не почув жодного знаку згоди чи ворожих намірів. Становище ускладнювалося.

Ополченці тупцювали на снігу, поляскуючи себе руками по плечах, як це роблять візники, щоб зігрітися. Вони позирали на душник, і їх розбирало хлоп'яче бажання пройти повз нього.

Один з них, на ім'я Подевен, меткий надзвичайно, нарешті зважився. Розігнавшись, він промчав повз душник, як олень. Спроба вдалася. Полонені наче повмирали.

Хтось крикнув:

— Там нема ні душі!

Другий солдат і собі пробіг через вільний простір перед грізним отвором. Далі почалось щось подібне до гри в горюдуба. Щохвилини один з солдатів мчав від загону до загону, розкидаючи ногами грудки снігу. Щоб зігрітися, городяни розпалили великі багаття з сушника, і яскраве полум'я на мить освітлювало постаті, що бігли з правого флангу на лівий.

Хтось крикнув;

— Малуазон, твоя черга!

Малуазон був товстун-булочник; з його гладкого черева повсякчас глузували товариші.

Він вагався. З нього почали сміятися. Тоді він наважився й затрюхикав риссю, відсапуючись і трусячи червом.

Загін реготав, аж за боки брався.

— Браво, браво, Малуазон! — підбадьорювали його солдати.

Він пробіг близько двох третин усієї відстані, коли раптом з душника блиснула довга червона цівка.

Гримнув постріл, і гладкий булочник, дико зойкнувши, зарився носом у сніг.

Ніхто не кинувся йому на допомогу. Тоді він, охкаючи, поповз по снігу рачки й, вибравшись з небезпечної зони, знепритомнів.

Куля влучила йому у верхню частину стегна.

Після першого переляку, першої розгубленості знову знявся регіт.

Аж тут на порозі з'явився комендант Лавінь. Він уже розробив план штурму. Гучним голосом він крикнув:

— Лудильник Планшю з підручними!

Виступили троє.

— Зніміть з будинку ринви!

Через чверть години комендантові принесли двадцять метрів труб.

Лавінь наказав продовжати якомога обережніше невеличкий круглий отвір коло ляди й сполучити його трубами з помпою колодязя, а тоді радісно оголосив:

— Зараз ми дамо напиться панам німцям.

У відповідь залунало гучне «ура», радісне ревіння, нестримний регіт. Комендант організував робочі команди, які мали змінюватися кожні п'ять хвилин, після чого звелів:

— Качайте!

Залізний важіль був пущений у хід. У трубах задзюрчала вода й полилася з тихим рокотом сходами в погріб, немов у басейн для золотих рибок.

Всі чекали, що буде.

Минула година, потім друга, третя.

Комендант міряв кухню схвильованими кроками, час від часу притуляв вухо до підлоги, намагаючись угадати, що робить ворог, чи скоро він капітулює.

Пруссаки заворушилися. Чути було, як вони пересувають бочки, гомонять, хлюпаються у воді.¹¹

Годині о восьмій ранку з душника почувся голос:

— Я пажаю говорити с пан французський офіцер.

Лавінь відповів з вікна, не дуже висуваючи голову:

— Ви здастесь?

— Я здаюсь.

— Тоді давайте сюди рушниці.

Зараз же з душника викинули на сніг одну рушницю, потім другу, третю, і, нарешті, всю зброю. Той самий голос заявив:

— Пільш нема. Поспішайте. Я зовсім потопаф.

— Досить! — наказав комендант.

Важіль помпи завмер.

Коли до кухні зайшли солдати й стали наготові з рушницями до ноги, комендант повільно підняв дубову ляду.

Спершу виткнулися чотири голови, чотири біляві мокрі чуприни, а потім вилізли й усі шестеро німців — перемерзлі, вимоклі, перелякані.

Їх схопили і зв'язали. І, побоюючись несподіваного нападу, негайно вирушили в путь, розбившись на дві колони: одна супроводила полонених, друга — Малуазона, якого тягли на ношах з солом'яника, покладеного на жердини.

В Ретель повернулися переможцями.

Пан Лавінь був нагороджений орденом за взяття в полон прусського авангарду, а товстун-булочник дістав медаль за поранення в бою з ворогом.

Солдатик

Щонеділі, як тільки їх звільняли, двоє солдатиків ішли гуляти.

Вийшовши з казарми, вони звертали праворуч, проходили Курбевуа швидким, широким кроком, немовби ще на муштрі; проминувши останні будинки, вони виходили на голу, курну дорогу, що вела на Безон, і тут притишували ходу.

Обоє низенькі й худі, вони втопали в надто довгих і надто просторих шинелях, рукави яких закривали їм пальці; рясні червоні шаровари заважали їм швидко ходи-

ти й змушували широко розставляти ноги. А з-під твердих, високих кашкетів майже не видно було облич, бідних, простацьких бретонських облич, наївних майже до дурості, з блакитними, лагідними й спокійними очима.

Вони ніколи не розмовляли дорогою, а йшли просто вперед, бо за розмову їм правила однакова в обох думка: під Шампіуським лісом знайшли вони місцину, яка нагадувала їм рідний край, і ніде вони так добре себе не почували, як там.

На перехресті доріг на Коломб і Шату, ввійшовши під дерева, вони скидали кашкети, що давили їм голови, й витирали лоби.

Вони завжди спинялись, ненадовго на Безонському мосту, щоб подивитись на Сену. Дві чи три хвилини стояли вони там, схилившись на поручні, або ще розглядали Аржантейську водойму та білі нахилені вітрила кліперів, що плавали по ній,— може, вони нагадували їм бретонське море, Ваннський порт, недалеко від якого вони жили, й рибальські човни, що виходили з Морбіана у відкрите море?

Перейшовши Сену, вони купували собі їжу в ковбасника, пекаря та винаря. Шматок кров'янки, на чотири су хліба й літр дешевого вина складали весь їхній харч, який вони замотували в носові хусточки. Вийшовши з села, вони сповільнювали ходу й починали балакати.

Перед ними стелилася вбога рівнина з розкиданими подекуди купками дерев, а за нею виднів той лісок, що здавався їм схожим на Кермаріванський ліс. Вузька стежка вздовж полів губилася в свіжих врунах пшениці й вівса, і щоразу Жан Кердерен казав Люкові Ле Ганідеку:

— Зовсім, як біля Плунівона.

— Еге, зовсім так.

Вони йшли поруч, а в головах у них роїлися неясні спогади про батьківщину, воскреслі образи, наївні, мов дешеві розфарбовані малюнки. Вони знову бачили клаптик рідних полів, тин, край степу, перехрестя, гранітний хрест.

І щоразу вони спинялись біля каменя на межі якоїсь садиби, що нагадував їм Локневенський дольмен.

Коли вони доходили до першого гайка, Люк Ле Ганідек зривав гілку ліщини, а потім повільно обдирав з неї кору, думаючи про тих, хто залишився там, на батьківщині.

Жан Кердерен ніс харчі.

Інколи Люк називав якесь ім'я, згадував якийсь випадок з їхнього дитинства, і ті кілька слів давали їм привід для

довгих роздумів. І батьківщина, дорога, дадека батьківщина, знову опановувала їх, захоплювала, слала їм через простір свої образи, свої шуми, знайомі обрії й пахощі — пахощі зеленого степу, де віяв морський вітер.

Вони дихали вже не випарами паризького гною, яким удобрювались приміські землі, а запахом розквітлого терну, що його підхоплює й розносить солоний вітер з моря. А дивлячись на вітрила шлюпок, що впливали з-за високих берегів Сени, вони наче бачили за широкою долиною, що простяглася аж до узбережжя, каботажні судна свого краю.

Обоє вони, Жан Кердерен і Люк Ле Ганідек, ішли поволі, задоволені й смутні; на них находив тихий сум, той тупий і глибокий сум, що охоплює звіра в клітці, який ще пам'ятає волю.

І коли Люк кінчав здирати кору з тонкої гілки, вони вже доходили до того куточка гаю, де снідали щонеділі.

Вони брали дві цеглини, заховані в кущах, розкладали багаття й смажили ковбасу, наштрикнувши її на гострі леза ножів.

Поснідавши, до останньої крихти з'ївши хліб і випивши до останньої краплі вино, вони мовчки сиділи в траві поруч, обважнілі, із схрещеними, як на відправі у церкві, пальцями, уп'явшись у далечінь очима. Вони простягали ноги в червоних шароварах поряд червоного польового маку, а їхні шкіряні кашкети та мідяні гудзики сяяли на сонці, принадажуючи жайворонків, які співали, кружляючи над їхніми головами.

З наближенням полудня вони починали позирати в бік села Безон, звідки мала вийти наймичка до корови.

Дівчина проходила повз них щонеділі, ведучи подоїти корову, єдину на всю околицю корову; її тримали на паші, і вона паслась на вузенькому моріжку узлісся, трохи віддаля.

Вони відразу ж помічали наймичку, єдину людську істоту, що простувала цим полем, і раділи, побачивши спілучі відблиски залізного відра під сонячним промінням. Вони ніколи не обзивалися до неї. Вони були раді тільки побачити її, самі не розуміючи чому.

То була висока, міцна дівчина, руда й засмагла від сонця, смілива дівка паризького передмістя.

Якось, побачивши, що вони сидять на тому самому місці, вона сказала:

— Добридень... То ви завжди сюди приходите?

Люк Ле Ганідек, сміливіший, пробурмотів:

— Так... Приходимо відпочивати.

Та й по всьому. Проте другої неділі вона, побачивши солдатів, засміялась і з поблажливим піклуванням кмітливої жінки, що відчуває їхню несміливість, запитала:

— Та що ви отут робите? Може, дивитесь, як трава росте?

Люк повеселішав і теж усміхнувся:

— А може!

Вона промовила:

— Видно, не швидко діло йде?

Все ще сміючись, він одповів:

— Що ні, то ні.

Вона пройшла. Але, повертаючись із молоком, знову спинилась біля них і сказала:

— Чи не вип'єте трошки? Це нагадає вам батьківщину.

Інстинктом істоти того самого племені, може, теж одірвана від дому, вона вгадала їхній настрій.

Солдати були розчулені. Тоді вона налила трохи молока у вузьеньку шийку літрової пляшки, в якій вони приносили вино, і Люк почав пити першим, маленькими ковтками, щохвилини спиняючись, щоб поглянути, чи не перейшов він своєї половини. Потім оддав пляшку Жанові.

Вона стояла перед ними, взявшись у боки, поставивши відро на землю, вдоволена, що зробила їм приємність.

Потім пішла, гукнувши:

— Ну, прощайте, до неділі!

Вони, поки могли бачити, проводжали очима її високу постать, яка чимдалі меншала, немов тонучи в зелені полів.

Минув ще один тиждень. Вийшовши з казарми, Жан сказав Люкові:

— Може, купити б їй якого гостинця?

Вони довго вагалися, яких саме ласощів вибрати їм для дівчини з коровою.

Люк стояв за шматок ковбаси, а Жан радив льодяники, бо сам любив солодке. Перемогла його думка, й вони купили в крамниці на два су червоних та білих цукерок.

Схвильовані чеканням, вони поснідали швидше, ніж звичайно.

Жан побачив її перший.

— Ось вона,— сказав він.

Люк повторив:

— Так, ось вона.

Угледівши їх, дівчина ще здалеку засміялась і закричала:

— Ну, як ся маєте?

Вони відповіли разом:

— А ви?

Тоді вона заговорила про ті прості речі, що цікавили їх,— про погоду, врожай, про своїх господарів.

Солдати нарешті зважились витягти цукерки, які потроху танули в Жановій кишені.

Набравшись духу, Люк пробурмотів:

— Ми вам щось принесли.

Вона спитала:

— А що саме?

Почервонівши по самі вуха, Жан вийняв вузький паперовий мішечок і подав їй.

Вона заходилася смоктати льодяники, перекочуючи їх у роті, аж на щоках їй надимались гулі. Солдати дивилися на неї розчулено й захоплено.

Потім вона пішла доїти корову й, вернувшись, знову почастивала їх молоком.

Вони думали про дівчину цілий тиждень і часто розмовляли про неї. Наступної неділі вона підсіла до них, щоб погомоніти довше; сидючи поруч, дивлячись удалечінь і охопивши руками коліна, вони розповідали одне одному про всяку всячину з життя рідного села, а корова, бачачи, що служниця спинилась на півдорозі, повернула до неї свою важку морду з вогкими ніздрями й протягло мукала, кличучи її.

Якось дівчина погодилася з ними поїсти й випити. А сама вона приносила їм тепер у кишені слив, уже достиглих. У солдатиків-бретонців де й ділася сором'язливість, і вони щебетали з дівчиною, як пташки.

Якось у четвер Люк Ле Ганідек попросив відпустку, чого з ним ніколи не траплялось, і повернувся тільки о десятий годині вечора.

Занепокоєний Жан шукав одгадки, чому б то міг його товариш піти.

У п'ятницю Люк позичив десять су в сусіда по казармі й знову попросив відпустити його на кілька годин.

А коли він разом із Жаном вирушив у неділю на прогулянку, вигляд у нього був якийсь чудний, схвилюваний,

незвичний. Кердерен нічого не розумів, але невиразно підозрював щось недобре.

Вони не сказали один одному жодного слова, поки не дісталися до звичного місця, де вже трава була ними притоптана. Снідали вони повільно. Ні тому, ні тому чомусь не хотілося їсти.

Скоро показаласть і дівчина. Своїм звичаєм вони дивились, як вона підходила. Коли вона була вже близько, Люк підвівся й ступив два кроки їй назустріч. Дівчина поставила відро на землю й поцілувала Люка. Вона цілувала його палко, закинувши руки за ший, не зважаючи на Жана, не думаючи, що він теж тут, не бачачи його.

А він, той бідний Жан, сидів розгублений, такий розгублений, що нічого не тямив: душа в нього була зрушена, серце краялося, хоча він ще ні в чому не здавав собі справи.

Потім дівчина сіла поруч із Люком, і вони завели розмову.

Жан не дивився на них; тепер він здогадався, чого це товариш виходив двічі на тиждень, і серце його болісно щеміло — так, наче там була рана; воно боліло тим глибоким болем, який викликає зрада.

Люк і дівчина підвелись, щоб разом піти до корови.

Жан провів їх очима. Вони йшли пліч-о-пліч. Червоні шаровари товариша пломеніли на сірій дорозі. Люк підібрав довбеньку й міцніше забив кілок, до якого припнуто було корову.

Дівчина присіла доїти, а він, неуважний, рукою гладив по гострому коров'ячому хребту. Потім вони покинули відро в траві й пішли в гліб лісу.

Жан уже нічого не бачив, окрім стінки з листя, за якою вони сховалися; він був такий приголомшений, що якби спробував підвестися, то, напевне, тут же упав би на траву.

Він сидів нерухомо, очманівши з подиву й скорботи, з наївної, але глибокої скорботи. Йому хотілося плакати, втекти, заховатись, нікого і ніколи більше не бачити.

Як на те, вони саме вибрили з чагарників. Вони повертались тихо, тримаючись за руки, як ходять у селі заручені. І відро ніс Люк.

Перш ніж розійтися, вони знову поцілувались, і дівчина пішла, дружньо кивнувши на прощання й усміхнувшись Жанові. Того дня вона й не подумала почастивати його молоком.

Солдатики посиділи поруч, нерухомо, як звичайно, мовчазні й тихі; їхні спокійні обличчя не виявляли того, чим були сповнені їхні серця. Сонце осявало їх. Корова іноді оглядалася на них і мукала.

Звичайної години вони підвелись і пішли назад.

Люк чухрав гілку. Жан ніс порожню пляшку. Він оддав її безонському винареві. Потім вони вийшли на міст і, як завжди в неділю, спинилися на кілька хвилин посередині подивитись, як виграє вода.

Жан чимраз нижче перехилявся через залізне поруччя, немов бачив у хвилях щось привабливе. Люк сказав йому:

— Ти що, водиці сьорбнути захотів, чи що?

Він не доказав: майнули ноги, обвівши коло в повітрі, синьо-червоний солдатик полетів сторч головою, і вода поглинула його.

Даремно Люк намагався кричати: йому перехопило горло. Він побачив, як унизу, вже трохи далі, щось борсається, потім на поверхні води показалась голова товариша, але зараз же сховалася знову.

А ще згодом він угледів руку, саму тільки руку — вона випірнула з річки й знову пропала. І то було по всьому.

Збіглися човнярі, але не знайшли тіла.

Люк бігцем вернувся до казарми, один, у нестямі, і розповів про пригоду, вмиваючись слізьми й раз по раз сьикаючись:

— Він нахилився... нахилився так, так... так, що голова перетягла... і... і... раптом полетів... полетів...

Більше він нічого не міг сказати; хвилювання душило його.

Якби тільки він знав!

Звір господаря Бельома

З Крікетом вирушав гаврський диліжанс, і подорожні, зібравшись на подвір'ї «Торговельного готелю» Маланде-на-сина, чекали переклику.

Диліжанс був жовтий, на жовтих колись, а тепер майже сірих від налиплого бруду, колесах. Передні колеса були зовсім низенькі, на задніх, високих і тонких, лежав бридкий короб, роздутий, ніби черево тварини. В цей чудернацький повіз були запряжені три білі шкапини з величез-

ними головами й товстими коліньми — голобельна й під-
пряжні. Вони, здавалося, дрімали.

Кучер Сезер Орлявіль, куценський, товстий і пузатий чоловічок, проте меткий, бо призвичаївся стрибати на колеса й лазити на імперіал, червонолиций від свіжого повітря, злив, завірюх та й чарочок, звиклий мружити очі від граду й вітру, показався в дверях готелю, витираючи рота долонею. Його чекали селянки, сидячи перед широкими, круглими кошиками з наляканою птицею. Сезер Орлявіль брав одного кошика по одному й ставив на верх ридвана, потім обережно приладнав туди кошика з яйцями й почав шпурляти знизу мішки з зерном, паперові пакети, клуночки, вузлики. Нарешті відчинив задні дверцята й, діставши з кишені список, почав викликати:

— Пане кюре з Горжевіля!

Виступив священник, високий, опасистий чоловік з багровим добродушним обличчям. Ставлячи ногу на приступку, він підбрав сутану, як жінки підбирають спідницю, і вліз у ковчег.

— Вчителю із Рольбоск — ле-Гріне!

Високий, незграбний учитель в довгому, до п'ят, сюртуці заквапився і також зник у розчинених дверях диліжанса.

— Господарю Пуаре, два місця.

Вийшов і Пуаре, довготелесий, кривий, зігнутий від ходіння за плугом, худий від посту, з давно невмиваним зморшкуватим обличчям. Слідом за ним ішла дружина з величезним зеленим парасолем у руках, маленька й худа, схожа на зморену козу.

— Господарю Рабо, два місця.

Рабо, зроду нерішучий, вагався й перепитував:

— Ти мене кличеш, так?

Кучер, якого прозвали Скалозубом, уже хотів одповісти якимсь жартом, аж тут Рабо підскочив до дверцят, діставши ляща від жінки, рослої й плечистої молодиці, череватої, як бочка, з ручиськами широкими, мов праники.

І Рабо гулькнув у ридван, наче пацюк у нору.

— Господарю Канівю!

Товстий, важчий, мабуть, за бугая селянин, геть зігнувши ресори, всунувсь у жовтий короб.

— Господарю Бельом!

Бельом, високий і худий, як тріска, з болісно скривленим обличчям, підійшов, схиливши набік голову, прикладаючи до вуха хустку, наче в нього боліли зуби.

На всіх подорожніх були сині блузи, зодягнені поверх

старосвітських сукняних курток дивного крою, чорних чи зеленкуватих — святкового одягу, в якому вони покажуться тільки на вулицях Гавра; на голові в кожного був високий шовковий кашкет — найвища елегантність для нормандського села. Сезер Орлявіль зачинив дверцята, виліз на передок і хльоснув батогом.

Троє коней, здавалось, прокинулись і труснули гривами; почулось безладне дзенькання бубонців.

Кучер гарикнув: «Но!» — щосили стьобнув коней. Ті сіпнулися, напнули посторонки й повільно потюпали. Оглушливо загримотів ридван, задеренчав розхитаними шибками, забряжчав ресорами; подорожні загойдались, як на хвилях, підсакуючи і хитаючись на кожній вибоїні.

Якийсь час усі мовчали з пошани до священика, соромлячись при ньому розмовляти. Та, маючи компанійську й балакучу вдачу, він озвався перший.

— Ну, господарю Каніво, — промовив він, — усе йде гаразд?

Здоровань селяк, що відчував прихильність до священика, бо скидався на нього зростом, дебелистю й великим черевом, одповів усміхаючись:

— Та нічого, пане кюре, нічого, а як ви?

— О, в мене завжди все гаразд. А у вас як, господарю Пуаре? — спитав кюре.

— Та все йшло б добре, та ріпак цього року зовсім не вродив; а справи тепер такі, що тільки на ньому й надолужуєш.

— Що поробиш, важкі часи!

— А правда, правда, важкі, — озвалася густим басом жінка Рабо.

Вона була з сусіднього села, і кюре знав її лише на ім'я.

— Ви, здається, Блонделева дочка? — спитав він.

— Еге ж, це я вийшла за Рабо.

Рабо, кволий, несміливий і вдоволений, низенько вклонився усміхаючись, подавшись наперед, немовби говорячи: «Це таки я, Рабо, одружився з Блонделевою дочкою».

Раптом господар Бельом, що й досі тримав хустку біля вуха, жалісно застогнав. Він охкав: «Ох-хо-хо-хо», — й притупував ногою — так, наче йому нестерпно боліло.

— Що, у вас болять зуби? — спитав священик.

Селянин на мить перестав охкати й відповів:

— Та ні, пане кюре... Які там зуби... це вуха... там, у самому осерді.

— А що ж там у вусі? Нарив?

— Не знаю, чи то налив, знаю тільки, що там звір, здоровий звір; він уліз туди, коли я спав на сіннику.

— Звір? Ви певні?

— Чи я певен? Я певен у цьому, як у царстві небесному, пане кюре, бо він гризе мене в усі. Він точить мені голову, їй-право. Він їсть мені голову. Ох... хо... хо... ох!..— І Бельом знов затупав ногою.

Подорожні дуже зацікавились. Кожен висловив свою думку. Пуаре гадав, що то павук, учитель — що гусінь. Він бачив таке раз у Кампемюре, в департаменті Орн, де він прожив шість років; отак само гусінь залізла у вухо й виповзла носом. Але чоловік оглух на те вухо, бо гусінь пробила йому слухову перетинку.

— Це скоріше черв'як,— заявив священик.

Господар Бельом усе стогнав, схиливши голову набік і притулившись до дверцят,— бо він сідав останній.

— Ох... хо... хо... ох!.. А справді, це мурашка, велика мурашка, так воно кусається... Розумієте, пане кюре... бігає, бігає... Ох... хо... хо... хох... лишенько моє!

— Ти не показував лікареві? — спитав Каніво.

— Авжеж, ні.

— Чому?

Страх перед лікарем, здавалося, зцілив Бельома. Він випростався, не віднімаючи, проте, хусточки від вуха.

— Чому! А в тебе є гроші для цих ледарів? Він прийшов до тебе і раз, і вдруге, і втретє, і вчетверте, і вп'яте,— і щоразу давай йому гроші. Це вийде по сто су два екю! Їй-бо, не менш як два екю! А скажи мені, що він зробить, оте ледащо, га, що він зробить? Ти знаєш?

Каніво засміявся.

— Та звідки мені знати? А куди ж це ти їдеш?

— У Гавр, до Шамбрелана.

— Якого такого Шамбрелана?

— Та до шептуна.

— Якого шептуна?

— До шептуна, що вилікував мого батька.

— Твого батька?

— Авжеж, мого батька, давно колись.

— А що ж з ним було, з батьком?

— Застуда в попереку, не міг ні рукою, ані ногою поворухнути.

— А що зробив той Шамбрелан?

— Він вимісив йому обома руками спину, як тісто, і все враз минулося.

Бельом був певен, що Шамбрелан нашіптував якийсь наговір, але не зважився сказати цього при кюре!

Каніво знову засміявся:

— А може, крізь туди заліз? Мабуть, признав дірку в вусі за свою нору,— бачить, довкола колючки ростуть. Зажди, ось я його вижену.

І Каніво, приставивши до рота руки, почав удавати гавкання хортів, що біжать по сліду. Він вив, брехав, гарчав, верещав. Всі зареготали, навіть учитель, що ніколи не сміявся.

Та Бельом, здавалось, розсердився, що з нього сміються, і тому священник перевів розмову на інше й звернувся до жінки Рабо:

— Що ж, у вас велика родина?

— Та чимала, пане кюре. Нелегко дітей викохувати!

Рабо кивнув головою, ніби кажучи: «Так, так, нелегко їх викохувати!»

— Скільки ж у вас дітей?

Вона промовила з гордістю, голосно й твердо:

— Шістнадцятеро, пане кюре! П'ятнадцятеро від чоловіка.

Рабо ще ширше всміхнувся, киваючи головою. Він зробив п'ятнадцятеро дітей, один він, Рабо! Його жінка сама в цьому призналася. Так що можна не сумніватися. Сто чортів, йому є чим пишатися!

А чий шістнадцятий? Вона не сказала. Це, безумовно, перша дитина... Усі, видно, знали, бо ніхто не здивувався. Навіть Каніво сидів байдужий.

Бельом знову взявся стогнати.

— Ох, хо-хо-хох!.. Як вухо мені свербить... Ой лишечко!

Ридван спинився перед Політовою кав'ярнею. Священик промовив:

— А що, коли налити в ухо трошки води? Може б, він вискочив? Хочете спробувати?

— Авжеж, хочу!

Всі вилізли з диліжанса, щоб побачити цю операцію.

Кюре попросив миску, серветку й склянку води, звелів учителеві тримати голову пацієнта нижче, нахиливши її набік, а коли вода зайде в вухо, зразу перевернути її на другий бік.

Але Каніво, що вже заглядав Бельомові у вухо, сподіваючись побачити звіра простим оком, закричав:

— Оце мармелад, хай йому чорт! Спершу треба прочис-

тити, соколику. Твоєму кроликові не вибратися з твого варення. Він там прилипне всіма чотирма лапами.

Кюре й собі заглянув у вухо і признав, що прохід надто тісний та заліплений лепом, щоб пробувати вигнати крізь нього звіра. Вчитель заходився прочищати вухо ганчіркою, накрученою на сірник. Усі захвилювалися, коли кюре вилив у вухо півсклянки води, і вона потекла Бельомові по обличчю, по чубові й за пазуху. Потім учитель рвучко повернув Бельомову голову на другий бік, немов хотів її відкрутити. Кілька краплин упало в білу миску. Подорожні кинулись дивитися. Ніякого звіра не було видно. Проте Бельом заявив:

— Я вже нічого не відчуваю.

І кюре переможно закричав:

— Ну, звісно, звір утопився!

Всі знову залізли в диліжанс, вельми вдоволені.

Але щойно рушили, як Бельом страшенно закричав. Звір очуняв і розлютився. Бельом запевняв навіть, що він тепер пробрався йому в голову й пожирає мозок. Селяк так вив і корчився, аж тітка Пуаре подумала, що в нього вселився диявол, і почала плакати й хреститись. Потім біль трохи вщух, і хворий сказав, що «він» повзає у нього в усі «кругом, кругом». Бельом на пальцях показував рухи звіра, немов бачив його й стежив за ним оком:

— Ось він знову повзе вгору... ох-ох-хо-хох... лишечко!

Каніво не витримав:

— Це він од води сказився, твій звір. Він може, більше до вина звик.

Знявся регіт. Каніво додав:

— Як доїдемо до кав'ярні Бурбе, ти піднеси йому горілки, і він не ворухнеться, їй-Богу!

Але Бельом не тямився від болю. Він кричав, немов з нього виривали душу. Священикові довелося підтримувати йому голову. Сезера попрохали спинитись перед першим-ліпшим будинком.

Перша була ферма край дороги. Бельома перенесли туди на руках, поклали на кухонний стіл і знов узялися до операції. Каніво все радив розмішати воду з горілкою, щоб приголомшити, а то, може, й убити звіра. Але священик запропонував оцет.

Цього разу, сміючись, суміш уливали по краплині, щоб вона просочилась углиб, і потім залишили її на кілька хвилин у вусі.

Знову принесли миску, і два велетні, кюре й Каніво,

немов якусь річ, перевернули Бельома, а вчитель заходився бити пальцями по здоровому вухові, щоб рідина швидше вилилась.

Навіть сам Сезер Орлявіль з батоном у руках увійшов подивитися.

І раптом усі побачили на дні миски чорну цяточку, не більшу за макове зернятко. Проте вона ворушилась. То була блоха! Знявся крик, потім оглушливий регіт. Блоха! Ото вже звір так звір! Каніво ляскав себе по стегнах, Сезер Орлявіль шмагав батоном, кюре, регочучи, ревів, як осел, учитель сміявся, ніби чхав. Обидві жінки радісно квоктали.

Бельом, сівши на столі й узявши на коліна миску, зосереджено й зловтішно дивився на переможену блоху, що вертілась у краплині води. Він пробурмотів: «Ах ти, стерво!» — й плюнув на неї.

Кучер, ледве живий від сміху, приказував:

— Блоха, блоха, а нехай тобі! Попалась-таки, проклята, попалась!

Потім, заспокоївшись трохи, крикнув:

— Ну, в дорогу! Вже й так скільки часу згаяли.

І подорожні, все ще сміючись, потяглися до диліжанса. Зненацька Бельом, що йшов позаду всіх, заявив:

— А я повертаюсь до Крікету. Тепер мені в Гаврі нема чого робити.

Кучер одказав:

— То дарма, плати за своє місце!

— Заплачу, та тільки половину, я й півдороги не проїхав.

— Ні, плати повністю, місце все одно за тобою.

Знялася суперечка, що швидко перейшла в люту лайку. Бельом присягався, що більше двадцяти су не заплатить, Орлявіль твердив, що менше сорока не візьме.

Вони кричали, втупившись одне в одного, ніс у ніс.

Каніво виліз із диліжанса й сказав:

— По-перше, ти віддаси сорок су панові кюре. Чув? Потім усім піднесеш по чарочці, це буде п'ятдесят п'ять, та Сезереві заплатиш двадцять. Гаразд, Скалозубе?

Кучер, зрадівши, що в Бельома вилетить із кишені майже чотири франки, відповів:

— Гаразд!

— Ну то плати.

— Не заплачу. По-перше, кюре не лікар.

— Як не заплатиш, то я посаджу тебе в диліжанс і відвезу до Гавра.

Велетень схопив Бельома за поперек і підняв його, мов дитину.

Довелося Бельомові поступитися. Він добув гаманець і заплатив.

Диліжанс рушив на Гавр, а Бельом пішов назад до Крікету, і всі мовчазні тепер подорожні довго ще бачили на білій дорозі синю блузу, розмаю на цибатими ногами господаря Бельома.

Признання

Баронеса де Гранжері дрімала на кушетці, коли квапливо увійшла маркіза де Реннедон, схвильована, в прим'ятому корсажі, в пересуненому трохи набік капелюшку. Вона так і впала на крісло.

— Ух! Сталося! — вимовила.

Маркізина приятелька, знаючи її звичайно тиху та лагідну вдачу, підвелася з кушетки, дуже здивувавшись.

— Що? Що таке сталося?

Маркіза, мов місця собі не знаходячи, встала й почала ходити по кімнаті. Нарешті примостилася в ногах на кушетці, де спочивала баронеса, і, взявши її за руки, сказала:

— Слухай, душко, побожися, що нікому не розкажеш того, в чому я тобі зараз признаюся!

— Присягаюся.

— Царством небесним?

— Царством небесним.

— Ну, то слухай! Я оце тільки помстилася Сімонові.

— Ой, як же ти добре зробила! — скрикнула баронеса.

— Правда? Він, бачиш ти, вже півроку, став такий нестерпний, що біда. Зовсім, зовсім нестерпний! Коли я за нього йшла, я чудово знала, що він бридкий, але думала, що він добрий. Як я помилилася! Він, певне, собі гадав, що я полюбила його за вроду, за отой товстий живіт та за ніс червоний, бо почав до мене, як голуб, буркотати. Мені, ти розумієш, мені смішно було; тому я й прозвала його «Буркотун». Чудно, справді, чоловіки якось думають про себе! Коли він зрозумів, що я відчуваю до нього тільки

приятнь, він став недовірливий, почав грубо зі мною розмовляти, обзивати мене кокоткою, непутящою, не знати чим. А ще гірше стало, коли... коли... трудно дуже тобі це сказати. Та... дуже він у мене закохався... дуже закохався... і часто це доводив... занадто часто. Яка то мука, любко ти моя, коли тебе... любить якийсь виродок. По правді кажу, я більше не могла... не могла зовсім... Так, ніби тобі рвуть зуби, щовечора... навіть далеко гірше!.. далеко гірше!.. Ти уяви собі когось з-поміж твоїх знайомих, бридкого такого, дуже смішного, осоружного, з великим животом — жажлива річ отой живіт — з товстими, волохатими литками. Уявляєш собі, так? Отже, уяви ще собі, що отой самий — твій чоловік... та що... кожного вечора... ти сама знаєш! Ні, цього не можна знести, нє можна! Мене аж нудило, просто на блювоту брало. Я, справді, більше не могла стерпіти. Повинен би вийти такий закон, щоб захищати жінок у цих випадках. Ти подумай! Щовечора, щовечора... Фе! Яка гидота!

Не те, щоб я марила про поетичне кохання, — ні, ніколи. Такого тепер щось не чути. Чоловіки з нашого кола всі або аматори коней, або банкіри. Вони люблять коней чи гроші. А коли люблять жінку, то мовби коняку, щоб похвалитись нею перед гостями, так, як вихваляються десь у гаю, на прогулянці, парою чалих. Більше нічого. Життя так складається тепер, що про почуття годі говорити.

Отже, живемо, як жінки практичні, до всього байдужі.

Навіть інтимні стосунки — це тільки регулярні зустрічі, коли проробляємо те, що і вчора, завжди те саме. З ким же тут кохатись, з ким милуватись? Чоловіки, наші чоловіки, це здебільшого тільки коректні манекени, без почуття, без делікатності. Прагнучи знайти хоч трохи того розуму, як прагнемо води в пустелі, ми кидаємось до артистів і натрапляємо на нещирість, нестерпну позу чи на погано виховану божому. Я шукаю чоловіка, як той Діоген, однієї тільки людини, з нашого кола по всьому Парижу, але тепер я вже переконалася, що не знайду. Незабаром згашу й ліхтар. Одначе про мого чоловіка... У мене аж душа переверталася, коли він входив до мене, в самій сорочці, в кальсонах, і я вживала всіх, ти чуєш, усіх, які знала, засобів, щоб віддалити його від себе, щоб... спротивитись йому. Зразу він лютував, а тоді почав ревнувати. Забрав собі в голову, що я його обманюю. Спершу тільки стежив за мною. Як той тигр, поглядав на всіх чоловіків, що до нас приходили. Потім почалися утиски. Скрізь ходив за мною

слідком. Вживав найогидніших засобів, щоб мене зловити. Не давав навіть ні з ким словом перемовитись. На балах стовбичив у мене за спиною, наставляючи, мов той гончак, велику свою голову, аби тільки я слово сказала. Йшов зі мною до буфету, забороняв танцювати то з тим, то з тим, забирав з балу посеред котильйону, робив з мене дурку, посміховисько; мене почали вважати за бозна-що. От тоді я й перестала бути в товаристві.

Віч-на-віч було ще гірше. Він, отой поганець, уяви собі, обходився зі мною як... як... не насмію й того слова вимовити... як з повією!

Голубко моя!... Він казав мені щовечора: «А з ким ти злигалася сьогодні?» Я плакала, плакала — а він радів.

А потім стало ще гірше. На тім тижні повів мене обідати на Єлісейські Поля. Якраз так випало, що за сусіднім столиком сидів Бобіньяк. Тоді Сімон, як несамолюбивий, давай наступати мені на ноги та нахвалятися, нахилившись над динею: «Ти призначила йому побачення, паскудо! Ось зажди-но трохи!»

Тоді, й на думку б тобі не спало, любко, що він зробив,— тоді він вийняв непомітно шпильку з мого капелюха та й шпигнув мене в руку! Я голосно скрикнула. Всі позбігалися до нас, а він прикинувся страшенно стурбованим. Розумієш?

Тоді ж таки я собі сказала: «Помщуся, помщуся й не загаюся!» А ти б на моєму місці, що б ти зробила?

— О, я б помстилася!

— То так воно й сталось!

— Як?

— Що? Ти не розумієш?

— Але ж, серденько... одначе... то так-таки...

— Так, а що? Ти пригадай тільки його обличчя. Адже добре уявляєш собі товсте його обличчя, червоний ніс та баки, що звисають, як собачі вуха?

— Певне.

— Додай ще й те, що він ревнивіший за тигра.

— Так.

— Отож я собі сказала: «Помщуся, помщуся задля себе й задля Марі»,— бо я тоді думала розказати тобі про все, але тільки тобі, тобі, та й годі. Ти подумай про його пику та подумай, що... що він... що він...

— Що?.. Ти його?..

— Ти ж, серденько моє, гляди нікому не кажи! Ще раз забожися! Але подумай тільки, як воно смішно... подумай!..

Мені здається, що він зовсім не той став з тієї хвилини!.. І я сміюся сама до себе... сама до себе... Ти тільки подумай про його голову!!

Баронеса глянула на свою приятельку, й божевільний сміх, що душив її, вибухнув у неї з вуст. Вона сміялася, сміялась, як у нервовому нападі. Притиснувши руки до грудей, з перекривленим обличчям, ледве дихаючи, сміялася, аж плакала.

А маркиза й собі зайшлася реготом, приказуючи крізь сміх:

— Подумай... подумай... хіба не сміх?.. скажи... Подумай про його голову... про баки подумай... про ніс... хіба не сміх?.. Та тільки... не кажи... не... кажи... нікому... ніколи!..

Вони душилися зі сміху, не могли говорити, сльози котилися у них з очей від надмірних веселощів.

Баронеса перша заспокоїлась і, все ще здригаючись, промовила:

— Ти ж розкажи мені, як ти це зробила... Розкажи... Це так смішно... так смішно!

Але та не могла прийти до пам'яті — белькотала тільки:

— Коли я вирішила... я сказала собі... Ну... не гайся... треба це зробити зараз... І я... я й зробила... сьогодні...

— Сьогодні!..

Так... Оце тільки... я Сімонові сказала, щоб прийшов сюди, до тебе, що в тебе побавимось... Він повинен прийти... зараз!.. Повинен прийти!.. Придивись... придивись... придивись до голови, коли прийде...

Баронеса, хоч трохи заспокоїлась, ще важко дихала, ніби після довгої біганини. Почала знову:

— Скажи ж мені, як ти це зробила... скажи!..

— Дуже просто... Я собі подумала: він до мене прикладає Бобіньяка. То й буде Бобіньяк! Він не розумніший за свою праву ногу, але дуже порядна людина. Не проговориться нікому. Я й була в нього після сніданку.

— Ти була в нього? Яку ж ти знайшла прикличку?

— Збирали... на сиріт...

— Розкажуй... мерщій... розкажуй...

— Він так здивувався, побачивши мене, що й на слово не міг здобутись. Дав мені два луї, а коли я мала вже йти, почав розпитувати про чоловіка. Я тоді вдала, що не можу здержатись, і розказала йому все, що мала на серці. Ще й дечого додала, що ж! Бобіньяк розжалобився, почав добирати способу, щоб мені допомогти... а я... заплакала... так, як плачуть зумисне... Він мене розважав... посадив мене...

Я ніяк не могла заспокоїтись... і він мене поцілував... Я приказувала: «Бідний мій друже!.. бідний мій друже!..» А він собі: «Бідний друже... бідний друже...» Та все мене цілував, цілував... аж до краю. Оце і все.

Після того я вдала страшенний розпач, почала йому дорікати. О, я поводитися з ним, як з найгіршим з найгірших... я ледве стримувала божевільний сміх. Я думала про Сімона, про його голову, про баки... Подумай, подумай тільки! На вулиці, йдучи до тебе, я вже не могла здержатись. Ти подумай!.. сталося!.. Що б тепер не трапилось, а воно сталося! А він, він так цього боявся! Хоч би почалася війна, виник землетрус, пошесті, хоч би і всі ми померли, а воно вже сталося!!! Не переінакшиться ніколи!!! Подумай про його голову... й скажи собі... сталося!!!

Баронеса, що душилася від сміху, запитала:

— Ти ще бачитимешся з Бобіньяком?

— Ні. Ніколи в світі. Досить з мене... Він не кращий за мого чоловіка...

І вони обидві знову почали так страшенно сміятись, що їх аж на корчі брало.

Задзвонив дзвінок і припинив їхні веселощі.

Маркіза пробурмотіла:

— Це він... придивися до нього...

Розчинилися двері. На порозі став гладкий чоловік з червоним обличчям, з товстими губами, зі звислими баками.

Сердито поводив очима.

Обидві молоді жінки дивилися на нього хвилинку і раптом поприпадали до кушетки й почали так несамовито реготати, що аж стогнали, як від страшного болю.

А він допитувався глухим голосом:

— Та що це таке? Чи ви подуріли?.. Чи ви подуріли?.. Подуріли?..

Любов

Три сторінки з книжки мисливця

Я прочитав оце недавно в газеті, у відділі пригод та випадків, про драму, що виникла на ґрунті кохання. Він убив її, потім убив себе самого,— отже, він її любив. Що

там обходити мене він і вона! Мене цікавить сама їхня любов; і не тому, що вона розчулює мене чи дивує, зворушує або навіває мрії, а тому, що нагадує мені один випадок із моїх молодих літ, дивний випадок на полюванні, коли мені об'явилася Любов, як об'явилися першим християнам хрести на небі.

Я народився з усіма інстинктами і почуттями первісної людини; їх лише пом'якшили міркування та емоції, властиві людям цивілізованим. З мене завзятий мисливець; та коли я бачу закривавлену тварину, кров на пір'ї, кров на руках у себе, то серце моє так стискається, аж ледве не втрачаю притомності.

Того року, про який іде мова, в кінці осені раптом ударив холод, і один із моїх кузенів, Карл де Ровіль, запросив мене до себе стріляти вдосвіта на болоті качки.

Кузен мій — сорокалітній, веселий на вдачу, рудоволосий, бородатий, дужий чоловік, сільський дворянин, такий собі гречний та життєрадісний напівзвір, обдарований тією гальською дотепністю, що надає чару пересічній людині, — жив на фермі, схожій на замок, серед широкої долини, де протікала річка. Пагорби по правий і лівий бік укриті були лісами, давніми панськими лісами; там стояли ще пишні дерева і траплялася така дичина, якої марно шукати по інших місцях цієї частини Франції; іноді там убивали орлів, а перелітні птахи, які дуже рідко залітають до наших надто заселених місць, майже завжди спинялися по тих столітніх пущах, так ніби пізнавали рештки старовинних лісів, які залишилися тут, щоб давати їм притулок і захисток на одну ніч.

У долині стелилися великі луки, заводнювані каналами й повідгороджувані одна від одної; далі річка, що текла досі канавою, широко розливалася і утворювала болото. Це болото, найкраще місце для полювання з усіх, які доводилось мені бачити, було для мого кузена предметом ненастанного піклування; він дбав за нього, як за парк. В гушавині очеретів, що його вкривали, надаючи йому життя, виповнюючи шелестом і хвилюванням, пророблені були вузькі вулички, де плоскодонні човни, ведені й керовані тичками, німотно пропливали мертвою водою. Очерет чіплявся за них, бистра риба втікала від них у трави, і болотяні курочки пірнали, прудко ховаючи свої чорні, гострі голівки.

Я безмірно люблю воду: люблю море, дарма, що воно надто велике, надто неспокійне та непокірне; люблю красу

річок, хоча вони й біжать, утікають, не стоять на одному місці; але найбільше люблю болотяні озера, де тріпоче невідоме життя водяних тварин. Болото — це цілий окремий світ на землі, що має власне своє життя, своїх осілих мешканців, своїх мандрівних гостей, свої голоси, звуки, свою таємницю передовсім. Ніщо іноді так не хвилює, не тривожить і не жахає нас, як заросле озеро. Що за жах віє від цих низин, укритих водою? Чи спричиняється до нього невиразне шамотіння очеретів, чи чудні мандрівні вогнишки, чи глибоке мовчання, що панує тут ночами, чи дивовижні тумани, які оповивають очерети, неначе саван? Чи, може, то ледве помітне хлюпотіння води, таке тихе, таке легке, а проте іноді страшніше за людські гармати і за грім небесний, робить болота схожими на привиджені у снах країни, що таять у собі незнані небезпеки?

Ні. Щось інше струмує звідти, інша якась, глибша таємниця криється в густих випарах,— може, таємниця самого буття! Бо чи ж не в стоячій, багnistій воді, чи не в тяжкій вогкості нагрітих сонцем драговин ворухнувся й затремтів перший зародок усього живого?

Я приїхав до кузена увечері. Мороз стояв такий, аж каміння тріскалося.

Під час обіду у великій їдальні, де буфети, стеля і стіни вкриті чучелами птахів, одні з яких мали розставлені крила, а інші сиділи на вітах, прибиті до них цвяхами,— були тут яструби, чаплі, сови, дрімлюги, мишоїди, коршаки, соколи, самці й самиці,— кузен мій, сам подібний до якогось чудернацького північного звіра у своїй куртці із тюленьчої шкіри, розказував мені, які розпорядження дав на цю ніч.

Ми мали вирушити о пів на четверту годину ранку, щоб о пів на п'яту бути на призначеному місці. Там уже збудовано було курінець з криги, аби хоч трохи захистити нас від страшного передранішнього вітру, вітру, виповненого холодом, що роздирає тіло, наче пилкою, ріже, як ножами, коле, ніби голками отруйними, тисне, як обценьками, і палить вогнем.

Кузен мій потирав собі руки, кажучи: «От мороз, так мороз! Я такого й не пам'ятаю». О шостій годині вечора було уже дванадцять градусів.

Я ліг спати зараз же по обіді і заснув при світлі великого полум'я в каміні.

О третій мене розбудили. Я й собі вдягся в козушок, а кузен Карл надів ведмеже хутро. Випивши по дві чашки

гарячої кави і по дві чарки коньяку, ми вийшли в супроводі сторожа та наших псів — Норця і П'єро.

Опинившись надворі, я одразу відчув, що мороз проймає мене до кісток. Це була одна з тих ночей, коли земля ніби завмирає від холоду. Замерзле повітря робиться пружне, майже тверде — такого болю завдає воно тілу; жодний подих не ворухне його; загусле, непорушне, воно кусає, прошиває, висушує, вбиває дерева, рослини, комах, навіть малих пташок, які падають із віт на закам'янілу землю і кам'яніють, як вона, в обіймах холоду.

Місяць в останній своїй чверті, блідий і геть похилений набік, завмирав, здавалося, серед простору і, не маючи сили зрушитися з місця, стояв паралізований суворістю неба. Він лив на землю сухе та сумне світло, те тьмяне світло вмирання, що випромінюється з нього завжди на ушкодбі.

Ми йшли з Карлом поруч, зігнувшись, із руками в кишенях та з рушниками на плечах. Наші ноги в чоботях, загорнених у вовну, щоб не ковзатись на льоду, ступали зовсім безшумно. Я дивився на білу пару, що йшла з ротів у наших собак.

Незабаром ми опинились на краю болота і ввійшли в одну з вуличок, які перерізували низький ліс сухих комишів.

Лікті наші чіпляли за довге, схоже на стрічки лепешиння, лишаючи позад нас легенький шелест; і я відчув, як ніколи, те глибоке і чудне хвилювання, що викликає в мені болото. Те, що слалося перед нами, було мертве, мертве від холоду, бо ми йшли поверх нього, серед юрби посохлих комишів.

Раптом на завороті одної з доріжок я побачив крижаний курінець, збудований нам на захист. Я ввійшов туди, а що ми мали іще годину чекати початку перельоту, загорнувся в ковдру, щоб хоч трохи якимось нагрітися.

Тоді, лежачи на спині, став розглядати місячний серп, що — здавалося, крізь напівпрозорі стіни цієї полярної хатки — був на чотири роги.

Але холод від замерзлого болота, від льодових стінок, холод, що падав з неба, пройняв мене незабаром так, аж я почав кашляти.

Кузен мій Карл занепокоївся.

— Дарма, коли ми сьогодні не наповнюємось як слід, — я не хочу, щоб ти застудився. Треба розкладати багаття.

І він звелів сторожеві нарізати очерету.

Накладено було цього палива цілу купу посеред нашого курінця, продірявленого зверху для диму. І коли червоне полум'я знялося вгору, попід кришталевими брилами, то вони почали поволі, ледве помітно танути, так ніби це крижане каміння спітніло. Карл, що стояв біля курінця, крикнув до мене:

— Іди-но, глянь!

Я вийшов — і завмер від подиву. Наша хатинка конусо-подібної форми виглядала, як велетенський діамант з огняним осередком, що виріс несподівано серед замерзлого болота. І дві химерні постаті видно було там — то наші пси грілися.

Та от чудний, безтямний, перебіжний крик розітнувся у нас над головами. Світло від нашого вогню побудило диких птахів.

Ніщо не хвилює мене так, як оцей голос пробудженого життя, яке не можна ще бачити і яке пролітає в темному повітрі так прудко, так далеко, раніше ніж зажевриє на небосхилі перший промінь зимового ранку. Мені здається в цю крижану годину світання, що цей крик, несений у повітрі на крилах птиці, — то скарга світової душі!

— Загасить вогонь. Уже дніє, — сказав Карл.

Справді, небо почало бліднути, і зграї качок потяглися довгими рухливими плямами, швидко зникаючи в небі.

В темряві спалахнув огонь — то Карл вистрілив. Собаки кинулись уперед.

І от щохвилини то він, то я швидко прицілювались, тільки-но майнуть тінню над очеретами бистрі птахи. П'єро й Норець, радісно задихаючись, приносили нам закривавлених птиць, чиї очі іноді дивились іще на нас.

Устав день, день ясний та блакитний; сонце виплило вглибині, і ми думали вже рушати додому, коли просто над нашими головами пролинули дві птиці з витягненими шиями й розпростертими крильми. Я вистрілив. Одна з них — срібногруда чиряночка — упала просто до моїх ніг. Тоді наді мною пролунав голос — пташиний голос. То була уривчаста, раз у раз повторювана, жалібна скарга; і маленька пташка, що її помилювала смерть, почала кружляти в небесній блакиті над нами, дивлячись на свою подругу, яку я тримав у руках.

Карл, припавши на коліно з рушницею напоготові, блискучими очима чатував на неї, вичікуючи, коли вона підлетить ближче.

— Ти вбив самичку,— сказав він,— качур не полетить звідси.

Справді, він не одлітав. Він усе кружляв і тужив навколо нас. Ніколи жодні зойки страждання не розривали мені серця так, як розпачливий голос цієї бідної, осамотілої серед безміру істоти.

Іноді птах одлітав під загрозою рушниці, що стежила за його рухами, і, здавалося, мався вже летіти, самотній, далі в небесному просторі. Та не міг на те зважитись і вертав знову по свою подругу.

— Поклади її на землю,— сказав Карл,— він зараз же налетить.

Селезень і справді наблизився, не зважаючи на небезпеку, збезумівши від своєї тваринної любові до іншої тварини — тієї, що я вбив.

Карл стрілив. Ніби хтось перерізав шнур, на якому тримався птах. Щось чорне майнуло в повітрі, і я почув як воно впало в очереті. П'єро приніс мені його.

Я поклав їх, уже холодних, в один ягдташ... і того самого дня виїхав до Парижа...

Позбулася!

I

Маркіза де Реннедон влетіла до кімнати, немов куля, що пробиває шибку, і, перш ніж слово вимовити, зайшлася сміхом, аж сльози їй на очах виступили,— таким самим сміхом, як тоді, коли місяць тому призналася своїй подрузі, що зрадила свого чоловіка, аби тільки помститись, та й то один лише раз,— надто-бо вже він був дурний та ревнивий.

Баронеса де Гранжері відкинула книжку на канапу і глянула з цікавістю на Аннету, сама вже мимоволі сміючись.

Нарешті вона спитала:

— Ну, що ти там нового утнула?

— О люба моя... люба моя... Це таке смішне, таке смішне... Тільки подумай: я позбулася!.. позбулася!.. позбулася!..

— Як то позбулася?

— А так, позбулася!

— Чого ти позбулася?

— Чоловіка, серденько, чоловіка! Я вільна тепер! Вільна! Вільна!

— Як то вільна?

— Розлучення, от що! Розумієш: розлучення! Я маю розлучення!

— Ти взяла розлучення?

— Та ні ще... Ох, яка ж ти дурненька! За три години не беруть розлучення. Та я маю тепер докази... докази, що він мене обманює, зраджує. Його впіймано на гарячому! Подумай-но! На гарячому!.. Він тепер у моїх руках!

— От воно як! Він тебе зрадив?

— Так... тобто ні... так і ні... не знаю. Та я маю докази, це ж головне!

— Як же ти все це влаштувала?

— Як улаштувала? Отож-то! Тут уже чимало довелось мені докласти хитрощів! Уже три місяці, як він зробився нестерпний, просто нестерпний — брутальний, сварливий, деспотичний, підлий нарешті. Я сказала сама собі: ні, довше так тривати не може, треба подати на розлучення. Та як до цього взятись? Це ж не легка річ! Спробувала я роздратувати його, щоб він мене вдарив, — ні! Сердиться, а не б'є. Він перечив мені у всьому, силував виходити на прогулянку, як мені не хотілось, залишатись удома тоді, коли я саме мала десь у гостях пообідати, цілісінський тиждень обертав усе моє життя на ненастанну якусь муку, — але й пальцем мене ніколи не торкнув.

Тоді я взялась розпитувати та вивідувати, чи є в нього полюбовниця. Справді, у нього була коханка, але він так обережно, так хитромудро влаштовував побачення з нею, що аж ніяк їх не зловити. Тоді — вгадай, що я зробила?

— Як же тут угадати!

— То-то й є! Ніколи б не вгадала! Я попросила свого брата дістати мені фотографічну картку тієї особи.

— Коханки твого чоловіка?

— Так. Це коштувало Жакові п'ятнадцять луїдорів: стільки мусив він заплатити за вечір, від сьомої години до дванадцятої, з обідом, звісно, — по три луїдори година. Ну, і він дістав для мене її фотографію.

— Мені здається — він міг би дістати її якось інакше, якось схитрувати... без... без того, щоб неодмінно брати собі й оригінал.

— О! Та вона ж гарненька! Тут не було нічого неприємного для Жака, навпаки. Та й мені ж треба було знати

деякі подробиці: як вона збудована, яку має талію, бюст, яке в неї тіло на колір... Ну, й ще багато, багато різних речей.

— Нічого не розумію.

— Стривай, зрозумієш. Довідавшись про все, що мені хотілося знати, я звернулась до... ну, як би тобі сказати,— до такого чоловіка... із тих людей, що виконують усякі доручення... до агента, чи що... Та ти ж розумієш?

— Так, приблизно. І що ж ти тому чоловікові сказала?

— Я сказала йому, показуючи Кларисину фотографію (її звуть Клариса): «Мені треба, добродію, покоївки, схожої на цю жінку. Вона повинна бути гарненька, елегантна, спритна, чепурна. Я заплачу їй скільки треба буде. Хай і десять тисяч франків — байдуже. Вона потрібна буде мені не більш як на три місяці».

Він дуже здивувався і спитав:

— Хотіли б, пані, щоб вона була і в поведінці без доганна?

— Так, щоб була сама чесність,— пробурмотіла я, почервонівши.

— А... щодо моральності?

У мене сили не було відповісти. Я тільки кивнула головою: ні, мовляв. Тут я раптом збагнула, що він думає на мене страшну річ, і скрикнула, втративши тяму:

— О добродію, це для мого чоловіка... для мого чоловіка, що обманює мене... обманює десь там... хто знає де... а я б хотіла, щоб це сталося вдома... розумієте... тоді його можна було б зловити...

Тоді він зареготався, і я зрозуміла з його погляду, що він перейнявся пошаною до мене. Утямив, яка-то я хитра та вигадлива. Я певна, в ту хвилину йому хотілося стиснути мою руку.

— За тиждень, пані,— сказав він,— справа ваша буде залагоджена. Коли одна особа буде не така, як треба,— знайдемо іншу. Ручуся, що все вийде якнайкраще. Ви мені заплатите уже по всьому. Отже, на цій фотографії коханка вашого чоловіка?

— Так, добродію.

— Вродлива особа і зовсім не така худенька, як тут видається. А які парфуми?

Я не відразу догадалась, що він хоче сказати.

— Як то парфуми? — спитала я.

Він усміхнувся.

— Так, пані, парфуми — річ надто важлива, коли треба

привабити чоловіка: вони пробуджують у ньому несвідомі спомини, надають сміливості, тривожать і хвилюють розум, надять знову зазнати знайомих уже солодоців. Треба б також знати, які страви ваш чоловік їсть, обідаючи з цією дамою. Тоді б ви призначеного дня подали йому ті самі страви, і це помогло б вам його спіймати. О! Він буде наш, пані, буде наш!

Я пішла від нього зачарована. Мені пощастило натрапити на дуже розумну людину.

II

Три дні лише минуло, і до мене прийшла висока чорнява дівчина, дуже гарненька, скромна й смілива разом — досить дивне поєднання для людини непевної моральності. Вона поводитися дуже пристойно зі мною. Я не знала добре, як до неї треба звертатись, і назвала її «мадемуазель». А вона на те:

— О, можете, пані, звати мене Розою, та й годі.

І ми зайшли у жваву розмову.

— Скажіть, Розо, ви знаєте, для чого ви прийшли сюди?

— Так... здається, пані...

— Гаразд, моя дитино... І це все... це вам анітрохи не прикре?

— О пані! Та я ж уже восьме розлучення влаштовую! Я звикла до того.

— Ну от і чудово. І багато вам на це треба часу?

— Тут уже все, пані, залежить від того, який темперамент має ваш чоловік. Дайте мені побути з ним удвох, сам на сам, хоч п'ять хвилин — я тоді скажу з певністю.

— Він незабаром прийде. Мушу вас попередити, що він негарний.

— Байдуже, пані. Я доводила до розлучення й зовсім бридких. Я от що хотіла спитати: ви вже знаєте парфуми?

— Так, голубко,— вербена.

— От і добре, я сама люблю цей запах! Може, ваша ласка сказати мені, чи коханка вашого чоловіка носить шовкову білизну?

— Ні, дитя моє, батистову з мереживом.

— А! Особа доброго тону! Шовкова білизна тепер уже стає чимсь тривіальним.

— Правда ваша, Розо.

— Отже, пані, я берусь до своїх обов'язків.

І вона взялась до своїх обов'язків покоївки так, наче все життя нічого іншого не робила.

За годину прийшов мій чоловік. Роза навіть не глянула на нього, але він — він на неї глянув, і то не раз. Від неї вже віддалік чути було пахощі вербени. Аж ось вона вийшла з кімнати.

— Що це за дівчина? — зараз же спитав він.

— Ну... це моя нова покоївка.

— Де ж ви її найшли?

— Її прислала до мене баронеса Гранжері з найкращою рекомендацією.

— А вона гарненька!

— Вам подобається?

— Так... гарненька, як на покоївку.

Я була сама не своя з радості: він уже йшов на нашу принаду!

Того самого вечора Роза сказала мені:

— Тепер я можу сказати, пані, з певністю, що це стане не пізніше як за два тижні. Мосє дуже м'який на вдачу.

— А! Ви вже робили спроби?

— Ні, я ще нічого не робила, але це можна відразу побачити. Його вже бере охота обняти мене, коли він проходить біля мене.

— Він вам нічого не казав?

— Ні, пані, лише спитав, як мене звати... Спитав зумисне, аби почути мій голос.

— От і гаразд, моя славна Розо. Ідіть же до мети якнайшвидше.

— Не бійтесь, пані. Я тільки трошки опиратимусь, а то надто легка перемога могла б його розчарувати.

Пройшло вісім днів — чоловік мій нікуди й не вигляне. Увесь час по обіді він никав по кімнатах, а крім того — і з цього можна було здогадатися, що все як слід, — він не боронив тепер мені виїздити з дому. І я цілими днями їздила по гостях та на прогулянки, щоб... щоб не заважати йому.

Нарешті дев'ятого дня, роздягаючи мене, Роза сказала неспіливо:

— Готово, пані. Цього ранку все зробилось.

Я була трохи вражена, трохи схвильована навіть, не з того, що воно сталося, а з того, як вона це сказала.

— Ну... ну... і як же це було?

— О! Все гаразд, пані. Він уже три дні добивається, але

я не хотіла надто скоро піддатись. Тепер маєте попередити мене, пані, коли хочете застукати його на зраді.

— Так, моя люба. Ну... візьмім хоч би четвер.

— Хай буде четвер. До того часу я знову його уникати-му, щоб він весь час жадав мене.

— Ви певні, що тут не буде ніякої помилки?

— Так, дуже певна, пані. Я весь час розпалюватиму в ньому пристрасть, дедалі збільшуючи собі ціну,— і на призначений термін він буде наш.

— Тоді о п'ятій годині, моя люба Розо.

— О п'ятій то о п'ятій. А де саме?

— Ну... хоч би в моїй кімнаті.

— Добре, у кімнаті пані.

Ну, ти розумієш, миленька моя, що я тоді зробила? Я, по-перше, поїхала й запросила до себе тата й маму, потім дядька мого д'Орвелена, голову, та ще пана Рапле, суддю, чоловікового приятеля. Я нікого з них не попередила, що вони мають побачити. Тільки примусила всіх навшпиньки підійти до дверей моєї кімнати. Я припасувала так, щоб це було якраз о п'ятій, рівно о п'ятій! О! Як билося в мене серце! Я покликала також і консьєржа, щоб ще на одного свідка було більше. Тоді... Тоді, коли годинник почав дзвонити п'яту, я відчиняю раптом двері навстіж... Ха-ха-ха! Це було якраз... якраз... мила моя... О! Що за обличчя було в нього! Що за обличчя! Коли б ти тільки побачила! І він ще повернувся, дурень! — повернувся до нас! Ну й смішний же він був!.. Я так реготала, так реготала... А тато розгнівався, хотів бити мого чоловіка... А консьєрж, добрий чолов'яга, ще й помагав йому одягатись... перед нами, серденько, перед нами!.. Він застібав йому шлейки... як це було кумедно, Господи!.. А щодо Рози — ну, це просто золото, а не дівчина! Вона плакала — прекрасно, натурально плакала. Чудова дівчина! Як тобі треба буде чогось подібного, згадай про неї!

І от я, тільки-но все скінчилось, прибула до тебе розказати все, ні хвилини не гаючись. Тепер я вільна. Хай живе розлучення!

І вона пішла сама собі в танець через кімнати, а баронеса, задумлива та незадоволена, промовила:

— А чому ти мене не покликала поглянути?

Диявол

Селянин стояв біля лікаря перед ліжком умираючої. Стара покірливо, спокійно й просвітлено дивилась на обох чоловіків, прислухаючись до їх розмови. Їй прийшов час помирати, вона не опиралась; вона віджила своє: їй було дев'яносто два роки.

В розчинені вікна і двері струменіло липнєве сонце, і полум'яне проміння його падало на руду, нерівну долівку, вибиту черевиками чотирьох селянських поколінь. Гарячий вітер доносив запах ланів, пахощі трав, хлібів і листя, спаленого південною спекою. Коники похрипли, наповнюючи село дзвінким сюрчанням, подібним до стукоту дерев'яних тріскачок, які купують на ярмарках дітям.

Лікар, підвищуючи голос, сказав:

— Оноре, ви не можете залишити вашу матір саму в такому стані. Вона кожної хвилини може вмерти!

Селянин розпачливо вів своє:

— Але ж мені треба зібрати хліб, бо надто вже довго він стоїть. І погода якраз добра. А що скажеш ти, мамо?

Стару жінку, незважаючи на близьку смерть, все ще мучила нормандська скнарість, і вона очима й чолом відповіла «так», одсилаючи сина возити пшеницю й залишити її саму на вмирання.

Та лікар, розсердившись, тупнув ногою:

— Ви просто тварина, чуєте! І я вам не дозволю цього зробити! Чуєте?! А коли вам уже так треба саме сьогодні йти на жнива, то розшукайте тітку Рапе хай вам чорт, і нехай вона доглядає вашу матір. Я вам так наказую, чуєте! А як не послухаетесь, то я покину вас здихати, як собаку, коли ви самі захворієте, чуєте?

Селянин, високий, сухорлявий, з повільними рухами, вагаючись між страхом перед лікарем і любов'ю до грошей, роздумував, вираховував, бурмотів:

— Скільки ж вона візьме за догляд, ота Рапе?

Лікар закричав:

— Хіба я знаю? Дивлячись, на який час ви її запросите. Умовтеся з нею, хай їй чорт! Але я вимагаю, щоб через годину вона була вже тут, чуєте?

Селянин наважився.

— Я піду, я піду, не гнівайтесь, пане лікарю.

Лікар вийшов гримаючи:

— То знайте, знайте, стережіться, бо я не жартую, коли розсерджусь.

Залишившись сам, селянин обернувся до матері і покірно сказав:

— Я піду до тітки Рапе, бо він того хоче, оцей чоловік. Не турбуйся, я швидко повернуся.

І він теж вийшов.

Тітка Рапе була стара прасувальниця, що доглядала мертвих і вмираючих у своєму селі і в усій окрузі. Зашивши своїх клієнтів у простирала, звідки вони не могли вже вийти, вона знову поверталась до праски, щоб прасувати білизну для живих. Вона була зморщена, як торішнє яблуко, люта, заздрісна, феноменальна скнара — напівзігнута, ніби переломлена в попереку від вічного совання праскою по полотну. Казали про неї, що вона має до агонії якусь страхітливу й цинічну пристрасть. Говорила вона тільки про мертвих і про різні випадки смерті, свідком яких вона була; вона з особливою ретельністю розповідала завжди схожі деталі, як мисливець розповідає про кожен свій постріл.

Коли Оноре Бонтан увійшов до неї, вона розводила синьку для комірців селянок.

— Добровечір, тітко Рапе,— сказав він,— ну, як поживаєте?

Вона повернула до нього голову.

— Та все по-старому, все по-старому. А ви як?

— О, щодо мене, то все гаразд, а от з матір'ю зовсім зле!

— З матір'ю?

— Так, з матір'ю.

— А що з нею таке?

— Та швидко вже помре.

Стара вийняла з води руки; синюваті, прозорі краплини котились до кінчиків пальців і спадали назад у ночви.

З несподіваним співчуттям вона спитала:

— То це вже безнадійно?

— Лікар сказав, що вона не встане.

— Ну, то, значить, це безнадійно!

Оноре вагався. Годилося б почати розмову здалека, перш ніж приступити до діла, але, не придумавши нічого, він зважився одразу:

— Скільки б ви взяли, щоб доглянути її до смерті? Ви знаєте, я чоловік небагатий; у мене нема на що навіть найняти наймичку. Це й dokonало її, мою бідну, втомлену

матір! Працювала за десятьох у свої дев'яносто два роки! Тепер таких людей уже не водиться!

Рапе відповіла поважно:

— Є дві ціни: сорок су за день і три франки за ніч,— з багатих. Двадцять су за день і сорок за ніч — з інших. Ви дасте мені двадцять і сорок.

Але селянин міркував. Він добре знав свою матір. Він знав, яка вона міцна, живуча, витривала. Що б там не казав лікар, вона могла протягти ще цілий тиждень.

Він рішуче сказав:

— Ні! Краще ви скажіть мені одну ціну, от! Одну ціну за все, аж до кінця. Ми ризикуємо обое, і ви, і я. Лікар каже, що вона помре дуже швидко. Коли станеться так,— то краще вам, а гірше мені. А як вона протягне до завтра або й довше,— то краще мені, а гірше вам!

Сиділка здивовано поглянула на нього. Ніколи ще не доводилось їй домовлятися так — доглядати вмирущих під-рядно. Спокушена надією виграти, вона вагалась. Потім стара запідозрила, що її хочуть ошукати.

— Я нічого не можу сказати, поки не побачу вашої матері,— відповіла вона.

— Ходімо, подивитесь!

Вона витерла руки й пішла за ним.

Дорогою вони не говорили. Вона дріботіла швидко, а він витягав свої довгі ноги, немов щоразу збирався переступати через ривчак.

В полях лежали корови, знесилені спекою, вони важко підводили голови й спроквола мукали назустріч двом подорожнім, немовби просячи свіжої трави.

Підходячи до дому, Оноре Бонтан пробурмотів:

— Може, все вже скінчено?

І несвідоме бажання, щоб так і було, почулося в тоні його голосу.

Проте стара ще не вмерла. Вона лежала горілиць на своєму вбогому ліжку, склавши на бузковій ситцьовій ковдрі страшенно худі, вузлуваті руки, схожі на якихось дивовижних тварин або на крабів, скарлючені ревматизмом, втомою і майже столітньою працею.

Рапе підійшла до ліжка й оглянула вмираючу. Вона пощупала пульс, помацала груди, прислухалась до дихання, спитала її щось, аби тільки почути, як вона говорить, ще довго дивилась на неї, а потім вийшла разом з Оноре. Думка її була готова. Стара не переживе ночі. Оноре спитав:

— Ну, що?

Сиділка відповіла:

— Та що, вона протягне ще днів зо два, а може, й зо три. Ви дасте мені шість франків за все.

Він закричав:

— Шість франків? Шість франків? Та ви з глузду з'їхали! Та кажу вам, що їй zostалося жити якихось п'ять-шість годин, не більше.

Вони довго торгувались, обоє розлючені. Та як стара хотіла вже йти, а час минав і його хліб не збирався сам собою, він зрештою згодився.

— Ну, добре, нехай буде шість франків за все гуртом, аж до виносу тіла.

— Гаразд, шість франків.

Він поспішив до свого хліба, що хилився до землі під вагою достиглого на сонці зерна.

Сиділка ввійшла в хату.

Вона взяла з собою роботу, бо працювала біля вмираючих і мертвих невпинно, чи то на себе, чи на ту рідину, що за додаткову платню давала їй цю подвійну роботу.

Раптом вона спитала:

— Ви ж хоч пособорувались, тітко Бонтан?

Селянка заперечливо похитала головою, і тітка Рапе, що була дуже побожна, жваво схопилась з місця:

— Боже милосердний, хіба так можна? Я піду покличу пана кюре.

Вона кинулась до дому священика так швидко, що хлопчак на майдані, бачачи, як вона поспішає, гадали, що сталося якесь нещастя.

Священик, одягши стихар, одразу ж пішов; перед ним ішов хлопчик з хору, що дзвонив у дзвоник, попереджаючи, що Бог проходить гарячими й спокійними ланами. Чоловіки, що працювали віддалік, скидали крилаті брилі, чекаючи, поки біла одежа кюре сховається за сусідньою фермою; жінки, що в'язали снопи, випростувались, щоб перехреститись; злякані чорні кури, перевалюючись на лапах, бігли вздовж канав до якої-небудь добре знайомої їм дірки в тину, де враз і зникали; прив'язаний на лугу лошак злякався стихаря, закрутився на своїй мотузці і почав брикатись. Попереду швидко йшов хлопчик з хору в червоному одязі, за ним священик, схиливши набік голову в чотирикутному капелюсі, шепотів молитви, а позаду йшла тітка Рапе,

склавши руки, як у церкви, похилена, зігнута, немов припадаючи до землі.

Оноре бачив здалеку, як вони проходили.

— Куди це йде наш кюре? — спитав він.

Кмітливіший за нього наймит відповів:

— Забожусь, що він несе причастя твоєї матері!

Селянин не здивувався:

— Можливо, що й так.

І знову взявся до роботи.

Тітка Бонтан висповідалась, після відпущення гріхів причастилась, і священник пішов, залишивши обох жінок самих у душній хатинці.

Тоді тітка Рапе почала стежити за вмираючою, питаючи себе як довго це протягнеться.

День спадав, крізь вікна різкими подувами вривалося свіжіше повітря, ворущачи на стінці краєвид Епіналя, приколотий двома шпильками; маленькі занавіски на вікнах, колись білі, а тепер жовті й засиджені мухами, немов хотіли полетіти, вирватись, вийти звідси, як душа старої.

Стара лежала нерухомо, з розплющеними очима, і, здавалося, байдуже дожидала такої близької смерті, що десь забарилась. Її коротке дихання виривалось з легким свистом із здавленого горла. Воно щохвилини могло обірватись, і тоді на землі стане менше на одну жінку, за якою ніхто не пожалкує.

На ніч повернувся Оноре. Підійшовши до ліжка й побачивши, що мати ще жива, він спитав: «Ну, як?» — як це робив він і раніш, коли вона занедужувала.

Потім він відпустив Рапе, нагадавши їй:

— Завтра, о п'ятій годині, не запізнюйтесь.

Вона відповіла:

— Завтра, о п'ятій.

І справді, вона прийшла на світанку.

Оноре перед тим, як вийти в поле, сів до юшки, яку сам і зварив.

Сиділка спитала:

— Ну, як ваша мати, не померла ще?

Він відповів з хитрою усмішкою в очах:

— Їй навіть стало краще.

І вийшов.

Охоплена тривогою, Рапе підійшла до вмираючої, яка все ще лежала в тому самому стані, пригнічена й байдужа, з розплющеними очима, згорнувши на ковдрі скарлючені руки.

І сиділка зрозуміла, що це може протягтися й два дні, і чотири, і цілий тиждень; жах скнари стиснув їй серце, а лютий гнів спалахнув у ній проти цього хитруна, що ошукав її, і проти цієї старої, що не хотіла вмирати.

Проте вона взялася до роботи, уп'явшись поглядом у зморщене обличчя тітки Бонтан.

Оноре вернувся поснідати; він здавався вдоволеним, майже веселим. Потім — знову пішов. Таки справді він збере свій хліб за доброї погоди.

Рапе впадала в розпач; кожна зайва хвилина здавалась їй тепер украденим у неї часом, украденими грішми. Її охопило бажання, шалене бажання вчепитись у горлянку цій старій шкапі, цій старій ослиці, упертій тварюці, і, надавши трохи, зупинити це швидке, коротке дихання, що крало її час, її гроші.

Та вона вирішила, що це небезпечно. На думку їй спав новий план, і вона підійшла до ліжка.

Вона спитала:

— Чи ви бачили вже диявола?

Тітка Бонтан прошепотіла:

— Ні.

Тоді сиділка почала розповідати різні страшні історії, щоб налякати німічну душу вмираючої.

— За кілька хвилин перед смертю, — казала вона, — диявол приходить до всіх, хто вмирає. В руці у нього мітла, на голові казан, він страшенно галасує. І хто бачить його, тому, значить, прийшов уже кінець, лишилось тільки кілька хвилин. — Вона перелічила всіх, до кого при ній приходив диявол цього року: Жозефіна Луазель, Евлалі Ратьє, Софі Паданьо, Серафіна Гроп'є.

Тітка Бонтан нарешті, пожвавішавши, розхвилювалась, заворушила руками, намагаючись повернути голову так, щоб бачити всю кімнату.

Раптом Рапе зникла. Вона взяла з шафи простирало й закуталась у нього, на голову наділа казан, короткі й загнуті ніжки якого стирчали, немов роги, в праву руку вона схопила мітлу, а лівою взяла бляшане відро і раптом підкинула його вгору, щоб воно, падаючи, забряжчало.

Відро з гуркотом ударилося об землю. Тоді сиділка вилізла на стілець, підняла завісу, що звисала край ліжка, і стала перед старою вмираючою селянкою, розмахуючи руками, пронизливо зойкаючи з глибини казанка, що ховав її обличчя, погрожуючи старій мітлю, немов ляльковий чортик.

Злякана, з безумним поглядом, вмираюча зробила надлюдське зусилля, щоб встати і втекти, вона вже підняла плечі й груди, але потім, глибоко зітхнувши, впала назад. То був кінець.

Тоді Рапе спокійно прибрала все: мітлу поставила в куток біля шафи, простирало поклала в шафу, казан — на плиту, відро — на полицю, а стілець — до стінки. Потім звичним жестом вона закрила мертвій широко розплющені очі, поставила на ліжко тарілку, налила туди свяченої води, вмочила гілку буксу, що була прибита над комодом, і, ставши навколішки, заходилась ретельно читати відхідні молитви, що їх, завдяки своєму ремеслу, знала напам'ять.

Прийшовши надвечір, Оноре застав її за молитвою й одразу підрахував, що вона виграла в нього двадцять су, бо провела тут тільки три дні й одну ніч, а це становило п'ять франків, а зовсім не шість, які він мав їй заплатити.

Волоцюга

Уже сорок днів ходив він усюди, шукаючи роботи. Він покинув свою округу Віль-Аваре в департаменті Манш, бо там не було йому де прикласти своїх дужих рук. Теслярський підмайстер двадцяти семи років, добрий чесний хлопець, він, старший син, уже два місяці сидів на шиї своєї родини, бо через загальний застій мусив байдкувати. Хліб останнім часом удома бачили рідко; обидві його сестри ходили на поденне, але заробляли дуже мало, а він, Жак Рандель, найдужчий в родині, не робив нічого, бо не мав чого робити, й об'їдав інших.

Він пішов довідатись у мерії, і секретар відповів, що роботу можна знайти в центральній Франції.

І ось, узявши папери й свідоцтво, він вирудився в дорогу з сьома франками в кишені, несучи на плечах у синій хустці, прив'язаній до ціпка, пару черевиків на зміну, сорочку й штани.

Він ішов, не відпочиваючи, вдень і вночі, безконечними шляхами, у дощ і в спеку, і все ніяк не міг дістатися того таємничого краю, де робітники мають собі роботу.

Спочатку він стояв на тому, що йому треба тільки теслярувати, оскільки він тесляр. Та по всіх майстернях, куди він заходив, йому відповідали, що довелося звільнити

людей через брак замовлень. Бачивши, що запаси його кінчаються, він вирішив узятися за будь-яку роботу, що тільки трапиться.

Отже, він був за копача, конюха, каменяра; він рубав ліс, обрізував дерева, копав криниці, мішав вапно, в'язав хмиз, пас кози в горах — і все це за кілька су, бо лише вряди-годи траплялась йому робота на два-три дні, а він наймався задешево, аби звабити цим скупих господарів та селян.

А тепер уже з тиждень нічого не випадало, в нього нічого не було, і він сьак-так перемагався скибками хліба, що їх, блукаючи дорогами, випрохував біля дверей добрих господинь.

Заходив вечір, а Жак Рандель, стомлений, з порожнім шлунком, з розбитими ногами і тугою в душі, все йшов босий край дороги по траві, шкодуючи свої останні черевики, бо другі вже давно зносилися. Це було в суботу, пізньої осінньої пори. Сірі хмари, важкі й швидкі, пливли в небі під поривами вітру, що свистів серед дерев. Бралось на дощ. У цих приємках напередодні неділі довкола було безлюдно. Подекуди серед ланів жовтими потворами-печерицями бовваніли стійки соломи, земля, засіяна вже на другий рік, видавалась голою.

Рандель був голодний, голодний, як звір, як той вовк, що з голоду кидається на людину. Виснажений, він намагався ступати ширше, щоб робити менше кроків; голова його хилилася вниз, у скронях стугоніла кров, очі були червоні, рот сухий, а в руці він стискував ціпок, відчуваючи невіразне бажання вперіщити ним першого ліпшого подорожнього, котрий повертається додому, де його чекає вечеря.

Він дивився обабіч дороги — йому ввижались викопані й кинуті на покопаній землі картоплини. Якби йому знайти кілька штук, він назгрібав би сухого бадилля, розклав би десь у канаві вогнище і, їй-право, добре повечеряв би теплою, круглою бараболею, потримавши її спочатку в заляклих руках.

Та картопля вже відійшла, і йому доведеться, як і вчора, гризти сирого буряка, зірваного на борозні.

Уже два дні він розмовляв уголос і прискорював ходу, опанований своїми думками. Досі йому не доводилося міркувати: весь свій розум, усі свої немудрі здібності він укладав у працю. Але втома, цей нерозлучний товариш безробіття, відмови, брутальні покрикування, ночі, прове-

дені в траві, постування, зневага до нього, до волоцюги, яку відчував він у цих піжкурів, щоденні запитання: «Чому ви не живете дома?» — сум, що ні до чого йому взятись дужими, повними сил руками, спогади про батьків, що теж лишились удома з кількома су,— все це потроху сповнювало його глухим гнівом, який зростав щодня, щогодини, щохвилини, мимохіть вихоплюючись короткими лайливими фразами.

Спотикаючись босими ногами об каміння, він бурмотів:

— От лихо... от лихо... свинота... кидають здихати людину з голоду... тесляра... свинота... й чотирьох су... нема в кишені... і чотирьох су... а тут ще й дощ... свинота...

Він обурювався на лиху долю й звинувачував людей, усіх людей за те, що природа, ця велика сліпа мати,— нечесна, люта й зрадлива.

— Свинота! — повторював він, стиснувши зуби й поглядаючи на тонкі цівки сірого диму, що виходив з димарів о цій обідній порі. І, не вдумуючись в іншу, людську вже несправедливість, що зветься насильством і крадіжкою, він відчував бажання ввійти в одну з цих осель, забити господарів і самому сісти до столу на їхнє місце.

Він бубонів:

— Виходить, я тепер не маю права жити... бо мене кинули здихати з голоду... але ж я прошу тільки роботи... свинота!

Біль у всьому тілі, біль у животі з голоду, біль серця туманили йому розум, немов страшний хміль, і зродили в його голові цю просту думку:

«Я маю право жити, бо дихаю, бо повітря — для всіх людей. Значить, мене не мають права лишати без хліба!»

А вже ішов дощ, дрібний, рясний, холодний. Тесляр спинився й пробурмотів:

— От лихо... ще цілий місяць блукати дорогами, поки вернешся додому...

Тепер він уже повертався додому, розуміючи, що на батьківщині, де його знають, швидше дістане хоч яку-небудь роботу, ніж отут, на битому шляху, де ніхто йому не вірить.

Як не знайде теслярської роботи, він стане робітником, штукатуром, землекопом, каменярем. Хоч би він заробляв по двадцять су на день, і то буде що їсти.

Він намотав на шию клопот, що лишився від останньої хустки, аби хоч холодна вода не збігала на спину та груди. Але скоро відчув, що тонка його одежа вже промочка

наскрізь, й поглянув навколо себе тужним зором пропашої людини, яка не знає, де знайти притулок, де прихилити голову, й не має пристановища на всьому світі.

Заходила ніч, темрявою застилаючи поля. Віддалік, на луці, тесляр помітив якусь темну пляму. То лежала на траві корова. Він переступив придорожню канаву й пішов до корови, навіть не знаючи, що має зробити.

Коли він підійшов, корова підвела до нього свою товсту морду, і він подумав: «Якби в мене був горщик, я напився б молока».

Він дивився на корову, а корова на нього. Та раптом він щосили вдарив її ногою й гукнув: «Вставай!»

Вона повільно звелася, звисивши важке вим'я; тоді чоловік ліг горілиць між її ніг й почав пити. Він пив довго-довго, стискаючи обома руками набубнявіле, тепле вим'я, що пахло хлівом. Він пив, поки вистачило молока в цьому живому джерелі.

Холодний дощ лив усе дужче й дужче. А вся рівнина довкола була гола й не знайти серед неї жодного притулку. Рандель змерз і дивився на світло, що мерехтіло крізь дерева за вікном якоїсь хати.

Корова знову важко лягла. Він присів біля неї, гладячи її голову, вдячний за те, що вона його нагодувала. В лице йому пашіло густе й сильне дихання, що вихоплювалося з ніздрів худобини, мов дві цівки пари в вечірньому повітрі, і він подумав: «Тобі там, у череві, таки не холодно».

Тепер він терся руками по її грудях і під пахвами, шукаючи трохи тепла. І йому спало на думку: а що як лягти й переночувати біля цього товстого теплого черева? Він пошукав вигідного місця й ліг обличчям до вимені, яке щойно напоїло його. Розбитий утомою, він одразу ж заснув.

Але він не раз прокидався, відчуваючи, що в нього клякне то спина, то живіт, залежно від того, яким боком він примощувався до корови; тоді він перевертався, щоб зігріти й висушити той бік, що мерзнув од нічного повітря, і незабаром засинав важким сном.

Його розбудив спів півня. Вже розвиднялось, дощ перестав, небо вияснилось.

Корова ще спала, поклавши морду на землю. Він нахилився до неї, спираючись на руки, і, поцілувавши її широку, вогку ніздрю, сказав:

— Прощай, красунько... до іншого разу... ти добра худобинка... прощай...

Потім узяв свої черевики й подався далі.

Годин зо дві він ішов прямо дорогою; потім його охопила така кволість, що він сів на траву.

Настав день, по церквах дзвонили; чоловіки в синіх блузах, жінки в білих рчпках, хто пішки, а хто возом, вирушали ради неділі на сусідні села до друзів чи родичів.

Пройшов товстий селянин, женучи перед собою з двадцятро баранів; вони метушилися і мекали, а меткий собака зганяв їх до гурту.

Рандель, підійшовши, привітався.

— Чи нема у вас роботи? З голоду помираю,— мовив він.

Той, сердито поглянувши на волоцюгу, відповів:

— У мене нема роботи для всякого пройдисвіта.

І тесляр знову сів біля придорожньої канави.

Він довго чекав, дивлячись, як проходять повз нього люди, намагаючись знайти серед них якогось добрягу побачити жалісливе обличчя, щоб знову спробувати щастя

Він вибрав чоловіка, вбраного, як буржуа, в сюртуці, з золотим ланцюжком на череві.

— Вже два місяці я шукаю роботи,— сказав тесляр,— мені не трапляється нічого, а в мене немає й су в кишені.

Підпанок відповів:

— Ви повинні були прочитати оголошення, почеплене перед в'їздом до села. В нашій громаді жебрачити заборонено. Знайте, що я мер, і як ви не забере́тєсь мерщій звідси, я звелю вас заарештувати.

Охоплений гнівом, Рандель пробурмотів:

— Ну й звеліть арештувати, як хочете; мені буде краще, принаймні не помру з голоду.

І знову сів біля канави.

Справді, за чверть години на дорозі з'явилося двоє жандармів. Вони повільно йшли поряд, виблискуючи на сонці виглянсуваними капелюхами, жовтою шкіряною амуніцією, металевими гудзиками, немов хотіли налякати зловмисників і ще звіддала їх погнати.

Тесляр зрозумів, що вони йдуть по нього, але не ворухнувся; його раптом охопило глухе бажання кинути їм виклик, потрапити до в'язниці, а потім помститись.

Вони наближалися, немов не помічаючи його, йдучи солдатською ходою, важкою та хитливою, по-гуслячому. Далі, порівнявшись із ним, вони вдали, ніби оце тільки зараз побачили його, спинилися і почали сердито й погрозово розглядати його.

Капрал підступив ближче й запитав:

— Що ви тут робите?

Рандель спокійно відповів:

— Відпочиваю.

— Відкіля ви?

— Щоб назвати вам усі місця, де я побував, мені не стало б і години.

— Куди ви йдете?

— До Віль-Аваре.

— Де це?

— В департаменті Манш.

— Це ваша батьківщина?

— Моя батьківщина.

— Чому ви звідти пішли?

— Шукав роботи.

Капрал повернувся до жандарма й сказав сердито, як людина, що її дратує одна й та сама брехня:

— Вони всі так кажуть, ці підлотники. Але мене не обдуриш!

Потім узявся знову до Ранделя:

— Маєте документа?

— Так, маю.

— Покажіть!

Рандель дістав із кишені документи, свідоцтва — мізерні папірці, брудні й потерті на клоччя, і подав їх жандармові.

Той, затаючись, прочитав їх по складах і, пересвідчившись, що все гаразд, повернув із сердитим виглядом, нібито його перехитрували.

Трохи подумавши, він знову запитав:

— У вас є гроші з собою?

— Нема.

— Нічого?

— Нічого.

— Навіть жодного су?

— Навіть жодного су.

— З чого ж ви живете?

— Мені подають.

— То ви жебрачите?

Рандель відповів рішуче:

— Так, якщо трапиться.

Жандарм заявив:

— Я спіймав вас на гарячому: ви волоцюга, жебрасте на дорозі, ви не маєте грошей, певного ремесла. Прощу вас іти за мною.

Тесля підвівся.

— Як знаєте,— сказав він.

Не чекаючи навіть наказу, він став поміж двох жандармів і додав:

— Що ж, беріть мене до в'язниці. Принаймні від дощу буде дах над головою.

І вони рушили до села, дахи якого видніли недалеко крізь напівголі дерева.

Селом вони проходили під час відправи. На майдані товпився люд, що відразу розступився у дві лави, щоб подивитись, як вестимуть злочинця, за яким біжить купка галасливої дітвори. Селяни й селянки дивились на арештанта, що йшов між двох жандармів, і в їхніх очах спалахувала ненависть; їм кортіло закидати його камінням, зідрати з нього нігтями шкіру, затоптати його. Розпитували, чи він украв, чи вбив. Різник, колишній кавалерист, оповістив: «Це дезертир». Тютюнникові здавалося, що він упізнає чоловіка, котрий сьогодні вранці втелюючи йому фальшиву монету в п'ятдесят сантимів, а власник залізної крамнички, нітрохи не вагаючись, бачив у ньому вбивцю вдови Мале, якого поліція розшукувала вже півроку.

У залі муніципальної ради, куди завела його варта, Рандель побачив мера, що сидів при столі для засідань поруч із учителем.

— Ага! — вигукнув він.— Ось де ви, гультяю! Я ж вам казав, що запроторю вас до в'язниці. Ну, капрале, що це за один?

Капрал відповів:

— Волоцюга без роду й племені, не має, як сам каже, ні грошей, ані майна, спійманий на жебрацтві та бродяжництві; показав добрі свідоцтва, з документами все гаразд.

— Покажіть-но мені їх,— сказав мер.

Він узяв папери, прочитав, перечитав, віддав назад і звелів:

— Обшукайте його.

Ранделя обшукали й нічого не знайшли. Мер, здавалося, зніяковів. Він спитав робітника:

— Що робили ви сьогодні вранці на дорозі?

— Шукав роботи.

— Роботи? На битому шляху?

— А як же, по-вашому, мені її шукати? Ховаючись у лісі, чи що?

Вони вп'ялися один в одного очима з лютістю звірів, що належать до ворожого поріддя. Мер сказав:

— Я випущу вас на волю, але дивіться, більш мені не попадайтесь!

Тесляр відповів:

— Краще б ви мене затримали. Набридло мені тиняти-ся дорогами.

Мер суворо блимнув очима:

— Мовчіть.

І звелів жандармам:

— Випровадіть цього чоловіка метрів за двісті від села — і хай іде своєю дорогою!

Робітник сказав:

— Принаймні звеліть хоч нагодувати мене.

Мер обурився:

— Ще тільки бракувало годувати вас! Ха-ха-ха! Добре собі зміркував, що й казати!

Але Рандель не відступався:

— Якщо ви знову кинете мене здихати з голоду, то самі штовхнете на щось лихе. Тим гірше для вас, багатіїв.

Мер підвівся й звелів ще раз:

— Виведіть його швидше, бо врешті я розсерджусь.

Двоє жандармів схопили Ранделя під руки й вивели. Він не пручався, знову перейшов село й опинився на дорозі; спровадивши його метрів за двісті від верстового стовпа, капрал сказав:

— Ну, тепер забирайтесь, і щоб я вас більше не бачив, а то ви мене знатимете.

Не відповідаючи, Рандель знову рушив дорогою, не знаючи, куди він іде. Хвилин п'ятнадцять — двадцять простував уперед, такий запаморочений, що вже ні про що й не думав.

Та раптом, коли він минав хатку з прочиненими вікнами, до нього долетів запах варива й спинив його перед оселею.

Ранделя враз шпигнув голод, лютий, хижий, шалений, і він мало не кинувся, як звір, на стіни хатки.

Він голосно простогнав:

— Сто чортів! Цього разу вони вже пригостять мене!

І заходився щосили стукати ціпком у двері. Ніхто не відповідав. Він загрюкав іще дужче, кричачи:

— Гей, люди, гей! Хто там, відчиніть!

Ніхто не озивався. Тоді він штовхнув рукою вікно,

й тепле повітря, ніжне, повне пахощів гарячого м'яса й капусти, війнуло назустріч холодному повітрю з двору.

Тесляр ускочив у кімнату. На столі стояли два прибори. Мабуть, господарі пішли до церкви, покинувши на вогнищі обід: добру недільну печеню й ситну юшку з городиною.

Свіжий хліб лежав, чекаючи їх, на каміні, між двох пляшок, здається, повних.

Рандель спершу накинувся на хліб — розламав його з такою люттю, наче вбивав людину, й заходився шалено їсти, швидко поглинаючи величезні кусні. Але запах м'яса незабаром потяг його до печі; знявши покришку з горщика, він устроїв виделку й виїняв шматок яловичини, зв'язаний мотузкою; наклав ще повну тарілку капусти, моркви й цибулі, поставив її на стіл, усівся, розрізав м'ясо наче-веро й пообідав, немов у себе вдома. З'ївши майже все м'ясо й силу городини, він відчув спрагу, підійшов до каміна і взяв одну з пляшок.

Тільки-но рідина полилася в склянку, він зрозумів, що то горілка. Ну й нехай, вона гарячить, вона пожене йому вогонь у жили; добре буде зігрітись після того як він так перемерз. І він випив.

Відвикши від горілки, він тепер визнав, що вона справді добра; він знову налив повну склянку і випив двома ковтками. Майже в ту саму мить йому стало радісно, весело, немов велике щастя розлилось по ньому.

Він їв та їв, щоправда, не так уже пожадливо, повільно жуючи й умочуючи хліб у бульйон. Усе тіло його пашіло, в голову біла кров.

Раптом десь далеко задзеленькав дзвін. То скінчилась відправа в церкві. Швидше інстинкт, ніж страх, інстинкт обережності, що керує всіма істотами й надає їм проникливості в хвилину небезпеки, змусив тесляра підскочити. Він засунув до однієї кишені хліб, до другої пляшку з горілкою, злодійкувато підійшов до вікна й виглянув на дорогу.

Вона була безлюдна. Рандель стрибнув з вікна і рушив далі; але тепер він пішов не битим шляхом, а побіг полями до лісу, що виднів неподалік.

Він був веселий, задоволений з того, що зробив, почував себе бадьорим, міцним і таким гнучким, що перестрибував через польові загорожі обома ногами зараз, одним скоком.

Опинившись за деревами, знову дістав із кишені пляшку й почав на ходу пити великими ковтками. Його думки

затьмарились, очі помутніли, а ноги підстрибували, як пружини.

Він заспівав давньої народної пісні:

Ох, як гарно,
Ох, як гарно —
Збирати суніці.

Ішов тепер густим мохом, вогким і свіжим, і цей м'який килим під ногами збуджував у ньому якесь дурне бажання перекидатися через голову, як дитина.

Він розбігся, перекинувся, встав і почав знову. І за кожним разом співав:

Ох, як гарно,
Ох, як гарно —
Збирати суніці.

Раптом він спинився над утопаною в яру стежкою й побачив здалека рослу дівчину — то поверталась до села якась наймичка, несучи на коромислі двоє відер із молоком.

Він чатував на неї, пригнувшись, і світив очима, як собака, що побачив перепілку.

Вона теж помітила його, звела голову й сміючись крикнула:

— Це ви так виспівуєте?

Він не відповів ні слова й стрибнув униз у яр, хоч схили були високі, щонайменше шість футів.

Побачивши його раптом перед собою, дівчина сказала:

— Господи, як ви мене налякали!

Але він не чув її слів, він був п'яний, він знавіснів, охоплений новою, лютішою за голод пристрасстю, розпалівши від алкоголю, непереможним шалом чоловіка, якого вже два місяці було всього позбавлено, а тепер він, п'яний, молодий, запальний, горів усіма хотіннями, закладеними від природи в дужу плоть самців.

Дівчина сахнулася, злякавшись його обличчя, очей, напіврозтуленого рота, простягнутих рук.

Він схопив її за плечі і, не кажучи й слова, кинув на стежку.

Вона впустила відра, що з брязкотом покотились, випліскуючи молоко; потім закричала, але, розуміючи, що марно кричати серед цього безлюддя, і бачачи тепер, що він не хоче її смерті, скорилась, не дуже побиваючись тугою та гнівом, бо парубок був дужий, хоча, правда, занадто вже бруталний.

Коли ж устала, згадка про розлиті відра раптом розлютила її, скинувши черевики з ноги, вона в свою чергу кинулась на чоловіка, наміряючись розбити йому голову, якщо він не заплатить за молоко.

Але він, не добравши, з чого стався той напад, трохи витверезившись, оторопівши, злякавшись того, що зробив, вдарився тікати чимдуж, а дівчина шпурляла йому навздогін каміння, і декілька влучило йому в спину.

Рандель біг довго-довго, аж поки відчув, що стомився, як ніколи. Ноги ослабли й більше його не несли, думки плуталися; він забув геть усе й не міг ні про що думати. Сів під деревом. А за п'ять хвилин уже спав.

Прокинувся він од сильного стусана і, розплющивши очі, побачив два лаковані трикутні капелюхи, що схилились над ним, і тих самих двох жандармів, що й уранці; вони в'язали йому руки.

— Я так і знав, що знову тебе злапаю,— сказав глузливо капрал.

Рандель підвівся, не кажучи й слова. Жандарми струнули його, готові побити, як він зробить хоч один рух, бо він тепер був їхня здобич, він став тюремною дичиною, його спіймали ці мисливці на правопорушників, і вони його вже не випустять.

— Рушай! — скомандував жандарм.

Вони пішли. Заходив вечір, розстеляючи по землі осінні присмерки, важкі й зловісні.

За півгодини вони дісталися до села.

Усі двері стояли навстіж, про подію вже було відомо. Селяни й селянки, охоплені гнівом, немов кожного з них обікрадено, немов кожному з них згвалтовано, хотіли побачити, як вестимуть негідника, і виляяти його.

Тютюкання почалось від першої хати, а скінчилось біля мерії, де чекав мер, щоб самому помститись на цьому волоцюзі.

Вгледівши його ще здалека, він заволав:

— Ага, гультяю! Попався!

І потер руки, дуже задоволений собою.

— Я ж казав, я ж казав, ще тільки побачивши його на дорозі,— провадив він.

І знову, з подвоєною радістю:

— А, підлотнику! А, мерзенний підлотнику! Ти таки матимеш свої двадцять років!

Баронеса

— Хочеш побачити гарненькі оздоби,— сказав мій друг Буарене,— то ходімо зі мною.

І він повів мене на другий поверх гарного будинку в одній із великих паризьких вулиць. Нас зустрів вельми пристойний чоловік з прекрасними манерами й повів із кімнати до кімнати, показуючи різні рідкісні речі, недбалим тоном називаючи їм ціни. З того, як легко й невимушено злітали в нього з уст великі суми — десять, двадцять, тридцять, п'ятдесят тисяч франків,— можна було не сумніватись, що в цього великосвітського комерсанта у вогнетривкій шафі лежать мільйони.

Я про нього давно вже чув. Напрочуд спритний, меткий, розумний, бував він за посередника в найрізноманітніших справах. Маючи стосунки з усіма найбагатшими аматорами мистецьких виробів у Парижі, ба навіть по всій Європі та Америці, знаючи їхні смаки, їхні хвилинні уподобання, він сповіщав їх словом або телеграмою, коли вони жили десь далеко, тільки-но до нього в руки потрапляла річ, котра могла б їх удовольнити.

Люди з найвищих верств зверталися до нього по допомозі, коли опинялися в прикрому становищі,— чи то грошей їм бракувало на гру, чи треба було сплатити якийсь борг, чи продати картину, коштовну фамільну оздобу, якусь дорогу вишивку, а навіть і коня чи й масток, як до того вже з лихих обставин ішлося.

Говорили, ніби він ніколи не відмовляв у своїх послугах, коли передбачав з того який зиск.

Буарене, видно, був у добрій дружбі з цим своєрідним купцем. Певне, не одну вони мали вже спільну справу. Я з великою цікавістю приглядався до господаря.

Був він високий на зріст, худий, лисий, дуже елегантний. Голос його — ніжний, ласкавий — мав у собі якийсь особливий чар, чар спокусливості, і це додавало речам ціни. Коли він держав яку-небудь коштовну річ у своїх пальцях, то повертав її на всі боки, розглядав так уміло, спритно, красиво, з такою любов'ю, що сама річ робилась від того краща, на очах міняючись від його дотику, від його погляду. І зараз же її оцінювали куди дорожче, ніж тоді, коли вона лежала ще в вітрині, не потрапивши до його рук.

— А де ваш Христос,— мовив Буарене,— той прегар-

ний Христос із доби Ренесансу, що ви мені торік показували?

Господар усміхнувся й одповів:

— Проданий, ще й у досить дивний спосіб. От, маєте собі, справжня паризька історія. Хочете, розкажу?

— Гарзд!

— Ви знаєте баронесу Саморіс?

— І так, і ні. Бачив її якось, але мені відомо, що вона за одна.

— Відомо... таки справді відомо?

— Так.

— Скажіть же, будь ласка, спершу, що саме вам відомо, я тоді побачу, чи ви помиляєтесь, чи ні.

— Залюбки скажу. Пані Саморіс — світська жінка, вона має дочку, хоча ніхто не знав її чоловіка. В кожному разі, коли й не було в неї чоловіка, то з коханцями своїми вмів вона критись, бо її приймають певні люди з товариства, толерантного чи, може, сліпого.

Вона ходить до церкви, причащається вельми побожно і конче на людях, нічим себе не компрометує. Вона сподівається, що дочка її знайде собі неабияку пару. Так чи ні?

— Так, але я дещо додам. Вона живе на кошти своїх коханців і ще й умів змушувати їх шанувати свою любовницю більше, ніж тоді, коли вона такою не була. Ця здатність — неабияк; тут можна добитись від мужчин всього, чого лише заманеться. Той, кого вона собі обрала, ні сном ні духом про те не відає і залицяється до неї довго, домагається кохання несміливо, бере її з подивом і володіє з пошаною. Він аж ніяк не помічає, що платить їй, так воно виходить у неї тактовно; і в стосунках з ним додержує вона такої обережності та гідності, такого доброго тону, що, вставши з постелі, де був удвох із нею, він ладен дати ляпаса тому, хто посмів би піддати якомусь сумніву її цнотливість. І то якнайщиріше.

Я кілька разів ставав цій пані в пригоді. І в неї нема від мене таємниць.

Якось, на початку січня, попросила вона мене позичити тридцять тисяч франків. Звичайно, я таких грошей не дав, але, бажаючи їй таки допомогти, попросив розказати відверто про своє становище, щоб я міг збагнути, чим можу їй прислужити.

Вона в таких обережних висловах оповіла мені про свої клопоти, що делікатніше не могла б говорити і про перше

причастя своєї дочки. Я зрозумів кінець кінцем, що настали лихі часи і що в неї ані су за душею.

Торговельна криза, політичні заколоти, що їх ніби на-вмисне плекає наш уряд, чутки про війну, загальна скру-та — усе це змусило навіть закоханих приховати гроші. До того ж вона, чесна жінка, не могла віддатися першому стрічному.

Їй бракувало кого-небудь із вищого, аристократичного кола, хто підтримав би її репутацію, а разом і давав би засоби жити. Вітрогон, хай би навіть і багатий, скомпро-метував би її навіки і зробив би неможливим щасливий шлюб для її дочки. Тим паче не могла вона вдатися, ба й подумати про шлюбні контори, про отих ганебних посе-редників, що могли б на якийсь час вивести її зі скрутного стану.

Отже, їй треба було доконче підтримувати такий самий, як і завжди, лад та розпорядок у господі, приймати, як і раніше, гостей,— інакше вона втратила б надію знайти серед відвідувачів бажаного скромного й достойного друга.

Я довів їй, що навряд чи тридцять тисяч франків, коли б я їх позичив, могли до мене вернутись, бо якби вона їх потратила, то мусила б відразу дістати десь шістдесят тисяч, щоб віддати мені половину.

Вона дуже засмутилася, це слухаючи. Я не знав, що його вигадати, аж раптом геніальна ідея блиснула мені в голові.

Я саме перед тим купив отого Христа з доби Ренесансу, котрого вам показував, чудову річ, найкращу в такому стилі з усіх, які я бачив.

— Мила моя,— сказав я їй,— я скажу занести цю статуетку зі слонової кості до вас. Вигадаєте якусь там зворушливу, поетичну історію, що вже собі хочете, щоб з'ясувати, чому ви надумали позбутися цієї речі. Звичайно, це фамільна коштовність, що перейшла до вас у спадок від батька.

Я присилатиму до вас аматорів, сам їх приводитиму. Решта вже залежить від вас самих. Напередодні сповіща-тиму вас про їхні статки тощо. Христос коштує п'ятдесят тисяч франків; але я ладен віддати вам за тридцять. Що поверх того — ваше.

Вона кілька хвилин з дуже серйозним виглядом подума-ла та й каже:

— Гаразд, може, це й щаслива ідея. Велике вам спасибі. Другого дня я сказав однести до неї свого Христа,

а ввечері того ж таки дня направив туди барона де Сент-Опіталя.

Протягом трьох місяців посилав я до неї найкращих, найпевніших із моїх клієнтів. Та про неї не мав жодної звістки.

Одного разу, коли завітав до мене якийсь іноземець, що дуже погано розмовляв французькою мовою, я намислив повезти його сам до Саморіс — і глянути, що там і як там.

Лакей, одягнений у все чорне, зустрів нас і провів до гарненького салону, темного, зі смаком умебльованого, де нам довелося кілька хвилин зачекати. Вона вийшла — чарівна, привітна, — подала мені руку, попросила сідати. Коли я їй сказав, чого ми саме прибули, вона подзвонила.

Ввійшов лакей.

— Підіть запитайте в панни Ізабелли, — сказала вона, — чи можна нам зайти до її каплиці.

Дівчина сама принесла відповідь. Було їй років п'ятнадцять. Скромна, мила, вона так і дихала свіжістю молодого віку.

Вона захотіла сама провести нас до каплиці. Каплиця та нагадувала будуар святенниці, де палала срібна лампада перед Христом, моїм Христом, покладеним на чорному оксамиті. Обстановка була чарівна, дуже вдала.

Дівчина перехрестилась і промовила:

— Погляньте, панове, правда ж він прегарний?

Я взяв статуетку, розглянув її й оголосив, що це дуже коштовна річ. Іноземець також подивився на неї, але, здавалося, його куди більше цікавили мати й дочка, ніж Христос.

В їхньому домі прегарно пахло — фіміамом, квітами, парфумами. Людина почувала себе там якнайкраще. Це було-таки справді комфортабельне житло, що так і заклиало залишитися в ньому.

Коли ми вернулись до салону, я порушив, дуже обережно та делікатно, питання про ціну. Пані Саморіс, опустивши очі, заправила п'ятдесят тисяч франків.

І додала:

Коли б ви хотіли подивитись іще раз, то я буваю, добродію, щодня до третьої години вдома.

На вулиці іноземець почав мене розпитувати про баронессу, що дуже припала йому до вподоби. Опісля я не чув нічого, ні про неї, ні про нього.

Минуло ще три місяці.

Якось уранці, тижнів два тому, вона завітала до мене саме під сніданок і вклала мені до рук гаманець із грішми:

— Друже мій, ви ангел. Ось вам п'ятдесят тисяч франків. Я сама куплю у вас Христа і плачу за нього на двадцять тисяч більше, ніж стояло в нашій угоді, але з умовою, щоб ви завжди... завжди посилали до мене м'яєнтів... бо мій Христос... іще продається.

Буатель

Роберві Пеншону

Дядько Буатель, Антуан, виконував у нашій окрузі найбруднішу роботу. Щоразу, як треба було вивезти з нужника, прибрати купи гною, помийну яму, прочистити риштак чи якусь брудну діру, кликали його.

Він приходив зі знаряддям золотаря в закаляних у гній черевиках і брався до роботи, без кінця нарікаючи на своє ремесло. Коли ж його запитували, чому він стає до цієї гидкої роботи, він відповідав з покорюю:

— Ради дітей, їй-Богу, треба ж їх годувати! А це найвигідніше.

Справді, в нього було чотирнадцятеро дітей. Коли його питали, як його діти, він відповідав байдуже:

— Дома тільки восьмеро. Один у солдатах, а п'ятеро одружені.

А коли хотіли дізнатись, чи добре вони поженились, Буатель відповідав жваво:

— Я їм не перечив. Я їх зовсім не силував. Вони попарувались, як хотіли. Не треба перечити голосові серця, бо з того виходить лихо. Якщо з мене зробився отакий нечупара, то це тому, що батьки пішли мені насупроти. Якби не це, з мене був би робітник, не гірший за інших.

Ось як сталося, що батьки пішли йому насупроти.

Він був тоді солдатом і відбував службу в Гаврі, не дурніший і не тямущіший за інших, проте трохи простацької вдачі. Найбільшою розвагою його у вільні години було ходити набережною, де збиралися продавці птахів. Коли сам, коли з земляками він повільно прогулювався перед клітками, де рябіли зелені, жовтоголові папуги з Амазонки, сірі, червоноголові сенегальські папуги, величезні ара з

барвистими перами, чубчиками й китицями, схожі на оранжерейні рослини; всілякі папужки, що їх, здавалось, сам Бог розмалював з копіткою дбайливості мініатюриста, та інші малесенькі стрибучі пташенятка, червоні, жовті, сині й строкаті; їхні крики зливалися із гомоном гавані, домішуючись до людського гамору, гуркоту розвантажуваних кораблів, стуку коліс, буйного, гострого, верескливого, оглушливого шуму далеких заморських лісів.

Витріщивши очі, роззявивши рота, Буатель спинявся, сміючись і скалячи зуби на какаду, що й собі кивали білими чи жовтими чубками, побачивши його яскраво-червоні штани та блискучу мідну пряжку на поясі. Коли йому траплявся папуга, що вмів говорити, він починав питати його, і якщо птах був у гуморі й пащекував із ним, у нього аж до вечора було легко й весело на душі. Лупаючи очима на мавп, він реготав, аж падав; він не уявляв собі більшої пишноти для багача, ніж держати вдома таких звірят, як кішок чи собак. Оця пристрасть, пристрасть до чужеземного була в нього в крові, як в інших нахил до полювання, медицини чи священства. Тільки-но розчинялися двері казарми, він не міг стриматись, щоб знову не звернути на пристань, немов його тягло туди якоюсь силою.

Одного разу, завмерши від захвату перед величезним ара, що надимав пір'я, схилився, випростувався, наче бив чолом перед королем папуг, Буатель раптом побачив, як одчинились двері кав'ярні поруч з пташиною крамничкою і з'явилась молода негритянка, пов'язана червоною хусткою,— вона вимітала на вулицю корки й пісок.

Відразу ж його увага поділилась між птахом і жінкою, і він сам не міг би сказати, хто з них викликав у ньому більший захват і подив.

Негритянка, підмівши сміття, звела очі, та так і застигла, також засліплена солдатським мундиром. Вона стояла перед Буателем, усе тримаючи в руках віника, немовби ставши на чати, тим часом як ара й далі бив чолом. Та за кілька хвилин солдат зникнув від такої уваги й повільно відійшов, щоб не показати, ніби він тікає.

Незабаром він вернувся туди. Майже щодня він проходив перед «Колоніальною кав'ярнею» і бачив крізь шибки, як чорношкіра служниця подавала портовим матросам пиво й горілку. Часто, побачивши його, вона виходила надвір; вони ще не перемовилися й двома словами, а вже почали всміхатись одне до одного, як знайомі, і серце Буателя раділо, коли між темно-червоних губів дівчини

раптом світився блискучий разок зубів. Нарешті він наважився зайти до кав'ярні й був дуже здивований, почувши, що вона розмовляє французькою мовою, як і всі. Пляшка лимонаду, з якої й вона випила склянку, лишилась для солдата незабутнім приємним спогадом; згодом він звик заходити в цей портовий шинок і смакувати всі солодкі напої, наскільки дозволяла кишеня.

Бачити, як чорна рука маленької служниці наливає щось йому в склянку, а зуби її сміються і ясніють більш ніж очі,— було для нього святом, щастям, про яке він безперестану думав. На третій місяць знайомства вони стали добрими друзями, й Буатель, на свій подив, дізнався, що погляди цієї негритянки в усьому подібні до добрих правил порядних дівчат його батьківщини, що вона любить роботу, поважає ощадливість, релігію й добру поведінку; вона стала йому ще дорожча, й він так закохався, що надумав одружитися з нею.

Він признався їй у своєму намірі, і вона затанцювала з радості. Вона мала трохи грошенят, залишених їй продавщицею устриць, що підбрала її шестирічною дитиною на набережній Гавра, де її висадив якийсь американський капітан. Цей капітан знайшов її в трюмі свого пароплава серед бавовни — через кілька годин після відплиття з Нью-Йорка. Прийшовши до Гавра, він покинув на догляд розчуленої перекупки маленьку чорну істоту, сховану на борту його судна невідомо ким і як. Коли перекупка померла, молода негритянка стала за служницю в «Колоніальний кав'ярні».

Антуан Буатель додав:

— Ми поберемося, якщо батьки не заперечать. Ніколи, слухай-но, ніколи я не піду проти їхньої волі, ніколи! Я скажу їм слівце, як тільки навідаюсь додому.

Наступного тижня, одержавши відпустку на одну добу, він поїхав до батьків, на їхню невеличку ферму в Туртевілі, біля Івто.

Дочекавшись кінця обіду, тієї хвилини, коли кава, підігріта горілкою, розкриє серця, Антуан сповістив батьків, що знайшов собі дівчину до душі, ну таку до душі, що кращої на всьому світі не знайдеш.

Старі відразу насторожилися й почали випитувати. Він нічого від них не приховав, крім кольору її шкіри.

Вона служниця, майна в неї небагато, зате дівчина вона роботяща, ощадлива, охайна, доброї поведінки й розважлива. Такі речі цінуються більше, ніж гроші в руках поганої

господині. До того ж їй залишила трохи грошеньт жінка, яка її виховувала, чимало-таки грошеньт, цілий посаг, півтори тисячі франків в ощадній касі. Переможені цими доказами, покладаючись цілком на його вибір, батьки почали вже поступатись, але тут він підійшов до уразливого питання. Трохи вимушено сміючись, він сказав:

— Тільки от одне, що може вас відштовхнути. Вона ніяк не біла.

Старі не зрозуміли, і з багатьма пересторогами, щоб не дуже їх настрахати, він пояснив, що вона чорношкіра, точнісінько така, як на лубочних малюнках.

Тоді вони стривожились, зніяковіли, злякались, немов він пропонував їм спілку з дияволом.

Мати сказала:

— Чорна? Де ж у неї чорне? Невже геть уся чорна?

Він відповів:

— Авжеж, уся; ти ж бо вся біла!

Батько й собі промовив:

— Чорна? Що ж вона чорна, як казан?

Син відповів:

— Та ні, трошки світліша! Вона чорна, але не така, щоб було гидко. Адже рясa в панотця чорна, а чим вона гірша за стихар, хоч він і білий.

Батько сказав:

— А є там чорніші від неї, в тій стороні?

Син переконано гукнув:

— Авжеж!

Але старий похитав головою:

— Мабуть, гидко?

А син:

— Нітрохи не гидко, бо до цього відразу звикаєш.

Мати доскіпувалась:

— А білизну ж вона дуже бруднить, така шкіра?

— Та не більш, ніж твоя, бо ж такий колір у неї природний.

І от після довгих розпитів умовились нарешті, що батьки, перш ніж вирішувати, побачать дівчину. Через два місяці скінчиться його служба, він привезе її додому, тут вони роздивляться її як слід і обговорять, чи не дуже вона темна, щоб увійти в родину Буателів.

Антуан оповістив, що в неділю, двадцять другого травня, в день його звільнення, він приїде в Туртевіль разом із своєю приятелькою.

Для цієї подорожі до батьків свого залицяльника вона вдягла найкраще й найпоказніше вбрання, де переважало жовте, червоне й синє; здавалось, її прибрано прапорами на честь національного свята.

На вокзалі при від'їзді з Гавра всі витріщали на неї очі, і Буатель пишався, що веде під руку особу, яка привертає загальну увагу. Коли ж вона вместились біля нього в вагоні третього класу, то викликала такий подив у селян, що в сусідніх купе люди злазили на лавки, щоб поглянути на неї поверх дерев'яних перебірок, які розділяли вагон. Побачивши її, одна дитина з переляку закричала, а друга заховала обличчя в материній спідниці.

Проте все йшло добре аж до приїзду на останню станцію. Та ось поїзд стихив хід, наближаючись до Івто. Антуан став зле себе почувати, немов під час огляду, коли він не знав статуту. Вихилившись у вікно, він здалека ще впізнав батька, що тримав за вуздечку запряженого в візок коня, а біля самої станційної огорожі побачив і матір.

Він зійшов перший, подав руку своїй приятельці й, гордо випроставшись, немовби супроводив генерала, повів її до батьків.

Мати, побачивши сина в товаристві цієї чорної й строкої вичепуреної дами, так стороніла, що рота не могла розкрити, а батько насилу стримав коня, що схарапудився чи то від паровоза, чи то від негритянки. Але Антуан, охоплений щирою радістю від того, що бачить своїх стареньких, кинувся їм назустріч, поцілувався з матір'ю, цмокнув батька, не звертаючи уваги на переляк коня, потім обернувся до своєї супутниці, на яку перехожі, спиняючись, отетеріло задивлялись, і гукнув:

— Ось вона яка! Я ж вам казав, що спершу вона трошки страшенька, але як тільки її, от правда свята, узнаєш ближче, кращої за неї на всій землі не знайдеш. Скажіть їй добридень, а то вона стала ні в тих ні в сих.

Тоді тітка Буатель, сама насмерть перелякана, незграбно вклонилась, а батько, скинувши кашкета, пробурмотів: «Доброго вам здоров'я». Далі, не гаючи часу, повмощувалися на візку: жінки — на задньому сидінні, де їх підкидало на кожній вибоїні, а чоловіки спереду на лавці.

Всі мовчали. Антуан насвистував якусь солдатську пісню, батько стьобав конячку, а мати крадькома спідлюба позирала на негритянку, в якій чоло й вилиці сяяли на сонці, немов добре начищені чоботи.

Антуан обернувся, бажаючи зламати лід.

— Ну,— мовив він,— що ж ви мовчите?

— Не можна ж зразу,— відповіла мати.

Він сказав:

— А ти розкажи малій, як твоя курка знесла восьмеро яєць.

То був давній родинний жарт. Але мати все ще ні слова не могла вимовити від збентеження, і Антуан, заливаючись сміхом, сам узявся розповідати цю дивовижну пригоду. Батько, що знав її напам'ять, розвеселився з першого слова, швидко до нього пристала й жінка, а сама негритянка в найкумеднішому місці раптом зайшлася таким дзвінким, розкотиєтим, невтримним реготом, що зляканий кінь побіг чвалом.

Знайомство відбулося. Розмова зав'язалась.

Тільки вони приїхали й вилізли з візка, Антуан одвів свою приятельку в кімнату — вона хотіла переодягтися, щоб не заплямити чепурної сукні, готуючи за своїм рецептом якусь страву, що нею сподівалася підобрити старих; потім він перейняв батьків перед дверима й спитав із завмиранням серця:

— Ну, що ви скажете?

Батько мовчав. Мати, крутішого норову, заявила:

— Надто вже вона чорна! Ну, терпіти несила. В мене аж серце перевертається.

— Ви звикнете,— мовив Антуан.

— Може, й звикнемо, але не за одну хвилину.

Вони вступили в будинок, і, побачивши негритянку коло куховарства, стара полагіднішала. Підіткнувши спідницю, вона взялась їй допомагати, ще жвава, незважаючи на свій вік.

Обід був добрий, довгий і веселий. Коли всі вийшли прогулятись, Антуан одвів батька вбік.

— Ну, тату, що скажеш?

Селянин ніколи не відповідав навпростець.

— Про мене байдуже. Питайся в матері.

Тоді Антуан наздогнав матір і затримав її позаду.

— Ну, мамо, що ти скажеш?

— Воля твоя, хлопчику, надто вже вона чорна. Якби хоч трошки світліша, я б не опиралась. Але це вже занадто. Прямо сказати б, сатана!

Він не наполягав, знаючи, що стара стоятиме на своєму але серце йому рвала розпука. Він роздумував, що має тепер зробити, що вигадати, не розумів, чому це негритянка зразу не завоювала його батьків, як причарувала його

самого. І всі четверо повільно брели нивами, знову затихши. Коли проходили повз чиюсь садибу, господарі вибігали за паркан, хлопці вилазили на дах, усі висипали на дорогу, щоб побачити негритянку, яку привіз Буателів син. Видно було, як збігалися полями чоловіки, ніби бив барабан, скликаючи люд подивитися на дивовижу. Дядько й тітка Буатель, злякані цією цікавістю, що її викликала в цілій околиці їхня гостя, прискорили ходу, йдучи далеко поперед сина, якого його приятелька саме питала, що думають про неї батьки.

Він ніяково відповів, що вони ще не зважились.

Але на сільському майдані з усіх хат повиходила така сила розбурканого люду, що перед цими величезними сходами старі Буателі кинулись тікати. Антуан, ображений і обурений, велично виступав під руку з приятелькою, супроводжуваний здивованими поглядами роззяв.

Він розумів, що все скінчено, що надії вже нема, що він не одружиться з негритянкою; вона теж це розуміла, і, підходячи до ферми, вони обоє заплакали. Повернувшись додому, вона знову скинула сукню, щоб допомогти матері по хазяйству. Вона ходила за нею скрізь: у молочарню, в хлів, у курник, бралася до найважчої роботи, весь час повторюючи: «Дозвольте я те зроблю, пані Буатель». Увечері стара, зворушена, але невблаганна, мовила синові:

— Що й казати, вона добра дівчина. Шкода, що така чорна, їй-право, надто вже чорна! Я ніколи до неї не звикну, хай собі їде назад, надто вже вона чорна!

І Буатель-син сказав своїй приятельці:

— Вона не згодна, каже, що ти надто чорна. Доведеться тобі поїхати. Я проведу тебе до залізниці. Та нічого, не сумуй. Я ще побалакаю з ними, як ти поїдеш.

Він провів її на станцію, все ще намагаючись подати їй надію; підсадив, поцілувавши, у вагон і довго дивився поїздові вслід розпухлими від сліз очима.

Даремно він благав старих — вони так і не згодились.

Розповівши до кінця цю історію, яку знала вся округа, Антуан Буатель щоразу додавав:

— Відтоді в мене ні до чого серце не лежало. Всяка робота падала мені з рук, і от я й став золотарем.

Йому говорили:

— А все-таки ви одружилися.

— Воно-то так, і я не можу сказати, щоб моя жінка мені не подобалась, бо я з нею мав чотирнадцятеро дітей, але це

все не те, де там! Бо, бачите, та, моя негрityнка, тільки було гляне на мене, так мене немов щось угору підносить.

Дядько Мілон

Вже цілий місяць лє сонце на поля своє пекуче полум'я. Скільки можна сягнути оком, скрізь зеленіє земля, небо від краю до краю обрію синє, й життя радісно цвіте під зливою тепла. Розкидані на рівнині нормандські ферми, оточені поясками могутніх буків, здалеку скидаються на маленькі гайки. А зблизька, якби відчинити побиті шашелем ворота, то здавалося б, що то якийсь велетенський сад, бо всі крислаті, кошаві, мов старі селянки, яблуні вкриті цвітом. Чорні, скривлені, зігнуті стовбури, вишикувавшись у двері, виставляють у небо свої блискучі біло-рожеві крони. Солодкий запах яблуневого цвіту мішається з масним запахом одчинених хлівів і парою прілої купи гною, де порпаються кури.

Полудень. У холодку під грушею, що стоїть перед самими дверима, обідає родина: батько, мати, четверо дітей, дві служниці й троє наймитів. Усі мовчать. Ідять юшку, потім беруться до великої миски картоплі, смаженої на салі.

Іноколи якась служниця підводиться і йде з глеком у льох по сидр.

Господар, високий чолов'яга сорока років, довго дивиться на виноградну лозу, що, звиваючись, як змія, обснувала всю стінку попід віконницями. Нарешті каже:

— На батьковій лозі багато бростин цього року. Може, щось і вродить.

Жінка теж поглядає туди, не кажучи й слова.

Цю лозу посаджено на тому самому місці, де було розстріляно батька.

Сталося це за війни 1870 року. Пруссакі захопили всю округу. Проти них стояв генерал Федерб з Північною армією.

Пруський штаб зупинився саме на цій фермі. Старий селянин, дядько П'єр Мілон, якому вона належала, прийняв і розмістив пруссаків якнайкраще. Цілий місяць німецький авангард залишався в селі для розвідки. Французи стояли

спокійно, за десять миль звідти, а проте майже щочочі зникало кілька уланів.

Коли розвідників посилали в об'їзд по двоє-троє, ніхто з них більш не повертався.

Вранці їх знаходили мертвих десь у полі, біля двору або в канаві. Навіть їхні коні здихали на дорозі, зарубані шаблею.

Очевидно, всі ці вбивства вчиняли ті самі люди, але нікому не щастило їх викрити.

Округа була тероризована. Селян розстрілювали за самим лише наговором, хапали жінок, страхали дітей, щоб дізнатись у них. І все намарно.

Та ось одного ранку дядька Мілона знайшли у стайні на соломі. Обличчя його було розтате шабельним ударом.

А за три кілометри від ферми підібрали двох уланів з розпоротими животами. Один з них ще стискав у руці скривавлену шаблю. Очевидно, він бився, захищався.

Зараз же на дворі перед фермою скликали військово-польовий суд, привели старого.

Йому було шістдесят вісім років. Він був малий, худорлявий, трохи кривий, з довгими, схожими на краб'ячі клешні, руками. Крізь безбарвне, рідке й легке, немов качиний пух, волосся просвічувався лисий череп. На за-смаглий, зморщеній шиї набрякли товсті жили, що зникали під щелепами й знову проступали на скронях. В окрузі його мали за скупого й непоступливого чоловіка.

П'ятеро офіцерів і полковник посідали на подвір'ї за столом, винесеним з кухні. Старого під охороною чотирьох солдатів поставили перед ними.

Полковник сказав французькою мовою:

— Дядьку Мілоне, за той час, що ми тут, ми могли тільки хвалити вас. Ви завжди були до нас послужливі й уважні. Але сьогодні над вами тяжить страшне обвинувачення, й треба все пояснити. Звідки у вас рани на обличчі?

Селянин нічого не відповів.

Полковник сказав знову:

— Ваше мовчання викриває вас, дядьку Мілоне. Але я хочу, щоб ви мені відповіли, чуєте? Чи знаєте ви, хто вбив отих двох уланів, знайдених сьогодні вранці біля розп'яття на дорозі?

Селянин промовив чітко й виразно:

— Я.

Здивований полковник замовк, щільно вдивляючись у полоненого. Дядько Мілон тупо дивився в землю, ніби

стояв на сповіді перед священиком, лише одне зраджувало його внутрішнє хвилювання: він раз у раз і з видимим зусиллям ковтав слину, немовби йому звело горло.

Його родина — старший син Жан, невістка й двоє малих дітей,— злякані й стривожені, стояли ззаду, кроків за десять.

Полковник сказав:

— А чи відомо вам, хто повбивав розвідників нашої армії, яких останнім часом щодня знаходили мертвих у полі?

Старий одповів усе так само тупо й спокійно:

— Я.

— Що? Усіх?

— Так, усіх чисто.

— Ви самі?

— Сам.

— Розкажіть, як ви це робили.

Селянин, здавалось, захвилювався; потреба довго говорити, видно, бентежила його, і він пробелькотів:

— Або я знаю? Як доводилося, так і робив.

Полковник сказав:

— Попереджаю вас — треба говорити все. Для вас буде краще, якщо ви признаєтесь одразу. Розкажіть усе спочатку.

Селянин тривожно поглянув на родину, яка стояла позаду й уважно слухала. Ще хвилину він повагався й раптом зважився:

— Якось увечері — було це годині десь о десятій — на другий день, як ви прийшли сюди, я повертався додому. Ви й ваші солдати відняли в мене корову й двох баранів, а паші забрали не менше як на п'ятдесят екю. Я сказав собі: «Гаразд, хоч скільки б вони брали, а все одно я поквитаюсь». Я ще й іншу кривду мав на серці — скажу згодом. От якось увечері бачу я: один ваш кіннотник сидить за моєю клунею біля канави. Сидить і палить собі люльку. Я зняв з гака косу, потихеньку підійшов до нього ззаду — він нічого не чув. Я й відтяв йому голову одним махом, ніби колос зрізав. Він не встиг і охнути. Пошукайте його в ставку, він лежить там у мішку з-під вугілля, на ший — камінь од загорожі. Я знав, що мені робити. Я зняв з нього мундир, потім чоботи, каску, все познімав і заховав у печі, де випаляють вапню, в Мартеновому гаю, недалеко за моїм двором.

Старий замовк. Уражені офіцери презирнулись. Полковник знов почав допит; і ось що тоді довідалися...

Раз убивши, старий далі жив з одною думкою: «Вбивати прусаків!» Він ненавидів їх похмурою й лютою ненавистю скнарого селянина й патріота. Як він сказав, він знав, що йому робити. Він переcheкав кілька днів.

Йому дали волю розгулювати по селу, виходити й вертатися, коли заманеться, — таким видавався він послужливим, відданим і покірним перед переможцями. Він бачив, як щовечора з штабу посилали кур'єрів. В які саме села вирушають верхівці, він знав і вивчив, постійно спілкуючись із солдатами, ті кілька потрібних йому німецьких слів; і от якось уночі він зважився.

Вийшовши з двору, він прокрався в ліс до вапнярки, заліз у глиб довгого підземного переходу, дістав мундир убитого ним пруссака й надяг його.

Потім він почав блукати полем, пробираючись поповзом, ховаючись за косогорами, тривожно дослухаючись до найменшого шелесту, ніби який бракон'єр.

Коли він вирішив, що настав час діяти, то вийшов ближче до дороги й заховався в кущах. Тут він почекав іще. Нарешті близько півночі почувся кінський тупіт.

Старий припав вухом до землі, аби переконатись, що їде тільки один верхівець, потім приготувався.

Улан їхав клусом, віз депеші. Він сторожко озирався, пильно прислухаючись. Коли він під'їхав десь на десять кроків, дядько Мілон виповз на дорогу й застогнав: «Hilfe! Hilfe!» («Поможіть! Поможіть!»). Верхівець спинився, побачив простертого на землі німецького кавалериста, подумав, що того поранено, зліз з коня й підійшов ближче, нічого не підозріваючи, і в ту мить, коли він нахилився над невідомим, довге загнуте лезо шаблі встромилося йому в живіт. Він упав, як підкошений, і тільки тіпнувся кілька разів у корчах.

Тоді, сповнений радості, німої радості старого селянина-нормандця, дядько Мілон підвівся й уже задля втіхи перерізав трупові горло, потім відволік його і кинув у канаву. Кінь спокійно чекав господаря. Дядько Мілон сів у сідлю й помчав рівниною.

За годину він побачив ще двох уланів, що поруч вертали-ся до штабу. Він поїхав просто на них, закричавши, як і першого разу: «Hilfe! Hilfe!» Пізнавши форму, пруссаки, нічого не підозрюючи, дали йому під'їхати. Старий вихором

влетів поміж них і вбив одного шаблею, а другого пострілом з револьвера.

Він випустив тельбухи їхнім коням — німецьким коням! — тихенько повернувся назад, до вапнярки, і сховав коня першого улана в темному переході. Тут він скинув мундир, знов убрався в своє жебрацьке лахміття і, діставшись додому, проспав аж до ранку.

Чотири доби він не виходив, чекаючи, поки закінчиться розшук, а на п'яту ніч вирушив знов і вбив іще двох солдатів з допомогою такого самого маневру. Відтоді він не пропускав жодної нагоди. Привид-улан, мисливець на людей, щоночі мандрував безлюдними, залитими місячним сяйвом полями. Скінчивши справу й лишивши за собою на дорозі трупи ворогів, старий вершник повертався до вапнярки й ховав там коня й мундир.

Серед білого дня він спокійно відносив вівса й води своїй коняці, що стояла в темній печері, й годував її досхочу, бо вимагав од неї нелегкої роботи.

Але останньої ночі один з тих, на кого він напав, не розгубився й розтяв обличчя йому шаблею.

Проте старий убив їх обох! Йому ще стало сили доїхати до вапнярки, сховати коня й перевдягтись у свою нужденну одіж; та коли вертався назад, його охопила страшенна кволість, і він заліз у стайню, бо вже не міг добратися додому. Там його й знайшли, скривавленого, на соломі...

Скінчивши своє оповідання, дядько Мілон раптом підвів голову й гордо оглянув офіцерів.

Полковник, смикаючи себе за вуса, спитав:

— Більш нічого не маєте сказати?

— Ні, нічого. Я вів рахунок: я вбив шістнадцятьох, ні більше, ні менше.

— Ви знаєте, що маєте вмерти?

— Я, здається, не просив у вас помилування.

— Ви коли-небудь служили солдатом?

— Так. Свого часу і я воював. Та й батько мій був солдатом, ще за першого імператора. Ви його вбили. Ви й Франсуа вбили, мого меншого сина, минулого місяця поблизу Евре... Я був вам винен і заплатив сповна. Тепер ми квити.

Офіцери презирнулися.

Старий додав:

— Восьмеро за батька й восьмеро за сина; ми квити. Не я перший ліз на спірку з вами. Я вас зовсім не знаю. Я не

знаю навіть, звідки ви взяли! Прийшли до мене й командуєте, як у себе вдома. Я помстився на тих, на шістнадцятьох. Я не каюсь.

І, випроставши своє затерпле тіло, старий схрестив на грудях руки в позі скромного героя.

Пруссаки довго радились пошепки. Капітан, що теж місяць тому втратив сина, захищав цього хороброго селянина.

Полковник підвівся і, підійшовши до дядька Мілона, сказав стиха:

— Слухайте, старий, є один тільки спосіб урятувати вам життя. Якщо ви...

Але дядько Мілон не слухав далі. Його рідкий чуб маяв на вітрі, худе, спотворене ударом шаблі обличчя скривилося страшною гримасою; він уп'явся очима в офіцера-переможця і, набравши в груди повітря, з усієї сили плюнув прусакові в лице.

Полковник у нестямі підняв руку, але селянин плюнув йому в обличчя вдруге.

Всі офіцери, схопившись на ноги, воднораз вигукували якісь накази.

Старого схопили, поставили до стінки й розстріляли, і до останньої хвилини він спокійно всміхався Жанові — своєму старшому синові, невістці й двом малим, що дивилися на нього божевільними від жаху очима.

Весняного вечора

Жанна мала взяти шлюб зі своїм кузенком Жаком. Вони зналися змалку, і любов їхня ніколи не набирала тих церемонних форм, які бувають звичайно у панському колі. Зросли вони вкупі, не здогадуючись навіть, що кохають одне одного. Дівчина, маючи до того природний нахил, звичайно, зачіпала інколи юнака принадами невинного кокетства; вона вважала його за доброго та славного хлопця і щоразу, зустрівшись, обіймала від щирого серця, але без того тремтіння, що проймає часом усю людину аж до кінчиків пальців на ногах.

А він просто думав: «Яка вона мила, моя маленька кузиночка!» — і ставився до неї з тією інстинктивною

ніжністю, що завжди відчувають чоловіки до гарненьких дівчат. Далі гадки його не сягали.

Але одного разу Жанна випадково почула, як мати казала до її тітки (до тітки Альберти, бо тітка Лізон зосталася старою панною):

— Запевняю тебе, діти наші відразу покохаються, це вже й тепер помітно. Щодо мене, то з Жака буде якраз такий зять, про якого я мрію.

І зараз же ніжне почуття Жанніне до кузена поглибилось. Зустрівши його, вона зашарілась, рука її задрожала в його руці, очі опустились під його поглядом, і коли він хотів її обняти, вона довго пручалась. Усе це впало йому в око. Він збагнув, до чого йдеться, і з поривом, де було стільки самовдоволеної пихи, скільки й справжнього палу, пристрасно пригорнув до себе кузину і шепнув їй на вушко: «Я кохаю, я кохаю тебе!»

З цього дня пішло у них ненастанне залицання та воркування, усі ті вияви любові, котрі, завдяки їхньому приятелюванню змалку, не мали для себе жодних перешкод і утруднень. Жак у вітальні цілував свою наречену, не криючись перед трьома старими жінками: своєю матір'ю, матір'ю Жанні і тіткою Лізон. Вони цілими днями блукали вдвох по гаю, понад річкою, по росяних луках, мережаних квітами. І свого одруження чекали вони без надто великої нетерплячки, охоплені чарівною ніжністю, відчуваючи глибоку насолоду від таких незначних пестощів, як потиски рук, як ті довгі, полум'яні погляди, коли душі закоханих ніби зливаються водно. Їх лише невиразно тривожила й мучила неусвідомлена ще жадоба палких обіймів, якийсь чудний неспокій на устах, котрі ніби кликали, надили, вабили й притягали.

Іноді після цілого дня такої пристрасної млості, таких платонічних любовощів, їх увечері змагала дивна втома, і вони глибоко зітхали, самі не розуміючи чого, сповнені неясних сповідань.

Обидві матері та тітка Лізон дивилися на це молоде кохання з ласкавими, теплими усміхами. Надто ж зворушувало воно, здавалось, тітку Лізон.

Це була скромна тиха жіночка, що мало говорила і завжди неначе ховалася від людського ока, виходячи на люди лише тоді, коли сідали до столу, і зараз же по тому вертала знову до своєї кімнати, де сиділа сама собі цілий день. Старенька, добродушна, з сумовитим поглядом, вона майже нічого не важила у сім'ї.

Дві інші сестри, вдови, досягнувши певного становища в високому колі, мали її до якоїсь міри за незначну, не варту уваги істоту. Поводилися з нею фамільярно, не дуже церемонячись, криючи під ласкавістю легке презирство. Її назвали Лізою, бо народилася вона за часів, коли у Франції панував над умами Беранже. А як побачили, що вона не виходить заміж та вже, певне, й не вийде, то перевернули те ім'я на Лізон. Тепер це була «тітка Лізон», чистенька та плохенька бабуса, дуже несмілива навіть зі своїми, що відчували до неї приязнь, де об'єдналися звичка, співчуття та поблажлива байдужість.

Діти ніколи не заходили обняти стару в її кімнатці, лише служниця туди заглядала. Мусили посилати по неї, коли треба було про щось поговорити. Ледве навіть знали, де міститься її кімната, та кімната, де самотньо точилося це бідне існування. Її майже ніхто не помічав. Коли перед очима не було тітки Лізон, ніхто про неї й не згадував, ніхто не думав про неї. Це була одна з тих безбарвних, збляклих істот, що залишаються невідомі найближчим людям, істот, чия смерть не утворює порожнечі в родині. Такі особи не вміють якось увійти в життя, звички, уподобання своїх рідних.

Вона ходила завжди покvapною, легенькою ногою, все робила якось безшумно, непомітно, ні за що ніколи не чіплялась, ніби насилаючи на речі властивість не видавати жодних звуків; руки її, здавалося, були з м'якої вати, так тихенько та делікатно дотикалася вона чого там треба.

Слова «тітка Лізон» не збуджували, сказати б, ні в кого жодної думки. Так от наче промовлялося: «кавник», «цукерниця».

Собачка Лут, безперечно, мала яскравішу індивідуальність; її безперестанку лащили, називаючи: «моя мила Лут, хороша Лут, малесенька Лут». За нею, звичайно, плакали б тяжче й довше.

Весілля мало відбутися десь у кінці травня. Заручені жили тим часом нерозлучні — око з оком, рука з рукою, думка з думкою, серце з серцем. Того року тепло припізнилося, раз у раз ясними ночами та імлистими свіжими ранками бували приморозки; і враз потоком ринула весна.

Кілька погожих, трошки хмарних днів зворушили в землі усі соки, неначе чудом яким розкриваючи листки на рослинах і розточуючи скрізь чудові, м'які пахощі бруньок та перших квітів.

Потім якось після полудня переможне сонце, висмоктую-

чи останні випари з вогкої землі, блиснуло на небі і затопило все навкруги своїм промінням. Його веселий блиск пронизав і рослини, і тварин, і людей. Закохані птахи пурхали, лопотіли крильми, перегукувались. Жанна та Жак, охоплені безмежним щастям, але більше, ніж коли, несміливі, злякані тим незнаним, таємничим тремтінням, що поймало їх, увиходило в них разом із духом воскреслого, сп'янілого гаю, цілий день сиділи поруч на лавці біля замкових воріт, не наважуючись піти самі кудись далі і зачарованими поглядами дивлячись на блискучу поверхню води, де великі лебеді доганяли один одного.

Потім, коли настав вечір, вони ніби заспокоїлись трохи, на них найшла якась утомна злагода. Пообідавши, вони поспиралися на одчинене вікно в вітальні і тихо розмовляли. Матері тим часом у світляному колі, утвореному лампою, грали в пікет, а тітка Лізон плела панчохи для бідняків тієї околиці.

Високий гай темнів віддалік, за ставом, і раптом поміж його дрібним іще листом виглянув місяць. Він поволі плив угору серед віт, що малювалися виразно на його ясному шляху, і підбивався дедалі вище серед зірок, що втрачали від його появи свій блиск. Цілий світ був затоплений меланхолійним сяйвом, де блукають білі тіні й чудові примари,— сяйвом, любим для всіх закоханих та поетів.

Молоді спершу замилувано дивились на це видовище, а далі, напоєні солодощами чудової ночі, принаджені мерехтінням трави та дерев, покволом вийшли і попрямували лугом до ставу, що вигравав пишними барвами.

Кінчивши чотири партії в пікет, як то звичайно бувало щовечора, обидві матері ледве не задрімали на своїх місцях і врешті зібралися йти спати.

— Треба покликати дітей,— мовила одна.

А друга відповіла, глянувши в біду імлу за вікном, де майоріли дві тіні закоханих:

— Облиш, надворі так гарно! Лізон на них почекає. Правда ж, Лізон?

Стара панна звела свої несміливі очі і відказала властивим їй боязким голосом:

— Звичайно, я на них почекаю.

Сестри пішли на спочинок, а тітка Лізон, поклавши на поруччя крісла своє недокінчене плетиво, вовну та довгого дротика, сперлась ліктями на вікно і почала вдивлятися у прегарний нічний краєвид.

Закохані прогулювались без кінця довго, переходячи луг

від ставу до ганку і знову від ганку до ставу. Вони побралися за руки й не говорили ні слова, ніби душі їхні вийшли зі своєї оболонки і злилися з яскравою поезією, що нею дихала земля. Жанна зненацька побачила у вікні силует старої панни, що вирисовувався у світлі лампи.

— Глянь-но,— мовила вона,— тітка Лізон дивиться на нас.

Жак підвів голову.

— Так,— одказав він,— тітка Лізон на нас дивиться.

І вони знову повернулися до своїх мрій, до своєї прогулянки, до свого кохання.

Тим часом роса вкрила траву. Їм зробилося трошки студено від нічної свіжості.

— Вертаймось,— сказала вона.

І вони попростували до замку.

Коли молода пара увійшла знову до вітальні, тітка Лізон, як перше, шлепа панчохи; чоло її було низько нахилене над роботою, а худі маленькі пальці трошки тремтіли, ніби надто стомлені.

Жанна підійшла до неї.

— Тіточко, ми вже йдемо спати.

Стара панна відвела очі. Вони були червоні, так наче вона плакала. Жак та його наречена того не помітили. Враз молодий хлопець глянув на Жаннині черевики і побачив, що вони забризкані росю. Порушений неспокоєм, він запитав ніжно:

— Чи не змерзли твої любі маленькі ніжки?

І тут раптом пальці у тітки Лізон так сильно задрижали, що плетиво з них випало геть, моток шерсті покотився по підлозі,— і, затуливши долонями обличчя, стара панна гірко, конвульсивно заридала.

Молодята кинулись до неї. Жанна, ставши навколішки, відвела їй руки від обличчя і запитала, стурбована та вражена:

— Що з тобою, тіточка Лізон? Що таке?

Тоді нещаслива старенька промовила крізь сльози, діткнута тяжким горем:

— Це... він... він тебе спитав: «Чи не змерзли... твої любі маленькі ніжки?..» Мені ніколи... ніколи ніхто такого не говорив... ніколи... ніколи!...

Щоб ніхто не міг здогадатись, про яку особу йде мова, назвемо її пані Ансер.

Це була одна з тих паризьких комет, які лишають по собі немовби довгий вогняний слід. Вона писала вірші та новели, мала поетичне серце і була до того ж напрочуд вродлива. Вона приймала у себе лише видатних людей, із тих, кого називають звичайно «королями» в тій або іншій галузі. Бувати в неї в домі — давало право на титул особливо цікавої, розумово витонченої людини; принаймні такого значення надавали звичайно її запросинам.

Чоловік її відігравав роль темного сателіта. Бути зірці за чоловіка — справа зовсім нелегка. Проте йому щасливо спало на думку утворити державу в державі, здобути й для себе певної поваги, щоправда, другорядної; отже, коли дружина його вітала у себе гостей, бували гості й у нього; то був окремий гурток, що цінував господаря більше, ніж блискучу дружину, і з більшою увагою дослухався до його речей.

За фах він узяв собі землеробство, кімнатне, так би мовити. Адже є й кімнатні полководці, що родяться, живуть і вмирають на круглих шкіряних кріслах військового міністерства; кімнатні моряки — загляньте до міністерства морського; кімнатні колонізатори тощо. Правда ж так? Він студіював землеробство, але студіював його глибоко у зв'язку з іншими науками, політичною економією, мистецтвами, — слово «мистецтво» прикладають тепер до всього на світі, «Мистецькими витворами» називають навіть потворні, жахливі залізничні мости. Нарешті він досяг того, що про нього казали: «Це голова!..» Його цитували по спеціальних журналах, а жінка добилася для нього призначення до невної комісії при міністерстві землеробства.

Цієї скромної слави було з нього досить.

Ніби для того, щоб зменшити витрати, він запрошував своїх приятелів на ті саме дні, коли дружина вітала своїх, і вони тоді змішувались — чи, точніше, утворювали дві групи. Господиня, зі своїм почтом із артистів, академіків, міністрів, перебувала в залі, схожому на галерею, умебльовану і оздоблену в стилі ампір, а господар та його друзі «землероби» розташовувались у меншій кімнаті, куди входили звичайно курити. Пані Ансер ту меншу кімнату називала з іронією «агрономічним салоном».

Ці два табори були різко один від одного відмежовані. Хазяїн — не з ревнощів, правда, — заходив іноді до тієї, мовляв, «академії», де він гостям, а вони йому сердечно стискали руки; але до «агрономічного салону» «академія» ставилася з безмежним презирством, і рідко коли котрийсь із королів науки, думки чи ще там чогось заходив у компанію з «землеробами».

На вечірки ці витрачалися небагато: чай та до нього торт — от і все. Господар спершу обстоював два торти: один — для «академії», другий — для «землеробів»; але господиня справедливо зауважила, що тоді б надто підкреслилось існування двох таборів, двох партій та різне до них ставлення, і пан Ансер не дуже наполягав. Отже, подавали лише одного торта, котрим пані пригощала спершу «академію», а потім він переходив до «агрономічного салону».

Незабаром цей торт зробився для «академії» об'єктом дуже цікавих спостережень. Пані Ансер ніколи не краяла його сама. Ця роль припадала щоразу комусь із уславлених гостей. То була вельми пожадана, вельми висока честь, яка тривала місяців зо два, зо три, рідко коли довше; і помітили, що цей привілей — «краяти торт» — сполучений був із цілою низкою інших принагідних прав, що він призводив до яскраво виявленого королювання, чи, певніше, віце-королювання.

Той, кому випадала ця честь, говорив звичайно владно, упевнено, голосно; і всі милості та ласки господині дарувалися йому — всі без винятку.

Таких обранців у тісному, інтимному товариському колі називали тихенько «фаворитами торта», кожне нове обрання спричинялося в «академії» до певної революції. Ніж — був то скіпетр, торт — емблема; кому пофортунить, було, досягти цих клейнодів, того вітали й поздоровляли. «Землероби», ті ніколи не різали торта; та й чоловікові була до того загороджена дорога, хоча він і їв собі свою частку.

Ласий кавалок розділяли то поети, то художники, то романисти. Відомий музикант деякий час розподіляв порції; а потім на місце його став дипломат. Інколи не такий відомий та визначний чоловік, зате елегантний і витончений, один з-поміж тих, кого називають, відповідно до епохи, справжніми джентльменами, кавалерами, денді чи ще як там, діставав і собі право на символічний торт. Кожен такий тимчасовий король під час свого недовговічного,

ефемерного панування виявляв особливу шанобу до господаря; а зійшовши з трону, передавав ножа своєму наступникові і змішувався знову з юрбою поклонників і шанувальників «прекрасної пані Ансер».

Так тривало довго, дуже довго. Але ж комети не завжди світять однаково. Все на світі старіється. Дедалі охота краяти торта підупадала; бувало, що дехто вже й завагається, коли йому простягнуть таріль з тими ласощами; цей обов'язок, такий колись пожаданий, не дуже тепер принадував; виконували його вже трохи швидше і не так пишалися ним, як колись.

Пані Ансер щедро розсипала усмішки та ласкаві слова й погляди, та — лишенько! — ніхто вже не мав тієї охоти до краєння! Нові гості просто-таки ухилялись від цієї честі. Давні «фаворити» один по одному виходили знову на арену, як позбавлені трону монархи, котрим пощастило на якийсь час знову взяти до рук владу. Потім обранці почали з'являться рідше й рідше, і випав навіть такий місяць, коли краєв торта — диво дивне! — сам пан Ансер; потім і він ніби втратив до того смак, і якогось вечора гості побачили, що пані Ансер, прекрасна пані Ансер, мусить різати торт сама.

Це, очевидно, було їй дуже не до вподоби, і наступного дня вона так узялася до одного із запрошених, що той не насмівся відмовитись.

Таємниче значення торта було, проте, надто відоме, тому всі позирнули один на одного стурбованими, засмученими поглядами. Власне, краяти торт — то, звичайно, була річ не важка, але привілеї, сполучені з цією роллю, тепер уже жахали; отже, тільки-но з'явився таріль із солодким, «академіки» в безладді метнулись до «агрономічного салону», ніби шукаючи захисту в хазяйчиного чоловіка, що все собі усміхався приязно, і коли пані Ансер, прикро вражена, показувалася в дверях із тортом в одній руці, а ножем у другій, всі згуртовувались круг її чоловіка, неначе ставали під його оборону.

Пройшло кілька років. Ніхто більше не краєв торта. Проте давня звичка примушувала ту, кого, як і раніше, люб'язно називали «прекрасна пані Ансер», щовечора шукати оком відданого, котрий би взяв ножа,— і кожного разу бувало те саме: загальна, замаскована різними хитрощами та маневрами втеча, аби уникнути готового злетіти з її уст прохання.

Але от одного разу до кола гостей потрапив молодий

хлопець, невинний і недосвідчений. Він не знав таємниці, захованої в торті; коли подали ті ласощі і всі кинулися врозтіч, а пані Ансер взяла у слуги таріль, він собі й не рушив зі свого місця.

Вона, думаючи, може, що йому все відомо, усміхнулась і промовила розчуленим голосом:

— Чи не ласка ваша, любий пане, розрізати цього торта?

Радий з такої честі, він покvapно зняв рукавички.

— Аякже, аякже, пані, з охотою.

Віддалік, із кутів, із розчинених дверей «агрономічного салону» дивилися на нього вражені, здивовані обличчя. А як побачили, що юнак ріже торт без ніякого вагання, то всі жваво зійшлися знову до столу. Один старий поет, охочий до жартів, ударив неофіта по плечу.

— Bravo, юначе,— шепнув він йому.

Всі з цікавістю розглядали відважного. Сам чоловік, здавалось, був здивований. Щодо молодого гостя, то він вельми чудувався з тієї уваги, якою раптом його оточили, а надто не міг добрати, звідки у господині виникла раптом до нього така ласкавість, така очевидна прихильність і ще й вдячність.

Та кінець кінцем він, здається, здогадався.

Коли й де саме вдалось йому все те зрозуміти? Ніхто не знає. Та як прибув він наступного вечора, то мав вигляд дуже стурбований, майже засоромлений і неспокійно поглядав навкруг себе. Надійшла година пити чай. Увійшов слуга. Пані Ансер, радо всміхаючись, узяла таріль і почала шукати очима свого друга; та він устиг зникнути, як дим. Вона тоді метнулась його шукати і знайшла незабаром у найдальшому кутку «агрономічного салону». Узнявши під руку її чоловіка, він розпитував тужливим, неспокійним голосом про засоби боротьби з філоксерою.

— Пане любий,— промовила вона,— чи не ласка ваша пократити цього торта?

В бідолахи аж вуха почервоніли, і він пробурмотів щось невиразне, зовсім втративши тему. Тоді і пан Ансер, порушений жалем, звернувся до дружини:

— Люба моя, ти б дуже добре зробила, якби не перебивала нас розмови. У нас саме зайшла мова про рільництво. Скажи пократити твого торта Батістові.

Відтоді ніхто з гостей вже не кравав торта пані Ансер.

Сліпий

Чому таку радість викликає в нас перше весняне сонце? Чому це світло, падаючи на землю, сповнює нас безмежним щастям існування? Небо над нами синє-синє, все навколо нас зеленіє, будинки білі, аж вилискують; і захоплені очі наші впивають ці ярі барви, що од них такою веселістю займаються душі. І нам шалено хочеться танцювати, бігати, співати, думки стають блаженно-легкі, надмірна ніжність рветься із грудей; хотілося б сонце обняти.

А сліпі під дверима, байдужі у вічній своїй темноті, зостаються спокійними, як завжди, серед цього нового сп'яніння, не розуміють його і все стримують своїх псів, що хотіли б вирватись на волю.

Коли вони вертаються ввечері, спираючись на руку братикові чи сестричці, і дитя каже: «Яка сьогодні година чудова була!» — то у відповідь лунає: «І я помітив, що було гарно надворі, Люлю не можна було вдержати».

Я знав одного з цих бідолах, котрому життя обернулось на таку муку, що гіршої і не вимислити.

То був селянин, син нормандського фермера. Доки живі були його батько та мати, то ще сяк-так про нього дбали; він страждав тільки, власне, од страшного свого каліцтва; та коли старі повмирали, для нього почалось жахливе існування. Його взяла до себе сестра, і всі на фермі мали його за ледаря та дармоїда. Тільки, було, сядуть до столу, як почнуть дорікати шматком хліба, звати лінюхом, мугирем, і хоча шуряк забрав собі його спадщину, йому давали, та й то скупуючи, лише якоїсь юшки, так, аби не вмер.

Мав він обличчя бліде-пребліде і великі білі очі, схожі на оплатки; усі кривди терпів мовчки, настільки заглиблений в самому собі, що не знати було, чи він їх відчуває. Ніколи, зрештою, не зазнав він ніякої ласки, мати завжди обходилась з ним суворо, бо не дуже-то любила його. На селі хто некорисний, той і шкідливий, і селяни охоче чинили б так, як чинять кури, що вбивають своїх виродків.

З'ївши юшку, сяде він, було, влітку під дверима, зимою — біля печі та й не ворухиться до самого вечора. Ні рукою не двигне, не стинеться; тільки повіки йому якось нервово здригались і опускались інколи на білі плями очей. Чи мав він розум, думки, чи усвідомлював собі докладно своє життя? Ніхто тим не цікавився.

Так тривало кілька років. Та нездатність його до будь-якої праці, а також байдужа його терплячість обурили кінець кінцем родичів, і він став за посміховисько, за якогось блазня-мученика, став за жертву природженої жорстокості, збуджуючи дику веселість у темних людях, що його оточували.

Вигадували різні негарні жарти, до яких давало привід його нещастя. І, щоб відшкодувати собі те, що він їв, робили з тих годин, коли бідолаха бував за столом, втішні видовища для сусідів і муку тяжку для каліки.

Селяни з ближчих хат сходилися на ці вистави; про них сповіщалося з двору в двір, і кухня на фермі була повна щодня. Ото візьмуть, було, та й висадять на стіл, де стоїть перед ним тарілка з юшкою, кота чи там собаку. Тварина, інстинктом угадуючи чоловікову ваду, наблизиться до тарілки і тихенько почне звідти хлебтати. А як язик сьорбне занадто голосно і тим приверне увагу нещасного, то кішка чи собака й одскочить, відчувши небезпеку, і уникає удару ложкою, що нею той перед себе навмання розмахує.

Отут-то йшли пересміхи, підштовхування та тупання ногами серед глядачів, що тислися попід стінками. А сліпий ні пари з уст,— він знову береться правою рукою до юшки, а лівою, виставивши її наперед, затуляє та захищає свою тарілку.

Іноді йому вкидали в страву затички від пляшок, тріски, листя або й кал навіть, і він жував, неспроможний розібрати, що то таке.

Потім і ті жарти нарешті обридли, і шуряк, лютий з того, що сліпого доводиться щодня годувати, почав його бити, частувати безпрестану ляпасами, сміючись з марних зусиль відбити удари чи й повернути їх. З того виникла нарешті нова гра: гра в поличники. Погоничі, чорнороби, наймишки щохвилини ляскали його по виду, а він од того швидко-швидко кліпав очима. Не знаючи, куди сховатись, він тільки простягав руки, щоб уникнути нападів.

Нарешті його змусили старцювати. Ставили в ярмаркові дні при дорозі, і він, тільки-но, було, почує, що хтось підходить чи під'їздить, простягав шапку й бурмотів: «Подайте, коли ласка ваша».

Та селяни не люблять розкидатися грішми, і він іноді цілими тижнями жодного су не приносив.

Звідти виникла до нього нестямна, смертельна ненависть. І ось як він умер.

Якось узимку земля була вкрита снігом, мороз лютував. Шуряк завів його одного ранку дуже далеко на великий шлях просити милостині. Він залишив там сліпого на цілий день, а як зайшла ніч, то сказав своїм удома, що не знайшов його там, де поставив. Потім додав: «Ах! Чого там непокоїтись, його хтось, певне, забрав до себе перегрітись. Дідько з ним, не пропаде, завтра ж прийде по свою юшку».

Другого дня сліпий не прийшов.

По довгих годинах чекання, дойнятий до кісток морозом, передчуваючи смерть, сліпий рушив у путь. Не мігши знайти дороги під сніговими заметами, він блукав навмання, падав у рови, підводився знову — і мовчав увесь час, як німий, намагаючись добитись до якогось житла. Та одубіння від холодного снігу врешті змогло його, ноги не служили, і він сів серед поля та вже й не встав.

Білі лапаті пластівні снігу похоронили його під собою. Його задубле тіло зникло під їхньою рухливою навалою; і не залилося жодного знаку, де лежить труп.

Родичі цілий тиждень удавали, ніби перепитують за нього та шукають. Вони навіть плакали.

Зима була люта, і відлига настала не скоро. Якось у неділю, йдучи до церкви, фермери побачили велику зграю круків, що кружляли над полем і чорним, густим дощем падали все на одне місце, одлітаючи звідти й знову туди вертаючись.

За тиждень по тому вони все ще були там, ті зловісні птахи. Вони хмарою пролітали в небі, ніби звідусюди збираючись туди. Пронизливо кричачи, падали вони на лискучий сніг, чудними плямами вирізнялись на ньому, і вперто там довбалися.

Котрийсь парубок пішов поглянути, що вони там роблять, і знайшов сліпцеве тіло, наполовину вже розкльоване, пошматоване. Його білі очі зникли, виїняли їх з лоба довгі хижі дзьоби.

І я не можу тепер віддатися палкій радості сонячних днів, не згадавши тієї сумної історії, і раз у раз тоді виникає в мене меланхолійна думка про того старця, такого нещасливого в житті, що навіть страшна його смерть дала полегкість усім, хто його знав.

Скільки коротких спогадів, подробиць, зустрічей, буденних драм, помічених, угаданих, підозрюваних нами,— скільки їх стає для розуму молодой і не досвідченої ще людини тими ниточками, що потроху розкривають перед свідомістю прикру правду.

Під час неквапливих і довгих роздумів, що розважають мене дорогою, коли йду я навшань, а душа десь далеко ширяє, щоразу, звертаючися до минулого, несподівано для себе я пригадую якісь незначні давні події, веселі чи сумні,— і злітають вони в уяві, наче птахи зі шляху, почувши мою ходу.

Цього літа якось ішов я тою дорогою, що в'ється понад стрімким правим берегом озера Бурже в Савойї: Погляд мій відпочивав на мерехтливому плесі води неповторного відтінку блідої блакиті, пронизаної м'якими відблисками вечірного сонця, а в серці бриніла та ніжність до водної гладіні озер, річок і моря, яка живе в мені ще від дитячих років. На тому березі величезного плинного простору,— такого широкого, що кінців його не було видно, бо один зникав десь біля Рони, а другий — коло Бурже,— на тому березі підносилися могутні гори; обриси їх нагадують гребінь велетенського півня; найдальша і найбільша вершина має назву «Котячий зуб». Обабіч дороги виноградні лози тяглися від дерева до дерева, важко облягаючи своїм листям хисткі гілки підпірок, обвивали стовбур за стовбуром, плелися геть через поле гірляндами,— зеленими, жовтими, червоними,— а з них визирали темні виноградні грона.

На білому від пилюки шляху не було ані душі. Нараз з-поміж високих дерев гаю, що оточує село Сент-Інносан, вийшов чоловік; схилившись під вагою мішка, він простував до мене, спираючись на ціпок.

Коли він наблизився, я роздивився, що це носій, один з тих мандрівних торговців, які ходять від села до села і продають по хатах усякий дрібний дешевий крам,— і згадалося мені чомусь щось дуже давнє і, здається, не таке вже й значне: інша зустріч, вночі на шляху з Аржантейля до Парижа, коли я мав років двадцять п'ять.

У ті часи найбільшою втіхою було для мене веслування. Я наймав кімнату в аржантейльського шинкаря і щовечора сідав у поїзд, довгий і повільний, який розвозив урядовців, залишаючи на кожній станції юрби цих людей з усякими

там пакуночками в руках; всі вони були неповороткі черевані, бо ніколи не ходили пішки, в пом'ятих штанах, відвислих на колінах від сидіння на казенних стільцях. Цим поїздом, наче просяклим канцелярським духом зелених папок і ділових паперів, добирався я до Аржантейля. Там на мене чекав човен, готовий до подорожі. Завзято веслюючи, я плів на вечерю до Безона чи до Шату, до Епіне або Сент-Уена. Після вечері я повертався, ставив човен на місце і йшов до Парижа пішки, а над головою вже світив мені місяць.

І ось одної ночі я помітив попереду на світлому шляху подорожнього. Я частенько зустрічав в околицях Парижа отаких нічних мандрівників, що так лякають запізнених городян. Подорожній повільно йшов переді мною, несучи на спині важкий мішок.

Я швидко простував до нього. Мої кроки відлунювали по дорозі. Він зупинився, подивився назад; я підходив усе ближче, і тоді він перейшов на інший бік шляху.

Коли ж я проминув його і, не зупиняючись, пішов далі, він гукнув:

— Агов! Добрий вечір, пане.

Я відповів:

— Добрий вечір, приятелю.

Він вів далі:

— Ви оце далеко йдете?

— До Парижа.

— Ви добре ходите, то швидко дійдете. А в мене заважка ноша, щоб іти швидко.

Я уповільнив крок.

Чому ця людина озвалася до мене? І що вона несе в такому великому мішку? Непевна підозра злочину промайнула в моїй думці і збудила цікавість. Щодня газети стільки пишуть про нічні події саме у цих місцях, на півострові Женвільє, що принаймні деякі з них мусять бути правдою. Вся ця нудна базгранина про арешти і різні злочини, якими рясніють шпальти газет, відведені репортерам, напевно, не вигадується просто так, аби лише розважити читача.

Проте голос цього чоловіка нібито лунав швидше боязко, аніж нахабно, а його обережна поведінка досі не була схожа на поведінку грабіжника.

Я й собі спитав:

— А ви далеко йдете?

— Та ні, до Аньєра.

— Ви, мабуть, самі звідти?

— Так, пане, я ходжу з крамом і живу в Аньєрі.

Він зійшов тепер із бічної доріжки, якою вдень ідуть пішохідці в затінку дерев, і наблизився до середини дороги. Я зробив те ж саме. Ми все ще підозріливо позирали один на одного, міцно стискаючи ціпки. Але, підійшовши ближче до нього, я зовсім заспокоївся. І він, напевно, також, бо попросив мене:

— Чи не могли б ви йти не так швидко?

— Навіщо?

— Бо щось мені ця дорога вночі не подобається. В мене на плечах крам; а вдвох завжди краще, ніж самому. На двох людей, коли вони йдуть разом, рідко хто нападає.

Відчувши, що він каже правду і що йому страшно, я зробив так, як він хотів; і ось ми пішли поруч, — цей незнайомий і я, — о першій годині ночі по шляху з Аржантейля до Аньєра.

— Як же оце ви так пізно вертаєтесь, ризикуючи встряти в якусь неприємність? — спитав я свого супутника.

Він розповів, у чому річ.

Він не думав сьогодні ввечері вертатися додому, бо вранці набрав краму на кілька днів. Проте торгівля пішла настільки жваво, що він мусив негайно повернутися додому, щоб назавтра рознести покупцям різні замовлені ними речі.

Він самовдоволено пояснив, що добре торгує завдяки своєму вмінню балакати з людьми; показуючи всякий дріб'язок, він розважає покупця балаканиною і в такий спосіб збуває те, що нелегко продається.

— У мене в Аньєрі своя крамничка, — додав він. — Жінка її тримає...

— О, то ви одружені?

— Так, пане. Вже скоро півтора року. Я знайшов собі добру жінку! Ото вона здивується, що я прийшов серед ночі!

І він розповів про своє одруження. Два роки упадав він за цією дівчиною, аж поки вона погодилася вийти за нього.

В неї ще змалку була власна крамничка на розі головної вулиці, де вона торгувала всячиною: стрічками, влітку — квітами, а головне — дуже гарними застібками до черевиків і деякими іншими дрібничками, які їй постачав один фабрикант. У Аньєрі Волошку добре знали. Таке прізвище дали їй за те, що вона любила ходити в блакитному. Вона заробляла добре, бо була спритною в усьому, що б не

робила. Останнім часом їй нібито нездужається. Може, вона вагітна, але він не певен. Торгівля йшла добре; сам він частенько бував у мандрах, розносячи зразки краму всім дрібним крамарям з навколишніх сіл; він став чимось на зразок комівоєжера для деяких підприємців і працював водночас на них і на себе.

— А чим ви займаєтеся? — спитав він.

Тут я трохи похвалився. Я розповів, що в мене є в Аржантейлі вітрильна яхта і два човни. Я приїжджаю щовечора покататися, а що люблю ходити, то повертаюся іноді до Парижа пішки. І натякнув, що в мене прибуткова робота.

Він зауважив:

— Йй-Богу, якби мені такі гроші, хіба я тягався б уночі по дорогах! Місця тут непевні.

Він подивився на мене скося, і я знову спитав себе, чи не маю справу з дуже хитрим грабіжником, який просто не хоче даремно ризикувати.

Але він ще раз заспокоїв мене, пробурмотівши:

— Будь ласка, не так швидко. Мій клунок таки важкенький.

Забовваніли перші будинки Аньєра.

— Ну ось я майже і вдома, — сказав він. — Ми не ночуємо в крамниці: її стереже вночі собака, але такий, що вартий чотирьох сторожів. Та й квартири в центрі містечка надто дорогі. Але послухайте, пане, ви мені зробили таку велику послугу, бо я ж ніколи не маю спокою в дорозі через той мішок із крамом. То я вас дуже прошу, зайдіть-но до мене на хвилинку, вип'ємо по скляночці вина з жінкою, якщо та, правда, прокинеться, бо вона в мене спить міцно і не любить, щоб її будили. Мішок я залишу вдома, а без нього вже мені нічого не страшно, і проведу вас до міста, та ще й ціпка з собою візьму.

Я відмовлявся, він наполягав, я огинався, він умовляв мене з таким щирим жалем, з таким ображенням виглядом, — бо він таки непогано вмів говорити, — і так шкодував, що я, мовляв, не хочу випити з таким, як він, що я кінець кінцем погодився і пішов за ним безлюдною дорогою до одного з великих занедбаних будинків, з яких складається околиця передмістя.

Перед дверима я завагався. Цей високий потинькований дім скидався на пристановище волоцюг, на розбишацьке кубло. Але він уже пропустив мене вперед, штовхнувши незамкнені двері. І, взявши за плечі, повів у пільмі до

сходів, які я шукав напوماцки руками й ногами, природно побоюючись упасти в якийсь підвал.

Коли ж я натрапив на першу сходинку, він сказав мені:
— Ідіть угору, на сьомий поверх.

Пошукавши в кишенях, я намацав коробочку парафінових сірників і освітив сходи. Носій брався слідом, хекаючи під вагою мішка, і все повторював:

— От уже високо, так високо!

Коли ми зійшли нагору, він пошукав ключа, який був у нього прив'язаний мотузочком десь під одягом, відчинив двері і запросив увійти.

Ми опинилися в побіленій кімнаті. Посередині стояв стіл, навколо — шість стільців, біля стіни — кухонна шафа.

— Зараз збуджу жінку, — сказав він, — а тоді піду в підвал по вино: я його там зберігаю, бо тут псується.

Він підійшов до одних із двох дверей, що вели з кухні, і покликав:

— Волошко! Волошко!

Волошка не відповідала. Він гукнув голосніше:

— Волошко!

І почав грюкати кулаком у двері, примовляючи стиха:

— Та прокинешся ти нарешті чи ні, бісова душа!

Почекав, приклав вухо до замкової щілини і заговорив уже спокійно:

— Ет! Хай собі спить, раз уже спить. Зараз принесу вина, почекайте хвилинку.

Він вийшов. Я слухняно сів.

І навіщо оце мене сюди принесло? Зненацька я здригнувся, бо в кімнаті Волошки стиха розмовляли, хтось обережно, майже нечутно ходив.

Прокляття! Чи не потрапив я в пастку? Як же це вона не прокинулася справді, ця Волошка, від лементу, знятого її чоловіком, від такого грюкоту в двері? Чи не є це знак для спільників, мовляв, пташка в клітці, я постою на дверях, а черга за вами? Так і є: за дверима вовтузилися чимдалі чутніше, хтось намацував замок: клацнув ключ.

Серце моє закалатало. Я відступив до протилежної стінки, кажучи собі: «Ну що ж, будемо захищатися», — і, схопивши дерев'яний стілець обіруч за спинку, приготувався до запеклої бійки.

Двері прочинилися, висунулася рука і притримала їх напіввідчиненими, потім з-за дверей виткнулася голова, голова чоловіка у фетровому капелюсі, і я побачив втуплені в мене очі. Потому так швидко, що я не встиг зробити

для захисту жодного руху, цей чоловік, цей гаданий лиходій,— босоніж, одягнений похапцем, без краватки і з черевиками в руках — гарний хлопець, їй-богу, і, видно, з досить заможних,— прожогом кинувся до виходу і зник у пільмі.

Пригода оберталася кумедно. Я сів і став чекати чоловіка Волошки, який щось довгенько шукав те вино. Нарешті стало чути, як він іде по сходах, і від цих звуків я раптом розреготався нестримним сміхом, як іноді регочеш, коли залишаєшся сам.

Чоловік увійшов, несучи в руках дві пляшки, і промовив:

— А жінка що, все спить?.. Вона не прокинулася, ви не чули?

Я був певен, що з того боку дверей слухають, і сказав:

— Ні, не чув.

Він знову гукнув:

— Поліно!

Вона не відповіла і не ворухнулася. Він підійшов до мене і пояснив:

— Бачте, в чім справа: вона не любить, як я приходжу вночі випити трохи з яким приятелем.

— То ви гадаєте, вона не спить?

— Та напевно не спить.

Вигляд у нього був невдоволений.

— Ну, будьмо! — сказав він. І зразу ж зібрався спожити обидві пляшки одну по одній. Але цього разу я був рішучим і, випивши склянку, підвівся. Він уже не думав мене проважати, а, подивившись на жінчині двері важким поглядом, поглядом ображеного простолюдина, який ледве стримує люті, стиха процідив: — Коли ви підете, вона мені таки відчинить.

Я дивився на цього боягуза, який розлютився оце хтозна-чому, може, від невиразного передчуття, від інстинктивної підозри обдуреного самця, якому не до вподоби зачинені двері. Він говорив мені про неї з такою ніжністю, а тепер напевно поб'є її.

Він іще раз смикнув двері:

— Поліно!

Голос жінки, яка, здавалося, щойно прокинулася, відповів з-за стіни:

— Чого тобі?

— Ти що, не чула, що я вже давно прийшов?

— Ні, я сплю, і не заважай мені.

— Відчини.

— Коли ти будеш сам. Приводиш ото з собою ночами п'яниць.

І тоді я пішов, спотикаючись на сходах, як той, чийм спільником я мимоволі став. Простуючи шляхом до Парижа, я думав про те, що мені довелося побачити у цій норі одвічну драму, яка розігрується щодня на всі лади і по всіх усядах.

Перший сніг

Довга дорога від Круазетта вигинається луком понад голубою водою. Ген, праворуч, випнувся далеко в море Естерель. Він заслоняє собою краєвид, замикаючи обрій, немов по-південному пишними декораціями, своїми численними дивовижними, шпичастими вершинами.

Ліворуч острови Сент-Маргеріт та Сент-Онора, злігши на воду, показують свої зарослі ялинами спини.

І скрізь: понад широкою затокою, попід високими горами, що обступили Кан,— немовби дрімають на сонці біленькі вілли. Їх видно здалека, ті чистенькі будиночки; вони обсіпали зверху донизу гори, сніговими цятками біліють на зеленому тлі.

Найближчі до води розчинили гратчасті віконниці на розлогий шлях, куди набігають лагідні хвилі. Гарно, любо. Теплий зимовий день; ледве повіває у повітрі прохолодою. З-за мурів виглядають із садків апельсинові та лимонні дерева, вкриті золотими плодами. Жінки з дітьми, що граються обручами, проходять помалу по алеї; інші балакають з чоловіками.

Молода жінка вийшла оце з маленького кокетливого будиночка, що дверима виходить на Круазетт. Зупинилась на хвилинку, подивилась на людей, що гуляють по алеї, усміхнулася й повернула непевною ходою до вільної лавочки біля самого моря. Стомившись від отих двадцяти кроків, вона сіла, задихана. Обличчя в неї бліде як у мерця. Вона кашляє, притуляє прозорі пальці до вуст, ніби намагаючись спинити вибух кашлю, що знесилює її.

Дивиться на осяяне сонцем небо, де шугають ластівки, на далекі химерні вершини Естереля, на таке близьке, таке голубе, таке спокійне, таке гарне море.

Усміхається, шепоче:

— Ой, яка я щаслива!

А вона знає, одначе, що має вмерти, що не побачить більше весни, що мине рік — і ці самі люди, які проходять повз неї дорогою, будуть знову вдихати тепле повітря цього любого краю зі своїми діточками, більшенькими вже трохи, і серця їхні все сповнені будуть ущерть надією, коханням, щастям, тоді як бідне її тіло, що сьогодні ще в неї лишилось, зотліє у дубовій труні, і тільки самі кістки лежатимуть у шовковій сукні, яку вона собі придбала на смерть.

Її вже не буде. Життя триватиме для інших. А для неї воно скінчиться, скінчиться назавжди. Її вже не буде... Вона усміхається, вдихає, наскільки має сили в хворих своїх легенях, пахощі, що струмують у саду.

І мріє.

Вона пригадує. Її віддали заміж — ось уже чотири роки — за нормандського дворянина. Це був дужий хлопець, бородатий, червоновидий, широкий у плечах, невеликого розуму та веселої вдачі.

Одружили їх з матеріальних міркувань, а яких, вона й сама не знала. Вона охоче сказала б «ні». Але вийшло «так» — кивнула мовчки головою, щоб не перечити батькові та матері. Була вона парижанка, весела й життєрадісна.

Чоловік відвіз її до свого нормандського замку, просторого, кам'яного будинку, оточеного великими, старезними деревами. З чільного боку заступали світ високі, густі ялини. Праворуч, крізь галявину, було видно зовсім голу рівнину, що простяглася аж до далеких ферм. Попід огорожею проходив путівець, що за три кілометри виводив на широкий шлях.

О, вона про все згадала: як прибула, перший день у новій оселі, своє відлюдне потім життя.

Вийшовши з екіпажа, поглянула тоді на старий будинок і сказала сміючись:

— Невесело тут!

Чоловік і собі засміявся.

— Не біда! — сказав. — Звикнеш. Ось побачиш. Я тут ніколи не нуджусь.

Того дня вони все цілувались, і час для неї не протягся довго. На другий день знов почались поцілунки, і, правду кажучи, так було цілісінький тиждень.

Потім вона взялася обставляти дім. Пройшов місяць. Дні минали у клопоті — не такий-то був і клопіт, а не було

коли і вгору глянути. Вона дізнавалась про вартість, важливість дрібничок у житті. Зрозуміла, що можна цікавитись ціною на яйця — вони коштують то більше на кілька сантиметрів, то менше, як до пори року.

Було літо. Вона ходила на поле, дивилася, як жнуть. Веселе сонце підтримувало веселощі у неї в серці.

Настала осінь. Чоловік став ходити на полювання. Він ішов з дому рано з двома собаками — Медором та Мірзою. Вона zostавалась сама; не журилася врешті, що нема коло неї Анрі. Хоч і любила його дуже, проте могла без нього обходитись. Коли він вертався, вона впадала особливо коло собак. Дбала за них щовечора, доглядала, як мати, голубила без кінця, давала безліч нестливих прізвиськ, — таких їй і на думку не спадало прикладати чоловікові.

Він щоразу розповідав їй про полювання. Казав, де саме натрапив на куріпок, дивувався, що не знайшов зайця в конюшині у Жозефа Ледантю, чи обурювався з учинків пана Лешапелє з Гавра, який весь час вештався по межах його маєтку, щоб вполювати ту дичину, яку зжене він, Анрі де Парвіль.

Вона відказувала на те:

— Справді, це недобре, — а сама думала про щось зовсім інше.

Прийшла зима, нормандська зима, холодна, дощова. Зливи спадали без кінця на високий гранчастий шиферний дах, що гострим шпилем здіймався до неба. Дороги стали мов багністі річки, а поле наче море з болота. Тільки й чути було, як дзюркотить вода, тільки й руху надворі, що крутилися колесом круки, розстелялись, мов хмари, падали на поле і знову здіймались.

Коли надходила четверта година, ціле військо цих похмурих птахів з несамовитим криком мостилося на ніч на високих буках ліворуч від замку. Майже годину круки перелітали з вершка на вершок, билися, крякали, миготіли чорними тінями поміж сіруватим гіллям.

Вона дивилась на них щовечора, і серце в неї стискалося; її проймала наскрізь сумна, похмура ніч, що спадала на спустілі поля.

Тоді вона дзвонила, щоб принесли лампу, й сідала біля вогню. Вона палила цілі купи дров і не могла нагріти величезних, повних вогкості кімнат. Мерзла цілий день, скрізь — у вітальні, в їдальні, у своїй кімнаті. Холод, здавалося їй, проймав до кісток. Чоловік вертався тільки

на обід, бо полював безперестанку чи доглядав за сівбою, оранкою, за всім, що ведеться в господарстві.

Заходив веселий, у грязюці, й, потираючи руки, гукав:
— Та й паскудна ж погода!

Або:

— Як добре, що тут є вогонь!

А то часом запитає:

— Що ж то нам скажуть сьогодні? Чи всім задоволені?

Він був щасливий, почував себе чудово, бо не мав інших бажань, не мріяв ні про що інше, тільки про таке просте, здорове життя.

Під кінець листопада, коли випав сніг, її страшенно мучило холодне повітря в старому замку, у замку, який немовби застигав протягом віків, як стигне людина з кожним роком; тож якось увечері вона сказала чоловікові:

— Ти б, Анрі, загадав поставити тут калорифер — він би висушив стіни. Та й я не можу нагрітися ні вдень, ні вночі, вір мені.

Спочатку його вразила така чудернацька думка — поставити калорифер у нього в замок! Йому здалося б більш природним, якби, скажімо, його собакам почали давати їсти на срібному посуді. Потім він зареготав, скільки було сили в його дужих грудях, вигукуючи:

— Калорифер! У мене! Калорифер! Оце кумедія!

— Запевняю тебе, мій любий, що я тут замерзаю, — наважилась вона сказати. — Ти цього не помічаєш, бо завжди в русі, але тут-таки холодно.

Він відказав усе ще сміючись:

— Нічого! Звикнеш! До того ж це корисно для здоров'я! Ти тільки краще себе почуватимеш. Ми не парижани, хай йому біс, щоб сидіти цілий день біля каміна! Та й весна вже от-от настане!

На початку січня спіткало її велике горе: померли батько та мати — повбивались, виїхавши на прогулянку. Вона поїхала до Парижа, поховала. І з півроку була у неї в серці сама тільки туга.

Нарешті теплі, погожі дні немов збудили її зі сну, і до осені вона жила млява і смутна.

Як вернувся холод, темна прийдешність зазирнула вперше їй у вічі. Що вона робитиме? Нічого. Чого чекатиме тепер для себе? Нічого. Від яких надій, від яких сподівань оживе її серце? Від жодних. Дітей у неї не буде ніколи — так сказав лікар.

Ще лютіший, пронизливіший, ніж торік, холод мучив її

безперестанку. Вона простягала до полум'я тремтять руки. Вогонь палав, пік обличчя, а їй здавалося, що то мороз повзе по спині, закрадається попід одежею до голого тіла. І вона тремтіла з голови до ніг. Незчисленні протяги загніздилися в цих кімнатах, немов живі істоти, немов підступні люті вороги. Вона зустрічалася з ними щохвилини: вони дихали холодом на її обличчя, на руки, на шию, обсипали її всю морозом.

Вона знову спробувала заговорити про калорифер, та чоловік слухав її так, ніби вона просила зняти для неї місяць із неба. Поставити таке приладдя в Парвілі, здавалось йому, було так само неможливо, як винайти філософський камінь.

Якось, поїхавши до Руана у справах, він привіз дружині малесеньку мідну грілочку й назвав її, сміючись, «кишеньковим калорифером». Він гадав, що з цього часу холод до неї не приступить.

Минав грудень, коли вона зрозуміла, що так далі не зможе жити. І ввечері, за обідом, запитала боязко:

— Скажи мені, серце, хіба ми до весни не поїдемо до Парижа на який тиждень?

Він здивувався:

— До Парижа? До Парижа?! Навіщо? Е, це вже ні! Непогано й тут, удома! Які чудні думки находять на тебе часом!

Вона прошепотіла:

— Ми б трохи розважилися.

Він не зрозумів:

— Якої тобі треба розваги? Театрів, вечірок, парадних обідів? Повинна б ти була, однак, знати, коли їхала сюди, що не матимеш таких розваг!

В його словах, у тоні вона почула докір. І змовкла. Була вона несмілива, лагідної вдачі і не вміла обурюватись, напосідати.

У січні вдарив мороз. Незабаром сніг укryw землю.

Якось увечері, дивлячись на круків, що хмарою вилися понад деревами, вона незчулася, як заплакала.

Увійшов чоловік. Запитав, дуже здивувавшись:

— Що з тобою таке?

Він був щасливий, цілком щасливий, йому й не снилося ніколи інше життя, інші радощі. Він народився й виріс у цьому смутному краї. Тут, у себе вдома, йому було добре, він був спокійний душею і тілом.

Він не розумів, як можна бажати різноманітності в

житті, жадати скороминущих радощів. Не розумів, що деякі люди вважають за неприродну річ перебувати на одному місці всі чотири пори року. Не знав, здавалося, що весна, літо, осінь, зима несуть для безлічі людей нові розваги на новому місці.

Вона нічого не могла вимовити, тільки похапцем утирала сльози. Прошепотіла нарешті зніяковіло:

— Чогось... мені чогось трохи смутно... нудно трохи...

Сказала й сама злякалась своїх слів, а тому швидко додала:

— І ще... я... я трошки змерзла.

Він розсердився.

— Ага! Ще й досі не забула про свій калорифер! Та подумай же, хай йому чорт, що відколи ти тут, то не було в тебе й нежитю.

Настала ніч. Вона пішла до своєї кімнати, бо вимовила собі окрему кімнату. Лягла. І у ліжку навіть було їй холодно.

«Так воно буде завжди,— подумала вона,— завжди, до самої смерті».

Вона згадала чоловіка. І як міг він таке їй сказати: «Відколи ти тут, то не було в тебе й нежиті!»

Отже, треба захворіти, кашляти — тоді тільки він зрозуміє її муку!

Її охопило обурення, безсиле обурення слабкої, боязкої людини.

Йому треба, щоб вона кашляла! Тоді він зглянеться, напевне. Нехай! Вона кашлятиме, він почує її кашель, пошле по лікаря; тоді він побачить, її чоловік, побачить!

Вона встала з ліжка боса і усміхнулася з дитячої думки, що прийшла їй до голови:

«Я хочу мати калорифер, і я його матиму! Я так кашлятиму, що чоловік погодиться поставити його!»

І сіла, майже гола, в кріслі. Чекала годину, дві години. Тремтіла з холоду, а нежить не починалася. Тоді вона наважилася вжити рішучих заходів.

Тихенько вийшла з кімнати, спустилася по сходах і відчинила двері, що вели до саду.

Земля, вкрита снігом, лежала мов мертва. Вона відважно простягла голу ногу й занурила її в ту легку, льодяну піну. Холод дійшов аж до серця, ніби хто діткнувся до болючої рани. Проте вона ступила й другою ногою і почала помалу сходити вниз. .

Потім пішла моріжком.

«Дійду до ялини»,— казала собі.

Вона йшла повільно, стримуючи віддих; дух їй перехоплювало щоразу, коли вона ступала голою ногою в сніг.

Доторкнулася рукою до першої ялини, ніби переконуючи саму себе, що виконала до кінця свій намір. Тоді пішла назад. Два чи три рази їй здавалося, що от-от упаде, так вона змерзла й знемоглася. Перед тим як увійти в дім, вона сіла в ту снігову піну, навіть збирала її й терла собі груди.

Потім увійшла, лягла в ліжко. За годину їй здалося, мовби комашня метушиться у неї в горлі. По тілі бігали мурашки. Проте вона заснула.

Другого дня вона кашляла, не могла підвестись. Дістала запалення легень. Вона лежала без пам'яті, марила і просила калорифер.

Лікар наказав його поставити. Анрі поступився, хоч і з обуренням та огидою.

Вона так і не могла вичуняти. Через тяжкі ураження в легенях боялися за її життя.

— Коли вона зостанеться тут, то не доживе до холодів,— сказав лікар.

Її послали на південь.

Вона прибула в Кан, втішалася сонцем, полюбила море, вдихала пахощі апельсинових квітів.

А весною вернулася на північ.

Але тепер вона жила, боячись видужати, боячись довгої нормандської зими, і коли їй ставало краще, відчиняла вночі вікно, мріючи про любе узбережжя Середземного моря.

Тепер вона має вмерти. Вона це знає. І вона щаслива!

Розгортає газету, що так і лежала згорнена біля неї, і читає заголовок: «Перший сніг у Парижі».

Вона здригається, потім усміхається. Дивиться на Естерель, рожевий тепер під вечірнім сонячним промінням, дивиться на безкрає синє-синє небо, на безкрає синє-синє море й нарешті підводиться.

Вона вертається додому повільним кроком, спиняючись тільки, щоб відкашлятись, бо задовго була сьогодні надворі, і їй холодно, трошки холодно.

Вдома вона знаходить лист від чоловіка. Розпечатує і читає все ще усміхаючись:

«Люба моя дружино!

Маю надію, що ти здорова й не занадто скучила за гарним нашим краєм. У нас уже кілька днів стоять добрі

морози, віщують сніг. Я над усе люблю таку погоду і, як ти й сама, певне, догадуєшся, ніколи не палю твого паскудного калорифера...»

Покинула читати, щаслива, що так тоді гарно надумалась про калорифер. Права рука, в якій вона держить листа, спадає помалу на коліна, а ліву вона підносить до вуст, ніби хоче спинити впертий кашель, що розриває їй груди.

Капость

(Зі спогадів дотепника)

В наші часи капосники скидаються на грабарів і звуться політиками. У нас уже не втинають добрих штук, міцних капостей, каверз, веселих, здорових і простих, якими розважалися наші батьки. А проте чим можна дужче розважити і насмішити людину, як не дотепною капостью? Що є більшою втіхою, аніж піддурити легковірного, познущатися з простака, ошукати хитрого, заманити крутія в безневинну і дурну пастку? Чи є щось приємніше, аніж дотепно покрити з людей, примусити їх самих посміятися з власної наївності, а потім зробити їм іще якусь шкоду, якщо вони надумують сердитися?

Ну, а я вже попожартував за своє життя! Та й мені, дідько б його узяв, пришивали не одну квітку, ще й яку барвисту! Еге-е, я-таки вигадував немало капостей — і кумедних, і жахливих. Одна з моїх жертв через мій жарт переставилася. Проте втратою це ні для кого не було. Колись я вам про це розповім; тільки не вдаватиму з себе скромного, бо та капость зовсім не була пристойна, що ні, то ні! Діялося це в невеличкому селі під Парижем. Усі очевидці мого жарту і досі сміються до сліз на саму згадку, хоча сам одурений і помер від нього. Нехай земля йому пером!

Сьогодні ж я хочу розповісти про дві капості: про першу, придуману мною, і про ту, що підстроїли мені недавно.

Почнемо з останньої, бо вона здається мені не такою втішною, — адже я сам був її жертвою.

Щоосені я їздив у Пікардію до друзів, у їхній замок, щоб

пополювати. Само собою, друзі мої були жартівниками. З іншими людьми я й знатися не хочу.

Коли я приїхав, мене зустріли з королівськими почестями — це відразу насторожувало. Бакали з рушниць, обіймали мене, пестили, немов чекаючи якоїсь великої втіхи, і я сказав собі: «Стережися, старий лисе, щось буде!»

За обідом усім було надзвичайно весело, аж надто весело. Я міркував: «Ти диви, як вони радіють, і без ніякої видимої причини. Мабуть, таки вони приготували якусь витівку. І, напевно, в ній гратиму якусь роль я. Будьмо обережні».

Весь вечір нестямно реготали. Я відчував у повітрі капость — як собака відчуває дичину. Але що саме буде, я не знав. Нашорошений, збентежений, не пропускав я жодного слова, жодного натяку або жесту. Все здавалося мені підозрілим, навіть фізіономії слуг.

Настав час лягати спати, і ось усі, зібравшись процесією, повели мене до спальні. Навіщо? Мені прокричали «На добраніч!». Я увійшов, замкнув двері і зупинився із свічкою в руці.

У коридорі було чути регіт і перешепти. Очевидно, за мною підглядали. І я уважно оглянув стіни, меблі, стелю, шпалери, підлогу, але не помітив нічого підозрілого. Було чути, як під дверима ходять. Я був певен, що хтось зазирає у замкову шпарку.

Я подумав: «А що, як згасне свічка, і я залишуся в цілковитій темряві?» — і запалив усі свічки на каміні. Потім знов обдивився довкола, але так нічого й не помітив. Я обійшов навшпиньки всю кімнату. Нічого. Перевірив одну по одній усі речі. Нічого. Підібрався до вікна. Віконниці, міцні, товсті, дерев'яні віконниці, були відчинені. Я старанно зачинив їх, затяг широкі оксамитові завіси і приставив до них стілець, щоб захистити себе від нападу ззовні.

Потім обережно сів. Крісло було міцне. Лягти спати я не насмілювався. А час собі йшов. Кінець кінцем я вирішив, що все це по-дурному. Якщо за мною підглядали, як я думав, то, чекаючи успіху підготовленої капості, вони мусили б реготати, аж падати, з мого страху.

І я вирішив нарешті лягти. Проте ліжко здалося мені особливо підозрілим. Я потяг запону. Вона трималася міцно. І все ж там крилася небезпека. Що, як мене обілле холодним душем з-під балдахіна або я раптом провалюся під підлогу разом із своїм ложем? Я перебирав у пам'яті

всі свої колишні витівки. Мені зовсім не хотілося пошитися в дурні. А дзуськи!

І тоді я додумався до перестороги, що здалася мені чудовою. Обережно взявши за край матраца, я потихеньку потяг його до себе. Він піддався, разом із простиралами й ковдрою, і я витяг усе це на саму середину кімнати, просто проти дверей. Постелився там, як уже зумів, зате подалі від підозрілого ліжка й алькова. Потім загасив усі свічки й помазки уклався спати.

Принаймні ще з годину лежав, здригаючись від найменшого шелесту. Здавалося, в замку все було спокійно. І я заснув.

Спав я, напевно, довго й міцно; але зненацька прокинувся і підскочив: зверху навалилося щось важке, а на обличчя, шию і груди хлопнула якась пекуча рідина. Я зойкнув з болю. Страшенний брязкіт, немов завалився цілий буфет, напханий посудом, оглушив мене.

Придавлений нерухомою купою, я задихався. Намагаючись дізнатися, що це таке, я простягнув руки і намацав обличчя, ніс, баки. Тоді я з усієї сили уперішив кулаком по цій пиці. У відповідь на мене посипався цілий град ляпасів і, вискочивши прожогом з-під мокрої ковдри, в самій сорочці я вибіг у коридор: двері були розчинені.

Матінко рідна! Вже був день. Усі позбігалися і побачили простертого на моїй постелі слугу — той не міг отямитися. Він ніс мені ранковий чай, але по дорозі, наткнувшись на моє імprovізоване ложе, гепнув просто на мене, перекинувши весь сніданок — без усякого лихого наміру — просто мені на обличчя.

Ужиті мною перестороги — те, що я щільно зачинив віконниці та постелився посеред кімнати, — і спричинилися, власне, до капості, якої я так боявся.

Що вже тоді попосміялися!

Інша витівка, про яку я хочу розповісти, стосується ще ранньої пори моєї юності. Було мені тоді років п'ятнадцять. На канікули я приїздив до родичів, знову ж таки у Пікардію, де в них був, знов-таки, свій замок.

У нас частенько гостювала літня пані з Ам'єна — нестерпна персона, лайлива, балакуча, зла і мстива.

Не знаю за що, але вона зненавиділа мене і безупинно клепала на мене, повертаючи на зле найневинніші мої слова або найменші вчинки. Одне слово, стара відьма!

Її звали паці Дюфур. Вона носила чорну, як смола,

перуку, хоч їй уже стукнуло шістдесят, і на ту перуку чіпляла кумедні білі чепчики з рожевими стрічками. Її поважали, бо вона була багата. Я ж ненавидів її всім серцем і вирішив добре провчити.

Я саме закінчував передостанній клас; в курсі хімії мене особливо вразили властивості речовини, що зветься фосфористим кальцієм: кинута в воду, вона з вибухом займається і виділяє хмари білого смердючого диму. Щоб розважатися під час канікул, я поцупив кілька дрібок цієї речовини, зовні схожої на соду.

У мене був двоюрідний брат, мій одноліток. Коли я розповів йому про свій намір, він жахнувся з моєї зухвалості.

І от якось увечері, коли вся родина сиділа ще в вітальні, я потихеньку пробрався до кімнати пані Дюфур і відшукав (пробачте мені, пані) ту круглу посудину, що її звичайно ставлять під ліжком. Пересвідчившись, що вона зовсім суха, я кинув туди добру дрібку фосфористого кальцію.

А потім сховався на горішці і почав чекати. Невдовзі звуки голосів і кроків сповістили мене, що всі розходяться по своїх кімнатах; запанувала тиша. Тоді я, затамувавши дух, спустився босоніж униз і припав до замкової шпарки.

Пані Дюфур ретельно готувалася до сну. Одну по одній познімала свою одежу і нап'яла на себе широкий білий капот, який наче повис на її кістках. Потім узяла склянку, налила води і, застромивши пальці в рот,— немов хотіла вирвати язик,— витягла якусь біло-рожеву штуку — і занурила її у воду. Я злякався, немов став свідком якоїсь ганебної й жахливої таємниці. То були усього-на-всього її вставні зуби.

Потім вона зняла свою чорну перуку, і в усій красі постала її маленька голівка, обліплена ріденьким сивим волоссям; це було так кумедно, що я мало не розреготався під дверима. Помолившись, вона підвелася і наблизилася до мого знаряддя помсти. Вона поставила його посеред кімнати, і, сівши, зовсім закрила своїм капотом.

Я чекав з калатанням серця. Вона сиділа спокійна, задоволена, щаслива. А я чекав... і теж був щасливий, як усякий, хто смакує помсту.

Спочатку я почув тихесенький звук, дзюрчання, і зразу ж потому — цілий залп вибухів, глухих, як далека канада.

За одну мить обличчя пані Дюфур спотворив дикий жах. Вона кліпнула очима раз, удруге — і раптом схопилася

з такою проворністю, якої від неї годі було чекати. І все глипала, глипала...

Біла посудина потріскувала, вибухала, повна перебіжнього летючого полум'я, схожого на грецький вогонь стародавніх часів. Піднімаючись до стелі, клубочився густий дим, таємничий, незрозумілий, наче в кухні відьми.

Що вона могла подумати про це, бідолашна? Що це диявольські витівки? Чи якась страшна хвороба? Може, їй спало на думку, що викинуте з неї полум'я мало пожерти її утробу, що воно виверглося, наче з жерла вулкана, і могло висадити її, як гармату, куди набито подвійний заряд?

Вона стояла в нестямі від жаху, прикипівши очима до страшного феномена. Потім раптом заверещала так, як я зроду не чув, і гепнулася навзнаки.

Я дав драла і, сховавшись в ліжку, міцно заплющив очі, немов бажаючи довести собі, що я до цього непричетний, що я нічого не бачив і навіть не виходив з кімнати.

«Вона померла,— думав я.— І це я її вбив».

І збентежено прислухався до руху в будинку.

Ходили туди й сюди, розмовляли, потім я почув регіт; а далі мені перепало кілька добрих ляпасів. Я пізнав батькову руку.

Наступного дня пані Дюфур була дуже бліда. Щомиті вона пила воду, очевидно, намагаючися всупереч запевненням лікаря загасити пожежу, яка, здавалося їй, спалювала її нутрощі.

Відтоді, коли при ній заходила мова про якусь хворобу, вона глибоко зітхала і бурмотіла:

— О пані, якби ви тільки знали, які дивні на світі бувають хвороби...

Але більше нічого не додавала.

Месник

Антуан Лейє побрався з пані Матільдою Сурі, вдовою, а кохав її ще перед тим мало не десять років.

З паном Сурі, своїм гімназійним товаришем, Лейє приятелював здавна. Він дуже його любив, хоч і вважав за трохи недоумкуватого. Він говорив частенько: «Бідолаха Сурі пороху не винайде».

Коли Сурі одружився з панною Матільдою Дюваль, Лейє

здивувався, і йому стало навіть трохи прикро, бо й сам накинув на неї оком. Панна Матільда, дочка їхньої сусідки, колишньої власниці галантерейної крамнички, яка покинула торгівлю, заощадивши невеличкий капітал, гарна, дотепна, розумна, вийшла заміж за Сурі задля його достатків.

Тоді у Лейє виникли інші надії. Він почав залицятися до приятелевої дружини. Непоганий на вроду, не дурний, багатий, він був певен, що йому пощастить, однак опікся. Тоді він закохався остаточно, але як близький чоловіків приятель остерігався, соромився, почував себе ніяково. Пані Сурі подумала, що він уже на неї не зазіхає, а тому щиро з ним заприятелювала. Так воно тяглося дев'ять років.

Аж якось посланець приніс коротеньку розпачливу звістку від бідної приятелевої дружини. Сурі нагло помер від аневризму.

Це приголомшило Лейє страшенно, бо були вони обидва перевесники; але майже одночасно всю його душу і тіло опанувало почуття глибокої радості, безмірної втіхи, полегкості — пані Сурі була вільна!

Він пожурився, однак, про людське око, для годиться перечекав належний час, як то личило, а через рік одружився з удовою.

Усі вважали той його вчинок за природний, шляхетний навіть. Так мусив зробити добрий приятель, чесна людина.

Нарешті він зазнав щастя, справжнього щастя.

Вони жили, як найщиріші друзі, зразу порозумівшись, шануючи одне одного. Не мали ніяких таємниць поміж собою, він їй, а вона йому розповідали про найпотаємніші свої думки. Лейє любив тепер свою дружину спокійно, в усьому на неї здавався. Він любив її, як чулу та віддану супутницю, як товаришку і друга. Але на серці в нього залишилася якась чудна, незрозуміла ненависть до покійного Сурі, що перший мав її, для якого вперше зацвіла її молодість, серце, який позбавив її до певної міри поетичності. Згадка про мертвого чоловіка затьмарювала щастя чоловікові живому. І ці запізнілі ревності до мертвого точили тепер його серце вдень і вночі.

Він зводив завжди мову на Сурі, розпитував без кінця про інтимні, таємні подробиці, бажав усе дізнатися про нього, про його звички. Переслідував Сурі своїми кпинами і в могилі, згадуючи поблажливо про його дивацтва, підкреслюючи його хиби й смішні риси.

Щохвилини він гукав до жінки через усю домівку:

— Матільдо!

— Чого тобі, мій друже?

— Йди-но сюди, на одне слово!

Вона підходила посміхаючись, знаючи наперед, що буде мова про Сурі, і потурала цій нешкідливій манії свого нового чоловіка.

— Скажи мені, чи пам'ятаєш, як Сурі хотів мені довести, ніби маленькі чоловіки завжди більше до вподоби жінкам, ніж високи?

І він вдавався в міркування, образливі для небіжчика, малого на зріст, і похвальні для себе — бо був на зріст високий.

А пані Лейє давала йому зрозуміти, що він має цілковиту, цілковиту рацію. І сміялася від усього серця, глузуючи з колишнього свого чоловіка на превелику радість теперішньому, що завжди докидав укінці:

— Що не кажи, а таки дивак був з того Сурі!

Вони були щасливі, зовсім щасливі. І Лейє безперестанку доводив жінці своє неугасиме кохання всіма звичайними засобами.

Аж ось однієї ночі, коли вони не могли ніяк заснути, бо в них обох прокинулась друга молодість. Лейє, міцно стискаючи в обіймах свою дружину та цілуючи щосили, промовив раптом:

— Скажи мені, серденько...

— А що?

— Чи Сурі... трудне, трудне це питання... Чи Сурі дуже... чи дуже він був палкий?

Вона у відповідь міцно його поцілувала й прошепотіла:

— Не такий, як ти, котику...

Ці слова потішили його чоловіче самолюбство.

— Він був, мабуть, незугарний... так? — запитав.

Вона нічого не сказала. Засміялась тільки тихенько, пустотливо, ховаючи обличчя на грудях у чоловіка.

Він запитав:

— Певне, був дуже незугарний і... як би то сказати... незграбний?

Вона ворухнула злегка головою, що мало означати: «Так... незграбний».

— Добре тобі надокучав за ніч, га?

Вона на цей раз відповіла щиро, з запалом:

— Ой! Певне!

Він поцілував її ще раз за таку відповідь і прошепотів:

— Ото ще недотепа! Тобі за ним нещасливо жилося?

— Так. Невеселе було життя... щодня те саме...

Лейє відчув надзвичайну втіху, порівнюючи в думці колишнє та теперішнє становище, на свою користь, звичайно.

Він трохи помовчав, йому набігли веселі думки.

— А скажи мені...— промовив.

— Що?

— Казатимеш мені по щирості, зовсім щиро?

— А певне, мій друже.

— Ну, то от, по правді, чи не спокушала тебе ніколи думка... щоб... щоб обдурити його, того йолопа Сурі?

Пані Лейє соромливо ойкнула стиха й ще щільніше притулилася чоловікові до грудей. Але той помітив, що вона сміється.

— Ні, справді,— наполягав він,— признайся по правді. Йому б до голови якраз пасували роги, отій нікчемі. Так би воно було кумедно, так кумедно! Бідолаха Сурі! Ну ж бо, ну, серденько, ти й справді можеш мені про це сказати, мені, мені особливо!

Він підкреслював «мені», маючи на думці, що коли б закортіло їй обманути Сурі, то лише з ним, з Лейє, ні з ким іншим вона б цього не зробила. І він аж тремтів від задоволення, чекаючи на те признання, впевнений у тому, що коли б вона не була така цнотлива, він ще тоді б її мав.

Але вона не відповідала нічого, все тільки сміялась, немов пригадавши щось дуже кумедне.

Лейє й собі почав сміятися з тієї думки, що міг він наставити роги Сурі. Ото чудасія, гарна була б штука справді!

Він бурмотів, заходячись від сміху:

— Бідолашний Сурі, бідолашний Сурі! Голова його для цього якраз пасувала! Ой, так же, так!

Пані Лейє корчилася під ковдрою від сміху, реготала до сліз, майже до крику.

А Лейє все своєї:

— Та ну-бо, признайся, признайся! По щирості. Ти ж добре розумієш, що мені з цього не може бути прикрасі. Тоді вона пробелькотала приглушено:

— Авжеж, авжеж.

Чоловік наполягав:

— Що авжеж? Та кажи-бо все!

Стримуючи сміх, вона схилилася аж до вуха Лейє, що чекав на приємне для нього признання, і шепнула:

— Авжеж, я обдурювала його.

Він здригнувся, немов снігом його обсипало, холод пройшов аж до кісток. Бурмотів розгублено:

— Ти... ти... ти його... обдурювала... по-справжньому?

Вона, все ще думаючи, що це його безмірно втішає, відказала:

— Так... по-справжньому... до самого краю...

Він мусив сісти на ліжку, так його вхопило за серце; віддих йому урвався, він був такий уражений, ніби оце тільки дізнався, що сам рогатий. Помовчав, потім сказав просто:

— Ага!

Вона теж перестала сміятися, запізно зрозумівши свою помилку.

Лейє запитав нарешті:

— А з ким?

Вона мовчала, підшукуючи відповідь.

Він повторив:

— З ким?

— З одним молодим хлопцем,— здобулася вона на слово.

Він рвучко повернувся до неї й сухо мовив:

— Та певне, що не з куховаркою! Я тебе питаю, з яким хлопцем, чуєш?

Вона не відповідала. Він ухопив ковдру, якою жінка закрилася з головою, кинув її на середину ліжка, і знову сказав:

— Я хочу знати, з яким саме хлопцем, чуєш?

Тоді вона промовила через силу:

— То я на сміх сказала.

Але він трусився зі злості:

— Що? Як? На сміх сказала? То ти з мене глузуєш? Я цього не стерплю, розумієш? Я тебе питаю, як зветься той хлопець?

Вона лежала горілиць, непорушно, мовчки.

Він узяв її за руку і міцно стис:

— Чи чуєш ти нарешті? Я вимагаю, щоб ти відповіла, коли я кажу.

Тоді жінка промовила злякано:

— Ти, видно, збожеволів! Дай мені спокій!

Він тремтів від люті, не знав уже, що казати, шалів, торсав її з усієї сили та все повторював:

— Чи ти чуєш? Чи ти чуєш?

Вона, щоб звільнитись, зробила раптовий рух і кінчиками пальців ненароком влучила чоловіка в ніс. Він спалахнув гнівом, гадаючи, що жінка його вдарила, і кинувся на неї.

Навалившись на неї і б'ючи по щоках з усієї сили, він кричав:

— На, на, на, ось тобі, розпуснице! Повія! Повія!

Нарешті, задихавшись, знесилившись, він підвівся й попрямував до комода, щоб випити підсолодженої помаранчевої води, бо почував себе розбитим, аж падав.

А вона плакала, уткнувшись у подушку, голосно хлипала, зрозумівши, що скінчилося її щастя з власної її вини.

Тоді, ридаючи, пролепетала:

— Чуєш, Антуане, йди-но сюди! Я тобі збрехала, ти розумієш, слухай!

І, приготувавшись тепер до оборони, озброївшись доказами та хитрощами, вона трохи підвела розкуйовджену голову в збитому набік чепці.

Лейє повернувся й підійшов до неї; йому було соромно, що він побив її, але в глибині свого подружнього серця він відчував невгамовну ненависть до цієї жінки, що зрадила іншого, Сурі.

Тук

Мешканці готелю сходилися помалу на обід у велику залу й сідали на свої місця. Слуги не поспішали подавати до столу, очікували, поки надійдуть ті, хто спізнився, щоб не носитися зі стравами. Ті, що купалися здавна, постійні відвідувачі курорту, які незабаром мали закінчити свій термін, з цікавістю оглядалися кожного разу, коли прочинялися двері — хотілося побачити якесь нове обличчя.

То велика віха для тих, що живуть на курортах. Чекаєш обіду, щоб оглянути новоприбулих, угадати, що вони за люди, що роблять звичайно, що думають. Нам завжди хочеться приємних зустрічей, милих знайомств, може, надаємо тут надзвичайної ваги кожному сусідові, незнайомому. Цікавість прокидається, симпатія очікує, громадський інстинкт працює.

Виникає антипатія на тиждень, приязнь на місяць. Зо-

всім інакше ставишся тут до людей, курортних знайомих розглядаєш під особливим кутом зору. Виявляєш зненацька в людині, побазікавши з нею з годину ввечері, по обіді, під деревом у парку, де джоркотить цілюще джерело, високий розум, дивовижну гідність,— а місяць мине, і забудеш до решти свого нового приятеля, такого любого в перші дні знайомства.

Тут-таки налагоджуються й справжні, сталі зв'язки — швидше як де. Всі бачаться тут щодня й спізнаються дуже скоро, і кохання, народжуючись, живе поруч із ніжною, невимушеною, щирою, на старий взірєць, приязню. Зберігаєш потім з чулістю дорогу згадку про перші години тієї приязні, про ті перші розмови, під час яких упізнається душа, про перші погляди, що питають і відповідають на найпотаємніші, ще не висловлені запитання і думки, згадку про те, як уперше звірилося серце, про чарівне почуття, коли розкриваєш свою душу перед тим, хто,— ти в тому певен,— розкриває тобі свою.

І з години на годину розквітає кохання серед нудного, одноманітного життя на курорті.

Отож того вечора, як і кожного вечора, ми чекали на нових людей.

Прибуло їх тільки двоє— чоловік і жінка, батько та дочка. Вони нагадали мені зразу дійових осіб з творів Едгара По. А проте вони вабили до себе, вабили своїм безталанням. Побила їх, здавалось, лиха доля. Батько був дуже високий на зріст, худий, трохи зігнутий, із зовсім сивою, занадто сивою, коли порівняти до не старого ще обличчя, головою. Щось поважне було в його рухах, у постаті, своєю суворою поставою він нагадував протестанта. Дочка років, може, двадцяти чотирьох чи двадцяти п'яти, маленька, теж дуже худа, дуже бліда, мала якийсь виснажений, стомлений, пригнічений вигляд. Трапляються такі люди, немовби занадто безсилі, щоб знести працю та життєві турботи, занадто безсилі, щоб рухатись, ходити, робити все те, що ми робимо кожен день. Була вона досить гарна, ота дівчина, але прозорою своєю красою схожа була на привид. І їла вона дуже повільно, ніби ледве здобувалась на силу ворухнути рукою.

Це вона, напевне, мала лікуватися водами.

За столом вони сиділи навпроти мене, і я зразу помітив, що в батька дуже чудний нервовий тик.

Кожного разу, коли він хотів що-небудь дістати, рука його, перше, ніж доторкнутись до того, чого йому було

треба, кидалася раптово вбік, описуючи дивовижний зигзаг. За кілька хвилин цей рух так мене стомив, аж я мусив одвернутись, щоб більше його не бачити.

Я також помітив, що дівчина й за обідом не скидала рукавички з лівої руки.

Після обіду я пішов прогулятись по парку біля водолікарні. Діялося це в Оверні, в маленькому санаторії Шатель-Гійон, що ховається в ущелині під високою горою, з якої біжить багато гарячих джерел, вибиваючись з підземного вогнища давнього вулкана. А далі, мов бані, здіймаються вгору зрізані вершини згаслих кратерів, височіючи понад довгим пасмом гір. Коло Шатель-Гійона починається край з вершинами-банями. Далі видніють шпичасті шпилі й стрімкі скелі. Пюї-де-Мон — найвища поміж цими банями, шпиль Сансі височить над усіма шпильями, а скеля Канталь найбільша з усіх скель.

Було дуже тепло. Я походжав по затіненій алеї, слухаючи, як музиканти з казино розпочинають на горбку, на найвищому в парку місці, вигравати перші пісеньки.

І я побачив, що батько та дочка наближаються до мене повільною ходою. Я привітався з ними, як вітаються звичайно на курортах із сусідами по готелю.

Батько, зараз же зупинившись, запитав мене:

— Чи не могли б ви, добродію, з вашої ласки, показати нам тут місце для прогулянок, щоб було недалеко, не важко дійти і щоб гарна була місцевість. Вибачайте, що надочуємо вам.

Я зголосився провести їх у долину, де протікає невеличка річка, в глибоку вузьку щілину поміж двома великими, вкритими лісом скелястими схилами.

Вони погодились.

Почали, звичайно, балакати про те, яку силу мають лікувальні води.

— Знаєте, в моєї дочки, — казав батько, — дивна якась хвороба, і ніяк не можна дізнатись, на що саме вона слабує. Її мучать незрозумілі нервові припадки. Лікарі то звертають усе на серце, то на печінку, то на спинний мозок. Тепер причину цієї мінливої, мов Протей, хвороби, що набуває кожного разу іншого вигляду, інших ознак, вбачають у шлунку, в тому, мовляв, великому казані, який ogrіває наше тіло, регулює його діяльність. От чому ми й прибули сюди. Сам я думаю, що це нерви, не інакше. Як воно не є, а це дуже сумна річ.

Я зараз згадав про жадливий тик у нього в руці й запитав:

— А чи воно не спадкове? Чи в вас у самих не хворі трохи нерви?

Він одказав спокійно:

— В мене?.. Та ні... в мене нерви були завжди дуже спокійні...— А тоді, помовчавши трохи, раптом додав: — Ага! Ви маєте на увазі спазматичний рух у моїй руці, що буває кожного разу, коли я хочу щось узяти? То так на мене вплинула одна страшна подія. Уявіть собі, мою доньку поховали живу!

— А! — спромігся я тільки сказати, вражений, здивований украй.

— Ось як воно сталося,— повів він далі.— З Жюльєтою якийсь час траплялися тяжкі серцеві припадки. Ми вважали, що вона хвора на серце, й приготувалися до найгіршого.

Її принесли якось додому холодно, бездиханну, мертву. Вона впала в садку. Лікар констатував смерть. Я сидів біля неї день і дві ночі. Своїми руками поклав її в труну і йшов за труною до цвинтаря, де її поховали в нашому фамільному склепі. Це сталося на селі, в Лотарінгії.

Я звелів, щоб на неї наділи всі коштовності — браслети, кольє, персні — усі мої подарунки,— і її першу бальну сукню.

Ви повинні розуміти, що діялося в мене на серці, коли я вернувся додому. Вона була в мене одна — дружина моя давно померла. Самотній, напівнепритомний, зайшов я до своєї кімнати і впав у крісло, без думки, без сили — я не міг навіть ворухнутись. Тремтів тільки скорботою, мов та зруйнована машина. Душа моя була наче кривава рана.

Мій старий лакей Проспер, що допомагав мені класти Жюльєту в труну і виряджав її зі мною на останній спочинок, зайшов тихенько до мене.

— Чи не з'їли б ви чого, пане? — запитав він.

Я мовчки похитав головою. А він знову:

— Не годиться так пане. Так ви можете захворіти. То, може, ви хочете лягти в ліжко?

— Ні, дайте мені спокій,— одказав я.

Він вийшов.

Скільки часу минуло, того я не знаю. О, яка ніч, яка ніч!.. Ставало холодно; вогонь у великому каміні погас, а вітер, зимовий вітер, сильний крижаний вітер із замерзлої рівнини бився в вікно, стукав одноманітно, зловісно.

Скільки часу минуло? Спати я не міг і сидів, пригнічений, прибитий горем, з розплющеними очима, простягши ноги; моє змучене тіло обважніло, а душа заніміла від розпачу. Раптом задзвонив великий дзвінок коло надвірних дверей.

Мене щось неначе підкинуло, аж крісло затріщало піді мною. Дзвін ударив урочисто, важко; голос його розходився хвилями і відлунював у всьому замку, як під склепінням. Я повернувся, поглянув на годинника. Була друга година ночі. Хто б міг прийти в такий час?

А тут знову двічі задзвонив дзвінок. Слуги, певне, не могли одважитись устати. Я взяв свічку й зійшов униз.

— Хто там? — ледве спромігся спитати.

Але й сам засоромився свого боягузтва і повідсовував помалу важкі засувки. Серце так і кидалось у грудях, мені було страшно. Я рвучко відчинив двері і побачив — щось біліло у темряві, якийсь ніби привид.

Я поточився назад, пойнятий смертельним жахом:

— Хто... хто... хто ви такі?

І почув голос:

— Це я, тату.

То була моя дочка, її голос.

Я думав тоді, що збожеволію. Усе відступав назад, а мара вже входила в двері. Я тікав, роблячи рукою, ніби одганяючи її, той рух, що ви ото бачили. Цей рух так у мене й залишився.

Привид промовив:

— Не бійся, тату; я не вмерла. У мене хотіли вкрати персня і відрізали пальця, потекла кров, я й опритомніла.

І я справді побачив, що вона була залита кров'ю.

Я впав на коліна; мені перехопило віддих, я хлипав, хрипів.

Потім, прийшовши трохи до пам'яті, все ще до такої міри приголомшений, що не розумів іще, який жах і яке щастя випало мені, я повів її в свою кімнату і посадовив у крісло; тоді, хапаючись, задзвонив Просперові — я хотів, щоб він розтопив у каміні, приготував питво та побіг по лікаря.

Нарешті слуга ввійшов; він глянув на мою дочку, розкрив конвульсивно рота з надлюдського страху і гримнув на землю горілиць, мертвий.

То він відчинив склеп, знівечив мою дочку та так і кинув, бо не міг уже знищити слідів свого злочину. Він не потурбувався навіть поставити труну на місце: певний

був, зрештою, що я на нього не подумаю, бо я на нього у всьому звірявся.

Ви бачите, добродію, які ми нещасні.

Він замовк.

Запала ніч і оповила маленьку, безлюдну, сумну долину. І від присутності цих дивних істот — дочки, що вернулася з того світу, і батька, що лякає своїми недоладними рухами, — якийсь містичний страх наліг на мене.

Я не знав що казати.

— Яка жахлива подія! — прошепотів я нарешті. Тоді, помовчавши хвилину, додав: — Чи не пора додому? Щось неначе стає холодно.

І ми повернулись до готелю.

Годі

Граф де Лормерен кінчав одягатись. Кинув останній погляд у велике, на всю стінку в гардеробній, дзеркало й усміхнувся.

Гарний, справді, був на вроду ще й тепер, хоч і посивів зовсім. Високий, гнучкий, стрункий, тонкого стану, з худорлявим обличчям, з тонким вусом непевного відтінку, русим, так би мовити, він мав ті шляхетні манери, ту витонченість, нарешті, те, не знаю вже, як його назвати, те, що відрізняє людину одну від одної більше, ніж мільйонний маєток.

Він промовив стиха:

— Лормерен ще живе!

І пішов до вітальні, де чекала на нього пошта. На столі, де кожна річ мала своє місце, на тому робочому столі, за яким господар ніколи нічого не робить, лежало з десять листів поруч із трьома газетами трьох різних напрямків. Раз тільки, ворухнувши пальцями, він розкинув усі листи, як той гравець, що дає вибирати карту, і почав приглядатись до письма — так він робив щоранку перед тим, як мав розірвати конверт.

То була для нього солодка хвилина, хвилина чекання, здогадів, невиразного неспокою. Що принесли йому ці папери, закриті, таємничі? Що в них є — радість, щастя чи смуток? Він пильно приглядався до них бистрим оком, розпізнавав письмо, одбирав, розкладав на дві, на три

купки, зважаючи на те, чого від них чекав. Тут друзі, тут байдужі, далі невідомі. Невідомі завжди непокоїли його трохи. Чого вони хочуть? Чия рука поставила ці чудні значки, які містять у собі думки, обіцянки чи погрози?

Того дня особливо запав йому в око один лист, хоч простий був на вигляд, нічим не відрізнявся від інших. Придивлявся, проте, до нього заклопотано, серце чогось тремтіло. «Від кого він може бути? Я знаю цю руку напевне, тільки не можу собі пригадати»,— подумав він.

Він підніс листа до очей, тримаючи обережно двома пальцями, і силкувався прочитати крізь конверт, не наважуючись розпечатувати.

Тоді, понюхавши його, взяв на столі невеличку лупу, щоб докладно придивитись до всіх особливостей письма. Стало йому якось млясо.

«Від кого він? Рука мені знайома, добре знайома. Я мусив часто бачити це писання, так, дуже часто. Тільки було воно, мабуть, давно-давно. Від кого в біса може він бути? Годі! Напевне, хтось просить грошей».

І, розірвавши конверт, він прочитав:

«Ви, певне, забули про мене, любий друже, бо вже ось двадцять п'ять літ, як ми не бачились. Я була молода, тепер стара стала. Ми розлучилися з вами, бо я покинула Париж і поїхала з чоловіком на село, зі старим своїм чоловіком, що ви його називали «моїм шпиталем». Чи пригадуєте собі? Він помер, п'ять літ оце минуло. І тепер я повернулась до Парижа, щоб одружити дочку, бо я маю дочку, гарну дівчину вісімнадцяти років — ви її не бачили ніколи. Я вас сповістила про те, що вона народилась, але ви, певне, не звернули великої уваги на таку незначну подію.

Ви й тепер той самий красень Лормерен, так мені казали. Отож, коли ще пригадуєте собі свою Лізу, яку ви звали Лізон, приходьте сьогодні ввечері обідати з нею, із старою баронесою де Ванс, вашим повсякчасним вірним другом, що, зворушена трохи, але й рада, подає вам прихильно руку; її належить потиснути, та не цілувати більше, бідний мій Жакле.

Ліза де Ванс»

Серце в Лормерена забилося. Він сидів непорушно в кріслі, впустивши листа на коліна, і дивився кудись перед собою, хвилювався, мучивсь, уболівав, аж сльози проступили у нього на очах!

Коли тільки кохав він на віку якусь жінку, то це хіба

свою Лізу, Лізу де Ванс; він звав її Попелястою Квіткою за волосся незвичайного кольору та за світло-сірі очі. О, яка ніжна, гарна й зваблива була та тендітна баронеса, дружина старого, подагричного, вугруватого барона, який несподівано завіз її на село і замкнув, наче невірницю, з ревнощів до красеня Лормерена.

Так, він кохав, і його кохали палко, був у тому переконаний. Вона звала його по-товариському Жакле, і як то воно в неї любо виходило!

В голові перебігало безліч споминів, забутих, далеких, солодких і смутних тепер. Раз увечері вона завітала до нього, вертаючись з балу, і вони поїхали вдвох на прогулянку до Булонського Лісу; вона — декольтована, а він — у хатній куртці. Діялось те весною, тепло було. Від її корсажа, від її юного тіла розходились у повітрі ніжні пахощі. Який чудовий вечір! Надійшовши до озера, де місячне проміння, пробиваючись крізь віти, спало на воду, вона почала плакати. Лормерен, здивований трохи, запитав, чого вона плаче.

— Не знаю,— одказала.— То вода та місяць мене розчулюють. Кожного разу, як побачу щось поетичне, у мене стискається серце, і я плачу.

Він усміхнувся, розчулившись і сам,— йому здавалося нерозумною і водночас чарівною ця наївна чутливість милої жіночки, що з усякого приводу вражається, хвилюється. І він поцілував її палко, промовивши стиха:

— Серденько Лізо, немає кращої за тебе!

Що то за чарівне було кохання, ніжне, на малу годину, і як скоро воно скінчилось. Урвав його раптом, коли саме вогнем запалало, отой барон, старий шкарбун! Завіз десь жінку та з того часу нікому більше й не показував!

Е, до лиха! Лормерен забув її за два, за три тижні. В Парижі одна жінка так швидко заступає другу, коли ти неодружений! Що з того! Він зберіг у серці для неї маленький «святоблिवий» куточок, бо кохав тільки її! Розумів це тепер якнайкраще!

Він підвівся й голосно промовив:

— Піду цього вечора на обід, піду!

І інстинктивно повернувся до дзеркала, щоб оглянути всього себе. Він подумав: «Вона, певне, дуже постарілась, більш за мене». І радий був, правду кажучи, що стане перед нею ще гарний, міцний, здивує її, розчулить, може; мимохіть вона пожалкує за колишніми днями, далекими, такими далекими!

Він взявся до інших листів. Нічого важливого там не було.

Цілий день він думав про ту, що знову до нього вертала-ся. Як вона виглядає? Як воно чудно зустрітись отак через двадцять п'ять років! Чи він її хоч упізнає?

Він одягся кокетливо, мов жінка, надів білу жилетку, яка більше пасувала йому до фрака, ніж чорна, покликав перукаря зачучерявити волосся,— воно в нього добре збереглося,— і поїхав завчасно, аби довести, як він квапився.

Перша річ, яку він побачив, увійшовши до гарної, заново вмебльованої вітальні, був власний його портрет — стара, зблякла фотографія з часів його тріумфів, що висіла на стіні у вишуканій оправі з старовинного шовку.

Він сів і став чекати. Нарешті позад нього розчинилися двері. Він жваво випростався і, обернувшись, побачив стару даму з сивим волоссям, що простягала йому обидві руки.

Він схопив їх і довго цілував то одну, то другу. Потім, підвівши голову, поглянув на свою колишню коханку.

Так, то була стара дама, стара незнайома дама; їй хотілося плакати, але вона усміхалась.

Не міг здержатись, не шепнути:

— Це ви, Лізо?

Вона відказала:

— Так, це я, певне, що я... Ви б мене не впізнали, правда? Я так журилася... так журилася... В журбі згоріло моє життя... Ось я тепер яка... Гляньте на мене... або ні... не дивіться... Але який ви й тепер гарний... і молодий... Коли б я зустріла вас випадково на вулиці, то зараз би крикнула: «Жакле!»

Тепер сідайте, побалакаємо спершу. Потім я покличу дочку, свою дорослу дочку. Побачите, як вона на мене схожа.. Ні, не так! Вона зовсім така, якою я була колись, ось побачите! Я захотіла побути спочатку з вами вдвох. Боялась трохи, що розжалоблюсь у першу хвилину. Тепер уже скінчилось, пройшло... Сідайте ж, мій друже.

Він сів поруч з нею, тримаючи її за руку. Але не знав, що їй казати. Він не знав цієї жінки, здавалось, ніколи її не бачив. Навіщо прийшов він у цей дім? Про що міг би завести мову? Про минуле? Та що ж було спільного поміж ним та нею? Він нічого тепер не міг пригадати, дивлячись в обличчя цій бабусі. Не пригадував собі зовсім усього того любого, солодкого, приємного та болючого, що огортало його серце, коли починав думати про іншу, про свою Лізу,

ніжну Попелясту Квітку. Що ж з нею сталося, з тією, з давньою коханою? Тією, з далекого сну, білявою, сіроокою, молодого, що так гарно вимовляла «Жакле»?

Вони сиділи поруч, нерухомо, зняковілі обоє, стурбовані, пригнічені тяжким почуттям.

А що велася поміж ними банальна розмова, уривчаста і млява, вона встала й натисла на гудзичок від дзвінка.

— Я кличу Рене,— промовила.

Рипнули двері, зашелестіло вбрання, і потому гукнув молодий голос:

— Ось і я, мамо!

Лормерен сторопів, ніби побачив якийсь привид.

— Добридень, панночко! — шепнув. Тоді, повернувшись до матері: — О, це ви!

То була вона, справді вона, та колишня Ліза, що зникла була й вернулась! Він бачив її знову таку, яку вкрали в нього двадцять п'ять років тому. Ця ось навіть була ще молодша, свіжіша, більше було в ній дитинного.

В нього з'явилося божевільне бажання — розкрити обійми, пригорнути її до себе, шепнути у вухо: «Добридень, Лізон!»

Слуга доповів:

— Накрито, пані, до столу!

І вони ввійшли до їдальні.

Що робилось за обідом? Що йому казали, що він одказував? Йому неначе снився чудний сон, що межував з божевільям. Він дивився на обох жінок, а в голові роїлася хвороблива, божевільна думка: «Котра з них справжня?»

Мати усміхалася, безперестану повторюючи:

— А пам'ятаєте?

А він спомини знаходив у ясних очах молодої дівчини. Двадцять, може, разів розтуляв рота, щоб сказати їй: «Чи пригадуєте собі, Лізон...» — забуваючи про ту даму з сивим волоссям, яка поглядала на нього розчуленим оком.

Але бували хвилини — він уже не знав, втрачав розум! Помічав, що ця, теперішня Лізон, не зовсім така, як та, колишня. Та, давня, мала в голосі, в погляді, у всьому єстві щось таке, чого він у цій не знаходив. І він страшенно напружував розум, щоб пригадати собі свою коханку, відновити те, що вислизнуло з пам'яті, те, чого бракувало цій, воскреслій Лізон.

— Ви втратили жвавість, мій бідний друже,— казала баронеса.

— Багато ще дечого я втратив! — белькотав він.

Але він відчував, як у його турботному серці ніби збуджено звіра, що ладен укусити, відроджується давнє кохання.

Молода дівчина базікала, й інколи знайома інтонація, слова, які вона перейняла від матері, вся манера промовляти, думати, схожість рухів, що набувається, коли люди живуть укупі, змушували його здригатися всім тілом, ранили пристрасть, що знову прокинулась.

Він утік завчасу, пройшовся бульваром. Але образ тієї дівчинки усе ввижався, мріявся йому; билося дужче серце, кров кипіла. Далеко від обох жінок він бачив тільки одну, молоду, давню, знайдену знову, і любив її, як любив колись. Любив ще з більшим шалом після двадцяти п'яти літ розлуки.

Він вернувся додому, міркуючи про цей дивний, жахливий випадок, питаючи себе, що має чинити.

Але коли він проходив зі свічкою в руці перед дзеркалом, перед великим дзеркалом, в яке роздивлявся на себе перед тим, як іти на обід, то побачив там підстаркуватого, сивого чоловіка. І раптом пригадав, яким він був тоді, коли Ліза була молодою. Молодим, чарівним, таким, яким вона його кохала! Наблизивши світло, він подивився на себе зблизька, як розглядають крізь лупу щось незвичайне, приглядався до зморщок, помічаючи ту страшну руїну, що її ніколи до того не помічав.

Він сів, пригнічений, перед дзеркалом, навпроти свого жалюгідного зображення і промовив стиха:

— Годі, Лормерене,— кінець!

Справа з латиною

Справа з латиною, що нею вже давно морочать нам голову, нагадує мені про один випадок з часів моєї молодості.

Я вчився тоді у приватній школі в одному великому місті, в пансіоні Робіно, що славився на всю провінцію латинською мовою, яку там добре викладали.

Уже десять років пансіон Робіно перемагав на всіх конкурсах міський державний ліцей та всі колежі супрефектури — і то все, казали люди, завдяки викладачеві,

простому викладачеві, панові Пікдану, чи, радше, дядькові Пікдану.

Був він на вигляд ні старий, ні молодий, сивий зовсім, з тих, що ніяк не можна визначити їхнього віку, а, тільки поглянувши, вгадаєш зразу історію його життя. В двадцять літ вступив він до якоїсь школи вчителем, аби мати змогу самому вчитися далі і стати ліценціатом, а потім і доктором письменства, але так засмоктало його це безщасне життя, що й зостався, як був, учителем на цілий вік. Одначе замилювання латиною не покинуло його, не давало спокою, мов якась хвороблива пристрасть. Він безперестанку читав латинські твори, поетичні, прозаїчні та історичні, перекладав їх, тлумачив, коментував уперто, мов той маніяк.

Якось він надумався примусити всіх учнів свого класу, щоб вони відповідали йому тільки по-латинському, і вперто домагався свого, аж поки вони не звикли розмовляти з ним латинською мовою, мовби своєю рідною.

Він дослухався до них, як диригент вислухує на репетиції музикантів, щохвилини стукаючи лінійкою по попіву.

— Добродію Лефрер, добродію Лефрер! Ви зробили синтаксичну помилку! Хіба не пам'ятаєте правила?..

— Добродію Плантаель! У вас французький зворот, а зовсім не латинський. Треба зрозуміти властивості мови. Ось слухайте...

Отож слухали так, що учні з пансіону Робіно дістали наприкінці року всі нагороди за твори, переклади та промови з латини.

Наступного року власник пансіону, хитрий, як мавпа, чоловічок, що й сам скидався на мавпу своїми чудними гримасами та вихилясами, звелів надрукувати на своїх програмах, рекламних оголошеннях і навіть написати на вивісці своєї школи: «Спеціальне вивчення латинської мови. П'ять перших нагород одержано у змаганні з п'ятьма класами ліцею. Дві почесні нагороди на загальному конкурсі ліцеїв та колегів Франції».

Такі перемоги пансіон Робіно здобував десять років. Аж батька мого звабив той успіх, і він віддав мене екстерном до Робіно, якого ми взивали Робінетто або Робінеттіно; до того мав я окремо вчитися з дядьком Пікданом за п'ять франків на годину, з яких викладачеві припадало два, а хазяїнові три франки. Я мав тоді вісімнадцять років і вчився у філософському класі.

Ця наука моя відбувалася в маленькій кімнатці, що

вікнами виходила на вулицю. Дядько Пікдан, так воно трапилось, замість балакати зі мною по-латинському, як то він робив у класі, розповідав мені по-французькому про свою недолю. Без рідних, без приятелів, він полюбив мене, бідолаха, і виливав мені свою печаль.

Ніколи, десять уже чи п'ятнадцять літ, не говорив він ні з ким по ширості.

— Я мов той дуб у пустелі,— казав.

Інші викладачі нехтували його. Ні з ким у місті він не знався, бо не мав вільної хвилини, щоб зав'язати стосунки.

— І по ночах навіть не вільний я, мій друже, а це мене найбільше смутить. Я мрію мати власну кімнату, з меблями, з книжками, з різним дріб'язком, що належали б мені та до яких ніхто інший не доторкався б. Але я не маю нічого свого, крім штанів та сурдута, нічого, ні матраца навіть, ні подушки. Не маю свого куточка, де б я міг прихилитись, хіба тільки, як даю лекції в цій кімнаті. Чи ви це розумієте? Людина вік живе, не маючи права, не маючи ніколи часу побути на самоті, хоч би де-небудь, щоб подумати, погадати, попрацювати, помріяти! Ох, любий мій! Мати ключа, ключа від дверей, мати змогу ті двері замкнути,— ото щастя, то єдине, єдине щастя!

А тут удень наука, дівтора, галас, а вночі дортуар, та сама дівтора, хропіння. І сплю я на людях, між двома рядами ліжок з тими невігласами, мушу за ними наглядати. Я не можу ніколи побути сам із собою, ніколи! Як вийду з дому на вулицю — там повно людей, а як, стомившись од ходіння, зайду до кафе, там повно диму, повно гравців на більярді. Це в'язниця, каторга, кажу вам.

Я запитав його:

— Чому ви, пане Пікдане, не взялися до іншого якого діла?

— А до якого, голубчику? — вигукнув він.— До якого? Я ні швець, ні столяр, ні капелюшник, ні пекар, ні перукар. Я знаю тільки латину і не маю диплома, що дозволяв би дорого брати за лекції. Коли б я мав докторський ступінь, то одержував би сто франків за те, за що тепер одержую сто су. І викладав би я, напевне, гірше, бо досить було б мого звання, щоб підтримати свою славу.

Часом він казав:

— Тільки мені й відпочинку в житті, що ті години, коли я з вами. Не журіться, ви на тому не втратите нічого. На лекціях я надолужу — балакатимете в мене вдвоє більше, як інші.

Якось я наважився й запропонував йому цигарку. Він зразу остовпів, поглянув на мене, тоді оглянувся на двері:

— А якби хто зайшов, мій любий?

— То будемо курити коло вікна.

І ми пішли, поспирались на вікно від вулиці, ховаючи в зігнутій трубочкою долоні тоненькі вертики тютюну.

Навпроти нашої кімнати була прасувальня. Там чотири жінки в білій одежині совали по розстеленій перед ними білизні важкими, гарячими залізками, з-під яких розходилася пара.

Раптом вийшла звідтіль ще одна, п'ята, держаючи на руці великого кошика, що перегинав її стан на один бік,— розносила по домах випрасувані сорочки, хусточки, простира-ла. Стала на порозі, ніби вже втомившись, звела очі вгору, всміхнулася, побачивши, що ми куримо, і послала нам вільною рукою жартівливий поцілунок, поцілунок безжурної робітниці. Тоді пішла собі тихою ходою, човгаючи черевиками.

Була то дівчина років двадцяти, маленька, худорлява, бліда, досить гарна, пустотлива на вигляд, з усміхненими очима під русим сляк-так зачесаним волоссям.

Розчулений дядько Пікдан прошепотів:

— Це-то робота, та ще для жінки! Справжня коняча робота.

Він розжалобився над простим людиною, над злидінням його життям. Мав екзальтоване серце сентиментального демократа і говорив про важку робітницьку працю фразами з Жан-Жака Руссо зі сльозами в голосі.

Другого дня, коли ми поспирались на те саме вікно, та сама робітниця побачила нас і крикнула жартівливим голосом, показавши нам обома руками носа:

— Добридень вам, школярі!

Я кинув їй цигарку, і вона зараз почала курити. А решта прасувальниць, всі чотири, кинулися до дверей, простягаючи руки — хотіли й собі по цигарці.

І так щодня міцніли дружні стосунки поміж робітницями з прасувальні та неробами з пансіону.

На дядька Пікдана справді смішно було й глянути. Трусився, щоб ніхто його не побачив, бо міг би через те втратити посаду, робив несміливі, чудернацькі жести — достотня міміка закоханого на сцені,— а на те жіноцтво сипало, мов картечню, поцілунками.

Зрадлива думка наклюнулася у мене в голові. Якось,

увійшовши до нашої кімнати, я промовив тихенько до старого вчителя:

— Ви й не повірите, пане Пікдане, зустрів я оту пралечку! Оту, знаєте, з кошиком... балакав з нею!

Він запитав, стурбований трохи моїм тоном:

— А що вона вам сказала?

— Вона казала мені... Господи... казала... що ви їй дуже сподобались... Власне кажучи, я гадаю... я гадаю... що вона трохи у вас закохалась...

Я побачив, як він зблід.

— Вона,— промовив на те,— вона сміється з мене, певне. В мої літа такі речі не трапляються.

Я відповів поважно:

— А чому ж? Ви ще хоч куди!

Помітивши, що зачепив його за живе, я більше не налягав.

Але щодня запевняв Пікдана, ніби бачив те дівча, ніби балакав з ним про нього, так спритно, що він повірив нарешті і почав посилати робітниці палкі, промовисті поцілунки.

Аж трапилось, що раз уранці, йдучи до пансіону зустрів я її справді. Підступивсь до неї, не вагаючись, ніби знався з нею десять яких літ:

— Добридень, панночко! Як ся маєте?

— Якнайкраще, пане, дякую.

— Хочете цигарку?

— О, не на вулиці ж!

— Викурите в себе вдома.

— Тоді, будь ласка.

— Скажіть мені, панночко, ви не знаєте?

— Що саме, пане?

— Старий... старий мій учитель...

— Дядько Пікдан?

— Так, дядько Пікдан. То ви знаєте, як він зветься?

— Та Боже ж мій! Ну то що?

— А те, що він у вас закохався!

Вона почала сміятись, мов божевільна.

— Це неправда! — скрикнула.

— Е ні, правда! Він мені про вас говорить на лекціях весь час. Можу закластись, що він вас посватає, от що!

Вона перестала сміятись. Від згадки про весілля кожна дівчина поважніє. Тоді знову сказала недовіжливо:

— Це неправда!

— Присягаюсь перед вами, що це правда.

Вона взяла з землі кошика, що поставила була коло себе.
— Що ж! Побачимо,— промовила.

І пішла собі.

Ввійшовши тільки до пансіону, я одкликав набік дядька Пікдана.

— Треба до неї написати. Вона за вами не дасть собі ради.

І він написав довгого листа, делікатного, зворушливого, повного пишномовних фраз та перифраз, метафор, порівнянь, філософії, професорської ввічливості, сирафжній шедевр сміховинної грації, а я взявся передати його до рук молодій особі.

Вона прочитала листа поважно, зворушена.

— Як він гарно пише! — прошепотіла. — Видно, що то людина освічена. Чи ж він справді мене буде сватати?

Я відказав одважно:

— Боже мій! Він голову тратить за вами.

— То годилося б йому запросити мене на обід, на «Острів у квітах».

Я пообіцяв, що її запросять.

Дядько Пікдан дуже розчулився з того, що я йому про неї розказав.

— Вона вас любить, пане Пікдане,— докинув я.— Вона чесна дівчина, я так думаю. Не слід її зводити, щоб кинути потім.

Він одказав твердо:

— Але ж я також чесна людина, мій друже.

Не мав я, сказати по правді, ніякого певного заміру. Я жартував, жартував, як школяр, та й годі. Розгадавши усього старого, наївного, простосердого, боязкої вдачі вчителя, я бавився, не питаючи, що з того буде. Я мав вісімнадцять років і здавна вже в ліцеї пішла про мене слава, як про митця на всякі штуки.

Отже, змовились ми, що дядько Пікдан та я поїдемо в фіакрі до перевозу «Коров'ячий хвіст», зустрінемося в тому місці з Анжелою, і там я посаджу їх у свій човен, бо я в ті часи захоплювався веслуванням. Тоді відвезу їх на «Острів у квітах», де ми й пообідаємо, всі троє. Я сам до них попросився: хотів натішитись зі свого тріумфу, а старий, погодившись з моїми міркуваннями, доводив тим самим, що й справді стратив голову, так ризикуючи своїм становищем.

Коли ми прибули до перевозу, де мій човен ще зранку стояв прив'язаний, я побачив у траві, чи радше понад

високою травою на крутому березі величезну червону парасолою, щось схоже на химерну гігантську маківку. Під парасолею чекала нас наша прасувальниця в недільному вбранні. Я здивувався: вона справді була гарненька, хоч блідава, принадна, хоч у манерах її трохи відчувалося передмістя.

Дядько Пікдан зняв перед нею шапку, вклонився. Вона подала йому руку. Подивились одне на одного, слова не мовивши. Посідали потім у мій човен, і я взявся до весел.

Сиділи обоє поруч на задній лавочці.

Старий перший розпочав мову:

— Гарна година сьогодні для прогулянки на човні.

— О, певне! — одказала вона стиха.

Попустила руку за водою, доторкуючись злегка до води пальцями, що залишали по собі вузьенький, прозорий, мовби скляне лезо, прослідок. Постало з того тихе хлюпотіння, вода побіля човна злегенька збурювалась гарненькою хвилюю.

Коли прибули до ресторану, вона розговорилася, вибрала обід: смажену рибу, курча, салат. Потім повела нас по острову, а знала його чудово.

Зробилась тоді весела, пустотлива, насмішкувата, навіть надто.

Аж до десерту не заводили мови про кохання. Я поставив шампанського, і дядько Пікдан був добре під чаркою. Вона, й сама вже веселенька, озвалась до нього:

— Пане Пікне!¹

А він раптом:

— Вас, панно, пан Рауль повідомив про мої до вас почуття?

Вона споважніла, мов який суддя.

— Так, добродію.

— Чи й ви так само до мене прихильні?

— На таке питання не відповідають ніколи.

Він хвилювався, аж задихався.

— Чи ж, одначе,— промовив,— настане колись такий час, коли я зможу вам сподобатись?

Вона осміхнулась.

— Телепню. Та ви ж дуже милий!

— Чи ви, одначе, панночко, гадаєте, що за який час ми змогли б...

¹ «Пікдан» — французькою мовою «гострозубий», «пікне» — «гостроносий».

Вона завагалась на хвилину, а тоді промовила тремтливим голосом:

— Це ви до того кажете, щоб зі мною побратися? Бо інакше ніколи, так і знайте!

— Так, моя панно!

— Ну, згода, пане Пікне!

Так ці дві нерозважливі голови дали одне одному слово, і все через якогось хлопчину. Але я не думав, що воно насправжки, а вони, може, й поготів. На неї найшла непевність:

— Знаєте, не маю я нічого, жодного су.

Він пробелькотав, бо п'яний був, як Сілен:

— А я, я маю заощаджених п'ять тисяч франків.

Вона скрикнула радісно:

— Як так, то ми могли б щось улаштувати!

Він занепокоївся:

— Влаштувати? Що?

— А хіба я знаю? Там побачимо. З п'ятьма тисячами франків багато можна зробити. Ви ж не захочете, щоб я пішла жити у ваш пансіон, правда?

Він аж ніяк так далеко не сягав, мурмотів тільки, зніжковівши остаточно:

— Влаштувати? Що? Це не з руки. Я тільки латину й знаю.

Вона й собі задумалась, перебираючи в пам'яті всі професії, яких для нього прагнула.

— Не могли б ви бути лікарем?

— Ні, не маю на те диплома!

— А аптекарем?

— Ще й поготів.

Вона радісно скрикнула — знайшла-таки!

— Тоді ми купимо бакалійну крамницю! О, яке щастя! Бакалійну крамницю! Невеличку, звичайно, з п'ятьма тисячами франків далеко не заїдеш.

Він обурився.

— Ні, не можу я крамарювати... Мене... мене... мене занадто знають... Я розуміюсь тільки... тільки... тільки на латині... я...

Та вона влила йому в рота повну склянку шампанського. Він випив і затих.

Ми знову сіли в човен. Ніч була темна, дуже темна. Проте я добре бачив, як вони обнімалися та поцілувалися кілька разів.

Виникла з того страшна катастрофа.

Дізналися про наше свавільство, вигнали за те дядька Пікдана. А батько мій, теж обурившись, одіслав мене кінчати вивчення філософії до пансіону Рібодє.

Я склав іспит на бакалавра за шість тижнів після того. Тоді поїхав до Парижа вивчати право; повернувся до рідного міста тільки за два роки.

На розі вулиці Серпан впала мені в око крамниця. Читаю: «Колоніальні товари. Пікдан». А знизу, щоб було кожному зрозуміло: «Бакалія».

Я гукнув:

— Quantum mutatus ab illo!..¹

Він підвів голову, забув про покупця, кинувся до мене, простягаючи руки:

— А, молодий мій друже, це ви, мій друже молодий? Який же я радий, який я радий!

Показна жінка, дуже огрядна, вийшла сквапно з-поза прилавка і впала мені на груди. Я ледве впізнав її, така вона стала гладка.

— То справи йдуть добре? — запитав я.

Пікдан відповів, взявшись знову до ваги:

— О, дуже добре, дуже добре! Я заробив три тисячі франків чистих, цього року!

— А латина, пане Пікдане?

— Е, Боже мій, латина! Латина, латина, бачите,— з неї й на харч не вистачає!

Вдарте на сполох!

Нещодавно я одержав одного листа. Поспішаю видрукувати його, гадаючи, що він може стати в пригоді багатьом моїм читачам.

Париж, 15 листопада 1886 р.

Шановний пане!

В своїх оповіданнях і нарисах ви часто торкаєтесь питань, що стосуються, так би мовити, «поточної моралі». Хочу поділитися з вами своїми міркуваннями, що, на мою думку, можуть правити вам за тему для статті.

Я неодружений, старий парубок, і, здається, трохи на-

¹ Як усе змінилося відтоді! (Лат.)

ївний. Проте мені здається, що багато чоловіків, навіть більшість чоловіків,— такі ж наївні, як і я. Я завжди або майже завжди довірливий, кепсько розуміюся на природній підступності ближніх і йду напростець, не додивляючись належною мірою до зворотного боку явищ і людських взаємин.

Майже всі ми звикли сприймати уявне як реальне, а довоколишніх людей вважати за тих, кого вони з себе вдають. Серед нас зовсім мало таких, хто має особливий нюх і здатний відчувати справжнє єство інших людей, приховане в них. Нерідко через таке вузьке й умовне розуміння життя ми борсаємося серед подій, неначе кроти, віримо не в те, що є, а завжди в те, що нам здається; і здійсмаємо галас навіть тоді, коли перед нами піднімається завіса і дійсність стає очевидною. Все, що не задовольняє нашу ідеалістичну мораль, ми розглядаємо як виняток,— не помічаючи, що майже завжди стикаємося лише з винятками. А внаслідок цього довірливих диваків, таких як я, шиють у дурні всі, а переважно жінки, що мають до цього особливий хист.

Я почав здалеку, щоб підійти до цікавого для мене окремого випадку.

У мене є коханка, заміжня жінка. Як і багато інших, я уявляв, звичайно, що натрапив на щось виняткове, на бідолашну жіночку, що вперше обдурює свого чоловіка. Я довго упадав за нею,— принаймні мені здавалося, що я упадаю довго,— прихилив її до себе увагою і коханням, домігся свого завдяки впертості. Причому я вдавався до всіх пересторог, хитрощів, делікатної нерішучості, щоб якось уповільнити наше зближення.

І ось що сталося минулого тижня.

Її чоловік кілька днів був відсутній. Вона побажала пообідати в мене «по-парубоцькому»: я навіть мусив сам прислужувати їй за столом, щоб обійтися без слуги. У неї була настирлива думка, що переслідувала її вже кілька місяців: вона мріяла напитися доп'яна, напитися досхочу, та так, щоб не вертатися в такому стані додому, не давати пояснень покоївці, не бути такою на людях. Досі вона частенько доходила до стану, як сама казала, «веселого запаморочення», була при цьому щаслива й задоволена, але далі не йшло. А тепер вирішила раз таки добре напитися, бодай лише єдиний раз, але вже як слід. Вона сказала вдома, що їде на добу до друзів недалеко від Парижа, а сама в обідню пору завітала до мене.

Жінці можна бути п'яною, звичайно, тільки від замороженого шампанського. Вона вихилила великий келих ще перш, ніж ми сіли до столу, і, коли справа дійшла до устриць, почала вже забалакуватися.

У нас був холодний обід, заздалегідь приготований і поставлений на столику поруч зі мною. Мені досить було простягти руку, щоб узяти страву або тарілку,— і я прислуговував, як умів, слухаючи її базікання.

Вся в полоні своєї думки, вона пила келих за келихом і вже пустилася в недоладні і нескінчені признання про всякі дівочі відчуття. Вона молола й молола, її осоловілі очі непевно блукали, а думки розкручувалися без упину, немов рулони блакитної телеграфної стрічки, які наче самі розмотуються під тихий стрекіт електричного апарата, що вкриває їх загадковими значками.

Часом вона питала мене:

— Я не п'яна?

— Ще ні.

Тоді вона знову випивала келих.

І, нарешті, геть сп'яніла: не настільки, щоб утратити тям, але достатньо, щоб говорити правду, як мені здалося.

За признаннями про дівочі відчуття пішли інтимні подробиці про чоловіка. Вона не приховувала нічого,— мені аж неприємно було її слухати, хоч вона й повторювала без кінця:

— Тобі ж я все можу сказати... З ким і побалакати про все, як не з тобою!..

Отож я дізнався про всі звички, всі вади, усі манії та найтаємніші смаки її чоловіка. І вона питала мене, вимагаючи схвалення:

— Ну, хіба не тюхтій він?... Скажи мені, хіба не нікчема?.. Бачиш, до чого він мені остогид?... Га?... Ось чому першого разу, як я тебе побачила, я сказала собі: «Диви, цей мені подобається, я візьму його собі за коханця». Відтоді ти й став за мною упадати.

Напевно, вигляд у мене після цих слів був надто отетерілий, бо вона помітила це, незважаючи на хміль, і голосно розреготалася.

— Хе!.. Теж мені тютя,— сказала вона,— яких він тільки не розводив церемоній. Але ж коли до нас залицяються, дурню ти такий... то, значить, ми цього хочемо... і тоді нема чого мнихатися, змушуючи нас чекати... Треба бути теплим, щоб не розуміти з одного нашого погляду, що ми згодні... Що вже я тебе попечкала, бевзю ти мій! Коли ти

вже врешті збагнеш, думаю, що мені набридло чекати... Так-так... квіточки... віршики... компліменти... знову квіточки... а далі ані руш... Я мало не покинула тебе, радість моя, так довго ти збирався. І найгірше, що таких чоловіків, як ти,— добра половина, зате друга половина... Ха-ха-ха!

Від цього реготу по спині мені сипонуло приском. Я промимрив:

— А друга половина? А що друга половина?

А вона все тягла вино, очі її ще більше посоловіли, а язик немов підбурювала владна потреба казати правду, яка часом охоплює п'яниць.

Вона вела далі:

— Ет, друга половина! Ті не бояться... Вони швидко йдуть на приступ... Але ж вони мають на те підставу. Інколи їм це і не вдається, але часом вони таки домагаються свого, незважаючи ні на що. Любий мій... якби ти знав... як це кумедно!.. Два роди чоловіків... Бачиш, отаке, як ти,— тютя,— не уявляє собі, які ж вони ті, інші... і що вони коять... негайно... тільки-но опиняться з нами наодинці... Ті йдуть на все... Їм перепадає, правда, по пиці... але що їм до того?.. Вони добре знають, що ми ніде ніколи... анічирк... Вони нас добре знають...

Я вп'явся у неї інквізиторським поглядом, з шаленим бажанням змусити її говорити далі, дізнатися про все. Скільки разів я питав був себе: «А як же інші чоловіки поводяться з жінками?» Спостерігаючи де-небудь у вітальні, як двоє чоловіків розмовляють із жінкою в товаристві, я відчував, що, опинившись після цього по черзі наодинці з нею, вони поводитимуться по-різному, хоча вона й знайома з кожним однаково. З першого погляду можна вгадати, що деякі люди, створені від природи для спокуси або просто розбещеніші, нахабніші від нас, досягають за годину розмови з жінкою, що їм до вподоби, такого ступеня близькості, до якого нам і за рік не дійти. Так що ж, ці чоловіки, ці спокусники, ці зухвальці, чи дають вони при добрій нагоді волю рукам і губам своїм настільки, що це здалося б нам, несміливим, тяжкою образою, але в очах жіноцтва, очевидно, виглядає гідною пробащення безсоромністю, визнанням їхніх непоборних чар?

Тому я і спитав у неї:

— Напевно, деякі чоловіки досить-таки нахабні?

Вона аж відкинулася на спинку стільця, щоб досхочу насміятися, але це був регіт нервовий, хворобливий, який,

буває, переходить в істеричний напад. Трохи заспокоївшись, вона заговорила:

— Ха-ха! Любий мій, нахабні?.. Так, ці зважаються на все зразу ж... геть на все... Чуєш?.. І ще на багато чого...

Я обурився, нібито вона відкрила мені щось потворне.

— І ви їм усе дозволяєте?..

— Ні... не дозволяємо... ми даємо таких ляпасів... Проте це нас таки розважає... З ними куди цікавіше, ніж із вашою братією!.. І до того ж із ними завжди страшно, ніколи не відчуваєшся спокійно... А це ж так приємно — боятися... боятися цього. Весь час доводиться пильнувати... це щось подібне до дуелі... Дивишся їм в очі, ловлячи їхні думки, стежачи за їхніми руками. Якщо хочеш, вони просто нахаби, зате вони люблять нас таки краще, ніж ви!..

Дивне і несподіване відчуття охопило мене. Хоча й парубок, та ще й переконаний, при такій безсоромній відвертості я відчув знаenza в собі душу одруженого чоловіка. Я став другом, спільником, братом усіх довірливих чоловіків, що їх як не грабують, то одурюють усі ці нахаби, ласі до чужих жінок.

Саме під впливом цього дивного душевного стану, який не залишає мене досі, я й пишу вам, нане, і звертаюся до вас із проханням вдарити на сполох по всій великій громаді спокійних чоловіків.

Проте я все ще вагався. Ця жінка була п'яна і, може, брехала. Я спитав:

— Як же це так, невже ви, жінки, ніколи й нікому не розповідаєте про ці пригоди?

Вона подивилася на мене з таким глибоким і щирим співчуттям, що на якусь мить мені здалося, ніби вона протверезіла з подиву.

— Ми... Та який же ти дурень, мій любий! Хіба ж про це хто коли говорить?.. Ха-ха-ха! Хіба твій слуга признається тобі у своїх дрібних хитрощах або каже про ті су, що має з кожного франка, і про все інше? Це ж бо й є наше су. Чоловікові нема чого скаржитись, коли ми не йдемо далі. Але який же ти дурень! Казати про це — значить сполохати всіх простаків! Але який ти дурень!.. І потім, хіба це вадить: все одно ми ж не піддаємося!

Я спитав іще, геть спантеличений:

— Значить, тебе часто цілували?

Вона відповіла з величною зневагою до чоловіка, що міг у цьому мати сумнів:

— Господи!.. Та всіх жінок часто цілують... Спробуй сам із якоюсь, аби побачити, тютя ти з полив'яним носом! О, до речі, поцілуй пані Н., вона зовсім іще молода, дуже цнотлива... Поцілуй, друже мій, поцілуй... і торкнися... от побачиш... побачиш... ха-ха-ха!

.....

Зненацька вона жбурнула келих вина в люстру. Шампанське бризнуло дощем, загасило три свічки, поплямило шпалери, залило стіл, а скалки битого кришталю розлетілися по всій кімнаті. Вона схопила пляшку, щоб і її жбурнути навздогін, але я цьому перешкодив. Тоді вона пронизливо заверещала... і почалася істерика, як я й передчував...

.....

Через кілька днів, коли я зовсім забув про всі ці визнання п'яної жінки, мені довелося зустрітися на одному вечорі з тією пані Н., яку моя коханка радила мені поцілувати. А що ми жили з нею на тій самій вулиці і вона була того вечора сама, то я запропонував провести її. Вона погодилася.

Тільки-но ми сіли в карету, я сказав собі: «Ану, спробуймо»,— але не зважувався. Я не знав, з чого почати, як взятися до справи.

Але раптом мене охопила відчайдушна сміливість бо язуга.

— Які ви були гарні сьогодні! — сказав я.

Вона засміялась:

— Значить, сьогоднішній вечір був винятком, якщо ви це помітили вперше?

Я ані пари з вуст. Змагання в гречності аж ніяк мені не до душі. Проте, подумавши трохи, я знайшов таку відповідь:

— Та ні, просто я ніколи не зважувався вам цього сказати.

Вона здивувалася:

— Чому ж?

— Тому що... це досить важко.

— Важко сказати жінці, що вона гарна? Звідки ви це взяли? Треба завжди це казати... навіть коли ви не зовсім так думаєте, бо такі речі завжди приємно чути.

Нараз я відчув приплив неймовірної зухвалості і, схопивши її за стан, наблизив губи до її вуст.

Проте, очевидно, я тремтів при цьому і не здався їй надто небезпечним. Крім того, я, напевно, надто незграбно

обійняв її, бо вона тільки відвернула голову, щоб уникнути мого поцілунку, і проказала:

— О ні... Це занадто..., занадто... Ви зразу багато хочете... І потім, не зіпсуйте мені зачіску... Хіба ж можна цілувати жінку, в якої така зачіска, як у мене?..

Я відкинувся у куток карети, спантеличений і зніяковілий від цієї невдачі. А карета тим часом зупинилася біля її дверей. Вона вийшла, простягла мені руку і найлюб'язнішим тоном промовила:

— Дякую за компанію, любий пане... І не забувайте моєї поради...

Я побачив її знову через кілька днів. Вона все забула.

А я, шановний пане, я безупинно думаю про інших чоловіків... про тих, що не лякаються зачісок і ніколи не проминають доброї нагоди...

Пропоную цього листа, нічого до нього не додаючи, на обговорення моїх читачів і читачок — одружених і неодружених.

Новорічний подарунок

Жак де Рандаль, пообідавши на самоті у себе вдома, відпустив слугу і сів до столу, збираючись писати листи.

Отак наодинці з собою він проводжав кожен рік, пописуючи та мріючи собі. В цей день він завжди немовби робив огляд усього, що сталося протягом року, всього, що закінчилося, всього, що вмерло. І в міру того, як перед очима його виникали образи друзів, він писав кожному по кілька рядків — сердечне привітання з Новим роком.

Отож і тепер він сів за стіл, відчинив шухляду, витяг звідти фотографічну картку жінки, якийсь час дивився на неї, потім поцілував і, поклавши її поруч із бюваром, почав писати:

«Люба моя Ірено, Ви, напевно, одержали нещодавно невеличкий подарунок, який я Вам відіслав; сьогодні я залишився ввечері сам і взявся за перо, щоб сказати Вам...»

Тут рука його спинилася. Жак підвівся і почав ходити по кімнаті.

Вже місяців із десять мав він коханку, не таку, як інші, не якусь там шукачку пригод, не жінку з театрального

світу, не з вулиці, а жінку, яку він любив і завоював. Він був уже не першої молодості, хоча й зовсім іще не старий, і ставився до життя серйозно, маючи позитивний і практичний розум.

Отож він заходився підбивати підсумки своєї пристрасті, достоту як щороку підводив рахунок своїх дружніх стосунків, порваних чи недавно зав'язаних, рахунок усіх подій, що ввійшли в його життя.

Перший шал кохання вже вгамувався, і він питав себе з точністю розважливого ділка, чим він був для неї тепер, і намагався вгадати, ким стане в майбутньому.

Він зазирнув у свою душу і побачив там велике і глибоке почуття, повне ніжності, вдячності та інтимної симпатії,— те, з чого народжуються міцні й тривалі зв'язки.

Він здригнувся від дзвінка... Відчинити чи ні? Але одразу подумав, що саме в новорічну ніч і слід відчиняти двері перед Невідомим, яке йде мимо й постукає,— хоч би яке це Невідоме було.

Він узяв свічку, пройшов через передпокій, відсунув засуви, повернув ключ, потяг двері до себе. Перед ним стояла його коханка, бліда як крейда, тримаючись рукою за стінку.

Він пробелькотів:

— Що з вами?

Вона відповіла:

— Ти сам?

— Так.

— Слуг немає?

— Ні.

— Ти нікуди не збираєшся?

— Ні.

Вона увійшла як жінка, що бувала тут не раз. Опинившись у вітальні, вона впала на канапу і, затуливши обличчя руками, гірко розридалася.

Він став коло неї навколішки, намагався відняти її руки від обличчя і зазирнути їй в очі.

— Ірено, Ірено, ну що з вами? — повторював він.— Скажіть мені, що сталося?

Тоді вона проказала крізь сльози:

— Я більше не можу жити так...

Він не розумів.

— Жити так?.. Але як?

— Так. Не можу я більше жити... у себе... Ти не знаєш...

я тобі не казала ніколи... Це жакливо... Я не можу більше... мені надто тяжко... Він мене щойно побив...

— Хто, твій чоловік?

— Так, мій чоловік.

— А!

Він дуже здивувався, бо ніколи не міг припустити, що її чоловік може бути такий брутальний. Адже він належав до вищого світу, ходив до аристократичних клубів, їздив верхи, бував у театрі, займався фехтуванням; його всюди знали, цінували, про нього говорили, манери його були дуже галантні, розум дуже обмежений, освіченості і природних здібностей йому бракувало, що й треба для того, щоб мислити, як усі інші виховані люди, і шанувати всі великосвітські забобони.

Здавалося, він ставився до своєї дружини саме так, як це і належить у середовищі багатих і родовитих. Він доволі цікавився її бажаннями, здоров'ям, туалетами і давав їй, властиво, цілковиту волю.

Відколи Рандаль став приятелем Ірени, він дістав право на щирий потиск руки, яким усякий обачний чоловік обмінюється з приятелями дружини. Але коли Жак, побувши вже якийсь час приятелем, зробився коханцем, його стосунки з чоловіком, як і годиться, стали ще ближчими.

Ніколи Рандаль не бачив бур у цій сім'ї, бо навіть і гадки про них не мав, і от тепер розгубився перед таким раптовим відкриттям.

Він спитав:

— Але як же це сталося?

І тоді вона розповіла довгу історію, історію всього свого подружнього життя, починаючи з дня весілля. Перша сварка через дурницю, потім незгода з будь-якої причини, що зростала з кожним днем через несхожість характерів.

Чимдалі пішло гірше, і нарешті настав повний розрив, зовні непомітний, але безповоротний. Чоловік став дратівливим, похмурим, брутальним. А тепер обернувся в ревнивця: він ревнував її до Жака і сьогодні після бурхливої сцени побив її. Вона рішуче додала:

— Більше ноги моєї у нього не буде. Роби зі мною, що хочеш!

Жак сів проти неї, торкаючись коліньми її колін, і взяв її за руку:

— Серце моє, ви робите величезну і непоправну помилку. Якщо ви хочете покинути свого чоловіка, зробіть так,

щоб вина в цьому лягала на нього, щоб не потерпіла ваша репутація бездоганної світської жінки.

Кинувши на нього збентежений погляд, вона спитала:

— То що ж ти мені радиш?

— Вернутися додому і зносити це життя доти, доки ви не зможете розійтися або домогтися розлучення, зберігши ваше добре ім'я.

— Хіба це трохи не підло, те, що ви мені радите?

— Ні, це розважливо й обачно. У вас високе становище у світі, вам необхідно зробити все, щоб не втратити доброго імені, друзів,— і зглянутися на родичів. Цього аж ніяк не слід забувати, а тим паче не можна отак зопалу поривати з усім.

Вона звелася роздратована:

— Та ж ні, я більше не можу, кінець, кінець, усьому кінець!

Нараз, поклавши руки на плечі коханця і дивлячися йому в очі, спитала:

— Ти мене любиш?

— Так.

— Правда?

— Так...

— Тоді залиш мене в себе.

Він вигукнув:

— Залишити тебе в мене? Тут? Та ти з глузду з'їхала! Це ж все одно, що втратити тебе навік! Втратити безповоротно! Ти божевільна!

Вона заговорила поволі і з гідністю, як жінка, що усвідомлює вагу своїх слів:

— Послухайте, Жаку. Він заборонив мені бачитися з вами, і я не збираюся далі грати цю комедію і приходити до вас нишком. Вам доведеться або втратити мене, або ж узяти до себе.

— Люба моя Ірено, в такому разі добийтеся розлучення, і я одружуся з вами.

— Так, одружитися зі мною... років через два, а то й пізніше. Що й казати, ваша любов доволі терпляча.

— Але ж зважте самі. Якщо ви залишитесь тут, він завтра ж верне вас до себе, бо він ваш чоловік, і на його боці закон.

— Я не просила вас, Жаку, залишати мене неодмінно тут, я думала, що ви мене куди-небудь повезете. Мені здавалося, що ви мене для цього достатньо любите. Виходить, я помилилася. Прощайте!

Вона повернулася і пішла до дверей так швидко, що він ледве встиг перейняти її вже при виході з вітальні.

— Зачекайте, Ірено...

Вона пручалася, не бажаючи більше нічого чути, із слізьми на очах і приказуючи:

— Пустіть мене... Пустіть... Пустіть...

Він силоміць посадовив її і знову став коло неї навколішки. Він наводив усілякі докази й давав поради, намагаючись довести, який безглуздий та небезпечний її намір. Він не забув нічого, що треба було сказати, аби умовити її, самою ніжністю своєю прагнув її переконати.

А що вона холодно мовчала, він просив, благав вислухати його, повірити йому, зробити так, як він радить.

Коли він скінчив, вона сказала:

— Чи ви маєте намір відпустити мене тепер? Пустіть мене, я хочу піти.

— Заждіть, Ірено!

— Пустіть мене!

— Ірено... ви вирішили остаточно?

— Пустіть мене!

— Скажіть мені тільки, чи ваше рішення, ваш божевільний намір, про який ви ще гірко пошкодуєте,— остаточно?

— Так... Пустіть!

— Тоді залишайся. Ти добре знаєш, що тут ти вдома. Завтра вранці ми поїдемо.

Вона підвелася, незважаючи на його слова, і сухо проказала:

— Ні. Надто пізно. Я не хочу жертв, мені не потрібні подвиги самозречення.

— Залишайся. Я зробив усе, що мусив зробити, і сказав, що треба було сказати. На мені більше не лежить відповідальності за тебе: моє сумління спокійне. Кажи, чого ти хочеш, і я послухаюся.

Вона знов сіла, якийсь час мовчки дивилася на нього, потім спокійно сказала:

— Тоді поясни.

— Що тобі пояснити?

— Все... все, що ти передумав, перш ніж отак змінити своє рішення. Тоді я знатиму, що робити далі.

— Але я зовсім і не думав нічого. Я мусив тебе попередити, що ти збираєшся вчинити безглуздо. Ти наполягаєш — тоді я прошу своєї пайки цього безглуздя, навіть вимагаю її.

— Щось не віриться, що ти так швидко передумав. Якось неприродно.

— Послухай, моя люба, тут справа не в жертві і не в самозреченні. Того дня, коли я відчув, що покохав тебе, я сказав собі те, що повинні говорити всі закохані в такому випадкові. Чоловік, котрий любить жінку і прагне взаємності, котрий, врешті, домагається свого і бере її, тим самим вступає з нею в священну угоду. Це стосується, звичайно, такої жінки, як ви, а не жінки, чиє серце доступне всім. Одруження, що має великий суспільний сенс, велике правове значення, в моїх очах важить з морального погляду небагато, якщо взяти до уваги умови, за яких воно, як правило, відбувається.

Отож, коли жінка, зв'язана цими законними узами, не любить свого чоловіка і не може його любити, коли вона зустрічає мужчину, що їй до вподоби, і віддається йому, і коли мужчина вільний і бере цю жінку,— я кажу, що вони еднаються у добровільну спілку, куди міцнішу, аніж та, що скріплена тихим «так», пошепки сказаним у присутності мера, оздобленого триколірним перев'язем.

Я хочу сказати, що коли вони обоє люди порядні, то їхнє єднання мусить бути ще глибшим, ще міцнішим, чистішим, аніж якби воно було освячене всіма таїнствами світу.

Така жінка ризикує всім. І саме тому, що вона це знає, що вона все віддає— серце своє, тіло, душу, честь, життя — саме тому, що вона заздалегідь готова до всіх можливих нещасть, небезпек, катастроф, саме тому, що вона зважилася на вчинок відчайдушний і сміливий, знехтувала всі перешкоди — і чоловіка, який її може вбити, і світ, що може її відштовхнути,— саме тому вона гідна шани у своїй подружній невірності; і тому її коханець теж мусить усе передбачити і цінувати її над усе, що б там не сталося. Мені нема чого додати. Спочатку я діяв, як людина обачна, що повинна була вас попередити, тепер у мені залишився тільки той, хто вас любить. Наказуйте!

Сяючи від щастя, вона затулила йому вуста поцілунком і зовсім тихо промовила:

— Це все неправда, любий, нічого не сталося, чоловік і гадки ні про що не має. Мені просто хотілося побачити, що ти робитимеш; і так кортіло дістати... новорічний подарунок... подарунок твого серця... крім іншого подарунка — сьогоднішнього кольє. А ти подарував мені його,— і я тобі за нього вдячна безмежно... Господи, яка я щаслива!

Мільйон

Була це скромна пара. Чоловік, діловод міністерства, сумлінний та старанний службовець, ретельно виконував свої обов'язки. Його звали Леопольд Боннен. Непоказний молодик, він думав про все так, як треба було думати. Вихований по-релігійному, він зробився не такий побожний, відколи Республіка почала домагатися відокремлення церкви від держави. В коридорах міністерства він говорив так, щоб усі чули: «Я побожний, і то дуже побожний, я вірю в Бога, та я не клерикал». Передусім він домагався слави чесної людини і, вихваляючи свої чесноти, бив себе в груди. Та й справді, він був чесним у загальноприйнятому розумінні цього слова: вчасно приходив на роботу, вчасно ішов додому, не вештався без діла і був акуратний у грошових справах. Він одружився з дочкою небагатого співробітника, сестра якого вийшла заміж з кохання і мала мільйонний маєток. А оскільки вона була бездітна — що дуже її засмучувало, — то свої статки могла залишити хіба лиш племінниці.

Цей спадок займав усі помисли подружжя. Про нього говорили як у родині, так і в цілому міністерстві, всі знали, що «Боннени отримать мільйон».

У молодого подружжя теж не було дітей, але воно про те не дбало, живучи тихо й мирно, як усі порядні, але недалекокі люди. Вони мали чистеньке, дбайливо прибране й затишне помешкання, були у всьому помірковані та скромні, і дитина, здавалось, порушила б цю життєву рівновагу, затишок і спокій.

Вони не докладали особливих зусиль, щоб залишитися без нащадків, а що небо не посилало дітей, тим краще.

Тітка-мільйонерка тяжко журилася їхньою безплідністю і давала поради, як добитися народження дитини. Вона й сама колись випробувала марно силу-силенну засобів, рекомендованих друзями та ворожками; відтоді, як вона вийшла з того віку, коли можна мати дітей, їй було вказано безліч інших способів, у які вона вірила. Шкодуючи, що не може випробувати їх на собі, вона з тим більшою настирливістю радила їх племінниці та її чоловікові, раз у раз питаючи:

— Ну що, ви пробували зробити так, як я вам радила?

Тіточка померла. В глибині душі молоде подружжя відчувало таємну втіху, яку здебільшого ховають під жало-

бою перед самим собою та перед ближніми. Люди одягаються в чорне, але душа тріпоче з радості.

Їх сповістили, що духівниця у нотаря, і по церковній відправі вони одразу пішли до нього.

Тітка, вірна невідчужній думці, що мучила її ціле життя, відписала свого мільйона їхньому майбутньому первісткові, так, щоб батьки користувалися процентами з капіталу до самої смерті. Коли ж через три роки в молодого подружжя не буде дитини, то весь маєток піде на користь бідних.

Вони були вражені, спантеличені. Чоловік навіть зліг і цілий тиждень не ходив на службу. Видужавши, він вирішив будь-що-будь зробитися батьком.

Протягом шести місяців він так старанно добивався цього, що став як тінь. Тепер він пригадував собі всі тітчині поради і завзято користався ними, та все було марно. Відчай викликав штучний запал, що мало не став для нього згубним.

У нього розвинулось недокрів'я; почали побоюватися сухот. Лікар, до якого він звернувся, залякав його і змусив повернутися до спокійного способу життя, навіть спокійнішого, ніж раніше, приписавши йому зміцнювальний режим.

Веселі чутки поповзли по міністерству, всі добре знали про невдачу із заповітом і в усіх відділах жартували з приводу знаменитої «притоди з мільйоном». Одні давали Бонненові жартівливі поради, інші зухвало пропонували свої послуги, щоб виконати умову, що доводила подружжя до розпаду. Особливо допікав йому високий молодик з репутацією завзятого гульця, який уславився на всю канцелярію неабияким успіхом у жінок; він чіплявся до Боннена з натяками, двозначними жартами і запевняв, що за якихось двадцять хвилин забезпечить його спадкоємцем.

Нарешті Леопольд Боннен вибухнув гнівом і якось, заклавіши перо за вухо, схопився і крикнув йому просто в вічі:

— Добродію, ви негідник! Коли б я не шанував себе, то плюнув би вам в обличчя!

Було вибрано секунданта. Це розворушило все міністерство на три дні. Секунданта весь час зустрічали в коридорах: вони обмінювалися протоколами і висловлювали один одному свій погляд на справу. Нарешті всі четверо уповноважених і обидві зацікавлені сторони пристали однастайно на зіткло сформульоване вибачення; останні

поважно обмінювались поклонами і довгенько потискали один одному руки в присутності начальника відділу, буркнувши по кілька слів пробачення.

Протягом наступного місяця вони віталися один з одним підкреслено ввічливо і вельми церемонно, як неприємті, що опинилися віч-на-віч. Незабаром, коли вони якось-то зіткнулися на повороті коридора, пан Боннен гречно запитав:

— Чи не штовхнув я вас, добродію?

Той відповів:

— Анітрохи, добродію.

Відтоді вони вважали за потрібне, зустрівшись, перекинутися кількома словами. Потім поступово заприязнилися, звикли бувати вкупі, пройнялися взаємною повагою, як люди, що не зуміли порозумітися раніше, одне слово, стали нерозлучними.

Але тепер родинне життя Леопольда зробилося нестерпним. Жінка дошкуляла йому образливими натяками. А час спливав; минув уже рік, як померла тітонька. Тепер про спадкоємця, здавалося, годі було й думати.

Пані Боннен, сідаючи до столу, казала:

— Обід у нас поганенький. Якби ми були багаті, усе було б інакше.

Коли Леопольд ішов на службу, пані Боннен, подаючи йому ціпок, казала:

— Якби ми мали п'ятдесят тисяч ліврів ренти, тобі б не доводилося гнути спину над паперами.

Ідучи з дому в дощовий день, пані Боннен бурчала:

— Якби ми мали карету, не доводилося б місити болото в таку неgodу...

Одне слово, повсякчас, з найменшого приводу вона дорікала чоловікові у чомусь ганебному, скидаючи на нього всю відповідальність за втрату спадщини.

Нарешті, розсердившись, він повів її до відомого лікаря.

Той довгенько оглядав її, потім висловився якось непевно, заявивши, що в цьому немає нічого особливого. Такі випадки трапляються досить часто, тіла можуть бути настільки ж різними, як і душі; і якщо деякі подружжя розлучаються через невідповідність характерів, то не дивно, коли ті чи інші пари не мають нащадків внаслідок фізичної невідповідності.

Це коштувало сорок франків.

Між подружжям вибухнула війна, неугавна, запекла війна, вони чортом дихали одне на одного.

Пані Боннен безперестану повторяла:

— Яке ж бо лихо — втратити маєток через те, що віддалася за телепня!

Або ж:

— Подумати тільки, коли б я була за іншим, то мала б нині п'ятдесят тисяч ліvrів ренти!

Або:

— Бувають люди, що всім отруюють життя. Вони лише усіх обтяжують.

Обіди, а вечері й поготів зробилися нестерпними. Одного вечора, щоб запобігти жахливій домашній сцені, Леопольд привів свого приятеля Фредеріка Мореля, якого мало не викликав на дуель. Незабаром Морель став другом і радником родини, чийх порад уважно дослухалися чоловік і жінка.

Залишилось рівно півроку до того дня, коли мільйон мав піти на користь бідних. Поступово Леопольд почав інакше ставитися до жінки, сам нападав на неї, раз у раз пускав загадкові натяки, з таємничим виглядом говорив про те, як жінки його співробітників допомагали чоловікам робити кар'єру.

Час від часу він розповідав якусь історію раптового підвищення в посаді того чи того співробітника.

— Маленький Равіно,— говорив він,— цілих п'ять років був позаштатним, а тепер призначений на помічника начальника відділу.

Пані Боннен зауважила:

— Авжеж, ти б не зумів так просунутись.

Тоді Леопольд знизував плечима:

— Зрозуміло, чому йому поталанило більше за всіх. У нього розумна жінка, тільки й того. Вона зуміла запобігти ласки в начальника і добивається всього, чого захоче. Треба вміти влаштовуватися, щоб не стати жертвою обставин.

До чого, власне, він вів? Як вона його зрозуміла? Що сталося пізніше? Вони зазначали кожний у своєму календарі, скільки днів залишилось до кінця фатального терміну. Що не тиждень, то подружжя все більше відчувало, як їх охоплює злість, розпачливий шал, безтямна лють і така розпука, що вони могли зважитись на злочин, коли б це було потрібно.

І ось одного ранку пані Боннен з сяючим личком і променистими очима, поклавши обидві руки на плечі чоло-

віка, тихо сказала, дивлячись на нього пильним, радісним поглядом, що западав глибоко в душу:

— Здається, я вагітна!

У нього так затьохкало серце, що він мало не впав; він рвучко схопив в обійми жінку, палко цілуючи її, посадив собі на коліна, знову міцно пригорнув, неначе улюблену дитину і, знемагаючи від почуттів, розплакався.

Через два місяці не було жодних сумнівів. Тоді він повів її до лікаря, щоб посвідчити вагітність, і з отриманою довідкою прийшов до нотаря, в якого зберігався заповіт.

Представник закону заявив, що він погоджується відкласти до кінця вагітності виконання волі небіжчиці, оскільки дитина існує, хоча ще і не з'явилася на світ.

Народився хлопчик. Вони назвали його Дьедонне, як то заведено у королів.

Вони стали багаті.

Якось увечері, коли пан Боннен повернувся додому й чекав на обід свого приятеля Фредеріка Мореля, жінка сказала йому невимушено:

— Я просила твого приятеля Фредеріка більше до нас не приходити; він повадився зі мною не дуже ввічливо.

Хвилину Леопольд дивився на неї з удачною усмішкою, потім розкрив обійми; вона припала до нього, і вони довго-довго цілувалися, як двійко ніжних, прихильних одне до одного добропорядних молодят.

І варто лише послухати, що пані Боннен говорить про жінок, які согрішили задля кохання або зрадили чоловіка у нездоланному нападі жаги.

Пестоці

«Ні-ні, мій друже, навіть не думайте про це. Те, чого ви просите, обурює мене, викликає огиду. Схоже, що Всевишній, в якого я щиро вірю, зволив колись до всього прекрасного, яке він створив, додати мірку чогось гидкого. Він дав нам кохання — найсолодше за все на світі почуття, та, зваживши, що для нас воно надто прекрасне та шляхетне, створив хтивість, цю підлу, брудну, обурливу, тваринну жагу, яку він змішав, немов на глум, з усім нечистим у нашому тілі, зробивши це так, що сором про те й подумати і не годиться говорити, хіба лише пошепки. Вияви хтивості бридкі, ганебні. Їх приховують, вони обурюють душу, ображають зір, їх засуджує мораль, переслі-

дує закон, і люди віддаються пристрасті вночі, неначе злочинці.

Цього не просіть у мене ніколи, ніколи!

Я не знаю, чи кохаю вас, але я знаю, що мені приємно з вами; ваш погляд тішить мене, ваш голос пестить мені слух. Але якщо ви, скориставшись з моєї слабості, здобудете, чого прагнете,— ви зразу ж станете мені ненависні. Ніжний зв'язок, що нас з'єднує, порветься, і нас розділить безодня ганьби. Хай усе залишається таким, як є. І... кохайте мене, якщо хочете, я не бороню.

Ваш друг *Женев'єва*»

«Пані, дозвольте і мені, в свою чергу, поговорити з вами просто, без зайвих церемоній,— так, як говорив би я з приятелем, який збирається назавжди в монастир.

Я теж не знаю, чи кохаю вас. Про це я міг би дізнатися, лише домігшись того, що так вас обурює.

Пригадуєте вірші Мюссе:

Ще пам'ятаю я ті спазми пожадливі,
Цілунок пристрастні, розпалені тіла,
І зуби зцішлені, і зимний піт чола...
Небесні хвилі це... або... або жахливі!¹

Ми, чоловіки, теж відчуваємо огиду та відразу, коли, охоплені всевладним поривом інстинкту, опускаємося до випадкових зв'язків. Та коли жінка — наша обраниця, завжди чарівна, нездоланно ваблива, як ви вабите мене, то любові стають п'яним щастям, щонайповнішим і безмежним раюванням.

Пестоші, пані,— це випробування почуттів. Якщо після обіймів наш запал згас, то ми помилилися. Коля ж він дужчає, то ми кохаємо.

Один філософ, що відкидав цю теорію, застерігав нас проти тенет, які людині наставила природа. Природі доконче потрібні живі істоти, сказав він, і, щоб змусити нас створювати їх, вона кладе у пастку подвійну принадку: кохання і хтивість. І він додавав: тільки-но ми впіймалися, тільки-но минула хвилина божевілья — нас огортає глибокий сум, бо ми розуміємо, як спритно нас ошукали, бачимо, відчуваємо ту таємничу причину, що штовхнула нас усеупереч волі в цю пастку.

І це трапляється часто, дуже часто. Тоді ми підводимося з огидою. Природа нас подолала, вона нас штовхнула

¹ Переклав Максим Рильський.

свою владою в розкриті обійми, бо прагне, щоб обійми завжди були розкриті.

Так, я звідав холодний пал поцілунків незнайомих уст, пильний, несамовитий погляд очей, яких ніколи перед цим не бачив і більш ніколи не побачу, і все інше, про що не смію писати, все те, що сіє в нашій душі гіркоту і смуток.

Але коли ця хмара пристрасті, що називається коханням, обволікає двох істот, коли вони постійно думають одне про одного, коли за час тривалої розлуки неугавно і безнастанно, вдень і вночі виринають у пам'яті риси коханого обличчя, усміх, звук голосу, коли усіма думами володіє один образ, що його нема і все ж він стоїть перед очима, хіба не природно, щоб обійми нарешті розкрилися, щоб уста з'єдналися й переплелися тіла?

Невже ви ніколи не почували жадоби поцілунків? Хіба уста не прагнуть уст, а ясний погляд, від якого завмирає серце, хіба не будить у ваших жилах нездоланного, несамовитого запалу?

Це пастка, ганебна пастка, скажете ви. Хай так, я це знаю і радію, потрапивши туди. Природа приховує пестощами свою підступність, щоб змусити нас проти волі множити прийдешні покоління.

Тож викрадімо в неї пристрасть та й обернімо собі на втіху, витончімо, зміцнімо, зідеалізуймо її — коли хочете! Тепер і ми ошукаймо природу, цю крутітку. Зробімо більше, аніж вона хотіла, могла, наважилася нас учити. Сластолюбство — це коштовний камінь, здобутий у надрах землі; берімо ж його, різьбімо, вдосконалюймо, не питаючи первинних помислів і потаємної волі того, кого ви називаєте богом. А що наша думка може все зробити поетичним, оспіваймо, пані, сластолюбство, його тваринні вияви, наймерзенніші витівки, його жахливі збочення. Любімо сластолюбство, як те п'янке вино, як той дозрілий плід, що пахощами сповнює уста, як те щастя, що сповнює кожну клітину. Любімо тіло за те, що воно прекрасне, біле, пружне, налите соком, солодке для поцілунків і ніжне на дотик.

Коли митці шукали чистої, досконалої форми келиха, з якого б Мистецтво могло пити п'янкий трунок, вони вибрали подобу жіночих персів, пипки яких нагадують бутон троянди.

Якось я вичитав в одній ученій праці, у Словнику медичних наук, таке визначення жіночих грудей, ніби зроблене паном Жозефом Прюдомом, який став доктором медицини:

«Жіночі груди можна розглядати як щось потрібне і водночас як щось таке, що служить нам для насолоди».

Відкиньмо, з вашого дозволу, користь і залишімо тільки втіху! Чи мали б вони цю божественну форму, яка викликає непогамовну жагу, коли б вони призначались лише для того, щоб годувати немовля?

Хай моралісти, пані, проповідують цноту, а лікарі застерігають, хай поети, ці шахраї, що самі себе обдурюють, оспівують шляхетне єднання душ і всеосяжне щастя; хай негарні жінки виконують свої обов'язки, а розважні чоловіки вершать нікому не потрібні справи; хай мудрагелі мудрують, а священники проповідують — ми ж кохаймося в любовях, що п'янять, зводять з розуму, збуджують, знесилюють, вбивають і воскрешають! Вони, духмяніші за ладан, ніжніші за весняний легіт, вразливіші від оголених нервів, нестримні й невситимі, спонукують творити молитви, чинити лиходійства й подвиги.

Любімо сластолюбство, але не спокійне, не звичайне, не дозволене законом, а невгамовне, шалене, несамовите! Шукаймо його так, як шукають золото чи діаманти, бо воно коштовніше, воно неоціненне, хоча й швидкоплинне! Ловімо його, хай би там що, задля нього умираючи і гинучи від нього!

Хочете, пані, я скажу вам одну істину? Її ви не знайдете в жодній книжці. Щасливі лише ті жінки, які купаються у пестошах. Вони ні за чим не журяться і марно не гризуться, не жадають нічого, крім нового поцілунка, такого ж солодкого та благодатного, як і попередні.

Жінок, яких пестять не часто, скупю й невміло, мучать марні турботи, скнарість, пиха чи ще щось таке сумне та невеселе.

Жінки ж, пересичені пестошами, нічого не прагнуть, і ні за чим не жалкують. Вони живуть собі спокійно, посміхаючись, немов у чарівних снах, їх ледве зачіпає те, що для інших було б непоправним лихом, бо любові їм заступають усе, усе зцілюють, втішають у будь-якій журбі.

Як багато я міг би ще сказати!..

Анрі»

Ці обидва листи, писані на японському рисовому папері, були знайдені в сап'яновому гаманчику під лавою, в церкві святої Магдаліни, вчора, після ранішньої відправи.

Зміст

НАШЕ СЕРЦЕ. Роман

Переклала Ольга Косач-Кривинюк

5

СИЛЬНА, МОВ СМЕРТЬ. Роман

*Переклад Валеріана Підмогильного
за редакцією Ірини Сидоренко*

149

ВИБРАНІ ОПОВІДАННЯ

Пампушка

Переклав Роман Терещенко

326

Сімонів батько

Переклав Максим Рильський

361

Могильниці

Переклав Максим Рильський

369

Слова в котанні

Переклав Максим Рильський

376

Паризька пригода

Переклав Максим Рильський

380

Два приятелі

Переклав Борис Козловський

386

Ця свиня Морен

Переклав Максим Рильський

393

Г'єро

Переклав Борис Козловський

403

Плетільниця солом'яних стільців

Переклала Людмила Івченко

408

На морі

Переклала Людмила Івченко

414

Заповіт

Переклав Іван Рильський

418

Півень проспівав

Переклав Максим Рильський

423

Пригода Вальтера Шнафса

Переклав Борис Козловський

427

Гарсоне, кудоль пива!..

Переклав Борис Козловський

434

У дорозі

Переклав Максим Рильський

440

Тітка Соваж

Переклала Людмила Івченко

445

Господиня

Переклав Максим Рильський

451

Барильце

Переклала Людмила Івченко

457

Парасолька

Переклав Борис Козловський

462

Зустріч

Переклав Максим Рильський

469

Орден

Переклав Борис Козловський

477

Повернення

Переклала Галина Венгренівська

482

Намисто

Переклав Борис Козловський

488

Щастя

Переклав Максим Рильський

495

Вендета

Переклали Левко і Мирон Федоришини

501

Рука

Переклали Левко і Мирон Федоришини

505

Туан

Переклала Людмила Івченко

511

Бомбар

Переклав Іван Рильський

519

Полонені

Переклала Єлизавета Старинкевич

524

Солдатик

Переклала Людмила Івченко

533

Звір господаря Бельома

Переклала Лідія Івченко

539

Признання

Переклав Іван Рильський

546

Любов

Переклав Максим Рильський

550

Позбулася!

Переклав Максим Рильський

555

Диявол

Переклала Людмила Івченкова

561

Волоцюга

Переклала Людмила Івченкова

567

Баронеса

Переклав Іван Рильський

578

Буатель

Переклала Людмила Івченкова

582

Дядько Мілон

Переклала Людмила Івченкова

589

Весняного вечора

Переклав Максим Рильський

594

Торт

Переклав Максим Рильський

599

Сліпий

Переклав Максим Рильський

603

Носій

Переклав Кость Тищенко

606

Перший сніг

Переклав Іван Рильський

612

Капость

Переклав Кость Тищенко

619

Месник

Переклав Іван Рильський

623

Тиж

Переклав Іван Рильський

628

Годі

Переклав Іван Рильський

633

Справа з латиною

Переклав Іван Рильський

638

Вдарте на сполох!

Переклав Кость Тищенко

646

Новорічний подарунок

Переклав Кость Тищенко

652

Мільйон

Переклав Орест Сухолотюк

658

Пестоці

Переклав Орест Сухолотюк

662

Литературно-художественное издание

Мопассан Ги де

. Сочинения в двух томах

Том 2

Наше сердце. Сильна, как смерть

Романы

Избранные рассказы

Перевод с французского

Киев, издательство художественной
литературы «Дніпро»
На украинском языке

Художник *П. В. Кузь*
Художний редактор *О. Д. Назаренко*
Технічний редактор *П. Д. Цуркан*
Коректор *Н. І. Забаштанська*

ИБ № 4290

Здано до складання 30.10.89.

Підписано до друку 15.03.90.

Формат 84×108¹/₃₂. Папір друкарський № 2.

Гарнітура Бодоні.

Друк високий. Умови. друк. арк. 35,28.

Умови. фарбовідб. 36,225. Обл.-вид. арк. 39,31.

Тираж 100 000 пр. Зам. 9—339. Ціна 3 крб. 40 к.

Видавництво художньої літератури
«Дніпро». 252601, Київ-МСП,
вул. Володимирська, 42.

З фотоформ

Головного підприємства.

На Київській книжковій фабриці.
252054, Київ, вул. Воровського, 24.

Мопассан, Гі де.

М78 Твори: В 2 т.— К.: Дніпро, 1990— Т.2: Наше серце; Сильна, мов смерть: Романи. Вибрані оповідання: Пер. з фр.— 670 с.
ISBN 5-308-00740-3 (т.2)
ISBN 5-308-00741-1

До другого тому увійшли романи «Наше серце», «Сильна, мов смерть» і оповідання, в яких найкраще виявилися патріотичні почуття письменника, його протест проти агресивних воєн, задумливої атмосфери буржуазного суспільства, його ставлення до різних соціальних верств: «Пампушка», «Дім Тельє», «Два приятелі», «Пригода Вальтера Шнафса» та ін.

4703010100—199

М _____ **199.90**

М205(04)—90

ББК 84.4Фр

